

C. DAĞLI

TOPLU YAZILAR
-VI-

TOPLU YAZILAR
VI

C. DAĞLI

Yeni Evre Kitaplığı

Kitabın Adı: *TOPLU YAZILAR - 6.Cilt*

Birinci Basım: 2020

İSBN:

Yayın Sertifika No:

Baskı:

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

Sofular Cad. İskenderpaşa Mah. 8/3 Fatih / İstanbul

Tel&Fax: 212 533 32 57

www.mucadelebirliği.com

TOPLU YAZILAR
VI

C. DAĞLI

İÇİNDEKİLER

<i>Devrimci Dönüşüm Dönemleri.....</i>	<i>11</i>
<i>Tarihin Sıçramalı Gelişimi.....</i>	<i>14</i>
<i>Devrim Bir Formül Değil Bir Hareketdir.....</i>	<i>17</i>
<i>Kitlelerin Kurtuluş Kavgası Önlenebilir Bir Güçle İlerliyor.....</i>	<i>20</i>
<i>Syrza Ve Sosyal Reformizm.....</i>	<i>23</i>
<i>Önemli Olanı Görmek.....</i>	<i>26</i>
<i>Devrim Bir Formül Değil Bir Hareketdir.....</i>	<i>28</i>
<i>Yaşamın Yeniden Örgütlenmesi.....</i>	<i>30</i>
<i>Kitlelerin Devrimci Etkinliğinin Hedefi.....</i>	<i>32</i>
<i>1 Mayıs Taksim Notları.....</i>	<i>35</i>
<i>Küresel İç Savaşın Boyutları.....</i>	<i>38</i>
<i>Devrimin Gerçek Gücünü Görelim.....</i>	<i>41</i>
<i>7 Haziran Sonuçları Üzerine.....</i>	<i>43</i>
<i>İktidara Devrimle Varılır.....</i>	<i>47</i>
<i>Kitlelerin Devrimci Tarzda İlerleyişi.....</i>	<i>50</i>
<i>İvedi Görev.....</i>	<i>53</i>
<i>Amaçlı Etkinlik.....</i>	<i>55</i>
<i>Proletaryanın Devrimci Sınıf Partisi Öncülüğünde.....</i>	<i>58</i>
<i>Kitlelerin Devrimci Etkinliği.....</i>	<i>60</i>
<i>Durum Daha Uygun.....</i>	<i>63</i>
<i>Devrimci Kitlelerin Öne Geçmesi.....</i>	<i>65</i>
<i>Devrimci Kavgaın Zaferi.....</i>	<i>68</i>
<i>1 Kasım Değerlendirmesi.....</i>	<i>71</i>
<i>Çatışmaların Derinleşmesi.....</i>	<i>74</i>
<i>Atılan Pratik Adımların Gerçek Önemi.....</i>	<i>77</i>
<i>Süreç Doğru Kavranmalı.....</i>	<i>80</i>
<i>Proletaryanın Mücadele Yeteneğinin Gelişmesi.....</i>	<i>83</i>

<i>Kitle Pratiğinin Gösterdikleri</i>	86
<i>Devrimler Dizisi</i>	89
<i>Nesnel Olaylar Zinciri</i>	92
<i>Sınıfların Karşılıklı İlişkinin Değişmesi</i>	95
<i>Mücadele Daha Yüksek Bir Aşamada</i>	98
<i>Kesin Kurtuluş Kavgası Sonuca Ulaşacaktır</i>	101
<i>İşçi Sınıfının Sınırlandırılmaz Savaşını</i>	104
<i>Toplumsal Devrimci Öncülük</i>	107
<i>Nihai Amaç Bakış Açısı</i>	110
<i>İki Eğilim İki Hareket</i>	113
<i>Yeni Görevler</i>	116
<i>Devrimci Sınıfın Bakış Açısı</i>	119
<i>Sıçrama Ve Devrim</i>	122
<i>Oyalamacılık Ve Ertelemecilik Üzerine</i>	125
<i>Halk Demokrasisi Ve Sosyalizm Mücadelesi</i>	128
<i>Burjuvaziden Bağımsız Ve Onlara Karşı</i>	131
<i>Devrimci Geçiş Süreci</i>	134
<i>Kitlelerin Bilinç Hareketi</i>	137
<i>Yeni Gelişmeleri Karşılacak Konumda Olmak</i>	140
<i>Süreç Burjuvaziye Karşı Gelişiyor</i>	143
<i>Devrimci Dönüşüm Çağı</i>	146
<i>Devrimci Hedeften Şaşmadan</i>	149
<i>Devrimci Yığın Eylemlerinin Rolü</i>	152
<i>Fidel Ve Devrimci Olan</i>	155
<i>Ezilen Ve Sömürülenlerin Genel Saldırısı</i>	158
<i>Devrim, Tarihin Devindirici Gücüdür</i>	161
<i>Dünya Devrimi Yükselişte</i>	164
<i>Yaşayan Marksizm</i>	169
<i>Kitlelerin Devrimci Olgunluğu</i>	172
<i>Her Şey Karşısına Gebe</i>	175
<i>Gözlerimizi Geleceğe Çevirelim</i>	182
<i>Sınıf Savaşı Tarihin İtici Gücüdür</i>	186
<i>Eylemleri En İleri Noktaya Götürmek</i>	189
<i>Devrimin Çıkarları</i>	192
<i>Tarihin En Devrimci Dönemi</i>	195
<i>Resmi Dünyayla Sürekli Çatışma Halinde Olmak</i>	198
<i>Karşıtların Büyüyen Kavgası</i>	201
<i>Yeni Öğelerin Devreye Girmesi</i>	204

<i>Çürüyen Burjuva Toplumu Kurtarma Çabaları.....</i>	<i>207</i>
<i>Proletaryanın Evrensel Kurtuluş Kavgası İleri Bir Noktada.....</i>	<i>210</i>
<i>Patlayıcı Toplumsal Durum SürekliDir.....</i>	<i>213</i>
<i>Burjuva Egemenliği.....</i>	<i>216</i>
<i>Faşizm Üzerine.....</i>	<i>220</i>
<i>50 Yıllık İç Savaş.....</i>	<i>231</i>
<i>Güney Kürdistan'ın Bağımsızlık Referandumu.....</i>	<i>235</i>
<i>Yeni Gelişmeler Eski Ölçütler.....</i>	<i>240</i>
<i>Zaferimiz Kesindir.....</i>	<i>243</i>
<i>Kitlelerin Eylem Gücü.....</i>	<i>246</i>
<i>Başka Bir Özne.....</i>	<i>249</i>
<i>Toplumun Doğayla Birlikte Evrimi İçin.....</i>	<i>253</i>
<i>Tarihin Yeni Yanları.....</i>	<i>264</i>
<i>Devrimin Dünya Koşulları.....</i>	<i>268</i>
<i>Yoğunlaşma Ve Devrim.....</i>	<i>271</i>
<i>Devrimci Teori Proletaryanın Evrensel Kurtuluşkavgasının Bir Silahıdır.....</i>	<i>274</i>
<i>Hareketin Gelişimi Düşünülen Den Daha Hızlı, Yoğun Ve Becerikli.....</i>	<i>278</i>
<i>Kapsamlı Devrimci Politik Mücadele.....</i>	<i>282</i>
<i>Ötesine Ve İlerisine.....</i>	<i>286</i>
<i>Devrim Engelleri Aşarak İlerliyor.....</i>	<i>290</i>
<i>İşçiler, Küçük-Burjuva Hareketleri Aşmalıdır.....</i>	<i>293</i>
<i>Aralıksız Devrimci Kavga.....</i>	<i>296</i>
<i>Yeni Bir Gelecek Uzak Değildir.....</i>	<i>299</i>
<i>Asıl Kavga Yeni Dünyayla Eski Dünya Arasındadır.....</i>	<i>303</i>
<i>Büyük Sıçramalar Çağı.....</i>	<i>307</i>
<i>Başka Zaman Değil Bugün.....</i>	<i>311</i>
<i>Yeni Bir Dünya Kurulana Dek.....</i>	<i>314</i>
<i>Devrimsiz Devrim.....</i>	<i>318</i>
<i>Kapitalist Toplum Hızla Dağılıyor.....</i>	<i>321</i>
<i>Eski Toplumu Yerle Bir Eden Mücadele Süreçleri.....</i>	<i>324</i>
<i>En Devrimci En Belirleyici Ve En Stratejik Aşama.....</i>	<i>327</i>
<i>Devrime Kadar Götürülen Mücadele.....</i>	<i>331</i>
<i>Görüş Açısı Daraltılmamalı.....</i>	<i>334</i>
<i>Kesişme Noktası.....</i>	<i>338</i>
<i>Devrim Ve Devrimde Zafer.....</i>	<i>342</i>
<i>Birleşik Devrimci Enerjiyi Harekete Geçirelim.....</i>	<i>345</i>
<i>Büyük Hedefler Mücadelesi.....</i>	<i>349</i>
<i>Proletaryanın Sınıf Kavgasında Üstün Gelmesi.....</i>	<i>352</i>

<i>Bağımsız Sınıf Çizgisi.....</i>	<i>355</i>
<i>Devrimin Temel Koşulu.....</i>	<i>358</i>
<i>Gerçekliği Doğru Kavrayalım.....</i>	<i>362</i>
<i>Parti Önderliğinde.....</i>	<i>365</i>
<i>Toplumsal Çatışmalar Son Noktasına Kadar Keskinleşiyor.....</i>	<i>368</i>
<i>Zafere Kadar Daima.....</i>	<i>371</i>
<i>Tarihin İtici Gücü.....</i>	<i>374</i>
<i>Tarihsel Değişimin Önüne Geçilemez.....</i>	<i>377</i>
<i>Devrimin Gerçek Gücünü Görmeliyiz.....</i>	<i>380</i>
<i>Devrimi Çaldırmak.....</i>	<i>383</i>
<i>Öfke Ve Kavga Büyüyor.....</i>	<i>386</i>
<i>Değişen Gerçeklik Dünyası-I.....</i>	<i>389</i>
<i>İşçiler Devrime Daha İyi Hazırlanıyor.....</i>	<i>393</i>
<i>Değişen Gerçeklik Dünyası-II.....</i>	<i>396</i>
<i>Değişen Gerçeklik Dünyası-III.....</i>	<i>400</i>
<i>Değişen Gerçeklik Dünyası-IV.....</i>	<i>404</i>
<i>Değişen Gerçeklik Dünyası -V.....</i>	<i>408</i>
<i>Proletaryanın Devrimci Sınıf Çizgisi Ve</i>	
<i> Küçük Burjuva Muhalefetin Uzlaşmacı Çizgisi.....</i>	<i>412</i>
<i>Devrimci Değişim Kaçınılmaz.....</i>	<i>416</i>
<i>Sınıf Kavgasını Savaşan Proletarya Kazanacaktır.....</i>	<i>420</i>
<i>Devrimci Süreç Durdurulamaz Bir Güçle İlerliyor.....</i>	<i>424</i>
<i>Gerçekler Ve Devrim.....</i>	<i>428</i>
<i>Devrimin Karşı Konulmaz İlerleyişi.....</i>	<i>432</i>
<i>Küçük Olaylar Koca Bir Dünyayı Değiştirir.....</i>	<i>436</i>
<i>Değişen Gerçeklik Gelişen Devrimlerin Kaynağıdır.....</i>	<i>441</i>
<i>Yeni Bir Kalkış Noktası.....</i>	<i>445</i>

ÖNSÖZ

Elinizdeki kitap, 2015-2020 yılları içinde yayınlanmış yazılardan oluşuyor. Bir sorunu, bir konuyu ele alan kitaplardan farklı olarak, ayrı ayrı yazılmış, farklı sorunlara yer vermiş yazılardan oluşup, birçok konuda görüş edinilmesini sağlıyor.

Son otuz yıl, sınıf mücadelesinin, tüm dünyada çok yoğun olarak yaşandığı bir dönem olarak geçti. Bu süre içinde büyük alt-üst oluşlar yaşandı. Çağımız olaylar bakımından çok zengindir. Devrimci Marksistlerin bütün bu gelişmeleri nasıl değerlendirdikleri bilinmesi gerekiyor. Elinizdeki kitap, marksizmin olayları değerlendirişini veriyor.

Güncel toplumsal olaylar işlenirken, hiçbir zaman güncel gelişmelerle sınırlı tutmamıştır kendini. Güncel olarak gündeme gelen olaylar, kendilerini etkileyen, yön veren temeldeki gelişmelerle birlikte irdelenmiştir. Bu Marksist yöntem, taktik politikalarımızın doğru, bilimsel bir biçimde belirlenmesini sağlamıştır.

Tarihsel gelişmenin doğrultusu ortaya konurken ekonomik, toplumsal olgulardan yola çıkılmıştır, fakat bakış açısı olgularla sınırlı kalmamıştır. Hangi toplumsal dinamiklerin bizi geleceğe götüreceği Marksist diyalektiğe ve tarihsel materyalizme dayanılarak belirtilmiştir.

Buradaki yazılarda sınıf mücadelesinin gelişme doğrultusu ve toplumsal olgulara yönelik görüşler, tarihi gelişim tarafından çok kısa süre içinde doğ-

gulanmıştır. Okurlar somut olaylarla ilgili değerlendirmelerin nasıl da doğrulandığını gorecektir. Çünkü yapılan değerlendirmelerin sonuçlarını denetleyecek bir tarihsel gelişme ortaya çıkmıştır. Her sınıf bilinçli işçi, her sosyalist burada yapılan değerlendirmeleri denetleyecek tarihsel verilere sahiptir.

Burjuvazi saldırılarını ne denli artırırsa artırsın, proletaryanın sonal zaferi kesindir. Çünkü ekonomik ve toplumsal yasalar bu yonde işliyor.

Sosyalizme yalnızca sınıf mücadelesi yoluyla varılır. Proletaryanın sınıf savaşını ise kapitalist dünyayı alt-st edecek biçimde büyük bir güçle ilerliyor.

Olayların bu yonde ilerlediğini gormek için devrimci bir bakış açısına sahip olmak gerekiyor.

DEVİRİMCİ DÖNÜŞÜM DÖNEMLERİ

Ayaklanma dönemleri, devrim dönemleri, toplumda sıçrama ve dönüşüm dönemleridir. Tarihsel olay denilen olayların, tarihte böyle bir etkisi var. İnsanlık tarihinde büyük sıçrama yaratan olaylar her zaman oluşmaz; toplumun ve çağın somut koşullarına göre, evrimin temposu yavaş ya da hızlı olabilir. Kapitalizm öncesi toplumlarda evrim daha yavaş ilerlerken ve dolayısıyla toplumsal dönüşümü yaratan olaylar daha geç gündeme gelirken, kapitalist üretim bu süreci daha da kısaltmıştır.

Marksizm bütün toplumsal olguları belli bir tarihsel çerçevede ele alır. Kapitalist toplum hakkında değerlendirmede bulunurken, hangi aşamadaki kapitalizmden söz edildiği belirtilmelidir. Kapitalist toplumun ilk gelişme dönemlerinde, maddi koşullar yetersizdi, buna bağlı olarak sınıf kavgası da pek gelişmemişti. Dolayısıyla büyük tarihsel olaylar geç aralıklarla gündeme geliyordu. Maddi ekonomik temelin gelişmesiyle birlikte, sınıf savaşı keskinleşti, iyice gelişti, yoğunlaştı ve büyük bir hız kazandı. Ve dolayısıyla büyük olaylar denen tarihsel girişimler daha sık görülür oldu, buna bağlı olarak toplumsal dönüşümler de büyük bir ivme kazandı. Daha önce uzun aralıklarla görülen büyük tarihsel olaylar, günümüzde o denli sık görülür oldu ki, artık sıradanlaştı. Günümüzde ancak öncekileri aşan çok daha derine giden olaylar, büyük tarihsel olay olarak görülüyor.

Tarihsel olaylar sırasında toplum radikal bir dönüşüme uğrar.

Bizde toplumu köklü olarak dönüştüren büyük tarihsel olay, uzun yıllardır devam eden son derece sert bir devrimci kavga teme-

linde oluşuyor. İşte büyük mücadele böyle bir noktaya, toplumu tamamen değiştirecek bir konuma gelmiştir. Sınıfların güçler oranında emekçilerin lehine bir değişim olmadan, o büyük sıçrama gerçekleşmez. Fakat yürütülen devrimci kavga, güçler oranını belli ölçüde değişime uğratmıştır. Dolayısıyla tarih, yoğun devrimci savaşım ve güçler oranının değişmesi sonucu yeni bir hız kazandı. Tarih bu topraklarda yavaş değil, hızlı ilerliyor. Proletaryanın ve proleter halk kitlelerinin devrimci savaşımı o büyük sıçrama noktasına o büyük atlayış noktasına gelip dayanmıştır.

2013 yaz ve güz ayaklanmaları bu yönde yeni bir kalkış noktası oldu. Yıgınsal devrimci girişimler bütün yoğunluğuyla 2014'te de devam etti. Ekim'de Rojava, Kobane dayanışma eylemleri hemen Kürdistan ve Türkiye'yi sarsan yeni bir ayaklanma dalgasına dönüştü. Tüm bu zengin halk pratiği o büyük tarihsel atlayışı gerçekleştirecek bir gücün bu topraklarda yeterince biriktiğini bize gösteriyor.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimci mücadelesinin eriştiği bu tayin edici aşama yeterince anlaşılmalı değil. Oysa devrimci politik çalışmaların, taktik siyaset ve pratik mücadele bu en önemli, en belirleyici ve en kritik aşamanın önümüze koyduğu görevleri çözmek durumundadır.

Nesnel toplumsal koşullar, emekçilerin güç birikimi, örgütlülüğü, kavgadaki yetkinliği ve güç oranının değişmesi, devrimci atlayışa olanak veriyor. Ortaya çıkan bu durum ve koşullar yaşamın akışını değiştiriyor.

Sosyal ve siyasal ilişkiler son çözümlemede ekonomik temel tarafından belirlenir. Ancak, sınıf mücadelesi de toplumsal yaşamın akışı üzerinde etkide bulunur. Siyasal, sanatsal, estetik vb. üst yapı öğeleri, belli bir temel üzerinde bir kere oluştuktan sonra, kendi alanını oluştururlar ve kendilerini yaratan temel üzerinde etkide bulunurlar. Proletarya yaşama, devrim doğrultusunda yön veriyor.

İşçi sınıfının gelişimiyle, iki sınıf arasında bir çatışma kaçınılmaz olarak toplumun önüne gelir. Ve gelmektedir. İşçi sınıfı günümüzde ve bugün bu topraklarda sadece nicel olarak büyümekle kalmayıp nitelikler yönünden de çok belirgin bir gelişme göstermiştir. Bunun anlamı şudur ki, emekçi sınıf o büyük sıçramayı yapacak bir konum elde etmiştir.

Emekçi kitleler her geçen gün daha örgütlü ve bilinçli olarak kapitalistlerin karşısına çıkıyor. Bugünkü toplumsal koşulların boyunduruğu altında tamamen ezilen ücretli köleler ve kapitalist kölelik altında acı çeken diğer emekçiler kendi kölelik koşullarının bilinciyle davranıyorlar. Dolayısıyla toplumsal kurtuluşlarının nerede olduğu-

nun da bilincindedirler. Ve toplumsal kurtuluşları için toplumsal kurtuluşlarından ayrılmayan politik kurtuluşları için pratik yolla dünyayı birbirine katıyorlar.

Her hareketi kendi durumlarıyla ölçen küçük burjuva siyasetler emekçilerin politik devrimci bilincini ve gerçek durumlarını küçümüyorlar. Ölçü geri olunca, en ileri gelişmeler bile daha aşağılarda görülür. Oysa kitleler bugün birçok yönde büyük bir ilerleme gösterdi. Hareketin ilk dönemlerinde olduğu gibi değil, çok daha ileride bir yerdeler.

Ve sanıyorlar ki, ezilenler, sömürülenler, kendi isteklerini kendi çıkarlarını kendi eylemleriyle gerçekleştiremeyecek kadar güçsüzlere. Gerçek durum ise bambaşka. Gerçek olan çalışanların ortak çıkarlarını gerçekleştirecek bir iktidarı kuracak denli bir gelişme gösterdikleridir.

Koşulların insanca olduğu bir topluma yalnızca gerçek devrimci savaşımla varılır. Devrimci emekçilerin bugün yaptığı tam da budur. Devrimci süreci sürdürmek için harcadıkları enerji, kitlelerin yönelimi ve durumları hakkında kesin bir fikir veriyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

14-28 Ocak 2015

Sayı: 275

TARİHİN SIÇRAMALI GELİŞİMİ

Tarihsel ilerleme sıçramalıdır. Küçük burjuva sosyalistlerimiz, ne dünya tarihini diyalektik bir biçimde kavriyorlar ne de kendi somutumuzdaki tarihsel gelişmeyi. Onların tarihe yaklaşımları derecelidir, adım adım, kerte kerte ilerlemeye dayanıyor.

Sermayenin büyümesi hızlı bir tempoyle ilerliyor. Bu büyüme daha az elde toplanma yani tekelleşmede daralma yönündedir. Daha az kişi, daha büyük miktarda sermayeye kumanda eder duruma geldi. Kapitalin daha az elde toplanması, ücretli emekçilerin sömürsünün daha da yoğunlaşmasını getirdi.

Son yıllarda iyice artış gösteren, kapitalistlerin “iş kazası” olarak gösterdiği işçi katliamları, sermayenin büyümesinin ve yoğunluk kazanan sömürünün sonuçlarıdır. Sermaye birikiminin ve tekelleşmenin yoğunlaşması, hızlanması ile birlikte kaçınılmaz ve zorunlu olarak emekçi kitlelerin artan başkaldırılarını doğurdu.

Sermayenin büyümesi çelişkili ve çatışmalı bir süreçtir. Tarih bu temel üzerinde sıçramalı bir gelişme gösteriyor. Türkiye ve Kürdistan'ın son yıllarına bakıldığında, tarihin nasıl sıçramalı bir yol izlediğini görmek mümkün. 31 Mayıs ayaklanması, sınıf kavgasının bir kaç on yılın nasıl da bir kaç güne sığıldığını somut olarak gösterdi. O günden bu yana tarihsel süreç çok daha hızlanmıştır. Tarihin bu şekilde kavranışı, marksizm leninizmin kavranışıyla yakından ilişkilidir.

Sermayenin birikim ve merkezileşme süreci, geniş halk yığınlarının yıkımı ve sefaletiyle el ele gider. Maddi temelde, ekonomik yapıda oluşan büyük değişim, kendini toplumsal ilişkilerin tüm alanlarında gösterir.

Marksizm ekonominin toplumsal ilişkiler ve politikayla bağınu şu şekilde koyar: Ekonomik temeldeki değişime bağlı olarak, toplumsal, siyasal, kültürel vb. ilişkilerde ve durumlarda farklılıklar oluşur; bu farklılıklara bağlı olarak, mücadele biçimleri de değişime uğrar. Mücadelenin yeni biçimleri öne çıkarken, mücadelenin bazı biçimleri ise ikincil plana düşer. Sorun, bu değişimin kendi somutluğu içinde saptanmasıdır.

Mücadele biçimleri, değişen ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel vb. durumdan ve sınıfların karşılıklı ilişkisinden çıkarılır.

Ortaya çıkan yeni duruma bağlı olarak, bir süreden beri isyan ve ayaklanma gibi devrimci başkaldırılar yani devrimci yığınsal savaşım öne çıkmıştır. Gezi öncesi ve sonrası yüzlerce kitle başkaldırısı örneği, bunun yeni dönemin ana eğilimi, yönelimi ve pratik mücadele tarzı olduğunu ortaya koyuyor.

Halk kitlelerinin, işçi sınıfının tekelci kapitalist düzenle ve faşist devletle daha da sertleşen kapışması, mücadelede zorunlu olarak devrimci biçimleri öne çıkarıyor. Sermayeye karşı devrimci savaşım daha kitlesel bir temelde yürüyecektir.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin mücadelesinin, devlet iktidarına yönelmesi yönünden bakıldığında, sınıflar savaşımının yeni bir döneme ve yeni bir duruma girdiği söylenebilir. Devlet yapısını yıkmaya yönelen mücadele yalnızca bir grup devrimciyle sınırlı değildir. Geniş kitlelerin savaşımı, devlete karşı mücadele biçiminde gelişiyor. Mücadelenin devlete karşı gelişmesi, bu mücadelenin büyük halk yığınlarının, tüm ezilen ve sömürülenlerin mücadelesi durumuna gelmesi demektir. 31 Mayıs tam da devlete, siyasi iktidara karşı yönel-diği için, tüm emekçilerin, sömürülenlerin ve ezilenlerin mücadelesiydi.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bir devrim döneminde bulunuyoruz. Yani pratik alanda. Devrimin soyut, teorik konusu değil, pratik olarak gerçekleşeceği bir dönemdir bu. Küçük burjuva siyasetler sürecin devrimci karakterini kavramasalar da, gerçek durum budur.

Geri bir bakış açısıyla, tarihin itici gücünün, devrimin öncüsünün bir dizi savaşımından geçerek edindiği deneyim, teorik nitelik, entelektüel düzey, pratik yetenek, tek kelimeyle öznenin bugünkü ileri konumlanması doğru olarak değerlendirilemez.

Emekçi kitleler, kendi durumlarının ve gerçekleştirmek zorunda oldukları tarihsel görevlerinin farkına varacak politik bir yetkinliğe, teorik yeteneğe sahip. Politik bilinç ve yetenekleri her pratikte biraz daha yetkinleşiyor. Devrimci özne devrimi gerçekleştirecek nitelikleri üzerinde taşıyor.

Emekçi halk yığınları 31 Mayıs 2013'te ayaklandıklarında, düşüncelerinin merkezinde devrim vardı. Ayaklanma günlerce sürdüyse, devrim hedefiyle hareket ettikleri içindir. Küçük-burjuva siyasetler ise iyileştirmeleri, düzenlemeleri, reformları merkeze koyuyor. Onlar, büyük devrimci ayaklanmayı, iktidardan bazı ödünler koparmak için kullanmak istedi. Bunun ötesine geçecek tutarlı devrimci öneriler getirmediler.

Devrim eski dünyanın pratik yolla alt üst olmasıdır. Dünyanın pratikte dönüşüme uğratılmasıdır. Teorik alandan pratik alana geçiştir. Milyonlarca insanın mücadelesi tam da bu alanda ilerliyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
28 Ocak-15 Şubat 2015
Sayı: 276

DEVİRİM BİR FORMÜL DEĞİL BİR HAREKETTİR

Devrim kendini eylemlerle ortaya koyar. Dolayısıyla devrim bu noktada programda soyut bir anlatım olmaktan çıkar ve pratik bir hareket, somut bir olgu durumuna gelir. Devrim eylemlerle somut bir olgu durumuna gelir. Devrim eylemlerle gelişir, büyür ve ilerler.

Devrime pratik olarak, somut olarak yaklaşmak gerektiği, devrimci durumun geliştiği 90'lı yıllarda, tarafımızdan ortaya konmuştur. Gezi'den bu yana görülen ayaklanmalar dizisi ve en son Ekim ayaklanması devrimin pratik bir hareket olarak geliştiğini, pratik olarak örgütlenmesi gerektiğini güçlü bir biçimde göstermiştir.

Proletaryanın pratik devrimci hareketi burjuva dünyasının altına üstüne getirmektedir. Hareketin sönmesini bekleyenlerin, beklentilerinin tersine pratik hareket her gün biraz daha derinleşiyor ve şiddetleniyor. Bu hareket süreci güçlerle, buna denk düşmeyen bugünkü toplumsal ilişkiler arasındaki çelişkilerden kaynaklanıyor. Çelişkileri keskinleştikçe, yığınların toplumsal hareketi de derinleşiyor.

Çelişkilerin dayandığı temeller yıkılmadıkça hiç kimse bu çelişkileri uzlaştıramaz. Dolayısıyla bu çelişkilerden ileri gelen hareket de burjuvaziyle uyumlu duruma getirilemez. Emekçi hareketi bu dayanaklara ve kaynaklara bağlı olarak burjuvaziyi devirecek bir noktaya varmıştır.

Proletaryayla burjuvazi arasındaki çelişki ve savaşım çağımızı tarihin en devrimci çağı durumuna getirdi. Tarihin bu en devrimci çağı, proletaryanın yeni gelişen toplumsal devrimleriyle iyice derinleşiyor. Toplumsal sınıflar arasındaki savaşım dünkü savaşımları aşan bir eğilim gösteriyor. Bu ise proletaryandan gelen eylemlerin geçmişe göre daha gözüpük daha etkin ve daha ileri giden eylemler olarak sökün etmesi demektir.

Bugünkü toplumu yıkmaya yönelen gerçek devrimci hareket, sergilediği sayısız pratikle daha ileriye gideceğini bu yeteneğe sahip olduğunu göstermiştir. Devrimci komünist hareket sonuna kadar gidebilen biricik devrimci harekettir. Proleter sınıfın devrimci sınıf hareketi olarak kapitalizmden komünizme geçiş ise sıçramalarla gerçekleşir.

İşçi sınıfı hareketinde devrimci bir eğilimin yanında ılımlı ve uzlaşmacı bir eğilim de kendini gösterir. İşçi hareketi burjuvaziyi devirmek ereğiyle devrimci bir hareket geliştirirken, verilen devrimci mücadelenin bir parçası ve kitleleri devrime hazırlamanın bir gereği olarak hareket içindeki geri ılımlı ve uzlaşmacı küçük burjuva eğilimlere karşı da tutarlı ve sürekli bir mücadele vermek durumundadır.

Küçük burjuva reformist eğilim, Türkiye ve Kürdistan emekçi hareketinde varlığını on yıllardır sürdürüyor. Bu eğilimi taşıyanlar, egemen güce karşı devrimci bir mücadeleye, doğrudan devrimci eylemlere yönelmediği için yaptığı çalışmalar varolanın ötesine geçmez. Daha fazlasını kitleler tarafından zorlanmadıkça göze almaz ve yapmaz. Bu hareketlerde kendiliğindencilik egemen bir anlayıştır. Pratikte de yığınların kendiliğinden gelme eylemlerinin ardından gitmekten başka bir şey yapmaz. Kitlelerin gelişen hareketine bir şey öğretmez, katmaz, kazandırmaz.

Tarihsel gelişim, diğer ülkelerdeki değişimleri, dışımızdaki olayları ve sıçramaları gözününde tutmazsan, gerçekçi olma adına varolan duruma boyun eğer ya da etkisiz hiçbir işe yaramayan etkinliklerle kendini oyalar ve sonuçta sınıf savaşımının dışımızdaki gelişmelerin gerisine düşersin.

Özce bu çevrelerin ne teorik görüşleri ve pratik çizgileri nesnel toplumsal gerçeklerin en özsel, en temel ve en belirgin yönleriyle yansıyor ne de pratikleri sınıf savaşımının değişimine denk düşüyor.

Komünistlerin güncel görevi, devrimci mücadele biçimleriyle devrimci taktikler, güncel sınıf mücadelesinin gereksinimleri her zaman aynı değildir. O halde devreye sokacağımız siyaset ve pratik görevler değişen durumları karşılamalıdır.

Yığınlar kitlesel devrimci eylemleri her tarafta yaygınlaştırmışken isyan ve ayaklanma daha sık başvurulan araçlar durumuna gelmişken, yani kitlelerin devrimci enerjisi ve aktivitesi en etkin biçimde harekete geçmişken, önceki dönemin çalışma ve mücadele anlayışıyla yetinemeyiz. Sınıf kavgasını ilerletmek, oradan hedefe vardırma için devrimci sıçrama gerektiği biran evvel kavranmalıdır. Devrimci sıçrama yapacak mücadele tarzı dışında bir tutumun sonuç

almayacağı iyice anlaşılmalıdır. Gezi'den sonra 6-7 Ekim, mücadelenin sıçramalarla ilerleyeceğini göstermiştir.

Sınıflar savaşı öyle bir döneme girdi ki, burada ancak geçmişteki mücadelenin düzeyini aşan en etkin, en devrimci, en ileri eylemlerle sonuç alınır. İktidar sorunu pratik olarak bu süreçte çözülür.

Tarihsel olarak eski ezilen ve sömürülen sınıfların kendi iktidarlarını kurmak amacıyla egemen sınıfa karşı ayaklandığı zaman başlar. Türkiye ve Kürdistan'da yeni dönem doksanlarda başladı ve bugün kendi sonuçlarına varma noktasına gelmiştir. Sonuç ise emekçi sınıfın yürekli devrimci çıkışıyla alınır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

28 Ocak-15 Şubat 2015

Sayı: 276

KİTLELERİN KURTULUŞ KAVGASI ÖNLENEMEZ BİR GÜÇLE İLERLİYOR

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri mücadelenin en keskin, en kritik ve en belirleyici anında gidişatı en keskin biçimde kavrar; harekete kimin önderlik edip etmeyeceğini en çok da o en kritik anda görür ve durumunu ona göre tayin eder.

Yığınsal devrimci eylemlerin en kritik anında, ayaklanma sırasında, küçük burjuva siyasetlerin gerçek yüzü ortaya çıkar, maskeleri düşer, devrimci komünistlerle uzlaşmacı siyasetler arasındaki ayırım tüm açıklığıyla gözler önüne serilir.

İlkelerde en tutarlı, teoride en ileri ve politikada en net olan; devrimi gerçekleştirmeyi günün ana görevi olarak gören, kitleleri ileri hedefe yönelten gerçek devrimcilerle; ilkelerde de tutarsız, teoride geri ve politikalarda muğlak olan kitlelere sınırlı, kısmi, ikincil sitem ve hedeflerle oyalayan güçler arasındaki ayırım yığınlarca anlaşılır olur.

Bu konuda söylediklerimiz sınırlı da olsa 31 Mayıs Gezi sürecinde somutlandı ve doğrulandı. Gezi'nin en kritik anlarında Leninist Parti, en doğru devrimci tavrı aldı. Ayaklanan kitlelere en ileri hedefi Geçici Devrim Hükümetini ve onun ivedi devrimci programını, devrimci eylem programını ortaya koydu. Tüm bunlar küçük burjuva siyasetlerle, işçilerin devrimci siyaseti arasındaki ayırım noktalarıdır. Fakat tüm ayırım noktalarının tam anlamıyla hiç değilse en temel çizgileriyle, kitleler tarafından anlaşılması için yeni devrimci gelişmeler gerekiyor.

İrili ufaklı ayaklanmaların daha sık görüldüğü, devrimin güncelliğinin kendini belirgin olarak gösterdiği şartlarda ve durumlarda reformist siyasetler, reformist görüşlerini sürdüremeyeceklerini anlamış görünüyorlar. Fakat onların kendi durumlarını görmüş ve an-

lamış olmaları, sınıf kavgasının ileri gitmesi açısından bir şey ifade etmiyor; yani bu durum sınıf savaşımı için bir ilerleme değildir; gerçek ilerleme, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin onların gerçek yüzünü görmüş olmalarıdır. Asıl gelişme budur.

Bu süreç aynı zamanda, proletaryanın gerçek devrimci öncüsünü daha yakından tanıdığı ve ilişkilerinin perçinlendiği bir süreçtir. Proleter kitleler ve proleter partinin ilişkilerinin gelişmesi, partinin yeni ataklarını, girişimlerini ve çabalarını gerektirir. Eskisinden daha yoğun olarak.

İşçi sınıfının, işçi olmayan emekçi kitlelerle bugüne kadarki en geniş ve en etkin eylem birliğini sağlamıştır. Bu toplumsal devrimin gerçekleşmesinde büyük bir olanaktır. Haziran 2013, Ekim 2014, bu olanağın ne kadar geniş bir temele dayandığının somut örnekleridir. Her devrimci kitle eylemi işçilerle diğer emekçilerin ortak hareketini biraz daha pekiştiriyor ve derinleştiriyor.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin, Kürt halkının, Alevilerin sermayeye ve faşist devlete karşı harekete geçmesi ve birlikte davranması, devrim mücadelesinde ileri bir noktadır. Ortaya çıkan enerji ve güç boşa harcanmamalı.

Emekçilerin bilincinde de keskin bir dönüşüm görüldü. Devrimci dünya görüşünü benimsemede gözle görülür bir ilerleme var. Kitlerin olayları gözlemlenmeleri ve değerlendirmeleri devrimci bir niteliktedir. Var olan toplumu, toplumsal ilişkileri kendi durumunu yeniden ele alıyor. Buradan yeni yeni ve ileri sonuçlar çıkarıyor. Kıscası devrim bütün yönleriyle sıçramalı ve keskin bir ilerleme gösteriyor.

Bütün olaylar, gelişmeler ve dönüşümler öncekileri aşan daha yoğun daha etkin, daha büyük bir mücadelenin gelmekte olduğunu gösteriyor. Üstelik bu kez devrimci kitle mücadelesi, bir süreden beri görüldüğü gibi doğrudan toplumsal düzenin kurumlarına yöneliyor. Sınıflar mücadelesi açık bir sıçrama içinde, devrimci savaşımın bu noktaya gelmesi düzenin kaptanlarını, yeni bir saldırı dalgası başlatmaya yöneltti.

Siyasi iktidarın artık sık sık öne çıkardığı "kamu güvenliğinin korunması" ifadesi, işçi sınıfının, halk güçlerinin, yani burjuvaziye karşı harekete geçen yıkıcı ve devrimci güçlerin geldiği noktayı yeterince gösteriyor.

Devrimci hareketin bir fırtına gibi estiği yığınların bilincinde ani, keskin ve derin bir dönüşüm yaşandığı eylemlerin çığ gibi büyüdüğü bir süreçte çizilen politik perspektif, devrimci savaşımı ileri taşıyıcı olmalı.

Koşulların bu denli uygun olmadığı işçi sınıfının ve diğer emekçilerin bu denli ileri çıkmadığı durumlarda devrim propagandası yapan devrim için mücadele verenlerin devrimci yükselişin bu ileri aşamasında devrimi başarma görevi koymalıdır, daha azını değil.

Bu görev başarılabilir. Bu konuda devrimci işçi kitlelerine güven duyulmalıdır. Devrimci kitlelerin tarih yapma yeteneğine ve gücüne güven gösterilmelidir. Yalnızca Gezi'den bu yana bile kitleler ne çok şey yaptı, ne büyük bir ilerleme gösterdi.

Aralıksız süren devrimci yığınsal savaşımı, sınıf kavgasını daha da keskinleştiriyor ve devrime büyük bir itiş veriyor. Kitlelerin kuruluş kavgası önlenemez bir güçle ilerliyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15-25 Şubat 2015

Sayı: 277

SYRZA VE SOSYAL REFORMİZM

Yunanistan'da yeni hükümeti kuran Syriza, içinde küçük burjuva sosyalistlerinin de yer aldığı bir bloktur, bir platformdur. Burjuvazi her ne kadar “radikal sol” diye tanıttıysa da, Syriza burjuva sosyal reformist bir harekettir. Radikallığı reformların ötesine geçmez.

Politik çizgisi reformlar uğruna, bazı tavizler uğruna burjuva toplumun-kapitalist sistemin kabul edilmesine dayanıyor. Daha doğrusu kapitalist çerçevede hareket eden “iyileştirmeci” bir harekettir. İleri sürdüğü istekler onun durumu hakkında kesin bir fikir veriyor. İşte bu isteklerin bazıları: “Sosyal adalet”, “onur”, “krizin atlatılması” ve “insanların ihtiyaçlarına göre yönetim”. Bu istemlerin tümü, reformcu iyileştirmeci istemlerdir.

Syriza'nın büyük önemvererek öne çıkardığı “sosyal adalet” kavramı, bu kavram, bugüne dek ortaya atanlarca da açıklanmış değildir. Bu tambir belirsizliktir. Tümsınıflı toplumlarda olduğu gibi, kapitalist toplumda da tümsınıflar için ortak bir “adalet” anlayışı yoktur. Varolan toplumda, burjuvazinin adalet anlayışı var.

Kaldı ki, burjuvazi kendi ekonomik, toplumsal ve siyasal karar ve uygulamalarını adalete uygun olarak görüyor. Örnek, geçim araçlarının toplumda nasıl paylaşılacağı, küçük burjuvazinin “sosyal adalet” belirsiz anlayışına göre değil, üretim biçimine göre belirlenir. Bu burjuvaziye göre gayet adaletli bir paylaşımır. Üretim biçimi değişmeden, paylaşım biçimi değişmez. “Krizin atlatılması” kapitalist system adına savunulan bir istemdir.

Kaldı ki, kapitalizmin ekonomik krizi ancak yerini daha derin, daha büyük ve daha yıkıcı bir krize bırakmak üzere “atlatılabilir”. Kapitalizm çerçevesinde kalınarak, ekonomik krizler ortadan kaldırılamaz. Ekonomik krizler, bu üretim biçiminin en sonunda ulaştığı tepe noktasıdır.

Syriza'nın nasıl uzlaşmacı bir karaktere sahip olduğunu anlamak için Alexis Çipras'ın Financial Times'taki röportajına bakmak yeterli: “Benim partim” diyor. A. Çipras “siyasi istikrar ve ekonomik güvenlik için yeni bir sosyal kontrat vaadediyor”.

“Sosyal kontrat” her şeyden önce varolan sosyal sınıfların varlığının kabul edilmesi anlamına geliyor. Sınıfların kaldırılmasının hedeflenmesi yeni bir toplumun yeni bir ilişki biçiminin kabulü değil, yeni bir çözleşmeye dayalı bir toplumsal uzlaşmanın sağlanması. Syriza bir toplumsal anlaşma peşinde koşarsun, içinde bulunduğu sınıflı toplumda özlemini çektiği, hayalini kurduğu her tür “sosyal kontrat”ı havaya uçuracak bir sınıf savaşı toplumsal sınıflar arasında sürekli derinleşerek ilerliyor.

Reform programını yaşama geçirmek için buna uygun bir politik ortam oluşturulmalıdır. Bunun için de demokrasi mücadelesi burjuva egemenliği altında gidebileceği en ileri noktaya dek götürülmelidir. Gerçekleştirmek istediği burjuva demokrasisi ise kapitalizm çağının siyasi biçimidir. Tekelci sermaye ekonomik alanda olduğu gibi siyasi alanda da egemendir. Gerek Yunanistan tekelci sermayesi, gerekse AB ve gerekse ABD Syriza'nın hükümeti sırasında da egemenliğini sürdürür.

Dolayısıyla halk lehine bir şeyer yapmak için egemen güce karşı harekete geçmek, onlara dokunmak gerekiyor. Syriza'nın ise böyle bir hedefi yok. Bu anlayışa sahip değil.O, başarının tüm bu güçlerle uzlaşmaktan geçtiğini düşünüyor.

Bu koşullarda Syriza'nın yaratacağı demokratik ortam, sermayenin egemenliğinin ve çıkarlarının güven altına alınmasını sağlar. Kapitalist sistem, Syriza gibi uzlaşmacı partiler eliyle burjuva düzene karşı isyan eden/ayaklanan kitleleri sistemin yönetimine katmış, çekmiş olacak ve böylece en azından bir süreliğine, işçi ve halk kitlelerinin tehdidinden kurtulmuş olacak.

Syriza'nın koalisyon hükümeti, sermayenin çıkarlarını koruyan, ideolojik olarak askeri ve bürokratik yapı olarak buna göre şekillenmiş NATO'cu gerici burjuva devlete dayanarak iş görecektir. Oysa halk kitlelerinin demokratik istemiyle burjuva devlet çelişki ve çatışma içinde. Kitlelerin demokratik istemleri, siyasi kurtuluşu, varolan devletin yıkılmasından geçer. Bu ise tas tamam bir devrimi gerektirir. Syriza, bu durumuyla ezilen ve sömürülen yığınlarda bir heyecan yaratamaz.Yığınları heyecanlandıracak olan bir toplumsal devrimdir. A. Çipras'ın partisi olsa olsa emekçilerin heyecanını söndürücü bir rol oynar.

Özcesi Syriza, kapitalist sistemde burjuva devletle, NATO'yla uzlaşarak, uyum içine girerek kendini tüketir. Bu küçük burjuvazinin sözünü söylemesi ve kendini bitirişidir. Çok yüzeysel, rastgele ve sıradan bir yaklaşımla Yunanistan'daki mücadeleyle bir bağ kuruluyor. Bu topraklardaki mücadelenin Yunanistan'da ki mücadelenin daha derin daha ileri hedefli ve devrimci nitelikli olduğunu hemen belirtmek gerekir. Ve burada yarım yüzyıldır süren devrimci bir mücadele var. Bizim reformistlerimiz bilerek bu temel farkın üstünü örtmek, buradaki gerçek devrimci mücadeleyi, parlamentermücadele düzeyine indirgemek, daha doğrusu parlamenter mücadele alanına çekmek istiyorlar.

Siriza'nın parlamentarist reformist mücadelesiyle bizim devrimci mücadelemiz arasında temel farklılıklar var, fakat bizdeki reformistlerle Syriza arasında temelde anlayış birliği var. Burjuvaziyle uzlaşmaya gitmek kapitalizm çerçevesinde iyileştirmelere gitmek, kitlelerin sokak gösterilerini, isyan ve ayaklanmalarını, parlamentoya girmesinin bir aracı haline getirmek açısından aynı düşünceden hareket ediyorlar.

Unuttukları bir şey var: Emeğin sermayeye karşı mücadelesi, devrimci pratik kurtuluşu ve toplumsal kurtuluşu gerçekleştirmek Türkiye'de olduğu gibi Yunanistan ve İspanya'da ve tüm kapitalist ülkelerde gelişmekte olan, büyüyen ve ilerleyen gerçek mücadeledir. Syriza ve Türkiye'deki kafadarlarının savları ve eğilimleri bu gerçeğin üstünü örtemez.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

25 Şubat-11 Mart 2015

Sayı: 278

ÖNEMLİ OLANI GÖRMEK

Olayları, eylemleri, mücadeleleri değerlendirirken, dikkatleri esas olandan, önemli ve belirleyici olandan başka yönlere çekmek küçük burjuva sosyalist siyasetlerde tipiktir.

Haziran ve Güz 2013 ayaklanmaları ile 2014 Ekim ayaklanması ele alınırken yapılan budur. Bu çevrelerin bazıları ayaklanmayı zayıf göstermek için çaba gösterirken, diğerleri de ayaklanmanın devrimle bağıını kurmamak için dikkatleri devrimin somut sorunlarından uzaklaştırıp dikkat merkezini soyut sorunlara yöneltiyorlar. Böylece kitlelerin ayaklanmalarından sınıf mücadelesinin gelecek savaşları için en önemli sonuçların çıkarılmasının önüne geçmeye çalışıyorlar. Soyut sorunlar öne çıkarılarak, yığınlar en kritik en önemli ve kavganın en belirleyici anında eylemsiz bırakılmış olur.

Yığınsal devrimci eylemler değerlendirilirken, soyut laflar edilmesi, yeni bir ayaklanma ve devrim için somut ciddi hazırlıklara girişmekten yan çizmek içindir. Küçük burjuva siyasetlerin devrimden yan çizmesine karşın, devrimci işçi sınıfı hareketi, soyut gevezeliklerle zaman yitirmez; tüm siyasi yeteneği, tüm gücü ve tüm enerjisiyle devrime yönelik somut hazırlıklarda bulunur ve somut girişimlere yönelir.

Devrim gün gün canlı olgularla gelişim gösteriyor. Her gün bir dizi eylem, çatışma temelinde gelişen devrimi buradan başarıya götürmek pratik sorundur. Somut hazırlıklar sorundur. Savaşan proletaryanın ve proletaryanın savaşan partisinin eylem programı somut, temel belirleyici bir hedef olan iktidarın ele geçirilmesini içerir.

Sokağa çıkan, dövüşen, ayaklanan kitlelerin önüne devrimci bir hedef, bir iktidar hedefi konmazsa, kitle hareketi ne denli büyük bir güce ulaşırsa ulaşsın, devrimci bir hedeften yoksun kaldığı için sonunda başarısızlığa uğrar ve dağılmaktan kurtulamaz.

Sınıf savaşımı bütün canlılığı içinde kavranmalı devinimi içinde dolayısıyla tüm değişimi ve dinamik gelişimi içinde ele alınmalıdır.

O zaman görülecektir ki, iktidar sorununu pratik olarak karşımıza çıkaran sınıf mücadelesinin kendi gelişimidir.

31 Mayıs 2013'ten bu yana gerçekleşen devrimci ayaklanmalar ancak uzlaşmaz toplumsal çelişkiler ve çelişkilerin keskinleşmesi temelinde tüm derinliğiyle anlaşılabilir. Toplumsal çelişkilerin uzlaşmaz karakteri, keskinleşmesi ve derinleşip gelişmesi gözönüne alınmadan bu

temelde ortaya çıkan ayaklanmalar hakkında ancak sıradan laflar edilebilir.

Başka bir anlatımla, Türkiye ve Kürdistan'ın somut durumu anlaşıl-madan bizdeki devrimci savaşım doğru olarak ortaya konamaz. Buradaki toplumsal çelişkiler son derece keskin, toplumsal çatışmalar da son derece şiddetli. Bu toprakların durumu herhangi bir ülkeyle karşılaştırılmaz. Diğer ülkeler içinde yalnızca Latin Amerika ülkeleriyle karşılaştırılabilir. Buranın kendi durumu doğru biçimde ele alınmadan sınıf kavgasının uzun iç savaş biçimini alması ve devrimci güçlerin yarım yüzyıllık zora dayalı devrim mücadelesi gerçek anlamıyla açıklanamaz.

Yapılan değerlendirmeler, toplumsal politik durumun gerçek doğru, bilimsel, aydınlatıcı bir çözümlemesine dayanmıyor. Teorik çözümleme dönemin devrimci kavranışını ortaya koyamadığı için buradan çıkan poli-tika ve politik görevler denk düşmüyor; dolayısıyla işçi sınıfının devrimci kavgasına yeni bir şey katmıyor, onu ileri götürmüyor.

Devrimci dönem ve devrimin güncelliği ortaya konmadığı için sen-dikal mücadelenin sorunları, politik mücadelenin önüne konabiliyor. Ya da günlük sıradan işler, ayaklanma ve devrim için ciddi hazırlıkların önüne konabiliyor.

Mücadelenin deneyimleri yönünden olsun, örgütlü devrimci savaşım yönünden olsun, birçok yere göre daha ilerideyiz. Yeni çatışmalara ileri devrimci niteliklerle giriyoruz. Dolayısıyla önümüze koyacağımız gö-revler hareketi gerileten değil, ilerleten bir rol oynamalı. Ama tıpkı sen-dikalarda yöneticilerin sergilediği tavır yani bir şey yapıyormuş havası yaratmak politikası, küçük burjuva gruplarca da sergileniyor. Günlük sınırırlı sorunlarla uğraşmak, böylece devrimci politik sorunları gözlerden saklamak bu çevrelerin başlıca çabası oldu.

Bugün devrimci hareketin geldiği nokta on yıllarca dövuşmüş, yüz-yılın en yoğun devrimci savaşımlarından birimi ortaya koymuş gerçek devrimci düzeyi ifade ediyor. Geline yer devrimi gerçekleştirme nokta-sıdır. Bu aşamada işçi sınıfının görevleri öyle basit işlerle uğraştırarak ge-çştirilemez.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası dünyada ileri bir yer edinmişse, bunu faşizme ve sermayeye karşı etkin mücadeleyle başarmıştır. Görevi-miz proletaryanın mücadelesini her yönden güçlendirmek, geliştirmek ve genişletmek olmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

11-25 Mart 2015

Sayı: 279

DEVİRİM BİR FORMÜL DEĞİL BİR HAREKETTİR

Devrim kendini eylemlerle ortaya koyar. Dolayısıyla devrim bu noktada programda soyut bir anlatım olmaktan çıkar ve pratik bir hareket, somut bir olgu durumuna gelir. Devrim eylemlerle somut bir olgu durumuna gelir. Devrim eylemlerle gelişir, büyür ve ilerler.

Devrime pratik olarak, somut olarak yaklaşmak gerektiği, devrimci durumun geliştiği 90'lı yıllarda, tarafımızdan ortaya konmuştur. Gezi'den bu yana görülen ayaklanmalar dizisi ve en son Ekim ayaklanması devrimin pratik bir hareket olarak geliştiğini, pratik olarak örgütlenmesi gerektiğini güçlü bir biçimde göstermiştir.

Proletaryanın pratik devrimci hareketi bujuva dünyasının altını üstüne getirmektedir. Hareketin sönmesini bekleyenlerin, beklentilerinin tersine pratik hareket her gün biraz daha derinleşiyor ve şiddetleniyor. Bu hareket süreci güçlerle, buna denk düşmeyen bugünkü toplumsal ilişkiler arasındaki çelişkilerden kaynaklanıyor. Çelişkileri keskinleştikçe, yığınların toplumsal hareketi de derinleşiyor.

Çelişkilerin dayandığı temeller yıkılmadıkça hiç kimse bu çelişkileri uzlaştıramaz. Dolayısıyla bu çelişkilerden ileri gelen hareket de bujuvaziyle uyumlu duruma getirilemez. Emekçi hareketi bu dayanaklara ve kaynaklara bağlı olarak bujuvaziyi devirecek bir noktaya varmıştır.

Proletaryayla bujuvazi arasındaki çelişki ve savaşım çağımızı tarihin en devrimci çağı durumuna getirdi. Tarihin bu en devrimci çağı, proletaryanın yeni gelişen toplumsal devrimleriyle iyice derinleşiyor. Toplumsal sınıflar arasındaki savaşım dünkü savaşından aşan bir eğilim gösteriyor. Bu ise proletaryandan gelen eylemlerin geçmişe göre daha gözüpek daha etkin ve daha ileri giden eylemler olarak sökün etmesi demektir.

Bugünkü toplumu yıkmaya yönelen gerçek devrimci hareket, sergilediği sayısız pratikle daha ileriye gideceğini bu yeteneğe sahip olduğunu göstermiştir. Devrimci komünist hareket sonuna kadar gidebilen biricik devrimci harekettir. Proleter sınıfın devrimci sınıf hareketi olarak kapitalizmden komünizme geçiş ise sıçramalarla gerçekleşir.

İşçi sınıfı hareketinde devrimci bir eğilimin yanında ılımlı ve uzlaşmacı bir eğilim de kendini gösterir. İşçi hareketi burjuvaziyi devirmek ereğiyle devrimci bir hareket geliştirirken, verilen devrimci mücadelenin

bir parçası ve kitleleri devrime hazırlamanın bir gereği olarak hareket içindeki geri ılımlı ve uzlaşmacı küçük burjuva eğümlere karşı da tutarlı ve sürekli bir mücadele vermek durumundadır.

Küçük burjuva reformist eğilim, Türkiye ve Kürdistan emekçi hareketinde varlığını on yıllardır sürdürüyor. Bu eğilimi taşıyanlar, egemen güce karşı devrimci bir mücadeleye, doğrudan devrimci eylemlere yönelmediği için yaptığı çalışmalar varolanın ötesine geçmez. Daha fazlasını kitleler tarafından zorlanmadıkça göze almaz ve yapmaz. Bu hareketlerde kendiliğindencilik egemen bir anlayıştır. Pratikte de yığınların kendiliğinden gelme eylemlerinin ardından gitmekten başka bir şey yapmaz. Kitlelerin gelişen hareketine bir şey öğretmez, katmaz, kazan-dırılmaz.

Tarihsel gelişim, diğer ülkelerdeki değişimleri, dışımızdaki olayları ve sıçramaları gözününc tutmazsan, gerçekçi olma adına varolan duruma boyun eğer ya da etkisiz hiçbir işe yaramayan etkinliklerle kendini oyalar ve sonuçta sınıf savaşımının dışımızdaki gelişmelerin gerisine düşersin.

Özce bu çevrelerin ne teorik görüşleri ve pratik çizgileri nesnel toplumsal gerçeklerin en özsel, en temel ve en belirgin yönleriyle yansıyor ne de pratikleri sınıf savaşımının değişimine denk düşüyor.

Komünistlerin güncel görevi, devrimci mücadele biçimleriyle devrimci taktikler, güncel sınıf mücadelesinin gereksinimleri her zaman aynı değildir. O halde devreye sokacağımız siyaset ve pratik görevler değişen durumları karşılamalıdır.

Yığınlar kitlesel devrimci eylemleri her tarafta yaygınlaştırmışken isyan ve ayaklanma daha sık başvuru alan araçlar durumuna gelmişken, yani kitlelerin devrimci enerjisi ve aktivitesi en etkin biçimde harekete geçmişken, önceki dönemin çalışma ve mücadele anlayışıyla yetinmeyiz. Sınıf kavgasını iletirmek, oradan hedefe vardirmek için devrimci sıçrama gerektiği biran evvel kavranmalıdır. Devrimci sıçrama yapacak mücadele tarzı dışında bir tutumun sonuç almayacağı iyice anlaşılmalıdır. Gezi'den sonra 6-7 Ekim, mücadelenin sıçramalarla ilerleyeceğini göstermiştir.

Sınıflar savaşı öyle bir döneme girdi ki, burada ancak geçmişteki mücadelenin düzeyini aşan en etkin, en devrimci yöntemler zorunlu hale gelmiştir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

26 Mart-8 Nisan 2015

Sayı: 280

YAŞAMIN YENİDEN ÖRGÜTLENMESİ

Aralarında uzlaşmaz çelişkiler olan karşıt sınıflara dayanan kapitalist toplumda ya proletaryadan yanasın ya burjuvaziden; proletaryayla birlikte burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmek için savaşım vermezsen burjuvazinin egemenliği altında kalırsın zorunlu olarak.

Dünyayı değiştirme hedefinden, yani proletaryanın tarihsel devrimci görevlerinden uzaklaşan biri, burjuvazinin etkisine girer ve kaçınılmaz olarak yozlaşır.

Küçük burjuva çevreler, sosyalizmin dünya çapındaki büyük gücünün etkisiyle, dünyanın devrimci değişiminden söz ettiler, fakat bugün bu anlayışın çok uzağında duruyorlar. Devrimci kavramları halen kullanıyorlarsa da içerik devrimci değildir; içerik reformizmle doludur. Devrimci kavramlar onların ağızında devrimci niteliğini yitirir.

“Yeni yaşam” kavramının başına gelen de budur. Yeni yaşam yeni bir toplumun kurulmasından bağımsız olarak alındığı için, içi boş kof bir kavram haline getirildi. Gerçek anlamda yeni bir yaşam yeni bir toplumla bağlantılı, eski ilişkilerden farklı, yeni bir ilişki türü çerçevesinde olanaklıdır.

Dolayısıyla işçi ve emekçiler için burjuva toplumda yeni bir yaşam önermek eğer bir bilisizlik, bir saflık değilse, bir aldatmacadır.

Kapitalist toplum, sermayenin emek üzerinde gerçek boyunduruğuna dayanır. Tüm toplum, emek güneşi etrafında döner. İşçilerle kapitalist arasındaki ilişki, ezilen ve sömürülenle, ezen ve sömüren arasındaki ilişkidir. Egemenlik ilişkisi başkasının iradesinin kendi mülkiyeti haline getirilmesidir. Kapitalist, işçinin emeğinin karşılığını ödemeksizin el koyar. Kendi mülkiyeti durumuna getirir. Emeğin sermayeye bağımlı olduğu bir toplumda, emekçiler için yeni bir yaşamın kurulacağını söylemek onları aldatmak değil de nedir?

Varolan toplumsal ilişkiler çerçevesinde durum bugünkünden başka türlü olamaz. Dolayısıyla durumun başka biçimde gelişmesini isteyenler, mevcut toplumsal ilişkileri değiştirmek için savaşım vermelidir. Başka biçimde davranmak, boşa zaman harcamak olur.

İnsanlar nesnelere yöneteceğine, nesnelere insanlara egemen olduğu bir toplumda, emekçiler için bugünkünden farklı bir yaşamdan nasıl söz edilebilir ki? Çalışanlara geçim araçlarına boyun eğdirildiği, insanların

ekonominin baskısı altında olduğu bir yerde, çalışan nüfus için, işsiz nüfus için gelecek bugünkünden ne kadar farklı olabilir ki?

Yeni, özgür ve insanca bir yaşam, insanların geçim araçlarına boyun eğdirilmediği, ekonominin baskısından kurtuldukları zaman başlar.

Buradan yola çıkarak, şu kesin sonuca varabiliriz. Yeni bir yaşam, daha doğrusu, yaşamın yeniden örgütlenmesi, toplumun yeni bir temelde, yeniden örgütlenmesini gerektirir zorunlu olarak. Yeni toplum, diyalektik olarak söyleyecek olursak, eski toplumun yadsınması olabilir ancak. Tarihsel materyalist açıdan söylersek, yeni bir üretim tarzı, yeni bir ekonomik temelde kurulabilir. Dolayısıyla üretim araçlarının ortak mülkiyeti temeli üzerinde kurulan yeni toplumsal ilişkiler, eski ilişkilerden nitelikçe farklıdır.

Toplumun yeniden örgütlenmesi, emeğin yeniden örgütlenmesi temelinde olabilir ancak. Bu ise toplumun bir grup insanın emeğine dayanmaktan çıktığı için, çalışabilir durumda olan her insana dağıtıldığı, böylece proleter olmak belli insanların sürekli özneliği olmaktan çıktığı, dolayısıyla herkesin emekçi olduğu koşullarda olanaklıdır.

Burada varolan ilişkiler, nesnelere toplumsal ilişkisi olarak görülmez, meta fetişizmi, yani insanların arasında kurulan ilişkiler metalann ilişkileri üzerinden kurulan dolayımlanmış ilişkiler değil, insanla insan arasındaki doğrudan ilişkidir. Nesnelere insanı yönetmediği tersine, insanın nesnelere yönettiği bir yerdir burası. Böyle bir toplumda kurulan ilişki, özgür insanların kendi aralarında kurduğu bir ilişkidir.

Yeni toplumsal ilişkilerin ancak yeni bir ekonomik temel üzerinde filizlenebileceğinin, ütöpik sosyalistler de farkındaydı. Fransız ütöpik sosyalisti Fourier ve İngiliz ütöpik sosyalist Ovven kendi anlayışlarını somutlamak için örnek ortak işletmeler kurdular. Ovven'in işletmeleri bir süre başarılı olduktan sonra kaçınılmaz olarak çöktü. Çünkü sorun, kapitalizm içinde ömek sosyalist işletmelerin kurulmasıyla çözülemezdi. Sorun ancak var olan toplumsal sistemden daha ileri, daha yüksek bir toplumsal sisteme geçilerek çözülebilir.

Üretici güçlerin evrensel gelişmesi ve ulaştığı ileri düzeyi, toplumun devrimci yeniden örgütlenişinin maddi koşullarını oluşturmuştur, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dayanan bir toplumda, kurulan ilişkiler doğayla da karşıt değil, uyumlu olur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

8-22 Nisan 2015

Sayı: 281

KİTLELERİN DEVRİMCİ ETKİNLİĞİNİN HEDEFİ

Leninist Parti, Türkiye ve Kürdistan'da devrimin nesnel ve öznel koşullarının oluştuğunu ve birçok koşulunun bir araya geldiğini uzun zamandır söylüyor. Görüşümüz, bugün bazı sol çevreler tarafından da savunulmaya başlandı. Gerçekler, kendi gerçekliğini, kendisine karşı çıkanlara da kabul ettiriyor.

Bu topraklarda, devrimci durumun doğduğu devrimin güncel olduğu biçimindeki görüş yirmi yıldan fazla bir zamandır söyleniyor, bizim tarafımızdan. Fakat, küçük-burjuva hareketler, görüşlerimizi, uzun süre görmemezlikten geldiler. Bazıları da, güçsüzce karşı çıktılar. Sonraları ise, bazı gruplar, bu görüşleri ilk defa kendileri ortaya koymuş gibi savunmaya başladı. Ancak, devrimci içeriğinden tamamen farklı bir içerikle.

Bu topraklarda, devrimin koşullarının oluştuğu nasıl ortaya konuyor? Gerçek yarım-yamalak, sığ, tüm derinliğinden ve bütünlüğünden koparılmış biçimde. Devrimin koşullarının oluştuğu söyleniyor, fakat, devrimin bu koşulların içinde, meydana gelen sayısız eylemle geliştiği ve büyüdüğu ve ilerlediği ortaya konmuyor. Bu durumda, bu söz gerçekte, devrimin üstünü örtmek, perdelemek, gizlemek ve ertelemek için ileri sürülüyor.

Devrimin nesnel ve öznel şartlarının oluştuğu, devrimin güncel olduğunu söyleyen bu çevrelerden, bu belirlemeyle bir tutarlılık içinde, tüm gücü, tüm araçları ve olanaklarıyla devrimin zaferi için dövüşmeleri beklenir. Taktiklerinin, propaganda ve ajitasyon çalışmalarının da bu yönde olması gerekir. Devrimci tutarlılık bunu ge-

rektirir. Başka şey söyleyip, pratikte başka şey yapmayı değil. Devrimin güncelliğinden söz edip, sonra da reformlar programı için dövmek bir çelişkidir, tutarsızlıktır.

Mademki, devrimin koşullarının oluştuğunu kabul ediyorsunuz, buradan şu sonucun çıkarılması gerekiyor: Parlamento da içinde, tüm askeri-bürokratik devlet makinesinin, zora dayalı devrimle parçalanması, tuzla buz edilmesi. Böyle bir devrimci sonuç çıkarmıyorsanız, bu durumda siz, devrim sorununa sadece değinmiş oluyorsunuz, daha fazlası değil.

Küçük-burjuva hareketlerin sosyalizmden ödünç olarak kullandığı kavramlarla burjuva toplumu eleştirmeleri, bizi yanıltmamalı. Gerçekte sosyalist kavramların içeriği değiştirilerek, sadece bir söyleme indirgenmiş ve biçimsel bir savunuya dönüştürülmüştür. Onlar, bugünkü topluma, küçük-burjuvazinin bakış açısından eleştiri yöneltiyorlar. Bu yüzden kurulu toplumsal düzene karşı eleştirilerini sonuna dek götüremezler.

Önüne, güncel, pratik görev olarak devrimi gerçekleştirmeyi koyanlar, kitle mücadelesine bu yönde bir itiş verenler, burjuva parlamentosu vb. burjuva kurumların önünde yerlere kadar eğilmezler.

Marks'ın, askeri-bürokratik devlet makinesini yerle bir eden Paris Komünü'nün büyük tarihi girişimine nasıl büyük bir önem verdiğini, tüm sosyalistler bilir. Marx burjuva parlamentarizmine en sert eleştiriyi yöneltmiştir. Genel Oy'u, burjuva demokrasisi ilkelerini göğe çıkaranlar, Lenin'in Kurucu Meclis'in dağıtılması sırasındaki tavrına baksınlar. Lenin, Kurucu Meclis karşısında devrimin, sosyalizmin yararına olanı savunur. Sosyalist düşünürlerin tavrıyla, bizim küçük-burjuva sosyalistlerin tavrı arasında ne büyük farklılıklar var.

“Plehanov'un, en demokratik ilkenin “en yüce yasa, devrimin, yararınadır” cümlesi olduğunu ifade eden ve genel oy hakkı ilkesinin bile bu temel ilke ışığında değerlendirilmesi gerektiğini ifade eden konuşması, Lenin'i derinden etkilemişti. On dört yıl sonra, Bolşeviklerin önüne Kurucu Meclis'in dağıtılması sorunu bütün azametiyle geldiğinde, Plehanov'un bu konuşmasını anımsadı Lenin.” (N. Krupskaya. Latin'den Anılar. 92.s)

Marks'ın ve Lenin'in burjuva demokrasisi, burjuva parlamentarizmi karşısındaki tutumu ilkeseldir, içten devrimcidir, devrimci işçi hareketinin tutumudur. Bizim küçük-burjuva siyasetlerin tutumu ise ikilidir, çelişkilidir, tutarsızdır, uzlaşmacıdır. Burjuvaziyle, belirli “iyileştirmeler” uğruna bir “toplumsal anlaşma”dan yanadırlar.

Emekçi kitleler için politik özgürlük burjuvaziyle birlikte, onunla uzlaşma içinde değil; tersine, egemen olana, burjuvaziye karşı

mücadele edilerek elde edilir. Toplumsal kurtuluş ve politik kurtuluş kitlelerin devrimci etkinliğini gerektirir, bu etkinliğin zafere ulaşmasıyla, devrimle gerçekleşir. Parlamenter yol ise, egemen olanla uzlaşma yoludur; kitleler için bir çıkış, bir kurtuluş değil, yenilgi yoludur.

Bakış açısı, burjuva çerçeveyi aşmayınca bütün devrimci kitle eylemleri, reformist politikaları hayata geçirmenin malzemesi olarak görülür. Aynı bakış açısında, tüm parlamento-dışı devrimci eylemler, parlamentoya girmenin birer aracı olarak görülüyor.

Onları dinleyecek olursak, 2013 Haziran halk ayaklanması, kitlelerin burjuva parlamentosunda güçlü olarak temsil edilmesinin koşullarını ve olanaklarını yaratmıştır. Oysa Gezi ayaklanmasının, asıl rolü ve önemi, burjuva egemenliğine karşı devrimci bir girişim olması, kitlelere kurtuluş yolunu göstermesi ve kendi organlarını bir nüve halinde yaratmasıdır. Dolayısıyla o, emekçilerin toplumsal kurtuluşu yönünde bir mevzi olmuştur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
22 Nisan-6 Mayıs 2015
Sayı: 282

1 MAYIS TAKSİM NOTLARI

1. İşçi sınıfının, emekçilerin, devrimci güçlerin 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma ısrarını, kararlılığını çok iyi bilen iktidar, Mart'tan başlayarak tehditler savurdu, baskılarını ve saldırılarını arttırdı.

Burjuva güçler, kitlelerin Taksim ısrarının anlamını iyi biliyor. Kitlelerin 1 Mayıs Alanına varması durumunda bu diğer kentlerdeki emekçi kitlelere dalga dalga yayılacak bir genel ayaklanmayı ateşleyebilir. Haziran halk ayaklanmasından sonra Taksim'de devrimci eylem yapmanın kitleleri ayaklandırıcı rolü daha da güçlenmiştir.

2. Egemen güç, devlet terörüne ne kadar başvurursa başvursun, istediği sonucu alamıyor ve alamaz. Çünkü karşısında yapılan saldırılara anında yanıt veren devrimci bir kitle var. Kitlelerin devrimci pratiği ise süreci daha da hızlandırıyor. Var olan koşullarda ve durumda gerici burjuva şiddeti kendi toplumsal sisteminin yıkılışını çabuklaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.

3. Gezi'den sonra küçükkü büyüklü bir dizi ayaklanma gerçekleşti. Proleter kitleler ve emekçi halk yığınları savaşımında daha deneyimli daha yetkin ve etkin durumda. Tam da bu sırada, Taksim'in 1 Mayıs'ta ele geçirilmesi halinde, bugüne dek verilen mücadeleleri aşan daha ileri düzeye varabilir.

Yönetici güçleri bu denli saldırganlaştıran, böyle bir durumun ortaya çıkmasına yol açacak olan öznel ve nesnel koşulların oluşmasıdır.

4. Küçük burjuva sosyalist hareketler, Taksim'e yönelik tavrılarını doğrudan doğruya değil, sendikaların açıklamalarının ardından ve sendikaların açıklamalarına bağlı olarak belirlediler.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti her zaman olduğu gibi 1 Mayıs'ta da Taksim'de olacağını çok önceden ve net olarak açıkladı.

Proletaryanın devrimci siyasetiyle, küçük bujuva siyaseti arasında bu konuda anlayış farkı var.

5. Sendikaların 1 Mayıs bildirimleri, afişleri ve açıklamaları her zaman olduğu gibi devrimci bir anlayıştan yoksun. 1 Mayıs belgelerinde, sermayeye, devlete, siyasi iktidara bir meydan okuma, bir başkaldırı anlayışı yok. İşçilerin, emekçilerin istemleri, sendikalar tarafından tamamen uzlaşmacı bir anlayışla hazırlanıyor. Dolayısıyla emekçilerde hiçbir etki ve heyecan yaratmadığı gibi, işçilere devrimci sınıf bilinci de taşımıyor.

İşçilerde, emekçilerde bir etki yaratan, bir heyecan uyandıran ve ileriye atılmalarını sağlayan, 1 Mayıs'ın sınıfsal, enternasyonal içeriği ve Taksim için verilen devrimci kavgadır, toplumun devrimci dönüşümü hedefidir.

6. Taksim savaşımı, 1 Mayıs'la sınırlı değildir. Bu savaşım ancak sınıf savaşı temelinde kavranabilir ve 31 Mayıs 2013'ten beri süreklidir. Taksim'i ele geçirmek için yapılan yığınsal devrimci savaşım, sınıflar mücadelesinin ağırlık merkezi olmuştur.

Kapitalistler, faşist devlet ve bujuva siyasal güçler, Taksim'in sınıf kavgasındaki yerini burjuva sendika liderlerinden daha iyi kavramıştır. Taksim'de sürekli önemli bir polis gücü tutulması ve 1 Mayıs'ta diğer kentlerden takviye güçler getirilerek kentin Taksim'e çıkan yollarının tutulması, o gün sıkıyönetim ilan edilmesi bunun en çarpıcı kanıtıdır.

7. 1 Mayıs'ta Taksim'in önemi arttıkça, küçük burjuva ve uzlaşmacılar ve sendika liderleri de "Taksim" demek zorunda. Fakat Taksim sorununu öyle bir koyuyorlar ki, Taksim hedefi, "1 Mayıs'ta Alanlara" genel çağrısı içinde ikinci plana düşsün, önemini yitirsin ve böylece 1 Mayıs bujuvazinin ve devletin kabul edebileceği sınırlara çekilsin. Reformistler ve onların yol arkadaşları oportünistler, bu 1 Mayıs'ta bu yönde özel bir politika izledi ve çaba içine girdi.

8. Sendikalar, devrimci ortamın, devrimci işçilerin baskısıyla da olsa Taksim'de sınırlı ve yumuşak bir ısrar içindeyken, reformist ve oportünist tayfası "mücadeleyi dar sınıf kalıplarına sığdırmayalım" ya da "1 Mayıs'ı alan sorununa sıkıştırmayalım" vb. ifadelerle sendikaların bile gerisine düştüler. Böylece onların ağzından burjuvazinin ve devletin 90'lardan beri söylediklerini bir kez daha duymuş olduk. Burjuvazi ve devletle bir uyum göstermek için 1 Mayıs'ta iktidarın gösterdiği yere hazırlar. Tıpkı 1992'den 2009'a kadar yaptıkları gibi.

9. Bu kadar da değil, "1 Mayıs'ta Alanlara" diyerek Taksim'in sınıf savaşımındaki rolünü geriye itme çabası içinde olanlar, öte yan-

dan Taksim'in kitleler üzerindeki devrimci etkisinden de kendilerini yoksun bırakmak istemiyorlar. "1 Mayıs'ı belli bir alana sıkıştırma-yalım" diyerek burjuvaziyle aynı yönde düşünenler ya da 1 Mayıs'ta Taksim'e daha fazla kitle gitmesin diye devletle uyumlu hareket edip başka yerlere gidenler, Taksim'e giderek oranın etkisinden yararlanmayı da ihmal etmiyorlar. Bu tam bir iki yüzlülüktür. İkiyüzlüce davranış, bu topraklardaki küçük burjuva siyasetlerin karakterine ve çürümüşlüğüne iyi bir örnektir.

10. Devlet, siyasi iktidar Taksim'de, İstanbul'da savaş yöntemlerine başvurdu. Daha doğrusu yıllardır işçi sınıfına ve diğer emekçilere, Kürt halkına, Alevilere, aydınlara, devrimci ilerici gençliğe, komünistlere karşı sürdürdüğü savaşı 1 Mayıs'ta daha yoğunluklu olarak uyguladı. Devrim korkusu, tepedekileri hücrelerine dek etkisi altına almıştır.

Sınıflar savaşı çok uzun zamandır açık savaş olarak sürüyor. İç savaş budur. Bu her sosyal devrimin öngününde ortaya çıkan, en katı, en şiddetli savaştır. Ve devrimin kaçınılmazlığını, zorunluluğunu gösteriyor.

11. 1 Mayıs günü, iki sınıf, iki güç, iki dünya Taksim'de, İstanbul'da hazırlıkları günler öncesinden başlayan bir savaşa tutuştu. Günün tümü iç savaşın karakteri gereği şiddetli geçti. Tarafların hazırlıklarının karakteri ve kapsamı 1 Mayıs'ın nasıl geçeceğini önceden ortaya koyuyordu.

12. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin Taksim'de ısrarı, kararlılığı ve devrimci eylemleri, iktidarın tüm saldırılarını, sıkı yönetimlerini etkisiz duruma getirdi.

Sınıf kavgasına yeni bir itiş verilmiş, ateşlenmiş, genel olarak ileriye gitmiştir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

6-20 Mayıs 2015

Sayı: 283

KÜRESEL İÇ SAVAŞIN BOYUTLARI

İşçi sınıfına ve tüm ezilen, sömürülen kitlelere karşı uygulanan burjuva şiddet ve saldırılar tüm kapitalist ülkelerde belirgin bir artış gösteriyor. Bu yönde yeni kararlar alınıyor, yasalar çıkarılıyor, ve pratik adımlar atılıyor. Kapitalist ülkelerde sadece son dönemlerde bu yüzden yapılanlar bile sınıflar savaşımının nasıl şiddetli geçtiğini gösteren kesin kanıtlar veriyor.

Her zamanki durumlardan ve baskılardan söz etmiyoruz yalnızca. Kapitalistlerin proletarya üzerindeki baskısı süreklidir. Burjuva toplum bir baskı ve sömürü toplumdur. Kapitalist sömürü bu sınıfın baskısından ayrı gerçekleşmiyor. Sömürü kapitalist şiddetin desteğiyle sürüyor. Şimdi üzerinde durduğumuz emekçi sınıf üzerinde uygulanan burjuva baskı ve saldırıların daha ileri götürülmesidir.

Son çeyrek yüzyıl içinde emekçi yığınların yaşam koşullarında belirgin bir kötüleşme görüldü. Yaşam düzeyi elle tutulur biçimde düşüş gösterdi. Ufukta bu durumu tersine çevirecek bir gelişme de görülüyor. Tam da bu sırada ortaya çıkan büyük kapitalist kriz, durumu daha da derinleştirdi.

Ekonomik, toplumsal ve politik alanları kapsayan kriz, kapitalizmin iç çelişkilerini daha ileri boyutlara çıkardı. Bunun kaçınılmaz sonucu, tüm kapitalist ülkelerde şu ya da bu derecede şiddetlenen ve gelişen sınıf savaşımıdır.

Doksanlarda ortaya çıkan ve bugüne genişleyerek, yoğunlaşarak, derinleşerek ve büyüyen gelen proletaryanın geniş halk kitlelerin küresel başkaldırısı, sistemi alt üst eden büyük eylem dalgası ancak bu temelde ve bu gelişmelere bağlı olarak açıklanabilir.

Son çeyrek yüzyılda, tüm kapitalist dünyada proletaryanın sınıf savaşımı engin bir ilerleme gösterdi. Emekçilerin küresel başkaldırısı, sermayenin tarihi eğilimine bağlı olarak, gitgide daha da büyümesi ve ileri noktalara varması kaçınılmazdır.

Proleter sınıfla kapitalist sınıf arasındaki savaşım, gelişiminin belirli bir yerinde iç savaş, küresel savaş biçimini almıştır. Ama doğada olduğu gibi toplumda da her şey sürekli gelişim ve değişim halindedir. Küresel iç savaş da devamlı bir derinleşme ve sertleşme eğilimi göstermiştir. İşçi sınıfının karşıtının kapitalist ülkelerin emekçi sınıfına karşı geliştirdiği çok yönlü saldırılar ve gerici bujuva şiddet, iç savaş tüm kapitalist ülkelerde gün gün yeni boyutlara taşımıştır.

Bu büyük tarihi kapışma, toplumun iki düşman sınıfı arasında geçen bir kapışmadır. Bu kapışmada, işçi sınıfı, burjuvazinin karşısında tüm ezilen ve sömürülenlerin tek kelimeyle toplumsallaşmış insanlığın önderi olarak yeri alıyor.

Sınıf mücadelesi yıllarca devam edegeldiği tekdüze, gevşek ve sınırlı durumdan çıktı, bir çok ülkede canlı, enerjik, ayaklanma biçimini aldı. Ayaklanmanın olduğu her yerde sınırsız bir ilerleme gerçekleşti. Artık burada asıl sorun sağlanan sınırsız ilerlemeyi devrime taşıyacak gerçek devrimci politik önderliktir. Savaşan proletaryayı amaca götürececek olan savaşan devrimci politik önderlik.

Dünya proleter hareketi, kapitalizme karşı saldırı içindedir. Proleter sınıf mücadelesinin bir çok saldırı biçimi var. Ayaklanmada bir saldırı biçimidir; saldırının yüksek ve etkin bir biçimi. Devrimci yöntemler kullanan ayaklanma, burjuvaziye karşı saldırının sonuç alıcı biçimidir aynı zamanda.

Dünya devrimi, kapitalist ülkelerdeki ayaklanmalar ve engin bir gelişme gösteren kitle eylemleriyle daha da olgunlaşıyor, hızlanıyor ve yükseliyor. Her ülkede devrimci mücadelenin her yeni atılımı ve ilerlemesi diğer yerlerdeki devrimci yığınların mücadelelerini ateşliyor ve tüm kapitalist ülkeleri kapsayan zincirleme bir etki yaratıyor. Toplumsal devrimin koşulları her yerde oluştuğu içindir ki, bir yerdeki devrimci bir işçi ve kitle eylemi dünyaya yayılan bir devrimci dalgaya dönüşüyor.

Dünyayı değiştirme eylemi bir kaç ülkeyle sınırlı değil, bütün kapitalist dünyayı kapsayan çok yaygın bir eylemdir, daha iyi bir anlamıyla dünya genelinde gerçekleşen engin eylemler dizisidir. Bu gün bu eylemlere çok daha fazla kitle katılıyor. Küresel çapta devrimci eylem patlaması yaşanıyor.

ABD'deki Occupy hareketi sırasında, Naom Chomski'nin söylediği kapitalizmin bu büyük krizinde, kitleler artık kötüleşen koşullarının bir daha düzelmeyeceği, bu konuda bir umutlarının kalmadığı biçimindeki belirlemesine Immanuel Wallerstein yeni kitabı "Bildığımız Dünyanın Sonu"nda katılarak devam ettiriyor; daha doğrusu derinleştiriyor.

Fakat gerek N. Chomski'nin, gerekse Wallerstein'in çözümleri çok yüzeysel kalıyor, sorunun temelini inmiyor. Tüm bu krizlerin, gerilimlerin, problemlerin temelinde, kapitalist biçimin üretici güçlerin, evrensel gelişmesine çok büyümüş olan toplumsal üretici güçlerin dar gelmesi var. Dar burjuva biçim sökülüp atılmadıkça, ortaya çıkan yıkıcı durum çok daha büyük, çok daha şiddetli ve çok daha yıkıcı olarak yaşanacaktır.

Toplumsal üretici güçlerin toplum tarafından ortak denetimi hem olanaklıdır ve hem de zorunludur.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın eski toplumun yerini yeni bir topluma bırakmasının bir zorunluluk olduğu görülecektir. Eski toplumun yerini yeni bir topluma ancak zora dayalı bir devrimle bırakacağı, bugüne kadarki deneyimlerin ortaya çıkardığı bir gerçektir. Kapitalizmden komünizme geçiş devrimle olur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
20 Mayıs-3 Haziran 2015
Sayı: 284

DEVİRİMİN GERÇEK GÜCÜNÜ GÖRELİM

Sınıf savaşımının bugüne kadarki sürecinden güçlenerek çıkmamıza, dolayısıyla devrimi gerçekleştirecek bir konuma gelmemize karşın, bu durum, küçük-burjuva siyasetlerin görüşlerinin basitliği tarafından maskeleyiyor. Gerçeklerin üstü örtülüyor.

Onlar, gücü elinde toplayanlar savaşımında yenme, daha ileri gitme, yani devrimci bir anlayış taşıyor. Belirttik, altını çizelim. Devrimle dünyayı değiştirmeyi göze alamayan böyle bir politik yüreklilik gösteremeyen yani proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket etmeyenler, zorunlu olarak, burjuva egemenliği çerçevesinde, iyileştirmeler peşinde koşacaktır. Nesnel ve toplumsal durumu anlatan görüşleri ise basitleştiricidir.

Basitleştirici, maskeleyici görüşler neye dayanıyor? En başta proletaryayı, devrimi gerçekleştirecek güçte olmayan, edilgen, zayıf, yetersiz; dolayısıyla tüm ezilen ve sömürülen kitleleri kurtaracak konumdan uzak bir sınıf olarak gösterilmesine dayanıyor. Sanki on yıllardır, en çetin şartlarda sınıf savaşımını sürdüren, bütün bu yıllar boyunca, pratikten geçerek, ileri bir devrimci nitelik, kazanan bu sınıf değilmiş gibi davranılıyor. Ve sanki Haziran 2013'ten bu yana büyük başkaldırıyı gerçekleştiren bu sınıf değilmiş gibi hareket ediliyor. Kısaca, devrimci sınıfın, devrimci kitlelerin, devrimci güçlerin ileri niteliği, birikimi, deneyimi, savaş yeteneği basitleştiriliyor.

Yüzeysel ve zayıf bir değinme biçiminde toplumsal gerçeklerden olayların gelişiminden söz ettikleri zaman ise olayların devrimle canlı bağını kuruyorlar. Oysa asıl sorun bu. Asıl mesele olayların gelecekle bağını kurmaktır; gelişmenin ana çizgilerini aydınlatmaktır; gelişmenin, sınıf kavgasının ana yönelimini açıklamaktır. Diyalektik bize, olguların arasındaki nesnel bağları, ve geçişleri açığa çıkarmamız gerektiğini öğretir.

Aynı çevreler, yayınlarında, propaganda ve ajitasyonlarında, sürekli, kapitalist toplumun iç çelişkilerinden bahsederler, çelişki üzerine bolca laf üretirler, fakat, bu çelişkilerin, toplumsal devrimi zorunlu hale getirdiğini açıklayamazlar. Böylece çelişki sorununa derinlikli bir kavrayış temelinde yaklaşmaz, sadece bir değinme biçiminde ele alırlar. Sistemin temelindeki antagonist çelişkiye ve çelişkinin gelişip keskinleşmesine basitleştirici biçimde yaklaşıyorlar.

Proletaryanın sınıf kavgası, bu kavganın geldiği yer, özel niyetlerle değil, bu mücadelenin kendi hareketi, dönüşümü ve kendi gelişimi, içinde ele

alınmalıdır. Sınıf hareketi ise, ancak, üzerinde yükseldiği nesnel koşullar temelinde ve koşullardaki değişimle birlikte ele alınır, gerçek anlamda kavranabilir.

Sınıf savaşımının son elli yılda üzerinde hareket ettiği toplumsal koşullar, irademizin gerçekleştiği, pratiğe uygulandığı maddi zemindir. Aynı zaman diliminde burada, dünyanın en sert geçen toplumsal savaşımından, iç savaşlardan biri gerçekleşmiştir.

Tüm bu mücadele yılları boyunca, gerçek devrimci güçler, ağır düşman saldırıları altında büyük darbe yemiş, zayıf düşürülmüş, ilerlemesi son derece sancılı olmuş, hareket zaman zaman bastırılmış, ancak tüm burjuva saldırılara rağmen dövüşe dövüşe yoluna devam etmiştir.

Bu süreç değerlendirilirken, bugün şu belirlemeyi yapabiliriz: Biz bu savaşımdan zayıflayarak değil, güçlenerek çıktık. Hareket genel olarak gelişme göstermiş ve bugünkü ileri aşamaya varmıştır. Büyük mücadeleden güçlenerek, yetkinleşerek çıkmamız mücadelenin geleceği açısından çok önemlidir. Uzun süreli mücadele, bize büyük pratik tecrübe kazandırdı. Pratik alanda olduğu gibi politik alanda da zengin deneyimimiz var. Savaşımın çok yönlü yeteneklerine sahip olmadan, çok iyi örgütlenmiş egemen gücü yenemeyiz. Ancak, bugün artık, onları yenecek bir noktaya gelmiş bulunuyoruz.

Yıllar önce başlayan hareket, bugün bütün canlılığıyla devam ediyor. Hareketin canlılığını her zaman koruması, proletaryanın, proletaryanın devrimci sınıf partisinin sürekli karşıtıyla, yani burjuvaziyle savaş içinde olmasından geliyor.

Düşmanla hep karşı karşıya olmak, değişen her yeni koşulda devrimin çıkarını savunmak proleter sınıfa ileri bir nitelik kazandırmıştır. Devrimi ileri nitelikleri ve devrimci değerleriyle gerçekleştirecektir.

Yarım yüzyıl boyunca mücadele vermiş, devrimde hep ısrar etmiş, eylemin içinde devrim eğitimi almış, Haziran'ı ve 6-7 Ekim'i yaratmış devrimci kitleler, bugünkü noktadan daha ileri gidebilir ve devrimi başarabilirler.

Yeter ki kazanmayı göze alalım; yeter ki, basitleştirip, perdelemeden devrimin gerçek gücünü ve gerçek gelişmesini görelim. Tüm gücümüzü olanca etkinliğiyle harekete geçirdiğimizde, yıllarca süren o büyük devrim yürüyüşünü sonucuna vardırabiliriz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

3-7 Haziran 2015

Sayı: 285

7 HAZİRAN SONUÇLARI ÜZERİNE

HDP'nin 7 Haziran'da elde ettiği “başarı” küçük burjuva sosyalist çevrelerin ilkesizliğini daha da derinleştirdi. Bugüne dek sosyalizm adına ne söylemişlerse, bugün HDP'nin tuttuğu yol uğruna bir kenara itiyorlar. Leninist Parti'nin bugüne değin HDP ve tüm küçük burjuva siyasetler hakkında söyledikleri ise iyice doğrulanmıştır. Bu kısa notlar bunun altını çizecektir.

1-HDP yakaladığı “büyük zafer”den sonra, kitlelerin dikkatini, gücünü, enerjisini bir sonraki seçimle gelecek olan “daha büyük zafere” yöneltecektir. Ondan sonra da bu çizgi de devam eder. Böylece ezilen ve sömürülenleri yıllarca, seçim yoluyla iktidara geleceğiz beklentisiyle oyalayacak.

HDP bugün yürüdüğü parlamenter yoldan başka bir çizgide yürümez. Hatta bundan sonra, hele bu “başarıdan” sonra, bu çizgiyi iyice derinleştirecek ve yerleştirecektir.

2-HDP'nin tutturduğu çizgi, egemen olanla, sınırlı, bazı iyileştirmeler uğruna tam bir uzlaşma olacaktır. HDP daha sonraki başarıların bu şekilde sağlanacağını düşünüyor.

Seçim kampanyası boyunca bunun açık işaretlerini verdi. Kampanya boyunca, burjuvaziyi karşlarına almamaya çalıştılar, daha doğrusu özel bir çaba gösterdiler. Hatta bir çok burjuva gücün, çevrelerin açık desteğini aldılar.

HDP bu desteği boşa çıkarmadı. Kampanyanın sonuna doğru, devlete sahip çıktılar. “Bu devlet hepimizin” demeye başladılar.

UKH için devlete sahip çıkma anlayışı anlaşılırdır. Onlar, halk yığınlarını, devletle uzlaşmaya, belki düzeltmelerle kabul etmeye hazırlanıyorlar. Fakat lafta da olsa kendilerine sosyalist diyenlere ne demeli. Onlarda ise bu konuda çıt yok. HDP'nin devletçi çözüm karşısında bu sessizlik, bu boyun eğme, onların sosyalizmden ne kadar uzak olduklarının son derece çarpıcı bir kanıtıdır.

3-HDP, seçim kampanyası boyunca sık sık “biz tüm ezilenlerin partisiyiz” demeyi de unutmadı. Fakat bu sözde bir tutarlılık yok. Daha doğrusu HDP'nin bütünlüklü görüşleriyle bu sözü arasında bir uyum yok. Çünkü tarihle biraz ilgilenen, son iki yüzyılın sınıf mücadelesi deneyimini inceleyen herkes bilir ki, burjuvaziye dokunmadan halk yararına bir şey yapılamaz.

Ancak marksist bakış açısını, yani proleter sınıf bakış açısını “dar sınıfsal kalıplar” olarak gören bir anlayış, yani sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğini temel alan bir anlayış, ezilen ve sömürülenlerin en yaşamsal sorunlarını, burjuvaziye dokunmadan çözebileceğini düşünebilir.

4-HDP'de bileşenler, 7 Haziran “büyük zaferinden” sonra artık devrimci mücadele yolunun kapandığını, bunun yerine yeni bir yolun, yasal mücadelenin, ılımlı, uzlaşmacı, parlamentarist bir yolun başladığına bizi inandırmaya çalışıyorlar.

Bu yarım yüzyıllık devrimci mücadelenin ve devrimci hareketin tasfiye edilmesidir. Yeni bir geleceğe ancak devrimle, devrimci savaşımla varılır, biçimindeki gerçek devrimci mücadelenin boşa çıkarılmasıdır.

5-İlkesizlik HDP'nin anlayışına egemen. Seçim propagandası sırasında dini ifadeler sık sık kullanıldı. İdealizm propagandalarının bir ögesi oldu.

7 Haziran akşamı S. Demitaş'ın, Kürdistan'dan söz ederken, özellikle “Türkiye'nin Doğusu” ifadesini kullanması ilkesizliğin neler kadar vardığını gösteriyor. Bu, Türkiye'nin Kürdistan'ı inkar anlayışıdır. Kürdistan onyıllarca “Türkiye'nin Doğusu” olarak nitelendirildi.

Türkiye egemen gücüyle uzlaşma uğruna tüm devrimci değerleri iterseniz, peki özgür yarınlara nasıl varacaksınız?

6-Geriye düzen içi propaganda, tez ve önerileri dayanılması gereken değer olarak öne sürmek kalıyor.

En geniş kitlelerle bir araya gelmek uğruna devrimci görüşlerden, devrimci değerlerden, devrimci hedeflerden vazgeçmek HDP'nin güçlü yanı değil, güçsüz yanıdır.

7-Burjuva düzen sınırları içinde kalarak kapitalistlere dokunmadan ezilen ve sömürülen kitleler yararına hiçbir şey yapılamaz. Bunun tersini söylemek yığınları aldatmaktır.

HDP bu anlayışla iktidar olsa da, burjuva toplum sınırları içinde kaldığı sürece emekçiler lehine herhangi bir adım atamaz.

HDP, burjuva devlet iktidarını yıkıp, yerine emeğin devrimci iktidarı kurmayı hedeflemiyor; seçimle parlamento çoğunluğuna da-

yanarak varolan devlet iktidarını yönetmeyi hedefliyor. Çünkü burjuva devlet makinesi parlamenter yolla yıkılmaz, o ancak yığınların zora dayalı devrimiyle, devrimci halk ayaklanması yoluyla yıkılır.

8-Bu topraklarda büyük bir güç birikmiştir. Gezi, 6-8 Ekim ve bir dizi yığınsal devrimci eylem, bu gücün bir kısmını açığa çıkardı. Bu güç bir devrim gücüdür. HDP ise bu gücü parlamentoda daha fazla sayıda milletvekili bulundurmak için, dayanılacak bir güç olarak görüyor. Ve varolan güce dayanarak, sonraki seçimlerde daha fazla kitleye ulaşma aracı olarak değerlendiriyor.

Asıl sorun devrimci bir güç olmaktır, burjuvaziyi devirecek bir güç olmaktır. O halde bu büyük devrimci gücü devrimi başarmak için harekete geçirilmelidir. Ve ancak bir devrim hedefiyle yapılan mücadele halkları, işçi sınıfını, emekçileri en etkin biçimde harekete geçirebilir.

9-HDP, “toplumsal barışı” hedefleyen bir partidir. Gücünü ne kadar artırırsa artırsın, onun amacı değişmez. Sadece daha büyük bir güçle, “toplumsal barışa” daha çabuk varacağını düşünüyor.

HDP, ne kadar büyük bir güçle işe girişse de sınıflar arasında, toplumda bu barışı gerçekleştiremez. Böyle bir toplumda, yani aralarında uzlaşmaz karşıtlık bulunan ve yıllarca iç savaşa tutuşan güçler arasında bir “toplumsal barış” hiçbir zaman gerçekleşemez.

Toplumdaki bu çelişki ve savaşım öylesine keskin ki, sonunda bir devrime varır.

10-HDP, seçim sürecinde, ancak kendilerinin iktidarın yolunu kesebileceğini işledi. Şimdi kendi “zaferlerinin” bunu başardığını ileri sürüyor. Oysa, gerçekte, düzeni, devleti ve siyasi iktidarı derinden sarsan, eski güçler dengesini alt üst eden, bugüne dek yapılan irili ufaklı ayaklanmalardır. Türkiye ve Kürdistan’da senelerce verilen devrimci mücadeledir, devrimci tarzda savaşımdır. HDP uzun süreli mücadelenin harekete geçirdiği, örgütlediği, ayaklandırdığı kitleye dayanarak sandık başarısı göstermiştir. HDP kendisi bu topraklarda süren devrimci savaşımın bir ürünüdür. Fakat, o sağladığı olanak ve güce dayanarak, kitleleri devrimden uzaklaştırmak, burjuva kurumlara hapsedmek için kullanıyor.

11- HDP çeşitli demokratik istemler ileri sürmekle, demokrasi mücadelesi vermekle övünür. Oysa sınıf savaşımının deneyimlerinde biliyoruz ki, burjuvazi belirli koşullar altında kitleleri aldatmak için her demokratik istemi istediği gibi kullanabileceği bir araç haline getirebilir. Bu duruma düşmemek için bütün demokratik istemler burjuvaziyi devirmek amacıyla, devrimci savaşıma bağlanmalıdır.

Bütün siyasi demokrasinin istemlerini, burjuvazinin egemenliğini yıkmak, emeğin devrimci iktidarını kurmak, oradan sosyalizme varmak için devrimci yığın savaşımına bağlanmalıdır.

12-HDP'de birleşen ya da HDK g¼çleri, 7 Haziran “zaferinden” sonra daha da serpilip gelişecekler. Sıranın proletaryaya gelmesi için, küçük burjuva hareketlerin kendi rolünü oynaması gerekiyor. Ve rollerini oynadıktan sonra gör¼lecektir ki, onların “toplumsal barış” çizgisiyle, emekçilerin, ezilen ve sömür¼lenlerin hiçbir temel sorunu çözülemeyecektir. Ve son noktayı devrimci proleter sınıf koyacaktır.

Sonuç olarak, proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci çizgisi bu süreçten doğrulanmış ve güçlenmiş olarak çıkacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
17 Haziran-1 Temmuz 2015
Sayı: 286

İKTİDARA DEVRİMLE VARILIR

HDP'nin 7 Haziran'dan “başarıyla” çıkması bu çevrelerde, aynı yolla, iktidarı alabilecekleri biçiminde bir düşünce oluşturmalarına yol açtı. Bu reformist anlayışa göre, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ve diğer tüm demokratik istemler ile emekçilerin temel toplumsal talepleri yasal biçimde karşılanabilir. Böylece yarım yüz-yıllık devrimci mücadele yok sayılarak 60'ların, TİP'inin parlamenterist, yasal anlayışıyla bir köprü kuruldu. Bu on yıllarca süren devrimci mücadeleden sonra tam bir geriye gidiştir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve siyasi demokrasinin tüm istemleri, burjuva yasallık çerçevesinden çözümlenmez, tersine, ulusal sorun, yasallık sınırları aşılarak ve bu yönde en büyük bir kararlılıkla mücadele ortaya konarak çözülebilir. Ezilen ve sömürülen yığınların en temel toplumsal istemlerinin karşılanması için burjuva toplumun devrilmesi ve bu toplumun ötesine gidilmesi gerekir.

Kitlelerin istemlerini yasal ve toplumsal reform yoluyla yerine getirme tasarımlarının pratik yaşamda karşılık bulmayacağına anlaşılması için Syriza'nın bugünkü durumuna bakılsın. Syriza, emekçilerin gereksinmelerinin, bu gereksinmelerini yaratan eski toplum çerçevesinde, iyileştirilmiş bir ifadeyle kapitalist toplumun temelleri üzerinde karşılanmayacağına bir örneği oldu.

Proletaryanın, emekçilerin, ezilen halkların kurtuluşunun hangi yoldan sağlanacağını öğrenmek isteyen bu topraklarda kitlelerin büyük deneyimlerine ve eğitici devrimci pratiğine baksın. Kürt halk hareketini ele alalım. Bu halkın ve hareketin verdiği uzun süreli ve son derece çetin mücadele tarihe geçti. Kürt halkı mücadelesini dünyaya kabul ettirdiyse, önüne çıkarılan tüm statükoları parçalayıp attığı için ve devrimci tarzda savaştığındandır. Tüm bunlar bilinmiyor değildir, ama bir kere yasallık yanlısı duruma düşünülünce, bütün bu gerçekler bir kenara itiliyor.

İktidar sorununun, sınıf kavgasının pratik sorunu haline geldiği bütün kapışmaların bu sorun etrafında yapıldığı bir süreçte iktidar sorununu yasal yolla aşmak demek, düzen yolcusu durumuna gelmektir. Kitlelerin devrimci hareketi dışında, hiçbir yolun iktidar sorununu çözemeyeceği tam da bu süreçte daha iyi anlaşılmıştır.

Devrimci eylemlerin temelinde devrimci sürecin süreklileştirilmesi kitlelerin iktidar sorununu devrimci biçimde çözmek istediklerinin ve kararlılıklarının somut ifadesidir. Bu yürüyüşün yan sonuçları bazı reformlar olsa da tekelci sermayenin egemenliğini devrimci biçimde sarsmaya ve devirmeye yönelik bir biçimde ilerliyor. İktidar sorunu başka biçimde çözülemez.

Tam da iktidarın devrimci çözümü yolunda Gezi ve 6-8 Ekim'le yeni bir dönem, halk ayaklanmaları dönemi başlamışken yeni ve daha ileri gidecek ayaklanmalar için koşullar daha da olgunlaşmışken, tam da bu sırada yasallık yanlıları parlamenter mücadele yolunu, reformlar mücadelesini öne çıkardılar.

Önemli demokratik sorunlar, yığınların en yaşamsal sorunları, iktidar sorunu parlamenter gevezeliklerle çözülmez; parlamento dışı mücadeleler, sokak gösterileri, devrimci yığınsal savaşım kitlelerin devrimci zoru, yığınların en temel sorunlarının köklü çözüm yolu olabilir.

Devrimci kitlelerin izleyeceği mücadele çizgisi son derece nettir ve sınıf mücadelesinin de deneyimleriyle doğrulanmıştır: Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve siyasi demokrasinin tüm istemleri köklü ekonomik ve toplumsal dönüşümler uğruna mücadeleye, burjuvazinin mülksüzleştirilmesi uğruna mücadeleye bağlanması. Tüm demokratik hareketlerin doğrudan doğruya burjuvazini devrilmesi mücadelesine bağlanması. Her zaman savunmamız gereken yığınların devrimci hareketidir. Halk demokrasisi ve sosyalizm hedefi ancak emekçi yığınların devrimci hareketiyle gerçekleştirilir.

Devrimci tarzda mücadele yalnızca sınıf kavgasının bugününü etkilemekle kalmaz, yarattığı sonuçlara bu kavganın geleceğini de etkiler. Bugüne değin yapılan devrimci eylemlerin, mücadelelerin, farklı derecelerde gerçekleşen ayaklanmaların kitleler üzerindeki devrimcileştirici, dönüştürücü etkisi ortada: Bu mücadeleden, bugün egemen sınıfın egemenliğini sarsan milyonların hareketi doğmuştur. Küçük burjuva siyasetlerin 7 Haziran seçim başarılarının böyle bir etkisi ve böyle bir sonucu olur mu? Ezilen ve sömürülen kitleleri sermayenin egemenliğine karşı harekete geçiren, örgütleyen, birleştiren, eğiten, değiştiren yığınların devrimci hareketidir.

Mücadele biçimleri sorununu ele alırken, devrimci biçimde verilen mücadelenin proletaryanın/ emekçilerin kurtuluşunda yarattığı değerleri göz önünde bulundurmalıyız. Kitlelerin üzerinde devrimcileştirici etki yapan, onları etkin olarak devrim mücadelesine çeken, katan devrimci mücadele biçimleridir. Bir karşılaştırma bunu çok iyi anlatır: TİP, 1965'te iyi bir seçim çalışmasıyla parlamentoya 15 milletvekili soktu. Onlar bu yolla, sosyalizmin bayrağını burjuvazinin burçlarına dikeceklerdi. TİP'in tüm bu iddia ve çabaları kitlelerin üzerinde devrimcileştirici bir etki yaratmadı. Kitleler üzerinde devrimci bir etki yaratan 71 devrimci mücadelesi oldu, yani devrimci mücadele biçimi oldu. Neredeyse 50 yıldır, kitleleri devrimcileştiren ve dönüştüren komünistlerin ve yığınların devrimci hareketidir. Mücadeleye yeni atılan kuşaklar üzerinde derin bir iz bırakan, yasal, barışçı, parlamentarist mücadele değil, devrimci komünist mücadeledir, zora dayalı yığınsal devrimci mücadeledir.

HDP'nin 7 Haziran seçim başarısının yarattığı etki, UKH'nin bugüne kadar giriştiği şiddetli savaşımın, sayısız çarpışmalarının birinin kitleler üzerinde yarattığı etki kadar bir etki yaratamamıştır. Kürdistan'da 6-8 Ekim'i ve bir dizi serhıldanı yaratan ve bugün milyonları her an eylemlere hazırlayan ve çeken bu çarpışmalardır. HDP'nin vb. yıllarca süren parlamenter çalışmaları değil.

Bugün devrimin artan olanaklarından, olgunlaşan koşullarından söz ederken, devrimci sınıfın, devrimci komünistlerin pekişen mücadele yeteneğinden söz etmemek ciddi bir eksiklik olur. Devrimin koşullarını ve olanaklarını devrime çevirecek olan devrimci güçlerin mücadele yeteneğidir. Mücadele yeteneği, uzun süren en çetin devrimci kavga içinde kazanıldı. Devrimci mücadele yeteneği her eylemde, her çarpışmada biraz daha güçlendi. Sahip olduğumuz niteliğe ve yeteneklere dayanarak hareket daha ileri bir noktaya taşıyabiliriz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1-15 Temmuz 2015

Sayı: 287

KİTLELERİN DEVRİMÇİ TARZDA İLERLEYİŞİ

Yıllarca verilen devrimci düşünce, politika ve pratik mücadele, kendi sonuçlarını, gösteriyor. Devrimci düşünceler ve devrimci hareket, geniş kitleleri eyleme geçiren ve etkileyen bir rol oynuyor. Bugün ayaklanmaya dek varan, devrimci işçi sınıfı hareketi ve kitle hareketi, sürecin itici gücüdür.

İşçilerde ve diğer halk kitlelerinde görülen en büyük değişimlerden biri, insanların kendi görüşlerini bağımsızca oluşturmasıdır. Başka bir açıdan söylemek gerekirse, egemen düşünce biçiminden hızla uzaklaşmalarıdır. Şu ya da bu sorunda, şu ya da bu olay karşısında kendi görüşlerini ortaya koyuyor; bugüne dek yaşadıkları deneyimlere, verdikleri mücadelelere dayanarak, kendi sonuçlarını çıkarıyorlar. Egemen düşünce biçiminden, yani burjuva ve gerici düşünce biçiminin etkisinden çıkarken, yoğun olarak devrimci düşünceleri, sosyalizmi benimsiyorlar.

Burjuvazinin ideolojik-politik hegemonyası, gerici düşünce anlayışı çökerken, kitlelerde devrimci bilinç, sosyalist bilinç yükselişini sürdürüyor. Her geçen gün, daha fazla insanın devrimci düşünceleri benimsemesi, kapitalist toplumun hızlı olarak çözülüp dağılma içinde olduğunu gösteriyor. Eski olanın çöküşü, yeni alanın doğuşu kendini toplumsal yaşamın tüm alanlarında ortaya koyuyor.

Çalışanların, geniş yığınların düşünsel olarak ve pratikte egemen sınıf partilerinden, gerici güçlerden kopuşu, egemen sınıfı geniş toplumsal destekten yoksun bıraktı. Onlarla birlikte hareket edenler, binlerce çıkar bağıyla, gücü elinde tutanlarla bağlı olanlar, ve gerici güçlerdir. Düzen güçlerinin sayısı halen küçümsenmeyecek düzeyde olmakla birlikte, her geçen gün daha fazla kitle, egemen sınıfa, kurulu sosyal düzene karşı harekete geçmektedir.

Ezilen ve sömürülen yığınların, egemen sınıf ve onların siyasi partileri hakkında deneyimlerine dayanan pratik gözlemleri var; onları çok iyi tanıyorlar. Onları, yaşamlarından tanıyorlar, biliyorlar. Bugün, onlara karşı eyleme geçiyorlarsa, bunda, kapitalist sınıfı çok iyi tanımalarının rolü var. yaşayarak öğrenmek buna denir.

Tüm bu gelişmeler, emekçilerin, kendi toplumsal durumlarının bilincine varmalarını sağladı. Aynı süreçte, proleter olmayan emekçilerin, proletaryayla birlikte, ve önderliğinde hareket etme bilinci gelişti. Emekçiler, ezilenler, proletaryanın önderliğinde hareket ederlerse, kapitalizmin baskısından kurtulabileceklerdir.

Yığınların bir kısmı devrimci mücadeleye yeni katılırken, devrimci kesim, yıllardan beri bilinçli ve örgütlü bir kavganın içinde. Devrimci hareketi başladığı ilk noktadan, bugünkü ileri noktaya taşıyanlar, yüksek bir niteliği sahip olan devrimci yığınlardır.

Halk kitlelerinin bilincinde ve hareketinde belirgin bir yükselme görülüyor. Ama, bu büyük değişim, sanki son bir-iki yıl içinde meydana gelmiş gibi bir görüş öne sürülmüş durumda. Bu anlayış, çeşitli burjuva çevrelerce ileri sürülüyor. Bilinçli devrimci çabaların, mücadelelerin, devrimci komünizmin yığınların devrimcileşmesindeki etkin rolünü küçümsemeye yönelik bu yaklaşımların amacı, yığınları gerçek devrimci mücadeleden, sosyalizmden uzaklaştırmaktır.

Öte yandan, küçük-burjuva sosyalist gruplar, kitlelerin gerçek devrimci hareketinin ileri mücadele düzeyini sürekli geri gösterme çabasında. İşçi sınıfının devrimci hareketinin yüksek bilincini ve örgütlülük derecesini, mücadelenin geldiği yeri anlamak için, sınıf kavgasının son yarım yüzyılına bakmak yeterlidir. Küçük-burjuva gruplar, “direniş” olarak gösterse de, yarım yüzyıllık mücadele, savaşım olarak gelişti. İç savaş biçimini alan sınıf savaşı onların gösterdiklerinin çok ilerisindedir.

Emekçi hareketinin, yarım yüzyıllık sürecin gerçek devrimci içeriğini anlamayanlar, marksizmi devrimci özülle değil, oportünist tarzda kavrayanlardır. Onlar, devrimci marksizmi kendi oportünist düzeylerine düşürdüler. Marx'ın, Engels'in ve Lenin'in görüşlerine kendi uzlaşmacı çizgilerine bir dayanak bulmak için başvuruyorlar yalnızca.

Marksizmi gerçek anlamda, devrimci özülle kavramış olsalardı, devrimci teoriyi somut koşullara uygularken, görecektirler ki, kitlelerin yüksek bir bilince sahip olmaları, burjuvaziden bağımsızca düşünmesi ve pratikte bağımsızca hareket etmesi, kendi toplumsal durumlarının farkına varmış olmaları, kendi istekleri, çıkarlarını ve özlüklerini gerçekleştirilmesi için sokağa çıkmaları, çatışmaları ve ayaklanmaları, amaca varmak için büyük bir gelişmedir, büyük bir ilerlemedir.

Devrimci sınıf mücadelesinde, büyük bir ilerleme gösterilmemesine karşın, henüz ereğe ulaşılmış değil. Bunun için daha ileri ve daha devrimci eylemler gerekir. Var olanı aşmanın tüm önemi ortadayken,

mücadeleyi bugünkü düzeyiyle sınırlamak, olanaklı olandan hareket etmek, tüm mücadeleyi olanaklı olana hapsedmek kesinlikle oportünizmdir, reformizmdir. Burjuvaziyi devirmek için, atılması gereken eylemsel adımlardan kaçmak demektir.

Devrimci komünistler olarak kendini olanaklı olanla sınırlandırılan oportünist anlayışa karşı mücadele veriyoruz. Ve yarım yüzyıldır, bu oportünist çevreleri aşarak daima daha ileri ve daha devrimci eyleme yöneldik. Uzun zamandır, devrimci yığınsal eylemlere yönelen kitleler, var olan düzeyi aşarak ileri gitti. 31 Mayıs 2013'te devrimci halk kitleleri, genel ayaklanmayla daha ileri gittiler. Şimdi öncekini aşan, bir eğilim ve yönelim içinde.

Söylediklerimizden şu sonuç çıkar: Devrimin birçok koşulu bir araya toplanmış durumda. Günün devrimci görevi: taktiğimizle, politikamızla, tüm politik çalışmalarımızla, elimizdeki tüm güçle yeni ve daha devrimci ayaklanmaya hazırlanmak ve bu ayaklanmayı devrime çevirmektir. Yalnızca böyle bir güncel hedefe yönelen taktik, politika ve çalışma devrimcidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
15-29 Temmuz 2015
Sayı: 288

İVEDİ GÖREV

Devrimin güncelliği koşullarında devrimci politik mücadele öne çıkar. Devrimci işçilerin ağırlık vermesi gereken mücadeledir.

Devrimci siyasi savaşımın hedefi, iktidar sorununu çözmektir. Bu şartlara işçi sınıfının diğer tüm mücadele biçimlerinin, ekonomik ve toplumsal mücadelenin görevi bu temel siyasi hedefin gerçekleşmesini sağlamak, devrimci mücadeleyi güçlendirmek olmalıdır.

Küçük burjuva siyasi çevreler hemen şöyle diyor: “Biz hem ekonomik mücadele veriyoruz, hem de politik mücadele.” Bizce böyle bir yaklaşım biçimi, ön plana geçirilmesi gereken mücadele biçiminin hangisi olması gerektiğinin üstünü örtüyor. Dönemin gerektirdiği nesnel toplumsal koşulların birincil duruma getirdiği mücadele sorunun muğlaklaştırıyor ya da siyasi mücadele ve ekonomik mücadeleye aynı ağırlık verilmesini öneriyor.

Devrimin güncelliği koşullarında siyasi mücadeleye ve ekonomik mücadeleye aynı ağırlığı vermek, siyasi mücadeleyi ekonomik mücadeleye düzeyine çekmek ve onu zayıflatmak demektir. Bu gerçekte ekonomizmdir. Siyasi mücadeleyi önde tutacağına ona ekonomik mücadele düzeyinde bir ağırlık vermek işçi sınıfını, emekçi kitleleri burjuvazi karşısında yenilgiye götürür.

Günlük politik mücadelelerinde ekonomizm bataklığına batanlar, çalışan kitleleri devrimci pratik mücadeleden, devrimden uzak tutmak için ekonomik, sendikal mücadeleyi önde tutuyorlar, birincil mücadele biçimi olarak önemsiyorlar.

Ekonomik mücadelenin politik mücadeleden önde tutulması basit ve dar anlayışı yeni değildir. Bu anlayış küçük burjuva siyasetler tarafından yıllardan beri savunuluyor. Biz de işçi sınıfının devrimci pratik mücadelesinin önüne geçirilmeye çalışılan bu anlayışa karşı yıllardan beri savaşım veriyoruz.

İşçi sınıfının devrimci sınıf partisi ağırlığı politik mücadeleye vererek ve politik mücadele araçlarına önde tutarak kitleleri ayaklanmaya ve devrime hazırlıyor.

Devrimci halk ayaklanmasının pratik görevi iktidarı almaktır. Bunun da ön şartı, burjuva devleti yıkmaktır. Bu emekçilerin en ivedi görevidir. Hedefe varılması, bu görevin başarılmasına bağlıdır. Devrimci eylemin yanında devrimci ajitasyonun da yönelimi bu olmalıdır.

Ancak önceliklere göre daha ileri gidebilen bir ayaklanma bizi devrime götürür. O halde pratik olarak hazırlanmamız gereken ayaklanma sonuna dek giden bir ayaklanma olmalıdır. Daha ileriye gitmek için önceki ayaklanmanın

ve daha bütünlüklü olarak da sınıf savaşımının derslerini iyi çalışmamız gerekiyor. Devrime ciddi ve tüm yoğunluğuyla hazırlanmalıyız.

Hazırlıklar tüm yönleri kapsar. Ajitasyon, propaganda ve taktiğimiz devrimci sürecin gelişiminin gerçekleştirmelerine yanıt verecek biçimde daha devrimci bir içerikte olmalıdır.

Devrimci mücadele hedefine en şiddetli çatışmalarla ilerleyebilir. Büyük ve daha sert geçecek çatışmaları, devrimin tüm yükselme çizgisi boyunca yaşayacağız. Bugün olan da bu değil mi? Gezi'den, 6-7 Ekim'den sonra tekelci sermaye, faşist devlet, siyasi iktidar Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci kitlelere karşı yeni bir saldırı başlattı. Her yerde sokaklar yeni çatışmalara sahne oluyor.

Verili iç ve uluslararası koşullarda başlayan bir ayaklanma sonucuna dek götürülmelidir. Hiçbir şekilde yarı yolda durdurulmamalıdır. Aksi durumda sermaye sınıfı ve siyasi iktidar daha büyük güçle ve daha büyük şiddetle saldırıya geçer. Devrimci güçleri ezmek için elinden geleni yapacağı çok açıktır.

İktidarın devletin başlattığı yeni saldırı ve terör dalgasının giderek daha da boyutlanacağı nettir. Kendilerine şu ya da bu biçimde başkaldıran herkesi devlet terörü ve tüm araçları kullanarak sindirmek, yok etmek istiyorlar. Bu denli saldırganlaşmalarının amacı yeni bir ayaklanmanın önünü kesmek. Bunun için göze alamayacakları kötülük yoktur.

Her ne yaparlarsa yapsınlar, kitleler yapılanlar karşısında yanıtız, tepki-siz kalmıyor. Her gün yeni bir eylem başlıyor. Tekelci güçler ve siyasi iktidar içinde bulunduğu durumdan bir çıkış yolu bulamıyor.

Sürekli uyguladıkları ve iyice büyüttükleri gerici saldırılar onlara bir çıkış getirmeyecek, tersine egemenliklerinin tepe taklak olmasını getirecektir. Devrimci kitleler devleti siyasi iktidarı yıkmayı kendi en ivedi görevi olarak görüyorlar.

Burjuvazinin iktidarını devirmek ve emeğin devrimci iktidarını kurak için bugüne dek başvurulan eylemler bizi sonuca götürmediğine göre daha etkin, daha ileri ve daha sonuç alıcı olan eylemlere başvurmak bir zorunluluk olmuştur.

Düşman güçler tüm kuvvetlerini, tüm olanaklarını cepheye sürüyor, fakat yıprandığı, zayıf düştüğü, tek sözcükle gerçek anlamda egemen olmadığı için bu savaşı kazanamaz. Onlar çöküş içindeyken, devrim ise yükseliş çizgisindedir. Dolayısıyla daha ileri mücadeleyle bu büyük tarih kapışmayı zaferle sonuçlandırabiliriz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
29 Temmuz-12 Ağustos 2015
Sayı: 289

AMAÇLI ETKİNLİK

Devrimci durumun süreklilik kazandığı koşullarda olayların temposu çok hızlıdır. Aynı anda birçok eylem, çatıma, olay gerçekleşebilir. Sorun, olaylardan, çatışmalardan devrimci sonuçlar çıkarmaktır.

Fakat burjuvaziyle uzlaşma çizgisinin ötesine gitmek isteyenler için olayların sıklığı, yaygınlığı, yoğunluğu, devrimci yönde gelişmesi vb. fazla bir şey ifade etmez. Buradan devrimci sonuçlar çıkarmazlar. Art arda oluşan olaylardan ve bunlara katılanlardan nicelikleri görürler, ama bu niceliklerin, gelişmelerin belli bir yerinde, nitel sıçrama gösterdiğini kavramazlar. Devrimci durum şartlarında ani gelişmelerin olabileceğini, sık sık toplumsal patlamaların meydana gelebileceğini de kavrayamazlar.

Öncesinde olduğu gibi, Suruç katliamı sonrasında da gerçekleşen o büyük olaylar dizisinden, o büyük altüst oluştan devrimci sonuçlar çıkarılamadı. Ortaya kona kona anlık bir öfke ve tepki kondu. O büyük eylem dalgasının devrimci bir anlamı yok muydu? Hiçbir şey öğretmedi mi? Böylesine fırtınalı ve dinamik bir ortamda, bu kadar yaygın çatışmaların orta yerinde nedir bu düşünsel yoksulluk, bu düşünme yeteneksizliği? Sanki tüm bunlar yaşanmamış gibi eski ezberleri yineliyorsunuz.

Oysaki, ortaya çıkan olaylara dayanarak olayların ana yönünü belirleyebiliriz. Buradan yola çıkarak hedefe varmak için hangi görevleri üstlenmemiz gerektiğini ikna edici biçimde gözler önüne serebiliriz. Dolayısıyla amaçlı etkinliği daha bilinçli olarak örgütleriz. Fakat olaylara, gelişmelere, sürece kaba ve yüzeysel bir bakışla bakanlar bu çelişkili ve çatışmalı sürecin devrimi gündeme getirdiğini göremezler. Taktikleri, politikaları ve sloganlarıyla kitleleri devrime hazırlayamaz, hareketi ateşleyemezler.

Suruç katliamı karşısında öfke duyanlardan bazıları, bunun etkisiyle yazılarında “yeni” şeyler söyledi. Parlamentoza fazla bağlanmamak gerektiğinden ve sokakların devrimci öneminden vb. Söz

ettiler. Bu sözler dikkat çekici, çünkü önceden söylediklerinden farklı olan şeyler söylediler. Daha önce yazdıkları, yazılsa da olur, yazılmasa da olur türünden şeylerdi. Söyledikleri yeni şeyler ise bir anlaktır, bir tepkidir ve bunun ötesine geçmiyor. Devrimci biçimde düşünme, devrimci biçimde politika yapma onlarda bir çizgi değildi.

Bundan söz etmemizin nedeni, yıllarca uzlaşmacı bir dil kullanmaların, ortaya çıkan durum karşısında, koşulların gerektirdiği devrim diliyle konuşmalarınıdır. Ortaya çıkan bu durum, devrimci durumun da kadar olgunlaştığını, devrimin nasıl da güncel, kaçınılmaz ve zorunlu olduğunu göstermesi bakımından önemlidir.

Devrim kaçınılmazdır, çünkü toplumsal çelişkiler kesin ve toplumsal sınıfların arasındaki savaşım son derece yaygın, yoğun ve şiddetli. Karşıt güçler, düşman sınıfların arasında savaşımın sürekli hale gelmesi ve yeni boyutlar kazanması, belirleyici savaşımı kaçınılmaz yapıyor. Sınıflar arasında kesin hesaplaşma kaçınılmazdır. Devrim zorunludur, çünkü bu koşullarda nitel bir sıçrama, yani bir devrim gerçekleşmezse; ekonomik ve toplumsal koşullarda devrimci dönüşüm olmazsa, yeni bir toplumsal sisteme geçilmezse, kapitalist sistem herkesi çürütür; insanlığın ve doğanın karşı karşıya kaldığı yıkım çok daha büyük ve derin olur.

Suruç katliamının etkisiyle de olsa, politik durumu yeniden ele almak, o güne değin söylenenlerin yetersizliğini ve yanlışlarını görmek anlamına gelir. Çünkü yapılan katliam iç savaşın bir göstergesidir ve iç savaş yıllardan beri sürüyor. Katliamdan sonra ilk defa iç savaş ifadesini kullananlar oldu. Ama sanki iç savaş yeni başlamış gibi bir anlayış var. Oysaki bu topraklarda iç savaş yıllardır var. Son 50 yıldır sınıf mücadelesi Türkiye ve Kürdistan'da ya iç savaş biçiminde ya da iç savaşa yakın bir çizgide gelişti. Bu sıradan bir iç savaş değil, dünyanın en şiddetli ve yoğun iç savaşlarından biridir. Uzun iç savaştır. İç savaşı, bir adlandırma, bir değişim vb. olarak ele almak, sınıf kavgasına sığ bir yaklaşım olur.

Leninist Parti, çok önceden Türkiye ve Kürdistan'da sınıf kavgasının iç savaş biçimini aldığını olgulara dayanarak açıkladı. Bu belirleme, bu devrimci bakış açısı bir çığır etkisi yarattı. Mücadeleci kitleler, sınıf bilinçli işçiler sınıflar ilişkisine, sınıf mücadelesine ve olaylara bu bakış açısıyla bakmaya başladı. Bu bakış açısında bir perspektif ve kavrayış vardır. 68'den bu yana süren büyük mücadele ancak bu yaklaşımla doğru ve derinlikli olarak kavranabildi.

Uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler iç savaş gerçeğini kabul etmedikleri sürece, sınıf kavgalarını kitlelerin toplumsal mücadelesini olabilecek en alt düzeyde, en ılımlı düzeyde gösterirler. Onlar için

iç savaş gerçeğini kabul etmek, uzlaşmacı reformist siyasetlerinin çöküşünü kabul etmek anlamına gelir. İç savaş gerçeğini yadsımının, sınıf mücadelesini olduğundan geri düzeyde göstermenin burjuvazinin işine yaradığını söylemeye gerek bile yoktur.

Programını iç savaşa dayandırmayan bir işçi partisi, bir sınıf partisi değil, olsa olsa sınıf işbirlikçisi bir küçük burjuva partisi olur. Küçük burjuva siyasetler, sosyalizmin etkisiyle program oluşturdular, fakat sosyalist klasiklerden bilinçsizce aktarmalar yaparak. Tıpkı devrimci durum tespitini bilinçsizce kopya ettikleri gibi.

Devrimci durum, devrimin güncelliği ve iç savaş gerçeği kabul edilmediği için Suruç katliamı sonrası ortaya çıkan durum da doğru olarak tanımlanamadı. Oysa işçi sınıfına, ezilen halklara karşı artan saldırılar ve katliam, yığınlarda büyük bir öfke yarattı ve öfke yeni eylemler dizisine, eylemler de devrimci dalganın kabarmasını getirdi. Fakat süreç, özsel olarak kavranamadığı için, buradan devrimci sonuçlar çıkarılamadı.

Ortaya çıkan bu büyük öfke ve eylem dalgası daha ileriye, bir ayaklanmaya dek götürülebilirdi. Daha ileri gidebilirlerdi ancak onlar var olan düzeyin ötesine geçmek istemediler. Böylece önemli bir olanak daha değerlendirilemedi.

Toplumsal patlama sırasında, ayaklanma sırasında kararsızlık kaybettirir. Daha önce Gezi'de ve bir çok devrimci başkaldırı sırasında hep o ikircikli tavır sergilendi. Bir taraftan devrimci olayların etkisiyle ileriye atılmak, diğer taraftan kendi uzlaşmacı görüşlerinin etkisiyle davranıp, burjuvaziyle uzlaşmaya yönelmek. Bu kararsızlık ve oyalanma sırasında uygun an kaçırılmış oldu.

Ne yöne gideceğini bilmiyorsan, gideceğin yön devrimi hedeflemiyorsa, kitlelere ve devrime öncülük yapamazsın.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12-26 Ağustos 2015

Sayı: 290

PROLETARYANIN DEVRİMCİ SINIF PARTİSİ ÖNCÜLÜĞÜNDE

Küçük burjuva çevreler, kendilerine marksist devrimci deseler de, olayları, somut gelişmeleri değerlendirilerinde marksist kavrayıştan, devrimci bakış açısından eser yoktur. En devrimci olguları bile en sıradan bir bakış açısıyla ele alıyor, en ılımlı ve en geri sonuçlara varıyorlar. Devrimci marksizm, onların bakış açısında küçük burjuva sosyalizmi düzeyine düşürülmüştür.

Somut toplumsal ve politik durumu, marksizmin devrimci kavrayışıyla değerlendirdiğimizde büyük alt üst oluşlar kaçınılmazdır. Olaylar devrimci yönde ilerler. Süreç devrimci süreç olarak sürer; sınıf kavgası alabildiğine yoğunlaşır. Böylesine devrimci, böylesine yoğun bir dönemde var olan durum, sınıfların güç ilişkisi, dolayısıyla pratik ortam hızla değişime uğrar.

Haziran 2013'te öncesinde ve sonrasında gerçekleşen irili ufaklı yüzlerce yığımsal eylem devrimci durumun somut göstergeleridir. Bunun yeni bir örneği Özgecan Arslan'ın katliamına karşı doğan öfke patlamasının, kadın ayaklanmasına dönüşmesidir. Ayaklanma sırasında çok büyük bir kadın kitlesi harekete geçti, büyük bir enerji açığa çıktı. Bu sırada, o güne kadarki en geniş kadın gücü eylemlere katıldı. Kadın hareketi devrimci durumun karakterine uygun olarak devrimci tarzda gelişti.

En küçük bir eylemin hemen büyük eylemlere dönüşmesi, daha ileriye giderek ayaklanma boyutu kazanması; eylemlerin yoğunluğu, sürekliliği, büyümesi, devrimin bütün koşullarının oluştuğunun ve bu koşulların bir araya geldiğinin hem göstergesi hem de sonucudur. Eylemin, taktiğin, propaganda ve ajitasyon çalışmalarının tüm pratik çabanın üstlenmesi gereken görev, devrimci olan öne çıkarıp geliştirerek devrimin olgunlaşan koşullarını devrime çevirmek olmalıdır.

Devrimin olgunlaşmış koşullarını devrime dönüştürmek, tutarlı devrimci bir sınıf olan işçi sınıfının görevidir. İşçi sınıfı bu görevini, pratikte, eylemde, kavgada etkin davranarak yerine getirebilir. Sınıf mücadelesini yönetmek, ayaklanmayı ve devrimi örgütlemek, en ileri teoriyle donanmış, zengin politik mücadele deneyimiyle işçi sınıfının gerçek devrimci partisine düşmektedir.

Uzun yılların teorik-pratik mücadelesinin de gösterdiği gibi, mücadeleciler sınıf bilinçli işçiler devrimci partinin içinde yer almalıdır.

İşçiler ve diğer emekçilerin en ileri, en tutarlı ve en mücadeleciler kesimi, ancak proletaryanın devrimci sınıf partisinin öncülük edeceği ileri bir düzeyi temsil ediyor. Devrimci yığınlar sokakta, savaşımında bizim politikalarımızı yaşama geçirirken, aynı zamanda, uzlaşmacı küçük burjuva çevrelerden ne kadar

ileri olduklarını da gözler önüne seriyorlar. Bunun ne demek olduğunu anlamak istiyorsanız, 2013 Haziran ve Ekim'ine, 2014 6-7 Ekim'ine ve 2015 kadın ayaklanmasına bakın. Ezilen ve sömürülenler devrimci pratikleriyle toplumsal kurtuluşun yolunu açıyorlar. Bu pratikte bir devrim geliyor.

Yığınların her devrimci eylemi, yeni eylemlerin kapısını açıyor. Ve her devrimci eylem, sokak gösterisi ve tüm eylemlerin üst biçimleri geniş kitleleri ve tüm bu eylemlerin üst biçimleri geniş kitleleri eyleme, harekete çağırıyor. Eylem yoluyla yapılan çağrının büyük kalabalıkların mücadeleye katılmasında etkin bir rolü var. Devrimci kitle eylemleri o denli yaygın ki, her biri bulunduğu yerde etrafına geniş insan topluluklarını birleştiren birer odak görevini görüyor. Bu kadar yaygın, militan, aktif kitle hareketinden sonra, kimse devrimin öznesinin devrimi gerçekleştirecek düzeye gelmediğini ileri süremez.

Bugün yalnızca işçileri, gençliği aydınları değil, köylülerin, bugüne dek egemen güce karşı harekete geçmemiş yığınların en geri unsurlarını da burjuvaziye ve devlete karşı mücadele içinde görüyoruz. Yığınların yeni topluluklarının kendilerini ezen ve sömürülenlere karşı mücadeleye atılması da, gerçek devrimci güçlerin cesaretlendirici etkileri çok açıktır. Şimdi halk kitlelerini devrimi gerçekleştirmek için cesaretlendirmeliyiz.

Uzlaşmacılar, kitleleri devrim için yüreklendirmek yerine, kendi geriliklerini, kitlelerin durumuyla açıklamaya çalıştıkları için, kitleler bir dizi devrimci eylemi arka arkaya gerçekleştirdikçe, bu kez de kitle eylemlerini "kendiliğindendir" diyerek küçümseme yoluna gittiler. Emekçi kitleler, eylemden eyleme koşarken, küçük burjuva sol çevrelerin, öncü değil, artçı oldukları iyice açığa çıktı.

Gerçek devrimci komünist partinin öncülük görevi ve rolü her zamandan daha önemli hale gelmiş ve öne çıkmıştır. Kitlelerin sık sık ayaklanmasına karşın kesin sonuca varmamış olması, komünist partinin önderliğinin gereklilik ve zorunluluğunun önemini yeterince açıklıyor. Proletaryanın sınıf konumundan hareket ettiği için yalnızca proleter komünist parti, hareketi, tutarlıca sonuna dek götürebilir.

Devrimci sınıf partisi, yalnızca olayları en devrimci biçimde değerlendirmesiyle değil; yalnızca daha çok devrimci propaganda, daha devrimci ajitasyon ve daha devrimci taktik ortaya koyarak değil, işçi eylemlerinde, kitle eylemlerinde her zaman önde olmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
26 Ağustos-9 Eylül 2015
Sayı: 291

KİTLELERİN DEVRİMCİ ETKİNLİĞİ

Artan, yaygınlaşan ve şiddetlenen eylemlerin ateşlenmesiyle, devrimin büyük bir hız kazanmasıyla birlikte, devrime ilişkin sorunlar keskin bir teorik ve pratik önem kazanmıştır.

Yeninin koşullarının oluşumu, önceki dönemin, durumların, ilişkilerin ve gelişmelerin sonucudur. Tıpkı savaşın koşullarının, barış döneminde oluşması gibi yeni olanın koşulları önceki dönemin bağrında oluşur. Bu demek değildir ki, yeni olan, eskinin içinden kendiliğinden doğar. Yeni bir toplumun dünyaya gelmesi için eski üretim ve paylaşım biçimini koruyan politik üst yapıyı havaya uçuracak kitlelerin devrimci etkinliği, savaşımı gerektirir.

Yeni toplumun doğumu için, önceki tarihsel döneme son verecek köklü ekonomik ve toplumsal dönüşümleri başlatacak toplumsal bir devrim gerekiyor. Başka bir deyişle toplumun devrimci yoldan devrimci tarzda değişmesi gerekiyor. Burjuva toplum ömrünü doldurmuş eski bir toplumsal sistemdir. İşçi sınıfı alt üst edici eylemlerle eski sisteme son noktayı koyar.

Tarih derinlikli bir kavrayışla irdelendiğinde üretici güçlerde sürekli büyüme ve toplumsal ilişkilerde sürekli bir yok oluş, bir buharlaşma olduğu görülür. Örneğin kapitalizmde toplumsal ilişkiler, üretici güçlerin gelişmesini sağlayıcı iken, giderek engel haline gelmiştir. Toplumsal üretici güçlerin büyümeye devam etmesi ve artması için onların engeli durumuna gelen toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılması bir zorunluluk olmuştur.

Sermaye egemenliğinin yıkılması, burjuva toplumun devrilmesi kelimenin gerçek anlamında bir toplumsal devrimdir. Devrim, yaşamda bir dönüm noktasıdır. Kitleler yaşamda böylesine köklü bir dönüşüm için etkin olarak harekete geçer. Ve ancak bir devrim hedefi, kitlelerin güç ve enerjisini en eksiksiz, en tam, en geniş ve en etkin biçimde harekete geçirebilir. Gereksinimleri bu toplumda karşılanmayan ve karşılanmayacak olan kent ve kırsal yoksulları, gereksinim-

lerini karşılayacak olan daha ileri ve daha üst bir toplum biçimine geçmek için en etkin aktiviteleri sergilemekten geri kalmazlar ve kalmıyorlar.

Devrim yapılan eylemlerden, eylemlerin gelişmesinden, büyümesinden ve birleşmesinden doğar. Olayların, eylemlerin mücadelelerin süreklileşmesi ve gelişmesinin bir yerinde nitel sıçrama gösterir; işte bu, devrimdir. Ya da şöyle de söylenebilir: Devrim, burjuva egemenliğine karşı yönelen olayların, savaşımın en yüksek ifadesine dek götürülmesidir. Özel olarak belirtirsek, devrim, işçi sınıfının sınıf savaşımının en yüksek biçimidir.

Genel bir kural olarak devrimci durum doğmadan, bir devrim gerçekleşmez. Devrimci durum, devrimin nesnel olanaklarının arttığı, nesnel gelişmenin bütünüdür. Devrimci durum, devrim için uygun koşullar ve yeni olanaklar yaratır. Fakat devrimci bir sınıfın, işçi sınıfının kararlılığı olmadan nesnel koşullar ve artan olanaklar bir devrime yol açmaz. Proletarya ancak sınıf savaşı yoluyla egemen duruma gelir.

Büyük tarihsel olayın ya da devrimin gerçekleşmesi için nesnel toplumsal ve politik koşulların oluşması kendi başına yeterli değildir. Tarihin nesnel dönüşümü yani toplumsal devriminin nesnel yanı sıra öznel yanının, daha doğrusu nesnel koşullarla öznel koşulların birleşmesi gerekiyor. Bu birleşmede ortaya çıkan durum, öncekinden daha yüksek bir durumdur.

Bu topraklarda henüz bir devrimle sonuçlanmasa da, nesnel ve öznel koşullar pratikte, sınıf savaşımında birleşmiştir. Bu birleşme nedeniyle ki, devrim güncel hale gelmiştir. Bu birleşmenin bir devrimle sonuçlanması için devrimci sınıfın sınıf savaşımını güçlendirmesi ve sonuna dek götürmesi zorunludur.

Toplumsal çelişkilerin ağırlaşması, keskinleşmesi sınıf mücadelesinin ve toplumsal çatışmaların keskinleşmesini ve şiddetlenmesini getirir. Sınıf karşıtlığı, bir sınıfın diğerine karşı savaşımıdır. Bu savaşımın en ileri noktasına götürülmesi ise devrimdir. Devrimin zorunluluğu uzlaşmaz sınıf karşıtlığının keskinleşmesi temelinde ele alınmalıdır. Sınıf karşıtlığı belirginleşmeden bir devrimin gündeme gelmesinden söz edilemez. Söylediklerimizi bu topraklarda net olarak görebiliriz. Sınıf savaşımının geldiği yer iktidarın ele geçirilmesidir; daha iyi bir ifadeyle tekelci sermayenin iktidarını devirip emeğin devrimci iktidarını kurmaktır.

Devrimci kitle eylemlerinin sık sık görülmesi bütünlüklü bir yaklaşımla söylersek, eylemlerde sürekliliğin oluşması, yayılması, yoğunlaşması, bu eylemlerin yığınlar tarafından benimsendiği ve

onay gördüğü anlamına gelir. Olan Şey yalnızca bir onaylama değildir, emekçiler bu eylemleri doğrudan örgütlüyor ve gerçekleŐtiriyor. Kitlelerin etkin devrimci eylemleri tarihin etkin yönü ve dönüştürücü gücüdür. Kitlelerin devrimci mücadelesinin yükseliş çizgisinde olması, iktidar sorununu sınıf savaşımının kilit sorunu durumuna getirmiştir.

Geleceğimize ilişkin düşünceler oluşturmak, devrimci hedefleri açıklamak ve bu yönde hayata geçirmek üzere kararlar almak, ancak işin bir yanıdır ve baŐlangııcıdır. Bu aşamada kararlarımızın pratik bir değeri yoktur. Bunun için devrimci pratik gerekiyor, kitlelerin toplumsal mücadelesi ya da enerjisinin harekete geçirilmesi ya da aynı anlama gelmek üzere kitlelerin etkinliğine başvurulması gerekiyor.

İŞçi sınıfının, emekçi kitlelerin devrimci enerjisini en etkin biçimde harekete geçirmek, amacı gerçekleştirmenin geçerli yoludur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

9-23 Eylül 2015

Sayı: 292

DURUM DAHA UYGUN

Pratikte devrimci önderliği ortaya koymamız durumunda, nesnel koşulların devrim için yeterli bir olgunluğa erişmesinin yanı sıra, yıllarca savaştan bir proleter sınıfın ve halk kitlelerin varlığı, uzun süreli savaşım ve çatışmalarda yetkin bir düzeye ulaşan Kürt halkı, mücadeleci yoksul köylülüğün bugünkü durumu, devrimci mücadelenin etkin bir gücü olan gençliğin sahip olduğu zengin deneyim, aydınların mücadelesi ve bugün devrimci kavgada daha etkin ve önde bir yer tutan kadınların savaşımı, devrimin bu bileşenleri ve güçleri bize zafer getirebilir. Bize yeni bir geleceğin kapısını açacak yeni bir ayaklanma bu güçlere dayanacaktır.

Burjuva egemenliğine karşı harekete geçen, savaştan ve savaşımı gün gün boyutlandıran kitleler bugün daha bilinçli, daha örgütlü ve yetkin olarak davranıyorlar. Hem Türkiye ve Kürdistan genelinde hem buldukları her alanda devrimin birleşmiş güçleri olarak hareket ediyorlar. Devrimci güçlerin birleşik hareketi, emekçi, ezilen halkların burjuvazi üstündeki zaferinin önkoşuludur.

Kitleler nasıl bir hedef için kavgaya katıldıklarını bilmek isterler. Zafer için olanaklar ve mücadele yeteneği tek başına yeterli değildir. Hedefin ya da mücadelenin içeriğinin ne olduğu da çok önemlidir. Mücadelenin devrimci içeriği ya da mücadelenin devrimci değeri sonuç almak için büyük bir öneme sahiptir. Mücadelenin devrimci içeriği, devrimci ayaklanmayla, devrimle, devrimci bir iktidar kurmak ve sosyalizme geçmektir.

Maddi ön koşullar, tarihsel durum devrimci hedefimizi gerçek yapmaya olanak veriyor. Nesnel durum, uygun. Nesnel ve öznel koşulların birliği oluşmuştur. Uzlaşmaz sınıf karşıtlığı ve çelişkisi son derece keskin. Kapitalist sınıf bulunduğu yerden aşağı edilecektir. Onlar işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının öfkesi ve savaşımıyla aşağı edilecektir. O öfke ki, yıllardır birikmiştir ve her geçen gün büyüyor. O savaş ki, yarım yüzyıldır sürüyor ve gün gün boyutlanıyor.

Tekelci sermaye, yıllarca savaşmış, tüm bu yıllar boyunca pratikte ustalaşmış, savaştan kitlelerle karşı karşıya. Proleter sınıf ve proletaryanın politik hareketi, devrimci bilinci bu büyük siyasal mücadele içinde edindi. Sermaye sınıfı, savaştan kitleler karşısında uzun süre ayakta kalamaz bir durumdayken, emekçi halk yığınları ise bu savaşı kazanacak bir konumda bulunuyorlar.

Hareketin gelişme eğilimi bu yönde, yani kazanmamızı sağlayacak bir çizgide ilerliyor. Bu sonucu, kitlelerin toplumsal pratiğinden çıkarabiliriz. 31 Mayıs 2013 Ayaklanması ve 6-7 Ekim Ayaklanması kendisinden önceki yığınsal savaşım örneklerini aştı. Ve devrimci hareketin gelişiminde yeni bir dönem başlattı. Olan şey Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimci hareketin

kendini aştığını ve bu eğilimin süreceğinin en çarpıcı ve göze batan ve en güçlü kanıtıdır. Proletarya ve halklar, devrimci savaşımın yükseliş çizgisinde devam ettirirlerse kazanırlar.

Türkiye tekelci sermayesi, düşman sınıflar arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı ve uzlaşmaz çelişkiyi yumuşatacak, emekçilerin gereksinimlerini karşılayarak onların ayaklanmalardan geri çekilmesini sağlayacak durumda değildir; aksine karşıtlıklar ve çelişkiler her geçen gün biraz daha büyüyor ve keskinleşiyor. Ekonomik krizler, ücretlerin düşürülmesi, işsizliğin büyümesi, gün gün yokluk ve yoksunluk içinde olanların sayısının hızla artması, kapitalizme karşı devrimci halk ayaklanmasını kaçınılmaz hale getirdi ve getiriyor.

Bu durumda nasıl bir burjuva hükümeti kurulursa kurulsun ve ne denli bir kitle çoğunluğu desteğine sahip olursa olsun, o halk kitlelerinin çıkarlarıyla karşıtlık içinde olacaktır. Bu koşullarda, yönetemeyen ve gerçek anlamda ege-men olmayan burjuvazi yeni hükümetle bu durumu tersine çeviremez. Dola-yısıyla hangi hükümet kurulursa kurulsun karşıtlar arasındaki savaşım bir üst düzeye çıkar.

Bu koşullarda bu durumda ve bu ortamda parlamentarist küçük burjuva unsurlar, emekçi kitleleri parlamento aracılığıyla, kapitalist düzene bağlayabi-lirler mi? Bunu başarabilirler mi? Kesinlikle hayır. Kesinlikle hiçbir burjuva kurum kitlelerin toplumsal hareketini dizginleyemez. Bu yöndeki her girişimin başarısızlığa uğrayacağı kesindir.

TİP 60'lı yılların ortalarından sonra parlamentoda belli bir sayı ile temsil edilmişken, 68 devrimci mücadelesinin ortaya çıkışını, Denizlerin devrimci mücadelesini, parlamento dışı mücadelelerin öne geçmesini önleyemedi. Üs-telik parlamento dışı devrimci eylemlerin yükselmesiyle TİP, zayıf düştü ve gi-derek etkisizleşti. 50 yıldır kitleler açısından hiç değilse, kitlelerin en ileri, en tutarlı, en mücadelecisi kesiminin bakış açısında çok net: Toplumsal kurtuluş parlamento dışı mücadelelerden, devrimci yığın eylemlerinden geçer.

Uzlaşmaz karşıtlıklar bugüne dek sınıf mücadelesinin sayısız çatışmalarına yol açtı. Karşıtlıkların derinleşmesi, daha şiddetli ve daha sarsıcı çatış-malara, alt üst oluşlara yol açar. Sermaye kaptanları, kaçınılmaz olan bir devrimi önlemek için hangi tedbirlere başvurursa başvursun büyüyen karşıtlıklar ve sınıf kavgası bir devrimle sonuçlanacaktır. Devrimin önlenemez iler-lemesi karşısında, burjuvazinin başvurduğu araçlar argümanlar ve girişimler her geçen süre etkisini biraz daha yitiriyor.

Bu belirleyici savaşımında onlar en güçsüz dönemlerini görürken, biz en güçlü ve sonuç alıcı dönemimize girdik. Ne yaparlarsa yapsınlar, onları yene-ceğiz. Bu kez başaracağız.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

30 Eylül-15 Ekim 2015

Sayı: 293

DEVİRİMCİ KİTLELERİN ÖNE GEÇMESİ

Devrimci kitleler her tarafta öne geçiyor. Mücadeleci kitlelerin, işçilerin ve diğer emekçilerin savaşımında aktif bir rol oynaması, süreci, tarihin akışını hızlandırır. Bu da halk yığınlarının bilinçli, amaçlı etkinliğinin pratikte büyük ve sıçramalı bir ilerleme göstermesi anlamına gelir.

Devrimci işçilerin, devrimci kitlelerin, küçük burjuva siyasetleri geride bırakacak denli ileri gitmesinin nedenlerini, sınıflar mücadelesinin kendisinde aramak gerekir. Halk yığınlarının en devrimci kesiminin bu kadar öne geçmesini zorunlu yapan şey sınıf mücadelesinin kendi gelişiminin bir sonucudur.

Bunun belli yönleri üzerinde durabiliriz. İşçi sınıfı, emekçi kitleler, bugüne dek devrimci güçlerin engin bir kaynağı oldu. Fakat halk kitlelerinin tüm desteğine ve aktif katılımına karşın oportünist sosyalizm mücadeleyi sonuna kadar götürmedi ve başarıya ulaştıramadı. Dünyada, Türkiye ve Kürdistan'da genel olarak koşulların devrim için uygun olması da bir şey ifade etmedi. Devrimci mücadelenin sıçramalı ilerlemesi de onların durumunu değiştirmede. Nesnel ve öznel şartların uygunluğuna ve devrimin olanaklarının artmasına rağmen uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler iyileştirmeci, kaba ve evrimci bakış açılarını değiştirmediler.

Sermayeye uzlaşmacı bir politika izlemeleri, dolayısıyla burjuva sınırları aşmayan çizgiye bağlı kalmaları, tek tek küçük burjuva unsurların düşünceleriyle ya da reformist ve oportünist grupların görüşleriyle açıklanamaz: Bu düşünceler, onların dayandığı küçük burjuvazinin toplumsal durumuyla açıklanabilir.

Küçük burjuvazi tekeli sermaye ve onların devleti tarafından ezilmekle birlikte, özel mülkiyet sahibi olması nedeniyle burjuva toplumsal düzenin ötesine geçemez. Dolayısıyla egemen olana karşı ge-

liştirdiği politikası kurulu düzen çerçevesinde kalır zorunlu olarak. Kendisine, halka uygulanan baskılara karşı yaptığı “muhalafet” çizgisi temelinde harekete geçmektir. En etkin eylemleri tepkiciliğin ötesine varmaz. Kısacası küçük burjuvazinin düşünsel ufku burjuvazinin düşünsel ufkunu aşmıyor.

Küçük burjuva siyasetlerin devrimci laflar etmesi, devrimci yönlemlere başvurması, politik özü olan oportünizmi, oportünizm olmaktan çıkarmaz; tersine üstünü örter. Bu grupların durumları bütünlükleri içinde ele alındığında burjuvaziyle uzlaşma çizgisini aşmadıkları görülecektir.

Bu gruplar devrimci kitle hareketlerine dayandıkları zaman, bunu burjuva egemenliğini yıkmak, onun yerine işçi sınıfının ve emekçilerin devrimci iktidarı olan demokratik halk iktidarını kurmak için değil, demokratik istemler için burjuvazi üzerinde baskı yapmak düşüncesiyle yapıyorlar. Burada devrimci bir anlayış yok; uzlaşma çabası var. Devrimci olan sermayeye ve devlete karşı içtenlikli, tutarlı devrimci mücadele yürütmektir ve mücadeleyi hedefine vardırıana dek götürmektir. Bu ise yalnızca işçi sınıfı tarafından gerçekleştirilebilir.

Bir görüşün doğruluğu ve yanlışlığının ölçüsü pratiktir, kitlelerin toplumsal pratiği. Nesnel toplumsal koşulların gelişimi ve yığınların toplumsal pratiğini uzun yıllara dayanan tarihi, uzlaşmacı siyasetlerin kendi görüşlerini doğrulamadı. Devrimci proleterler ve diğer devrimci kitleler bu grupların durumunu değerlendirebilecek bilgiye, deneyime, devrim eğitimi, pratik denetleyicilerle denetleme yeteneğine sahiptir. Ve bundan sonuçları çıkarabilecek ileri bir düzeydedir.

Sınıf bilinçli işçiler, kitlelerin en tutarlı, en ileri, en devrimci kesimi, küçük burjuva siyasetleri, kendi ileri düzeylerinin bakış açısıyla değerlendiriyorlar. Onları kendi toplumsal pratiğiyle ölçümleyecek sağlam kriterleri var önlerinde. Tüm bu kriterlere vurduktan sonra net olarak görüyorlar ki, oportünistler ve reformistler, kendilerini yıllarca oyalayıp durdu. Onların sınıf kavgasındaki bu pozisyonlarının köklü olarak değişeceği beklenmemeli.

Bu topraklarda verilen devrimci mücadele on yılları kaplar. Uzun yıllar boyu yürütülen mücadele sonucunda önemli bir güç oluştu. Fakat bu güç asıl hedefine, devrimle iktidarın ele geçirilmesi hedefine yönlendirileceğine, ikincil hedeflerle önemsiz istemlerin gerçekleştirilmesiyle sınırlandırılmış, dolayısıyla gerçek ilerlemesi engellenmiştir.

Emekçi kitleler, Kürt halkı bugüne değin büyük mücadelelerden geçti. Bu zaman içinde farklı çap ve düzeylerde ayaklanmalara girişti. Fakat herkes yarı yolda bırakıldı. Kitlelerin kendilerinden kaynaklanan nedenlerin yanında önemli bir neden küçük burjuva siyasetlerin etkisiyle henüz kırılmamasıydı. Dolayısıyla daha ileri gitmek için emekçi kitlelerin küçük burjuvazinin ideolojik politik etkisinin dışına çıkmaları gerekiyor.

Mücadele içinde büyük bir ilerleme sağlandı. Devrimci hareket ileri noktalara vardı. Fakat büyük mücadele sonunda bu büyük güçle daha ileride olunabilirdi. Olması gereken nokta bugünkü yeri değildir. Küçük burjuva siyasetler, bunun önünde engel oluşturmasaydı, kesinlikle daha ileride olunabilirdi. Buradan şu sonuç çıkar ki, daha ileriye, oradan devrimin zaferine varmak için küçük burjuva siyasetlerin yarattığı engellerin aşılması gerekir. Devrimci hareket bugünkü noktaya gelmişse bu küçük burjuvazinin engellerine rağmen ve bu engeller aşılarak gerçekleşmiştir.

Haziran Halk Ayaklanması, 6-8 Ekim ve daha bir dizi başkaldırı örneğinde devrimci kitleler küçük burjuva siyasetlerin engellerini aşarak mücadelede inisiyatifi (girişim üstünlüğü) kendi ellerine aldı. Yığınsal devrimci savaşım (devrimci kitlelerin savaşımı) devrimci kitlelerin belirgin olarak öne çıktığı savaşımlardır. Bundan böyle bu kendini çok daha güçlü olarak gösterecektir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi öncülüğünde devrimi gerçekleştirecek güçler, bu devrimci güçlerdir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

14-28 Ekim 2015

Sayı: 294

DEVRİMCİ KAVGANIN ZAFERİ

Devlet tarafından gerçekleştirilen Ankara katliamı burjuvazinin ve siyasi iktidarın saldırılarının hangi boyutlara vardığını ortaya koydu. Bu saldırılar, yöneten güçlerin gerçekten yönetemediğini, gerçekten egemen olamadıklarını; güçlü değil, güçsüz olduklarını ve sistemin ne kadar derin bir kriz içinde olduğunu ortaya koydu. 10 Ekim'de milyonlarca işçinin, ezilen ve sömürülen kitlenin büyük bir öfkeyle ayaklanması ve günlerce sokaklardan çekilmemesi gücü elinde bulunduranların bu topraklarda bir daha egemen olamayacağını da gösterdi aynı zamanda.

Buradan daha ileriye, emeğin iktidarına varmak için yürünen yolu değerlendirmemiz, kitlelerin hareket tarzını, düşünce biçimini gözden geçirmemiz ve buradan teorik, pratik sonuçlar çıkarmamız gerekiyor. Kazanmak isteyen devrimci bir sınıf böyle yapar.

Devrimci kavgayı sonuna kadar götürmek istemeyenler, zorunlu olarak burjuvaziyle uzlaşma alanında kalırlar. Öncesinde olduğu gibi, 10 Ekim sonrasında da Türkiye ve Kürdistan küçük burjuva siyasetlerinin durumu budur. Bu topraklarda sanki Ankara katliamı, Suruç katliamı, Amed katliamı vb. hiç yaşanmamış gibi, burjuvaziyle, devletle uzlaşma alanı olan “barış”ta ısrar ettiler. Devlet, siyasi iktidar, “barış” istemine bombayla, kurşunla, tankla, topla yanıt veriyor. Buna rağmen “barışta ısrar” burjuvaziyle ve onların devletiyle, siyasi iktidarla uzlaşmada ısrardır.

Öne çıkarılan “barış”, ulusal barış, yani aynı devlet sınırları içinde yaşayan ulusların ve ulusal toplulukların vb. anlamını taşısa bile; böyle bir barış, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkının, tam hak eşitliğinin, ayrılma hakkının vb. tanınmasıyla sağlanabilir. Bunu sağlayan devlet ancak demokratik bir devlet olabilir. Demokratik bir iktidar ise demokratik halk iktidarındır, halk demokrasili iktidardır. Halk demokrasili iktidar, ulusların kendi kaderini tayin hakkını, tam hak eşitliğini tanıır ve demokrasiyi tam olarak gerçekleştirir.

Bunu dışında, burjuva iktidarla, faşist devletle ulusal barışın sağlanabileceğini söylemek halk kitlelerini yanılgıya sürüklemektir.

Kapitalist düzenin, egemen sınıfın derin ve yıkıcı bir kriz içinde olduğu bir sırada, proleter hareketin, devrimci güçlerin görevi, burjuvazinin krizini büyütme, doğmuş olan durumdan ve ortamdan yararlanıp burjuvaziyi devirecek bir politika izlemektir. 10 Ekim'de milyonlar büyük bir öfkeyle sokağa çıktıklarında bu olanak bir kere daha önümüze çıktı. Fakat durum ne olursa olsun, uzlaşma alanından çıkmak istemeyenlerin “inadına” uzlaşma politikası yüzünden uygun bir an daha değerlendirilemedi. Küçük burjuva siyasetler bir kere daha burjuvazi adına halk yığınlarının elini kolunu bağlama rolünü oynadı.

Ankara katliamı sırasında halk yığınlarının sınırsız bir öfkeyle söylediği “Katil Devlet Hesap Verecek” sloganı, ezilen ve sömürülenlerin karşıt halinde oldukları burjuva faşist devlete karşı siyasi bilinçlerini ve tavrını ortaya koyuyor. Kitlelerin siyasal bilinci şimdiye dek devletin sadece belli kesimlerini göstererek devleti temize çıkarmaya çalışan oportünist ve reformist çevrelere göre anlamlı. Fakat bu slogan halen sisler içinde.

Halk yığınlarının katliamların hesabını gerçekten sorabilmesi için iktidara gelmesi, yönetimi kendi eline alması gerekir. Bunun için de burjuva devleti yıkmak ve burjuvaziyi bulunduğu yerden aşağıya çekmek gerekiyor.

Emekçilerin bilincinde, bu konuda sisler dağıtılmalı ve net bir bakış kazandırılmalı. Açıktır ki yalnızca devrimci kavganın zaferi yapılanların hesabını soracaktır. Ancak devrimci kavgamızın zaferi, kendini, kelimenin dar anlamıyla hesap sormayla sınırlayamaz. Devrimci kavganın zaferi, yani emeğin devrimci iktidarı, devrimin kazanımlarını korumaya yönelik en etkin önlemler almak, devrimin temellerini güçlendirmek, toplumsal mülkiyet temelinde toplumu dönüştürmek vb. görevlerini yerine getirir. Devrim, görüldüğü gibi esaslı, önemli ve geniş kapsamlı yükümlülükler üstlenir.

Özetle, “Katil Devlet Hesap Verecek” sloganı geniş halk kitlelerinin bilinçlenmesinde önemli bir yer tutuyor. Fakat burada durmamak daha ileriye, proletaryanın ve tüm emekçilerin kurtuluşu bilincine varmak gerekiyor.

Küçük burjuva çizgide yürüyen siyasetler ve onların etkisinde kalan emekçi kitleler bunun ötesine, daha ileriye gidemiyor. Daha ileriye gitmelerinin önündeki engel yine kendileridir. Siyasi görüşleridir, taşıdıkları küçük burjuva ideolojisidir. Bu siyasi hareketler küçük mülk sahiplerinin toplumsal konumuna dayandıkça, kendilerini içinde buldukları durumdan kurtaramazlar. Daha ileriye, burjuvazinin egemenliğinin devrildiği noktaya kadar gitmek için küçük

burjuvazinin toplumsal konumuna dayanmaktan uzaklaşıp proletaryanın sınıf konumuna dayanmaları gerekiyor.

10 Ekim'de geniş işçi ve emekçi yığınlarının büyük bir öfkeyle sokağa çıktığı bir sırada onları bir kere daha sahnede gördük: Kritik anlarda oynadıkları uzlaşmacılık rollerini bir kez daha oynamak için insanlar büyük bir cesaretle güç sahiplerinin üstüne üstüne yürüme kararlılığı gösterdikleri bir anda, evet böyle kritik bir anda, onlar bir kere daha sermayenin, devletin ve hükümetin yardımına koştular. Öfkeli yığınların daha ileriye gitmelerini engelleyerek egemen gücün nefes almasını sağladılar. Burjuvaziye ve siyasi iktidarı kurtarma rollerini oynarken ne kadar da bayağı görünüyorlardı.

Burjuvazinin, işçi sınıfı içindeki ideolojisiyle etkisini ifade eden oportünist ve reformist hareketlerin oluşturduğu engel olmasaydı, emekçiler, burjuvazinin hakkından çoktan gelmişlerdi. İşsizliğin bu kadar ileri boyutlarda olduğu, emekçi yığınların bu denli yokluk ve yoksunluk içinde olduğu, bu denli şiddetli saldırıların ve kitle katliamlarının yapıldığı bir yerde egemen sömürücü güç bu kadar süre ayakta kalamazdı. Toplumun tepesindekiler buldukları yerden çoktan tepe taklak olmuşlardı.

Bunu gerçekleştirecek bir devrimci kitle gücüne ve kitle hareketine sahibiz. Devrimin kitle gücünü bugüne kadar çeşitli yönleriyle gözler önüne serdik. Birçok çevre artık devrimin gücünü kabul ediyor. Ama sorun artık bir güç olduğumuzu kabul etmek değildir, bu gücü burjuvazinin egemenliğini alaşağı etmek için yönlendirmek, yıllardır süren devrimci kavgayı zafere ulaştırmaktır. Gerçek devrimci bir önderlikle bu hedefi gerçek yapmak mümkün. Yeter ki bütün gücümüzü devrimci kavgayı zafere ulaştırmak için harekete geçirelim.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

28 Ekim-11 Kasım 2015

Sayı: 295

1 KASIM DEĞERLENDİRMESİ

Her sınıf, 1 Kasım'ı kendi yönünden kendi sınıf çıkarlarının bakış açısıyla değerlendiriyor. Devrimci işçi sınıfı hareketi ve devrimci sınıf partisi, 1 Kasım'a ilişkin kendi bakış açısını ortaya koyacaktır. Teorik çözümlemede yanılığa düşmemek için ,içinden geçmekte olduğumuz tarihsel dönemin bütünlüğünü göz önünde tutmalıyız; bütünün sadece bir anını değil. Ancak bütünlüklü bir bakış açısı bize, ann doğru bir değerlendirmesini verir.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, devrimci kitleler 1 Kasım'ı nasıl ele almalıdır:

1-Proletaryanın, ezilen ve sömürülen kitlelerin kapitalist düzene karşı yürüttüğü mücadelenin ölçütü sandık değildir. Gerçek devrimciler, yığınlar sandıkta bizimle birlikte hareket etmiyorlar diye, yığınların mücadelesi hakkında bir güvensizlik beslemez. Bu topraklarda yarım yüzyıldır devrimci mücadele sürüyor. Bu zaman dilimi içinde halk yığınları sandıktan çok, eylemde, mücadelede, sokakta bizimle birlikte oldu. Fakat gözü sandıktan başka bir şey görmeyenler bu tarihsel gerçeği göremezler. Büyük deneyimimizden ve pratiğimizden biliyoruz ki, emekçi kitleler, 1 Kasım'a rağmen ve 1 Kasım'dan sonra da eylemlerde bizimle olacaklardır.

Yığınlarla mücadelede, sokaklarda yan yana birlikte olacağımız, beraber dövüşeceğimiz kesindir. Artık ele almamız gereken, mücadelenin devrimci niteliğini yükseltmek, devrimci mücadele araçlarının daha etkin ve doğru olarak kullanmak olmalıdır.

2-1Kasım'da HDP'nin oy kaybetmesini, yani sandığı bir çok şeyin ölçüsü olarak görenler, her şeyi parlamentarizmle ölçümleyenler; bunun sorumlusu olarak gördükleri devrimci mücadele araçlarına ve devrimci yöntemlere yüklenektedirler. Özellikle de Kürdistan'daki devrimci araçları, “demokratik özerkliği” ve “özyönetim”i sorumlu tutacak ve eleştirecek ve hatta mahkum etmeye kalkışacaklardır.

Oysa ki orada eleştirilecek bir yön varsa, bu, Kürdistan halkının devrimci araçlara başvurması değil, bu araçlara yeterince ve daha etkin ve daha yaygın olarak başvurmamasıdır. Çünkü Kürdistan, Kürt halkı yalnızca devrimci mücadeleyle özgürleşebilir. Önemli olan, ulusların kendi kaderini tayin hakkının yığınların devrimci hareketiyle çözüme kavuşturulmasıdır.

Kürdistan’da çok çetin bir kavga içinde oluşturulan devrimci halk organlarının, araçlarının bir mücadele aracı ve mevzisi olarak kullanması yerine, onlara “özyönetim” rolü verildiği için eleştirilebilir. Burjuva sistem koşullarında mücadele araçlarına “özyönetim” görevi vermek, onlara belediyelerin görevini vermek demektir. Bu ise, mücadele araçlarının asıl rolü ve görevi olan yığınları devrime hazırlama, devrimi hızlandırma misyonundan uzaklaştırmak anlamına gelir.

Devrimciler, parlamentarizm ahmaklarının, pasifistlerin teslimiyetçilerin, eleştirilerini umursamadan, buna aldırış etmeden, devrimci araçları daha etkin olarak kullanmalı, devrimci kavgayı yükseltmeli ve burjuva iktidarını devrimci tarzda yıkmak için ısrarlı bir çama içinde olmalıdır.

3-Devrimci bir amaç varsa, işçi sınıfı ve halk kitleleri bütün gücüyle harekete geçer, mücadelesini en etkin düzeye çıkarır ve ileriye taşır. Büyük amaç, emekçilerin kurtuluşudur, koşulların insanca olduğu, her bireyin özgür olduğu yeni bir toplumun, sınıfsız, sömürsüz bir toplumun kurulmasıdır. Yeni bir topluma ancak devrimle geçileceği için, emekçiler devrim için mücadele vermelidir.

Burjuvaziyi devirmek yerine, onunla uzlaşma içine giren, “toplumsal barış” ardından koşanlar, yığınların devrimci hareketini ve mücadelede devrimci biçimlerin belirleyici önemini anlayamazlar. Verilen bunca mücadeleyi ve bu yolda verilen bunca bedeli egemen olanla anlaşma yapmak için kullanmak isteyenler, elbette ki, devrimci mücadeleyi sonuna kadar götürmezler. Küçük burjuvazinin toplumsal konumundan hareket ettikleri sürece, bunun ötesine geçemezler.

Böyleleri, halk yığınlarının her isyanını, her ayaklanmasını, her devrimci eylemini yanı yolda terk edeceklerdir. Bugüne kadarki pratik de bunu göstermedi mi?

Şu çok açık değil midir? Yalnızca işçi sınıfı mücadeleyi tutarlıca, içtenlikli olarak sonuna kadar götürebilir. Yalnızca devrimci komünist parti bu mücadeleyi zafere taşıyabilir.

4-Küçük burjuva siyasetler, 1 Kasım’da neden başarılı olmadıklarını tartışacağına, sokakları neden daha etkin olarak kullanmadıklarını tartışmalıdır. Yakın zamanda Amed, Suruç ve Ankara katliamları oldu, geniş halk kitleleri saldırılara, katliamlara devrimci bir yanıt vermek için sokağa indiğinde ve siyasi iktidara karşı harekete geçtiğinde devlet güçlerinden önce karşılarda ilk buldukları uzlaşmacıların barikatları oldu. İktidar, devlet kitlelere karşı her tarafta çok şiddetli bir saldırıya geçtiği halde, onlar bırakalım buna cevap vermeyi, iktidara karşı eyleme geçen kitlelerin elini kolunu bağladılar. O sırada iktidar, devlet, bundan fazlasını istemezdi. Sanki bu topraklarda on yıllardır bir iç savaş yaşanmamış gibi, sanki siyasi iktidar, devlet yıllardır gerici burjuva iç savaşa başvurmamış gibi, 10 Ekim’de “Biz iç savaşı önledik” diyebiliyorlar.

Oysa ki yapmaları gereken yığınların devrimci iç savaşını güçlendirmek ve sonucuna dek, yani emekçi kitlelerin zaferine dek götürmektir.

Yani onlar iç savaşı önleme adına, toplumsal barış adına iktidar gücünü elinde bulunduranların serbestçe hareket etmelerini sağladılar. Faşist devletin, siyasi iktidarın 1 Kasım'dan sonra saldırılarını daha kapsamlı daha geniş ve daha şiddetli olarak sürdüreceği açık. Parlamenter söylevlerle, barış kampanyalarıyla bu saldırıların önüne geçilemeyeceği de bir o kadar açıktır.

5-Parlamento budalarının, emekçi halk kitlelerinin elini kolunu bağlayarak sermayenin, devletin, siyasi iktidarın elini serbest bırakan politikalarının oportünist özü açığa çıkarılmalıdır. Lafta devrimci, pratikte ise reformist olan bu grupların; etikleri devrimci lafların amacının kendi reformist siyasetlerini maskeleyerek olduğu emekçilere gösterilmelidir.

Onlar bir Gezi Ayaklanması'nın, 6-8 Ekim'in sonrasındaki sokak savaşlarının yığınlar üstündeki devrimcileştirici etkisini ve genel olarak tüm devrimci sonuçlarını silikleştirmek, soluklaştırmak, etkisizleştirmek için tüm bu devrimci yığımsal savaşlarını parlamenter mücadelenin basit bir aracı olarak kullanmaları, gözler önüne serilmelidir. Bütün bu çevreler sanki birer devrimciymiş gibi kendilerini böyle göstermeleri açığa çıkarılıp sergilenmelidir. İşçilerin ve diğer emekçi kitlelerin onların etkisinden çıkması için bu önemli görev kesinlikle yerine getirilmelidir.

Bu süreçte boykotun biricik devrimci slogan olduğunu göremediler ve kitleleri parlamenter çığışına çekmek için ellerinden geleni yaptılar.

6-Emekçiler, ezilen ve sömürülen halk kitleleri için gerçek özgür ortamın doğması, emeğin kurtuluşu ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı (Kürdistan sorununun) çözülmesi devrimci halk ayaklanmasını ve devrimi gerektirir. Bugüne kadarki tüm deneyimimizin gösterdiği bu gerçeği, 1 Kasım bir kez daha göstermiştir.

Sermaye, devlet, siyasi iktidar devrimci bir halk ayaklanmasının koşullarını yeterince oluşturdu ve oluşturmaya devam ediyor.

Var olan koşullar ve ortamda devrimin birçok ögesi ve olanağı oluşmuş durumda.

Doğmuş olan devrimci koşulları devrime çevirecek devrimci bir güç, işçi sınıfının ve halkların devrimci gücü de, yıllarca verilen devrimci kavga içinde oluşmuştur. Şimdi bu büyük güç ve devrimci enerji, öncekileri aşan devrimci bir ayaklanma için harekete geçirilmelidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

11-25 Kasım 2015

Sayı: 296

ÇATIŞMALARIN DERİNLEŞMESİ

İç içe geçen, üst üste binen sistemin iç çelişkilerinin, toplumsal çelişkilerin derinleşmesinin kaçınılmaz sonucu olan toplumsal çatışmalar, uzun bir gelişim sürecinin sonunda yeni bir aşamaya girdi. Bu aşama ne kadar sürerse sürsün, kesin olan, bu aşamadaki çatışmalar sonucu belirleyici çatışmalar olacaktır.

Çatışma ve çarpışmalar bu denli açık olarak yürütülünce, burjuvaziyle uzlaşma içine giren en reformist olanlar tarafından bile bu durum görmezlikten gelinemedi. Sınıf çatışmalarının, toplumsal kavganın iyice şiddetlendiğini söylemek artık tek başına bir şey ifade etmiyor. Açık seçik olan bir şeyi, nesnel toplumsal gerçeği anlatmak yeterli değildir; olguyu ve süreci en özsel, en temel yönleriyle açıklamak gerekiyor.

Herkesin kabul ettiği tüm bu olgular olaylar, eylemler, doğmakta olan yeni bir geleceğin, devrimin sıklaşan, artan doğum sancılarında. Devrime gebe olan bu topraklarda devrim kendini bir çok olayda çok belirgin olarak ortaya koyuyor. Bu gelişme karşısında yerine getirmemiz gereken devrimci görevlerin ne olduğu da çok açıktır.. Yılgınsal devrimci savaşımla süreci hızlandırmak ve doğumu gerçekleştirecek ebe görevi görmek. Süreci lafla değil, buna uygun bir örgütsel yapıyla çok yönlü hazırlıkla ve pratik olarak etkileyip hızlandırabiliriz.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin bir güç olduğu görüldü sonunda. Ama bir güç olduğumuzu söylemek yeterli değildir tek başına. Sorun, var olan gücü daha ileriye götürecektir bir perspektife sahip olmaktır. Sorun, bu güce dayanarak dünyayı pratik olarak alt üst etmektir, onu devrimci tarzda dönüştürmektir. Sorun tüm bunları gerçekleştirmek için dövüşmektir. Yoksa en geri biri bile Gezi, 6-8 Ekim ve bugün olanlardan sonra artık bir güç olduğumuzu görüyor, anlıyor.

Kitlelerin eyleminin yayıldığı, genellik kazandığı ve şiddetlendiği görülüyor ancak, eylemlerin arasında bir bağ kurma yeteneği gösterilemediği gibi burada olanlarla dünyadaki gelişmelerin bağı da

kurulamıyor. Dünyada bir süreden beri başlayan yeni bir toplumsal devrimler çağıyla ilişkilendirilmediği için bu topraklardaki devrimin gelişmesi tüm boyutlarıyla ve gerçek anlamıyla kavranamıyor; herhangi bir ülkedeki devrim de kavranamaz.

Nesnel toplumsal gerçekler ne ölçüde kavranıyor? Marx, Kapital'de düşünsel olarak açıklarken, maddi dünyanın insan zihninde yansması ve düşünce biçimleri durumunu alması olarak belirtir. Oportünist sosyalistlerin “somut” duruma ilişkin görüşlerinin somut toplumsal gerçekliği yansıtmadığını biliyoruz.

Dolayısıyla bu hareketlerin düşünceleri, nesnel toplumsal durum üstünde dönüştürücü bir etkide bulunmaktan çok uzaktır. Düşünce, nesnel gerçekliğin yalnızca bir yansıması değildir; nesnel dünya karşısında pasif değildir; düşünce nesnel gerçek üzerinde bir etkide bulunur ve onu dönüşüme uğratar.

Toplumsal yaşamda büyük alt üst oluşlar gerçekleşiyor, toplumsal patlamalar arka arkaya geliyor. Kısa zamana çok sayıda ve çok çeşitlilik gösteren olaylar sığıyor. Birçok olay çap, içerik ve etki olarak geçmiştekileri aşan boyutlara varıyor. Kısacası sürecin devrimci içeriği ve gerçek boyutları, reformist ve oportünist basında gereken yankıyı bulamıyor. Bu yüzden bu çevrelerin yayınları sıradanlığı aşmıyor.

İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin üretken yeteneğine ve yaratıcı etkinliğine güven duyulmalı. Gezi, yığınların üretken yeteneğinin ileri bir örneğidir. Kürdistan'ın yakın tarihi, Kürdistan halkının mücadeleye oluşturduğu zengin, ileri örneklerle doludur. Büyük mücadele içinde yalnızca pratik alanda değil, zihinsel üretim alanında da mesela sanat alanında dünyada etki yaratan ileri bir düzey ortaya konmuştur. Halklar mücadeleyi daha ileri taşıırken, uzlaşmacılar bunun çok gerisinde duruyorlar.

Emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin ileri düzeyini, mücadelenin bütün alanlarında görebiliriz. Aslında her şey gözlerimizin önünde oluyor. Devrimci politik bilince sahip olanlar, eylemler olsun, sanat alanında olsun, ya da hangi alanda olursa olsun kendi etkinliğini kendisi örgütüyor. Başka bir deyimle, kendi hareketine kendisi örgütlü bir biçim veriyor. Fakat şunu proletaryanın dünya çapında gerçekleşen sınıf mücadelesinin bütün deneyimlerinde biliyoruz: Emekçiler kavgada ne denli ileri gitse de, hareketin zafere kavuşması için devrimci komünizmin proletaryanın devrimci sınıf partisinin önderliği gerekiyor.

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfının genel kültür seviyesi yüksektir. Eğitim düzeyi sürekli yükseliyor. Dünyada ilerici demokratik,

enternasyonal kültür adına ve varsa onu öğrenmek için büyük bir çaba içinde. Dünyada bilim, sanat ve edebiyatının en iyi takipçileri arasındadır. Burjuvazi sabah akşam cebini doldurmaya çalışırken, proletarya kafasını sürekli yeni bilgilerle doldurmaya çalışıyor. Arada böylesine bir fark vardır. Emekçi insanlığın bilinç düzeyi küçüm-senmemelidir. Yeni yarımlar için kavgadan kavgaya atılırken bilgili, bilinçli, kültürlü bir sınıf olarak davranıyor.

Kapitalist toplum, proletaryayla sermaye sınıfının karşıtlığına ve uzlaşmaz çelişmesine dayanıyor. Kapitalist toplum ilerledikçe uzlaşmaz çelişki ortadan kalkmaz; tersine bu toplum biçimi geliştikçe, iç çelişki ve karşıtlık daha derinleşir. Kapitalist üretim biçimi, aynı zamanda çelişkiyi ve karşıtlığı çözecek koşulları da oluşturur. Bugün gelinen yer burasıdır: çelişkilerin devrim yoluyla çözülmesi.

Gelişim basitçe yalnızca nicel olarak, azalma, çoğalma ve yenilenme olarak görülemez. Gelişim, nitel dönüşümleri de kapsar. Köklü toplumsal dönüşüm, nicel değil, niteldir. Devrimci marksizm daha 70'lerin ortalarında amacını bir toplumsal sistemden başka bir toplumsal sisteme, yeni ve daha yüksek bir toplumsal sisteme geçmek olarak ortaya koydu. Devrimci programımız, diyalektik ve tarihsel maddeciliğe dayanıyor.

Diyalektik ve tarihsel maddecilik, bugüne kadar oluşan her toplum biçiminin geçici olduğunu, yani belli sınırı olduğunu kabul eder. Eski toplum yerini yeni bir topluma bırakır. Yeni toplumun maddi ön koşulları, eskinin içinde ortaya çıkar. Doğmakta olan, devrimle eskinin engellerinden kurtulur. Yeni bir toplumsal devrimler çağı, tarihin gelişimi tarafından gündeme getirilmiştir.

Tek cümleyle, devrimin nesnel ve öznel koşulları bir araya gelmiştir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
25 Kasım-9 Aralık 2015
Sayı: 297

ATILAN PRATİK ADIMLARIN GERÇEK ÖNEMİ

Toplumun önüne gelen devrim, bu toplumun çelişkili evriminin sonucudur. Tarihin ilerlemesinden, genel nesnel ortamdan doğmuştur. Devrimin gerçek koşullarının ortaya çıkması, dünyadaki nesnel durumun uygun şartlar yaratması; devrimci kitlelerin nesnel koşulları devrime çevirmek için sayısız eylemsel girişimde bulunması, bugünkü toplumun bunalımını derinleştiriyor. Egemen sınıfın, işleri düzeltmek için aldığı her karar, her önlem ve her çabası durumun daha da kötüleşmesinden başka bir sonuç vermiyor.

Küçük burjuva siyasetler de burjuva toplumun krizinden söz ediyorlar fakat biz bu konuda onlarla aynı şey anlamıyoruz. Bizim bütünsel değerlendirmelerimizin devrimci karakteri var. Bağlam, etki ve sonuç olarak başka şeyler söylüyoruz. Biz, sistemin ekonomik krizi ve bunun zorunlu olarak yol açtığı toplumsal, insani, yıkımla devrimin bağına kurarken, küçük burjuva gruplar bu bağı kuramıyor. Biz, ortaya çıkan durumun sınıf kavgasını derinden etkilediğini ve devrimci sonuçlar yarattığını ortaya koyarken, onlar krizin, sistemin çelişkilerini keskinleştirici rolünü önemsizleştirerek, yumuşatarak kitleleri yanılgıya sürüklüyorlar.

Koşullar edildendir, devrimin içinde gerçekleşeceği koşullar ne denli uygun olursa olsun devrim için devrimci sınıfın, devrimci kitlelerin aktif pratik etkinliği gerekiyor. Bizde emekçilerin etkinliği, devrimci savaşım olarak şekillenmiştir. Bu durum hangi yolla yeni bir topluma geçileceği hakkında kesin bir fikir veriyor.

Böylesi bir savaş yıllardır sürüp gidiyor. Sınıf savaşı ne yereldir, ne birkaç kentle sınırlıdır. Bu savaş hemen hemen tüm kentlerde şu ya da bu biçimde şu ya da bu derecede varlık gösteriyor. Kapitalizmde sınıf savaşının her yerde gelişmesi, genellik kazanması kaç-

nılmazdır. Kapitalizmin iç çelişkilerinin gelişmesi ve keskinleşmesi, devrimci durumun ortaya çıkması, emekçilerin toplumsal mücadelesinin yükselmesi vb. bu toprakların her yerini eylem alanı haline getirdi.

Açıkladığımız durumdan ötürü, Türkiye ve Kürdistan devrim toprağı haline gelmiştir. Ama devrimci süreç başlangıç noktasında değil, çok daha ileri bir noktadır. Devrimci süreç somut bir olgu haline gelirken ve elle tutulur bir durumdayken varolanı ifade etmek bir ilerleme sayılmaz. Yeni olana gebe bir durum oluşmuşsa, yapılması gereken, süreci yığınsal devrimci eylemlerle hızlandırmaktır. Eski toplumsal sistemin yıkılması ve yeni bir toplumun kurulması ancak yığınsal devrimci savaşımla olur.

Burası keskin çelişkiler ve karşıtlıklar diyarı oldu. Olaylar, emek-sermaye bağdaşmaz çelişkisi temelinde geliyor. Bu yüzen bizde başka bir yerde ve başka bir zaman kolay kolay görülmeyecek canlı bir mücadele var. Bunca baskıya, bunca kırıma ve bu denli ağır şartlara karşın, devrimci mücadele yıllardır bütün canlılığı içinde sürüyor. Canlılık hem düşmanla savaş alanında hem de emekçi hareketinin içinde kendini gösteriyor. Kitleler iktidara yönelik hazırlığını böylesine son derece canlı bir ortamda yapıyor. Devrim ve devrimde zafer ancak canlı bir savaşımın doğurduğu.

Sınıflı toplumların ortaya çıkmasından bu yana tarih, sınıf savaşları tarihidir. Marksizmin bu yalın ve görkemli belirlemesini bizde bütün canlılığı içinde görebiliriz. Bu savaş, bizde en azından yarım yüzyıldır çok şiddetli biçimde yaşanıyor. Toplumsal çelişkilerin gelişmesi sınıf savaşını daha yüksek biçimlere taşıyor. Ulusal baskının varlığı Kürdistan sorununun çözülmemesi, yani Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınmaması, süren savaş, genişleten ve büyüyen bir etkidir. Toplumsal ve ulusal çelişkilerin varlığı, toplumu bir savaş alanı haline getirdi.

Devletin iktidarı, emekçi kitleleri, burjuvaziye boyun eğdirmek için kesintisiz bir savaş yürütmüştür. Türkiye ve Kürdistan proletaryasıyla, emekçi halklarla, kadınlarla ve devrimci gençlikle devamlı savaş halindedir. Ancak tekelleri sermaye ve tekelleri sermayenin vurucu gücü olan faşizm –gerek devlet gücüyle, gerekse sivil faşist güçleriyle halklara karşı giriştiği saldırılar başkaldıran kitlelere boyun eğdirmemiştir. Saldırıları sokak savaşlarıyla, ayaklanmayla yanıt veren yığınlar hiçbir şekilde boyun eğmeyeceklerini, egemen sınıfa devrime yolunda tüm güçleriyle savaşacaklarını yeterince göstermiştir. Türkiye ve Kürdistan’da tarih elli yıldır devrimci savaşımı ve alt üst oluşlar tarihidir.

Bugüne dek sermaye sınıfıyla emekçi kitleler arasında görülen eylemler, mücadeleler, başkaldırılar, devrimin gelişiminden başka bir şey değildir. Devrimci eylemlerden sokak savaşlarından, ayaklanmalardan ayrı düşünmek devrimi yadsımaktır. Devrim, Gezi ayaklanması, Kürdistan serhıldanları, kadınların, gençliğin, köylülerin başkaldırısı dışında düşünmek devrimi kavramamaktır.

Gerek Türkiye’de, gerekse Kürdistan’da artan isyan ve ayaklanmaları ve devrimci halk örgütlenmelerini bu bakış açısıyla ele almalıyız. Kürdistan’da hızla örgütlenen özerk yapılanmalar, gerçekte devrimin hızla gelişmesinin en çarpıcı çok somut ve ikna edici kanıtlarıdır. Yeter ki devrimin birer mevzisi olarak, rolünü sonuna kadar oynasınlar.

Kürdistan’daki devrimci yapılanmaların toplumsal ilişkisinin bu yeni biçiminin asıl önemi nereden geliyor? Bu önem diğer şeylerin yanında ulusların kendi kaderini tayin hakkının devrimci tarzda çözümü yolunda bir eğilim taşımasından ileri geliyor. Reformist tüm girişimler sonuçsuz kaldığı içindir ki, devrimci tarzda adımlar öne geçti. Atılan bu pratik adımlar Kürdistan sorununun Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin hangi biçimde gerçekleşeceğine dair bize kesin bir fikir veriyor. Bugünden kesin olan şey, burjuva egemenliğinin devrimci tarzda yıkılacağıdır. Türkiye emekçi halklarının devrimle kurtulacağı, Kürdistan’ın devrimle özgürleşeceğidir.

Hareket her tarafta büyük bir hızla ilerliyor. Hareketin hızlanması nicel bir değişimdir fakat bizi nitel bir değişime götürür. Devrim, köklü, sıçramalı, nitel bir değişimdir. Yeninin ortaya çıkışı, tarihsel sürecin devrimle kesintiye uğramasıyla, sıçramayla olur. Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve emekçi kitlelerin birleşik devrimci hareketi buraya doğru ilerliyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

9-23 Aralık 2015

Sayı: 298

SÜREÇ DOĞRU KAVRANMALI

Eylemlerin yinelenmesinin temelinde iç zorunluluk var, toplumsal sistemin gelişen iç çelişkileri var. Eylemlerin yenilenmesi, bu eylemlerin kitlelerce benimsendiği anlamına gelir. Bu durum bu toplarlarda yarım yüzyıldır sürüyor. Eylemlerin bu denli uzun bir süre devam etmesinin, eylemlerin kabullenilmesinin ötesinde bir anlamı var: Kitlelerin devrimde, yeni bir toplumun kurulmasında kararlı olduklarını ortaya koyuyor. Süreç içinde, eylemler, kitlelerin kendi eylemi haline geldi. Burada kavranması gereken asıl nokta, elli yıldır tüm yoğunluğu ve yaygınlığıyla verilen büyük mücadelenin, devrimi bünyeten, güçlendiren bir mücadele olduğudur.

Kavranması ve görülmesi gereken, uzun, sancılı ve şiddetli mücadelede geçen emekçi kitlelerin, devrimi başaracak bir güç durumuna geldikleridir. Bu güç burjuvazinin ekonomik ve politik egemenliğine son verecek, halk cumhuriyetini ve sosyalizmi gerçekleştirecek bir güçtür.

Egemen güce karşı, bugüne dek başarılı ya da başarısız çok sayıda eylem yapıldı. Devrimci kitleler bugünkü belirleyici noktaya, uzun savaşımdan geçerek geldi. Tüm bu gelişmelerin toplamı, savaşan proletaryayı ve kitleleri devrimin öznesi durumuna getirdi. Öznenin mücadelesi yani sınıf kavgası, diğer şeylerin yanında devrimin nesnel koşulları arasında sayılır. Dolayısıyla, biz, devrimin nesnel koşullarından söz ederken proletaryanın sınıf kavgasının nesnellesmesinden de söz etmiş oluyoruz.

Bunları neden belirtiyoruz. Tüm bu gerçeklerin kavranması demek, devrimin olgunluk derecesinin kavranması demektir de ondan. Marksist-Leninist bir kavrayış olmadıkça ne uzun iç savaş anlaşılabilir, ne günün devrimci görevlerinin ne olduğu ortaya konabilir, ne de tüm bu gelişmelerin ve mücadelelerin bizi bir devrime götürdüğü anlaşılabilir.

Kürdistan'da devrimci savaşımın gelişimi, birleşik devrim için nasıl bir güç oluştuğunu apaçık olarak gözlerin önüne serer. Kürt halkı, kendi ulusal istemlerini, yıllardır ortaya koyuyor, bu yönde propaganda ve ajitasyon yapıyor ve çetin bir savaşım yürütüyor. Fakat Kürdistan proletaryasının ve diğer emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme yetersizliği nedeniyle hedefine ulaşamadı. Bu büyük savaşım süreci, Kürt halkının dönüşümünü ve devrimci eğitimini getirdi. Ezilen ulus şimdi demokratik istemlerini gerçekleştirecek bir güç durumuna gelmiştir. Bugün asıl sorun oluşturulan büyük gücün devrimin bir gücü, hedefi gerçek yapacak bir güç olarak hareket etmesidir.

İşçilerin gerçek sınıf örgütleri, kapitalizme karşı savaşımında işçi kitlelerinin bir mevzisi. Diğer emekçilerin toplumsal örgütlerinin rolü de aynıdır. Fakat bu örgütler ayrı ayrı durdukça, sonuç alınmazdı ve öyle de oldu. Her biri ayrı durdukça ortak düşman karşısında zayıf bir araçtır. Ancak sokakta, eylemde, ayaklanmada birleşmeleri halinde düşmanlarını yenecek bir güç durumuna gelebilirler. Haziran 2013 Ayaklanması bunun güçlü bir örneği oldu. Kazanmak için sorun tüm bu güçlerin birlikte ve devrimci tarzda davranmasıdır.

İşçi sınıfının devrimci hareketinin büyümesi güçlenmesi, niteliğinin gelişmesi vb. çok yönlüdür. Teori, politika, sanat, edebiyat vb. kapsar. İşçi hareketi, tüm bu alanlarda büyük bir ilerleme göstermiştir. Teori, sanat vb. zihinsel üretimin tüm alanlarında sağladığı ilerleme devrimin bir gücüdür ve devrimin kitlelerin içinde ne denli derin kök saldıgını, onları ne kadar derinden etkilediğini çarpıcı bir biçimde gösterir.

Kitlelerin yükselen mücadelesi devrime doğrudur, işçilerin önderliğinde devrimci iktidara ve yeni bir topluma doğrudur. Karşıt güçler arasında şiddetlenen savaş bunun tanıtıdır. Sermayenin, faşist devletin, ezilen ve sömürülenlerin üzerinde uyguladığı sistematik gerici zor, emekçi halkın buna karşı mücadeleyi daha da yükseltmesini getirdi. Kitleler her alanda, düşmana güçlü yanıtlar verdi. Gezi tam da bu süreçten doğdu. Gezi sonrası, egemen gücün, devletin saldırıları daha bir şiddetlendi ve yoğunlaştı. Yeni saldırıların, artan, yoğunlaşan baskıların, yeni devrimci ayaklanmaları hızlandıracağı açık. Ayaklanma bu kez daha ileri gider, devrime varır. Toplumsal durum buna uygun. Eğilim bu yönde. Devrimci yığınsal savaşım buraya doğrudur. Sistemin iç çelişkileri bunu zorunlu duruma getiriyor. Devrimci hareket, teknelci sermayenin ekonomik ve politik gücünü ortadan kaldırmaya doğru ilerliyor.

Eylemlerle kitlelerin devrimci enerjisi etkin olarak harekete geçirildi. Fakat harekete geçmesi gereken kitlelerin tümü henüz harekete geçirilmiş değil. Süreç ise her geçen gün daha çok insanın harekete geçmesi yönünde ilerliyor. Ardı kesilmeyen, giderek yaygınlaşan işçi eylemleri, ayaklanmaları, HES vb. karşı köylü isyanları, burjuva topluma, ataerkil sisteme karşı sıklaşan kadın isyanları, gençliğin süreklileşen devrimci başkaldırısı, Kürt halkının devrimci savaşımı sırasında daha büyük bir kitle enerjisi açığa çıkıyor ve harekete geçiyor.

Toplumsal kurtuluş, ezilen ve sömürülen kitlelerin devrimci enerjisinin en aktif biçimde ve sonuna dek hareket geçirilmesiyle gerçekleşir. Kitlelerin enerjisi gözlerimizin önünde devrime akıyor. Bunu kavramazsak verilen büyük savaşımı ve politik süreci özsel olarak anlayamayız. Devrim, halk yığınlarının enerjisini, bütün gücünü, tüm kapasitesini sonuna dek, en tam biçimde harekete geçirir.

Yığınların toplumsal mücadelesi daha sık olarak ayaklanma düzeyine çıkıyor. Bu durumda, önümüze koyacağımız görev, ayaklanma yoluyla burjuva egemenliğini devirmek olmalıdır.

Amaçla araç arasında doğru bir ilişki kurulmalıdır. Nasıl ki, amaç, proletaryanın örgütlü mücadelesinde kendini gerçekleştirecek en etkin silahı buluyorsa; araçlar da devrimci bir amaç olmadan etkin birer silah haline gelemeyiz. Araç amaca bağlanmalı ve onu gerçekleştirme işlevine uygun olarak kullanılmalıdır. Amaçtan kopartılırsa aracın kendisi amacın yerine geçer. Amacın yerine geçen araç ise yozlaşmaktan kurtulamaz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
23 Aralık 2015-6 Ocak 2016
Sayı: 299

PROLETARYANIN MÜCADELE YETENEĞİNİN GELİŞMESİ

Proletarya isteklerini ortaya koyarken, bunları yalnızca açıklamakla kalmıyor, isteklerini elde etme çabasına da girişiyor. Bu çaba, devrimci sınıfın mücadele yeteneğinin gelişmesini sağlıyor. Burjuvaziye ve onların devletine karşı, sınıf kavgasının bütün alanlarında gelişen proleter sınıfın mücadele yeteneği ve sonuçları derinlikli olarak kavranmalıdır.

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin sınıf mücadelesinde az çok bir yeri, bir konumu vardır. Bugüne değin ekonomik mücadelenin somut örnekleri olarak çok sayıda grev, fabrika işgali vb. eylem görüldü. Bu eylemlerin bazıları başarıyla sonuçlanırken bazıları ise başarısız oldu. Tüm bu eylemler -başarısız olanlar içinde- işçileri eğitici, geliştirici bir rol oynamıştır. Grevler, sınıf mücadelesinde, işçiler için mücadele ve eğitim okullarıdır. Proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla bakanlar için hepsi başarılı olmasa da grevler, işgaller işçileri birleştirdiği, kaynaştırdığı ve eğittiğinden dolayı proleter kitlenin mücadele yeteneğinin gelişmesinde bir yeri vardır.

İşçilerin sınıf mücadelesi politik bir nitelik kazanmıştır. Sınıf mücadelesi politik mücadele karakteri kazanarak ve esas olarak devlet iktidarına yönelerek, geniş halk kitlelerinin mücadelesi biçimini almıştır. Proletaryanın tam kurtuluş yolunda politik mücadelesi devrimci iktidarın kurulmasına varır.

Proletaryanın politik mücadelesi, Türkiye ve Kürdistan'da yıllardır sürüyor. Bu süre içinde politik mücadele araçlarına başvurmada zengin bir birikim elde edildi. Siyasi birikim ılımlı bir mücadeleyle değil, yoğun devrimci bir dönemden geçilerek devrimci tarzda sağlandı. Edinilen siyasi deneyim geleceğin işçi sınıfı tarafından belirlenmesinde önemli bir dayanaktır. Verilen politik mücadele ve sağlanan deneyim bizi henüz hedefe taşımadı. Fakat sınıf kavgasının geleceği açısından az buz bir şey de değildir.

Burjuvaziyle kapışma içinde geçen yoğun savaşım boyunca işçi sınıfının politik mücadele yeteneği büyük bir gelişme gösterdi. Mücadele yeteneğinin ilerleme göstermesi başlı başına bir kazanımdır ve gelecek savaşım için dayanak olacak, devrimci bir değerdir. Bu sınıfın mücadele yeteneğinin nasıl bir düzeye vardığını anlamak için Haziran Halk Ayaklanmasına 6-8 Ekim ve çok sayıdaki devrimci kitle eylemine bakılsın. Kitlelerin mücadele kapasitesinin, yani mücadele yeteneğinin pratik göstergesi, sokak gösterileridir, eylemlerdir, savaşımdır ve proletaryanın bu savaşımındaki konumudur.

Politik mücadele yeteneği denince, yalnızca askeri mücadeleyle sınırlanamalı. Politik örgütlenme yeteneği, burjuvazinin yaptıklarını teşhir etme, ezilen ve sömürülen kitleleri, burjuva egemenliğine karşı harekete geçirme vb. epey geniş bir alanı kapsar.

Devrimci sınıfın politik deneyiminin, mücadele yeteneğinin gelişmesinin başka getirileri (artıları) var: Düşmanı daha iyi tanıma, dolayısıyla onun her politik girişimini ve her adımını karşılayacak şekilde kendi tavrını belirleme ya da burjuva güçlerin çeşitli politik manevralarını boşa çıkaracak proleter sınıf becerisi gösterme. Tüm bunların içinde en temel, en önde ve en tayin edici yani sonuç alıcı olan işçi sınıfının devrimci mücadele yeteneğinin gelişmesidir.

Proletaryanın mücadele yeteneği ve devrimci gücü yalnızca etkisini emekçi kitlelerin içinde hissettirmiyor, devrimci sınıfın gücü etkisini düşman üzerinde de gösteriyor. Bu öyle bir etki ki, burjuvazi ve onların devleti, attığı her adımda, devrimci kitlelerin durumunu da hesaba katmak zorunda kalıyor.

Bugüne dek sürdürülen teorik mücadele, politik mücadele ve pratik mücadele proletaryanın devrimci niteliğini yükseltti. Burjuvazi, proleter hareketin devrimci niteliğinden, militan mücadele çizgisinden, kendi kurtuluşu yönünde verdiği bağımsız sınıf savaşımından, kısacası devrimci olan ne varsa, hepsinden uzaklaştırmak için, küçük burjuva siyasetler eliyle devrimci sınıf ve diğer devrimci kitleleri, devlet yönetim organlarına katmak için özel bir çaba içerisinde. Devrimci sınıfın devrimci niteliği kendini tam da burada gösterir: Hedefi yönünde devrimci tarzda yürüyerek tüm burjuva girişimleri başarısızlığa uğratmak.

Tarihsel gelişme, sınıf mücadelesinin içinde yükseldiği somut koşullarda oluşan değişim, doğan yeni koşullar, proleter hareketin önüne hiç beklemediği bir anda, beklenmeyen mücadele biçimlerini çıkarabilir. Sınıf kavgasında ve örgütlenmede deneyimli yüksek devrimci niteliğiyle komünist parti mücadelenin karşısına çıkaracağı mücadele biçimlerini karşılayacak bir yetenek gösterir. Bu topraklarda

koşullarını yeni durumların ve mücadelenin önüne çıkaracağı mücadele biçimlerini ve mücadele araçlarını karşılayacak ileri devrimci bir nitelik ve yetenek oluşturmuştur.

Toplumsal devrim gibi köklü toplumsal dönüşümü gerçekleştirmek için belirli alanlarda yetenekli olmak yeterli değildir. Sınıf mücadelesinin bütün alanlarını yönetecek bir yetenek sergilemeliyiz. Bu konuda epey bir yol alındı. Mücadelenin yeni aşamalarına deneyim ve deneyimlerimizin teorik bilgisi yönünde daha donanımlı giriyoruz. Ancak hedefimize varolanı aşarak varabiliriz.

İktidar olmak, yönetmesini öğrenmek demektir. İşçi sınıfının yeni iktidar sırasında değil, yalnızca yönetmesini bugünden öğrenir. Sınıf kavgasının bugüne kadar bütün alanlarında daha doğrusu sınıf kavgasının tüm biçimleri içinde, pratikte mücadele vererek, geniş kitleleri sermaye egemenliğine karşı harekete geçirerek, birleştirerek, onları yanına çekerek yönetmesini öğrenmeye başlamıştır. Proleter sınıf uzun yıllar süren devrimci sınıf mücadelesi sırasında edindiği devrim eğitimiyle bu niteliği kazanmıştır.

Sınıf kavgasında çelikleşmiş, ileri devrimci niteliklere sahip olan proletarya, diğer devrimci kitlelerle birlikte daha ileri gitmesi durumunda sonucu alabilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

6-20 Ocak 2016

Sayı: 300

KİTLE PRATIĞİNİN GÖSTERDİKLERİ

Dünya tarafından da incelenecek bir deneyimimiz var. Üzerine çok şey söylenecek, düşünce ortaya konacak kadar geniş bir deneyimdir bu. Birçok yazarın giderek üzerinde daha çok laf etmesi bundandır. Önemli olan deneyimin nasıl ele alındığıdır.

Türkiye’de sınıf mücadelesi pratiği, yani proletaryanın ve emekçi halkın toplumsal kurtuluş yolundaki pratiği ve Kürdistan proletaryası ve halkın ulusal-sınıfsal (toplumsal) kurtuluş mücadelesinin pratiği bize neyi gösterdi: Devrimci hedefe yalnızca devrimci savaşla varılacağını. Gelişmeler karşımıza bir çok mücadele biçimi çıkarabilir, fakat devrimci biçim ve devrimci yöntemler hareketi sürükleyici olandır, belirleyicidir, sonuç alıcıdır. Mücadele biçimlerinin hangisinin birincil, hangilerinin ikincil duruma düştüğünü sınıflar ilişkisinden sınıf kavgasının nesnel gelişiminden çıkarırız. Somut durumun çözümlemesi, yığınsal devrimci savaşımın birincil, belirleyici ve sonuca götürücü olduğunu gösteriyor.

Kitlelerin toplumsal pratiği, sınıf mücadelesinin deneyimi dar ve sınırlı olduğu zaman, teori, dar pratiğe dayanıyordu. Bugün teori, sınıf mücadelesinin zengin pratiğine dayanıyor. Bu, teorinin zenginleşmesi, gelişmesi ve yeni yönlerinin ortaya çıkması demektir. Toplumsal pratik büyük bir gelişme gösterince, bu, teoride kendi yansımaları bulur. Burada önemli olan, teorinin halk pratiğinin özünü yansıtmasıdır. Olayların akışının yönünü en özlü biçimde açıklamasıdır. Teori, toplumsal pratiği ne kadar doğru ve derinlikli olarak yansıtabilirse, o kadar değerli olur. Toplumun çelişmeli evrimi ve olayların akışı, toplumsal devrim yönündedir. Teori, bunun ana çizgilerini verebilmelidir.

Yarım yüzyıldır tüm yoğunluğu içinde yürütülen sınıf savaşımı var, toplumsal mücadele var. Bu, şiddetli ve büyük bir çatışmadır. Biz, teori vb. zihinsel yolla bu çatışmanın bilincine varırız. İşçi hareketinin içinde yer alan oportünist ve öteki uzlaşmacı siyasetlerin, on

yıllardır süren bu çatışmanın bilincine gerçek anlamıyla, özsel olarak vardıkları söylenebilir mi? Teorileri somut nesnel toplumsal gerçekliği açığa çıkarıp, açıklayabiliyor mu? Emekçi kitlelerin kapitalizme karşı toplumsal savaşımı sokak savaşlarından, ayaklanmalardan geçerken, onlar, tüm bu pratiği, tüm bu zengin deneyimi yok sayıp, hareketi ilk dönemki düzeyinde ele alıyorlar. Dolayısıyla toplumsal savaşımı daha ileri götürecek düşünce geliştiremiyorlar. Bu yüzden devrim için en uygun durum, en geniş olanaklar ve bugüne değin ulaşılmış en büyük devrimci kitle hareketi en etkin biçimde değerlendirilemiyor.

Küçük-burjuva sosyalistler ve öteki küçük-burjuva gruplar sık sık süreçten söz ediyorlar. Fakat, bu, gerçek bir süreç değildir, yani kitle hareketini, gelişmeyi ve dönüşümü içeren somut bir süreç değil, zihinlerinde oluşturdukları bir süreçtir. Bu yüzden onların düşünceleri, nesnel toplumsal gerçeklerle çelişme içindedir. Bu yüzden sık sık yanılgıya düşüyorlar.

Gerçek süreçte şunlar oluyor: Türkiye ve Kürdistan proletaryası, emekçi halk kitleleri, burjuva egemenliğe karşı, gün gün yükselen bir savaşım yürütüyorlar. Uzun bir dönemi alan devrimci savaşıma karşın, egemen sınıf halen iktidarda ise de, kitlelerde tekelci sermaye egemenliğini devirecek denli güç birikti. Bu güç, her sokak savaşında, her ayaklanmada biraz daha büyüyor. Bu güne dek düşman sınıflar arasındaki kesin hesaplaşma sonuçlanmadan hep ileriye ertelendi. Fakat bugün, bu tarihsel hesaplaşmanın daha fazla ertelenemeyeceği bir noktaya gelinmiştir.

Kapitalist sınıf kaçınılmaz hesaplaşmada üstün gelmek için saldırı üstüne saldırı yapıyor. Kritik an yaklaştıkça, bu saldırıların hangi noktaya dek vardırılacağını göreceğiz. Bugünden saldırıları iğrenç düzeylere vardı. Burjuva zor, karşıt bir zorla, proletaryanın ve emekçi halkın devrimci zoruyla, devrimci zor araçlarıyla, devrimci zor yöntemleriyle yenilgiye uğratılabilir. Burjuva zor ve baskı aygıtını parçalamak için yığınsal devrimci savaşım ve devrimci zor yöntemleri dışında pasifist yollar önerenler devrimci kitleleri sadece yenilgiye uğratırlar. Bu, sömürücü kapitalist sınıfı devirmeyi hedefleyen işçilerin ve tüm yoksulların devrimci mücadele çizgisine karşı, burjuvaziyle uzlaşma çizgisinde yürümektir.

Sürekli olarak ve yıllarca burjuva devletin baskısı ve saldırısıyla yüz yüze olmak, emekçi kitlelerde militanlaşma, devrimci savaşçılık, her yasak ve saldırıya anında eylemlerle yanıt verme yeteneği, en ağır baskı koşullarında, faşizm altında örgütlenme becerisi, faşizme ve sermayeye karşı her koşul ve durumda mücadele

verme bilinci ve kararlılığı vb. geliştirdi. Bu da az bir şey değildir. Bunun büyük önemi şuradadır ki, tekelci kapitalistler saldırılarını hangi düzeye çıkarırlarsa çıkarsınlar sonuç alamazlar; çünkü, her zaman savaşan devrimci bir kitleyle karşı karşıya olacaklardır.

Söylediklerimiz sadece birer laf değil, pratik gerçeklerdir, yaşamın olgularıdır. Bu durumla her gün karşılaşırız. Siyasi iktidar, tüm saldırılarına, on yıllarca sürdürdüğü burjuva iç savaşa ve bugün günlük hale gelen katliamlarına karşın, birleşik devrim hareketi getirememiştir. Daha ötesi, devrimin ilerlemesini durduramamıştır. Proleter kitleler olsun, emekçi halklar olsun, devrim kavgasını her gün daha ileri bir yere taşıyorlar.

Gerçek süreçte bunlar oluyor.

Uzun süren savaşlardan geçmiş eğitimli, bilinçli, politik deneyimi olan devrimci yığınlar öncülük etmek, kendini onlara kabul ettirmek kolay değildir.

Her şeyden önce, güncel sınıf mücadelesinde, proletaryanın, emekçi kitlelerin mücadele gereksinimine yanıt verilmesi gerekiyor. Mücadelede taktik, yöntem ve biçim ele alınırken mücadeleciler kitlelerin bugünkü düzeyi ve devrimci kavganın ileri bir noktada olduğu göz önünde bulundurulmalıdır. Bugün ancak, iktidarı ele geçirmeye yönelik eylemler, emekçilerin mücadelesinin gereksinimini karşılayabilir. Güncel devrimci hedef budur. Yığınların hayata geçirmekle yükümlü olduğu görevler bu hedefe göre belirlenmelidir.

Hiç kimse, son derece radikal, devrimci olan hedefe sakın bir ortamda ve ılımlı yollarla varacağını düşünmesin. Zaten sınıf mücadelesinin canlı pratiği öyle sakın geçmiyor. Düşman sınıflar alabildiğine boyutlanan bir mücadeleden geçiyor. Süreç alt üst oluşlu fırtınalı bir süreçtir. Yeni olan, bu süreçte, yığınların toplumsal mücadelesinden doğacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

20 Ocak-3 Şubat 2016

Sayı: 301

DEVRİMLER DİZİSİ

Son yüzyılın en sert iç savaşlarından biri bu topraklarda sürüyor. Bu savaş 50 yıldır yaşanıyor. Bu durum bizde, devrimin zaferine, en şiddetli, en alt üst edici, en devrimci savaşlardan geçilerek varılacağını en kesin biçimde ortaya koyuyor. Yarınlara, sosyalizme yoğun devrimci sınıf savaşımı yoluyla varılır.

Emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin karşısında iyi örgütlenmiş uzun bir tarihsel dönem yönetme deneyimine sahip olan, sırtını uluslararası sermayeye, emperyalizme dayanmış kapitalist sınıf var. Bu sınıf halk kitlelerine karşı dünyanın en baskıcı devlet sistemini kullanıyor. Kürdistan'ı, Kürt halkını ulusal baskı altında tutma, ilhakçı, şoven güçlerin temel politikasıdır. Böylesi bir sosyo-politik sistemde ezilen sınıfların ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesi devrimci biçimler almak zorundadır. Hareket yalnızca devrimci tarzda savaşarak ereğine ulaşabilir.

Böylesi bir yerde burjuvaziye devrimenin son derece çetin ve uzun savaşlar dizisini gerektirdiğini kavrayamayanlar mücadelenin şu ya da bu aşamasında hareketi terk ettiler. Hareketin her aşamasında ve her koşulda, her durumda hareketin her anında, devrim için savaşanlar tarihsel süreç ve görevleri hakkında teorik açıklığa sahip olan, uzun süreli mücadele yürütme kararlılığını taşıyan sağlam komünistlerdir. Onlar devrimci mücadeleyi onlarca yılda sürse, sonuna dek götürme bilinciyle hareket etmişlerdir.

Devrimci savaşım aynı düzeyde devam etmiyor. Gelişme ve değişkenlik gösterir. Bu değişim ekonomik, toplumsal ve politik ilişkilerde de geçerlidir. Toplumsal koşullarda meydana gelen her önemli değişim, yansımaları sınıflar savaşımında bulur. Bizde nesnel toplumsal gelişmelere bağlı olarak sınıf kavgası çok dinamiklidir. Burjuva egemenliğini yıkmaya doğru ilerleyen bir hareket zorunlu olarak, bir önceki düzeyin üstüne çıkar. Hareket pratikte, böylesi bir eğilim gösteriyor.

Toplumsal devrim yalnızca bir hareket, bir çarpışma ve bir ayaklanmayla sınırlı değildir. Burjuvaziye devrimle başlayan, iktidarın ele geçirilmesiyle devam eden, işçi sınıfının devrimci diktatörlüğüne varan ve özel mülkiyetin temellerine kadar giden çarpışmalar, ayaklanmalar ve devrimler dizisidir.

“Ayaklanma Üzerine Notlar” da Gezi sürecini değerlendirirken buna işaret ettik:

“...Türkiye ve Kürdistan devrimi ise aynen 20. yüzyıl toplumsal devrimler gibi uzun savaşımın sonucu gerçekleşir. Devrim bugüne dek sayısız eylem, çatışma, olayların akışı içinde, iç savaş biçiminde gelişti, sınırlı ayaklanmalarla büyümesini sürdürdü. 31 Mayıs'ta başlayıp Haziran'da devam eden ayaklanma günlerinde devrim büyük bir sıçrama yapmıştır. Devrim bu büyük ileri sıçramayla şimdi daha olanaklı hale gelmiştir. Zafere ulaşmak için, yine de, yeni savaşım, isyan ve ayaklanmalar gerekir.” (Sf. 25)

2013 Haziran Halk Ayaklanması'ndan bu yana bir dizi çarpışma ve ayaklanmalardan geçtik, daha da geçeceğiz. Bugün Kürdistan'da çarpışmalar, barikat savaşları dizisi yaşanıyor. Daha da yaşanacak. Tüm bu alt üst edici eylemler dizisine, kurulu sosyal politik sistem yıkılmasa da, temellerinden sarsılıyor. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması için, burjuva egemenliğinin devrilmesi, bütün iktidarın emeğin olacağı bir noktaya varmak için bir dizi devrim gerekiyor.

Emekçi sınıfların toplumsal kurtuluş mücadelesinin içinde serpilip gelişeceği demokratik bir ortamın yaratılması sorununu ele alalım. Tam demokratik bir ortamın yaratılması için, emekçilerin iktidara gelmesi gerekiyor. Emekçilerin iktidara gelmesi içinse, bir dizi devrimci savaşımardan geçmek gerekiyor. Emekçiler iktidarı bir hamleyle ele geçiremezler. Bunun için bir çok hamle yapmak gerekiyor. Burada asıl sorun, komünist öncünün, proletaryanın, emekçi yığınları bir dizi devrimci hamle yapmaya, bir dizi devrimi gerçekleştirmeye hazırlaması ve pratikte yönlendimesidir.

Politik demokrasinin bir istemi olan ulusal sorunun çözümü için de aynı durum söz konusu. Orada yıllarca süren çok şiddetli savaş, Türkiye tekeli kapitalizminin, Kürdistan'ın ilhakı politikasından kolay kolay vazgeçmeyeceğini gösteriyor. Çünkü Türkiye sermayesinin, ilhakin devamında çıkarı var. Buradan şu kesin sonuç çıkar: Kürdistan sorununun çözümü bir dizi devrimi gerektirir.

Türkiye'deki siyasi iktidarın, Kürt hareketiyle yaptığı tüm görüşmelerin sonuçlarını tanımaması, kurulan masaları devirmesi vb. neyi gösteriyor. Şovenizm ve ırkçılık tamamen kurutulmadan bunun temeli olan burjuva egemenliği yıkılmadan yapılacak hiçbir “anlaşma” ve sonuca bağlanacak olan “barış” güvenilir olmayacaktır. Dolayısıyla sorun, burjuva politik sistemi “demokratikleştirmek” için burjuva sınırlar içinde sonuna kadar gitmek değil, sorun burjuva devlet aygıtını bir dizi devrimle yıkmaktır. Burjuva devlet, emekçi kitlelerle, halk yığınlarıyla onların demokratik istemleriyle karşıtır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, politik demokrasinin tüm taleplerini devrimci tarzda ortaya koyuyor ve sosyalizm mücadelesiyle ilişkisi içinde ele alıyor. Temel hedef sosyalizmdir. Bu hedefi UKTH konusunda, ulusal sorundaki devrimci programımızda birleştiriyoruz. Önemli olan ereğimize yığinsal devrimci savaşım, devrimci halk ayaklanmasıyla, devrimci zora dayalı mü-

cadeyle varmaktadır. Kitleleri köklü olarak dönüştürecek ve dünyada devrimci bir etki yaratacak olan burjuva iktidarını devrimci tarzda devirmek ve emekçilerin iktidarını devrimci tarzda kurmaktır. Böylesine köklü bir dönüşüm bir dizi devrim olmadan gerçekleşemez.

20. yüzyılın toplumsal devrimleri ani bir ayaklanmanın sonucu değil, uzun süren devrimci savaşlarla zafere ulaşmışlardır. Somutlayalım: 1917 Ekim Sosyalist Devrimi, kendisinden önce Rusya'nın somut koşulları nedeniyle iki devrimin yarattığı koşullarda sonuca ulaştı. 40'lı yılların toplumsal devrimleri de bir dizi devrimin sonucu gerçekleşti.

Örneklesek, 1945'te Demokratik Almanya Cumhuriyeti kurulurken, başka nedenlerin yanında, öncesinde 1918 Temmuz Devrimi, ve 1924 başarısız ayaklanması gerçekleşti. Macaristan 1945'lerde demokratik devrimden sosyalizme geçti; fakat öncesinden yenilgiye uğrayan 1919 devrimi var.

Bulgaristan'da aynı süreçte devrimle Halk Cumhuriyeti kurulurken öncesinde 1923'te dünyanın ilk anti-faşist ayaklanması gerçekleşti. Doğu Avrupa'da 40'lı yıllarda zafere ulaşan devrimlerden önce, mücadele uzun süren devrimci kavgalardan, çarpışmalardan, ayaklanmalardan geçmiştir.

1949'daki Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşuna yol açan devrim uzun yürüyüşten, devrimci iç savaştan geçerek sonuçlandı. Vietnam, sosyalist Kore'de de aynı süreç yaşandı. Küba devrimi, Moncado Kışlası'na yapılan silahlı saldırıyla başlayan ve 1959 zaferine dek bir dizi çarpışma gerçekleşti. Latin Amerika'nın birçok ülkesinde 90'larda demokratik iktidar kurulurken, ondan önce bazılarında 50 yıla varan gerilla savaşları var.

Türkiye ve Kürdistan'da mücadele 50 yıldır sürüyor. Devrimci mücadele özellikle 90 sonrası en yoğun devrimci dönemini yaşadı. Yapılanlar boşa gitmedi Bu süre içinde devrimin temel taşları döşendi. Bugüne dek yapılan eylemler bizi iktidara götürmedi, fakat bu süre içinde burjuva egemenlik zayıf düştü, yıprandı. Dolayısıyla daha kolay yıkılacaktır. Bugüne kadar bunun tüm koşulları yaratıldı.

Devrimci ayaklanmalar her zaman devrimin zaferiyle sonuçlanmaz, hatta devrimler yenilgiye bile uğrayabilir. Ama zafere ulaşmayan tüm bu ayaklanmalar ve devrimler sırasında burjuva egemenliği biraz daha sarsılır, yıpranır, güçten düşer ve daha sonra meydana gelecek ayaklanmalar zafere daha kolay ulaşır.

Türkiye ve Kürdistan'da yarım yüzyıl süren büyük devrimci kavga henüz zafere ulaşmadı, fakat ulaşacak.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

3-17 Şubat 2016

Sayı: 302

NESNEL OLAYLAR ZİNCİRİ

Kapitalist toplumun çözümlenip dağılmasına yol açan, bu toplumsal sistemin uzlaşmaz iç çelişkilerinin gelişmesidir. Toplumsal devrimi gündeme getiren de, bu çelişkilerin, çeşitli etkenlere bağlı olarak keskinleşmesidir.

Toplumdaki uzlaşmaz çelişkileri üreten ve derinleştiren aynı şartlar, çelişkilerin devrimci çözümünü de toplumun önüne, bir zorunluluk olarak getirir. Düşman sınıflar arasındaki toplumsal çelişkiler, toplumun devrimci dönüşümü zorunluluğunu, topluma dayatır. İç çelişkilerin derinleşmesi kendini, sınıflar arasında büyüyen sınıf çatışmaları ve sayısız olayda açığa vurur. Karşıt sınıflar arasındaki toplumsal çelişkilerin varlığı ve gelişmesi, toplumda nesnel olaylar zincirinin doğmasının temelidir.

Kapitalist toplum, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını içinde taşır. Dolayısıyla, bu toplum ilerledikçe, içindeki karşıtlık da derinleşir. Uzlaşmaz iç çelişki ve karşıtlıklara dayanan toplumun ilerlemesi, kendi yıkımına doğru ilerlemesi demektir. Büyük makineli üretimin gelişmesi, bilimsel teknik devrimdeki ilerleme, tam otomasyonun kullanılması, üretimin toplumsal boyutlarını ileri düzeye vardırıır. Böylece üretimin toplumsal karakteriyle, mülk edinmenin özel niteliği arasındaki çelişki, iyice derinleşir. Üretimin toplumsallaşmasının boyutlanması, kapitalizmin yerini alacak olan yeni ve daha yüksek bir toplumun maddi koşullarını olgunlaştırır ve yeni bir topluma geçişi bir zorunluluk haline getirir.

Kapitalist toplum tarihte sınırları belli olan bir toplumdur. Bu-raya varmadan, önüne çıkan her sınırı, aşılması gereken bir sınır olarak koyar. Asıl sorun, ya da önemli olan, bu sınırlar içinde, yeni olanı, doğmakta olanı, eskinin yerini alacak olan daha yüksek toplumun maddi öncüllerini göstermektir. Geçiş ortaya koymaktır; yani eski toplumdan yeni topluma geçiş. Teori, bu geçişin zorunluluğunu ve gelişmesinin yönünü ana çizgileriyle ortaya koyabilir. Diyalektik maddecilik sorunu böyle koyar.

Kendi karşıtını, içinde taşıyan -ki kapitalist toplum geleceğin tohumlarını kendi içinde taşır- bir toplum, yani uzlaşmaz karşıtlıklara dayanan böyle bir toplum, çelişmeli bir toplumdur. Dolayısıyla bu toplum, kendisini yıkacak, ortadan kaldıracak öğeleri (dinamikleri) kendi içinde taşır. Eski toplumu yıkacak dinamikler, bu toplumun dışında gelişmez.

Proletarya, toplumsal varlık koşulları nedeniyle, kapitalizmi ortadan kaldıracak devrimci bir güçtür. O, ancak karşıtını, kapitalizmi ortadan kaldırarak, kendini de ortadan kaldırmış olur.

Bu sınıf, kapitalistlere karşı uzun bir ekonomik mücadele döneminden geçerek geldi. 1871 Paris Komünü ile birlikte -daha öncesinde 1848'de Haziran ayaklanması sırasında daha zayıf bir biçimde bağımsız bir güç olarak tarih sahnesine çıktı. O tarihten bu yana enternasyonal mücadelede, burjuvaziye karşı savaşta, kendisi için büyük bir üstünlük anlamına gelen, zengin bir pratik deneyim edindi. Teorik ve pratik yetenek ve savaş kapasitesi yönünden kapitalistleri yenecek yüksek bir savaşçı niteliği kazandı. Taşıdığı devrimci niteliklerle insanlığın geleceğine yön verecek bir konumdadır.

Kapitalist toplum kendi iç çelişkilerini çözebilen bir toplum değildir. Bu çelişkilerin çözümü, kapitalistlerin sınıf egemenliğinin ve sınıf düzeninin yıkılmasını; yerine sınıfsız ve sömürsüz bir toplumun kurulmasını gerektirir.

Toplumun çıkarları birbirinden farklı ve karşıt sınıflara bölünmesinin temelinde özel mülkiyet var. Sosyal çöküntünün ve zihinsel yozlaşmanın temelinde de aynı şey var. Özel mülkiyet, emekçi yığınların, kurulu toplumsal düzene karşı gitgide artan başkaldırılarının da zemini. Aynı maddi temel üzerinde nesnel olaylar zinciri sınırsız bir gelişim gösterir. Çelişkilerin derinleşmesi ve keskinleşmesine bağlı olarak gelişen nesnel olaylar zinciri daha şiddetli ve yıkıcı olarak patlak verir. Kapitalist özel mülkiyete son verildiğinde, özel mülkiyetin tüm belirlemeleri, sınıf karşıtlıkları, karşıtların birliği ve sınıf mücadelesi de sona erer.

Özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, emekçilerin, varolan toplumu alt üst edici eylemlerini gerektirir. Yalnızca eylemlere başvurmak yetmez; eylemleri, en yüksek biçimi olan devrime dönüştürmeliyiz. Tarihi hızlandırarak onu, yeni bir temelde, yeni ilkelerle sürdüreceği olan yalnızca devrimdir. Nitel sıçrama yoluyla toplumun alt biçimden, bir üst biçime geçişi sağlanır. Devrimler, tarihin lokomotifidir.

Dünya proletaryasının, dünya komünist hareketinin ve sosyalizm tarihinin bize gösterdiği gibi, emekçilerin kurtuluş yolu, sosyal-

reformlar yolu, nicel değişimler, kerte kerte ilerleme yolu değil, nitel sıçrama yolu, toplumsal devrimler yoludur. Bu baskı ve sömürü dünyasını her tarafta alt üst eden toplumsal devrim mücadelesidir.

Toplumsal devrim, bir yöntemdir; emekçi yığınların sermaye egemenliğini yıkma yöntemi. Proletarya iktidarıyla birlikte ise yeni toplumu kurma işleviyle öne çıkar. Burjuva egemenliği toplumsal devrim dışında bir yolla yıkılamaz. Emekçi sınıf, yalnızca burjuvazi başka türlü devrilmiyor diye devrime başvuramaz, aynı zamanda kendisini dönüştürmek için de devrime başvurur.

Çeşitli ülkelerde sosyalizme geçiş belli farklılıklar göstermiştir ve gelecekte de gösterecektir. Fakat, emekçilerin kurtuluşuna giden yollar ne kadar çeşitli olursa olsun, emekçilerin kurtuluş yolu devrimle açılacaktır.

Emekçilerin toplumsal kurtuluşunun yolunu açacak olan, emekçilerin kendileridir, devrimci savaşımdır, devrimin öznesi, olarak hareket etmesidir.

Sanıldığı gibi, emekçi sınıf kendiliğinden devrimci özne, devrimi gerçekleştirecek kararlı bir güç haline gelmez. Emekçiler kendiliğinden değil, kendisi için sınıf olma sürecinde devrimin öznesi olurlar. Proleter sınıfın devrimci partisi de, sınıf kavgasının çetin pratiğinden geçerek, dövüşerek devrime öncülük edecek bir konuma gelir.

Bu topraklarda sınıf kavgası en çetin biçimde, senelerdir sürüyor. Emekçi hareketi bu kavga içinden geçerek geldi. Proletaryanın devrimci sınıf partisi bu en çetin mücadelelerin partisi olarak şekillendi. Tüm bu dönemin sonunda, devrimi başaracak, emekçilerin kurtuluşunun yolunu açacak devrimci bir güç oluşmuştur.

Ancak böylesi bir parti, emekçileri devrime hazırlayabilir, onlara cesaret verebilir ve savaşımına devrimci bir kararlılık kazandırabilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

17 Şubat-2 Mart 2016

Sayı: 303

ŞINIFLARIN KARŞILIKLI İLİŞKİSİNİN DEĞİŞMESİ

Bireylerin, sınıfların ve ulusların karşılıklı ilişkisi durağan halde değil, hareket halinde, sürekli bir değişim ve dönüşüm içinde ele alınmalı. Gelişme ve olaylar kendi hareketi, kendi gelişimi içinde kavranmalı. Yalıtık halde değil, tüm bağıntıları karşılıklı ilişkisi içinde değerlendirilmelidir.

Sınıfların karşılıklı ilişkisi, bu sınıfların birlik içindeki ilişkisi-dir. Karşıtların birliği içindeki ilişkisi. Karşıt sınıflara dayanan birlik (toplum), birliği oluşturan güçlerin savaşıdır. Sınıflı bir toplum olan kapitalist toplum, proletaryayla kapitalist sınıfın birliği ve mücadelesine dayanır. İki sınıf arasındaki birlik geçici, mücadele ise süreklidir. Bu birlik geçicidir, sosyalizme geçişte bu birlik dağılır, yerini emekçilerin özgür birliği alır. Fakat mücadele devam eder. Burjuvazi yenilse, iktidardan uzaklaştırılsa da, sınıfları yaratan ekonomik koşullar varlığını bir süre daha sürdüreceğinden, iki sınıf arasındaki mücadele, yeni koşullarda ve yeni biçimlerde devam eder.

Karşıtların birliği olan kapitalist toplum sınıf savaşımlı yoluyla ortadan kaldırılır. Ama daha buraya varmadan sınıfların karşılıklı ilişkisi değişime uğrar. Karşılıklı ilişki ekonomik yaşamdaki gelişmelere bağlı olarak değişeceği gibi, sınıf savaşımlı yoluyla da değişime uğrar. İşçi sınıfının örgütlenmesinin büyümesi ve savaşımının şiddetlenmesi, sokak savaşlarının yaygınlaşması ve ayaklanmaları, sınıfların arasındaki güçler oranını değiştirir. Proletarya, emekçileri yanına çekerek, savaşımında güçlü bir konuma geçer. Bu, onun, tarihsel rolünü oynamasının olanaklarını arttırır.

Yarım yüzyıl süren sınıf savaşımlı pratiği var. Bu kadar uzun süre devam eden örgütlü, bilinçli, devrimci bir mücadele var. Tüm bu zaman boyunca devrimci sınıf kavgası, emekçi kitlelerin devrimci mücadelesi hep aynı düzeyde olmadı, fakat, hareket bu süre içinde geçen tarihin her aşamasında bütün kararlılığı ve tutarlılığıyla devam etti.

Bugün mücadelenin geldiği noktaya bakıldığında kitlelerin yığınsal devrimci hareketinin çok büyüdüğü görülür. Tüm bu yıllar bo-

yunca verilen mücadele içinde sınıflararası güçler dengesi belirgin olarak değişime uğradı. Bugün burjuvazi daha güçsüz, işçi sınıfı hareketi, ezilen sömürülen sınıfların devrimci hareketi, bir bütün olarak Türkiye ve Kürdistan devrimi daha güçlü. Bu durumda güçler oranının ezilen ve sömürülenlerden yana değişmeye başladığını ya da düne göre değişmiş olduğunu söylemeye bile gerek yoktur.

Halk kitlelerinin tekeli kapitalist düzene karşı bu kadar uzun süre açık bir savaşım yürüttüğü bir yerde, güçler oranı eskisi gibi kalabilir mi? Elbette kalamazdı. Kalamadığı da ortada. Sınıflar arasındaki güçler oranı, daha önceki süreçte başlamak üzere, Gezi'den ve Kürdistan ayaklanmalarından sonra emekçiler, ezilen ve sömürülenler lehine değişime uğramıştır. Değişim elle tutulur durumdadır. Bunun daha iyi anlaşılması için Kürdistan'da son dönemde ortaya çıkan örneklerle bakılması yeterlidir. Orada aylardır süren şiddetli ve yoğun sokak savaşları burjuvazinin eskisi kadar güçlü olmadığını, devrimci kitle hareketinin ise bu savaşı uzun sayılabilecek bir süre sürdüreceği denli güçlü duruma geldiğini tanıtıyor.

Bu özet değerlendirmeye dayanarak emin olarak ve rahatlıkla söyleyebiliriz ki, biz bu güçle burjuvaziyi yenebiliriz. Akli başında hiçbir devrimci, devrimci hareket böylesi bir güce ulaşmışken, önceki yıllardaki gibi davranamaz. Bütün güçlerini, araçlarını ve olanaklarını egemen sınıfı devirmek için en etkin biçimde harekete geçirir. Bugünkü devrimci kuşaklar bu politik cesareti, ataklığı, yaratıcılığı gösterebilmelidir. Bu yeteneği göstermezsek, gelecek kuşakların eleştirisinin boy hedefi olmaktan kurtulamayız.

Bu tarihsel durum iyi değerlendirilmelidir. Başarmamız halinde bu devrim tarihsel bir devrim olacaktır. Tarihseldir, çünkü alt biçimden bir üst biçime geçilecektir. Kapitalizmden komünizme geçilecektir. Tarihsel devrim yalnızca içindeki durumu değiştirmekle kalmayacak, bölgeyi de etkileyecek ve zincirleme devrimlere yol açacaktır. Dünya devrimine yeni bir mevzi, yeni bir güç katacak ve yeni bir hız verecektir.

Öyle bir gelişme aşamasındayız ki, ya biz, bütün enerjimiz ve gücümüzle onların üstüne yürür ve başarıya ulaşırız, ya da onlar, daha büyük bir güçle saldırıya geçer ve devrimi bastırmaya çalışır; ikisinin ortası yoktur. Her şey bu kadar kesin, net ve açıktır.

Sadece kendi durumumuzu bilmemiz yetmiyor, düşman cephesindeki gelişmeleri de yakından izlememiz ve bilmemiz gerekiyor. Karşı taraf, devrim güçlerine karşı her gün yeni bir saldırı başlatıyor, yeni bir karar alıyor ve yeni bir adım adıyor. Tüm bunlar sanki bize karşı yapılmıyormuş gibi davranamayız.

Günlük mücadelelerle zaman yitirilmemeli. İktidarı hedefleyen doğrudan eylemler her alanda öne çıkarılmalıdır. Ekonomik ve politik gücü elinde tutanları ancak doğrudan devrimci siyasi eylemlerle yenebiliriz. Emekle sermaye arasındaki savaşımdan çıkarılan en önemli derslerden biri budur.

Güçler oranının değiştiği bir ortam doğmuşsa, yani devrimin nesnel şartları oluşmuş, dahası olgunlaşmışsa, burada, devrimci öznenin, örgütlü devrimci güçlerin önemi daha da artar. Devrimin öznesi olan devrimci işçi sınıfı, devrimci kitleler, komünist partinin önderliğinde doğrudan eylemlerle siyasal hedefini gerçekleştirebilir.

Devrim için yapılacak çok yönlü pratik hazırlıklar ve bu yönde sınıf kavgasına yeni bir itiş verilmesi vb. devrimin güncelliği perspektifiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Dolayısıyla kitlenin devrimci kavgasına önderlik edecek olan politik güç, devrimin güncelliği perspektifiyle hareket eden proleter devrimci partidir.

Bugün tüm reformistler ve onlarla aynı politik öze sahip olan oportunistler günlük çalışmalarında “devrimci mücadele”den, “iktidar için mücadele”den vb. söz ediyorlar. Bu küçük burjuva siyasetlerden bazıları iktidar mücadelesini devrimci olmanın ölçütü olarak sunabiliyor. Tüm bu çevrelerin “devrimci mücadele”den, “iktidar mücadelesi”nden bahsetmesi gerçekte devrimi gerçekleştirmekle bir ilgisi yok. Onlar bunu, burjuvazi üzerinde baskı kurmak için yapıyorlar.

Devrimin güncelliği kabul edilmediği ve buna uygun taktik, örgütlenme ve mücadele anlayışı ortaya konmadığı sürece, iktidarın ele geçirilmesi bilinmez bir geleceğe ertelenmiş olur. Böylece de, emekçi yığınlar, günlük mücadele sorunlarıyla oyalanmış, dolandırılmış ve aldatılmış olur. Ve dolayısıyla bu çevrelerin izlediği çizgi, tam bir reformizm siyasetidir. Ara sıra bireysel eylemlere girişmeleri, devrimci yöntemleri kullanmadan bu çevreleri reformist olmaksızın çıkarmaz. Tersine, reformist siyasetlerinin üstünü örter. Unutmamak gerekir ki, Menşevikler 1906’da silahlı mücadeleyi bile savundular. Ama onlar bunu burjuvaziyle uzlaşma için kullanıyorlardı. Devrimin güncelliğini reddetmek, burjuvaziye devirmeyi günün en ivedi devrimci görevi olarak kabul etmemek, burjuva sınıfla uzlaşma içinde olmaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

2-16 Mart 2016

Sayı: 304

MÜCADELE DAHA YÜKSEK BİR AŞAMADA

Tarihsel gelişme, sınıf mücadelesi, düz bir çizgi izlemez. İlerlemenin düz bir çizgi izlemesi görüşü diyalektik olmadığı gibi tarihsel gelişmeye de aykırıdır. Gelişme sıçramayı, patlamayı ve geçici geriye düşüşleri içerir. Sınıflı bir toplumda ilerleme çelişkili ve karşıttır.

İşçilerin sınıf mücadelesi hep aynı tempoyla gelişmez; bazen daha hızlı olabildiği gibi, bazen de daha yavaş olabilir. Bazen ulaştığı noktanın geçici olarak gerisine düşebilir. Fakat, emekçilerin sınıfı mücadelesi bir bütün olarak ileri gitmiş ve gelişme göstermiştir.

Bizde sınıf mücadelesinin ilerlemesi, yükselişi, herhangi bir ülkeye göre daha devrimci tarzda oluyor. Buralarda sınıf savaşımı yıllardır devrimci biçim almıştır. Çünkü burada dünyanın en baskıcı siyasal sistemlerinden biri var. Böyle bir yerde, ezilenlerin ve sömürülenlerin mücadelesi devrimci bir biçim almadan, hareket hedeflerine varamaz. Yine, bu topraklardaki devrimci mücadele başka bir ülkeye göre çok daha yoğundur. Bu yüzden kısa bir zamana çok eylem sığıyor. Kısa sürede çok yol alınıyor. Yirmi yıl, bir günden daha uzun değildir.

Uzun süredir devam eden mücadele sonuç almak için yetersiz kalınca, kazanmak için mücadeleyi daha yüksek bir aşamaya çıkarmak bir zorunluluk oldu. Türkiye tekelci kapitalizminin egemenliği uluslar arası sermayenin ve emperyalist devletlerin güçlü ve etkin desteğine sahip. Böylesi bir durumda, burjuvaziye yenmek, sınıf savaşını en etkin ve daha yüksek bir aşamaya çıkarmak demektir. Bugün halk kitlelerinin, Türkiye ve Kürdistan'da pratik olarak yaptıkları budur. Biz, pratikte olanı, teorik olarak ifade etmiş oluyoruz.

Burjuvazinin sınıf egemenliğine karşı gelişen ve zora bürünen kitlelerin toplumsal mücadelesi, daima daha da şiddetlenme eğilimi göstermiştir. Kapaşmanın düne göre çok daha sert olması, bu eğilimi derinleştiriyor. Karşıt güçlerin daha sert çarpışmalara girişmesi, devrimin doğum sancularından başka bir şey değildir. Düşman güçler arasındaki savaşım öylesine şiddetlendi ki, günlük yaşamın her alanı,

bundan kuvvetli olarak etkilendi. Öyle ki, bu durumu, küçük-burjuva siyasetler bile anlamaya başladı. Son derece şiddetli olan sınıf savaşımını burjuvazinin çıkarlarına uygun olarak yumuşak gösteren tüm uzlaşmacı çevreler, bugün iç savaş gerçeğini kabul etmek zorunda kaldılar. Fakat onu da bir kabulden öteye götüremediler.

Kitlelerin güncel toplumsal hareketinden, bu hareketin gelişiminden söz etmek zorunda kaldıklarında ise, yaptıkları, olguyu yüzeyselleştirme, kabalaştırma ve basitleştirmedir. İşçi sınıfının, halk kitlelerinin siyasal hareketini ve toplumsal hareketini basitleştirme, bütün küçük burjuva siyasi hareketlerde karakteristiktir.

Sürmekte olan savaş basit olarak değil de, gerçek anlamıyla değerlendirileceksek, göreceğiz ki, iktidarı elinde bulunduran güç sahipleri, tüm güçlerini savaşa sürmesine karşın, herhangi bir sonuç almış değildir. Bundan sonra, her ne yaparlarsa yapsınlar sonuç değişmeyecektir; yani onlar için kötü giden durum, derinleşerek devam edecektir. Durumları kötüye gittikçe daha fazla baskıya, saldırılara ve katliamlara yöneleceklerdir; fakat gerici burjuva zor, tarihin akışına karşı uygulandığı için, sonuçta yenilgiye uğrayacaktır. Tarihin akışını geriye çevirmeye yönelik her girişim zorunlu olarak başarısızlığa uğrar.

Zoru, şiddeti artırmak; daha fazla baskı ve daha fazla saldırganlaşmak, onlar için, yenilgilerinin hızlanması anlamına gelir, bizim için ise, devrimci mücadeleyi daha ileriye taşımak, daha yüksek bir aşamaya vardırarak, kesin başarının yolunu açmak, hedef yolunda güçlü adımlar atmak anlamına gelir.

Devrimci kitlelerin mücadelede aktif rol oynaması, gitgide hareketteki ağırlığının artması, mücadelenin yüksek bir aşamaya girmesini getirmiştir. Burjuvazi yıllarca her yoldan, baskının her çeşidine başvurarak, devrimci güçlerin, kitlelerin hareketinde ağırlığının artmasını önlemeye çalışmıştır. Fakat burjuvazinin bu politikası da başarısızlığa uğradı. Örgütlü devrimci güçlerin kitle hareketlerinde etkisi arttığı gibi, bunun da ötesinde, kitlelerin kendisi devrimcileşti. Onların toplumsal hareketi devrimci bir nitelik aldı. Toplumsal sistemin kaptan köşkünde oturanlar, artık her tarafta devrimci kitlelerin büyük fırtınalarıyla karşı karşıya.

Hareket gelişmesini sürdürecektir. Hedefe varması için gelişmesini sürdürmesi, niteliğini, yükseltmesi gerekiyor. Tüm çaba, hazırlık ve girişimleri bu yönde. Tüm taraflar çabalarını, girişimlerini arttırdığına göre, daha büyük çarpışmalar kapıda. Bu çarpışmanın ilk sonuçları ne olursa olsun, savaşın bizim üstünlüğümüzle sona ereceği gün gibi açık.

İşçi sınıfı, tekelci kapitalist düzene karşı savaşında tek başına değildir. Tekelci kapitalizm, ezdiği, sömürdüğü ve gün gün mülksüzleştirdiği, yoksullaştırdığı tüm emekçi kitleleri, işçi sınıfının yanına itmiştir. Pratikte, günlük kavgada, diğer emekçi yığınlar, işçi sınıfıyla birlikte hareket ediyorlar. Proletaryanın ve proleter olmayan emekçilerin birlikte davranması, tekelci kapitalist düzenin krizini büyüttüğü gibi sömürücü sınıfın, sınıf egemenliğinin çöküşünü de çabuklaştırıyor.

İç savaş yeni bir aşamaya girerken, emekçilerin aynı ve ortak düşmanı olan kapitalist sınıf daha büyük kalabalıklarla karşılaşacaktır. Bu o kadar açıktır ki, bir tarafta çok büyük zenginlikleri elinde toplayanlar, diğer tarafta ise günün ölçülerine göre sefalet içinde yaşayan milyonlar; sınıfsal uçurum ve çelişkiler çok bariz; yaşam koşullarının kapitalizme karşı ayaklanması kaçınılmaz olmuştur. Büyük kapışmanın daha erken patlayacağı bir o kadar açık.

O halde bu savaşımı kazanmak için, yığınların sürmekte olan devrimci savaşımını daha ileri noktaya daha yüksek biçimlerine vardırmak için, pratikte, en büyük kararlılığı gösterelim ve yenilerini örgütleyelim. Karşı tarafın savaşta konumlanışını, hazırlıklarını, ve çabuk davranma yeteneğini göz önünde bulundurarak zaman yitirmeden, olabilecek en enerjik biçimde harekete geçmeliyiz.

Bugün yapmamız gereken, yığınların devrimci savaşımının gereksinimine yanıt vermektir. Şimdiye değin sınıf savaşımının en çetin ve en fırtınalı süreçlerinden geçerek elde edilen savaş yeteneği, deneyim vb., niteliğimize kattığımız ne varsa, onunla karşılaşmalıyız yığınların devrimci kavgasının gereksinimlerini.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16-30 Mart 2016

Sayı: 305

KESİN KURTULUŞ KAVGASI SONUCA ULAŞACAKTIR

Emeğin evrensel kurtuluş kavgasının alanı tüm kapitalist ülkelerdir, tüm kapitalist dünyadır. Bu kavganın tek tek ülkelerin sınırları içinde başlaması, emeğin evrensel kurtuluş özünü değiştirmez. Proletaryanın sınıf kavgası, kapitalist toplumun maddi zeminleri üzerinde yükseliyor. Proletaryanın enternasyonal sınıf kavgası yeni bir toplumsal devrimler çağının başlamasıyla daha üst biçimler alarak sürüyor.

Toplumsal devrim, küresel iç savaşta geliyor ve tüm kapitalist ülkelerde oluşan ve son derece zengin ve çeşitlilik gösteren olaylarla tüm yeryüzünü etkisi altına alıyor. Emeğin sermayeye karşı mücadelesi her yerde giderek devrimci biçimler alıyor. Düşman sınıflar arasında son derece şiddetli bir savaş sürüyorken, emekçi sınıf mücadelesine devrimci karakter vererek sonuç alabilir. Şimdiden bir çok yerde devrimci karaktere bürünmüştür.

Emekle sermaye arasında küresel düzeyde süren savaşım, emperyalist kapitalist sistemin genel koşullarından kaynaklanıyor. Çünkü kapitalist toplum, düşman sınıfların, proletaryayla kapitalistlerin birliğine, karşıtlığına ve savaşımına dayanıyor. Tekelci kapitalizm, üretimin toplumsallığını iyice boyutlandırarak; kapitalizmin yapısında varolan uzlaşmaz çelişkileri, karşıtlıkları ve savaşımı iyice keskinleştirerek ön plana çıkarır. Tekelci kapitalizm proletaryanın toplumsal devrimlerinin öngünüdür. 1917 Ekim devrimi, 40'lı yılların toplumsal devrimleri ve günümüzde başlayan toplumsal devrimler bunu doğrulamıştır.

Aynı maddi koşullar, ekonomik krizleri, savaşları, gerilimleri kaosu, toplumsal yıkımları, çürümeyi vb. ürettiği gibi; bu koşullara ve sonuçlarına son verecek devrimci gelişmeyi de üretir. Emekçilerin kapitalizme karşı ayaklanmaları ve toplumsal devrim aynı maddi zeminde ortaya çıkar. Tarihsel gelişmeyi diyalektik bir anlayışla ele alamayanlar, gelişmenin karşıtlık içindeki doğasını anlayamazlar. Sınıflı toplum kendi içinde, karşıtının gelişmesini de içerir.

Chris Harman, Rosa Luxemburg'dan önemli bir pasaj aktarır: "Dünya savaşının ortasında, 1915'te yazan Rosa Luxemburg, Engels'ten

bir cümleyi hatırlatıyordu: ‘Kapitalist toplum ya sosyalizme ilerlemek ya da barbarlığa geri dönmek seçeneği ile karşı karşıyadır’. Biz bu cümleleri okuduk ve defalarca tekrarladık.”

Kapitalizm temelleri üzerinde bu toplumun lider sınıfı burjuvazi, işçi sınıfına ve halka karşı barbarca saldırıda bulunurken; aynı toplum sosyalizme geçişin maddi öğelerini de oluşturuyor. Böyle olmasa sosyalizme ilerlemeden söz edilemez. Toplumun hangi yöne gideceği yani sosyalizme mi ilerleyeceği, yoksa barbarlığa mı döneceği, bu toplumun zeminleri üzerinde meydana gelen sınıf savaşımına, bu savaşı kimin kazanacağına bağlı. İşçi sınıfı, insanlığı kurtarmak için kapitalist sınıfa karşı, devrimci biçimde dövüşmeli ve toplumu sosyalizme götürmelidir. Yalnızca işçi sınıfı, devrimci sınıf savaşımı yoluyla toplumu kurtarabilir. Burada emekçi sınıfa son derece enerjik ve aktif bir görev düşüyor. Aksi takdirde, kapitalizmin saldırıları daha yıkıcı hale gelir.

Kapitalizmin çelişkili gelişmesi o noktaya ulaştı ki, C. Sand’ın 19. yüzyılda söylediği; “Her toplumsal devrimin arifesinde bilimin son sözü hep şu olacaktır: Ya kanlı kavgalı savaş, ya yok oluş” sözünün doğruluğunu bugün tüm çarpıcılığıyla ortaya koyuyor. Toplumsal devrim yoluyla bu köhnemiş sisteme son vermezsek, bu sistem insanlığı yok oluşa sürükler. İnsanlığı kapitalizmin tutsaklığından kurtarmak, özgürleştirmek işçi sınıfının tarihsel görevidir. Üretim araçlarının toplumun ortak denetimine alındığı komünist toplumda, toplumsal evrim, politik bir devrime, C. Sand’ın sözünü ettiği o duruma bir daha yol açmaz.

Sınıf karşıtlığına dayanan bir toplumda, düşman sınıflar arasındaki çatışma, tarihsel olarak kaçınılabilecek bir çatışma değildir; bu çatışmayı bir kaçınılmazlık olarak değil de bir olasılık olarak gören sınıf uzlaşmacılar her defasında başarısızlığa uğrarlar. Gerçekte ise savaşan taraflar bu çatışmayı kazanmak için tüm güçleriyle yüklenirler. Savaş o sırada devrimci gücün etkusuyla sonuçlanırsa, toplum yeni ve daha ileri bir düzlemde, tarihsel yolculuğuna devam eder.

Sınıfların karşılıklı biçimlenişi somut olarak, her ülkede özgül olarak, özgül biçimlenişi içinde ele alınmalıdır. Çünkü sınıfların karşılıklı ilişkisi her ülkede özgül olarak biçimlenir. Türkiye ve Kürdistan’daki somut duruma bu anlayışla yaklaşmayız.

Türkiye ve Kürdistan’daki somut durumu somutluk zeminini terk etmeden çözümlersek şu olguları saptarız: Uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve karşıtlığı herhangi bir yerdekinden çok daha keskin; sınıf kavgası emekçi halk kitlelerinin sermaye egemenliğine karşı mücadelesi, başka bir yere göre çok daha yoğun, şiddetli ve yaygın (genel). Tüm bu çelişki ve çatışmaların gelişimi toplumsal bir devrimi kaçınılmaz ve zorunlu hale getirdi.

Güç sahipleri halk kitlelerinin devrim yolundaki ilerleyişini durdurmak için, gerici saldırılarını katliam düzeyinde sürdürüyor. Katliamlar günlük hale getirildi. Yapılanlar başkaldıran yığınlar karşısında başarısız olmuştur. Ve başarısız olmaya mahkumdur. Çünkü buna boyun eğen kimse yok. Tersine yapılanlar, emekçi ve sömürülen kitlelerin yeni ayaklanmalarına yol açıyor. Artan gerici saldırılar var, fakat halkların artan devrimci isyanları da var. Üstelik daha etkin, daha büyük ve daha alt üst edici olanları da sırada.

Uzlaşmacı küçük burjuva çevreler varolan durumu kabul etmediler. Gerçekleri uzun süre reddettiler. Fakat varolan durum, gerçek, kendini onlara zorla kabul ettirdi. Sözüünü ettiğimiz şey, iç savaş gerçeğidir. Bu kez kabul etmek zorunda kaldılar, ancak tutarsız olarak. Daha iyi bir anlatımla, varolan durumdan hareket ettikleri için, varolan durumla kendi görüşleri arasında tam bir tutarsızlık ortaya çıktı. İç savaş, sınıf savaşımın iyice şiddetlenmesi ve en otoriter araçların kullanılmasıdır. Hem iç savaştan söz edip, hem devrimci araçları kullanmayı reddetmek; bir taraftan iç savaştan söz edip diğer taraftan “barış”tan söz etmek, kavramın kendisiyle çelişkiye düşmektir. Daha doğrusu kavramın ifade ettiği gerçeğe çelişkili duruma düşmektir. İç savaşta görülmesi gereken, devrimin kendisidir. Devrim ise en devrimci en etkin araçların kullanılmasıdır. Mücadelede devrimci araçlara daha fazla başvurmak, en etkin yöntemleri devreye sokmak, geniş kitlelerin yönelimi haline gelmiştir.

Böylesi bir yerde burjuvazinin katliam siyaseti sonuç alabilir mi? Kesinlikle alamaz. Türkiye ve Kürdistan devrimi ciddi bir güçtür. Egemen olan, her geçen gün daha fazla bu gücün tehdidiyle karşı karşıya geliyor. Devrimin baskısı her gün daha açık olarak hissediyor. Bugün bütün burjuva kesimlerin iktidar etrafında kenetlenmesi ve birleşik bir karşı-devrim gücü olarak hareket etmesi, bundandır. Bu yeni bir durum değildir, bugün yeni olan burjuvazinin endişelerinin ve gerici çabalarının çok daha ileri noktalara varmasıdır. Fakat sınıfların karşılıklı ilişkisi ya da politik durum, önemli ölçüde değişime uğradı. Yönetici sınıf her ne yaparsa yapsın, işler artık eskisi gibi olmaz. Artık yeni bir durum, yeni bir görünüm var. Ve ne kadar çabalarsa çabalasınlar, bu topraklarda kesin kurtuluş kavgası sonucuna doğru ilerleyecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

30 Mart-13 Nisan 2016

Sayı: 306

İŞÇİ SINIFININ SINIRLANDIRILAMAZ SAVAŞIMI

İşçi sınıfı, kendinden sınıf dönemindeki sınıf değildir. İşçiler, kapitalist sömürü, baskı ve burjuva şiddet karşısında edilgen olarak gösterilemez. İşçi sınıfı ne kendinden bir sınıftır ne başkası için sınıf durumundadır. Başkası için, yani burjuvazi için sınıf durumundan çoktan çıkmıştır. İşçi sınıfı, burjuvaziye karşı mücadeleye atıldı, hem dünya tarihi açısından, hem Türkiye ve Kürdistan tarihi açısından – uzun bir zaman oluyor. İşçi sınıfı, burjuvaziye karşı bir dizi mücadeleden geçerek kendisi için sınıf durumuna gelmiştir. İşçi sınıfının kendisi için sınıf aşamasına geçmesinin üzerinden uzun bir zaman geçti. İşçi sınıfı bugün dövuşmüş, dönüştüğü, bilgili, birikimli bir sınıf olarak hareket ediyor.

İşçi sınıfının devrimci hareketi, devrimci hareket niteliğiyle burjuva sınırlar ötesine gider, çünkü emekçi sınıfın kurtuluşu bu sınırların ötesinde başlar. Bu yüzden, küçük burjuva siyasetlerin, çalışan sınıfı, keyif çatan sınıfın, bu asalak sınıfın sınırları içinde tutma çabaları zorunlu olarak başarısızlığa uğrar. Kendisi için sınıf düzeyine ulaşmış, bilinçli, nitelikli, duruma gelmiş olan proleter sınıf, artık geriye, başkası için sınıf, yani burjuvazi için sınıf olma dönemine götürülemez. Proletaryanın sınıf savaşımının keskinleşmesi, eski toplumu sık sık alt üst eden devrimci başkaldırılara başvurması da bunu göstermiyor mu?

Proletaryanın sınıf savaşımı, sonunda karşıtların birliğine, proletaryayla kapitalistlerin uzlaşmaz karşıtlığına dayanan burjuva toplumun havaya uçurulmasıyla sonuçlanır. Bu savaşımın sonunda proleter sınıfı kesin olarak iktidara gelir. Kapitalizm altında başlayan proletaryanın devrimci mücadelesi, özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasına, sınıfların kaldırılmasına dek devam eder. Herkes emekçi olunca, proletarya da ücretli emekçi olmaktan çıkar, özgür emekçi olur.

Küçük burjuva siyasetler, proletaryanın bu büyük tarihsel hareketini sınırlandıramazlar, bu devrimci hareket konan tüm burjuva sınırları, onu eski sisteme bağlayan tüm bağları, sınırları, zincirleri parçalar. Proletarya bunu, tarihte benzeri görülmemiş düzeyde, en ileri gidebilen bir devrimle yapar.

Proletarya, sosyalizme varacak olan devrimin tümünün, öncü, itici, sürükleyici gücüdür. Toplumsal devrimi sonuna dek tutarlıca götürecek tek güçtür. Buna karşı devrimin bir gücü olan küçük burjuvazinin devrimci enerjisi demokratik devrim sırasında açığa çıkar ve tükenir. Küçük burjuva siyasi hareketler, daha ileri gedemezken, proletaryanın devrimci siyasi hareketi kesinlikle daha ileri gider; çünkü proletarya kendi savaşıçılarının gücünü tüketmeyen tek sınıftır.

İşçi sınıfı hareketinin tarihsel devrimci görevlerini yerine getirirken, hareketin başında yürüyen kitlerin niteliği teorik, pratik birikimi, savaşıçılığı, ve mücadele deneyimlerinin de hareketin gelişiminde önemli bir etkisi olduğu göz önünde tutulmalıdır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının durumunu ele alırken, yalnızca tarihsel genel niteliği yönüyle değil, güncel mücadele içinde bütün canlılığıyla değerlendirilmelidir. İşçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların devrimci savaşıımı yıllardır, en çetin koşullarda ve hareketin her aşamasında olanca canlılığıyla sürdü. Savaşıımı uzun süre yürütmenin özelliğini ve niteliğini kendi üzerinde taşıyan bir kitle var hareketin başında.

Birçok ülkeye göre çok daha yoğun yüklü geçen, bir çok yerde görülmeyen, uzun iç savaşa sahne olan bir yerde, yani bu topraklarda yarım yüzyıllık tarihsel gelişmeler, devrimci başkaldırı tarihin itici gücü olan devrimci yığınlar ve devrimci siyasi öncülerinin mücadelesi olmadan anlaşılabilir.

Tarihin gelişiminde, bu gelişmenin itici gücü olan kitlelerin rolü ve başka rastlantılar olmasa Marx'ın söylediği gibi tarihin gelişimi çok mistik olurdu. Türkiye ve Kürdistan'ın son yarım yüzyılın tarihi son derece canlı, alt üst oluşlu, olaylarla doludur. Hareketin önünde yürüyenlerin coşkulu, heyecanlı karakteri ve ileri devrimci niteliği nedeniyledir ki, uzlaşmacı siyasetler, tüm çabalarına rağmen devrimci işçileri, emekçileri, gençliği kadınları, pasifize edememiş ve onlar burjuvazinin istediği çerçeveye çekilememiştir.

Küçük burjuva sosyalist hareketler, emekçi hareketinin gerek nesnel toplumsal koşulların gelişimi sonucu gerekse bu temelde yükselen sınıf savaşıımının ilerlemesi sonucu, burjuva düzenin çerçevesinin ötesine geçecek bir ileri düzeye ulaştığını hiçbir zaman kabul

etmediler. Onlar bu görüşlerini, elli yıllık bir savaştan geçmiş, çok yönlü bir savaş yeteneğine kavuşmuş devrimci yığınların bugünkü durumuna rağmen savundular. Gerçek durumu yansıtmaktan uzak olan bu görüşlerle devrimci yığınlar üzerinde bir etki bırakamayacaklarını anlamış olmalılar ki, nesnel gelişmeleri özsel olarak ifade eden gerçek devrimci görüşlere analizlere başvurmak zorunda kaldılar. Yine biliyorlar ki, başvurdukları görüşler, nesnel toplumsal durumu yansıtmakla kalmıyor, aynı zamanda toplumsal gelişme üzerinde etkide bulunuyor.

Uzlaşmacıların gerçek işçi sınıfı devrimcilerinin görüşlerine ve sloganlarına dayanmaları, kendi uzlaşmacılıklarının üstünü örtmek içindir. Bir çok konuda bir yığın devrimci laf etmeleri, sınıf işbirliği politikalarını değiştirmiyor. Onların gerçek durumlarını açığa çıkarmak her zaman devrimci komünizme düşmüştür.

Devrimci işçilerin büyük mücadele içinde edindikleri politik birikim ve yıllarca süren çalışmalarla teori alanında sağladıkları ilerleme, uzlaşmacılığı yenmede çok büyük öneme sahiptir. Dolayısıyla o parlak ama içi boş devrimci laf yığınıyla artık gerçek devrimci kitlenin eskisi gibi yanlarına çekemezler.

Devrimci işçi ve emekçi hareketi, toplumsal kurtuluşu gerçekleştirecek bir noktaya gelmişken, hareketi geriye götürmeye çalışan küçük burjuva çevrelere aldırış etmeden mücadelesini daha yüksek bir aşamaya çıkaracaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

13-27 Nisan 2016

Sayı: 307

TOPLUMSAL DEVRİMCİ ÖNCÜLÜK

Toplumsal devrim, işçi sınıfının öncülüğünde geniş halk kitlelerinin eseri olacaktır. Kaçınılmaz olan devrim, pratik olarak da karşımıza çıkmışsa, devrimi gerçekleştirme durumuyla karşı karşıyaysak, burada sonuç almak için yalnızca devrimci öncünün mücadelesine değil, geniş halk yığınlarının konumlanışına bakılacaktır. Mücadelenin bu aşamasında sonuca varma, milyonların harekete geçmesine bağlıdır.

Devrim gerçekleştirilse bile devrimin kazanımlarını korumak ve geliştirmek için büyük halk kitlelerinin desteği gerekiyor. Halk kitlelerini bilinçli ve etkin desteğine dayanmadan bırakalım devrimi daha ileri götürmeyi elde edilen kazanımlarını bile koruyamayız.

Peki devrimci sınıf, devrimin öncüsü, yani işçi sınıfı geniş halk yığınlarının yanına nasıl çekecek, öncelikle bakış açısını kendisiyle sınırlı tutmayacak, devrimci hareketi yalnızca kendisiyle sınırlı görmeyecek. Bakış açısını yalnızca kendi sorunlarıyla sınırlı tutması, meseleye dar yaklaşımıdır. Böyle bir dar yaklaşım, işçi sınıfının halklara önderlik etmesinde kendi kendine engel oluşturuyor. Devrimci sınıf bu dar yaklaşımı, dikkatlerini toplumun tüm alanları üzerinde yönelterek, tüm ezilen ve sömürülenleri kurtarmadan kendisini kurtarmayacağı bilinciyle hareket ederek aşabilir.

İşçilerin üzerinde görülen meslek dar bakış açısının oluşmasında sendikal örgütlenme anlayışının belli bir rolü var. Sendikalar, meslek birlikleri olarak örgütleniyorlar ve belirli iş kollarında çalışma yürütüyorlar. Federasyon ya da konfederasyon biçiminde örgütlenseler de, meslek örgütü olma dar bakış açısını aşamıyorlar. İşçiler bu dar yaklaşımı, ancak diğer emekçilerle mücadele birliğine giderek yani

sınıf dayanışması göstererek, kent ve kırsal tüm yoksullarının kapitalizme karşı mücadelesine önderlik ederek politik devrimci bir anlayış edinerek vb. yollarla aşabilirler.

İşçiler yalnızca kendi mesleki sorunlarını çözümü için uğraşırlarsa ve diğer emekçilerin sorunları karşısında ezilen ulusların ve ulusal toplulukların sorunları karşısında kayıtsız kalırlarsa, halka önderlik edemezler. Toplumun ezilen en geniş kesimlerini desteğini yanlarında bulamazlar. Diğer emekçi kitlelerin, ezilenlerin desteğini kazanamayan devrimci sınıf, devrimi başaramaz.

Devrim için halk yığınlarıyla yalnızca bir ilişki içine girmek yeterli değildir; kazanmak için sağlam ve sıkı bir birlik kurmak gerekiyor. Bu yönde asıl çaba göstermesi gereken, girişimde bulunması gereken devrimci ve öncü sınıf konumunda olan işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı onları ikna etmelidir; sağlam, militan, devrimci bir birlik olmadan aynı ve ortak olan düşman sınıf yenilgiye uğratılamaz.

Bu somut tarihsel koşullara göre ister sınıfsal bir ittifak olsun, isterse siyasi bir ittifak olsun, işçi sınıfı ve onun devrimci sınıf partisi yalnızca kendini göz önünde bulundurarak, bu birliği sağlayamaz; sağlamışsa bile devam ettiremez. Devrimci öncü böyle bir politika izlerken bu konuda ilkesiz, hedefsiz davranamaz. Bu diğerlerinin yararına, kendi hedefinden amacından vazgeçmek olur.

İşçi sınıfının ve siyasi temsilcisi olan devrimci partisinin birlik sorununda, ittifaklarda izlediği politikanın içeriği açıktır. Bu birlik, burjuvaziye alaşağı etme, devrimi başarma, devrimci bir iktidar kurma hedefine yönelik olmalıdır. Sosyalizme geçiş ve toplumun sosyalist yeniden kurulma sürecinde ise birlik politikası ya da ittifaklar siyaseti işçi sınıfının sosyalizm görevleri çerçevesinde ele alınır.

Devrimci işçi sınıfı hareketi, kapitalizme karşı mücadele görevleriyle bağıntılı olarak ezilen ulusların kendi geleceklerini belirleme hakkını savunur. Ancak bu ilkeye bağlı kalarak, ezilen ulusların işçileriyle en sıkı birliği sağlayabilir ve halkların mücadele birliğini gerçekleştirebilir. Ezen ulusun işçileri, UKKTH'nı yalnızca ilkesel olarak savunmakla yetinemezler. Pratikte, günlük mücadelede, Kürt ulusu ve ulusal topluluklar üzerindeki ulusal baskıya karşı, ırkçı ve şoven politikalara ve uygulamalara karşı en uzlaşmaz ve en kararlı bir biçimde mücadele ederler ve etmelidirler. Ezilen ulusun işçileri enternasyonal bir anlayıştan ödün vermeden ısrarlı olarak mücadelesini sürdürürse, bütün uluslardan işçilerin devrim kavgasında birliğini sağlayabilir.

Ekonomizm batağına batmış sınıf örgütlenmesi denince yalnızca meslek örgütlenmesini anlayan, yalnızca kendi meslek ve günlük

ekonomik sorunları için dövüşen bir sınıf kendini diğer emekçilerden tecrit eder, dolayısıyla burjuvaziye karşı mücadelede kendini yalnızlığa iter. Kendi darlığını yenemeyen bir sınıf, sömürücü güçleri hiçbir şekilde yenemez. Gerçek anlamda devrimci bir sınıf kendi tarihsel görevlerinin bilincinde olan bir sınıf, tarihsel devrimci görevlerini ancak kapitalizmin ezdiği, sömürdüğü bütün emekçi yığınları yanına çekerek yerine getirebilir.

Ayaklanma somut olarak hazırlanmak söz konusu olduğunda yalnızca kendi gücünün ve hazırlıklarının durumuna bakan devrimci bir sınıf partisi sığ bir anlayışla hareket ediyordur. Bugün devrimci komünist partisinin gücünü çok aşan devrimci bir güç oluşmuştur. Bu güç yılların mücadelesi sırasında oluşmuştur. Ve sürekli olarak egemen sınıflar ve onların devletiyle çatışma içinde. Bu durumda komünist öncü yalnızca kendi durumuna bakmamalı, devrimin oluşmuş en geniş güçlerini harekete geçirmek için çaba göstermelidir.

Nihai hedef, büyük amaç bir kenara bırakıldı mı, dar bir yaklaşım içine düşmek kaçınılmazdır. İşçi sınıfının devrimci komünist partisinin büyük hedefi, evrensel bir hedeftir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

27 Nisan-11 Mayıs 2016

Sayı: 308

NİHAİ AMAÇ BAKIŞ AÇISI

Devrimci gelişmelerle birlikte devrimci programın önemi, emekçilerin savaşımına yön vermedeki rolü daha iyi anlaşıldı. Marksist program, eylem yol göstericisidir. Kitlelerin canlı mücadelesine toplumsal pratiğine güçlü bağlarla bağlıdır. Kitle pratiğinin devrime büyüdüğü bir dönemde devrimci programın önemi daha da iyi öne çıkar.

Devrimci bir programın yol göstericiliği yoksa işçiler ne yöne gideceğini bilemezler. Devrimci sosyalist bir programdan yoksun olan mücadeleciler işçiler dar pratikçilikten kurtulamazlar. Emekçi kitlelere günlük mücadelenin sınırlarının ötesinde bir bakış açısı kazandıran nihai amacı ortaya koyan marksizmin devrimci teorisidir; bu teoriye dayanan devrimci programdır.

İşçi sınıfı partisi, devrimci bir teoriye, politik bir programa sahip değilse, o parti, dar pratiğin ve günlük mücadelenin partisidir. Günlük mücadelenin başarısı ilk önce ona bir güç katsa da; devrimci bir teoriden, nihai amacı ortaya koyan bir programdan yoksun olduğundan, sonunda dağılmaktan kurtulamaz. Çünkü böyle bir parti, sırtını proletaryanın kurtuluşuna çevirirken yüzünü burjuvaziye, burjuva düzende yapılacak toplumsal reformlara çevirmiş olur.

Marksizm-leninizme, diyalektik ve tarihsel maddeciliğe dayanan Leninist Parti'nin devrimci programı, sonal amacı ortaya koyar ve işçi sınıfına kesin kurtuluş yolunu gösterir. Devrimci işçi sınıfı, ancak böyle bir teori ve programla ne için savaştığını kavrar, ne yöne gideceğini bilir ama bu yüzden hedefi doğrultusunda güvenli adımlarla ilerler.

Teori ve program sonal amacı, yani sınıfların kaldırdığı komünist topluma ulaşma hedefini açıkça belirtir. Diğer ekonomik, toplumsal ve politik istemler nihai amaca bağlanır. Dolayısıyla nihai amaç, teoride ve programda en önce yer alır.

İşçi sınıfı hareketi, sosyalizm uğruna mücadele vererek, küçük burjuva hareketler karşısında bağımsız çizgisini koruyabilir. İşçi sınıfı partisi, nihai amacını net ve açıkça ortaya koymadan, küçük bur-

juva siyasetlerden ayırımını ifade edemez; kendini onların konumuna indirgemiş olur.

Emekçi sınıf tarihi devrimci görevlerini ancak, nihai amaca göre belirler. İşçi sınıfının tarihi görevi, devrime dayanarak kapitalizmi yıkmak, iktidarı ele geçirmek ve sosyalizmi kurmaktır. İşçi sınıfının devrimci görevleri sosyalizmin kurucuları, Marx ve Engels tarafından teorik olarak açıklanmıştır. Bu teori yaşanan deneyimler ışığında Lenin tarafından daha da ileri götürülmüştür. Leninist Parti'nin teorisi ve programı bu düşüncelere ve birikime dayanıyor.

Devrimci komünist parti, tüm mücadelesinde ve propaganda ile ajitasyon çalışmasında proletaryanın tarihsel devrimci görevlerini savunur; emekçileri bu görevleri yerine getirmek için hazırlar. Küçük burjuva hareketler ise burjuva sınırların ötesine gitmez. Onları daha iyi anlamak istiyorsanız, günlük çalışmalarına bakın: Emekçilerin koşullarını iyileştirme, düzeltmenin ilerisine geçmezler. Bu durum, bu bakış açıları, devrimin bütün koşulları olduğu halde neden mücadeleyi devrime vardırmadıklarını yeterince açıklar.

İşçi sınıfının devrimci partisi, güncel sınıf mücadelesini, proletaryanın tarihsel devrimci görevleri bakış açısıyla ele alır. Sorunu şöyle koyar: İşçi sınıfının devrimci diktatörlüğüne varmak, sosyalizme geçmek hedefiyle, burjuvaziye karşı mücadeleyi yükseltmek.

Leninist Parti'nin program anlayışı, sistematigi, teorisi bu bakış açısıyla, nihai amaç bakış açısıyla hazırlanmıştır. Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı bölümü, proletaryanın tam kurtuluşu bakış açısıyla konmuştur.

İşçi sınıfı hareketi için, nihai amaçtan vazgeçme ya da amacı sisli hale getirme, burjuvaziyle uzlaşma içine girme ve ücretli kölelik koşullarına boyun eğme anlamına gelir. Enternasyonal işçi hareketi tarihi, temel devrimci hedeflerden uzaklaşan partilerin, devrimci sınıf partileri olmaktan da çıktıklarını ve burjuvazinin çıkarlarıyla uyumlu birer muhalefet partileri durumuna geldiklerinin örnekleriyle doludur. İşçi sınıfının tam kurtuluş amacından uzaklaşan ya da aynı anlama gelmek üzere amacı silikleştiren bir işçi partisi, sömürücü sınıfa karşı devrimci mücadele vermektense uzaklaşır. Ve sosyal reformlar yolunu izleyen ılımlı bir parti haline gelir.

Günlük başarılar uğruna temel devrimci görevlerden bu kaçış, bu unutulmuş ve arkaya itiş, sınıf kavgasının gelip devrime dayandığı bu ayaklanmalar diyarında, çok daha tehlikeli bir durum yaratır. Bu durumla, Haziran günlerinde karşılaştık ve her kritik anda yeniden ve yeniden karşılaşıyoruz. Önüne ivedi ve temel bir görev olarak devrimi başarmayı koymamışlarsa; kaçınılmaz olarak, burjuvaziyle anlaşma

yolları arayacaklardır. Bu ise devrimci ayaklanmanın yenilgiye uğratılması demektir.

Hazırlanması, temel taşlarının döşenmesi ve örgütlenmesi kolay olmayan ve yılları alan devrimin yarı yolda bırakılmaması, terk edilmemesi için, devrimin kesin zaferini gösteren ve bizi nihai amaca götürecektir olan ve yön veren devrimci bir programı Leninist Parti'nin programını takip etmeliyiz. Onun yol göstericiliğinde hareket etmeliyiz.

Tam kurtuluşun bakış açısıyla hareket etmezsek devrimci taktiği nasıl belirleriz? Politik taktikle nihai amaç arasında sıkı bir bağ vardır. Devrimci amaca bağlanmayan bir taktik devrimci değil, reformcu bir taktik olur. Devrimci amacın yol gösterdiği taktik, mücadeleyi daha ileriye zafere taşır.

Bugünün mücadelesi yarına temel devrimci hedefe bu şekilde bağlanır.

Küçük burjuva hareketler de, sosyalizmin etkisiyle, nihai amaç olarak sınıfsız sömürsüz bir toplumdaki söz ediyor. Fakat amaç bir yüzyılda, kendileriye başka bir yüzyılda yaşıyor gibiler. Onların günlük çalışmalarıyla, nihai amacın arasında hiçbir bağ yoktur. Böyle bir bağ da kurmuyorlar. Dolayısıyla onların mücadelesine damgasını vuran sosyal reformizmdir. Gerçekten de bunun dışına hiç çıkmadılar.

Her renk ve çeşitten küçük burjuva siyasetin temel siyasi çizgisi, 20. yüzyılın başında öne çıkarılan o ünlü revizyonist ilkedir: "Hareket her şeydir, amaç hiçbir şeydir." Hareket amaçtan koparılmıca geriye kendiliğindenciliğe, günlük mücadeleye boyun eğmek kalıyor. Bu yüzden bu çevrelerde dar pratikçilik yükseltiyor. Devrimci teori gerçek devrimci program öyle küçümseniyor ki, kendilerini yani aracı, amaç yerine koyan bir duruma geldiler. Bu durumda olan bir siyasi örgüt, parti vb. yozlaşmaktan ve dağılmaktan kurtulamaz.

Ama başka bir hareket, proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimci teorisi, devrimci programı, devrimci taktiği ve devrimci kavgasıyla sınıf savaşımında yükseliyor, öne çıkıyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

11-25 Mayıs 2016

Sayı: 309

İKİ EĞİLİM İKİ HAREKET

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi kendi mücadele tarihinin en büyük kitle gücüne ulaşmış durumda. Her biri, toplumun farklı alanlarında mücadeleye atılmakla birlikte, git gide daha sık ortak hareket ediyor, birleşiyor ve kaynaşiyor. Tümünde artık iyice göze çarpan, öne çıkan ve özsel olarak en belirgin yönün gitgide devrimci tarzda hareket etmiş olmasıdır. Bu bugünkü yaşam biçiminden daha yüksek bir yaşam biçimine geçişin ancak devrimci mücadele yoluyla olabileceği biçiminde bir anlayışın, devrimci zihniyetin kitlelerde egemen olmaya başladığı anlamına geliyor. Daha az kitlede olan devrimci anlayış ve hareket tarzı, günümüzde daha geniş kitlede kendini gösteriyor.

Yeni bir toplumun doğuşuna doğru akış halinde devrimci bir dalga sürekli yükselişte. Bu devrim dalgasının ilk kabarışı değildir. Yarım yüzyıl boyunca, çeşitli dönemlerde, kapitalist toplumun kıyılarını döven devrimci dalga ortaya çıktı. Devrimci durumun ortaya çıkmasına ve devrim dalgasının kabarmasına karşın, süren devrimle sonuçlanmadı. Çünkü yeni toplumun doğuşu yönünde bir eğilimin yanında karşı yönde gelişen başka bir eğilim de kendini gösterdi.

Kapitalist toplumun yıkılışını geciktirmeye yönelik gelişen bu eğilim ve hareket büyük burjuva (tekelci sermaye) tarafından destekleniyor. Bu destek hem siyasal alanda hem ekonomik alanda yapılıyor.

Ekonomik alanda sermaye birikiminin gitgide daha az sayıdaki tekelin elinde toplanması, sermayenin tek tekele doğru ilerlemesi eğilimi, sürekli bir karşı hareketle karşılanıyor vb. Sistemin uzlaşmaz çelişkilerini yumuşatmaya yönelik tüm desteklere rağmen, kapitalizmin kendi çelişkili ilerlemesi, onun yıkımına doğrudur. 2008'den bu yana yaşanan büyük ekonomik kriz büyük bir ekonomik ve toplumsal yıkım getirdi. Toplumun iç çelişkileri, sistemin çözülmesini hızlandıran bir gelişme ve keskinlik gösterdi.

Bizim asıl dikkat çekmek istediğimiz nokta tüm koşullarının oluşmasına karşın küçük burjuva sol hareketler tarafından toplumsal devrimin zafere ulaşmasının engellenmesidir.

Yeni bir toplumun kuruluşuna geçmek için gerçek burjuvazi olan büyük burjuvazi (tekelci burjuvazi) tarafından desteklenen karşı eğilimin bu eğilimi taşıyan küçük burjuva hareketlerin oluşturduğu engellerin aşılması gerekiyor.

Her sınıf bilinçli işçi bu görevi tüm ivediliği, önemi ve yaşam-sallığıyla önüne koymalıdır. Bugüne dek, birlikte davrandığı bu çevrelerle olan birlikteliğini gözden geçirmelidir. Çünkü bu birliktelik devrimin başarılmasını geciktiriyor. Bunların oluşturduğu çeşitli engellemeler olmasaydı kitlelerin devrimci hareketinin bugünkü noktanın çok daha ilerisinde olacağı açık değil mi?

Senelerdir kendini, tüm çalışmasını, tüm hareket tarzını burjuva yasal alanla sınırlandıran, burjuva alanın ötesine geçmeyenler, kapitalist toplumu ve kapitalist devleti yıkmaya yönelik devrimci bir halk ayaklanmasına önderlik edebilir mi, bu hareketi başarıya ulaştırabilir mi? Bunu anlamak için kaç kritik anın, kaç Gezi'nin olması gerekiyor? Bütün bu boyun eğmeci partiler, en kritik, en tayin edici, en yaşamsal anda, hareketin daha ileriye, kapitalist sınıfın egemenliğini devirmeye yönelmesinin önünde bir gerici blok oluşturmadılar mı? Bugünkü durumları devam ettikçe, yarın ve daha ileride aynı şeyi daha utanmazca bir şekilde yapacakları gün gibi açık değil mi?

Kendilerine nasıl bir devrimci sıfatı takarlarsa taksınlar, tüm bu pratik anlarda, tüm bu temel ayırım noktalarında belirttiğimiz bu geri, engelleyici tavır diğer küçük burjuva grupların da ortak tavrıydı. Devrim ve kavga üzerine aralarındaki tüm laf farklılıklarına karşın pratikte aynı çizgide yürüyorlar.

Devrimci işçiler, devrimci kitleler, bu siyasi hareketlerin, çizgi-lerini değiştireceğini, gerçek, yani devrimci marksist bir çizgi izleyeceklerini beklememelidir. Bu boş bir beklenti olur. Kendi devrimci sınıf kavgasını proletaryanın devrimci sınıf partisiyle birlikte amacına vardırılmaya bakmalıdır. Bu şimdiye dek geciktiği için, devrimin zafere ulaşması hep ileriye ertelendi. Gelinek noktada, sonuç alıcı kavgayı daha ileriye ertelemenin olanağı kalmamıştır. Çünkü kapitalist toplum, emek cephesi güçlerini devrim noktasına yoğunlaştırmasına fırsat tanımadan tüm saldırgan güçlerini etkin olarak harekete geçirmiştir. Tayin edici kavgaya tutuşmuşken yarı yolda durmak kavgayı kaybetmektir. Devrimci kavgayı sonuna dek götürmek bu nedenle olmak-olmamak sorunu haline gelmiştir.

Devrimi kazanmak gerekir. Bu hiç de kolay yoldan, devrimci

olmayan yoldan olmayacaktır. Devrimi, zorla, kavgayla, devrimci komünist partiyle kazanabiliriz. Kazanmak için devrimci bir temelde hareket etmemiz gerekiyor. Küçük burjuvazinin geçici devrimcilik hevesiyle değil. Hareketin her aşamasında özellikle de hareketin en kritik anlarında devrimci kavganın ölüm kalım anlarında içten, tutarlı, sonuna dek gidebilen bu devrimcilik proleter sınıfın devrimci konumunda bir devrimcilik sergilemek gerekiyor.

Küçük burjuva sosyalist hareketler somut duruma yönelik teorik tahlillerini her zaman burjuvazinin çıkarlarıyla uyumlu hale getirmeye çalıştılar. Yerel ve genel ne kadar halk ayaklanması varsa hepsine “direniş” dediler. Dünyanın en uzun süren ve en şiddetli iç savaşlarından biri kendi gözlerinin önünde gerçekleştiği halde onlar “kitlelerde hafif bir kıvıldaama var” dediler. Devrimci kitle mücadelesi hangi biçimi alırsa alsın, onların tüm durum değerlendirmeleri burjuvazinin çıkarlarıyla uygunluğun ötesine geçmez. Bugün teorik çözümlenelerde bazı değişiklikler yapsalar da özde değil, biçimde olan bir değişikliktir. Politikalarının özü reformizmdir.

Teorileriyle olduğu gibi pratikleriyle de en güç anlarında burjuvaziye yaşamsal destek verdiler. Onların bu durumu görülemez ve aşılamazsa devrim anında bu devrimin yenilgisine mal olur.

Tarihsel gelişmeler bize hedefimize ulaşmada büyük olanaklar sunuyor. Büyük olanakların yanında yolumuzun üzerine aşmamız gereken çeşitli engeller de çıkıyor. Devrimci bir anlayışla ve devrimci bir temelde hareket ederek engelleri aşarak ortaya çıkan olanaktan devrimi başarmak amacıyla en etkin biçimde harekete geçirebiliriz.

Kapitalizm dünyada büyük bir güç olarak kaldıkça bizler kapitalizmin kuşatması altında sosyalizmi kurarken, kapitalist dünyanın kapitalist ilişkilerin bir etkisi olarak emekçi hareketinde ılımlı kapitalizmle uzlaşma yanlısı, toplumun, sınıfların kaldırılmasına doğru ilerlemesini istemeyenler hep olmak isteyecektir. Devrimci marksizm bu eğilimle sürekli mücadele içinde olacaktır.

Bu mücadelede önemli olan işçi hareketinin marksizmin devrimci teorisiyle donanmasıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

25 Mayıs-8 Haziran 2016

Sayı: 310

YENİ GÖREVLER

Tarih, yeni gelişmelerle ilerler. Proletarya, kendi dışındaki gelişmeleri çok yakından takip eden bir sınıftır. Çünkü kendi dışındaki gelişmeleri, kendi sınıf kavgasına en hızlı bir şekilde yansıtır. Değişen koşulları karşılayan yeni görevler üstlenerek mücadelesini devam ettirir.

Devrimci komünist parti, öncakilere ek olarak yeni görevleri üstlenirken, bunu, harekete yeni bir itiş verecek şekilde yapar. Kendini önceki görevlerle sınırlayan bir parti, kitle hareketini daha ileriye götüremez.

İşçi sınıfının tarihsel görevi olan emekçilerin toplumsal kurtuluşu, birbirini izleyen devrimci başkaldırıları ve birbirini izleyen devrimler olmadan gerçekleşmez. Devrimci sınıf, bu yönde hayata geçirdiği eylemlerle yetinemez. Yetinemez çünkü, henüz sonuç alınmamıştır. Sonuç almak için, öncelikleri aşan zorlu yeni görevlerin üstlenilmesi gerekiyor. Bu çok açık.

İşçi sınıfının tam kurtuluşunu sağlayan toplumsal devrim, ileriye, sonuna dek giden, köklü değişiklikler geliştiren bir devrimdir. Böylesi radikal bir devrim, emekçi sınıfın örgütlü kavgasıyla zafere ulaşır. Örgütün biçimi, sınıf savaşının akışı içinde son halini alır. Bu, kendiliğinden olmaz; gelişen harekete örgütlü bir biçim vermede başat rol oynayan devrimci sınıfın kendisidir, onun yaratıcılığıdır.

Eylem içindeki kitlelerin burada gözettikleri oluşan örgütlerin, dönemin gerektirdiği, emekçilerin mücadelesinin gereksinimini karşılayacak ve harekete yeni bir kalkış noktası olacak yetenekte olmasıdır.

Her ülkedeki sınıf mücadelesinin somut gelişimi bu sorunu gündeme getirmiş ve onu pratik olarak çözmüştür.

Bunun nasıl çözüldüğünü ilk olarak 19. yüzyılın toplumsal devrimlerinde görüyoruz. Tarihin kapitalizm altındaki akışı Avrupa'da ve Fransa'da, 1848 Devrimini gündeme getirdiğinde, Paris işçileri de Haziran Ayaklanmasıyla devrimde yerini aldı. İşçi ayaklanması birçok etkene bağlı olarak yenilgiye uğradı. Paris işçi sınıfı bundan 23 yıl sonra, 18 Mart 1871'de ayaklandıklarında, 1848'de ayaklanan işçilerden daha ileri gitti-

ler. Örgütsel düzey ve bilinç bakımından daha iyi bir noktadaydılar. Sınıf savaşında daha iyi bir yer edinmelerinin altında Komün tipi ileri devrimci bir örgüt yaratmaları yatıyor. Toplumsal kurtuluş ancak, Komün gibi, sınıf örgütlenmesinin yüksek bir biçimiyle gerçekleştirilir. Komün, proletaryanın evrensel kurtuluşunun, emeğin tam kurtuluşunun politik biçimidir.

İşçi hareketi, her ülkede çeşitli aşamalardan geçer. Sınıf örgütlenmesi de, her aşamanın somut durumuyla bağlantılı olarak şekillenir. Hareket her aşamanın görevlerini yerine getirirken, giderek tüm bu süreçleri boyunca deneyimli ve yetkin duruma gelir.

Rusya'da sosyalist proletarya, birbirini izleyen sınıf savaşının çeşitli aşamalarından geçerek, en sonunda Ekim 1917'de sosyalist devrimi gerçekleştirecek bir düzeye gelir. O güne kadar ki en kapsamlı yığın örgütleri olan sovyetler, tarihin tüm bu akışı boyunca ortaya çıkar ve gelişim gösterir. Sovyetler önceden ortaya çıkmamış ve iki devrimin deneyimine sahip olmamış olsaydı, Ekim Devrimi kısa sürede zafere ulaşamazdı. Devrimci işçiler ve Lenin'in önderliğindeki komünistler, her aşamanın getirdiği ve gerektirdiği zorlu görevleri üstlenmeselerdi, sosyalist devrimin zaferi bu kadar kısa zamanda başarılamazdı. Ama onlar önceki görevlerle yetinmediler, yeni koşulların zorunlu hale getirdiği, ek görevleri de yerine getirdiler.

20. yüzyılın toplumsal devrimlerinin hem ortak yanları vardır hem de her ülkedeki özgül yanları. Doğu Avrupa devrimleri, emperyalist, faşist işgal altında gelişti. Vietnam, Kore, belli dönem için Çin'de devrimler emperyalist işgal altında gerçekleşti. Latin Amerika'da ise devrimci mücadele başka koşullarda yürütüldü. Ülkelerin siyasal ve toplumsal koşullarındaki tüm farklılıklara karşın, buralarda mücadele yürüten örgütlerin ortak yönleri, işçi sınıfının ve emekçi halkın savaşan örgütleri olmalarıdır. Devrimci ve savaşçı örgütler olarak hareket ettikleri için devrimin öncü ve sürükleyici gücü oldular. Bu koşullarda bu nitelikte olmayan hiçbir siyasal ve toplumsal örgüt halk kitleleri içinde gerçek bir güç durumuna gelemez.

O güne dek verilen mücadele sonuç getirmediği için, var olanla kâlinamaz. Kazanmak için daha fazlası gerekir. Mücadeleci emekçi güçleri, her yeni durumda, değişen koşullara yanıt veren eylemlerle daha ileriye giderek emekçilerin kurtuluş hareketini başaran bir konuma yükseldiler.

Türkiye'de, daha öncesi olmakla birlikte, devrimci mücadele gerçek anlamda, 68'de başladı. 71'de doruk noktasına çıktı. Oportünist sosyalizmin hareket tarzı, reformist çerçeveyi aşmadı. Parlamenter mücadele, barışçıl yol, sendikal örgütlenme başlıca çalışma biçimidir. Dolayısıyla sınıf kavgasının gelişimine cevap verememiş ve ayak uyduramamıştır. Denizlerin devrimci mücadelesi böyle bir ortamda doğdu. Onlar var olanın öte-

sine geçtiler ve devrimci mücadeleleriyle, sınıf kavgasını daha ileri bir düzeye çıkardılar. Sınıf mücadelesinde girilen yeni dönemin hareket tarzı, artık devrimci bir tarzdır.

Gerçek komünist hareket, önceki dönemin yarattığı tüm devrimci değerleri, yeni dönemde, işçi sınıfının toplumsal kurtuluş kavgasına taşıdı. Emekçi kitleleri devrimci temelde ayağa kaldırdı. Hiçbir zaman var olanla yetinmedi, kavgayı daha ileri götürdü ve ona yeni değerleri kattı.

Dönemin en önemli görevlerinden biri -ve en başta geleni- komünist örgütten, komünist partiye varılmasıdır. Genişleyen, olgunlaşan, ilerleyen, büyüyen ve daha ileri düzeye çıkan bir işçi sınıfı hareketi, ancak devrimci bir komünist parti tarafından yönlendirilebilir. Bu, sınıf kavgasında yeni ve ileri bir aşamadır.

12 Eylül boyunca, örgütlü devrimci mücadeleyi, kesintisiz olarak sürdüren tek güç olan, devrimci komünist parti, 90'lı yıllar geldiğinde, Leninist Parti düzeyine yükselerek, komünist mücadeleyi daha ileri bir noktaya taşıdı. O güne kadar verilen mücadele yöntemleri yetinmedi ve zorlu görevler üstlendi. İç savaşın çelikleştirici okulundan geçen parti, yeni bir toplumsal ayaklanmalar ve toplumsal devrimler çağının partisi olarak önderlik görevlerini üstlendi. Teori ve pratiği ile yüksek devrimci niteliklere sahip bir parti, devrimi zafere götürür.

Türkiye ve Kürdistan'da halkların yıllarca sürdürdüğü ve her koşulda varlığını koruyan devrimci mücadele Haziran 2013'te Gezi'de bir ayaklanmaya dönüştü. 6-8 Ekim'de de Kürdistan'da Kobani ayaklanması patladı. Böylece kitlelerin toplumsal kurtuluş kavgası, Kürt Halkının ulusal ve sınıfsal kavgası en yüksek aşamasına vardı. Bu sınıf kavgasının bütün gidişatını etkileyen yeni bir durum doğurdu.

Ayaklanma yüksek biçimine kadar gelen Türkiye ve Kürdistan'daki mücadele, her devrimci ayaklanmada olduğu gibi, kendi örgütsel dayanaklarını oluşturdu: Taksim Komünü, birçok yerde kurulan halk meclisleri (konseyleri). Kitlelerin devrimci komite ve konseylerde (halk meclislerinde) örgütlenmesi gitgide yaygınlaşıyor.

Burası çok açık; dönemin gerektirdiği devrimci yığın örgütlerine dayanmak tek başına zafer getirmez; zafer emekçilerin devrimci savaşından doğar. Devrimci savaş ise, mücadelenin ulaştığı en ileri düzeyden devam ederse sonuç getirir.

Mücadele Birliği
8-22 Haziran 2016
Sayı: 1

DEVRİMCİ SINIFIN BAKIŞ AÇISI

Proletaryayla kapitalistler arasındaki uzlaşmaz çelişki, ekonomik alanda (temelde) ortaya çıkar. Buradan şu sonuca ulaşılır ki, bu çelişki, kapitalist ekonomik yapı ortadan kaldırılınca yok olur. Bu yüzden devrimci proleter sınıf, özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüştürülmesini temel bir ilke ve mücadele hedefi olarak belirler. Ancak sınıf kavgasının bu noktaya gelmesi için uzun bir tarihi dönemin geçmesi ve bir dizi gelişmenin olmasını gerektirmiştir.

Biz bu aşamaya varmış durumdayız. Kapitalizmin yıkılmakta olduğu ve yeni toplumun tüm koşul ve olanaklarının olduğu bir aşama. Bu aşamada sınıf savaşmaları, tarihin gidişatını belirleyici önemdedir.

İşçilerin sınıf savaşımının bir biçimi olan ekonomik mücadele, işçilerin kendi aralarındaki rekabetin yerine onların mücadeleden doğan birliğini koyar. Sömürücü sınıfa karşı mücadele yeteneğini artırır ve kendi aralarında kaynaşmalarını sağlar. Fakat ekonomik mücadele, kapitalist toplum çerçevesini aşmaz. Emekçi sınıf için asıl hedef, ücretli emekçi olmanın, toplumsal koşullarını ortadan kaldırmaktır. Bu ise sınıf mücadelesinin diğer biçimlerini gerektirir.

Proletaryanın ekonomik mücadele altında geçen uzun bir geçmişi var. Deneyimleri, ona kapitalistleri bu alanda yenemeyeceğini öğretmiştir. Egemen sınıf, emekçi sınıfla mücadelede hem ekonomik gücünü kullanmıştır, hem de elindeki politik gücü. Kapitalistlerin politik üstünlüğüne son verilmedikçe, işçi sınıfının toplumsal kurtuluş yönündeki çabalarının sonuçsuz kalması kaçınılmazdır.

Ekonomik alan kapitalistlerin güçlü olduğu bir alan olduğu için emekçilerin bu alanda düşmanını yenemeyeceğinin anlaşılması, onda politik araçlara yönelmesi yönünde bir itki yarattı. Daha etkin bir araca başvurma zorunluluğu, emekçi kitleleri politik mücadeleye başvurma ve proleter sınıf partisi biçiminde örgütlü davranmaya yöneltti. Politik mücadele araçları ekonomik mücadele araçlarına göre, sınıf savaşımının daha etkin biçimleridir ve daha öndedir. Bu noktaya gelmiş olmak, kuşkusuz, proletaryanın sınıf mücadelesinin gelişimiyle bağlantılıdır.

Emekçilerin mücadele tarihi ve sosyalizm tarihi politik araçların üretken sınıfın kurtuluş kavgasındaki rolünü ve önemini yeterince ortaya koymuştur. Politik araçların kullanılması gelecekte de varlığını ve önemini belli bir dönem daha koruyacaktır. Proleter sınıf politik araç-

lara etkin olarak başvurarak halka devrimci önderlik etme görevini yerine getirebilir.

Tarihsel gelişme alt biçimlerden üst biçimlere (yüksek biçimlere) doğrudur. Emekçilerin sınıf savaşımı, ekonomik biçimden politik biçime varmıştır. Aynı diyalektik gelişme politik savaşımın kendi içinde de görülür. Politik savaşım alt biçimlerden üst biçimlere doğru gelişir. Yani alt düzeydeki eylemlerden biçimlere doğru gelişir. Yani alt düzeydeki eylemlerden ayaklanma gibi üst biçimlere varır. Sınıf savaşımı en sonunda proletaryanın devrimci iktidarına varır. Görüldüğü gibi emekçilerin mücadelesi öyle kolay biçimde başarıya ulaşmamıştır. Mücadelenin alt biçimlerden üst biçimlere geçmiş en sert, en şiddetli çatışmaları gerektirir.

Mücadele biçimlerine mekanik olarak yaklaşılmamalı. Şöyle ki, emekçi sınıf, ancak, mücadelesini üst biçimlere büründürebilirse, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkabilir. Ne var ki, bir çok mücadele biçimi, örnek olarak ekonomik mücadele, politik mücadele ve ideolojik (teorik) mücadele birlikte de görülebilir ve zaten emekçi kitleler bu üç biçimi birlikte yürütürse, kesin başarı elde edebilir. Politik mücadele, toplumsal mücadelenin alt biçimleriyle üst biçimleri birlikte aynı dönemde de kendini gösterebilir. Tümünden yararlanılmalı. Fakat herhangi mücadele biçiminin o sırada öne geçtiği de somut olarak belirtilmelidir. İşçilerin devrimci partisi, mücadele biçimleri sorununda muğlak davranamaz.

Bu bakış açısını kendi somutumuzda bu topraklarda ilerleyen güncel sınıf savaşımına uygulamalıyız. Devrim bütün koşullarının oluşmasıyla aktüel duruma geldi. Bu şartlarda sonuç ancak ve yalnızca devrimci mücadelenin en üst biçimlerine başvurularak alınabilir. Devrimci mücadelenin en üst biçimleri sorununu somut olarak ele alırken, göz önünde tutulması gereken ölçüt, sınıf kavgasının bugün geldiği düzeydeki gereksinimidir. Bu aşamada mücadelenin gereksinimi alt biçimlerle karşılanamaz. Mücadelenin günlük biçimleri, üst bizime varmak için değerlendirilmelidir.

Kitlelerin durumu kavramalarında sadece bizim söylediklerimiz değil, onların kendi deneyimlerinin de yeri var. Bugüne değin, gerçekleştirilen eylemler, kapitalist sınıf ve onların kolektif iktidarı kapitalist devleti devirerek, ezilen ve sömürülenlerin isteklerini karşılayacak kadar etkin olmuş değildi. Eylemler sonuç almaktan uzak kaldı. Çünkü dağınık, zayıf, yetersizdi. Bu durum emekçi kitlelerde daha iyisini daha güçlü, daha etkin ve birleşik mücadele ortaya koymaları için bir dürtü, bir itki ve yürünen yolu yeniden değerlendirme, eleştirme, gözden geçirme düşüncesi yarattı.

Deneyimlerin gözden geçirilmesi devrimci kitlelerin, hareketin durumunun bütün yönleriyle görmesini ve bunun nasıl aşılabacağını yol ve yöntemlerinin bulunmasını getirdi. Mücadeleyi daha üst biçimlere çıkarma hedefi, yığınların kendi deneyimlerinden çıkardıkları bir sonuçtur. 31 Mayıs 2013 ayaklanması tüm bu deneyimlerden sonuçlardan doğdu. Daha ileri gitmek için kendinden ileri gelen engellerden kurtulma, onları aşma düşüncesi devrimci bir düşünce biçimidir.

Hareketin bugün hangi düzeye geldiği öğrenilmek isteniyorsa, sadece nesnel koşulların durumu değil, bu koşulları devrime çevirecek devrimci öznenin durumu da doğru biçimde saptanmalıdır. Burada proleter ve diğer emekçi kitlelerin bilinç derecesinden söz ediyoruz. Yarım yüzyıllık yoğun devrimci mücadele içerisinde teori, politik ve pratik yönde büyük bir ilerleme ve yetkinleşme sağlandı. Tüm bu gelişmeler, kendini bilinçte yansıtmıştır. Bu topraklarda kitlelerin en mücadelecisi, en tutarlı, en devrimci, en ileri kesiminde –ki bunların sayısı milyonlara varmıştır- yüksek bir devrimci bilinç oluşmuştur. Yani insanlar, savaşırken, ayaklanırken, barikatlara koşarken ileri devrimci bilinçle hareket ediyorlar. Oluşmuş olan ileri devrimci bilinci halen küçümseyenler var. Öyle ki, ileri devrimci bilince sahip olan kitleler, devrimi gerçekleştirmede daha etkin bir rol oynar.

Bir saptama yapmak gerekir. Kitleler bugün, kendi gerçek güçlerinin farkında. Sadece öncü devrimci olanlar değil, artık toplumun çok daha geniş bir kesimi, halk gücünün, halk eyleminin varolan siyasal ve sosyo-ekonomik koşulları değiştirecek bir yeterlilikte olduğunu görüyor. Türkiye ve Kürdistan’da bir dizi ayaklanma sırasında kendi gücünü ve bu gücün toplum üzerindeki etkisini gördü. Kürt halkının kendi isteklerini, kendi elleriyle gerçekleştirmek için giriştiği mücadele, kendi gücünün farkında olduğunu gösteriyor.

Kazanmak isteyen, devrimi gerçekleştirmeyi hedefleyen bir sınıf, olayları kendi akışına bırakmaz. Sürece eylemleriyle yön verir. Bütün olayları, kapitalizmin ezdiği tüm insanların öfkesini, tepkisini, gücünü ve hareketini, kapitalist sınıfı devirme mücadelesinde birleştirir. Verilen mücadelelerle yetinmez, mücadeleyi üst biçimlere çıkarmak için en büyük çabayı gösterir. Ancak o zaman yükselen devrim dalgası sönüp gitmez, tersine devrimin zaferiyle sonuçlanır.

Mücadele Birliği

22 Haziran-6 Temmuz 2016

Sayı: 2

SIÇRAMA VE DEVRİM

Kapitalist dünyada ve bu kapitalist topraklarda, güncel olarak bizi hedefimize yaklaştıran gelişmeler yaşanıyor. Her tarafta kapitalizme karşı artan başkaldırı var. Devrimci başkaldırı, tarihsel gelişmeyi hızlandıran gelişmeler.

Kapitalist toplumun uzlaşmaz çelişkisi kendini bunalım sırasında şiddetli patlamalar ve şiddetli sınıf savaşımı biçiminde dışa vurur. Toplum sarsan her kriz, gerilim ve iç kapışma, kapitalizmin sınırlarını aynı zamanda bu sınırların ötesine, ilerisine geçme zorunluluğunu güçlü biçimde ortaya koyar. Buraya varılmazsa, üretici güçler, üretici güç olmaktan çıkıp yıkıcı güç haline gelirler.

Sorunun temeline kadar inemeyenler, ezilen ve sömürülenlerin aniden patlak veren, hızlanan, yaygınlaşan ayaklanmaların gerçek nede-nini anlayamazlar.

Devrimin nesnel koşullarının oluşumu ve giderek olgunlaşması olan devrimci durum, Türkiye ve Kürdistan'daki sınıf mücadelesinin gelişimine uzun zamandır damgasını vurmuştur. Öncesi bir yana son yirmi beş yıl içinde meydana gelen sosyal çalkantılar, altüst oluşlar, ayaklanmalar, tek kelimeyle eylemler dizisi, devrimci durum göz önünde tutulmadan anlaşılabilir. Devrimci durumun varlığını yadsıyan uzlaşmacı siyasetler, bu yüzden sınıf kavgasının gerçek değerlendirmesini yapamadılar.

Dönemin gerçek bir değerlendirmesini yapamayanlar, işçilere, emekçilere devrimci bir taktik sunabilir mi? Somut durumun kavranışına dayanmayan her türden ajitasyon içeriksiz, içi boş bir laf yığının-dan öteye gidemez. Ajitasyon adına yaptıkları, bayağılıktan başka bir şey değildir. Aynı anlayışla bazı düşünceler de ileri sürüyorlar. Fakat bu düşüncelerde düşünce yok. Düşünceleri gerçekliği yansıtmıyor. Bu yüzden çelişkilidir, tutarsızdır.

Dönemin en belirgin, en öne çıkan, dolayısıyla göze çarpan bir özelliği de kitlelerin mücadelede yetkinleşmesi, yani ustalaşmasıdır. Sadece az sayıdaki insan değil, daha geniş kitleler bu durumda. Bu kendi başına devrimci bir gelişmedir. Çünkü kitlelerin yetkin savaşçılar du-

rumuna gelmesi, düşmana karşı savaşta bir üstünlüktür. Yani şu demektir ki, burjuvazi mücadeleciler kitleleri yenemez ama kitleler burjuvaziyi yenebilecek bir noktaya gelmiştir.

İşçilerin ve emekçi halk kitlelerinin devrimcileşmesi ve devrimin sürükleyici gücü durumunda olmaları, devrimci komünist partinin politik desteğine ve önderliğine olan ihtiyacı ortadan kaldırır mı? Kesinlikle hayır. Komünist partinin sınıf kavgasındaki rolü sosyalizm mücadelesindeki yeri ve önemi devrimin zaferi için temel etkidir. Fakat emekçilerin uzlaşmacı siyasetlerin desteğine ihtiyacı yok. Onların kitlelere götürdüğü ister teoride, ister politika ve isterse kültürde olsun, uzlaşmacılıktır. Dolayısıyla yaptıkları emekçi halk kitlelerinin devrimci mücadelesini frenlemektir, kösteklemektir. Dün bunu yaptılar bugün de bunu yapıyorlar.

Devrimin sürükleyici güçlerinin öncü bir rol oynaması devrimci durum koşullarında daha da artar. Gelişme devrimci durum sırasında patlamalı, sıçramalı bir özellik gösterir. Tam da böyle bir anda olaylara bir yön vermek, sonuç açısından yaşamsaldır. Devrimci durumdan ezberci, ve çoğu kez bilinçsizce söz edenler, bu süreçte olayların ani sıçrama göstereceğini anlayamazlar. Devrimci durumun özgül özellikleri diğer dönemlerden ayırt edilmelidir. Yeni durum yeni görevleri koşullandırır.

Daha pratik düşünme, daha pratik davranma, yani hareket tarzımızı yeni duruma göre ayarlamazsak, ani patlamalara ayak uyduramayız. Tüm gelişmelerin örnekleri aşan yeni ayaklanmalara gebe olduğumuz ve tüm olayların hızla buraya aktığı bugünkü durumu göz önünde tutunca, yeni dönemin gerektirdiği görevleri yerine getirme yeteneği göstermenin önemi daha iyi anlaşılır.

Olayların aniden ve şiddetle patlak vermesi anlaşılabilir bir durum değildir. Uzun bir tarihi dönem boyunca emekçi halk kitlelerinin üzerinde uygulanan gerici burjuva şiddetin halk kitlelerinin üzerinde uygulanan gerici burjuva şiddetin ve ezilen sınıfların soyulmasının kaçınılmaz sonuçlarıdır. Dolayısıyla toplumu temellerine dek sarsan yığın eylemlerinin patlak vermesinde şaşılacak bir durum yoktur. Kitlelere yön verenler aniden kendiliğinden başlayan eylemler sırasında hazırlıksız yakalanmamak için bu gerçeği bilince çıkarmalıdır.

Bu topraklarda bir isyan, bir ayaklanma başlar başlamaz, kitleler çok hızlı olarak hareket geçiyor. Kendi eylemlerini örgütlüyor, güçlerini büyük bir dinamizmle kavgada ve sokaklarda birleştiriyor. Bu durum devrimci mücadelenin ileri bir düzeyidir. İleri bir niteliğidir ve bir özelliğidir. Bu durumda devrimci komünistlerin de çok süratli davranması verili pratik politik koşullarda öncü olmanın bir koşuludur.

Reformist ve diğer küçük burjuva hareketler, böylesine büyük bir kitle hareketini kendi dar kalıplarına kendi dogmatik siyasetlerine çekmeye çok çabaladı, fakat devrimci kitleler her defasında bu sınırlılıkların ötesine geçtiler. O büyük gücü görmezlikten gelen ve insanların kendilerini izlemesini düşleyenler, her defasında devrimci enerjilerini harekete geçiren emekçilerin, gençliğin, kadınların, ezilen halkların toplumsal pratiğine çarptılar.

Bugüne kadar geri teorileri, geri politikaları ve geri somut durum analizleriyle, devrimci işçi hareketinin ve devrimci kitle hareketinin gerisinde kalanlar bugün arayı iyice açmış durumdadır. Devrimci kitleler, Gezi ayaklanması, Kürdistan ayaklanmaları ve üstendikleri yeni görevlerle, devrim yönünde büyük adımlar attı. Bunları yeni adımların izleyeceği kesin. Atılan adımların aynı tempoyla olmayacağı açık. Tempo daha hızlı olacaktır. Bu mücadelenin kısa sürede yeni ve daha ileri aşamaya girmesi anlamına gelir.

Sınıflar mücadelesinin yeni bir aşamaya girmesi, örgütlü komünist güçlerin de kendi çabalarını yeni bir noktaya vardırırken sonuç getirir. Mücadelede yarım ağızla konuşmak, yarım yamalak girişmelerde bulunmak hiçbir sonuç getirmez. Yapmamız gereken, hareketi tamamıyla yeni bir düzleme çıkarmaktır. Hareketi, bir bütün olarak yeni bir aşamaya çıkarırsak, sınıf savaşını kazanırız. Bu aşamada devrimci kitlelerin tüm güç ve enerjisi ve tüm olanakları savaşı kazanmak için harekete geçirilir. O büyük devrimci güç etkin olarak ve sonuna kadar harekete geçirilirse hedefe giden mesafe iyice küçülür.

Belirlenen hedef büyük ve güçlü mücadeleyi etkileyecek, esinlendirecek, ateşleyecek ve ileri itecek nitelikte yani gerçekten devrimci olmalıdır. Kitlelerin uğruna dövüşecekleri hedef, kendi kurtuluşlarını gerçekleştirecek nitelikte olmalıdır. Peki hangi hedef ya da hangi toplum emekçilerin kurtuluşunu gerçekleştirebilir? Bu toplum, kapitalist toplumdan daha yüksek, daha ileri bir toplum olan komünist toplumdur. Türkiye ve Kürdistan proletaryası bu evrensel kurtuluş hedefine, emeğin devrimci iktidarı, halk demokrasisi yoluyla varacaktır. Devrimle iktidarın ele geçirilmesi öne çıkarılması gereken yakın bir hedeftir.

Ortaya çıkan yeni durum, mücadeleyi biçimini ve içeriğini de etkiler. Devrimci kitle eylemleri daha yüksek biçime çıkarılırken, ajitasyon, propaganda ve taktik daha devrimci bir içerik taşınmalıdır.

Mücadele Birliği
13-27 Temmuz 2016
Sayı: 3

OYALAMACILIK VE ERTELEMECİLİK ÜZERİNE

Belirttik fakat Gezi'nin dersleriyle üzerinde bir kez daha duruyoruz. Bu topraklarda, sınıf savaşının kendi gelişimi nedeniyle, ilk büyük ayaklanmada, tekelci burjuvaziyi devirip yönetime gelmemiz gerekiyor. Doğmuş olan ayaklanmayı mutlaka devrime çevirme yeteneği göstermeliyiz. Çünkü ilerde, aynı sonucu almak için daha büyük çatışmalara gitmek zorunda kalacağız. Sömürücü sınıf aynı durumun bir daha oluşmaması için önkelerine göre bin kat daha büyük bir hırsla saldıracak ve bütün gücünü sonuna dek harekete geçirecektir.

Böylesi bir durum 31 Mayıs'ta Gezi'de ortaya çıktı. Ne var ki, daha önce açıkladığımız nedenlerden ötürü ayaklanma sonuna kadar götürülüp devrime dönüştürülemedi. Sorun devrimci komünizm açısından açıklığa kavuşturulmuştur. Yalnızca sınıf bilinçli işçiler ve daha geniş kitlelerin güncel sınıf mücadelesinin, güncel devrimin sorunlarını görüp, kavraması için irdelemelerimizi çeşitli yönleriyle sürdüreceğiz.

Başlamış olan büyük bir eylemi, daha ileriye götürerek, son noktayı koymak yerine, yarı-yolda bırakmak yapılanlarla yetinip bir iç rahatlığı duymak bir anlayış olarak yerleşmiştir. Küçük burjuva sosyalist çevrelerin düşünce ve hareket tarzı bu şekildedir. Küçük adımlarda büyük gürültü koparmak, olanla tatmin olmak bu çevrelerde tipiktir. Tüm çabaları ve çalışmaları bu çerçeveyi aşmaz. Bu öyle bir anlayıştır ki, burjuvazi en kritik anda bile bunun sayesinde kendini güvende hisseder.

Dünya deneyimleri bir yana, kendi deneyimlerimiz şunu açık olarak göstermiştir ki eğer net bir politik perspektife sahip değilsen, gerçekten devrimci bir hedefin yoksa büyük bir kitle gücünü etkilemiş olman sonuç getirmez. Tersine, politikanın, koşulları karşılamaktan uzak ve geri içerikte olması, kitlelerin sınıf kavgası yolu üzerinde engel oluşturur. Güncel olarak devrimci bir siyaset izlemeyenlerin, mücadeleyi hedefe ulaşmadan sonuçlandırmaları kaçınılmaz olur.

Gezinin ilk günlerinde, ayaklanmayı bir an evvel bitirmek için özel çaba gösterenler ya da görünüşte bu büyük başkaldırışı destekliyormuş

gibi davranan ama gerçekte ise hiçbir etki gösteremediği eylemin bu üst biçimine karşı olan ve bu yüzden de daha fazla sürmesini istemeyen reformistler ve oportünistler bloku, yarıda kalan bir ayaklanmadan sonra ne olacağını düşünmüşler midir? Kesinlikle düşünmedikleri ortada. Tekelci burjuva iktidarı, egemenliğine yönelik halk kitlelerinin devrimci saldırısı sona erer ermez, daha şiddetli bir karşı saldırı başlattı. Gerici burjuva saldırısı, derinleşerek bugüne dek devam etti. Karşıt güçler arasında süren bu sert kapışma, ayaklanmaya bir sanat gibi yaklaşmak gerektiği ve onun tüm kurallarına tamamen uymak gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Sömürülen ve köleleştirilen kitleleri eylemden eyleme koşturacak ve ayaklanmayı başarıya ulaştıracak olan, bu mücadelenin devrimci içeriğidir, daha iyi ve yüksek yaşamlı gelecek amacıdır. Kitleleri ayağa kaldıran, tüm enerjileriyle harekete geçmelerini sağlayan böylesi bir amaçtır. Emekçilerin istekleri ve çıkarları ancak böylesi bir toplumda sağlanabilir. Hedeflerini açık ve net olarak bilen halk yığınları, eylemde daha kararlı davranır ve kesinlikle daha ileri gider.

Sermayenin ve faşist devletin yıllara yayılan gerici şiddeti, emekçi ve sömürülen kitlelerin yıllara yayılan devrimci mücadelesiyle yanıtlanmıştır. Bugünkü toplumsal sistemin artan saldırıları, devrimci kitlelerde bir perspektif kayması getirmemiş; ne görüş olarak ne de politik çizgi olarak onları reformizm noktasına düşürebilmiştir. Bu, 50 yıl içinde birçok defa denendi, fakat hiçbir zaman başarılı olmadı. Burjuvazinin çok yönlü saldırıları başarılı olamadığı gibi; buna karşı sürekli mücadele vermek proleter kitleleri ve proleter devrimci sınıf partisini yetkin bir duruma getirmiştir.

Parti ve çeşitli siyasi hareketlerin durumunu Gezi pratiğiyle ölçümlayebiliriz. Devrimci komünist parti, yetersizliklerine ve zayıflıklarına karşın, gerçek devrimci bir güç olarak ayaklanmayı daha ileriye, devrime dek götürmek için en büyük çaba içinde olmuştur. Bunun iyi bir kanıtı, önerdiği Geçici Devrim Hükümeti programıdır. GDH, ayaklanmayı devrime çevirme kararlılığını ifade eder. Buna karşılık diğerleri iyileştirmeci, sınırlı istemlerin ötesine geçmediler. Tabi ki bunun sonuçları olacaktır: Gerçek komünist parti bugünden yarına ilerlerken, diğerleri yok olup gitmekten kurtulamazlar.

Devrimin birçok koşulunun bir araya gelmesi, devrim için en uygun zemindir. Devrimin koşullarından söz ederken, dış koşulların da adımı etmek gerekiyor. İç koşullarının yanında, dış koşullarda, yani dünyadaki objektif koşullar devrimin olması için güncel olarak uygun bir durum sunuyor. Ortaya çıkan durumdan devrim için yararlanmada istekli olmayanlar, bilmiyorlar mı ki, aynı koşullar tarihsel olarak her zaman bir araya gelmez ve bize bu kadar uygun bir zemin sunmazlar. Çünkü gerek içerde

gerekse dünyada koşullar hızla değişiyor. Olaylara yön veren temelde sürekli bir değişim yaşanıyor. Ve karşımızda yeni bir durum çıkabiliyor. Buradan şu sonuca varabiliriz ki, doğmuş olan uygun durum kaçırılırsa, aynı durumun yeniden oluşumu için uzun bir zaman geçmesi gerekebilir.

Marksist-Leninistler devrimin ciddi hazırlıklarına girişirken nesnel durumu, ülkedeki ve bütün dünyadaki gelişmeleri gözler önünde bulundururlar. Lenin 1917 Ekiminde Sosyalist devrimde ısrar etmeseydi, bu işi kendi gelişimine bıraksaydı, zamanında müdahale etmeseydi, aynı koşullar doğar mıydı? Değil aylarca beklemek, durum gün gün değişiyordu. Lenin'in dehası bunu kavramış olması ve zamanında müdahale etmesidir. Aynı dönem Avrupa'da da devrimci durum ortaya çıktı, fakat orada oluşan durum devrimlerle sonuçlandıramadığı için, Avrupa proletaryası aynı koşulları uzun süre yakalayamadı.

Bu bakış açısında bir de Latin Amerika'ya bakalım. Nikaragua devrimi 1979'da zafere ulaştı. Devrim 79'da gerçekleştirilmeseydi aynı koşullar uzun süre yeniden oluşmayabilirdi. Gerilla mücadelesinin belli bir güce ulaştığı Guatemala, El Salvador, Kolombiya'da mücadele Nikaragua 79 gibi gerçekleşmedi. Çünkü 90'lı yıllarda dünyada ve Latin Amerika'da yeni gelişmeler ortaya çıktı.

Kuşkusuz işçi sınıfı devrimciliği her koşulda emekçi sınıfın kurtuluşu için savaşımdır, devrim için çarpışmaktır. Burada üzerinde durduğumuz ise şudur: uygun koşulları devrime çevirmek için bütün gücümüzle müdahale etmezsek daha sonra, yeni koşullarda sonuç almak için daha büyük, daha zorlu, daha sancılı mücadelelere girmek gerekecektir.

Gezi'de olduğu gibi birçok çevre, kendi geri, uzlaşmacı durumunun üstünü örtmek, kitleleri oyalamak için, kesin hesaplaşma için ileriye işaret etti. Bunlar devrimci değil, ertelemecilerdir: Bunlar devrimin güncelliğini kabul etmezler ve devrimi ilerinin sorunu olarak görürler. Onlar bunu, ileride, yeni koşullarda devrimi gerçekleştirmek için değil, kitleleri devrim için ciddi bir hazırlıktan uzak tutmak, süreci hızlandıran eylemlerden geri tutmak için ileri sürüyorlar. Ertelemecilik, oyalamacılık vb. küçük burjuva bir anlayıştır. İleride çok daha uygun koşullar doğsa, yine aynı anlayışla hareket ederler. Dolayısıyla, devrimin önünde önemli bir engel oluşturmaması için, bu anlayış bütün yönleriyle açığa çıkarılmalıdır.

Mücadele Birliği

27 Temmuz-10 Ağustos 2016

Sayı: 4

HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİ

1- Siyasi iktidar, 15 Temmuz'dan itibaren tüm gerici, faşist güçleri sokaklara çıkardı. Gerici güçler günlerdir sokaklarda, meydanlarda, mahallelerde, komünistlere, devrimcilere, ilericilere, işçilere, Alevilere, halklara karşı terör estiriyor. Faşist devletin ve gerici güçlerin saldırısı OHAL'le daha ileri noktalara vardiılıyor.

2- Sermayenin ve iktidarın amacı çok açıktır: Burjuva diktatörlüğün, gerici güçlerin saldırıları, yasaklamaları, ağır faşist terörüyle, Türkiye ve Kürdistan'ın birleşik devrimini bastırmak ve yok etmek. Yaratılan ağır baskı ortamından yararlanarak emek sömürsünü yoğunlaştırmak, tek kelimeyle sermayenin gücüne güç katmaktır.

3- Tam da bu nedenle sınıf çelişkileri iyice keskinleşiyor. Bu durum kaçınılmaz olarak sınıf savaşımının keskinleşmesini, emekçilerin artan başkaldırılarını beraberinde getiriyor.

4- İktidar OHAL'le, darbecilerin yapmak istediklerini yapıyor. Bu durum, siyasi iktidarla, darbecilerin ezilen ve sömürülen kitlelere, Kürt halkına karşı politikasının ve tavrının aynı olduğunu gösteriyor.

5- Bugüne kadar tüm baskı gücünü kullanmasına rağmen, bugün OHAL ilan etme gereği duyuyorsa bu güç sahiplerinin gerçekte egemen olmadıklarını, yönetemediklerini, kısaca durumlarının ne kadar kötü olduğunu ortaya koyuyor.

6- Hangi yönden bakılırsa bakılsın, tartışma götürmez gerçek şudur: Sistemin krizi yeni bir boyut kazanmıştır ve çok derindir. Böyle bir durum karşısında, devrimci komünistlerin, devrimci işçi sınıfının izlemesi gereken siyaset çok nettir: Burjuva egemenliğini devirmek, emeğin devrimci iktidarını kurmak.

7- Son günlerde olanlar devrimci durum koşullarında olayların ne denli hızlı ve ani gelişmelerle ilerlediğini, toplumun çelişmeli gelişiminin kendi içinde sıçramaları ve patlamaları taşıdığını gözler önüne sermiştir.

8- Devrimci durumu kabul etmeyenler, olayların bu ani ve hızlı gelişmesini anlayamazlar. Bu yüzden de sınıf savaşının gelişimine ayak uyduramıyorlar ve olayların ardından gidiyorlar.

9- Küçük burjuva uzlaşması siyasetlerin olaylar tarafından sürüklenmelerinin bir kanıtı, dönemi karşılayan sloganlar yerine, olaylara yönelik ve sınırlı sloganları öne çıkarmalarıdır. İşçi sınıfı ve işçilerin gerçek devrimci partisi ise, sınıf kavgasına itiş veren, kitlelerin önüne devrimi başarma görevi koyan sloganları öne çıkarır, olayların ardından sürüklenmez.

10- Burjuvazi ve gerici güçler çok hızlı hareket ediyor. İşçi sınıfının, Türkiye ve Kürdistan halklarının, devrimci güçlerin de çok süratli davranması gerekiyor. Bir an evvel sokaklara, meydanlara çıkmalı ve Gezi'den daha etkin bir ayaklanmayı örgütlemelidir. Bu adımları büyük bir cesaretle ve açıkça atmalıdır.

11- Gerici güçler cephesi çok güçlü değildir. Tersine en güçsüz ve en krizli dönemini yaşıyor. Gerici güçleri, tüm güç sahiplerini yenebilir ve onlara karşı üstünlük sağlayabiliriz. Bu savaşta zafer bizim olacak.

12- Başarısız darbeden sonra, gerici güçlerin faşist devletle birlikte, ilerici, devrimci kitlelere karşı saldırılarını arttırması; ilerici, devrimci kitleler de hızla harekete geçme, hızla örgütlenme ve devrimci tarzda savaşma biçiminde bir anlayış geliştirdi. Bu yeni bir durumdur. Ve kazanmamız için yeni olanaklar sunuyor. Bu durumu değerlendirmesini bilmeliyiz.

13- Sermaye, devlet ve siyasi iktidarın uzun süredir sürdürdüğü fakat OHAL'le derinleştirdiği gerici saldırıların bir amacı, işçi sınıfının ve diğer çalışanların sınıf mevzilerini bozmak, tahrip etmek ve dağıtmaktır. Böylece emekçi sınıfı mücadele araçlarından yoksun bırakmaktır. Sonuç; örgütsüz, mevzisiz kalan emekçileri sömürücü sınıfa boyun eğdirmek, sermayenin sınıf egemenliğini pekiştirmek ve kapitalist sınıf düzenini sürdürmek. Güç sahiplerinin bu yöndeki baskıyı arttıracağı kesin.

14- Alevi örgütlerinden şu sözü sık sık duyar olduk: "Aleviler kendi yaşam alanlarını kendi savunacaktır." Bununla sözü edilen, Alevilerin yaşadığı yerleşim yerlerinde, Alevilerin sürekli baskı, saldırı altında olduğu, katliamlarla karşı karşıya geldiği bilinen bir gerçektir. Alevilerle birlikte, tüm sömürülen ve ezilen kitleler, emekçiler, Kürt halkı aynı şekilde sürekli baskı ve saldırı altındadır. Yalnızca yaşam alanları değil, yaşamın her alanı, kapitalist-faşist kuşatma ve saldırı altındadır. Ezilen sınıflar ve ezilen halklar, ezilen kitlelerin 'kendi yaşam alanları' da her zaman sömürü ve baskı toplumunun

saldırılarına uğruyor. Bu toplum sürdükçe, bizler, sermayenin, faşist devletin, siyasi iktidarın tüm gerici güçlerinin baskısı ve saldırısı altında'yız.

15- Bazıları, ezilen ve sömürülenlerin hedeflerini iyice daraltıp, OHAL'e karşı, OHAL öncesi duruma dönülmesini dile getiren istemler öne sürüyor. Bu çok yanlış, çürük ve geri bir anlayıştır. Sanki OHAL öncesi durum kabul edilebilir bir durummuş gibi bir anlayış yerleştirmeye çalışılıyor. Bu anlayış devrimci mücadeleyi geriye götürür. Oysa ki mücadelemiz ayaklanmayla, devrimle iktidarı ele geçirme noktasına gelmiştir.

16- Gerek emekçilerin sınıf mevzilerini koruma anlayışı, gerek Alevilerin kendi yaşam alanlarını savunma anlayışı, gerekse Kürt halkının kendini savunmayla sınırlı bir mücadele geliştirmesi, kitlelerin, kendini savunma durumuna düşürmesi demektir. Oysa işçiler, devrimci güçler, tüm ezilen ve sömürülen kitleler savunma durumunda kalmamalı, saldırı durumunda olmalıdır. Zaten mücadele bir süredir bu aşamada yürüyor. Devletin, gerici faşist güçlerin artan saldırıları, bizi, bu aşamanın gerisine götürmemeli. Bu tam da, yönetenlerin varmak istedikleri noktadır.

17- Halkın en yaşamsal sorunları ne Haziran Hareketi, ne EMEP'in anlayışı, ne de HDP'nin anlayışıyla çözülür. EMEP, Haziran Hareketi vb. reformist tayfası, CHP'nin mitingine destek vererek, burjuvaziden ayrı duramayacaklarını bir kez daha gösterdiler. HDP'de bir taraftan sermaye partileriyle ortak bildiri yayınlıyor, diğer taraftan devrimci güçlerle birlikte davranıyor. Tüm bu çevrelerin bir ayağı her zaman burjuvaziyle birlikte olacaktır. Diğer ayağı ise emekçilerin, ezilenlerin içinde olacaktır. Tam bir küçük burjuva ikili davranıştır.

Halkın en yaşamsal sorunları uzlaşmayla değil, devrimci zorla, zora dayalı devrimle çözülür. Bu ise her zaman burjuvaziden bağımsız, ona karşı işçi sınıfının devrimci politik çizgisinde hareket etmeyi gerektirir.

Mücadele Birliği
10-24 Ağustos 2016
Sayı: 5

BURJUVAZİDEN BAĞIMSIZ VE ONLARA KARŞI

Küçük burjuvazinin ikili yapısı ve bunun ideolojik, politik yansımasıyla 15 Temmuz sonrası bir kez daha karşılaştık: Hem burjuvaziden yana olma, hem emekçi halktan yana. İkili karakter, iki ana sınıf arasında gidip gelme, tutarsız, kaypak ve cesaretsiz tavırlarının temelini oluşturuyor.

Fakat, sınıf mücadelesi tarihinde öyle dönemler vardır ki, her sınıfın gerçek durumunu öne çıkarır. Son günlerin gelişmeleri de, küçük burjuva siyasetleri yeni, bir yol ayırmasına getirdi. Tam da, tüm düzen güçleri, tüm gerici güçler sokağa indiğinde, bütün bu burjuva güçlere karşı, emekçileri bağımsız devrimci eylemlere teşvik edeceklerine, gidip bir burjuva partiye, CHP'ye sığındılar. Bu yolla kendilerine yönelik saldırılar karşısında kendilerini korumuş oluyorlar. Bu politikanın, devrimcilikle hiçbir ilişkisi yoktur. İzlenen politika, uzlaşmacılıktır. Devrimi için savaşmak yerine burjuvaziye boyun eğmektir. Burjuvazi karşısında eğilmekten daha rezil bir politika var mıdır?

Bu noktaya düşmemek için proletaryanın bağımsız ve devrimci sınıf politikasına dayanılmalıdır. Ama göstermelik olarak değil. Göstermelik olarak, burjuvazi karşısında, bağımsız biçimde örgütlenmek değil, gerçekten örgütsel olarak, politik bir çizgi olarak ve mücadele anlayışıyla burjuvaziye karşı hareket edilmelidir. Proletarya, sosyalizm uğruna mücadele hedefi ve devrimci sınıf savaşıyla, burjuvaziden –ve burjuva partilerinden bağımsız bir tavır gösterebilir. Emekçi sınıf, sınıfsız toplum hedefiyle, bugünkü topluma karşı ayaklanmadığı sürece, düzen güçleriyle yan yana düşer. Ve günün ana görevi durumuna gelen devrimi gerçekleştirme görevini ileriye ertelediği sürece, burjuva partilerin ardından gidecektir.

Uzlaşmacı küçük burjuva sosyalistler, burjuva partilerle, yıllardır böylesi ilişki içindeler. Seçimlerde olsun, belediyelerde olsun, milletve-

killeriyle ilişkilerde olsun, her zaman onlarla el ele oldular. Proletaryanın devrimci sınıf konumundan değil de, küçük mülk sahiplerinin toplumsal konumundan hareket ettikleri sürece, burjuva partilerin peşine takılacaklardır. Yalnızca işçi sınıfı, kapitalist sınıfla karşıtlık içinde olduğu için ve aralarında uzlaşmaz sınıf çelişkisi olması nedeniyle, düzen güçleri karşısında bağımsız davranabilir. Yalnızca işçi sınıfı, devrimci bir sınıf olarak, kurulu toplumsal düzeni havaya uçurabilir.

Opörtünist sosyalistler, emekçi kitleleri burjuva partilerin ardına düşürmek için, her dönem kendilerine bir bahane buldular. 70'lerde bahane, "Milliyetçi Cephe Hükümeti"ne karşı onu geriletmek adına kitleleri CHP'nin peşine taktılar; 90'larda "demokrasi mücadelesi" adına aynı sınıf işbirliği politikasını izlediler, bugün de "demokrasi bloğu" adı altında emekçileri düzen güçlerinin etkisi altına sokmaya çalışıyorlar. Gereçekler her dönem değişmiştir, fakat, bu politikanın özü, yani sömürücü sınıfla uyumlu davranma anlayışı değişmedi. Amacımız, bu çürümeyi, bu politikaları ortaya koyanlara göstermek değil, halen onların etkisi altında olan mücadeleciler emekçilere; bu sınıf işbirliği politikasının, emekçi sınıfın sosyalizm uğruna mücadelesinde aşılması gereken bir engel olduğunu göstermektir.

Politikasının temelini, burjuvaziyle birlikte hareket etmeyi oturtanlar, zorunlu olarak attıkları her adımda buna uygun davranacaklardır. Böyle bir anlayışla hareket edenler, emekçilerin sınıf savaşını sonuna kadar götüremezler. Her defasında "demokrasi bloğu"nu daraltmamak adına, çalışan kitlelerin mücadelesini yumuşatmak isteyecekler. Ve bu böyle devam eder. En sonunda, izlenen siyasette devrimcilik adına hiçbir değer kalmamış olacak. Uzlaşma yanlılarını en rahatsız eden, tepkilerini çeken şey, Leninist Parti'nin, proleter sınıf bakış açısını, sınıf politikasını ve devrimci sınıf mücadelesini her alanda gündeme getirmesi ve buna uygun davranmasıdır.

B. Haziran Hareketi, EMEP ve diğer sosyal reformistlerin, CHP Taksim mitingine katılmaları, burjuva partilere karşı tavır sorununu yeniden alevlendirdi. Öncelikle belirtelim ki, HDP içinde yer alan bazı unsurların, bu konuda yaptığı eleştirilerin politik bir değeri yok. Çünkü üç burjuva partiyle ortak bildiri yayınlamakla, HDP, CHP mitingine katılanların çok daha gerisine düşmüştür. CHP mitingine ise, ilkesel ve politik bir tavır nedeniyle değil, mitingi düzenleyen parti kendilerini çağırmadığı için katılmamışlardır. Burjuva partilere karşı tavırda, mitinge katılan reformistlerle HDP, birbirlerinden çok farklı bir yerde durmuyorlar.

Mitinge katılanların gerekçelerine bakalım: "mitinge katılanlar daha çok emekçilerdir, ilerici demokratlardır. Orada önemli olan kürsü değil meydanlardır" vb.

Öncelikle belirtelim ki, emekçilerin oraya gelmesinde sizin de payınız var. Devlet ve düzen partisi olan CHP, sizin de desteğinizle kitleleri denetim altında tutmaya çalışıyor. Böylece sizler mitinge katılmakla, tekelci sermayenin statükocu ve gerici gücüne, burjuvaziye hizmet ettiniz.

“Orada önemli olan kürsü değil alandır” sözünüz tam bir aldatmacadır. Çünkü gerçekte, alanda toplananlar, kürsüde K.Kılıçdaroğlu'nun okuduğu 10 maddelik manifestoyu onaylamaktan başka bir şey yapmadılar -ki bu 10 madde devleti ve tekelci sermaye egemenliğini güçlendirmeyi amaçlıyor- Siz de katılımınızla egemen sınıfa yardım ettiniz.

Dünya burjuva partiler yönünden epey zengin. Çünkü her ülkede çok sayıda burjuva sınıf partisi var. bu, somut bir durumdur. Sayılarının bu denli çok olmasına karşın, kapitalist sınıf nitelikleri hepsinde ortaktır. Tümü de, özsel olarak aynı karakteri gösterir. Kendi iç yapıları ve kitlelerle ilişkileri temelde aynıdır. CHP de bunlardan birisidir.

Modern kapitalist toplumda, emekçi sınıfın toplumda artan sayısı ve gücü o noktaya çıktı ki, emekçi halk kitlelerine dayanmadan, onların desteğini almadan hiç bir burjuva partisi ne iktidara gelebilir, ne de ayakta kalabilir. Fakat hiçbiri, emekçi kitlelerin çıkarlarını temsil etmez. Onlar, her zaman bir avuç sömürücünün çıkarını temsil ederler.

Emekçiler, destekledikleri partilerin burjuva sınıf özünü kavramış değil. Kendi çıkarlarıyla, peşinden gittikleri partilerin sınıf özü arasındaki karşıtlığı görmüş olsalardı, tüm bu partileri çoktan terkeder ve dolayısıyla kapitalist düzenin hakkından çoktan gelirlerdi.

Burjuva partilerinde tabanın, meydanın yönetimi üzerinde (kürsünün üstünde) bir etkisi olduğunu söylemek tam bir aldatmacadır. Bu partilerde politikalar ve kararlar, tabanın katıldığı kurullarda ve meydanlarda değil, fabrikatörlerin, bankaların, borsaların vb. tekelci sermayenin ofislerinde alınır. Sermeye aldığı kararları burjuva partilerin yönetimlerine dikte ettirir. Yönetimler de bu kararları tabana dikte ettirirler. Kitleleri bu yönde, yani emekçilerin çıkarlarına karşıt olarak yönlendirir.

Emekçilerin kapitalist düzen güçlerini bir an evvel terketmelerini sağlayacak olan, sınıf bilinçli işçilerin, devrimci sınıf partisinin bağımsız devrimci eylemleri geliştirmesi ve yoğunlaştırmasıdır. Emekçilerin kendi sınıf durumlarının bilincine varmalarının yolu, devrimci sınıf savaşıdır.

DEVRİMCİ GEÇİŞ SÜRECİ

Günlük mücadelenin sınırları içinde hareket etmek, kesinlikle aşılması gereken bir eğilimdir. Bu çerçeve içinde kaldığımız sürece, emekçilerin kurtuluşu yönünde bir arpa boyu yol alamayız. Oysa ki, emekçilerin toplumsal kurtuluşu, günlük mücadele sınırlarının ötesinde ve ilerisinde başlar. Günlük mücadele yürütülürken de, toplumun devrimci dönüşümü esas alınmalıdır.

Tarih ardışık gelişmelerle ilerler. Yapılması gereken, tarihsel olayları, o günkü sonuçları içinde ele almaktır. Bütün toplumsal olaylar, belirli bir tarihsel çerçeve içinde meydana gelir. Olayları somut ve belli tarihsel zeminlere bağlı olarak değerlendirmek marksist bir yöntemdir. Bu yolla, toplumun, hangi tarihsel süreçten geçtiğini belirlemiş oluruz.

Politik durumu ve daha bütünlüklü söylemek gerekirse politik sistemi, belirleyen sınıfların karşılıklı ilişkisidir. -Ki sınıflar ilişkisi, çelişmeli bir ilişkidir. Gerek sınıfların karşılıklı ilişkisi, gerek politik gelişmeler, içinde geçmekte olduğumuz tarihsel süreçle bağıntılı, yani güncel olarak açıklanmalıdır.

Basit düşünce, olguları kendi hareketi içinde izlemediği için, bir toplumsal durumdan başka bir duruma geçişi kavrayamaz. Aynı şekilde, bir toplumsal sistemden başka bir toplumsal sisteme geçiş sürecini de açıklayamaz.

Güncel olarak söylemek gerekirse, içine girdiğimiz yüzyılla birlikte, yeni bir toplumsal devrimler çağının başladığının ayırdına varmış değildir. Dolayısıyla yeni dönemin karşımıza çıkardığı devrimci görevler bilince çıkarılamamıştır.

Lenin, emperyalizmin (tekelci kapitalizmin) proletaryanın toplumsal devriminin öngünü olduğunu söyler. Bu, 1917'den bu yana tam yüzyıl boyunca kesin olarak doğrulanmıştır. Lenin'in kapitalizmden sosyalizme geçişi anlatan belirlemesinde, günlük mücadeleye saplanıp kalmanın en ufak bir iması bile yok. Kendini günlük mücadelenin akışına kaptıranlar Lenin'in sözlerini anlayamazlar. Eski toplumdan yeni ve özgür toplumsal koşullara geçiş uğruna büyük kapışma, günümüzde yeni ve ileri bir boyut kazanmıştır. Bu geçişi gerçekleştirecek büyük

mücadele, devrimin güncelliğine bağlı olarak, eski dünyayı derinden sarsıyor.

Biz, tam da geçiş dönemi üzerinde durmak istiyoruz. Bu dönem, toplumsal sistemin iç karşıtlığının en keskin halini aldığı bir dönemdir. Dolayısıyla sınıf savaşı bu süreçte en yoğun düzeye çıkar. Diğer dönemlerden farklı olarak arka arkaya gelişir, ya da aniden patlak verir. Büyük tarihi olaylar denilen olaylar zinciri, tamda bu sırada, eski toplumun yıkılış ve yeni bir toplumun kuruluş sürecinde ortaya çıkarlar.

20.yüzyılın ve günümüzün büyük, ilerici tarihi olaylarını ancak bu temelde açıklayabiliriz. 20. yüzyıldaki olayların önceki yüzyıla göre çok olması, sonrası yüzyılın, bir devrim çağı, yeni bir topluma geçiş döneminin başlamış olmasıyla açıklanabilir. Proletaryanın daha örgütçü daha bilinçli, daha deneyimli ve daha eğitimli olması, 20. yüzyılı toplumsal devrim yüzyılına çevirdi. 21. yüzyılın bu süreci daha ileriye götüreceği çok açık. Devrimci geçiş süreci, geçmişte nasıl büyük altüst oluşlar doğurduysa, gelecekte de doğuracaktır.

Bugüne kadar büyük mücadelelere öncülük eden devrimci sınıf, gelecekteki sınıf savaşımında çok daha etkin bir rol oynar. Böylesi bir rol oynayacak bütün donanımlara sahiptir. Proletaryanın toplumsal savaşımında daha etkin olması demek, yeni toplumun doğumunun daha çabuk gerçekleşmesi demektir. Mücadelenin tümü boyunca, yeni bir geleceği kurabilecek niteliği ve yetiyi kazanmıştır.

Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar mücadelesi, geçiş çağının, yeni bir toplumsal devrimler döneminin tüm özelliklerini kendi içinde taşıyor. Yeni bir toplumun doğum sancıları, kendini her geçen gün biraz daha şiddetli olarak hissettiriyor. Proletaryanın devrimci sınıf hareketinin görevi, tamda, devrimci mücadele tarzıyla bu doğumu hızlandırmaktır. Bu ise, verilen savaş en üst biçimlerine vardırırmakla gerçekleşebilir.

Fakat tam da bu noktada yan çiziliyor. Yan çizmeden, sapmadan hedefe gitmek için, devrimci sınıfa dayanmak ve devrimci düşünceye sahip olmak gerekiyor. Geçiş süreci, var olan mücadelenin ötesine ve ilerisine geçmeyi kesin bir zorunluluk olarak önümüze koymuştur. Burada sonuç ancak mücadeleyi en yüksek biçimlerini kadar çıkarılarak alınabilir. Ama basit düşüncede olanlar, devrimci düşüncenin yanından bile geçmeyenler, daha ileriye gitmezler.

Onlardan daha ileri mücadeleler beklemek boş yere beklemektir. Onların görevi, uç olarak gördükleri, devrimci olan ne varsa, onu törpülemektir. Oluşturdukları platformların içeriğine bakın, bunu çok net olarak göreceksiniz. Nesnel koşullar ve emekçilerin mücadele gereksinimi devrimci olanı dayattığı bir süreçte, onlar reformist olanda ısrar

ediyorlar. Özetle, onlar toplumsal devrimler çağının, yeni bir topluma geçiş döneminin çok gerisinde bulunuyorlar.

Her sorunda olduğu gibi, içinde bulunduğumuz tarihsel evrenin mücadele görevlerine de basit olarak bakanlar, ne kadar büyük görevlerle karşı karşıya olduğumuzun farkında bile değiller. Üst düzeydeki mücadele görevlerini, basit günlük uğraşlar derecesine indirgiyorlar. Her defasında, devrimci geçiş döneminin görevlerinin neler olduğunu hatırlatmak, bize düşüyor. Bu görevlerin, yığınsal devrimci eylem olduğunun, genel ve devrimci halk ayaklanmasına hazırlanmak olduğunun tarafımızdan sürekli altı çizilmiştir.

Olaylar arka arkaya patlarken, devrim, gün gün olgunlaşıyor. Öylesine olaylar yaşanıyor ki, her biri, bir ayaklanmaya dönüşebilecek denli serttir. Egemen gücün, devletin son yıllarda yaptığı katliamlar, bunların başında geliyor. Tümü, düzene ve devlete karşı büyük, derin ve keskin kitle öfkesine dönüşmüştür.

Bu öfkenin, bu toplumsal hareketin her seferinde bir ayaklanmaya dönüşmemesinin bir nedeni, güç sahiplerinin Truva Atı rolünü oynayanların, emekçi halklar cephesinde, düşmana destek vermesidir. Bu destek, kitlelerin öfkesini yumuşatarak ve ateşliliğini söndürerek yerine getiriliyor.

Kitleler ne zaman sokağa çıksa ve devlete karşı harekete geçse, sendikaların ve sol partilerin uzlaşmacı çizgisinin engelleriyle karşı karşıya geliyorlar.

Kitleler her eylemde bu uzlaşmacı çevreler tarafından aldatıldı, engellendi ve etkisizleştirildi. Burjuvazi kendisinin yapamayacağı kitleleri politize etme işini, emekçi hareketindeki kendi uşakları aracılığıyla yapıyor. Bu burjuva barikatının kesinlikle aşılması gerekiyor. Engeller ise daha ileri gidilerek aşılabilir.

Yalnızca devrimci işçi sınıfı ve sınıf partisi daha ileriye gidebilir. İçinde bulunduğumuz koşullarda görevlerinin ne olduğunu açık olarak ortaya koyan parti, geniş kitlelere öncülük etme yeteneğini de gösterebilmelidir.

Bugüne dek toplumu sarsan ilerici nitelikte çok sayıda olay oldu. Önümüzdeki dönemde, geçiş sürecinin karakterine uygun olarak daha büyük ve daha etkin eylemlerle, olaylarla karşılaşırız. Parti tüm bu olaylarda ve tüm bu süreç boyunca önder bir rol oynamalıdır.

Mücadele Birliği

7-21 Eylül 2016

Sayı: 7

KİTLELERİN BİLİNÇ HAREKETİ

İçinde bulunduğumuz koşullar hakkında işçilerde bir bilinç açıklığı oluşturmak, komünistlerin temel bir görevidir. Toplumsal devrime somut olarak yaklaşmamız gereken bir süreçte, bu görevin daha büyük bir önem kazandığı kendiliğinden anlaşılır.

Burjuva egemenliğine karşı verilen devrimci mücadele, ağır gerici saldırılar ve faşist devlet terörüne rağmen yıllardır durdurulamaz bir güçle ilerliyor. Emekçi kitleler, her durum altında, devrimci mücadeleyi ayakta tutarak ve ileriye taşıyarak, kapitalist toplumun ve kapitalist devletin saldırılarını ve amacını boşa çıkarıyorlar. Bunun temelinde yatan nesnellığın yanında kitlelerin kararlılığı, devrimci savaşıllığı ve bilinçliliği iyi kavranmalı.

Böylesi bir gelişmenin tarihsel ekonomik temeli var. Kapitalist toplumun iç çelişkileri çok keskin, çünkü bu topraklarda sınıflar yarımı çok derin. Varsılık ve yoksulluk arasında büyük bir uçurum var. Sınıflar ayrımı çok belirgin, elle tutulur durumda ve en derin düzeye varmıştır. Güncel sınıf savaşımı bu temelden besleniyor ve yükseliyor. Bu gerçeği unutan, toplumsal gerçekliği bütün yönleriyle irdeleyen diyalektik materyalist yöntemi bir kenara bırakan sınıf bakış açısını yitirir.

Sınıf ayrımının ve sınıf karşıtlığının ileri derecede geliştiği bir yerde durağan ve sakin bir ortam değil, toplumsal durum sürekli alt üst oluş, çalkantı ve savaşım halindedir. Durum senelerdir devrimci durum olarak şekillendi.

Kendi istekleri ve kendi çıkarlarıyla ortaya çıkan kitleler, hedeflerine varana dek devrimci koşulları sürdürme kararlılığı gösteriyorlar. Her şeyden önce içinde buldukları koşulların ve kendi toplumsal durumlarının bilinciyle harekete geçiyorlar.

Her zaman aynı düzeyde ve aynı tempoyla olmasa da yarım yüzyıllık tarihi olan devrimci bir hareket var. Kitlelerde içinde bulun-

dukları durum hakkında kendilerinde bir bilinç açıklığı oluşmuş olmasaydı ve yerine getirmeleri gereken tarihsel görevlere ilişkin bir devrimci politik bilinç edinmemiş olsalardı bu denli süre bu kadar yoğun ve sert bir mücadeleyi sürdüremezlerdi. Bilinç açıklığıyla hareket eden kitleler, devrimci kavganın varlığını ve devamını güven altına almıştır.

Proleter sınıfın bilinç berraklığı, burjuvaziye karşı mücadeleyi içinde emek ilkesinin egemen olduğu sosyalist toplumun kuruluşuna vardıracak bir yetkinliktedir. 20. yüzyılın tarihi, emekçi sınıfın bu yetkinliğini kanıtlamıştır.

Kapitalist kuşatma altında, sosyalist toplumu on yıllarca ayakta tutacak bir sosyalist bilinç oluşmuştur. Sosyalist bilinç yüksek bir bilinçliliktir. Sosyalizme, sınıf mücadelesi ve toplumsal devrimle varılacağı biçiminde bir anlayış, dünya işçi hareketine yerleşmiştir. Burjuvaziye karşıtlık izinde oluşan işçi sınıfının mücadele tarihi, emekçi sınıfın kavrayışlılığının derecesini verir bize. Tarihe devrimci bir anlayışla bakanişçiler, yeni ve özgür toplumsal koşullara ulaşmak, daha yüksek bir yaşam biçimini gerçekleştirmek için bir yüzyılı toplumsal devrimler yüzyılı haline getirdiler.

Kitlelerin bilinçli olarak davrandıkları her yerde toplumsal devrim patlak verdiğinde, devrim yığınların güvencesi altında olmuştur. Bunun kanıtları yakın zamanın dünya tarihidir. Komün Devrimi, Ekim Devrimi ve geçen yüzyılın tüm toplumsal devrimleri kitleler bilinçli olarak davrandığı için varlığını sürdürebilmiştir.

Devrimci teori, işçi sınıfının elinde güçlü bir silahtır. Devrimci bir teoriyle davranmış bir sınıf, burjuvaziye yenebilir. Kitlelerin mücadelesine ve toplumsal devrime önderlik edebilir. Oradan daha ileriye, sosyalist toplumun kuruluşuna ancak devrimci teorinin yol göstericiliğinde ilerleyebilir.

Yalnızca devrimci teori, kitlelere yeni bir bakış açısı kazandırabilir. Bilincini devrimci teoriyle donatan emekçi sınıf karşıtı karşıtında üstün bir konumda olur.

Burada, küçük burjuva sosyalist hareketlerin teori yapma anlayışlarının, marksizmden çok farklı olduğunu belirtelim. Onlar sık sık teorinin öneminden söz ederler fakat sıra teoriyi bilimsel olarak öğrenme ve ortaya koymaya gelince, bilimsel yeteneklerinin sıfır olduğunu görürüz. Teori adına kendilerinin orta yere koydukları bir şey olmadığı için, oradan buradan aşırımlarla teori oluşturma peşinde olmuşlardır. Gerçekte bir görüşleri olmadığı için Gezi Ayaklanması sırasında olduğu gibi ne yöne gideceklerini bilemez halde olayların peşinde sürüklenmekten başka bir şey yapmadılar.

Kitleler, tüm küçük burjuva siyasetlerinin hiç düşünmediği daha doğrusu düşünemediği bir anda o güne değin görülmeyen, en ileri tarihsel girişimi, bir halk ayaklanmasını gerçekleştirdi. Politik olarak ileri şeyler söyledi, pratikte ileri örgütlenmeler yarattı. Leninist Parti'nin devrimci sloganlarına, bildirilerine, daha yakın bir ilgi gösterdi. Uzlaşmacı siyasetleri birçok noktada aşarak, daha ileri gitti. Bilinç ve örgütlenmede halen süren tüm zayıflıklarına karşın mücadele süreci boyunca küçük burjuva hareketlerinin hepsinden daha ileri bir noktada konumlandılar. Kitleler bilinç açıklığı olmasaydı 31 Mayıs'ta başlayan ayaklanma günlerce sürmezdi ve bu denli etkili olmazdı.

Kitleler, kendi toplumsal pratikleriyle büyük deneyimleriyle siyasi hareketleri, sloganlarını, politik görüşlerini ölçümlüyorlar. Böylece hangi siyasal çizginin kendilerini daha ileriye götürebileceği hakkında denetlenebilir bir görüşe ulaşıyorlar. Mücadeleci kitleler en çok da önemli olaylarda büyük tarihi anlarda gündönümlerinde ve kritik anlarda gerçek devrimci görüşlerin önemini kavrar ve tüm ciddi etkiyle öğrenmeye çalışır.

Marksizmin devrimci teorisi ve onun somut koşullara uyarlanması en çok da sınıf savaşımının en tayin edici sürecinde her türden küçük burjuva görüş arasından sıyrılıp öne geçer, emekçi kitlelerin içinde maddi bir güce dönüşür.

Kitlelerin teoriye artan ilgi göstermesi dünya devrim tarihini geniş bir incelemeden geçirmesi, devrimci marksizmle oportünist görüşler arasında net bir ayırım yapması, pratikte olduğu gibi teoride de devrimci olana yönelmesi devrim dönemlerinin karakteristik bir özelliğidir. Bu devrimin güncelliğinin kitlelerce kavranmasıdır.

Bilimsel sosyalizmin ilkelerine dayanan, proletaryanın tam kuruluşu için savaşan, bu yolda sınıfı kavgasının önüne çıkaracağı her türden mücadeleyi karşılama yeteneğine sahip devrimci komünist parti programıyla, yapısıyla ilkeleriyle, pratiğiyle sınıf kavgasını sonuna dek götüreceği bir konuma gelmiştir.

Her sınıf bilinçli işçi devrimci komünist partide, Leninist Parti'de örgütlemek için en büyük çabayı göstermelidir. Kitlelere ve toplumsal devrime devrimci sınıf partisinde örgütlenerek önderlik edebilir.

Mücadele Birliği
21 Eylül-5 Ekim 2016
Sayı: 8

YENİ GELİŞMELERİ KARŞILAYACAK KÖNUMDA OLMAK

Bulduğumuz topraklarda olaylar çok hızlı oluyor ve yenileri büyük bir hızla öncekilerin yerini alıyor. Olayların anlamı ve kapsamı o kadar geniş ve derin ki, tüm toplum, bunun etkisine girmiş durumda. Günlük yaşam, olayların içinde ve olaylarla birlikte sürüyor. Bugünkü toplumun çerçevesi içinde patlak veren olaylar ortadan kalkmayacağı gibi, giderek daha da şiddetlenecektir.

Olayların gelişimi, en sonunda toplumun nitel değişimine varacak kaçınılmaz olarak. Olayların peşinden sürüklenmemek, zamanında doğru tavır almak ve bütün derinliğiyle kavramak için süreci kendi hareketi içinde değerlendirmemiz gerekiyor. Bu, belli bir teorik düzeyi gerektiriyor. Olayların gelişme yönünü ana çizgileriyle tanımlayan bir nitelik, bir düzey gösteremezsek, bırakalım sürece müdahalede bulunmayı, olayların akışına kapılmaktan başka bir şey yapamayız.

Olaylara bir yön, bir biçim vermek için, öncelikle yüzeyde görünle, onu etkileyen temeldeki gelişmelerin bağıni kurmalıyız. Çünkü temeldeki her önemli değişim yüzeydeki olayların yönünü tayin eder. Taktiğimizi ve politikamızı, yüzeyde olanların temeldeki gelişmelerle bağıni kurmaz ve ikisinin karşılıklı ilişkisine dayandırmazsak, sürecin gerçek bir değerlendirmesini yapamayız.

Bugün ekonomik yapıda meydana gelen ve derinleşen uzlaşmaz sınıf çelişkileri, öyle bir noktaya geldi ki, o büyük politik üst yapının havaya uçurulması bir zorunluluk olmuştur. Bu da toplumsal devrimi, her yönden bir zorunluluk haline getirdi. Ancak bir toplumda devrim insanlığın önünde yeni bir gelecek açabilir. Tarihsel ve ekonomik gelişme bu noktaya varmıştır. İşçi sınıfının taktiği bu nesnel toplumsal durumu kavramalı ve toplumsal dönüşüme hizmet etmelidir. Yüzeyde olanlarla yetinenler, emekçi kitlelerin güncel devrimci görevlerini ortaya koymazlar.

Kapitalist toplum işçi sınıfıyla burjuvazinin çelişkili karşılıklı ilişkisine, birliğine ve mücadelesine dayanıyor. Emek-sermaye çelişkisi ve karşıtlığı güncel olarak bu birliği havaya uçuracak bir gelişme aşamasına varmıştır. Devrim, çelişkinin çözümü olarak gündeme gelmiştir ve günceldir.

Toplumdaki gelişmelerin, dönüşümün ve sınıf çatışmalarının te-

melinde karşıtların birliği ve mücadelesi var. Yapmamız gereken, tarihin hareketini her yerde izlemektir. Çünkü hareket bir noktadan başka bir noktaya doğru ilerler.

Her momentteki gelişmeleri somut olarak çözümlememiz gerekiyor. Karşıtların mücadelesi temelindeki tarihsel hareket, karşımıza yeni gelişmeler çıkarır.

Yeni gelişmenin bize dayattığı örgütlenme ve mücadele alanındaki görevlerin neler olduğunu doğru olarak belirlemek için, her şeyden önce içine girilen yeni durumu, koşulları ve süreci teorik olarak çözümleyecek güçte olmamız gerekiyor.

Bir çok siyasi hareket yeni gelişmeleri karşılayacak teorik bir temele sahip olmadığı için 12 Eylül'de yeni sürecin gerektirdiği görevlerin ne olduğunu saptayamadı.

Sınıf kavgasının bu süreçteki gelişimine ayak uyduramadı ve bir varlık gösteremedi. Ama küçük burjuva hareketlerin 90'larda yeniden ortaya çıkan devrimci durum koşullarında da tutumları özde farklı olmadı. Devrimci durum yeni gelişmelere yol açtı. Bu dönem yığınsal devrimci mücadelenin belirgin olarak öne çıkmasıyla karakterize olmuştur. Yığınsal devrimci eylemlerin bir yerde, en yüksek biçimine, bir ayaklanmaya varması kaçınılmazdı. Haziran halk ayaklanması bu ortam, durum ve koşullarda patlak verdi. Ne var ki, onlar bir ayaklanmayı karşılayacak bir durumda değillerdi. Bu yüzden olaylar tarafından sürüklendiler.

Gezi ile başlayan ve daha sonra çeşitli biçimlerde devam ederek günümüze dek gelen ayaklanmalar dizisi, devrimci komünist hareketin değerlendirme ve sonuç çıkarmada eski ölçütleri kullanılmayacağını bize öğretmesine karşın yeni sürece önceki ölçütleri uygulamak yeni gelişmeleri hiç anlamamaktır.

Bugün büyük kitleler bu köhnemiş düzene karşı savaşıyor. Her gün yeni yeni kitleler devrimci mücadeleye atılıyor. Öncülük etmememiz, bir yön vermemiz durumunda bu güçler güncel burjuva toplumu yıkaacaktır.

Her gelişmeyi karşılamaya hazır olanlar devrimci mücadeleyi her süreçte sürdürme gücünü sergiliyorlar demektir. Ama belli dönemler yeni süreçleri karşılayacak bir potansiyel sergilemek, ilerde otomatik olarak aynı şeyin yapılacağı anlamına gelmez. Sosyalizmde yeni iç ve dış gelişmeler karşısında durumu çözümleyici gücü gösteremeyenler ya sapsmalarına uğramış ya da sosyalizmin gelişmesinin karşısına geçmişlerdir.

Küçük burjuva sosyalizmi devrimci mücadeleyi hareketin her aşamasında ileriye taşıyamaz. Mücadelenin belli bir yerinde hareketi terk

eder. Mücadeleyi hareketin her aşamasında götüren işçi sınıfıdır, işçilerin devrimci partisidir. Sosyalizmin yüz yıllık tarihi bunun bir çok örneğine tanıktır. Bilimsel sosyalizmin temel ilkelerini terk eden ve burjuvaziyle uyum peşinde koşan sıradanlaşmış, oportünist çiziyeye kaymış olan işçi partisi değil elbette sözünü ettiğimiz. Devrimci marksizmin savaştan partisinden söz ediyoruz.

Sınıf kavgasında hiç kimse grup ya da parti uzun süre aynı noktada duramaz. Burjuva yasallığını esas alan, reformist sosyalist partilerin içinde bulunduğu genel durum, sosyalizmin temel ilkelerini terk edenlerin varacağı yer hakkında net bir fikir veriyor.

Bu durumdaki “işçi partisi”, “sosyalist parti” ya da “komünist parti”ler buldukları yeri tamamen terk edip, burjuva toplumu savunacak kadar bayağılaştılar.

Tekelci kapitalizm döneminde kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinde bu yeni tarihsel evrede sınıf mücadelesinin gelişimine ayak uyduramayanların hepsi en sonunda kendilerini burjuva partilerin yanında buldular.

Yönünü geleceğe değil eski topluma çevirenler önceki reformist ve oportünist partilerle sınırlı değil. Onların yerini alan diğer oportünist sosyalizm çizgisindeki hareketler de, durumlarında köklü bir değişim yapmazlarsa gidecekleri yer burjuva güçlerin yanındır.

Dünyayı dönüştürme tarihsel görevini kendine görev edinen işçi sınıfı üstlendiği görevi mücadelenin her anında, her yeni gelişme sırasında, her yeni süreçte yerine getirmek için teorik düzeyini, genel niteliğini sürekli geliştirmeli ve nesnel gelişmenin bilgisini edinmelidir. Günü kurtarma sığınağına düşmeden ideolojik araştırmalara gereken önemi vermelidir. Bu yolda göstereceği ilerlemeye bağlı olarak tarihin ve ekonomik gelişmenin önüne çıkaracağı yeni durumları çözümleyecek ve karşılayacak bir güce sahip olur.

Bu topraklarda Marksist-leninist olmanın, devrimciliğin ölçütü, her şeyden önce devrimin güncelliğini kabul etmektir. Devrimci durumun varlığı, devrimi gerçekleştirmeyi dönemin ana ve ivedi görevi durumuna getirmiştir.

Devrim ise ancak halk ayaklanması yoluyla başarıya ulaşabilir. O halde kitleleri, işçi sınıfının önderliğinde ayaklanmaya hazırlamak devrimci kitle eylemleriyle süreci hızlandırmak güncel koşullarda biricik devrimci taktiktir. Bize düşen taktiği başarılı olarak yaşama geçirmektir.

Mücadele Birliği
8-5-19 Ekim 2016
Sayı: 9

SÜREC BURJUVAZİYE KARŞI GELİŞİYOR

Sömürülen emekçiler, sömürücü sınıfın attığı her adımı yakından izlemeli ve bu konuda kendi tutumunu belirlemelidir. Böylesi bir politika takip etmek, karşıtlar mücadelesinin niteliği gereğidir. Emekçi sınıf kapitalistlerin politikaları ve kararları karşısında ilgisiz kalamaz. Emekçi olmayanların yönelimi, emekçi olanları çok yakından ilgilendirir; hem de doğrudan doğruya.

Öncelikle bilinmelidir ki burjuva içerikli politika, karar ve girişimlerin ilk plandaki etki ya da sonuçlarıyla, uzun süreli etkileri ve sonuçları aynı değildir.

İlk planda, sömürücülerin yararına gibi görünen bir politika, uzun sürede ya da sürecin ileri aşamalarından, onların aleyhine gelişebilir. Burjuvazinin gerek tek tek politik adımları ve gerekse genel olarak politik yönelimi hakkında bir yanılgıya düşmemek için, bunun ilk plandaki sonuçlarına değil, esas olarak daha ilerideki sonuçlarına bakılmalıdır. Sermaye güçlerinin emekçilere, halk kitlelerine yönelik yaptığı saldırıların ilk sonuçları ne olursa olsun, her saldırının sonucunda biraz daha yıpranmış ve güçsüz düşmüş olarak çıkıyorlar.

İktidar, gerici ve faşist güçleri, devlet güçlerinin desteğinde sokağa dökerken, buradan güçlenerek çıkacağını düşünmüştür her zaman. Son dönemlerde aynı düşünceyle, gerici güçleri sokağa indirdi ve ilerici, devrimci halklar üzerinde terör estirdi. Gerici güçler, bununla, kendilerine karşı olanların sinip bir daha kolay kolay sokağa çıkamayacağını sandılar. Sokağa inme, ilk planda onların lehlerine gibi göründü; fakat daha sonra, her şey onlara karşı gelişti.

Karşı-devrim güçleri sokağa çıkmakla, devrim güçlerini de sokağa çıkmaya davet etmiş oldular. Öyle de oldu, bir süre sonra, emekçi halk kitleleri, kapitalizme, faşizme, şovenizme ve gericiliğe karşı, terk etmedikleri sokaklara dahagüçlü olarak çıktılar. Arkası da gelecek. Derin ve sert ekonomik ve politik krizin yaşandığı koşullarda, yani devrimci bunalımda, egemen gücün halk kitlelerine karşı yönelttiği her saldırı, her girişim, bir süre sonra ona karşı gelişir.

Ekonomik ve politik krizi bu kadar derinken Türkiye'nin, Suriye'nin bir bölümünü askeri olarak işgal etmesinin nasıl sonuç vereceği çok açık değilmi?

Orada elde edecekleri başarılarla, içerideki durumlarını güçlendireceğini düşünenlerin tam tersine orada ki varlıkları, buradaki ekonomik durumu daha da kötüleştirecektir. Bu da, varolan bunalımın daha da derinleşmesi demektir. Tüm askeri harcamaların ve savaşın giderlerinin asıl karşılayıcıları emekçi halklar olduğundan; savaş halk kitlelerine tam bir yıkım getirecektir. Bunun beraberinde, diğer şeylerin yanında, kapitalist düzene ve iktidara karşı yeni başkaldırıları, ayaklanmaları getireceği açık.

Birinci Emperyalist Dünya Savaşında emperyalist devletler, ilk planda emekçi halkı, gerek şovenizm propagandasıyla, gerek ekonomik vaatlerle, gerekse zorunlu askerlik yoluyla, kendi çıkarı için cepheye gönderdi. Böylece bir an için içerde şiddetlenen sınıf kavgasından kendini kurtardı. Fakat savaş, acı, gözyaşı, ekonomik yıkım ve sefalet getirdi. Bu ise Avrupa'da devrimci durumu doğurdu. Bu gelişmeler, devrimcilere ve devrimci ayaklanmalara yol açtı. Burjuva devletlerin girişimleri ilk anda, kendi yararına gelişse de bir süre sonra, gelişmeler onlara karşı yürüyor.

Kapitalizm, karşıtlığa ve uzlaşmaz çelişkilere dayanan bir toplumdur. İçinde taşıdığı çelişkiler ve çelişkilerin gelişme derecesi devrimin koşullarını tüm kapitalist ülkelerde olgunlaştırdı. Dünya devrimi bu koşullarda gelişiyor. Bu bir süreçtir, süreç gelişmeye, olgunlaşmaya devam ediyor. Kapitalist üretim ilişkileri çerçevesinde, oluşan ekonomik krizler ve sosyal çalkantılar bu süreci derinleştirmekten başka bir sonuca varmıyor. Özcesi nesnel gelişmeler bizden yana.

Bu nedenle burjuvazinin emekçilere karşı dünya genelinde başlattığı ve giderek yoğunlaştırdığı ekonomik ve siyasal saldırılar, ilk anda onlara sevinç veren bir sonuç getirirse de, uzun süre içinde nesnel gelişme onlara tuzaklar kurar ve sevinci yıkıma dönüştürür.

Nesnel toplumsal gelişmelerin bizden yana olması burjuvazinin Engels'in deyimiyle, bizim için çalışması komünistleri edilgenliğe, kendini olayların akışına bırakmaya itmemiştir. Uygun toplumsal koşulların doğması, komünist parti için bu durumdan en etkin ve en iyi biçimde yararlanmayı beraberinde getirir.

Komünistler bundan sonuna dek yararlanırlar. Nesnel koşulların varlığına rağmen yeni bir toplumun kurulması toplumsal devrimi gerektirir. Dünya proletaryasının yeni bir toplumu hedefleyen eylemleri, 20. yüzyılın başından bu yana tarihin gerçek itici gücüdür.

Fransa'da aylardır varlığını sürdüren büyük işçi ve halk eylemleri, kapitalizme karşı ciddi bir başkaldırıdır ve emekçi hareketin, tarihin itici güçleri olduğunun yeni bir örneğidir. Ardından Almanya

toplumsal patlamanın yeni alanı ve enternasyonal sınıf hareketinin yeni bir mevzisi oldu. Buna yeni ülkelerin ekleneceği kesin. Çünkü sermaye saldırıları dünya çapında örgütleniyor. Avrupa işçilerin ve halkın kapitalizme karşı ayaklanmalarına ilk defa sahne olmuyor.

Son 25 yıldır, neredeyse kesintisiz olarak devam ediyor. Kapi-talistler her seferinde yeni yollarla bunu bastırmaya çalıştı. Fakat daha sonra hem de daha güçlü ve etkili olarak yeniden ortaya çıktılar. Ne kadar bastırmaya kalkışırsa kalkışsınlar daha sonra daha büyük ve daha yıkıcı ve daha devrimci olanlarıyla karşılaşacakları çok net.

Aynı hareket, Türkiye ve Kürdistan'da çok daha nitelikli, çok daha ileri, çok daha şiddetli ve çok daha devrimci biçimde ilerliyor. Yeni değil, on yıllardır sürüyor bu durdurulamaz hareket. Egemen sınıf kaç kez ezmeye, bastırmaya, önlemeye çalıştı yığınların devrimci hareketini, fakat ne oldu, dün daha az sayıdaki insanla sınırlı olan hareket, bugün milyonların hareketi olmuştur. Siyasi iktidar, devlet güçleri her defa gerici saldırılarını arttırırken, durumu o an için kendilerinden yana çevirdiklerini sandılar, ancak durum onlara karşı gelişti.

Emekçilerin devrimci hareketi artık bastırılmayacak kadar güçlü bir duruma gelmişti.

Dünya da ve bulunduğumuz alanda büyük bir dönüşümler çağı yaşanıyor. Böylesine büyük bir dönüşümler hareketi, reformlar mücadelesinin sınırlarını aşmayan geri taktiklerle karşılanamaz. İşçi hareketinin taktiği yığınsal devrimci mücadeleyi destekleyen ve onu daha ileriye götürecektir bir içerik taşımaktadır.

Küçük burjuva siyasetler ise ne bunu göze alabilir ne de sonuna dek tutarlı devrimci bir kararlılık gösterebilir. İleriye gitmek için bu hareketler aşılmalıdır.

Devrimci kitleler eylemleri en yüksek biçimine kadar vardırı-rak onları pratikte aşıyorlar ve daha ileriye gidiyorlar. Tekelci kapi-talist düzene karşı emekçi kitlelerin devrimci hareketini destekleyip güçlendirirken, komünist partinin görevi, hareketin hedefli (amaçlı) bir hareket olarak gelişmesini sağlamaktır.

Günün ana hedefi, burjuva egemenliği devrimle devirmek, ye-rine emekçilerin iktidarını kurmaktır. Hedef devrim, hedef devrimci iktidar, hedef emekçilerin toplumsal kurtuluşudur.

Mücadele Birliği
19 Ekim-2 Kasım 2016
Sayı: 10

DEVRİMCİ DÖNÜŞÜM ÇAĞI

Kapitalizme karşı-devrimci başkaldırıları, bir süre öncesine kadar Latin Amerika ve bölgemizde ortaya çıkan bir olgu durumundaydı, bugün ise tüm kapitalist ülkelerde görülen bir olgudur. Devrimci küresel başkaldırı kapitalist dünyada derinleşme eğilimi gösteriyor.

Fransa'yı sarsan ve aylarca süren milyonlarca işçinin ve halk yığınlarının büyük eylemleri, tüm Avrupa'ya doğru dalga dalga yayılıyor. Fransa'yı Almanya izliyor, derken tüm kıta yeni bir eylem dalgasının etkisi altına giriyor. Çünkü ekonomik ve politik durumun kötüleşmesi bir iki ülkeyle sınırlı kalmıyor, bu tüm emperyalist kapitalist sistemi etkileyen bir durum. Bu yüzden bir yerde görülen bir anti-kapitalist başkaldırı, bir isyan daha sona ermeden başka bir yerde yenisi patlak veriyor.

Emekle sermaye arasındaki sınıf savaşı, küresel olarak süren bir savaştır.

Sınıf savaşımı bir süreden beri küresel iç savaşa dönüşmüş durumda. Belli bir gelişme noktasında, buraya varmak zorunda. Devrimci durum kapitalist ülkelerde gün gün olgunlaşmakta. Küresel kapışma her gün yeni yeni güçleri kendisine çekiyor Herkes barikatın iki tarafından birinde yerini alıyor. Dünya devrimi, her seferinde kendine yeni bir kalkış noktası buluyor.

Dünya genelindeki büyük kapışmayı besleyen ekonomik ve toplumsal kaynaklar üzerine kafa yormayanlar küresel başkaldırılarıyla kapitalist toplumsal düzenin temelleri arasında bir bağ kuramıyorlar. Oysa ki başkaldırıların, hem düzenin temelleriyle hem de bu temeller üzerinde oluşan ekonomik krizlerle sıkı kopmaz bağı vardır. Öznenin devrimci hareketiyle nesnel toplumsal koşulların bağının kuramadıkları için yirmi yıldan fazla bir zamandır, burjuva dünyasını derinden sarsan büyük devrimci dalganın gerçek çözümlemesini yapamadılar. Dolayısıyla süreci karşılayan bir görüş ve eylem programı oluşturamadılar.

Uzlaşmaz çelişkilerin çözümünü kendi içinde taşıyan koşullar bugün, düne göre daha ileri düzeyde olgundur. Uzlaşmaz çelişkilerin devrimci çözümü için mücadele etmek yerine, çelişkiler çerçevesinde çözüm arayanlar reformizmin sınırlarını aşamazlar.

Onlar, uzlaşmaz sınıf çelişkileri çerçevesinde çözüm peşinde koş-

sunlar, işçi sınıfı, çelişkilerin devrimci çözümü için mücadele verecektir.

Tarih, toplumun önüne eski toplumsal düzenin çelişkilerinin çözümünü koyduğu için işçi sınıfının devrimci kavgası önünde sonunda başarıya ulaşacaktır.

Proletaryanın toplumsal devrimi nesnel toplumsal koşullar tarafından kapitalizmin ilerlemesiyle gündeme gelmiştir. Devrimin kendisi de toplumsal koşulları dönüşüme uğratacaktır. Bir ilkedden, başka bir ilkeye geçiş sağlanacak; üretim araçlarının özel mülkiyeti ilkesinden bunların toplumsal mülkiyeti ilkesine geçilecek, daha doğrusu bu ilkenin egemen olduğu yeni bir tarihsel döneme geçilecektir.

Görüldüğü gibi devrimin öznesi, nesnel koşullar karşısında pasif değildir. Terinse son derece aktiftir. Eski toplumsal düzeni tasfiye etmek için tarihin en derine giden devrimine girişir.

Marx ve Engels, 19. yüzyılın sonlarına doğru devrim dalgasının Avrupa'dan Doğu'ya, Rusya'ya kaydığını söylerken Doğu'da gelişen çelişkilerden ve yükselişe geçen toplumsal mücadelelerden hareket ettiler. Doğunun toplumsal yapısı nedeniyle birçok toplumsal çelişki iç içe geçmiştir. Nesnel toplumsal durum, halkı, eski düzene karşı harekete zorluyordu. İşçiler, köylüler birçok kentte ayaklanıyordu. Türkiye ve Kürdistan'da maddi koşullar devrim için çok daha uygun ve sınıf çelişkileri çok daha derin ve keskin olmasına karşın bizim lafta marksistlerimiz, güncel toplumsal durumla devrimin bağını kurmamak için ısrar ediyorlar.

Bu geri anlayışın anlaşılması için Marx ve Engels'in yaptığı gibi somut koşulların keskin bir çözümlemesi gerekiyor. Daha bütünlüklü söylersek keskin teorik çözümlemeyle pratiğin birliğini kurmak gerekiyor.

20. yüzyılla birlikte ekonomik ve toplumsal yaşamda önemli değişiklikler meydana geldi. Kapitalizmin emperyalist aşamaya geçişle birlikte sosyalizmin maddi koşulları olgunlaştı. Lenin, tekelci kapitalizmi "Kapitalizmin çöküntüsünün öngünü" olarak niteler. Emperyalist ülkelerde çöküşün onyıllarca ertelenmesi, Lenin'in yaptığı nitelendirmenin önemini ortadan kaldırmaz. Bugün maddi koşullar sosyalizm için ileri düzeyde olgunlaşmıştır. İçine girilen tarihsel dönemin sınıf mücadelesinin gelişimine etkisini ele alan Rosa Luxemburg yeni tarihsel süreci "önemli bir tarihsel dönüşüm" süreci olarak değerlendirir. Bu sözler, bir yüzyılda gerçekleşen toplumsal devrimler tarafından doğrulanmıştır.

Geçen yüzyıl büyük devrimci dönüşümler yüzyılı oldu. Bunun nesnel koşullarını tekelci kapitalizm hazırladı. Tekelci kapitalizm proleter devrimler çağını hazırladı, çünkü biri olmadan diğeri olmaz. Kapitalist toplum karşıtların birliğine, proletaryayla burjuvazinin birliğine ya da özdeşliğine dayanır.

Proletaryanın devrimci mücadelesi önceki yüzyıldan farklı olarak tüm kapitalist ülkelerde güçlü bir konuma gelmiştir. Hareket bir ülkede başladığında kısa sürede tüm dünyaya yayılabiliyor. Devrimci kitleler tüm ülkelerde aynı anda eyleme geçebilme olanaklarına ve yeteneğine sahiptir. Mücadelenin dünyada ulaştığı güç ve ileri nitelik dünya devrimini hızlandırıcı bir rol oynuyor.

İçine girdiğimiz tarihsel dönemin devrimci karakterini kavramayan biri, emekçi kitleleri devrime hazırlayamaz. Proletaryanın tüm kapitalist dünyada gelişme gösteren devrimci sınıf mücadelesi, her yerde devrimci biçimleri öne çıkarıyor.

Başka bir ifadeyle devrimci biçim olan mücadelelerle ilerliyor. Son yirmi yıldır hatta daha fazla bir zamandır kitlelerin başvurduğu mücadeleler sokak gösterileri, fabrika işgalleri, barikat savaşları, isyanlar, ayaklanmalar ve devrimci yöntemlere dayanan daha başka eylem ve mücadeleler. Bu dönem boyunca parlamenter mücadelenin sözü bile edilemezken, parlamento dışı mücadeleler hareketin itici gücü oldu. Tüm dünyayı etkileyen bu hareketler bu etkiyi sokaklarda kitlelerin devrimci eylem gücüne dayanarak sağladılar.

Kitlerin devrimci eylemlerine dayanmayan, sokaklarda etkin olmayan, emekçilerin mücadele gereksinimine cevap veremez ve sınıf kavgasının gelişimine ayak uyduramaz. Sınıf örgütleri, kitlelerin devrimci eylemiyle bağını koparırlarsa, hiçbir şekilde toplumsal kurtuluşlarını gerçekleştiremezler. Baskı ve sömürü dünyası ancak kitle eylemleriyle ve eylemlerin devrim düzeyine çıkarılmasıyla yıkılabilir. Dünya devrimle değişir.

Her ülkenin proletaryası, hem enternasyonal görevlerini yerine getirerek hem de bulunduğu yerde devrimi gerçekleştirerek, dünya devrimini hızlandırır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, başka ülkelere göre devrimi daha erken gerçekleştirebilir. Çünkü burası diğer ülkelere göre devrime daha yakındır. Başka bir yere göre burada elli yıldır süren devrimci mücadele kitleleri devrime daha fazla hazırladı. Bu topraklarda devrimin zaferi, dünya devrimi için yeni bir mevzi yeni bir kalkış noktası olacak ve ona yeni bir hız kazandıracaktır.

Nesnel gelişmeler, proletaryanın, ezilen ve sömürülen halk kitlelerinin mücadelesi ve tüm olaylar bir devrime doğru ilerliyor.

Mücadele Birliği
2-16 Kasım 2016
Sayı: 11

DEVİRİMCİ HEDEFTEN ŞAŞMADAN

Bilinçli ve hedefli eylemin önemi üzerinde durduk, fakat, bunun önemi üzerinde ne kadar dursak yine de azdır. Her devrimin temel sorunu olan iktidarın ele geçirilmesi sorunu, çözülmesi gereken gündel bir sorun olarak karşımıza çıkmışsa, hedefli eyleme bu kadar vurgu yapmamızın nedeni kendiliğinden anlaşılır.

Devrimci eylemleri yükseltmek; nesnel toplumsal koşulların dayattığı bir görevdir. Proletaryanın devrimci sınıf mücadelesi, tarihsel sürecin, itici gücüdür. Ancak, ne kadar yükseltirse de, devrimci bir hedefe bağlanmayan eylemler istenilen sonucu vermez. Proleter sınıfın hedefi çok nettir: Sosyalizme geçilmesi, insanlığın sermayenin boyunduruğundan kurtarılması amacıyla, iktidarın emekçiler tarafından ele geçirilmesi. Böylesi devrimci bir hedeften yoksun kalan eylemler sonuca varmadan, yarı-yolda kalır. Devrimci hedefle bağlantılı konamayan eylemleri zorunlu olarak reformist istemlerin bir aracı olur. Burada, ayrım çizgisi tüm berraklığıyla ortaya konmalıdır.

Devrimci sınıf partisinin programı, proletaryanın kurtuluşunun teorik-pratik ifadesidir. Emekçilerin mücadelesinin içeriğidir. Kapitalist toplumda, emekçiler sosyalizmden uzaklaştıklarında, burjuvazinin ideolojik etkisine girerler. Bu nedenler, emekçileri sosyalizmin devrimci ideolojisiyle eğitmek, toplumsal kurtuluş kavgasında yamsal öneme sahiptir.

Bu ilkesel yaklaşım pratikte de uygulanmalıdır. Devrimi sürekli ileriye erteleyenler, böylece, kitleleri parlamentarizm ve yasalılık hayalleriyle aldatmış olur ve dolayısıyla onları kapitalistlerin egemenliğine terketmiş olur.

Sosyalizmden yüz çeviren, yüzünü kapitalizme çevirmiş olur. Bu ilkesel yaklaşım, herkesin sınıflar savaşındaki yerini belirler. Baskının her iki tarafında olunamaz. Proleter devrimci parti, işçi sınıfının, burjuva egemenliğine karşı devrimci mücadelesini yoğunlaştırmak ve ileri götürmek için çaba harcarken, küçük-burjuva sosyalizmi ise, işçilerin sınıf düşmanlarıyla, burjuva partileriyle birlikte davranıyor. Ayrım çizgileri bu kadar belirgin.

Küçük-burjuva siyasetler, burjuvaziyle uzlaşma zeminlerinde kalarak, kendilerine bir hareket alanı sağladılar. Bunun gereği olarak da, kitlelerin gerçek devrimci saflara katılmasının önünü almaya çalıştılar. Fakat onlar için işler yolunda gitmedi. Sistemin krizinin derinleşmesi, sınıf savaşının şiddetlenmesi ve devrimin durdurulamaz bir güçle ilerlemesi karşısında etkisiz kalan burjuvazi, yeni bir faşist terör dalgası, yeni bir gerici saldırı başlattı.

Saldırı dalgası, sonunda, uzlaşmacı ve boyun eğme siyasi grupları da kapsadı, hareket alanları iyice daraldı. Gelinek nokta, küçük burjuva uzlaşmacılık çizgisinin çöküşüdür.

Bütün bu gelişmeler, emekçilerin kurtuluşunun yalnızca devrimci mücadeleyle gerçekleşeceğini parlak bir biçimde doğrulamıştır. Reformistler, ödünler uğruna, toplumun devrimci dönüşümünden vazgeçtiler, fakat yaşam onları doğrulamadı. Yaşam devrime akıyor. Kitleler devrimci mücadeleye uyanıyor. Gerçek devrimci mücadele çizgisi şimdi çok daha güçlenmiştir.

Leninist Parti, her adımda, devrimci hedefini, sosyalizmi gözeterek davranır. Eylemlere belirlenen hedefe ulaşacak şekilde yön verir. Her devrimci işçi, verdiği mücadeleyi devrimci hedefe göre denetler. İşçiler, hedefini saptarken, bunu tasarım yoluyla değil, nesnel toplumsal sürecin gelişmesinden, sınıf savaşımının zorunlu ilerlemesinden çıkarır. Bu bağlamdan, amaçla, nesnel gelişme yasalarının bağımlı kurar. Böylece öznelliğe düşmeden bilinçli ve hedefli bir mücadele yürütür.

Amaç belirlenirken, nasıl ki, toplumsal gelişmenin yasaları göz önünde tutuluyorsa; amaca varmak için başvurulacak araçlar ve mücadele biçimleri de saptanırken, dönemin nesnel değerlendirilmesiyle bağlantı içinde hareket edilir.

NATO'nun varlığı, devletin gerici, faşist ve militarist yapısı; sermaye tarafından sürekli yetkinleştirilip, güçlendirilmesi vb. Ayrıca sınıflar güç dengesi gözönünde tutulur. Tüm bu somut olgular ve sınıf savaşımı süreçleri temel alındığında, oportünist sosyalistlerin, nesnel gelişmeye aykırı olarak ve öznelci bir biçimde, mücadele ve örgütlenme sorununa yaklaştıklarını görüyoruz. Bu yüzden sınıf savaşımının gelişmesine ayak uyduramadılar ve görüşleri iflas etti. Verili ekonomik ve politik koşullarda, devrimci eylemler, bu eylemlerin en yüksek biçimine kadar götürülmesi, amacı gerçekleştirmenin geçerli yoludur.

Bırakalım, yığınlara devrimci bir hedef göstermelerini; tersine yığınların hedefini saptırmak, onları burjuvaziyle yan yana düşürmek için elinden geleni yapıyorlar. Bırakalım, yığınları iktidarı ele

geçirmek için cesaretlendirmelerini; onları devrimci kavgadan geri çevirmek için her çabayı gösteriyorlar. Gerçek anlamda, proletaryaya kurtuluş yolunu gösteren devrimci bir programa sahip olan; devrimci hedeften şaşmadan yürüyen, proletaryanın devrimci sınıf partisidir. Ancak böyle bir parti, bir devrimci mücadele örgütü yığınların devrimci mücadelesine önderlik edebilir ve tutarlıca sonuna kadar gidebilir.

Marksizm, yığınların devrimci eylemine her zaman büyük bir önem verir. İşçi sorununun çözümü olsun, çeşitli demokratik sorunların çözümü olsun, esas alınması gereken, sorunun devrimci tarzda çözümüdür.

Uzlaşma yanlıları küçümsese de, kitleler, burjuva egemenliği devrimci tarzda devirecek bir güç durumundadır. Bu gücün hangi noktalara vardığını görmek mi istiyorsunuz, sermayenin ve siyasi iktidarın tehditlerine, yasaklarına ve saldırılarına bakın. Ekonomik ve politik gücü elinde bulunduranlar, başkaldıran kitleleri her gün tehdit ediyor, her gün yeni bir yasak getiriyor, yeni bir baskı yasası çıkarıyor ve her gün yeni bir saldırı başlatıyor.

Bu, onların durumunun iyi olmadığını fakat, başkaldıranların tüm tehdit ve saldırılara rağmen, büyük bir enerjiyle ilerlediğini gösteriyor.

İktidarın bir süreden beri nasılda dış savaşlar peşinde koştuğuna bakın, içerde ne kadar sıkıştığını anlayacaksınız. Ama içerde toplumsal sistemin derin krizi nedeniyle, dış savaş içerdeki durumu sadece daha fazla derinleştirir.

Bu koşullarda dış savaş, içerde, yeni bir toplumsal savaş dalgasının izleyeceği kesin. Burjuvazinin bütün yaptığı her gün büyüyen ve durdurulamaz bir güçle ilerleyen devrim karşısında, eski düzeni kurtarmaktır. Sömürücülerin bunun için göze alamayacağı saldırı ve baskı yoktur. Sonuç vermese de, onlar bunu göze alacaklardır.

Burada esas sorun, devrimci kitlelerin devrim hedefinden şaşmadan, eylemlerine yeni, güçlü ve etkin bir itiş vermesidir. Güncel hale gelen devrim, tek kurtuluş yoludur.

Mücadele Birliği
16-30 Kasım 2016
Sayı: 12

DEVİRİMÇİ YIĞIN EYLEMLERİNİN ROLÜ

Sınıf savaşının büyük fırtınası kapitalist dünyayı alt üst ediyor. Başkaldırı dünya düzeyindedir. Sınıf savaşı, yüksek biçimini küresel iç savaş biçimini almıştır. Sınıf savaşının alanı tüm yeryüzüdür. Toplumsal sınıflar arasındaki savaş, daha da şiddetlenme ve yoğunlaşma eğilimi içinde. Çünkü karşıt güçler, savaşta üstünlüğü ele geçirmek istiyor. Bu bağlamda tüm gücüyle yükleniyor. Taraflardan biri kesin bir üstünlük sağlayana dek sertleşerek ve genişleyerek sürecektir.

Burada asıl sorun, emekçiler cephesinin bu savaşı kazanmak için hangi anlayışla hareket edeceği.

Günlük mücadeleye temel bir önem vermek; sınıf kavgasını günlük taktiklerle sınırlamak; büyük devrimci amacı, günlük kazanımlar uğruna savaşının arkasına itmek, her renkteki, küçük burjuva siyasetlerin ortak çizgisidir.

Bu çizgiyi izlemek burjuvaziyle uzlaşma alanında kalmak demektir. Burjuvaziyle uzlaşma, küçük burjuva siyasetin içeriğidir. Başka bir anlatımla, bu bakış açısı, kendini toplumun nicel değişimiyle sınırlar. Bu bakış açısında olanların söylediklerine bakılırsa, toplumun köklü değişimine, nicel değişimler çoğaltılarak varılır. Toplumun nicel yolla değişimi bakış açısı, toplumsal değişim için temel olanı, devrimci olanı bir kenara bırakma ve detaylarla uğraşma bakış açısıdır. Bu bakış açısı, toplumun sadece belli yönlerini göz önünde tutar, toplumun kendisini değil. Toplumun kendisinin değişimi nicel değil, nitel bir değişimdir. Devrimci sıçrama gerektirir.

Proletarya açısından esas sorun, bugünkü toplumun çerçevesini aşmayan nicel değişikliklerle kendini sınırlamak değil, bugünkü toplumun yerine yeni bir toplum kurmaktır. Bugünkü yaşamın belli yönlerini düzeltmek değil, yeni ve daha yüksek bir yaşam biçimine geçmek için mücadele etmektir.

Yeni bir topluma, yeni bir yaşama, sosyalizme geçişin devrimci yolunu kavramak için öncelikle, dönüştürülmesi gereken toplumun kendisi kavranmalıdır.

Kapitalist toplum, emeğin köleliği üzerine kurulu kısıyıcı bir toplumdur. Başka bir anlatımla, bu toplum, bir baskı ve sömürü toplumdur.

Kapitalist baskı, gerici zor sermayenin sömürsünü tamamlıyor. Ücretli kölelik sistemi ancak, gerici burjuva zorla birlikte kavranabilir. İçerde şiddet uygulayan kapitalizm, dışarıda da dünya sahnesinde de şiddet ve savaşa başvurur. Bu durum, dünya emekçi halklarının emperyalist- kapitalist sisteme karşı 20. yüzyıl boyunca verdiği zora dayalı devrim mücadelesini yeterince açıklıyor.

Bu ekonomik ve tarihsel koşulların gelişimidir ki, zora dayalı toplumsal devrimi, çelişkinin çözümü olarak gündeme getirir. Toplumsal devrim, kapitalizmin iç çelişkisini, emek- sermaye çelişkisini çözerek, insanlığı kapitalizmin baskısından kurtarır. Halkın devrimci zaferi, antagonist çelişkinin devrimci çözümünden doğar.

Çelişkilerin devrimci çözümü, günümüzde tüm önemini koruyor. Burjuva baskı aygıtı varlığını sürdürüyorken ve devamlı yetkinleştirirken ve militarizm bu denli güçlüyken, emekçi kitleler toplumsal kurtuluş yolunu zorla açacaklardır. Halk yığınları temel gereksinimlerini ve artan, çeşitlenen ihtiyaçlarını bu yolla karşılayabilirler. Proletarya büyük devrimci görevini zora dayanarak yerine getirebilir.

Hiçbir ülkedeki devrimci işçi hareketi, kendini bu denli etkin bir araçtan yoksun bırakmak istemez. Devrimci mücadelenin yarattığı etki daha geniş kitlelerin harekete geçmesini sağlıyor. Halk kitleleri, devrimci mücadelede yolunun, burjuvaziye karşı en etkin ve sonuç alıcı mücadele olduğunu kendi canlı deneyimlerinde gördükçe, onu daha bir hararetle kullanıyorlar.

Kitlelerin artan ölçüde devrimci mücadele biçimleri etrafında toplanmalarında, yakın tarihin deneyimlerinin de büyük etkisi var. Bu zaman içinde reformizmde ısrar eden, sosyalizme devrimci olmayan yoldan ılımlı ve barışçıl biçimde geçmeyi savunan nicel olarak çok büyük bir güce erişen “sosyalist, komünist” partiler dağılıp giderken, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesini sürdürenler ve bir çok yerde zafere taşıyanlar gerçek devrimci güçler oldu, devrimci komünist partiler oldu. Kitleler her tarafta devrimci olana yöneliyorlar ve her tarafta dünyayı devrimci eylemlerle alt üst ediyorlar.

Sosyalizme geçmek hedefiyle burjuvaziye karşı gelişen eylemlerin, bunların içinde yığınsal devrimci eylemler, isyan ve ayaklanmalar belirleyici olanlardır. Toplumu dönüştürme, sınıfları ortadan kaldırma rolleri proletaryanın sınıf mücadelesi tarihinde kanıtlanmıştır. Devrimci kitle eylemlerinin sınıf mücadelesindeki rolü, son

yirmi yılda birçok ülkede bir kez daha açığa çıktı. Avrupa’da, ABD’de, Kuzey Afrika’da ve bulunduğumuz bölgede, kitleler ayaklanarak toplumu sarstı. Bizde kitle hareketi ayaklanmalar dizisi biçiminde gelişti. En sıradan biri bile devrimci ayaklanmanın toplumu değiştirme yeteneği olduğunu kavradı.

Daha önce devrimci eylemlere katılmayan birçok kimse bu ayaklanmalar dizisinin en az birine katıldı. Ayaklanma kitlelerin gerçek potansiyelini açığa çıkardı. Ancak devrimci bir ayaklanma, bir devrim kitlelerin mücadele potansiyelini sonuna dek harekete geçirebilir. Parlamenter mücadelenin yasal sınırlarını aşmayan gösterilerin emekçi kitlerin devrimci enerjisini sonuna dek eyleme geçirme yeteneğini yoktur. Dolayısıyla sürece müdahale etme, bir yön verme kapasitesi de yoktur.

Son ayların pratiği bize bu konuda net bir fikir veriyor. Devrimci bir içerikten yoksun miting, yürüyüş, basın açıklaması vb. artık büyük halk kitlelerini çekemiyor. Bu tip kof toplantılar, kitle mücadelesine ne yeni bir itiş verebilir, ne mücadeleyi ateşleyebilir. Ve dolayısıyla ne de ileriye götürebilir.

Burjuvaziyle uzlaşma yanlıları sokağa devrimci bir coşku ve kesin bir mücadele kararlılığıyla çıkan insanların heyecanını, coşkusunu, dövüşme ve ileri gitme kararlılığını kırmak için elinden gelen her şeyi yapıyorlar. Bu nedenle kitleler bu etkinliklerden uzaklaşıyor. Ve dolayısıyla kitleler sokağa çıkışlarını basite alanları terk ediyor.

Ancak emekçi halk kitleleri içinde buldukları koşulları nedeniyle çok öfkeli. Bu öfke daha büyük ama devrimci olan başkaldırıları yaratmaya gebe. Devrimci olana güçlü bir yöneliş var.

Milyonlarca insanın kapitalizme başkaldırması, savaşıması, ayaklanması toplumsal kurtuluş kavgasında ileri bir aşamadır. Hareket bu noktaya geldikten sonra kısa sürede daha çok yol alır, daha hızlı gelişir. Hedefe daha çabuk varılır.

Devrimin güncel olduğu koşullarda devrimci kitle eylemleri önemli tarihsel sonuçlar yaratır. Bu eylemlere en büyük desteği vermek daha ileri götürmek günün en önemli, en ivedi en ileri görevidir.

Mücadele Birliği

30 Kasım-14 Aralık 2016

Sayı: 13

FİDEL VE DEVRİMCİ OLAN

Lenin, bir yerde, Marx hayattayken ona saldıranların bu büyük düşünürün ölümünden sonra, onu göklere çıkararak, gözden düşürmeye çalıştıklarını söyler. Lenin, bunun bütün büyük devrimcilerin başına geldiğini de belirtir.

Karl Marx'ın ve bütün büyük devrimcilerin başına gelen, Fidel ve Che'nin de başına geldi. Fidel Castro'ya siyasi yaşamı boyunca saldıranlar, şimdi onu göklere çıkaran sözler söylüyorlar. Aynı şey Che için yıllardan beri yapıyor.

Burjuva çevrelerin sözleri, Fidel ve Che'nin devrimci amacına ve devrimci kişiliklerine yönelik değildir elbette. Aksine bu maksatlı sözlerin amacı tam da bu büyük devrimcilerin devrimci amacının ve devrimci kişiliklerinin halklar üzerinde yarattığı etkiyi kırmaya ve onları gözden düşürmeye yöneliktir. Burjuvazi bunu Che ve Fidel'i göklere çıkararak yapıyor.

Burjuvazinin devrimci önderleri gözden düşürmek için harcadığı çabaları boşa çıkarmak bize düşüyor.

Fidel Castro Ruz önderliğindeki devrimci güçler 1 Ocak 1959'da zaferlerinin ilan etti. Fidel, Che, Raul, Küba devrimini tüm dünyaya duyururken, devrim de onların adlarını bütün dünyaya yaydı. Fidel ve Che'nin adı isyan ve ayaklanmaların görüldüğü her yerde, devrimin adı oldu.

Küba'nın devrimci önderleri kendi devrimci karakterlerini, gelişen harekete vermekle kalmadılar, devrimci karakterini, Küba'nın yeniden örgütlenmesine de taşıdılar. Küba halkının yeniden örgütlenmesi, devrimci temelde gerçekleştirildi. Küba'da sosyalizm devrimci karaktere sahiptir. Sosyalist Küba tüm politikasında ve ilişkilerinde devrimci anlayışına, devrimci karakterine uygun davrandı.

Devrimci önderlerin ve devrimin Küba halkına nasıl bir devrimci anlayış kazandırdığını, bu halkın ABD emperyalizminin ve genel olarak emperyalist kapitalist sistemin saldırıları sırasında gösterdikleri pratik tavrıda görebiliriz. Devrimci Küba halkı, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist güçlerin, Küba'ya karşı giriştikleri ambargo, abluka, işgal, suikast, sabotaj ve çok yönlü bütün saldırılarına karşı dünya devriminin sağlam ve etkin güçleri olarak hareket etti. Küba her zaman uluslararası devrimci hareketin sağlam bir mevzisi olmuştur.

Fidel, Che, Raul, Kübalı devrimciler, devrimci anlayışlarını ve devrimci karakterlerini, emekçi sınıfların ve halkların enternasyonal dayanışma ve mücadele alanına da taşıdılar. Onların enternasyonalizm anlayışları lafa, etkisiz açıklamalara sonuçsuz ortak toplantılara dayanmaz, bu enternasyonalizm, eyleme, mücadeleye devrimci pratik dayanışmaya dayanır, dünyayı pratik yolla değiştirmeyi amaçlar. Proletarya enternasyonalizmi ancak eylemci devrimci bir temelde hareket ettiğinde, emekçi halkların elinde emperyalist kapitalist sisteme karşı bir silah olur. Kübalı komünistler bu anlayışın iyi örneklerini sergilediler.

Fidel'in, Che'nin, Raul'un dünya devrimine katkıları ve etkileri halkların bilincinde ve mücadelesinde capcanlı. Son yarım yüzyılda, dünyada gerçekleşen tüm devrimci isyan ve ayaklanmada bu destek ve etkiyi somut olarak görebiliriz. Fidel'in ve Che'nin adı uyanan, harekete geçen devrime yönelen halkların ellerinde birer bayraktır, daha ileriye gitmek için birer ateşleyicidir.

Dünyanın neresinde olursa olsun, bu süre içinde emperyalist kapitalist sisteme karşı harekete geçen herkes, Fidel'in ve Che'nin görüşlerini öğrenmek için büyük bir çaba içine girmiştir. Küba Devrim deneyimlerini irdelemiştir. Herkes bu görüş ve deneylerden yararlanmış ve kendi bulunduğu alana uygulamak için gerekli sonuçları çıkarmıştır. Kübalı komünistlerin, halkların devrimci mücadelesine, sosyalizm uğruna savaşımına katkıları büyüktür.

Bu büyük devrimcilerin Küba Devrimi'nin Latin Amerika üzerindeki etkileri doğrudan doğruya bir etkidir. Onlar kıta halklarının kurtuluş mücadelesinde birer savaşçıdır, destekçidir, dayanışmanın örgütçüsüdür, savunucusudur. Tek kelimeyle onlar savaşan halklarla birlikte, tarihin itici gücüdür.

Devrimci mücadelenin sürdüğü her yerde, Fidel, savaşan halkların Comandante'sidir. Fidel'in önderliği, halklara öyle dikte ettirilmiş, benimsetilmiş bir önderlik değildir. İnsanlar, onun önderliğini bilinçli ve içtenlikli olarak benimsediler, kabul ettiler. Fidel'in ön-

derliği ilan edilmiş bir önderlik değildir, kabullenilmiş bir önderliktir. Ama Fidel her şeyden önce halktan biridir, onların arkadaşıdır, Companerosudur.

Büyük devrimcilerin halk kitlelerinin üzerindeki devrimcileştirici etkisi onlar öldükten sonra da devam eder. Hele Che gibi ölümün üstüne yürüyenlerin yarattığı etki çok daha derindir. Fidel yoldaşın ölümü de dünya proleter hareketi ve halkların üzerinde büyük bir etki yarattı. Şimdi her yerde devrimin zaferi için daha çok yumruk havaya kalkmış durumda.

Fidel ve Che'nin dünyada yarattıkları etki, devrimci alanın, halk kitlelerinde yarattığı etkidir. Reformist ve oportünist alan böyle bir etki yaratabilir mi? Bu devrimci alanın, devrimin etkisidir, çünkü kitleler gereksinimlerini, özgür ve insanca yaşam koşullarını ancak devrimle, devrimci olanla gerçekleştirebilirler.

Devrim, devrimci olan, emekçi sınıfların, isteklerini, özlemlerin karşılamanın biricik aracı ve yöntemidir. Devrimcileştirici etkiye bir de başka bir yönden kitlelerin durumundan bakalım. Fidel Castro ve Ernesto Che Guevara'nın adlarının dünyada bu kadar derin iz bırakması ve yaygın olarak yaşatılması, halkların devrimci olanı benimsemesi, devrimci olana yönelmesi, devrimcileşmesi ve devrim için savaşmasıdır. Onlar halkların insanca bir geleceği için dövüştüler. Adları insanlığın geleceğinde yaşayacaktır.

Bizi buraya götürecek devrimci kavga her yerde sürüyor. Zafere kadar daima!.

Mücadele Birliği
14-28 Aralık 2016
Sayı: 14

EZİLEN VE SÖMÜRÜLENLERİN GENEL SALDIRISI

Kapitalistlerin ve siyasi iktidarın emekçi ve köleleştirilen kitlelere karşı giriştiği her saldırı, uyguladıkları her şiddet ve yaptıkları her katliam, kendi sonlarını biraz daha hızlandırıyor sadece. Bugünkü ekonomik ve tarihsel koşullarda kapitalist saldırı ve şiddet, kitlelerin artan öfkelerini, isyan ve ayaklanmalarını keskinleştirmekten başka bir sonuca yol açmaz. Karşıt güçlerin bu düzeyde kapışması, toplumsal düzenin çelişkilerini ve krizini keskinleştirerek, kapitalistlerin egemenliğinin tepetaklak edilmesinin koşullarını olgunlaştırıyor.

Kapitalistlerin, sınıf egemenliğine karşı kitlelerin genel bir saldırısı olan Haziran Halk Ayaklanması (Gezi) bu koşulların içinden doğdu. Öncesindeki bütün kısmi isyan ve ayaklanmalar, Kürt halkının ulusal baskıya karşı büyük mücadelesi genel saldırıyı ateşledi.

Birbirinden ayrı ayrı gerçekleştirilen eylemlerin sonuçsuz kalması, güçlerin, hareketlerin ve enerjilerin birleşmesini zorunlu hale getirdi.

Kapitalistlerin ve iktidarların artan saldırıları ve şiddeti, hareketin birleşmesini çabuklaştırdı ve kitlelerin birleşen güçleri Gezi'de genel bir saldırı başlattı. Son dönemde olanlar, kitlelerin yeni bir genel saldırısı için koşulların yeterince oluştuğunu gösteriyor. Artan ve şiddetlenen saldırılarla birlikte, emekçi halk kitlelerinin ekonomik ve politik durumu iyice kötüleşti. Emegın sermayeye gerçek bağımlılığı daha da derinleşti. Aynı süreçte Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskı çok daha ağırlaştı.

Genel olarak kitlelere yönelik kapitalist saldırı ve terör en isyan ettirici noktaya vardırıldı. Bu durumda isyanların genel bir saldırı, genel bir ayaklanmaya dönüşmesi kaçınılmazdır. Genel bir ayaklanma, bir devrim girişimi erken olmayacaktır.

Artık mevsimsiz bir derimden söz edilemez. Devrimin bütün koşulları oluşmuştur; bütün mesele yığınsal devrimci savaşımla devrime hız vermekte ve ciddi olarak hazırlanmakta. 31 Mayıs 2013'ten önce bir ayaklanmanın çok erken olacağını –hatta bu süreçte düşünülemediğini- söyleyenler, Gezi'den sonra bunu söyleyebiliyorlar mı?

Ama bütün mesele gelişmelerin bu yönde olduğunu önceden görebilmekte ve buna hazırlanmakta, yoksa ayaklanma başlayınca bunu kabul etmek değil.

İktidar her gün güçsüzlüğünü sergilerken, devrim ise gün gün güçleniyor. Onlar saldırıları, terörü, katliamları, başarıları ve güçleri sayarken, tersine tüm yaptıkları tam da onların güçsüzlüğünü ve duruma hakim olmadıklarını gösteriyor.

Kapitalist toplum, eski toplumdur, zamanını doldurmuştur. Dolayısıyla yerini yeni bir topluma bırakmak zorundadır. Eski topluma dayanan, bu toplumun lider sınıfı olan kapitalist sınıf ve onların siyasi temsilcileri, yeni bir toplumu hedefleyen, devrimci bir sınıf olan proletarya karşısında tarihsel bir inisiyatif koyamazlar. Kapitalist sınıf, tarihsel olarak kaybetmiş bir sınıftır. Şurası çok kesindir, sürüp giden bu savaşta son noktayı işçi sınıfı koyacaktır.

Kapitalistlerin saldırısı burjuva toplumun dağılmasını birlikte getirir. Saldırı, nüfusun büyük çoğunluğuna karşı bir avuç kapitalistin çıkarına yapılıyor. Öte yandan emekçilerin devrimci saldırısı ise kitlelerin geniş güçlerini birleştirir, onları burjuva egemenliğin, kapitalist devletin yıkılması için harekete geçirir, kent ve kır yoksullarının birliğini sağlar. Devrimci saldırı sırasında, halk kitlelerinin bağrında yepyeni güçler filizlenir. Bu güçlerdir ki, devrimci işçi sınıfıdır ki, insanlığın geleceğini biçimlendirir.

Burjuva devletin görevi, sömürücü sınıfın yararına emekçi kitlelere boyun eğdirmektir. Dolayısıyla sermayeye, burjuva devlete karşı mücadele, kitlelerin en geniş kesimini ortak olarak harekete geçirebilir. Yalnızca egemen güce karşı saldırı genel bir saldırı biçimini alabilir. Bu bağlamda burjuva devletin yıkılması hedefini güncel devrimin ivedi bir hedefi olarak önlerine koymayanlar, ya kitlelerin genel bir saldırısını örgütleyemezler ya da kendilerine rağmen gerçekleşen bir genel saldırının dışında kalırlar.

Türkiye ve Kürdistan'da kapitalizme ve faşizme karşı kitle eylemlerinin anında genel bir saldırıya dönüşmesi bunun zeminlerinin önceden oluşmasından ötürüdür. Bu durumun oluşması, devrimin zaferi yolunda ileri bir aşamadır. Devrimci güçler taktiklerini belirlerken, hareketin geldiği bu ileri aşamayı göz önünde bulunduruyorlar.

Ezilen ve sömürülen yığınların temel sorunları ancak genel düzeyde çözülebilir. Genel sorunların karşılanması zorunlu olarak iktidarın ele geçirilmesini, devrimci bir iktidarın kurulmasını gerektirir.

Devrimci iktidar, toplumu dönüştürmenin, etkin bir araçtır. Emekçilerin sorunlarının bir çözüme kavuşturulması, toplumun dönüşümünü ve yeni baştan örgütlenmesini gerektirir. Kim ki, halk yığınlarının en hayati gereksinmelerinin doğrudan doğruya karşılanmasını istiyorsa, bunu gerçekleştirmenin araçlarından da söz etmek zorundadır.

Devrimci bir iktidarın büyük önemi, devrimin yarı yolda kalmadan gerçek bir zafere vardırılması hedefinden ileri geliyor. Devrimin zaferiyle birlikte kesintisiz olarak sosyalizme geçilecektir.

Buraya devrimci sınıf savaşıyla varılır. Devrimci iktidar kitlelerin genel saldırısının ve genel ayaklanmasının başka bir biçimde devam ettirilmesidir. İşçi sınıfı böylesi bir araca dayanarak halk demokrasisini, tam demokrasiyi gerçekleştirebilir. Tam demokrasi ancak sosyalizmle gerçekleştirilebilir.

Buradan şu sonuç çıkar ki, kitlelerin genel saldırısının sonuna kadar götürülmesi bu harekete devrimci bir Komünist Partisinin öncülük etmesine bağlıdır. Çünkü yalnızca Komünist Parti, sınıfsız bir toplumu hedeflediği için emekçilerin devrimci mücadelesini sonuna dek götürebilir.

Proletaryanın kurtuluşu, proletaryanın kendi eseri olmalıdır. Bu çok öncelikli ve etkileyici bir belirlemedir. Bu belirleme işçi sınıfının burjuvaziden bağımsız olmasını, burjuvaziye ve tüm partilerine karşı kendi bağımsız çizgisinde ilerlemesini, kendi bağımsız sınıf eylemine dayanmasını içerir. İşçilerin devrimci sınıf partisi tam da bu çerçevede hareket eder. Amacı, işçi sınıfının tam kurtuluşunu gerçekleştirmektir.

Sınıf partisi, proletaryanın kurtuluşunu devrimci tarzda gerçekleştirir.

Mücadele Birliği

28 Aralık 2016-1 Ocak 2017

Sayı: 15

DEVİRİM, TARİHİN DEVİNDİRİCİ GÜCÜDÜR

Bir grup aydın, bugüne dek, birçok kez yaptıkları “toplumsal barış” çağrılarını, bir kez daha yinelediler. Yapılan çağrılar, küçük burjuva sosyalist hareket tarafından da hararetle desteklendi. Fakat daha önce olduğu gibi bu defa da yapılan uzlaşma çağrıları, sınıf savaşının sert yasalarına çarpıp parçalanacaktır.

Uzlaşma çağrıları yeni değil, yıllardan beri yapılıyor. Ama bazı dönemler daha yüksek sesle ortaya konuyor. Bu dönemler sınıf mücadelesinin yükseliş içine girdiği, en kritik dönemlerdir. Bir kez daha böyle bir dönemden geçiyoruz. Bir kez daha, koro halinde aynı nağmeleri söylemek için, her renkteki küçük burjuva çevre, bir blok oluşturdu.

Genel olarak, onların görüşlerini ve toplumun temel sınıfları proletarya ve burjuvazi karşısındaki tavırlarını, ancak onların toplumsal durumlarıyla açıklayabiliriz.

Küçük burjuvazi ister küçük mülk sahibi olsun, ister iyi geliri olan birisi olsun, toplumsal konumunu koruduğu sürece, kapitalizmden yana davranır.

Fakat, toplumsal durumu, kapitalizm tarafından sarsılıp, yıkıma sürüklendikçe, bu kez de, anti-kapitalist hareketin yanında yer alır. Gelişmelere ve toplumsal duruma bağlı olarak, bu iki zıt eğilim arasında gidip gelir.

Küçük mülkiyet, bugün kapitalizmin gelişmesi tarafından ortadan kaldırılıyor; gelecekte de sosyalist toplumun ilerlemesi onları ortadan kaldıracaktır. Bu yüzden ikili tavırları hep varolacaktır. Fakat, onlar için bugün yakıcı olan, kapitalizmin gelişmesi tarafından ortadan kaldırılmalarıdır. Bu da onları kapitalizme karşı ilerici, devrimci tarzda ayaklanan proletaryayla birlikte davranmaya itiyor.

Orta sınıf içinde, ama daha çokta, aydınlar arasında birçok kişi, entelektüel durumu, tarih bilinci sayesinde, kapitalizmin tarihsel olarak geçiciliğini ve yerini komünizmin alacağını kavrama yeteneğine sahiptir. Bunun yanında, sosyalizmin tüm dünyada yaygın olan ideolojik-politik etkisi de bu unsurları sosyalist-komünist hareketlere katılmaya yöneltiyor. Ancak, proleter hareket saflarına, kendi küçük burjuva düşünce biçimini ve alışkanlıklarını da taşıyorlar. Burjuvaziyle uzlaşma yanlıları bunların arasından çıkıyor.

Yöneten sınıfın, burjuva iç savaşı birçok cephe de birden sürdürmesi ve şiddetlendirmesi, burjuva yasallığı içinde kalan, küçük burjuva siyasetlerin hareket alanını daralttı. Bu bağlamda, uzlaşma çağrılarını yüksek perdeden seslendirmeleri, çalışmaları için bir yasal güvence elde etmeye yöneliktir. Savaşımalarını burjuvazinin çizdiği çerçevenin ötesine götüren devrimci işçi hareketine sert eleştiri yönelmeleri bunun içindir. Devrimci olan her şey artık onların eleştirisinin boy hedefidir.

Proletarya, bir sınıf olarak hareket etmek istiyorsa, mülk sahibi sınıflardan ayrı örgütlenmeli, bağımsız bir çizgi izlemeli ve tüm burjuva sınırları parçalamalı, havaya uçurmalıdır.

“Proletarya, mülk sahibi sınıflardan oluşmuş eski partiler karşısında, kendisi ayrı bir siyasi parti oluşturmadıkça, bir sınıf olarak davranamaz.” (Marx)

İşçilerin kurtuluşu, işçilerin kendi eseri olmalıdır.

Aralarında uzlaşmaz çelişki ve karşıtlık olan sınıfları, karşıt kutupları uzlaştırma ve aralarında bir uyum kurma girişimleri, sınıflı toplumun kendi doğası tarafından başarısızlığa uğratılması kaçınılmazdır. Bir tarafta, büyük bir zenginliği (serveti) elinde bulunduran az sayıda kapitalist; diğer tarafta zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ezilen bir sınıf. Tarih, sınıf savaşımı tarihidir. Bu da, onun tarihi yasasıdır.

Kapitalist niteliğiyle zenginlik birikimi, işçilerin sömürsü temelinde artar. Giderek sömürü daha da yoğunlaşır; bu ise, uzlaşmaz çelişkilerin keskinleşmesi demektir. İşçi kendi ürettiklerine, yani kendi öz yaşamsal faaliyetinin sonuçlarına yabancılaşır. Sermaye, işçinin, birikmiş, geçmiş, nesnelleşmiş emeğidir ve canlı emek gücüyle karşı karşıya gelir, karşıtır. Dolayısıyla, karşıt sınıfların arasında uzlaşma olmasını istemek, ücretli kölelik sisteminin devamından yana olmak demektir.

Siyasi iktidarı elinde tutan egemen sınıf; iktidar gücüne, devlete dayanarak, emekçi ve sömürülen sınıfları sürekli baskı altında tutuyor. Burjuva diktasıyla uzlaşmak, ezilen sınıfın sürekli kölelik koşulları altında tutulmasından yana olmak anlamına gelir.

Bir sömürü ve kölelik düzeni olan kapitalizme, sermayenin ekonomik ve politik gücüne ancak devrimi sınıf savaşını geliştirip güçlendirerek son verebiliriz.

Sınıf savaşı, sınıfsal araçlarla, sınıf örgütleriyle yürütülür ve kazanılır. Devrimci işçi sınıfı partisi önderliğinde hareket etmesi gereken devrimci işçi sınıfı örgütleri, işçi komite ve konseylerinin hedefi, burjuva devleti yıkmak, kapitalistlerin iktidarına son vermek, yerine, emekçilerin kurtuluşunu gerçekleştirecek olan, proletaryanın devrimci iktidarını kurmaktır.

Küçük burjuva aydınlar, kapitalist toplumu değiştirmeden, bu toplumun çerçevesinde, kimsenin kimseye şiddet uygulamadığı, bireylerin bir-biriyle barışık olduğu bir ortam hayal ediyorlar. Öncelikle sorun bireyler düzeyinde konuyor.

Oysa asıl konması gereken egemen sınıfın, halk kitlelerini ezmesi, onlara şiddet uygulamasıdır. Burada yapılan, yöneten sınıfın, uyguladığı şiddetin üstünü örtmektir.

Burjuvazinin egemenliği gerici şiddetini teşhir etmek, karşı çıkmak ve ona karşı mücadele vermektir. Gerici burjuva şiddet, burjuva toplumdaki kaynaklandığından, mücadele doğrudan doğruya, burjuva toplumsal düzenin ortadan kaldırılmasına yönelik olmalıdır. Hümanist bir gelecek bu yolla, yalnızca, kapitalizme karşı devrimci mücadeleyle kurulur.

Ama buraya en sert mücadelelerden, uzun sancılı kapışmalardan geçilerek varılır. Tamda Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve halklarının mücadelesi bu aşamaya gelmiştir. Bugünkü noktanın daha ilerisine gitmek ise daha büyük ve sert mücadeleler gerektiriyor. Tekel sermaye ve siyasi iktidar devrimci kitlelerin daha ileri gitmemesi için tüm gücünü ortaya koydu. Bu konuda devlet güçlerini sonuna kadar kullanmak, güçlendirmek ve en etkin şekilde donatmakla kalmıyor, düzenin tüm gerici güçlerini de harekete geçiriyor, onları tepeden tırnağa silahla donatıyor.

Karşı taraf, tek düzen partisi olarak davranırken, birleşik bir karşı-devrim olarak hareket halindeyken, bizim devrimci zor yöntemlerinden uzak durmamızı önermek bize karşı, diğer taraftan yana olmaktır. İktidarın halkları ezmesine ortak olmaktır.

Bütün güçlerini cepheye süren, egemen sınıfı yenmek için, yalnızca güçlerimizi harekete geçirmekle yetinmeyiz, kazanmak için tüm güçlerimizi azamileştirmemiz gerekiyor. Bunun içinde, henüz tümünden harekete geçiremediğimiz devrimci potansiyeli de açığa çıkarma çabasında olmalıyız. Potansiyel güçler ise eylemlerle harekete geçirilir. İsyân ve ayaklanma ezilen sınıfın ve ezilen halkların potansiyel güçlerini sonuna kadar ve en geniş biçimiyle harekete geçirebilir.

Öncekiler gibi bugünkü hükümetin de bir iç savaş hükümeti olması dışta da savaş politikası izlemesi, onun yıkımını hızlandırmıştır. Sistem krizi, son derece boyutlanmıştır. Büyük ve genel ayaklanma kaçınılmazdır.

Tarihin devindirici gücü olan devrim, her yönden olgunlaşmıştır.

Mücadele Birliği
11-25 Ocak 2017
Sayı: 16

DÜNYA DEVRİMİ YÜKSELİŞTE

Marksist diyalektik; doğanın, toplumun ve düşüncenin genel gelişiminin yasalarının bilimidir. Marksist diyalektik; düşünceyi, maddi dünyanın insan aklında yansımaları ve düşünce biçimine dönüşmesi olarak açıklar.

Buna göre, sosyalizm, proletaryayla burjuvazi arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ve sınıf savaşımının işçilerin bilincinde yansımalarından ve düşünceler biçimini almasından başka bir şey değildir.

Sınıf bilinçli olmayan bir işçi çelişkiyi ve sınıf çatışmasını bilinçsizce ifade eder; sınıf bilinçli işçi ise kendi sınıf durumunu, sınıf çatışmasını ve bunun temelindeki çelişkiyi bilince çıkarır.

Doğada ve toplumda her şey sürekli gelişime değişim içindedir. Diyalektik, toplumu ve sınıfları onların karşılıklı ilişki ve çatışmasını durağan halde değil, akışkan bir hareket, gelişim ve dönüşüm içinde ele alır. Maddeci diyalektik; “Şeylerin, mevcut bugünkü durumunu olumlu yanlarıyla kavrar, aynı zamanda da, bu durumun yadsınmasını, onun kaçınılmaz çöküşünün anlaşılmasını içerir. Çünkü diyalektik, tarihsel olarak gelişmiş olan her toplumsal biçimi akışkan bir hareket içinde görür ve bu yüzden onun geçici niteliğini, onun anlık varlığından daha az olmamak üzere hesaba katar.” (Marx)

Diyalektik, eleştirel ve devrimcidir. Hareket, aşağı bir durumdan yukarı bir duruma; alt biçimden, bir üst biçime doğrudur. Hareket bir durumdan başka bir duruma geçişler biçiminde gerçekleşir. Sınıflı bir toplumda, toplumun ileriye doğru bir alt toplumdaki bir üst topluma doğru hareketi çelişkilidir. Kapitalist toplumun kendi iç hareketi, bir üst topluma, komünist topluma doğrudur ve çelişki içinde ilerler.

Toplumun ve sınıfların gelişimine bağlı olarak, bilgilerimiz de ilerleme, yetkinleşme ve zenginleşme gösteriyor. Bilginin ilerlemesi, teorik olarak yetkinleşme, toplumsal durumu ve sınıf savaşını nesnel ve derinlikli olarak kavrama ve bütünlüğü içinde yansıtma olanağı veriyor.

Kapitalizmin kendi hareketi, kendi evrimiyle geldiği aşama hakkında geniş bilgiye sahibiz. Daha doğrusu, kapitalizmin kendi çelişmeli hareketinin ilerlemesine bağlı olarak bu konuda daha derin ve daha geniş bir bilgiyi edinmiş durumdayız.

Kapitalizmin başlangıcında ve önceki gelişme evrelerinde, ilk belirtileri görülen birçok olgu, bugün olgunlaşmış olarak önümüzde duruyor. Dolayısıyla, olgunlaşmış olgular hakkında daha rahat değerlendirme yapabilecek durumdayız.

Tekelci kapitalizmin ilerlemesiyle maddi koşullar ileri bir gelişme aşamasına ulaştı. Rekabetçi kapitalizm, 20. yüzyıla doğru tekelci kapitalizm aşamasına girdi. Bu tarihten sonra, emperyalizm çağı, finans kapitalin egemenlik çağı başladı. Ama olguların gelişimi tek yönlü değil, çok yönlüdür. Rekabetçi kapitalizmi tekelci kapitalizme dönüştüren aynı tarihsel koşullar, proleter devrimler çağının başlamasına yol açmıştır.

Her şey sürekli hareket ve değişim halindedir. Tekelci kapitalizmin gelişmesi kendi iç eğilimini yarattı: Tekelci devlet kapitalizmi ya da devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizm. Tekellerin devleti tamamen denetimi altına alması sonucu, devlet her yerde tekeller adına tüm ekonomik ilişkilere müdahale ediyor, tekellerin istediği her konuda karar alıp yasa çıkarıyor.

Tekelci kapitalizmin dünya egemenliğine bağlı olarak, emeğin dünya çapındaki toplumsal karakteriyle emeğin ürünlerine el koymanın özel biçimi arasındaki çatışma keskinleşerek ön plana çıktı. Kapitalizmin teknik temeliyle, üretici güçlerle, burjuva üretim ilişkileri arasındaki çatışma çok belirgin, elle tutulur halde. Varolan üretim ilişkileri, toplumsal üretici güçlerin gelişmesini frenliyor, sınırlıyor, engelliyor. Çatışma evrenseldir. Son derece şiddetlidir. Çelişki ve çatışma kriz anında, toplumsal patlama biçiminde açığa çıkıyor.

Kapitalizmin iç çelişkileri, tarihsel olarak en gelişmiş düzeye çıkmıştır. Çelişkilerin bu en yüksek aşaması, yadsınının yadsınması, gasp edilenlerin gasp edilmesi, kapitalizmin yerini komünizmin alma aşamasıdır. İşte çelişkilerin bu gelişmesi ve en uç noktaya dek keskinleşmesidir ki, yeni bir toplumla geçiş bir zorunluluk olmuştur. Emek sermaye uzlaşmaz çelişkisi, kapitalist toplumsal biçimin ta-

rihsel olarak geçici bir biçim olduğunun ve yerini sosyalizme bırakması gerektiğinin kanıtıdır. Maddi koşullar, sosyalizme geçiş için yeterince olgunlaşmıştır. Bugüne değin yaşanan sosyalizme geçişler, kapitalizmin en geliştiği ülkelerde değil, çelişkilerin en keskinleştiği yerlerde gerçekleşti. Sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi ülkeleri devrime götürdü.

Maddi koşulların ileri derece olgunlaşması, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin derinleşmesi, daha yüksek bir toplum biçimine geçiş için yeni olanaklar yaratıyor. Sorun, koşulları ve olanakları gerçeğe dönüştürmektir. Olanaklar ancak zorlamayla gerçeğe dönüşür. Yeni toplum, zorlu ve çatışmalı bir mücadelenin sonucunda doğabilir. Yeni topluma geçişle birlikte, üretim tarzında yeni ve köklü bir devrim olur. Üreticiyle (işçiyle) üretim araçları arasında, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temelinde yeni bir birlik kurulur.

Kapitalizm üreticiyle üretim araçları arasındaki bağı kopardı. Üretici, ücretli emekçi, ücretli köle olarak kapitalistin özel mülkiyetinde olan üretim araçlarıyla, dolayısıyla üretim koşullarıyla bir araya gelebildi. Sosyalizm bu duruma son verecek, üretim araçlarını özgür üreticilerin ortak denetimine alarak, emek gücünü bir meta olmaktan çıkaracaktır. "... dış görünüş ile şeylerin özü doğrudan doğruya çakışsadaydı, her türlü bilim gereksiz olurdu." (Marx)

Kapitalizmin gelişmesi hakkında bilgilerimizin ilerlemesi, kapitalizmin özü, onun varlık koşulları üzerine daha derinlikli bir kavrayış ortaya koymamızı sağlıyor. Kapitalizmin varlık koşulları, ücretli emek sömürsüdür. Kapitalist sömürünün kaynağı, Marx tarafından açığa çıkarılmıştır.

Günlük olarak yalnızca yüzeyde olan olayları değil, bu olayların temelindeki gelişmeleri anlamada ve somut durum çözümlemesinde derinlikli bir kavrayış ortaya koyuyoruz. Böylece sınıf mücadelesine yön veren, nesnel toplumsal gelişmeleri bilimsel ve doğru bir yöntemle ele almış oluyoruz. Dönemin gerektirdiği politikalarımızı ve taktikimizi böylece sağlam bir temele dayandırıyoruz.

Görüş ortaya koyarken, nesnel toplumsal gerçeklerden, olgulardan yola çıkarız, fakat bakışımızı mevcut durumla sınırlamayız. Gelişmenin yönünü ve itici güçlerini de belirleriz. Kapitalist üretim biçimi toplumsal üretim biçiminin tarihsel olarak belirlenmiş biçimidir. Bu toplumsal biçim kendi hareketinin akışı içinde tarihsel sınırlarına varmıştır. Bakışımızı, sınırları tarihsel olarak belirlenmiş kapitalist üretim sistemiyle sınırlayamayız. Geleceğin toplumunun bu sınırlar içinde nasıl oluştuğunu da ortaya koyarız. Marx, Kapital'de bunu yapıyor.

Kapital, kapitalist üretimin toplumsal üretimin geçici bir biçimi olduğunu, kapitalist üretimin kendi gelişimini izleyerek gösterir. Kapitalist üretim, toplumsal üretimin son sınırı değildir. Özel mülkiyete dayalı üretimin sınırındır.

Toplumsal üretim özel mülkiyet olmadan, toplumsal üretimin daha yüksek biçimine geçerek devam eder. Ekonomik ve tarihsel koşulları kapitalizmin içinde oluşmadan ve yapısında yapısında taşıdığı toplumsal çelişkiler gelişmeden bu toplum yerini daha yüksek bir topluma bırakmaz. Fakat bu büyük tarihsel sıçrayış, işçi sınıfının egemen sınıf durumuna gelmesiyle gerçekleşir. Sınıfı savaşımının kendisi işçi sınıfını egemen sınıf durumuna yükseltir. Bu durum gerçekleşti mi? Evet, dünyanın altıda birinde gerçekleşti ve on yıllarca varlığını sürdürdü. Bu ülkelerde 90'larda yaşananlar, emperyalist kapitalist sistemin bir tüm olarak sosyalizme geçiş için olgunlaşmasını ve dünya devriminin büyük ilerleyişini engellemedi ve engelleyemedi.

Kapitalizmin ötesine geçiş öyle bir zorunluluk olarak kendini tarihsel olarak dayattı ki, dünyada bu sorun daha çok tartışılır hale geldi. Sosyalizme geçiş birincisi nesnel toplumsal koşullar üzerinden, ikinci olarak işçi sınıfının varlığı ve devrimci mücadelesi üzerinden tartışılabilir. Kapitalizmin ötesine geçişi, ancak ve yalnız işçi sınıfı gerçekleştirebilir. Bu devrimci sınıf, dünyayı değiştirme tarihsel görevini yerine getirecek denli gelişkin bir duruma gelmiştir. Dünyayüzünün bir çok yerinde dünya proletaryasının sosyalizmin bayrağını dalgalandıran dünya işçi sınıfı bugün emeğin bayrağını yeryüzünün daha geniş alanlarında dalgalandırabilir.

Tarihsel gelişme, birbirinden tecrit edilmiş olarak yaşayan halkların birbiriyle ilişkiye geçmesi ve kapitalizmle birlikte halkların karşılıklı bağımlılığı yönünde ilerlemiştir. İnsanlığın yakınlaşması ve kaynaşması, toplumsal üretici güçlerin evrensel gelişiminin getirdiği bir eğilimdir. Kapitalizm bunun maddi zeminlerini yaratırken, aynı zamanda bunun önünde engel oluşturuyor. Bu engelin burjuva üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması, insan ilişkilerinin yeni bir temelde örgütlenmesinin farklılıklarıyla birlikte kaynaşmasının ön koşuludur.

Bugün, kapitalizmin, insanlığın insancıl bir ilişki oluşturmasının önünde engel oluşu çok daha belirgindir. Dolayısıyla bu engelin ortadan kaldırılması, gerekli, zorunlu ve kaçınılmaz olmuştur. Bu, bireylerin özgürlüğü için olduğu kadar, insanın doğa ile birlikte evrimi içinde zorunludur.

Kapitalistlerin eski üretim ilişkilerinde, eski toplumsal sistemde ısrar etmeleri ve yeni bir üretim ilişkisine geçişi engellemek için tüm

gücünü kullanması, insanlığı nükleer silah dahil, silahların öldürücü gücüyle sürekli tehdit etmesi, emekçilerin bu toplumsal düzeni zorla ortadan kaldırmak için giriştiği devrimci mücadelenin tarihsel devrimci önemini bir kere daha (ama daha ikna edici ve güçlü bir biçimde) ortaya koymuştur.

Bu kapışmanın çok çetin geçeceği açık. Ama ne kadar çetin geçerse geçsin dünya işçi hareketi bu savaşı kazanmak zorundadır ve kazanacaktır. Proletaryanın devrimci savaşı tarihsel bakımdan geniş kitlelerce bu denli yaygın olarak kavranmışken, emekçi sınıf burada son sözü söyleyen taraf olur.

Proletaryanın zaferi kaçınılmazdır, çünkü emekçi sınıf, sınıf savaşı tarihi boyunca büyük devrimci değerler yarattı ve bu değerler dayanıyor. Kitle kahramanlığının bir ifadesi olan devrimci kahramanlık örnekleri bu değerlerin sadece biridir. Sosyalizme geçiş için kapitalizme karşı geliştirilen kahramanca girişimler, dünyanın bir çok yerinde görülmüştür.

Mücadeleye yeni atılan kitleler, emekçilerin tarihsel görevini yerine getirirken son derece etkileyici değerlere, mücadele örneklerine dayanıyorlar. Burada Fidel Castro Ruz'un adını vermek yeterlidir. Devrimci kitleler bu değerlere dayanarak ileri gidebilir, görevlerini tamamlayabilirler.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin yeni kuşakları devrimci mücadeleyi yoğunlaştırırken, önlerinde enternasyonalist proleter hareketin büyük mücadele birikimi ve değerleri var. Ayrıca bu topraklarda 50 yıldır süren devrimci mücadele içinde mücadeleye yeni katılan insanların savaşında bir dayanak olarak değerlendireceği ileri teorik, pratik birikimi var. Bu kadar büyük bir birikim, deneyim ve değere sahip olan işçi sınıfının devrimci kadrolarının çok daha ileriye gitmesi gerekiyor ve gitmelidir.

1917 Büyük Ekim Devrimi'yle başlayan proleter devrimler çağı, yeni bir toplumsal devrimler dönemiyle sürüyor. Ekim Devrimi'nin 100. yılında tüm kapitalist ülkelerde Komünist Dünya Devrimi fırtınası esiyor!

Mücadele Birliği
25 Ocak-8 Şubat 2017
Sayı: 17

YAŞAYAN MARKSİZM

Oportünist sosyalistler ve onların Türkiye'deki daha çapsız takipçileri Marx, Engels ve Lenin'in teorik görüşlerini ve çözümleme yöntemlerini sınıf mücadelesinin önceki gelişimini açıklamak için bir dayanak olarak alıyorlar. Fakat onu sınıf mücadelesinin geleceğine uygulamayı düşünmüyorlar. Dolayısıyla bu görüşler onlar için işçi sınıfını geleceğin sınıf savaşımına hazırlamak ve tarihsel görevini yerine getirmede teorik pusula rolü oynamıyor.

Onlar için pusula her çeşitten reformist görüşlerdir. Sosyalizme, barışçı, sakin, dereceli geçişi öğütleyen görüşler. Teori alanında rahat at koşturmak için marksizmin devrimci teorisini geçmişe ait olarak gösteriyorlar. Ama bu yöndeki çabaları her defasında başarısızlığa uğradı. Toplumun köklü dönüşümü, kapitalizmden komünizme geçiş fark ettirmeden olamayacağına göre, devrimci teori gelecekte de sınıflı toplumdaki sınıfsız topluma geçişte kitlelerin pratiğine yol gösterecektir.

Burjuva ideologları, materyalizmin geçmişe uygulanabileceğini ama geleceğe uygulanamayacağını düşünürler. Geçmişe uygularlar, çünkü kapitalizmin oluşumu konusunda ikna edici olmaları gerekiyor. Her toplum biçimi tarihin belirli bir dönemine aittir ve geçicidir. Toplumlar böyle birbirini izledi ve insanın uzun tarihi yolculuğu en sonunda tarihin son durağı olarak kapitalist topluma vardı. Materyalizmi geleceğe uygulamazlar, çünkü bu toplumun da geçici olduğunu, bunun ötesine gidileceğini ve insanın o büyük tarihi yolculuğunu, daha yüksek bir toplumla devam edeceğini kabul etmek istemiyorlar. Karl Marx tarihsel materyalizm anlayışına dayanarak, kapitalizmin zorunlu olarak yerini daha yüksek bir topluma bırakacağını ikna edici biçimde gözlerin önüne serdi. Henri Morgan da aynı şeyi eseri Eski Toplum'da ortaya koydu. İlerleme geçmişin olduğu gibi geleceğin yasası olarak kalacaksa, uygar toplum yerini eski toplumun (ilkel ko-

münaı toplım) ilkeleri gelecek insan toplumunda yeniden egemen olacaktır. Geleceğin toplumu her bakımdan daha yüksek bir toplım olacaktır.

Nasıl ki, burjuva çevreler, materyalizmin yalnızca geçmişe uygulanabileceğini ileri sürüyorsa, oportünist sosyalistler de, Marx'ın görüşlerine geçmiş tarihi süreçleri açıklamak için başvuruyorlar. Yaptıkları marksizmi kavrayışları, marksizmin yaşayan özüne aykırıdır. Marx kendi yöntemini açıklarken, bu yöneme dayanarak gelecekteki sınıf savaşımını ana yönünü ve daha yüksek toplumun belli başlı gelişme çizgilerini açıklar: Sınıf savaşımı en sonunda proletarya diktatörlüğüne varır: Proletarya devrimci iktidarına dayanarak sınıfları büsbütün ortadan kaldırır. Özcesi marksizm, marksizmin yaşayan özü, güncel sınıf mücadelesine uygulanır ve uygulamamız gerekiyor.

Güncel sınıf mücadelesi küresel iç savaş biçimini almıştır; birçok ülkede ise toplumsal devrimler düzeyinde sürüyor. Marksizmin yaşayan özü dünyanın güncel somut durumuna uygulansaydı bu olgular rahatlıkla görülebilirdi. Ama bizim oportünist sosyalistlerimiz nasıl ki, bu topraklarda on yıllarca süren iç savaş görmediler daha doğrusu görmek istemediler, onlar aynı gri, geri yaklaşımlarını küresel iç savaş, süresel başkaldırı ve yeni bir toplumsal devrimler çağı karşısında da gösterdiler. Çünkü onlar marksizmin yaşayan özüne dayanmıyorlar.

Marksizm bir doğma değil, donuk, gri görüşler demeti değil, bir eylem kılavuzudur irdeleme, araştırma yöntemidir. Teoriyi somut, canlı, gelişen olaylara uygular; buradan sınıf mücadelesinin daha ileriki evreleri için sonuçlar çıkartır. Marx'ın yazışmalarını, Engels'in yazışmalarını inceleyenler, Lenin'in her somut olay karşısında nasıl bir tutum aldığını araştıranlar; komünist düşünürlerin sınıf mücadelesinin her yeni sorununu büyük bir titizlikle ele aldığını göreceklerdir. Peki, bu topraklarda yıllarca sınıf mücadelesi son derece sert ve son derece alt üst edici bir süreçten geçmesine karşın olanları anlamak için hiçbir çaba harcamayan ve en sığ değerlendirmeleri yapan oportünistlerimize ve reformistlerimize ne demeli. Bu şekilde davranırken de bayağıdırlar, bu günde aynı durumdalar.

Marx, en umutsuz eylemlerde bile uluslararası proletarya için dersler çıkarmasını bilen bir devrimcidir. Bu eylemleri proletarya için devrimci bir eğitim olarak görmüştür. Lenin, K. Liebknecht'in 1917'deki umutsuz ayaklanmasından, 1917 Ekim'in öngününde, Rus proletaryası için dersler çıkardı: Liebknecht umutsuz olduğunu bile bile bir ayaklanma girişimini öneriyorsa, Rus proletaryası Almanlardan daha iyi komundayken hayli hayli ayaklanmaya girişme ce-

saretini göstermelidir. Fidel, Batista'yı o süreçte yenmemiş olsaydı, yeniden yeniden başlamayı göze alan bir devrimcidir. Girişilen eylemler, başarılı olmasa da eylemlerin başarılması için birer dayanaktır. Önceki eylemlerin deneyimleri olmadan burjuvaziye yenemeyiz. Sorun ve yetenek önceki eylemleri eleştirel bir anlayışla yani devrimci bir anlayışla ele alıp onun sonuçlarını gelecek savaşımlara uygulamaktır.

Bir de bizdeki marksizm taslaklarına bakın. Haziran 2013 Ayaklanması sırasında; ayaklanmayı devrime dönüştürmek için kitlelere cesaret vereceklerine, buradan devrim çıkmaz diyerek ayaklanan yığınların daha ileri gitmesinin önünde engel oldular. Onlar, düzenle bağları koparmak, köprüleri atmamak istemiyorlardı. Böylece burjuvazi karşısında yerlere kadar eğilerek, bayağılıklarını yeterince kanıtladılar. Küçük burjuvazinin o ikili yapısını, proletaryayla burjuvazi arasında gidiş ve gelişlerini bir kere daha gördük.

Yeni gelişmeler karşısında canlı yaşamın karşımıza çıkardığı sayısız olay karşısında bu denli kayıtsız kalmalarının nedeni, kendi dogmatizmleridir. Yıllardan beri klişeleşmiş görüşleri ezberlemişler, her olaya kendi klişeleriyle yaklaşıyorlar. Oysa canlı yaşam, olaylar, sürekli gelişme, akış ve değişim içindedir. Devrimci işçi sınıfının, komünist partinin taktiği, nesnel gelişmenin evriminden çıkarılır. Ve her olay, her yeni durum karşısında bir görüş ortaya koymak ve tavır gerekiyor.

Görüş diye ileri sürdükleri o oportünist süprütülere dayanmış olsaydık, Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleşen sayısız devrimci eylemi ne açıklayabilir ne de buradan gelmekte olan daha büyük olanları için değerlendirme yapabilirdik.

Her sınıf bilinçli işçi, her mücadeleci halktan bir kimse, Gezi'yi görmüş, Kürdistan'da kitlelerin yaptığı cesur devrimci başkaldırını kavrayışlı biçimde ele alan herkes bu topraklarda devrimi yapacak bir güce, savaş kapasitesine ve deneyime sahip olduğunu söyler. Evet bu kez daha iyisini yapacağını, ileri gideceğini ve başaracağını, oportünist sosyalistler dışında her gerçek devrimci, her devrimci marksist bu net kesin sonuca ulaşır.

Mücadele Birliği
8-22 Şubat 2017
Sayı: 18

KİTLELERİN DEVİRİMCİ OLGUNLUĞU

Devrimci bakış açısına sahip olmayanlar, kitlelerdeki değişimi, gerçek boyutlarıyla ortaya koyamazlar. Onların bakışında, kitleler gerçek düzeyinin çok altında görünürler. Dolayısıyla bu bakış açısından bakılırsa, bu kitleler devrimi gerçekleştirecek bir konumda değildir. Gerçek durumu yansıtan devrimci bakış açısında ise emekçi kitleler toplumu alt üst edecek ileri bir politik olgunluğa sahiptir.

Devrimci marksizm, kitlelerin politik olarak olgunlaşmalarını, oportünist sosyalizmden farklı biçimde anlıyor.

Uzlaşmacı siyasetler, kitlelerin politik bakımdan yetkinleşmesinden, seçimlerde kendilerini desteklemelerini, toplumun nitel dönüşümü için dövüşmelerini değil de, varolan toplumsal ilişkilerin şu ya da bu yönüne karşı dövüşmelerini, yani toplumun nicel değişimi uğruna mücadeleye atılmalarını anlıyorlar. Proleter devrimci komünistler ise proleter sınıfın ve emekçi kitlelerin ileri politik mücadele düzeyinden, sınıf savaşımının bütün cephelerinde, burjuvazi karşısında bağımsız bir politik çizgi izlemelerini, mücadelenin her aşamasında ve her durumda savaşımlarıyla hareketin genel çıkarlarını temsil etmelerini tek kelimeyle, toplumun devrimci dönüşümünü, yani nitel dönüşümü uğruna devrimci kavgaya atılmalarını anlıyorlar.

İşçilerin, halk kitlelerinin dönüşmesi, sınıf hareketinin kendi gelişimi içinde kavranabilir. Bu hareket ki, yarım yüzyıl boyunca çok yoğun çatışma döneminden geçti; savaştı ve savaşın içinde dönüşüme uğradı. Bunda kendiliğinden gelme hareketin etkisi olmakla birlikte, asıl etki örgütlü komünist hareketten gelmektedir. Bugün genel ve yaygınlık kazanan çok sıklaşan devrimci kitle eylemleri, nesnel koşulların etkisinin yanında, örgütlü devrimci mücadelenin bir sonucudur.

Emekçi kitlelerin devrimci hareketi, tarihin itici gücü durumundadır. Bu hareket yalnızca tarihsel olarak yaşanmış, dünde kalmış, geçmişe ait bir şey değil, güncel ve canlı bir harekettir; sürekli oluşum ve gelişme halindedir.

Oluşum tamamlanmış, son şeklini almış değildir, komünist hareketle bağıntı içinde gitgide yetkinleşmekte. Küçük burjuva sosyalist grupların kitlelerin devrimci hareketi karşısındaki tavrı çok tipiktir: Hareketi geri çekerek kendi geri çizgisine bağlama, o dar kablara sokma, bunun olmaması durumunda, kitlelere, onların devrimci hareketine, kendi tarihlerini kendilerinin yapması girişimlerine karşı güvensizlik gösterme.

Gerçek komünistlerin devrimci önderlik görevlerini yerine getirmeleri için öncelikle Türkiye ve Kürdistan proletaryasının sadece nicel durumunu değil, nitel durumunu ve gerçek devrimci yetisini göz önünde bulundurmamak gerekiyor, çünkü yeni devrimci görevler sorumluluklar, politik çalışma, taktik vb. içinde bulunduğumuz nesnel koşulların yanında, emekçi kitlelerin devrimci hareketine ve bu hareketin gelişimine dayanılarak belirlenecektir.

İçinde bulunduğumuz tarihi aşama, devrimin gerçekleşmesinin koşullarının oluştuğu bir aşamadır. Uzun zamandır ortaya çıkan devrimci durum, bugün daha bir olgundur. Bu şartlarda devrim, emekçilerin devrimci hareketinin kurulu düzeni alt üst edici eylemlerine bağlı olacaktır. Kitlelerin devrimci fırtınasıyla bugünkü durumdan farklı, yeni nitel olarak farklı bir durum yaratabiliriz. Bu sonuca bugüne kadar yapılan mücadele düzeyiyle değil, varolanı aşan ve daha ileriye giden bir mücadeleyle varabiliriz.

Devrimi başarmak her yönden bir zorunluluktur. Toplum ancak yeni bir temelde yeniden örgütlenirse varlığını sürdürebilir, canlılığını koruyabilir. Bir nitel sıçramayla bunu başaramazsa, olacak olan tam bir çürüme ve proleter sınıfın diğer emekçilerin devrimi uzun bir süre yapamayacak bir duruma gelmesidir.

Kendiliğinden gelme kitle hareketi, bugünkü durumundan ne denli ileri giderse gitsin yine de yeni bir gelecek, örgütlü devrimci bir gücün, devrimci komünist parti önderliğinde kurulur. Tarihteki zengin deneyimin yanında bu topraklarda ve dünyada güncel sınıf savaşımının deneyimleri de söylediklerimizi destekliyor. Kendiliğinden devrimci kitle hareketleri –ki belli bir bilinç düzeyini temsil ediyor, haftalarca ve hatta aylarca sürmesine karşın bir devrime kadar gitmedi. Her biri çok önemli sonuçlar yaratmakla birlikte sonuç almadan dağıldılar, ya da çeşitli burjuva güçlerin bundan yararlanmasını getirdi.

Tüm örnekler, zafer için işçi sınıfının devrimci partisinin önderliğinin bir zorunluluk olduğunu gösteriyor. Zafer yolu, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin komünist önderlikle birlikte hareketine dayanmasına ve proleterlerin devrimci sınıf partisi olarak hareket etmesine bağlıdır.

Komünist parti, nesnel toplumsal durumların, süreçlerin ve olayların marksist kavrayışını ortaya koyar. Bu kavrayış diyalektik maddeciliğe (materyalizme) dayanır. Diyalektik maddeci (materyalist) yöntem her şeyi kendi hareketi içinde, karşılıklı ilişki ve nesnel bağlantı içinde, sürekli dönüşüm, gelişim ve birinden diğerine bir alt biçimden bir üst biçime geçiş halinde ele alır. Nesnel durum, insan zihninde düşünceler biçiminde yansır. Oluşan düşünceler, -teori- yeniden pratiğe uygulanır. Politika ve teoride doğru sonuçlar çıkarmak için diyalektik maddeci (materyalist) yöntemeye dayanılmalıdır.

Dün ortaya konan görüşleri teorileri, bugün ortaya çıkan ilk sonuçlarıyla değerlendirebiliriz. Bu süre içinde de sergilenen kitlelerin devrimci pratiğine dayanarak, bu görüşlerin doğruluğunu ya da yanlışlığını denetleyebiliriz.

Bir görüşün doğruluğunu ya da yanlışlığını anlamamızı sağlayan yine bir görüş değil, pratiktir, halk kitlelerinin pratiğidir. Leninist Parti'nin görüşleri bu açıdan değerlendirildiğinde, tarihin akışı içinde kitlelerin pratiği tarafından doğrulandığı rahatlıkla söylenebilir.

Leninist Parti'nin teorik görüşleri nesnel toplumsal gerçeği sadece yansıtmakla kalmıyor, nesnel durum üzerinde etkide bulunuyor. Özce, Leninist Parti'nin devrimci görüşleri, nesnel durumun ve sınıf kavgasının marksist kavranışının parlak bir ifadesidir.

Diyalektik materyalizmin, 90'lı yılların somut toplumsal duruma ve sınıf kavgasının güncel gelişimine uygulanması, bizi devrimin güncelliği görüşüne götürdü. O günden sonra, emekçi halkların her yeni başkaldırısı, her kitlesel devrimci eylemi, devrimin ne denli güncel olduğunun somut göstergesi oldu. Bu devrimci bakış açısı, geniş kitlelerin sürecin devrimci niteliğini görmelerini sağladı.

Her sınıf bilinçli işçi şunu kavlıyor ki, proleter sınıf, devrimin güncelliğini kabul etmeden devrime ve halklara önderlik edemez.

Mücadele Birliği
22 Şubat-8 Mart 2017
Sayı: 19

HER ŞEY KARŞITINA GEBE

Bu öykü sizden bahsediyor:

Marx, bunu, Kapital'in I. Cildine yazdığı önsözde, Alman işçilerini uyarmak için söyler. Marx, büyük eserinde, İngiliz işçi sınıfının durumunu ele alır. Fakat İngiliz işçilerinin durumunu öğrenen Alman işçileri, kendi durumlarının bu kadar kötü olmadığını ileri sürerek, kendilerini avutmamaları için onlara bu şekilde seslenir.

Marx, Kapital'de, aslında bütün kapitalist ülkelerdeki işçilerin ortak öyküsünü anlatıyor. Gerçi o zamandan bu yana, işçilerin durumunda önemli değişimler oldu. Aradan geçen 150 yıl içinde işçi sınıfının verdiği mücadeleler sayesinde önemli kazanımlar sağlandı. Ekonomik ve toplumsal yaşam alanında emekçiler yararına iyileştirmeler, düzenlemeler yapıldı. Kazanımlar, birçok ülkede yasalara bağlandı.

Kapitalist ülkelere birinde işçilerin içinde bulunduğu durum, diğer kapitalist ülke işçilerinin durumuyla aynıdır. Dolayısıyla bütün kapitalist ülkelerdeki işçilerin öyküsü aynıdır, ortaktır. Bu öykü, ücretli emek sömürsünü, kapitalist toplumun bir grup insanın emeğine dayandığını; işçilerin yarınlardan emin olmadıklarını; işsizliğin büyüdüğünü, emekçilerin yoksulluk ve yoksunluk içinde olduğunu, yaşam koşullarının kötüleştiğini vb. anlatıyor.

Kapitalizmin, tekelleri kapitalizm (emperyalizm) aşaması, gerçek anlamda bir dünya pazarı yarattı. Tüm uluslar dünya pazarına bağlandı. Dünya pazarı, birkaç ileri kapitalist ülkenin (emperyalist ülkenin ve emperyalist tekelin) egemenliği altında. Uluslararası tekeller, bir çok ülkenin ekonomisini kontrol edecek düzeye ulaştı. Uluslararası tekeller, adı üzerinde birçok ülkede sömürü ve talan yapıyor.

Kapitalizmin ekonomik krizleri, tekelci kapitalizm aşamasında çok daha büyük, daha sarsıcı ve daha yıkıcıdır. Krizler tek tek ülkelerin sınırları içinde kalmayıp, kapitalizmin dünya ekonomik krizleri biçiminde gelişme gösterdi. Her kapitalist ülke krizden farklı derecede etkileniyor; fakat hepsi krizin bir parçası durumunda.

Burada asıl üzerinde durmak istediğimiz, kapitalist üretimin geldiği yerin proletaryanın sınıf savaşına etkileridir. Kapitalizmin tüm içsel çelişkileri, emperyalizm (tekelci kapitalizm) aşamasında daha bir gelişkin ve daha keskinleşmiş olarak ön plana çıkar. Üretimin (emeğin) dünya çapında toplumsal karakteriyle, bunun sonuçlarına el koymanın özel biçimi arasındaki çelişkinin derinleşmesi, proleter devrimlerin koşullarını yaratmıştır.

Sermayenin daha az sayıdaki uluslararası tekelerde birikmesi sermaye üretiminin tarihsel eğilimidir. Sermayenin birikimi ve merkezileşmesi, işçilerin yalnızca tek tek ülkelerde bir araya gelmesini, toplulaşmasını sağlamakla kalmıyor, birden fazla ülkede ya da bir grup ülkede, birçok geniş emekçi kitleleri bir araya getiriyor.

Uluslararası tekellerin bir grup ülkede varlığını sürdürmesi, aynı tekelci birliklerin sömürdüğü ücretli emekçilerin ortak davranmasının zeminlerini yaratıyor. İşçilerin birçok ülkede ortak başkaldırıların zeminleri, uluslararası tekeller arasında gerçekleşen yeni birleşmelerle genişliyor. "... kentlere göç, tüm dünya kentlerinde yaşam koşullarının denkleşmesi (eşitlenmesi) sermayenin uluslararasılaşması, büyük fabrikalarda kentli ve köylü nüfusunun yerli ve başka uluslardan nüfusun birbirleriyle karıştırılmasıyla..." işçi kitlelerinin varlığı uluslararasılaşıyor, sınıf karşıtlıkları keskinleşiyor, işveren birlikleri, işçi birlikleri üzerinde daha ağır baskılar uyguluyor. Örneğin, kitlesel grevler gibi daha keskin daha sert mücadele biçimleri ortaya çıkıyor, geçim masrafları artıyor, mali sermayenin boyunduruğu dayanılmaz hale geliyor." (Lenin)

Üretim araçlarından yoksun hale getirilen ve zincirlerinden başka bir şeyi olmayan emekçiler, sermaye niteliği kazanmış üretim araçlarının toplandığı yerlerde, fabrikalarda, madenlerde, atölyelerde vs. bir araya geliyor. Emeğin sermayeye gerçek bağımlılığı derinleşiyor, kapitalistlerin işçiler üzerindeki baskıları dayanılmaz duruma geliyor. Sermayenin baskılarının boyunduruğunun dayanılmaz hale gelmesi, emekle sermaye arasında sert sınıf çatışmalarına yol açıyor kaçınılmaz olarak.

Üretim araçlarının ve ücretli emekçilerin sermayenin elinde toplulaşması, bir arada oluş, aynı zamanda sermayeye dayalı üretimin, kapitalist toplumun dağılış koşulları haline geliyor. Toplumsal üretim araçları kendi kapitalist niteliğine başkaldırıyor.

Burada büyük bir çatışma büyük bir kriz ortaya çıkar. Bu kriz, ekonomik bir krize indirgenemez. Bu ekonomik krizleri de içinde taşıyan, daha kapsamlı, daha büyük bir krizdir; bu bir sistem krizidir. Üretimin yeni bir temelde yeniden örgütlenmesini zorunlu duruma getiren bir krizdir bu. Emekle sermaye arasında meydana gelen bütün sınıf çatışmaları, emeğin kapitalist düzene büyük bir başkaldırısı ve toplumsal devrim, bu temelde ve bu çerçevede anlaşılabilir.

Kapitalist üretim, ülkeleri dünya pazarına bağladı. Ülkelerin karşılıklı ilişkisi, karşılıklı bağımlılığı getirdi. Kapitalist gelişme, kozmopolitik (uluslararası) karakterdedir.

Kapitalizm, emek sermaye-ilişkisi tüm kapitalist ülkelerde aynılaştı. Bu üretim biçimi kendi dağılış öğelerini kendi içinde taşır. Sermaye üretimi ilerledikçe, bu öğeler de olgunlaşır ve eski toplumsal örgütlenmenin dağılışını hızlandırır. Sistemin iç çelişkileri keskinleşir ve bu durumun olduğu ülkede, devrimin koşulları da oluşur. Bu dağılış, tek tek ülkelerle sınırlı değildir; bu bir toplumsal sistemin dağılışıdır.

Burjuvazinin, kapitalizme başkaldıran emekçilerin ayaklanmasını bastırmak için, burjuva iç savaşa başvurması, eski toplumun dağılışını derinleştirmek ve çabuklaştırmaktan başka bir sonuca yol açmaz. Kuşkusuz devrimci kitleler, burjuva toplumun dağılması ve çözülmesiyle doğan yeni olanakları devrime dönüştürürler.

Emekçilerin üretim araçlarıyla kapitalist biçim içinde bir araya gelişi (bir arada oluşu ve dağılışı) diyalektiktir. Karşıtların çelişkinin birliğinin, çelişkilerinin keskinleşmesi ve devrime yol açması yoluyla dağılışıdır. Toplumsal devrim yalnızca eski topluma son vermekle kalmaz; yeni bir toplumun doğumunu da gerçekleştirir. Komünal (komünist) toplumsallaşma, kapitalist toplumsallaşmanın yerini alarak, onu tarihsel olarak eleştirmiş ve yadsımış olur. Kapitalist toplumsallaşma, yabancılaşmaya dayalıdır. Üreticiler arasındaki ilişkiler, şeyler -metalar- arası ilişki biçimini alır. Bu, meta fetişizmidir.

İnsanlar arasındaki ilişkiler, meta ilişkileri aracılığıyla dolaşımlanmıştı. Daha yüksek bir üretim biçimine, komünal toplumsallaşmaya (komünist toplumsallaşma) geçilerek, bireyler

arasındaki ilişkiler, nesnelere aracılığıyla dolayımlanmış olarak yürütülemez; bireylerin emeği toplumsal emeğin doğrudan bir parçası olur. Dolayısıyla her birey, toplumun bir üyesi olarak hareket ederler.

Bir kapitalist ülkede toplumsal devrimi zorunlu yapan koşullar, dünya devriminin de koşullarıdır. Her devrimi hazırlayan esas olarak iç koşulların gelişimidir... Ama bir devrimin başarıya ulaşmasında devrimin dış koşullarının elverişli olmasının rolü var. Kapitalist temeller üzerinde devrimin iç koşulları, o ülkenin kendi tarihsel özelliklerinin etkisi olsa da, bunlar ikincildir. Devrimi hazırlayan asıl öğeler, kapitalist üretim biçiminin evrensel öğeleridir. Her üretim biçimi, kendini ortadan kaldıracak öğeleri, kendi içinde taşır.

Bir şeyin koşulları o şeyin kendisinden önce oluşur. Büyük tarihsel olayların –ki devrim büyük bir tarihsel olaydır– koşulları da önceden oluşur. Ancak koşulların büyük olaya dönüşmesi için halk eylemi gerekiyor.

Avrupa’da ülkelerin kapitalist ilişkiler temelinde bir arada oluşu, kapitalizmin bu ülkelerde birbirine yakın düzeyde gelişmesi; tüm bu tarihsel gelişme 1848 Devrimi’ni gündeme getirdi. 1848 devrimleri rekabetçi kapitalizm çağının devrimleridir. Kapitalist tarzda bir arada oluş, devrimin bir grup ülkede aynı sırada patlak vermesini getirdi.

Paris’te 1848 Haziran’ında kurulan işçi barikatları, 1848’in bir daha tekrarlanamayacağını gösterdi. Proletarya Haziran Ayaklanmasıyla tarih sahnesine çıktı. İşçi sınıfı, maddi koşullar, işçilerin kendilerini kurtaracak denli henüz gelişmemişti, bilinç ve örgütlenme durumları bunu sağlayacak düzeyde değildi; fakat gelişme proleter sınıfın zaferine doğrudur. 1871 Paris Komünü yeni bir geleceğin, proletaryanın kurtuluşunun, yeni bir çağın şafağıdır.

Kapitalist toplum, proletaryayla kapitalistlerin uzlaşmaz çelişkisine ve karşıtlığına dayanıyor. Böylece bu bir araya gelişin koşulları, bu birliğin toplumun değişiminin, yıkılışının da koşullarıdır.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı, bir grup ülkede, burjuva toplumun dağılımını, yıkılışını hızlandırdı. Bu savaş tekelleri kapitalizm (emperyalizm) çağında gerçekleşti. Savaş tüm Avrupa’da tüm bir yıkım getirdi. Ekonomik ve politik bir kriz oluştu. Savaşın patlak vermesinin üzerinden daha bir yıl geçmeden bütün Avrupa’da devrimci durum meydana geldi. Rusya’da Şubat 1917 Devrimi ve Ekim 1917 Sosyalist Devrimi, devrimci durum şartlarında gerçek-

leşen devrimlerdir. O sırada Devrimin objektif şartları dünyada oluşmuştu. 1918 Kasım Alman Devrim yine aynı sırada patlak verdi. İtalya işçi ayaklanmaları, Fransa’da enternasyonal işçi dayanışması, 1919 Macar Devrimi, Avrupa’da ortaya çıkan devrimci durumla bağlantılıdır.

Devrimci işçi ayaklanmaları aynı dönemde bir grup ülkede gerçekleşti. Savaş bu ülkeleri birbirine bağladı. Hepsinde derin bir yıkım getirdi. Ve hepsinde devrimci kriz doğdu. Bu maddi ve tarihsel koşullar devrimlerin birkaç ülkede, aynı sırada, arka arkaya patlak vermesine yol açtı.

Tekelci kapitalizm, proleter devrimlerin öngünüdür. Savaş bu süreci hızlandırdı. Devrim için nesnel koşulları oluşturdu. Lenin’in Şubat 1917 sonrası söylediği “Yaşasın Sosyalist Dünya Devrimi” başlayan yeni döneme ve Avrupa’da bir grup ülkede başlamakta olan sosyalist devrime, dünya devrimine işaret eder.

Ekim 1917, proleter devrimler çağının başlangıcı ve önsözüdür. Sosyalizmin, 1917’de tek ülkede gerçekleşmesi 40’lı yılların ortalarına kadar sürdü. 40’lı yıllarda, Doğu Avrupa’da ve Doğu ve Güney Asya’da gerçekleşen sosyal devrimlerle, sosyalizm bir sisteme dönüştü. Doğu Avrupa’da devrim bir grup ülkede aynı tarihsel dönemde gerçekleşti. Bir grup ülkede aynı anda devrimin gerçekleşmesinde, İkinci Dünya Savaşının yarattığı ortamın büyük etkisi var. Savaş, yani dış koşullar zaten önceden oluşmuş olan devrimin iç koşullarıyla iç içe geçti ve iç çelişkileri keskinleştirdi. Çünkü savaş büyük bir yıkım getirdi. Yıkım ve çöküntü, içeride devrimi hızlandırdı. Doğu Avrupa ülkeleri, aynı süreçte, aynı tarihte, devrimi başarıya ulaştırdı. Halk demokrasileri yoluyla arka arkaya sosyalizme geçtiler. Aynı tarihsel dönemde Doğu ve Güneydoğu Asya’da bir grup ülke; Kore, Vietnam, Çin, halk demokrasisi ve sosyalizme geçti.

Doğu Avrupa’da ve Doğu, Güneydoğu Asya’da, aynı dönemde toplumsal devrimlerin gerçekleşmesinde bazı ayrıksın yönlerine karşın, aynı tarihsel koşulların buralarda oluşmasının etkisi var. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri savaşçı ve devrimci komünist partilerin önderliğinde oluşmuş olan tarihsel koşulları devrime çevirdi.

Küba’da devrim 1959’da zafere ulaştığında aynı dönemde, Latin Amerika’nın birçok ülkesinde gerilla savaşları ve kentlerde öğrenci ve halk ayaklanmaları başlıyor, grevler patlak veriyor. Kitlelerin ayaklanmaları, gerilla savaşı, iç savaşın tüm ülkelere doğru yayılması, tek bir ülkeyle sınırlı olmayıp, kıtasal bir özellik ka-

zandı. Kıtanın emperyalizme tam bağımlı olması, içinde birbirine yakın koşulların oluşması; yan yana olan kıta ülkelerinde devrimci savaşları arka arkaya başlamasını getirdi. Sosyalizme, kıtada tek ülkede geçildi, fakat devrim mücadelesi aynı anda birden fazla ülkede başladı. 79'da Nikaragua'da devrim gerçekleşti. Gerilla savaşının ve devrimci halk ayaklanmasının ikinci zaferi oldu. Diğerlerinde ise '90 sonrası, barikatlarla sokak savaşları ve ayaklanmalarla halk iktidarları kuruldu.

Burada asıl üzerinde durduğumuz, devrimci savaşların ve devrimci ayaklanmaların yan yana bulunan, birbirine yakın koşulları olan bir grup ülkede arka arkaya başlaması ve kıtasal bir karakter kazanmasıdır.

Devrimlerin birbirini etkileyerek zincirleme bir ilerleme göstermesi, Tunus ve Mısır Devrimleri sürecinde de görüldü. Bu etki Körfez ülkelerine kadar birçok ülkede kendini gösterdi. Bu ülkeler yan yana olan, birbirine yakın gelişme gösteren ve birbirine benzer iç koşullara sahip ülkelerdir.

Bu nesnel, ekonomik ve tarihsel durumdan ötürü, birinde patlak veren ayaklanma tümüne yayıldı. Dış etki ve dış müdahale sadece koşulları ve iç dinamikleri hızlandırıcı ve bazı yerlerde ise yönlendirici bir rol oynadı.

Bugüne kadar gerçekleşen devrimler ya eş zamanlı ya da yakın zamanlı devrimlerdir. Dünya devrimi kıtasal, bölgesel ve dünya genelinde ortaya çıkan devrimci ayaklanmaların birbirini etkilemesi, tetikleme, ateşlemesiyle zincirleme olarak ilerliyor. Son yirmibeş yıl içinde tüm kapitalist ülkelerde çok yoğun, çok kitlesel, etkili, ilerici, devrimci ayaklanmalar ortaya çıktı. İşçi ayaklanmaları, kadın ayaklanmaları, gençlik ve halk ayaklanmaları hep dünya çapında meydana geldi. Avrupa ve Asya'da aynı zamanlı ayaklanmalar çok görüldü. Seattle (ABD), Yunanistan, İspanya, Portekiz, Fransa, İtalya, İngiltere, Almanya ve diğerlerinde dünya çapında anti-kapitalist başkaldırıları yaşandı. Bunlar ya ortak gerçekleşti ya da birbirini etkileyerek dünyaya yayıldı. Bunların hepsi kapitalist dünyayı sarsan eylemlerdir.

Yeni bir toplumsal devrimler çağı bu şekilde başladı. Birçok ülkede devrimlerin patlak vermesiyle ilerleyecektir. Maddi koşulların tüm kapitalist ülkelerde, bir bütün olarak sosyalizme geçiş için olgunlaşması, kapitalizmin bir sistem olarak derin bir kriz içinde olması, uzlaşmaz çelişkilerin keskinleşmesi, bu ülkelerde yıllardır süren devrimci sınıf savaşımı, devrimci durumun ortaya çıkması, toplumsal devrimi güncel duruma getirdi. Bu koşullarda

bir ülkede görülen bir devrimci ayaklanma, tüm kapitalist dünyayı tutuşturan bir kıvılcım rolü oynayabilir.

Ayaklanmaların devrime dönüşmesi, her ülkede proletaryanın ve proleter devrimci partinin ciddi hamlesi ve mücadele yeteneğine bağlıdır. Nesnel toplumsal durumun devrimci karakteri, kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyindeki ilerleme ve devrimci savaş yeteneği, birçok ülkede ve dünyada işçi ve halk ayaklanmalarının ortaya çıkışının güvencesidir. Devrimin birçok ülkede başarıya ulaşması ve sosyalizmin kurulması dünya devrimini hızlandırdığı gibi, proletaryanın dünya çapında desteği ve dayanışması da sosyalizmin gerçekleştiği ülkede daha ileriye gitmesini sağlar.

Tarih artık kısa tarihtir. Daha uzun zamanda meydana gelen gelişmeler şimdi daha kısa bir zamanda gerçekleşiyor. Tarihsel gelişme, kendi içinde sıçramaları, patlamaları toplumsal dönüşümleri taşıyor. “Toplumun maddi üretici güçleri, gelişmelerin belli bir aşamasında, o zamana değin hareket ettikleri mevcut üretim ilişkileriyle ya da mülkiyet ilişkileriyle -ki bu üretim ilişkilerininin hukuki ifadesinden başka bir şey değildir- çelişkiye düşerler.

Bu ilişkiler, üretici güçlerin gelişme biçimleri olmaktan çıkıp, üretici güçlerin ayakbağı haline dönüşürler. Bu durumda toplumsal devrim çağı başlar. Ekonomik temelin değişmesiyle, muazzam üst yapının tamamı yavaş veya hızlı bir şekilde alt üst olur.” (Marx)

Böyle bir toplumsal devrim çağı başladı mı? Evet, başladı. 1917 Ekim Sosyalist Devrimiyle, böyle bir çağ başladı. Bir yüzyıl boyunca sürdü. Günümüzdeki toplumsal devrimler de yeni bir atak içinde. Toplumsal devrimler çağı daha kısa süre içinde daha büyük mesafe alarak ilerliyor.

Günümüzde her şey karşıtına gebe...

Mücadele Birliği

8-22 Mart 2017

Sayı: 20

GÖZLERİMİZİ GELECEĞE ÇEVİRELİM

Köhnemiş burjuva üretim ve bölüşümde (burjuva üretim ilişkilerinde) ısrar eden kapitalist sınıfla emekçi sınıf arasındaki büyük tarihsel çatışma, diğer bir deyişle emek sermaye çatışması hızlı bir tempoyla derinleşiyor, genişliyor ve keskinleşiyor.

Sınıfların varlığı, üretimin bugünkü ileri düzeyiyle, üretici güçlerin evrensel gelişme derecesiyle bağdaşmıyor. Maddi koşullardaki büyük gelişme, sınıfların kaldırılmasını kesin bir zorunluluk haline getirdi. Buna uygun davranılmaması durumunda, toplumun bunalımı ve çatışmalar derinlikli ve şiddetli olur. Toplumun her gün karşılaştığı sorunlar daha yıkıcı hale gelir. Sınıfların varlığı, burjuva üretim ilişkilerinin varlığının çağdaş gelişmeyle çatışma içinde olduğunu; çağdaş gelişmenin kendisi, herkese kabul ettirecektir.

Üretimin toplumsallaşmasının dünya çapında ilerlemesi, üretimin toplumsal niteliğiyle, onun kapitalist sınıf karakteri arsındaki çelişki ve çatışmayı çok daha belirgin hale getiriyor. Toplumsal üretimin engelsiz olarak ilerlemesi için; çelişkinin çözülmesi, onun sınıf karakterinden sıyrılması gerekiyor. Kapitalist özel mülkiyetin ortadan kaldırılması tarihsel ilerleme için her bakımdan bir zorunluluk olmuştur.

Kapitalist özel mülkiyet, üretimin toplum tarafından ortaklaşa denetimini, doğa güçlerinin ortak denetimini ve kullanımını, üretici güçlerin özgür gelişimini dışlar. Üretici güçlerin özgür gelişiminin sağlanması için, kendisiyle bağdaşmayan, kapitalist üretim ilişkilerinin oluşturduğu engellerden kurtarılmalıdır.

Kapitalistler, egemenliklerinden, ayrıcalıklarından kendi istekleriyle vazgeçmezler. Bu demektir ki, burjuva diktatörlüğü, zorla, zora dayalı devrimle yıkılabilir. Komünistler, burjuvazinin sınıf egemenliğini devrimci biçimde yıkacaklarını açıkça ortaya koyarlar.

Burjuva teorisyenler, bütün dikkatleri, bugünkü toplumda üretici güçlerin gelişmesine ve zenginlik birikimine çekiyorlar. Kapitalist toplumda, üretici güçler ve maddi zenginlik birikiminde büyük bir gelişme sağlandığı bilinen bir durumdur. Toplumsal üretici güçler, burjuva üretim ilişkilerinin (toplumsal ilişkilerin, mülkiyet ilişkilerinin) tüm engellemelerine rağmen, büyük ilerlemeyi gösterdi. Fakat insanların dikkatleri asıl olarak başka bir noktaya çekilmeli. Kapitalist üretim ilişkilerinin, gelişmelerinin önünde ayakbağı oluşuna karşın bu kadar ilerleme gösteren üretici güçlerin ayaklarındaki prangalarından kurtulmaları halinde, nasıl bir ilerleme göstereceklerini bir düşünün.

Üretici güçlerin serbest (özgür), engelsiz ve ilerici gelişmesiyle, daha büyük bir ilerleme göstereceği, insanlığın bugünkü noktadan daha ileri bir yerde olacağı kesindir. Bugün insanların çözemediği birçok sorun, bu serbest ilerleme sırasında çözülebilir.

Bunu bilmek neden önemlidir? Çünkü üretici güçlerin ilerideki serbest gelişmesinin anlaşılması, sınıf mücadelesinin gidişini etkiler de ondan. Buna kavrayışlı yaklaşan işçiler burjuva düzen içinde, iyileştirmeler ve reformlarla kendilerini oyalayacaklarına, üretici güçleri, kapitalizmin prangalarından, kösteklemelerinden kurtarmak için daha cesurca ileri atılırlar. Reformizmin etkisinden daha çabuk çıkarılır. Devrim fırtınası daha güçlü estirilir.

Kapitalizmin bağlarından, sınırlılıklarından, kurtulan üretici güçlerin özgür, engelsiz kendi toplumsal karakterlerine denk gelişmeleri ancak, üretim araçlarının ortaklaşalığının olduğu bir toplumda gerçekleşebilir. Bu koşulların sağlanmasıyla, emeği sömürme ve köleleştirme araçları olarak işgören üretim araçları; insanların ekonomik ve kültürel gelişmelerinin araçları haline gelirler. Proletarya, üretim araçlarına toplum adına el koyması durumunda; insanlar bunlara dayanarak, artan çağdaş gereksinimlerini karşılayabilir.

Üretim araçlarının ortaklaşalığında, üreticiler, kapitalist anlamından tamamen farklı ve ilerici biçimde, bireysel mülk edinebilirler. “Kapitalist üretim tarzının ürünü olan kapitalist mülk edinme tarzı, kapitalist özel mülkiyeti yaratır. Bu, mülk sahibinin emeğine dayanan kişisel özel mülkiyetin ilk yadsımasıdır.

Ama kapitalist üretim, bir doğa yasasının kaçınılmaz zorunluluğu ile yadsımasını doğurur. Bu, yadsımanın yadsımasıdır. Bu, üre-

tici için özel mülkiyetin yeniden kurulması değildir; ama ona, kapitalist dönemde edinilen elbirliği ve toprak ile üretim araçlarının ortak sahipliği temeline dayanan bireysel mülkiyeti sağlar!” Marx

Bu, sermaye birikiminin tarihsel eğilimidir. Ve bu noktaya gelinmiştir. Üretim araçlarının özel mülkiyetini kaldırıp, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine geçilmesi ve serbest kalmış üretim güçlerinin engelsiz gelişmesiyle şunlar yaşanır. En başta toplumsal üretim araçları, onlara kapitalist biçim içinde sahip olan bir avuç sömürücünün çıkarına hizmet etmekten kurtularak, ortaklaşa kullanılan üretim araçları halk kitlelerinin yararına kullanılır. Böylece, her birey kendini çok yönlü ve tam olarak geliştirmenin araçlarına kavuşmuş olur.

Üretimin, kapitalizmin anarşi karakterinden kurtarılıp, planlı üretim dönemine girilmesiyle bu gelişmeler yaşanır: Kentle-kırın arasındaki ayrılık ve karşıtlık, kol ve kafa emeği arasındaki karşıtlık sona erer. Öte yandan bölgeler arasındaki ekonomik dengesizliğin giderilmesi koşulları planlı üretim sayesinde yaratılmış olur. Doğanın bugün yapılan tahribatı ve felakete sürüklenmesi yerine insanın doğa ile yeni temelde uyumlu ilişkisi sağlanır.

Buradaki özetten şu sonuç çıkıyor ki, kapitalizmin bozukluklarıyla boş yere uğraşmak yerine, kapitalizmi yıkıp, sosyalizme geçilmelidir. Kapitalizm devam ettikçe, onun tüm sonuçları daha ağırlaşmış, derinleşmiş olarak karşımıza çıkar.

Her kıtada kapitalizme karşı yükselen devrimci başkaldırıları, insanların kapitalizmin bozukluklarıyla, sonuçlarıyla, uğraşmak yerine kapitalizmin kendisiyle uğraştıklarını, bu toplumsal düzenin kendisinden kurtulmak istediğini gösteriyor.

İnsanların bu toplumdan umutları artık tükeniyor. Burjuvazi kitlelerde umut yaratacak argüman bulamıyor. Burjuva argümanların tükenişi basit bir durum değildir. Bunun çok ciddi nedenleri var. Toplumsal sistem büyük bir ekonomik kriz içindeyken, emekçilerin durumu kötüleşirken, ekonomik kriz tam anlamıyla insani bir krize dönüşürken, sistemin çöküş dinamikleri sıçramalı bir hal almışken vb. burjuvazi kitlelerde umut yaratacak argümanları nereden bulsun?

Geriye küçük burjuva sosyalizminin, kapitalist toplumda umut yaratma çabaları kalıyor. Onlar ise bugünkü toplumda iyileştirmeler, düzeltmeler, reformlar peşinde koşuyorlar. Fakat sınıf çelişkilerinin bu kadar derin ve keskin olduğu bir yerde bunu nasıl yapacaklar? Burada onların tasarımları değil, sınıf savaşının yasaları geçerlidir.

Dolayısıyla, emekçiler yönünden eski toplumsal yapıda umut yaratma çabalarının başarısızlıkla sonuçlanması kaçınılmazdır.

Uzlaşma çabaları emekçilerin kapitalizme karşı başkaldırılarını durduramadığı gibi devrimci başkaldırıları yeni bir atılım içine girdi ve yeni bir hız kazandı. Sömürülen ve köleleştirilen kitlelerin isyancılığını yok etmek istediler. Fakat isyanlar daha bir devrimci tarzda ortaya çıktı. Devrimci sınıf, onun devrimci güçlerini burjuva düzenin sınırları içinde tutarak çürütmek istediler. Fakat devrimci güçler, halk demokrasisi ve sosyalizm uğruna mücadeleyle bütün canlılığını korudu ve devrimci niteliğini sürekli güçlendirdi. Bunun büyük tarihsel sonuçlarıysa daha önümüzde.

Burjuva toplum çöküşte, gözlerimizi geleceğe çevirelim.

Mücadele Birliği
22 Mart-5 Nisan 2017
Sayı: 21

SINIF SAVAŞI TARİHİN İTİCİ GÜCÜDÜR

Küçük burjuva aydınlar ve reformist siyasetler birçok kez gündeme getirdikleri “toplumsal barış” çağrılarını bir defa daha yinelediler. Fakat daha öncekiler gibi bu çağrılar da, sınıf savaşının sert yasalarına çarpıp parçalandı.

Küçük burjuva çevreler, parti örgütleri aynı nameleri daha yüksek sesle söylemek için büyük bir koro oluşturdular. Bu sırada ön plana çıkmaları rastlandı değildir elbette. Sınıf savaşı süreci, en tayan edici ve en kritik anına girdi.

Devrim dalgası yeni bir yükseliş noktasında. Uzlaşmacılar blokunun eski görüşlerini yeniden seslendirmeleri somut durumla doğrudan doğruya bağlantılı. Onlar bunu hiçbir zaman kabul etmedi. Fakat proletaryayla kapitalistler arasında süren sınıf savaşına bakışları, küçük mülk sahiplerinin bakış açısıdır.

Bu savaşta taraf olma anlayışları da aynı yerden besleniyor. Küçük mülk sahibi olarak orta sınıf gelirine sahip olduklarında, kendilerini burjuvazinin saflarında, yani bir düzen gücü olarak görürler, en alttakilerin durumu onları pek fazla ilgilendirmez. Kapitalizm tarafından yıkıma sürüklendiklerinde ise kendilerini antikapitalist olarak görür ve kapitalizmin ezdiği halk kitleleriyle birlikte davranırlar. Kendi durumlarına ve güçler dengesine göre değişim gösterirler.

Şurası net, küçük burjuva olarak kaldıkları sürece doğaları gereği özel mülkiyet düzeninin ortadan kaldırılmasını istemezler. Özel mülkiyet düzeninde kendi çıkarlarını, kendi yaşam ilkelerini görürler.

Aydınlar, küçük burjuvazinin içindeki birçok eğitimli kişi, kapitalizmin yerini sosyalizmin alacağını kavrama yeteneğinde. Bu kavrayış onları sosyalizme yönlendirir. Bu durumda onlar, kendi bulunduğu yeri terk ederek, sosyalist ve komünist parti saflarına katılırlar. İçlerinde proleter bakış açısını benimsemeyenler, emekçi sınıfın saflarına küçük burjuva görüşleri ve alışkanları taşır. Burjuvaziyle uzlaşma yanlıları bunların arasından çıkar.

Sınıf savaşının yarım yüzyıllık deneyimi, birçok aydının, reformist ve oportünist çevrenin, proletaryanın devrimci hareketine ve ko-

münistlere karşı burjuvaziyle birlikte davrandığını gösteriyor. Bu unsurların ikili davranması, kaypaklığı, sallantılı olması, yarın da aynı çizgiyi izleyecekleri konusunda bize kesin bir fikir veriyor.

Kendileri için hareket serbestliğini burjuva yasallığında arayanlar, bunun, yönetenlerle, egemen güçle yapılacak bir anlaşmadan geçtiğini düşündükleri için bu çağrılarını yapıyorlar. Fakat bu, tamda burjuva diktasının sınırları içinde kalmaktır. Tepedeki sınıfın istediği gibi davranmaktır. Bu sınırların ötesine geçen devrimci işçi hareketine, sömürücülerle aynı ağızla karşı çıkmaları bundandır.

İşçi sınıfı hareketi, mülk sahibi sınıfların partilerinden ayrı hareket ederek, bağımsız proleter çizgi izleyerek, burjuva sınırların ötesine geçer.

“Proletarya, mülk sahibi sınıflardan oluşmuş, eski partiler karşısında kendine ayrı bir parti oluşturmadıkça bir sınıf olarak davranamaz.” (Marx)

Burada söylenmesi gereken çok açıktır: İşçi sınıfının kurtuluşu, işçilerin kendi eseri olmalıdır.

Kapitalist toplumda, bir tarafta büyük bir zenginliğin sahibi burjuvazi, diğer tarafta zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ezilen bir sınıf, birlikte, karşıt kutupları oluşturuyorlar. Sınıflı toplumun doğasına aykırı olarak, karşıt kutuplardaki sınıfları uzlaştırmaya kalkışanlar, yine sınıflı toplumun doğası tarafından zorunlu olarak başarısızlığa uğratılır. Tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olduğu gerçeğini yadsıyanlar da, bu gerçeği kabul etmek zorunda kalacaklardır. Gerçekler kendisini, kendisine karşı çıkanlara da kabul ettirir. Bir avuç sömürücünün elinde biriken zenginlik, işçinin karşılığı ödenmeden el konulan emeğinden, birikmiş, nesnelleşmiş emekten başka bir şey değildir. Emeğin ürünü, emeğe yabancılaşmış olarak emekçinin karşısına çıkar, onu ezer. İşçinin görevi, sermaye düzeyiyle uzlaşmak değil, onu yıkmaktır.

Toplumsal emeğinin ürününden başka bir şey olmayan kapitalist özel mülkiyete, kolektif olarak el koymaktır; onu toplumsal mülkiyete dönüştürmektir.

Ücretli emek çerçevesinde çözüm arayanlar, ücretli kölelik sisteminden yana olanlardır.

Kapitalist niteliğiyle zenginlik, ücretli emek sömürüsüyle sağlanır. Sermayenin (servetin) birikimi ve yoğunlaşması, emek sömürüsünün artırılması (yoğunlaşması) yoluyla gerçekleşir. Bunun sonucu az sayıdaki insanın mülkiyetinde büyük bir zenginlik, servet birikirken, buna karşılık milyonlarca emekçi derin bir sefalet içinde yaşıyor. Sınıflar ayrımı ve uçurumu çok derin; uzlaşmaz sınıf çeliş-

kileri ise çok keskin. Çelişkiyi yumuşak göstererek, toplumsal sınıflar arasında uyum kurmak istemek, emekçilere karşı ezen sınıfın yanında yer almaktır.

Proletarya tam kurtuluşa sınıf mücadelesiyle varır. Dolayısıyla sınıf mücadelesini keskinleştirmek, yoğunlaştırmak emekçi sınıfın amacını benimseyenlerin görevidir. Bunun için bütün güçlerini ortaya koymaları gerekiyor.

Kapitalist toplum kendi içinde uyumlu bir toplum değildir ve olamaz da. Gerilim, çatışma, kaos vb. bu toplumda kaçınılmazdır. Sınıflar ilişkisi çelişkin bir ilişkidir. Sınıflar savaşı tarihin itici gücüdür. Sınıflı bir toplumda, toplumsal uyum peşinde koşmak küçük burjuva hayalciliğidir.

Onlar hayallerinin peşinde koşsun, gerçek yaşamda sınıf mücadelesinin yasaları egemen, yönetici sınıfla yönetilen sınıf arasında son derece kapsamlı, derinlikli ve sert bir savaş yıllardır sürüyor. Yönetenler, sadece devlet güçlerine dayanmakla kalmıyor, tüm gerici düzen güçlerini de cepheye sürüyor. Siyasi iktidarın son günlerde arka arkaya yaptığı tüm gerici faşist güçleri harekete geçirme çağrısı, süren burjuva iç savaşı kazanmaya yöneliktir. İşçi sınıfı hareketinin Türkiye ve Kürdistan halklarının, devrimci güçlerin buna isyan ve ayaklanmayla karşılık vereceği çok açık. Toplumsal sınıfların arasındaki savaş yeni bir boyut kazanmıştır. Bu günkü somut durumdan başka bir somut duruma, emekçi güçlerin üstünlüğüyle sonuçlanacak yeni bir aşamaya geçiş sürecine girdik.

İşçi sınıfı, sürmekte olan savaşı kazanmak için güçlerini harekete geçirmekle yetinemez ve yetinmemeli. Bunun için bütün güçlerini azamileştirmelidir. Enerjisini, çabasını tüm güçlerini azami noktaya çıkarmadan, birleşik karşı devrim güçlerini alt edemez. Ve ancak devrimci bir isyan ve ayaklanma emekçi güçleri sonuna kadar harekete geçirebilir.

Haziran ve Ekim ayaklanmalarında görüldüğü gibi, ayaklanma geniş kitleleri harekete geçirme, kolektif propaganda ve gerçek mücadele merkezleridir.

Bu araçlar, devrimci komünist partinin önderliğinde devrimi gerçekleştirme araçları haline gelir.

Mücadele Birliği

12-26 Nisan 2017

Sayı: 22

EYLEMLERİ EN İLERİ NOKTAYA GÖTÜRMEK

Devrimci durumun ya da devrimci krizin derinleşmesi, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin kapitalizme karşı verdikleri mücadelenin yararınadır. Sürecin derinleşmesi, anti-kapitalist mücadelenin gelişmesi ve emekçilerin iktidara gelmesi için uygun politik koşullar yaratır. Bu durumdan yararlanmak ve krizi derinleştirmek için devrimci mücadeleyi yükseltmek emekçilerin temel bir görevidir.

Hedefli ve bilinçli eylemlerin temposu ne kadar sık, harekete geçirdiği insanların sayısı ne kadar fazla ve ne kadar etkinse, amaç o denli yakınlaşmış olur. Türkiye ve Kürdistan’da kitlelerin devrimci eylemleri sürdürmede gösterdikleri azim ve kararlılık nasıl bir bilinç düzeyine ve enerjiye sahip olduklarını gösteriyor.

Bu topraklarda, ekonomik mücadelenin uzun bir tarihi olmakla birlikte, politik mücadele öne çıkan ve baskın gelen bir mücadele olmuştur. Politik mücadele, ekonomik mücadeleye göre, tarihe daha büyük bir itiş verir; dolayısıyla hedefi daha kısa sürede gerçekleştirir.

Marx, bir keresinde İngiltere ve Fransa’yı bu açıdan karşılaştırır. İngiltere’nin ekonomik gelişmeyle uzun bir tarihi dönemde sağladığı değişimi, Fransa politik yolla, devrimle çok kısa sürede gerçekleştirir. Aynı karşılaştırmayı “Frankfurt okulu”ndan Jurgen Habermas da yapıyor. Ama daha sınırlı ve dar olarak. Habermas, İngiliz devriminin uzun süre de -yüzyıllarca süren bir zamanda gerçekleştirdiği kamusalığı, Fransız devriminin nasıl çok kısa süre de gerçekleştirdiğini anlatır.

Devrimci durum ortamında, sınıf savaşımında, politik araçların rolü, diğer dönemlere göre, belirgin olarak ön plana çıkar. Biz de, kitlelerin politik devrimci etkinliği, esas olarak, politik temelde ge-

lişti. Devrimci politik mücadele doğrudan doğruya burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmaya yöneliktir. Bu yüzden politik mücadele yarım yüzyıldır çok şiddetli geçiyor. Ne kadar şiddetli geçerse geçsin, emekçi kitleler, düşman karşısında avantajlı duruma geçmek için, ıktıdarı ele geçirmelidir.

Kuşkusuz, insan, yurttaş olmaktan, politik insan olmaktan daha fazlasıdır. Fakat geleceğin özgür insanına ya da insani özgürlüğe varmak için politik araçlara başvurmak işçi sınıfı için bir zorunluluktur. Devrimci sınıf, devrimci hedefine varmak için, politik araçlara başvururken, bu araçların insanlığın geleceğin de olmayacağını bilincindedir. Zaferden sonra, onları terketmek üzere politik araçlara başvurur.

Devrimci politik araçları etkin biçimde kullanarak, proletaryanın kurtuluşunu hedefleyen devrimci programı gerçekleştirebiliriz. Daha geniş olarak devrimci dönemler, programın teorik alandan, pratik alana aktarıldığı dönemlerdir. Şunun da bilincindeyiz; programın bütünlüğü, devrimden önce başlayan ve devrimle birlikte devam eden bir dönemin tümü boyunca hayata geçer.

Bu, büyük tarihsel olayların gerçekleştiği, yeni bir topluma geçiş dönemidir. Her şeyde olduğu gibi, devrimci sürece de sıradan bir bakış açısıyla bakanlar, tam da böylesine bir dönemde eylemleri yükseltmek ve en yüksek biçimlerine çıkarmak gerektiğini anlayamazlar. Dolayısıyla, kitle eylemlerinin en üst biçimine çıktığı, yeni bir toplumsal devrimler çağını da kavrayamazlar. Bu topraklarda koşullar büyük tarihsel dönüşüme gebe. Bize düşen, devrimle bu süreci hızlandırmak ve önderlik etmektir.

İşçi kitlelerinin toplumsal mücadelesinin ilk hedefi politik özgürlük olsa da, nihai (sanal) hedefi kesinlikle bu değildir. Nihai hedef, insani özgürlüktür yani toplumsal kurtuluştur. Gerçek özgürlük ya da nihai özgürlük devlete göre değil, ekonomiye göre, emekçilerin ekonomik ilişkilerine göre açıklanmalıdır. İnsani özgürlük için esas sorun, toplumun sermayeden özgürleşmesidir. İnsani özgürlük için esas sorun, toplumun sermayeden özgürleşmesidir. İnsanların ekonominin baskısından kurtarılmasıdır. İnsanın nesnelere yöneteceğine, nesnelere insanı yönettiği bu toplumda insani bir özgürlükten söz edilebilir mi? O halde özgürlük, ekonomik zorunluluğun ötesinde ve ilerisinde başlar.

Bir olgu oluşum halindeyse, henüz son şeklini almamışsa; bununla ilgili görüşlerin son biçimini aldığı, bilimin son taşının da döşendiği anlamına gelmez. Fakat gelişmelerin genel yönünü, genel eğilimini ortaya koyabiliriz.

Devrimci durumun doğması, devrimi de güncelleştirdi. Gelişmenin yönü ya da eğilimi devrime doğrudur. Buna ilişkin saptamalarımız doğru çıkmıştır; çünkü olaylar önlenemez biçimde devrim yönünde ilerliyor, sınıf savaşımı bu yönde geliyor.

Bu Marksist yöntemi sadece yerel gelişmelere uygulamadık; küresel gelişmelere de uyguluyoruz. Buna dayanarak, 90 başlarında başlayan yüzyılın toplumsal ayaklanmalar ve toplumsal devrimler yüzyılı olacağını belirttik. Çağdaş gelişmenin tartışmasız yönü budur. 21. yüzyılın ilk devrimleri, çağın ana yönü hakkında güçlü veriler sunuyor bize.

Devrim dönemlerinde, sınıfların ve toplumsal, siyasal grupların güncel olaylar karşısındaki konumlanması, diğer dönemlere göre daha berraktır. Başka zamanlar suyu istediği kadar bulandıranlar, bu dönemlerde aynı rahatlığı bulamazlar. Görüş, politika, taktik, mücadele anlayışı vs. hepsi ve bütünlüklü olarak da siyasi grubun kendisi dönemin pratik sınavından geçer. Dolayısıyla muğlaklık, belirsizlik ve ikircilik içinde olan küçük burjuva sosyalist çevreler, hiç olmadıkları kadar teşhir olurlar ve etkilerini yitirirler. Bir süredir yaşanan budur.

Dönemin bir özelliği de ani büyük olayların oluşmasıdır. 31 Mayıs 2013'te patlak veren Haziran Halk Ayaklanması böyle aniden oldu. Ama böyle bir ayaklanmanın bütün koşulları önceden oluşmuştu. Sadece hangi olayın bir ayaklanmaya yol açacağı bilinmiyordu. Aynı koşullar bugün de var. Bütün mesele, işçi sınıfı ve siyasi devrimci güçlerin buna hazır olmasıdır. Öncü, böyle bir süreçte etkin bir rol oynayabilir ve yönlendirici olabilir.

Eğer, devrimci bir bakış açısına sahip değilsen ve devrimin güncelliğinden hareket etmiyorsan, patlak veren eylemlere enerjik biçimde yaklaşamazsın; yığınların devrimci mücadelesine en büyük ateşlilikle destek veremezsin. Oysa yapılması gereken, devrimci kitle eylemlerine en büyük desteği vermektir. Çünkü, devrim, devrimci eylemlerin en ileri noktaya dek götürülmesiyle gerçekleşir.

Mücadele Birliği
26 Nisan-10 Mayıs 2017
Sayı: 23

DEVİRİMİN ÇIKARLARI

Ücretli-emek sömürsünün yoğunlaşması, sermayenin büyümesi ve merkezileşmesiyle birlikte, emeğin sermayeye bağımlılığı ve sermayenin emek üzerindeki boyunduruğu daha da güçlendi. Bugüne kadar, işçilerin başkaldırılarına yol açan, sermayenin emek üzerindeki boyunduruğu, günümüzde en isyan ettirici noktaya gelmiştir.

Kapitalist devletin görevi ücretli emek sömürsünün koşullarını sağlamaktır. Onun görevi, emeğin sermayeye köleliğini güvenceye almaktır. Devlet bunu baskı yoluyla yapar. Burjuvazinin çıkar sağlaması, kamusal uzlaşmaya değil, esas olarak zora dayanır. Sömürücü sınıfın zora başvurmadan gelişme gösterdiği nerede görülmüş.

Bunun yanında burjuvazi, karşıtının, emekçi sınıfın desteğine başvurmak zorunda kalır. Bu zorunluluk, halk kitlelerinin çağımızda geldiği yerden ileri geliyor. Emekçi yığınlar sadece nüfusun büyük çoğunluğu değil; çağımızın en etkin gücüdür. Her burjuva çevre böylesine kalabalık ve etkin bir kitleyi yanında görmek ister.

Sömürücü sınıf geniş kitlelerin desteğini nasıl sağlayabilir? Diğer şeylerin yanında, kendi çıkarlarını, toplumun çıkarına olduğunu söyleyerek sağlar bunu. Burjuvazi, burjuva toplumun ilk doğuşu sırasında, yani feodal topluma karşı başvurduğu devrimde kendi hedeflerini tüm halkın da hedefleri olduğuna insanları inandırarak, onları yanına çekti. Giderek durum tamamen değişse de, burjuvazi buna yine de başvurma gereği duyar.

Egemen sömürücü sınıfın kamuoyu desteğine başvurması, sınıflar arasında bir "toplum sözleşmesi" yapıldığı anlamına gelmez. Aralarında uzlaşmaz çelişkiler olan, çıkarları birbirine karşıt sınıflar arasında bir sözleşme yapılamaz. Burjuva toplum varlığını toplum sözleşmesine değil, sınıf savaşına dayandırıyor. Karşıtların birliği sözleşmeye dayanan bir birlik değil, karşıtların mücadelesine dayanan bir birliktir.

Burjuvazinin, toplumun desteğine başvurma gereğini duyması, çıkar elde etmek için değil; elde ettiği çıkarlarını güven altına almak

içindir. Ezilen ve sömürülen kitleleri ve onların önderliğini, parlamento, anket, ortak toplantılar vb. yolla ne kadar yanına çekerse, sınıf egemenliğini, sınıf çıkarlarını, sınıf düzenini ve ayrıcalıklarını o denli güvence altına almış olur.

Burjuvazi, kendi çıkarları, kendi kararları ve kendi politikaları yönünde bir kamuoyu yaratmak için kitlelere gider. Şurası çok net; önceden kendisi tarafından belirlenmiş politikalar ve kararlarla kamuoyunu yönlendirir ve kendi yönünde sonuçlar elde etmek için harekete geçer.

İster anket yoluyla insanlarla birebir ilişkiye geçilerek sonuç elde edilmeye çalışılsın, ister medya vs. araçlarla, topluma genel olarak seslenerek olsun tüm kamuoyu yoklamalarının amacı, toplumu burjuvazinin çıkarlarına göre şekillendirmektedir. Yapılan şey kamuoyu araştırması değil, kamuoyu oluşturmaktır. Egemen gücün politikaları, yönelimleri doğrultusunda kitlelerde bir algı oluşturma, genel bir kanaat yaratmaktır. Naom Chomski buna "rıza oluşturma" diyor.

Egemen çevreler, kendi yönünde bir kamuoyu yaratmak için ellerindeki tüm güç ve olanakları sonuna dek harekete geçiriyorlar. Ellerindeki bütün kitle iletişim araçlarını, kitleleri aldatmak, kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmek için kullanıyorlar.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, kapitalist toplumun da yalnızca tek bir kamuoyu yoktur ve olamaz da. Sınıflı bir toplumda tek kamuoyundan söz etmek bir aldatmacadır. Ancak sosyalist toplumda, sosyalist yönde tek ve bütünsel bir kamuoyu gelişir. Sömürücülerin ve onların sözcülerinin tek kamuoyundan söz etmelerinin nedeni, toplumdaki çıkar karşıtlığının üstünü örtmek ve karşıt sınıflar arasındaki savaşı gizlemek içindir. Gerçekte bu toplumda tek kamuoyu değil, çıkarları birbirine karşıt sınıfların oluşturduğu iki kamuoyu vardır. Sömürenler ve sömürülenler tek bir kamuoyu paydasını oluşturmazlar. Öte yandan kamuoyunun eşitsizlikler alanı olduğu tartışmasız bir gerçek. Kimin kiminle eşitliği? Eşit güçler kamuoyuna etkide bulunmuyor ki.

Ekonomik ve politik gücü elinde bulunduranlar, kamuoyuna da egemendir. En başta, tüm kamuoyunu etkileme araçları, sermaye güçlerinin elinde toplanmıştır. Onlar bu araçlara dayanarak kamuoyunu istediği gibi etkileyebiliyor.

Politik gücü elinde bulunduran kapitalistler, aynı etkiyi parlamento yoluyla da yaratmaya çalışıyor. Bu güçler tarafından parlamento, burjuvaziye başkaldıran emekçi halkı burjuva yönetime çekmenin ve dolayısıyla onları pasifize etmenin bir aracı olarak kullanıyor. Burjuva parlamenter sistem, emekçi ve sömürülen yığınları,

burjuvazinin sınıf diktatörlüğü altında tutma rolünü oynuyor. Burjuva parlamentarizmin asıl rolü bu olduğu halde, ona, başka roller yükleyen küçük burjuva sosyalist çevrelerdir.

Burjuva parlamentosu, her seçimde sırayla hangi burjuva gücün, işçileri, emekçileri ezeceğinin belirlendiği bir yerdir. Uzlaşmacı siyasetler, burjuva parlamenter yapının bu rolünü öne çıkaracaklarına, buranın nasıl bir kürsü haline getirileceğini öne çıkarıyorlar. Pratikte ise yaptıkları, halkların, işçilerin devrimci mücadelesini, parlamenter mücadeleye bağlamaktır.

Böylece, kitleleri etkisizleştirerek, onları sermayenin egemenliğine sokmakla, burjuvaziye yardımcı oluyorlar. Sömürücülere büyük bir hizmette bulunuyorlar. Onlar tüm devrimci isyan ve ayaklanmaları, tüm sokak gösterilerini, parlamentoya girmenin birer aracı olarak görecekle denli yozlaşmış durumdadır.

Tekelci kapitalist düzende, ekonomik ve politik gelişmelerin sonucu olarak, burjuva politik sistemin merkezileşmesi karşısında, politik sistemin politik durumunu savunmak, burjuva parlamentosundan yana tavır takınmak küçük burjuva sosyalistlere düştü.

Reformist ve oportünist blokun bu denli geri düşmesi ve burjuva parlamentoda ısrar etmesi, orayı, "toplum sözleşmesi" odağı olarak görmek istemelerinden ileri geliyor. Ancak, sınıf savaşının son derece sert ve yoğun olması, tüm küçük burjuva hülyaları darmadağın etmeye yetiyor. Sınıflar arasında uyum sağlama girişimleri, çabaları yeni değil elbette, yıllardır sürüyor fakat hiçbir zaman başarılı olmamıştır ve olamaz da. Çıkarları birbirleriyle bağdaşmaz olan sınıflar, eşyanın doğasına aykırı olarak, nasıl başka bir ilişkiye sokulacak.

Marksist-leninistler, kamusal ilişkilerde olsun, karşılıklı sınıf ilişkilerinin bütün alanlarında olsun, daima sınıf mücadelesine dayanırlar. Yalnızca proleter sınıf bakış açısıyla hareket ederler.

Mücadeleci işçilerin ve devrimci sınıf partisinin, sınıf kavgasının her anında esas aldıkları, devrimin çıkarlarıdır. Devrimin çıkarları, en büyük yasa ve görevdir.

Mücadele Birliği
10-24 Mayıs 2017
Sayı: 24

TARİHİN EN DEVRİMCİ DÖNEMİ

Çağımız nitel sıçrama çağıdır. Şu tanımlamalar aynı içeriktedir: Proleter devrimler çağı, devrimci dönüşümler çağı... Bütün bu tanımlamalar çağımızın devrimci karakterini ortaya koyar. Bu 1917 Ekim Sosyalist Devrimi'nden bu yana, yüz yıl boyunca doğrulanmıştır.

Bir çok ülkenin sosyalizmden uzaklaşıp, kapitalizme yönelmesi, kapitalizmin tutkulu savunucuları durumuna gelmeleri; sosyalist sistemin dağılması, çağımızın devrimci içeriğini ortadan kaldırmıyor. Son çeyrek yüzyılda, dünya devrimi yeni bir atılım içine girdi. Bu süre içinde, küresel başkaldırıda görülen büyük yükseliş, proletaryanın yaklaşan egemenliğini duyuruyor. Yeni bir gelecek uzak bir tarihin sorunu değildir; başlamış olan bir süreçtir.

Tarihin en devrimci dönemindeyiz. Birbirini izleyen sınıflı toplumlar tarihinde, bir çok defa devrimci dönem görüldü. Bu dönemler, eski toplumdaki yeni ve daha ileri bir topluma geçiş döneminde ortaya çıkar. Yeni bir toplumsal düzene, koşulların devrimcileştirilmesiyle geçilir.

İnsanlık tarihinin en devrimci dönemini başlatan koşullar kapitalizmin iç çelişkilerinin gelişimi sonucu oluştu. İç çelişkilerin keskinleşmesi, kapitalist toplumun çözülüşünü hızlandırıcı bir rol oynar. Eski toplum, yeni ve daha yüksek toplum tarafından yadsınır. Yadsımanın yadsıması diyalektik yasa gerçeklik kazanır. Diyalektik yasa bir çok ülkede sonucuna ulaştı ve bu ülkeler sosyalizme geçti. Kapitalizmden komünizme geçiş çağı, yeni proleter devrimci mevzilerle daha da boyutlanıyor.

Patırtı, gürültü olmadan, patlamasız, sıçramasız olarak yeni dünya eskinin yerini almıyor. Bu geçiş, öyle sessizce gerçekleşmez. Tarihin en ileri gidebilen köklü toplumsal dönüşümler gerçekleştiren bir toplumsal devrim sakın bir şekilde gerçekleştirilebilir mi? Yeninin eskinin bağrından doğması sancılı bir süreçtir. Burada devrimci

zor devreye girer ve dış müdahaleyle doğumu hızlandırır. Proletaryanın toplumsal mücadeleleri tarihi, yirminci yüzyıl boyunca sosyalizme geçişte, devrimci zorun oynadığı, tarihin rolünü somut olarak ve eğitici biçimde gözler önüne sermiştir.

Emekçilerin bir yüzyılı dolduran ve daha da aşan başkaldırıları tarihin bu en devrimci dönüşüm döneminden ayrı olarak ele alınmaz. Tüm bu eylemler, devrimci geçiş döneminin öznesidir. Özneyi bir yüzyıl boyunca harekete geçiren ve esinlendiren yeni bir gelecektir. Yeni bir dünya kurma hedefidir emekçi kitle hareketlerini derinden etkileyen yeni bir dünya sadece zorunlu değil, aynı zamanda olanaklı olduğu ortaya çıkmıştır. Yeni dünya ilk örneklerinden dersler, sonuçlar çıkardığımız, somut ve canlı bir dünyadır.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının ve emekçi halklarının devrimci mücadelesi, tarihin en devrimci döneminin özelliklerini kendi içinde taşır. Ve tüm dünyada sosyalizm uğruna verilen savaşımdan ve sosyalist yeniden kurtuluştan derinden etkilenmiştir.

Son yarım yüzyılda, dünyanın en devrimci hareketlerinden birinin bu topraklarda meydana gelmesi, sistemin iç çelişkilerinin ne denli keskin olduğunu anlatır. İç çelişkilerin bu ileri derecede keskinliğidir ki, sınıf savaşımının çok şiddetli geçmesini getirmiştir. Kapitalist devletin gerici, faşist, militarist karakteri, yürütülen sınıf mücadelesinin ve tüm ezilen ve sömürülenlerin toplumsal mücadelesinin devrimci biçim almasına yol açmıştır. Emekçilerin ve tüm ezilenlerin mücadelesi devrimci biçimde sürdü ve devrimci biçimde devam ederek zafere ulaşabilir.

Devrimci düşünce tarzından yoksun, basitçe düşünen biri, toplumsal çelişkilerin, birikimi ve gelişiminin, toplumun nitel sıçramasını beslediğini kavrayamaz. Diyalektik kavrayıştan yoksun biri, toplumun gelişimini birbirini izleyen iç evreler biçiminde görür. Halbuki toplumun evrimi, politik bir devrimle sonuçlanır. Tarih, nitel sıçramalarla ilerler.

Bir toplumsal düzen ne kadar uzun sürerse sürsün kalıcı değildir. Her toplum biçimi, tarihin belli bir dönemine aittir. Tarihin gelişimi, bunu ortaya koyar. Kapitalist toplum, sınıflı toplumlar içinde, tarihi en kısa olan toplumdur. Kapitalist üretim ilişkileri gelişir gelişmez, karşıtının, proleter sınıfın, başkaldırılarıyla karşılaşmıştır. Yirminci yüzyılın toplumsal devrimlerle dolu olarak geçen tarihi, kapitalizmin tarihinin ne denli kısa sürdüğünü somutta göstermiştir.

Bu topraklarda, kapitalizme karşı gelişen devrimci mücadelenin bugün geldiği ileri nokta, Türkiye'de kapitalist toplumun ömrünün kısa süreceğini gösteriyor. Yüzeysel biçimde düşünen biri, bu top-

raklarda elli yıldır süren mücadelenin patlamalar ve sıçramalarla ilerlediğini ortaya koyamaz. Oysa bu, öylesine yoğun, devrimci bir tarihtir ki, başka yerlerde, on yıllar alan gelişim, burada günlere sığar.

Devrimci mücadele en sonunda nitel sıçrama noktasına gelip dayanmıştır. Emekçilerin yoğun olarak sömürülmesi, yıllarca süren çelişki birikimi, gelişmenin bundan sonra, nitel sıçrama biçiminde olmasını gerektirir.

Toplumsal devrimle, nitel sıçramayla, toplum üretim araçlarının kolektif mülkiyeti temelinde yeniden örgütlenir. Bu, toplumun daha yüksek bir temelde yeniden biçimlenmesidir. Sosyal reformistler ise, sömürücülerden bazı ödünler koparmak adına, kapitalist toplumun kendisine biçim verme peşinde. Tolumu devrimci biçimde dönüştürmek, onların görüş alanının ötesinde kalır.

Dünya proletaryasının sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihi göstermiştir ki, emekçi sınıflar ancak siyasi mücadeleyle kurtulabilirler. Bu kesin. Burada önemli olan, siyasi mücadelenin devrimci içeriğidir.

Karl Marx, sınıf mücadelesinin, siyasi mücadelelerin yoğun olduğu ülkeleri incelemeye büyük bir önem verdi. Fransa, bu ülkelerin başında gelir. Komünistler, aynı şeyi sonraki yüzyıl boyunca, Ekim sosyalist devrimi ve yüzyılın bütün toplumsal devrimleri üzerinden yaptılar.

Bugün de, sınıf savaşının, siyasi mücadelenin daha yoğun olduğu ülkelerdeki pratikleri incelemeye büyük önem veriyoruz. Sınıf mücadelesinin yoğunlaşması artık, bir-iki ülkeyle sınırlı değil, devrimci sınıf savaşımı, dünyanın genelinde yoğunlaşmış durumda. Bundan sonra, mücadelenin daha ileri örneklerini göreceğimiz kesin.

Kapitalist üretimin yenilenmesi ve yinelenmesi, proletarya devriminin koşullarının sürekli oluşmasının güvencesidir

Mücadele Birliği
24 Mayıs-7 Haziran 2017
Sayı: 25

RESMİ DÜNYAYLA SÜREKLİ ÇATIŞMA HALİNDE OLMAK

Her insan çağının koşullarına bağlıdır. İnsanlar, içinde buldukları çağın koşullarından etkilendikleri gibi kendileri de bu koşulları etkilerler.

Koşulların ve ortamın demokratik olduğu, sansürün sıkı bir şekilde uygulanmadığı, yazarların, şairlerin, sanatçı ve düşün insanların daha rahat hareket etme alanı bulduğu bir yerde, zihinsel (entelektüel) üretimin her alanında büyük eserler ortaya çıkar; büyük nitelikler yetişir. Bu durum geçmişte bazı kapitalist ülkelerle sınırlı kaldı. Kapitalist ülkelerin genelinde, burjuvazi, teorik alanda olsun, pratik alanda olsun, kendisine karşı gelişen tüm ilerici, devrimci hareketlere karşı sürekli baskı uygulamıştır.

Bir de halk kitlelerinin üzerinde ağır baskı uygulandığı yerlere bakalım. Durumu kavramak için diyalektik olarak düşünmemiz gerekiyor. Diyalektik, çok yönlü düşünmemiz gerektiğini öğretir. Farklı koşullarda da büyük niteliklerin (karakterlerin) yetiştiğini biliyoruz.

Sözü bu topraklardaki mücadeleye getirmek istiyoruz. Bu kadar büyük bir baskı ve yasaklar olmasaydı; sanat, edebiyat ve zihinsel üretimin birçok alanında büyük ilerlemelerin olacağı çok açık. Fakat bu topraklarda, baskı toplumunun ağır saldırılarına karşın; sanat, estetik, teori ve düşünsel üretimin bir çok alanında ve pratik, politik devrimci mücadele içinde önemsenmesi gereken büyük ilerlemeler ortaya çıktı ve büyük nitelikler yetişti.

Kurulu burjuva baskı toplumuna başkaldıran ilericileri, devrimcileri, komünistleri, Kürt halkını ve tüm ulusal toplulukları bekleyen, her zaman zindan, sürgün, saldırı, katliam oldu. Gerici burjuva cumhuriyetin tarihi, baskı ve katliamlar tarihidir. Türkiye ve Kürdistan'da büyük nitelikler, burjuvazinin ağır baskı ve saldırılarına karşı verilen mücadele içinde yetişti; bilinçleri, sınıf savaşımının olağanüstü koşullarında biçimlendi.

Sınıf mücadelesinin ve ezilen halkların, son yarım yüzyıllık tarihi, devrimin belirgin yükselişine tanık oldu. Geçen yıllar, gerici kapitalist şiddetin en üst düzeye çıkmasına karşın, devrimci hareketin örnek başarılar sağladığı bir dönem olarak biçimlendi. Bu koşullarda emekçi kitleleri parlak başarılarla tanıştırmak, yeni bir tarihin yapıcılarının büyüklüğü hakkında açık bir fikir verir. Bu öylesine bir dönem ki, bu süreçte gerçekleşen bir çok eylem, geniş kitlelerin bakarak ilerlediği doruk noktası oldu.

Bu koşullarda gerçekleşen bir devrimin zaferi büyük bir zafer olur ve dünya devrimine etkisi, aynı düzeyde olmayan bir zafere göre daha derin ve güçlü olur. Devrimin bugüne kadarki gelişmesi içinde, ileri bir teori ve bilgiyle donanmış, devrimci pratikte yetkinleşen, güçlü ve sağlam karakterde büyük kişiler yetişti.

Proletaryanın karakter sağlamlığına sahip olan bu büyük bireyler, emekçilerin ve kapitalizmin ezdiği tüm halk kitlelerinin toplumsal kurtuluş kavgasını sürekli ileriye taşıdılar.

Ancak teori ve pratiğin birliğine dayanan hareket zaferi getirir. Teoriyle pratik arasındaki birlik ya da teorinin hayata geçmesi politika yoluyla gerçekleşir. Parti, politikanın en etkin aracı, sınıf savaşında işçi sınıfının en güçlü silahıdır. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, sınıf savaşının pratik okulundan geçerek, proletaryaya ve devrime önderlik edecek bir noktaya gelmiştir. Komünist parti devrimci tarzda mücadele vermeden, devrime, kitlelere, yön veren bir duruma gelemmez. Türkiye ve Kürdistan'da mücadele devrimci biçimde gelişti. Bu parti sınıf savaşımının her koşul, durum ve ortamında savaştığı içindir ki, proletaryanın kurtuluş kavgasında etkili bir araç durumuna gelmiştir.

Dünyada ezilen ve sömürülenlerin ağır kapitalist şiddet altında yol almak durumunda kaldığı tek yer bu topraklar değildir; fakat Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve halk kitleleri sürekli kapitalist şiddet altında ilerlemek durumunda kaldılar. Ağır saldırılar yalnızca belirli dönemlerle sınırlı değildir; bazı dönemler kapitalist saldırıların derecesi artsa da, kapitalist şiddet her zaman var oldu. Burada dikkate alınması gereken yön şudur: devrim uğruna mücadele burjuvazinin tüm saldırılarına ve şiddetine rağmen, ısrarlı olarak ilerlemeye devam etmiştir. Devrimi zaferle sonuçlandıracak olanlar, bu mücadelede öne çıkmıştır. Burada bu insanlara yapılması gereken eleştiri, koşulların devrim için uygun olmasına ve ileri devrimci nitelik taşımalarına rağmen devrimi gerçekleştirmede yeterince etkin olamamalarıdır.

Tamda sonuna dek gitmeleri gereken koşulların doğduğu bir sırada, küçük burjuvazinin ve küçük burjuva sosyalist siyasetlerin etkisinde daha ileri gidemediler. Dolayısıyla hareketi çok yönlülüğü içinde değerlendirdiğimizde, güçlü, sağlam yanlarının yanında, zayıf ve çürümeye yüz tutan yanların da olduğunu, güçlü karakterlerin yanında zayıf karakterlerin varlığını da görürüz. Hareket ancak kendi zayıflıklarını, kendinden ileri gelen engelleri aştığında, kesin olarak daha ileri gidecektir.

Bir hareketi büyük bir hareket yapan nitelikler, enternasyonalizm olmadan çok eksik kalır. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı hareketi, kesintisiz olarak kapitalist şiddet altında olmasına rağmen ne anlayış olarak ne de pratik görevler olarak, dünya proletaryasına ve ezilen halklara karşı dayanışma görevlerinden ödün verdi. Enternasyonal görevlerini yerine getirmek için yalnızca burada eylem yapmakla kalmayarak, Filistin'de olduğu gibi, doğrudan ezilen halklarla birlikte savaştı. Avrupa'da da eylemler, Avrupa ülkelerindeki emekçilerle birlikte yapıyor. Uluslararası proleter hareketin ve devrimci halkların bizimle aynı anlayışla dayanışma ve birlik içinde hareket ettiğini de belirtmek gerekiyor.

İleri gitmek isteyen, devrimi başarmayı önüne pratik politik bir görev olarak koyan bir hareket, enternasyonal proletaryanın tarihinde örgüt, politika ve pratik alanda ileri olan ne varsa onu eleştirel bir anlayışla kendi savaşımına katar. Devrimci marksizmin yıllardır yaptığı tam da budur.

Proletaryanın sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihinde görülen ileri olan ne varsa bu topraklarda sınıf savaşımında kendini yeniden ortaya koyuyor. Bu, burjuvaziye karşı savaşta gücümüzü oluşturuyor.

Özcesi, uzun süreli ve büyük kapışmadan geçerek, elde ettiğimiz ileri devrimci nitelik proletaryanın zincirlerini kırmak için verdiği savaşımında büyük bir dayanaktır.

Yeni bir dünya için resmi dünyaya karşı verilen bu savaşta kazanan taraf biz olacağız.

Mücadele Birliği
7-21 Haziran 2017
Sayı: 26

KARŞITLARIN BÜYÜYEN KAVGASI

Burjuvazinin politik güçleri ne kadar büyük ve etkin olurlarsa olsunlar, kapitalist toplumsal sistemden kaynaklanan sorunları çözemezler. Çünkü bu güçler kapitalist toplumdan doğar ve ondan beslenirler. Bu nedenle, ürünü oldukları ve beslendikleri toplumsal şartları ortadan kaldıramazlar.

Kendisini vareden toplumsal koşullar varlığını sürdürdükçe, bunun kaçınılmaz sonuçları da kaçınılmaz olarak ortaya çıkmaya devam eder. Bu yüzden, burjuvazinin çözüm dediği aslında sorun olarak kalır. Dolayısıyla sömürücü sınıf kapitalist toplumdan kaynaklanan sorunları, toplumsal kötülükleri sadece ileriye ertelemiş olur. Başka bir anlatımla, sorunları iyice büyümüş, iyice derinleşmiş ve daha da yıkıcı hale gelmiş bir durumda ileriye taşır. Sorunları daha da büyütme üzere çözer.

Gerçekte, sorunları aşamaz, çelişkileri çözemez. Gerçek çözüm, toplumun kendisine ilişkindir. Bu yüzden çelişkilerin gerçek çözümü, eski toplumsal sistemin yıkılmasıyla gerçekleşir. Çelişkilerin çözümü devrim sorunudur.

Kapitalizme özgü olan ekonomik krizler, süreklilik kazanmış ve genelleşmiştir. Kapitalizm, her defasında ekonomik krizleri aşarak ilerler; fakat yerini daha büyük daha sarsıcı daha yıkıcı yeni ekonomik krizlere bırakarak yapar bunu. Kapitalist sisteminin ilerlemesi, kendi yapısındaki tüm çelişki ve karşıtlıkların daha da gelişmesine ve keskinleşmesine yol açtığı için; toplumun yapısından kaynaklanan ekonomik krizler de daha şiddetli olarak yeniden ortaya çıkar.

Burjuvazi, daha sarsıcı, daha büyük ve yıkıcı olarak karşısına çıkan ekonomik krizi nasıl çözecek? Krizi çözecek araçları nereden bulacak?

Hükümetin elindeki ne politik araçlar ne de ekonomik araçlar ertelene ertelene bugüne gelen ve bu yüzden daha derin ve şiddetli hale gelen krizin üstesinden gelmeye yetiyor. Ekonomik kriz, emekçi kitlelerin yaşamında yıkıcı sonuçlarını daha derin olarak gösteriyor.

Halk kitleleri her geçen gün daha büyük bir umutsuzluk içine düşüyor. Yarınları günden güne daha bir güvensiz duruma geliyor.

Emekçilerin bugünkü toplum için daha derin bir umutsuzluk beslemeleri, emekçilerin yeni bir geleceği için kötü bir durum değildir; tam tersine bu umutsuzluk hali yeni bir umudun doğmasına yol açar. Yeni bir gelecek, çürüyen ve çökmekte olan eski toplum içinden dağar. Bunun koşulları, eski toplumda yeterince oluşmuştur. Yeni bir geleceğin koşullarının oluşumu ve gelişimi; emekçilerde gelecek için büyük bir umut yaratıyor.

Kapitalist toplum varlığını çürüme içinde sürdürür. Tekelci kapitalizm, çürümeyi en ileri noktaya vardırır. Günümüzün burjuva toplumu tam bir genel çürüme içinde. Dolayısıyla toplumsal çürümeden beslenen düzen partileri; çürümeyi ortadan kaldıramazlar. Tam tersine toplumsal çürümeyi iyice derinleştirirler. Büyük harcamalar ve sürekli propagandayla yeni bir çıkış olarak gösterilen her burjuva parti ve girişim çok kısa sürede yıpranmaktan ve başarısız kalmaktan kurtulamıyor.

Bunlar şu anlama gelir ki, özel mülkiyete dayanan bir toplum, özel mülkiyetten kaynaklanan sorunların üstesinden gelemez. Özel mülkiyete son verildiğinde ondan kaynaklanan sorunlar da ortadan kalkar.

Kapitalist özel mülkiyet, toplumsal mülkiyete dönüştürülebilir; çünkü; bunun maddi koşullar oluşmuştur. Kapitalizmden sosyalizme geçiş, oluşan maddi temeller nedeniyle başlayan ve derinleşen bir süreçtir. Kapitalistler bu süreci engelleme ya da geciktirme düşüncesiyle sınıf çatışmasını ne kadar ertelemek isterse istesin; onlar yaptıklarıyla sınıf çatışmalarını daha şiddetli duruma getirirler. Emek-sermaye karşıtlığı ve çelişkisi uzlaşmaz bir karakter taşır. Kapitalizmin gelişimi, sömürünün yoğunlaşması bu çelişkinin keskinleşmesini beraberinde getirir. Bu da iki sınıf arasındaki kapışmanın çok daha sert biçimde patlak vermesini getirir.

Sınıf savaşı, egemen sınıfın sürekli erteleyeceği, tarihsel olarak kaçınılabileceği bir savaşım değildir. Somut koşullara göre ertelenen her kapışma, çok daha şiddetli bir şekilde kendisini gösterir. Bu gerçeklik kendini tüm katılıyla burjuva sınıfa kabul ettirir.

Avrupa, kapitalizmden emperyalizme dönüşme sürecinde, içerde emek-sermaye hesaplaşmasını bir süreliğine erteledi. Fakat bu ne kadar sürdü? En fazla yirmi yıl! 1915’de Avrupa’da Birinci Emperyalist Savaşa bağlı olarak devrimci durum doğdu. Ve 1917’de Rusya’dan Almanya’ya kadar birçok ülkede arka arkaya devrimci ayaklanmalar ve devrimler gerçekleşti.

Böylece, emek-sermaye hesaplaşması bir süreliğine ertelenmiş, fakat daha şiddetli olarak yeniden öne çıkmıştır. Daha önce bazı ül-

kelerde ortaya çıkan devrimci başkaldırı, artık bir dünya devrimine dönüşmüştür. Emek-sermaye mücadelesi günümüzde küresel iç savaş biçimini almıştır.

Dünya devrimi küresel iç savaş biçiminde gelişmiyor. Görüldüğü gibi karşıt güçler arasındaki kapışma en yoğun, en kitlesel ve en sert aşamaya gelmiştir.

Dünya proletaryası bu savaşta yetkinleşmiş bir güç olarak yer alıyor. Yalnızca yüksek bir savaş gücüne sahip olmakla kalmayıp; kapitalizm hakkında daha geniş bilgiye de sahiptir. Kapitalist toplumsal sistem üstüne geniş, bilimsel ve derinlikli bilgi edinmek; kapitalizmi yenmek için teorik bir silahla donanmaktır. Emekçiler, bu savaşta birçok yöndeki üstünlükleriyle yer alıyorlar. Kısacası savaşın sonucunu tayin edecek daha fazla silaha sahibiz.

İnsanlığın büyük tarihsel yürüyüşünü hangi toplumsal biçim altında sürdüreceğinin kararlaştırılacağı bir savaşta, emekçilerin politik mücadelesi ve bu mücadelenin öncü yönlendirici gücü olan işçi sınıfı partisinin rolü ve önemi daha da artar. Proletaryanın devrimci sınıf partisi emekçi sınıfın toplumsal varlığının etkin bir ifadesi, onun politik dışı vurumudur. Bu savaşta zafer, devrimci proleter parti biçiminde örgütlenen proletaryanın olacaktır.

Bu topraklarda iç mücadele, bugüne değin çok yoğun ve çok sert geçti. İç mücadele, iç savaş biçimini aldı. Devrim mücadelesi kesintisiz olarak sürdüğü için, ileriye bırakılan sonuç alıcı kapışmadır. Proletarya ve emekçi halklar, burjuvaziye devirip iktidara gelemeyişe, burjuvazi de devrimci güçlerin savaşımı karşısında eski konumunu sürdüremez durumdadır.

Ama artık devrim güçleri burjuvaziye devirecek bir güç duruma gelmiştir. Bu kapışmanın düne göre çok daha şiddetli geçeceği kesin. Son noktayı koyan bir savaş her bakımdan kaçınılmaz olmuştur.

Bu toplumda bugün olanlar, teknelci kapitalist düzenin ezdiği tüm güçleri yeni bir kavgaya davet ediyor. Kitlelerin buna yanıtı öncekilerden daha sert, daha büyük ve de etkin kavgadır.

Kazanmak için, devrimci mücadeleyi tüm yönleriyle yeni bir aşamaya, tayin edici mücadelenin verildiği bir noktaya çıkarmalıyız

Mücadele Birliği

21 Haziran-5 Temmuz 2017

Sayı: 27

YENİ ÖGELERİN DEVREYE GİRMESİ

Gelişmiş koşullarda devrim yapıyoruz. Daha ileri bir tarihsel noktada bulunuyoruz. Bu koşullarda yapılan bir devrim hedefine daha çabuk ulaşır. Toplumun devrimci yeniden kuruluşu uzun zaman almaz.

Daha ileri bir tarihsel aşamada bulunduğumuzu söylerken, ekonomik ve toplumsal yaşamda yeni ögelerin devrede olduğunu söylemiş oluyoruz. Tarih, yeni ögelerin sürece katılmasıyla, yeni gelişmelerle yol alır.

Somut durumu anlamak için, tarihin en son gelişmelerini kaydetmemiz gerekiyor. Bu gelişmeleri, dünya genelindeki ekonomik ve toplumsal duruma bakarak görebiliriz. Bilim ve teknikteki en son ilerlemenin sonuçlarının üretimde daha geniş olarak uygulanması, üretimin dünya çapında merkezileşmesi, sermayenin daha az tekelleşmesi, üretimin toplumsal karakterinin ya da emeğin sosyal karakterinin dünya düzeyinde boyutlanması; dolayısıyla emek-sermaye evrensel çelişkisinin keskinleşmesi; çağdaş gelişmeyi artık hiçbir şekilde taşıyamayacak durumda olan kapitalizmin kendi iç çelişkilerinin gelişmesiyle dağılıp çözülmesi vb. bunların hepsi, modern kapitalist üretimin temelleri üzerinde ortaya çıkan gelişmelerdir.

Kapitalizmin niteliğini, özelliklerini, ona egemen olan yasaları bilmek yeterli değildir; kapitalist üretimin genel eğilimi; bu toplumun yapısında yeni bir toplumun maddi koşullarının nasıl oluştuğu ve tarihin itici güçlerinin gelişmesi hakkında da tam bir fikir edinmeliyiz. Sürece bilinçli olarak etki de bulunmak için tüm bu gelişmelerin farkında olmamız gerekiyor.

Maddi koşullardaki gelişmelerin bilincinde olmamız gerekiyor; çünkü aynı koşullar, yeni bir topluma, komünizme geçişin koşullarıdır. Bunun farkında olmak aynı zamanda şu anlama gelir: Proletarya her yerde, daha yüksek bir toplumsal devrime bütün ciddiyetiyle ha-

zırlanmalıdır. Bu sürece önderlik eden ve yön veren bir sınıf, buna denk bir devrimci pratik içinde olmalıdır.

Eylem, isyan ve ayaklanmalarla geçen son çeyrek yüzyılın tarihi bir kez daha göstermiştir ki; sınıfsız bir topluma geçiş geleceğin değil, günün bir sorunudur. 1917 Ekim Sosyalist Devrimiyle başlayan geçiş, günümüzde yeni tarihsel girişimlerle, yeni bir boyut kazanmıştır. Marksist-Leninist hareketin görevi, sürece hız vermek ve öncülük etmektir.

Nesnel temeldeki değişme, sınıf mücadelesinin biçimini etkiliyor. Mücadele, temeldeki değişimlere bağlı olarak değişime uğrar. Sınıf kavgası, ilk dönemlerine göre çok daha ileridedir ve gelişkindir. Olaylara damgasını vuran devrimci ve yıkıcı yöndür. Devrimci biçimde hareket etme emekçilerin sınıf örgütlerini, mücadele biçimlerini, mücadeleye katılan kitleleri güçlü olarak etkiliyor; isyancılara daha ileri gitme yönünde bir itiş veriyor.

Enternasyonal devrimci hareketin güncel pratiği bunun somut örneğidir. Harekete katılanlar daha ileri gitme, daha fazlasını yapma bakiş açısını, mücadele gücünü ve yeteneğini taşıyor. Anında tepki verme ve harekete geçme, büyük kitleler halinde ve birlikte davranma, etkin bir propaganda ve ajitasyonda bulunma kapasitesi vb. çok ileri düzeyde. İşte enternasyonal çağımızı yeni bir toplumsal devrimler çağı yapmıştır.

Kadınlar, toplumsal devrimin etkin bir gücüdür. Her ülke, kadınların katılım düzeyine göre bu devrimi başarır. Ama kadınların devrime katılımları dünyanın her köşesinde artıyor. Demek ki, devrimi gerçekleştirme olanakları da artıyor. Son yıllarda kadınların tüm kapitalist dünyada özgürlük hedefiyle gerçekleştirdikleri eylemlere ve eylemlerin artan sayısına bakıldığında, her yerde devrimin olanaklarının ne kadar büyüdüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz. Kadınlar son yıllardaki eylemleriyle, devrimci hareketi genel olarak ileri bir noktaya çıkarttılar. Kadınların mücadelesindeki büyük gelişme gözönünde tutulmadan, dünyayı değiştirme eyleminin bugünkü aşaması hakkında tam bir fikir sahibi olamayız.

İşçi sınıfının ilk göze çarpan özelliklerinden biri de düşünsel üretimin bütün alanlarında gösterdiği ilerlemedir. Düşünsel ve zihinsel üretim sürecinin toplamında edindiği birikimle bilincini daha da geliştirmiştir. Sosyalizmin teori, bilimsel araştırma, edebiyat, sanat, estetik vb. alanında elde ettiği ilerleme, emekçi sınıfın entelektüel yetenek ve birikiminin düzeyini ortaya koyuyor. Son yıllarda, dünyayı dönüştürme eyleminde yaptığı büyük atılımla, bilincinin gelişiminde sıçrama yarattı.

Kapitalist sistemin derin bunalımı, enternasyonal kitle hareketinin eylemlerinde görülen devrimci yükseliş ve kitlelerin artan devrimci bilinci, burjuvazinin daha da saldırganlaşmasını getirdi. Bunun kaçınılmaz sonucu, sahnesi tüm kapitalist dünya olan sınıf savaşı yeni bir aşamaya girdi. Sınıf savaşının önceki aşamalarında olduğu gibi, bu aşamada da, proletarya sürecin belirleyici gücüdür.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, kapitalist toplum biçimi, çağdaş, gelişmeyle tam bir çelişki ve çatışma içinde. Burjuvazi ne yaparsa yapsın çağdaş üretici güçler ve toplumsallaşmış insanlık kapitalist toplumun dar yapısına sığmıyor. Burjuvazinin insanları bu dar kabuk içinde tutmak için artan ölçüde politik şiddete başvurması, sınıflar savaşını çok daha sert, büyük ve boyutlu hale getiriyor.

Bugüne kadar yapılan eylemlerin sonuç getirmemesi, daha devrimci eylemlere başvurulması gerektiği sonucunu doğuruyor. Şu gerçek kendini artık her yerde kitlelere kabul ettiriyor: yeni bir dünya ancak devrimci tarzda kurulabilir.

Devrimci durum birçok ülkede bir olgu durumundadır. Böylece birçok ülke devrimci ayaklanmaların patlak vereceği alan durumundadır. Toplumsal devrimin koşulları birçok yerde oluşmuştur. Uzun zamandır tarih sahnesinde olan dünya devrimi, bir çok ülkede patlak veren isyan, ayaklanma ve devrimlerle devam ediyor. Daha güçlü ve daha etkin olarak.

Komünistler strateji ve taktik belirlerken, devrimin birçok koşulunun bir araya toplandığını gözönünde bulundurmalı ve devrimin örgütlenmesine pratik politika açısından yaklaşmalıdır. Bu temel, bu olgu, bu gerçek anlaşılmadan, bugünkü aşamanın gerektirdiği görevleri ortaya koyamaz.

Emek-sermaye çelişkinin ve hareketin evrenselliği ve genelliği, bu ortamda başlayan bir devrimin tüm dünyada daha devrimci bir etki yaratmasına yol açar.

Bunun için proletarya kendi mücadele anlayışında, kendi hareket tarzında, köklü bir değişiklik yapmalıdır. Dağılma ve yıkılma sürecinde olan kapitalizmin bu sürecini hızlandırmak ve son noktayı koymak için daha devrimci bir mücadele vermelidir. Burjuvazi o eski tarz mücadele anlayışıyla hareket edilerek alt edilemez.

Proletarya yumruğunu güçlü bir şekilde indirmelidir.

Mücadele Birliği
5-19 Temmuz 2017
Sayı: 28

ÇÜRÜYEN BURJUVA TOPLUMU KURTARMA ÇABALARI

Emekçilerin yaşamının iyice güvensizleşmesi, geleceğinden hiç bir şekilde emin olamaması, çağdaş yaşam ölçütlerine vurulduğunda, sefalet içinde olan durumu; artan ekonomik ve politik baskı sonucu koşullarının daha da kötüleşmesi, kadınların eşitsizliğinin ve köleliğinin sürmesi, çevre sorununun yıkım boyutlarına varması, derinleşen iç savaş, ülkeler arasında sürtüşmeler ve savaşlar, iç gerilimin ve kaosun büyümesi, genel bir durum alan toplumsal felaketler, toplumsal ilişkilerin çürümesi vb. tüm bu olgular ve olaylar dizisi, kapitalist toplumun genel yıpranmışlığını ve çöküntü içinde olduğunu ortaya koyuyor.

Tüm bu kesin olguların varlığına rağmen burjuva çevreler; burjuva toplumun ne kadar yıprandığı, teşhir olduğu, güçsüz düştüğünün üstünü örtmeye çalışıyorlar. Sömürenlerle sömürülenler arasında yaşam koşulları açısından, sınıf uçurumu, yarık aralığı çok daha da büyüdü.

Kapitalist tarzda, zenginlik elde etme koşulları sürdükçe bugün olanlar derinleşerek devam eder. Çünkü kapitalist tarzda zenginlik, bir grup insanın (işçilerin) emeğine dayanır. Zenginlik (servet), toplumsal bir güçtür, fakat toplumun bir kesiminin, kapitalistlerin toplumsal bir gücüdür.

Ancak özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüştüğü, herkesin emekçi olduğu; dolayısıyla toplumun yaşamının bir grup insanın sırtına yüklenmediği, toplumsal zenginliğin herkesin çalışmasıyla sağlandığı bir toplumda, servet bugünkü sonuçları yaratmaz.

Toplumun krizden krize, felaketten felakete sürüklenmesi, genel yıpranmışlığı ve çürümüşlüğü, artan eleştirilere ve büyüyen başkaldırlara bakılırsa, kitlelerin büyük çoğunluğu tarafından kavranmış durumda. Ama bu, sadece gerçeğin yarısıdır; gerçeğin diğer yarısı ise işçi sınıfının zaferi için birçok koşulun bir araya toplanmasıdır.

Nesnel ve öznel koşulların bir araya gelmesi, dünyayı sarsan sokak hareketleri, isyanlar, savaşan devrimci kitlelerin varlığı dünyanın bir çok yerinde işçi sınıfının yaklaşan zaferini duyuruyor.

İnsanlar, yaşanan tüm toplumsal kötülüklerden, çürümeden, yozluklardan, toplumsal düzenin tüm suçlarından, egemen sınıfı sömürülenlerin öfkesi, hoşnutsuzluğu, egemen gücü, siyasi iktidarı, burjuva devleti suçlar ve eleştirir. Ezilen ve sömürülenlerin öfkesi, hoşnutsuzluğu, egemen güce, siyasi iktidarı elinde tutanlara yönelir.

Toplumsal düzen ne kadar uzun sürerse, yıpranma ve çürüme o denli derin olur. Siyasi iktidar, ne kadar uzun süre varlığını sürdürürse, uyguladığı baskı ne kadar artarsa, halk kitlelerinin öfkesi ve isyanı o denli büyük olur. Yapılanlar, geniş emekçi yığınlarının daha aktif olarak harekete geçmesine yol açar.

Kapitalizmin genel yapısından, işleyişinden, gelişmesinden çıkarılan bu sonuçlar, Türkiye söz konusu olunca çok daha keskin olarak ortaya konabilir. Bugünkü siyasal iktidar, kendinden önceki iktidarların tüm baskı ve sömürü politikalarını devam ettirdi. Ama bununla kalmadı, yapılanları daha ileri götürdü. Ve tüm bunları uzun yıllardır yapıyor. Bu yüzden halk kitleleri, tüm ezilen sınıf ve halklar bugün olanlardan iktidarı ve sermaye güçlerini sorumlu tutuyor; dolayısıyla tüm öfkesini, ekonomik ve politik gücü elinde tutanlara yöneltiyor.

Yıpranan yalnızca siyasi iktidar mıdır? Burjuva muhalefet öyle düşündüğü için toplumun siyasi iktidara karşı yükselen öfkesini ve isyanını iktidara gelmek için kendine dayanak olarak kullanıyor. Onların yanıldığı nokta da burasıdır. Sadece siyasi iktidar değil, toplumsal sistemin tüm kurumları genel bir çürüme içinde. Çürüme, burjuva toplumun bir özelliğidir. Düzenin bir kurumu politik bir gücü olan muhalefet, çürümenin dışında değildir.

Kapitalizmin bugün içinde bulunduğu genel durum, egemen gücün birbirine düşmesi; emekçilerin, ezilen halkların devrimci kavgayı daha ileri götürmesi için uygun koşullar yaratıyor. Düşmanın en zayıf olduğu an, bundan yararlanıp, iktidara yürümek, emekçi hareketi için doğru bir taktiktir.

Türkiye ve Kürdistan'da ezilen ve sömürülen kitleler, yıllarca yoğun olarak sömürüldü ve dünyanın en ağır baskısı altında kaldılar. Faşist devlet terörü, katliamlar düzeyine vardırdı. Bugün ise çok ileri bir boyut kazanmıştır.

Artan, yoğunlaşan baskılar, halk kitlelerinde bu baskının toplumsal temelleriyle birlikte ortadan kaldırma biçiminde bir bilinç yaratmıştır.

Baskı ve talan toplumunun artık dayanılmaz hale gelen varlığı, emekçilerin, ezilen halkların hak yoksunluğu, özgürlük yoksunluğu; kitlelerde sosyalizm için, eski toplumsal düzene karşı harekete geçme bilinci ve itkisi kazandırmıştır.

Burjuva toplumu dağılma-yıkılma noktasına getiren, sistemin kendi iç çelişkileridir; toplumu yıkıma götüren çelişkiler, kapitalizm dışında değildir. Burjuva muhalefet, bunun dışsal olduğunu sanıyor; böylece dış bir müdahaleyle, genel gidişatın değiştirilebileceğini düşünüyor. Küçük burjuva sol hareketler de aynı şeyi düşünüyor olacak ki, burjuva muhalefete destek veriyorlar. Ama ne burjuva muhalefet, ne de küçük burjuva hareketlerin desteği, bu gidişatı tersine çevirebilir.

Küçük burjuva hareketler, tüm çabalarına rağmen -bazı ödümler koparma adına- bu düzeni kurtaramazlar, fakat kendilerini tüketirler. Bu, proletaryanın kurtuluşu için kötü bir durum değildir. Çünkü sonuna dek tutarlı tek sınıfın proletarya olduğu daha net görülecektir. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin küçük burjuva sol siyasetlere yaptığı teşhirden daha fazlasını onlar burjuva muhalefetin ideolojik-politik hegemonyasına girerek yapıyorlar.

CHP'nin “adalet yürüyüşü”nün ardına takılmaları bunun kanıtıdır. Yürüyüşün tek sloganı “hak, hukuk ve adalet”tir. Bu tamamen burjuva ideolojisinin bir ifadesidir. Burjuva bir slogan olan ve modası geçmiş, “eşitlik, özgürlük, kardeşlik” içeriğine dayanır. Proletaryanın sloganı ise sınıfların kaldırılmasıdır.

Burjuvazi sömürüyü, emekçilerin hak eşitsizliğini yasa karşısında eşitlikle bağdaştırır. Böylece toplumda sınıfların varlığını, gerçek yaşamdaki ekonomik ve politik eşitsizliğin üzerini örter.

Proletaryanın eşitlik anlayışı ise, sınıfların kaldırılmasını gerektirir. Burjuva toplumda hangi sınıfın hangi sınıfla eşitliği sorusu sorulmalıdır. Bir sınıfın diğer sınıf üzerinde egemen olduğu bir toplumda, hep hak yoksunluğu olacaktır.

Halk kitleleri, haklarını, gerçek eşitliği, özgürlüğü, yalnızca zora dayalı devrimle elde edebilir.

Mücadele Birliği

19 Temmuz-2 Ağustos 2017

Sayı: 29

PROLETARYANIN EVRENSEL KÜRTULUŞ KAVGASI İLERİ BİR NOKTADA

Toplumsal yaşam; hareket, gelişim değişim ve canlılığı içinde verilmeli. Toplumsal sınıfların karşılıklı ilişkisi, tüm canlılığı ve hareketliliği içinde anlaşılır.

Sınıflar ilişkisi, çelişkili bir ilişkidir. Uzlaşmaz çelişki ve karşıtığa dayanır. Dolayısıyla, toplumsal sınıfların karşılıklı ilişkisi, ancak uzlaşmaz çelişkisi temelinde doğru olarak kavranabilir.

Sınıf çelişkisinden, somut olarak da emek-sermaye çelişkisinden çok sık söz edilmesine karşın, bu çelişkinin doğası ve gelişmesi çok az kavranmıştır. Sınıf çelişkisi sanki donukmuş gibi ele alınıyor. Oysa, sömüren ve sömürülen sınıfların karşılıklı ilişkisinin gelişimine bağlı olarak, aralarındaki çelişki de gelişme gösterir. Kapitalizmin içkin çelişkisi, sömürünün yoğunlaşmasına ve artan politik saldırılara bağlı olarak gelişerek, en keskin, en yüksek noktasına çıkmıştır. Dolayısıyla, sınıf çelişkisi ve sınıf çatışması aynı düzeydeymiş gibi değerlendirilemez.

Yüzyılımızı yeni bir devrimler yüzyılı yapan olayların gelişmesi, çelişkilerin dünya genelinde üst düzeye çıkması ve keskinleşmesiyle ilgili olarak anlaşılabilir. Çelişkilerin keskinleşmesiyle ilintili olarak; dünya genelinde yeni isyanların, yeni ayaklanmaların ortaya çıkması kaçınılmaz.

Avrupa'da ve dünyanın bir çok yerinde, son çeyrek yüzyıl içinde görülen, anti-kapitalist başkaldırıların daha ileri götürülememesinin önemli bir nedeni, anlayış düzeyinde çelişkilerin ve mücadelenin bir toplumsal devrim noktasına geldiğinin görülememesidir. Kavrayışsızlık devam ederse, yeni başkaldırılar da yarı yolda bırakılır.

Olayların devrimci gelişmesi üstüne gerçekten net düşüncesi olmayan gereken devrimci işçi sınıfıdır. Çünkü mücadeleyi yarı yolda terk etmeyecek, diğer emekçileri ortada bırakmayacak olan yalnızca devrimci sınıftır. Eylem alanı, hiçbir zaman küçük-burjuva hareketlere, anarşistlere bırakılamaz. Bu, mücadeleciler güçlerin, anarşistlerin etkisine terkedilmesi demektir. Anarşizm ise, ezilen ve sömürülenlerin devrimci kavgasını sonuna dek götürmez. Onlar bir devrim için gerekli olan proleter disiplin, örgütlülük ve kararlılığı gösteremezler.

Bu unsurlar, kendiliğindenci, disiplinsiz, bireyci, dağınık vb. biçimlerde hareket eder. Bu ise, devrimci ayaklanmanın yenilgisi demektir. Anarşistler, bulunduğumuz topraklarda, Latin Amerika'da, gerçek devrimci mücadelenin verildiği ülkelerde gelişme gösteremediler. Ancak Avrupa, Amerika gibi oportünist, reformist hareketlerin yaygın olduğu yerlerde belli bir gelişme gösterdiler.

Kapitalist toplum düzeni gitgide büyüyen toplumsal çalkantılarla sarsılıyor. Büyük, yoğun ve sarsıcı toplumsal çalkantıların, küresel başkaldırının koşulları hakkında kavrayışlı görüşler öne sürülmeli. İsyanlar, devrimci savaşlar, yeni bir toplum için, eski topluma karşı gerçekleştirilen eylemlerdir. Dünya genelinde yapılan devrimci eylemlere yönelik, böyle bir bakış açısı çağımızı, günümüzü, süreci doğru olarak yansıtan kavrayışlı bir bakış açısı olur.

Bir toplumdan başka bir topluma, eski toplumdan yeni bir topluma geçiş nitel bir dönüşümdür. Nitel dönüşüm eski toplumun yadsınmasıdır. Toplumsal çalkantılar olmadan, devrimci sınıf savaşı eşlik etmeden eski toplum nasıl yadsınır ve yerini yeni ve ileri bir topluma bırakır? Bu bağlamda, küresel eylemleri isyan ve başkaldırıları, yeni bir topluma geçişin ifadesi olarak anlamak gerekiyor. Yüzyılımız, yalnızca yeni bir kavgaya uyanış, başkaldırı ve alt üst oluşlar yüzyılı değildir; yüzyılımız proletaryanın toplumsal devrimleri yüzyılı, sınıfsız topluma, komünizme geçiş, köklü toplumsal dönüşümler yüzüylüdür.

Sınıf çelişkilerinin ve sınıf savaşımının keskinleşmesi bunun açık bir ifadesidir. Devrim, bu temele bağlı olarak güncelleşti. Bu, şu anlama gelir: devrimin asıl sorunu olan iktidarın emekçiler tarafından ele geçirilmesi günün en ivedi ve öne çıkmış devrimci görvidir.

Küçük-burjuva siyasetlerin yaklaşımı ise çok tutarsızdır. Devrimden sık sık laf edenler, her zaman buna uygun davranmıyorlar. Bir yerde devrimden söz ederken başka bir yerde, söylediklerini etkisizleştiren laflar ediyorlar. Çağımızın, yüzyılımızın, günümüzün devrimci görevlerini gerçek anlamda kavradıkları söylenemez. Dolayısıyla yeni bir toplumsal devrimler yüzyılına karşılayacak görüşleri olmayanlar, kaçınılmaz olarak, oradan oraya sürüklenir ve en sonunda burjuvazinin ardına düşerler. Kılıçdaroğlu'nun (CHP'nin) "adalet yürüyüşünün" peşine düşenlerin durumu budur.

Bir durumda olmalarında, burjuvazi tarafından gözlerinin korkutulmuş olmalarının etkisi büyük. Bu, hem bu topraklardaki sınıf savaşımının sert süreciyle bağlantılı, hem de emperyalist-kapitalist kuşatma altında, sosyalizme geçişin gerektirdiği büyük özveriye ve şid-

detli mücadeleyi göze alamamalarıyla bağlantılıdır. Bu yüzden belli iyileştirmelerle burjuva toplumu kabul etmeye hazırlar. Bu yüzden CHP'nin ya da başka bir burjuva gücün ardından gitmeyi kendileri için daha uygun buluyorlar.

Gezi'nin yıldönümünde, eylemlerin büyümemesi için elinden geleni yapanlar, Kılıçdaroğlu'nun yürüyüşünü büyütme için büyük bir çaba gösterdiler. Gezi yıldönümü eyleminde, Taksim'e girmek için 100 metre daha yürümek isteyen kitleye, “bu provokasyondur” diyerek, burjuvazinin ağzıyla konuşanlar; CHP'nin “adalet yürüyüşü”nde kilometrelerce yürüdüler. Durum çok açık değil mi? Devrimci kitlelerin önünü tıkamak için elinden geleni yapanlar; burjuva güçlerin önünü açmak için, en büyük çaba içine girdiler. Her sınıf bilinçli işçi, her gerçek devrimci militan bu durumu görmeli.

Önemli olan, devrimin tarafını temsil edenlerin, görüşlerini pratik uygulamaya geçirmeleridir; devrimi gerçekleştirmek için devrimci kavgayı yükseltmeleridir. Bu, ancak, emekçi kitlelerin devrimci enerjisini harekete geçirmek ve birleştirmek yoluyla olur. Kitleler savaşa savaşa (mücadele birliğini sağlayarak) bir araya gelir, birleşirler. Bunu sağlayacak olan, devrimin tarafını temsil eden, devrimci işçilerin partisidir.

Kitlelerin devrimci enerjisini harekete geçirmek, her zaman devrimle sonuçlanmaz. Fakat devrimin koşulları bir araya toplanmışsa, devrimci enerjinin sonuna dek harekete geçirilmesi, devrimin zafesini sağlayabilir. Bu koşullar oluşmuş ve olgunlaşmıştır. Kapitalizmin çelişkili evrimi, toplumun devrimci değişimi noktasına gelip dayanmıştır.

Burjuvazinin devrimi önlemeye yönelik tüm çabaları, umutsuz çabalardır. Olayların akışı ve sınıf savaşının gelişimi toplumsal devrime doğrudur.

İşçi sınıfının bugüne kadar ki bütün mücadele tarihinin çeşitli dönemleri, proletaryanın evrensel kurtuluş kavgasının geçici dönemleridir. Tüm bu kavga, yeni bir topluma geçiş kavgasıdır.

Mücadele Birliği
2-16 Ağustos 2017
Sayı: 30

PATLAYICI TOPLUMŞAL DURUM SÜREKLİDİR

Toplumsal yaşamın günlük akışı içinde, küçük bir olayın, tüm toplumu sarsan büyük olaylara dönüştüğüne çok sık tanık oluyoruz. Başka yer ve zamanda sıradan sayılan bir çok olay, içinde bulunduğumuz devrimci ortam nedeniyle, önemli devrimci sonuçlar yaratan tarihsel olaylara yol açabiliyor. Biz de, olayların bu oluşumu ve gelişimi çok çarpıcı.

Olayların yoğunluğu, yinelenmesi ve genelliği, patlayıcı toplumsal durumun dışı vurumu, eylemlerle açığa çıkmasıdır. Süreklilik gösteren olaylar dizisine yolaçan patlayıcı toplumsal durum, sanıldığı gibi bugün ortaya çıkmış değildir; varlığını uzun zamandır koruyor. Her an patlamaya hazır toplumsal durum, nesnel ekonomik ve toplumsal gelişme tarafından, sosyo-politik çelişkilerin keskinleşmesi ve sert sınıf savaşınca hazırlandı.

Kapitalizm yalnızca siyasal baskı, katliam, savaş vb. vs. yolla emekçileri öldürmüyor; bu toplumsal düzen, kendiliğinden de, ekonomik işleyiş ile de emekçileri öldürüyor. İşsizlik, iş kazaları (cinayetleri), yoksulluk, artan sefalet, önlenebilir hastalıklar, ölümler vb. Kar, daha fazla karı hedefleyen kapitalist sistemin, emekçilere uygun gördüğü koşullar işte bunlardır. Sermaye büyüdükçe, emekçiler tükenir; kurur, sararıp solar. Varolan toplumsal koşullar, emekçi kitlelerde sömürü düzenine karşı oluşan hoşnutsuzluk, kızgınlık ve öfkenin esas kaynağıdır. Üstelik bu olgular geçici değil, sürekli. Patlayıcı toplumsal durum bu olgulardan doğar ve toplumu alt üst eden eylemlere yol açar.

Eylemler anlık, geçici değil, sürekli. 31 Mayıs 2013'te genel bir ayaklanmaya dönüşerek yüksek biçimine dönüştü. Köhnemiş kapitalist toplum düzeninin varlığını sürdürmesi, sınıf savaşının en yüksek biçimine çıkmasını sağlayan zemindir. Emeğin sermayeye artan bağımlılığı, emekçi kitlelerin yaşam koşullarının kabul edilemez ve dayanılmaz durumu, düşünsel ve toplumsal çöküntünün iyice boyutlanması toplumsal ilişkilerin yozlaşması, toplumsal durumu her an patlamaya hazır hale getirmiştir.

Gezi, 6-8 Ekim patlamaya hazır toplumsal durumu ayaklanmaya çevirdiğinde, bu sadece o anlık bir gelişme değil, koşulları tarihsel olarak hazırlanmış bir gelişme olarak kendini gösterdi. Bugüne dek süren ayaklanmalara yolaçan olgular yalnızca nesnel toplumsal değildir; uzun yıllara yayılan proletaryanın devrimci sınıf savaşı, Kürt halkının ulusal baskıya karşı yıllardır süren özgürlük mücadelesi, kadınların, kadınların kurtuluşu hedefiyle eski topluma karşı eksilmeyen başkaldırıları, devrimci gençliğin yarım yüzyıllık devrimci kavgası ve diğer halk kitlelerinin sert mücadelesi tarafından hazırlandı. Bu bağlamda söylemek gerekirse, ayaklanmacılar kendilerini yalnızca o anın bir parçası olarak değil, tarihin de bir parçası olarak hissettiler.

Gezi'nin adı ne zaman geçse bundan övünç duyanlar, Ekim'le gurur duyanlar, hatta kendileriyle ilinti kuranlar devrimci mücadele biçimini daha da güçlendirmek yerine, burjuvaziyle, devletle "yeni" bir sözleşme peşinde koşuyorlarsa, kendi söyledikleriyle çelişkili ve tutarsız bir duruma düşüyorlar. Bu, ayaklanmaların senelerce süren devrimci savaşımın bir ürünü olduğunu yadsımaktadır. Bu, Hazeran'ın ve Ekim'in devrimci içeriğini hiç anlamamaktır.

Bu topraklarda patlayıcı toplumsal durum uzun zamandır var. Asıl sorun, patlayıcı koşulları devrime dönüştürecek bir konumda olmaktır. Bunu yaparak ya da daha doğrusu bu harekete öncülük edecek bir konuma gelerek, emekçi kitlelerin yeni bir gelecek umuduna yanıt vermiş oluruz. Emekçilerin politik öncüsü gerçek anlamda devrimci bir konumdaysa, yeni bir gelecek umuduna yanıt verilebilir.

Devrimci kitleler sürekli eylem içinde. Eylemler, deneylerin de gösterdiği gibi, hep aynı düzeyde değil, çeşitli düzeylerde gerçekleşebiliyor. Kitleler, günlük bir eylemden, ayaklanmaya, varan yoğun ve yaygın eylemler dizisiyle istemlerini ortaya koyuyorlar. Devrimci eylemlerin amacı, bazı iyileştirmelerle düzene bağlanmak değil, eylemleri toplumsal devrime kadar vardırıarak, kendine yeni bir gelecek çizmektir. Diğer bir deyişle, emekçi kitleler kapitalist toplum düzenine karşı verilen her devrimci kavgada, yeni bir gelecek görüyorlar. Devrimci komünist partinin görevi, devrimci kavgayı ve umudu büyütmeştir.

Devrimci kavga, verildiği yerdeki emekçilerin yeni bir gelecek özlemine yanıt vermekle kalmaz, diğer ülkelerdeki emekçilerinde kurtuluşları için, cesaret verir. Her ülkedeki proletaryanın mücadelesine itiş verir. Çünkü işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesi, ulusal değil, toplumsal bir mücadeledir, eşdeyişle evrensel bir mücadeledir.

Bu bakış açısıyla bakıldığında, verdiğimiz devrimci kavganın uluslararası önemi, daha iyi anlaşılır. Dolayısıyla emekçi kitlelerin toplumsal kurtuluş mücadelesine öncülük eden gerçek komünist partinin devrimci konumda olmasının uluslararası bir önemi vardır.

Proletaryanın uluslararası deneyimleri; komünist partilerin devrimci konum ve savaşımalarının uluslararası alanda nasıl bir etki yarattığını ortaya çıkarmıştır. Proletaryanın dünyayı değiştirme savaşımı tarihseldir; bu savaşımında emekçi sınıf, tarihsel bir sınıf olarak hareket eder; yeni bir gelecek kavgasında önder bir rol oynayan içtenlikli devrimci proleter partinin üstlendiği görev tarihsel bir görevdir. Devrimci militanlar, bu bilinçle atılırlar kavgaya.

Devrimci hareket artık büyük bir kitle gücünü harekete geçiriyor. Emekçi halk kitleleri, devrim kavgasında, düne göre, daha önemli bir rol oynuyorlar. Büyük kitlelere asıl önemini kazandıran bilinçli bir hedefe yönelmeleri, devrimci savaşım vermeleri ve örgütlü davranıştır. Bu durumda olan emekçilerin, proleter devrimci partiyi izlemeleri halinde, hareketlerini başarıya ulaştıracakları kesin. Emekçilerin deneyimleri, eğitici olarak göstermiştir ki, kitlelerin kendiliğinden hareketinin sınırları var. Emekçilerin kurtuluşu ise bu sınırların ötesindedir. Bilinçli ve örgütlü hareket etmeyi gerektirir. Uluslararası devrimci görevlerini, bu şekilde etkin olarak yerine getirebilirler.

Devrim, ezilen ve sömürülenlerin insanca ve özgür bir gelecek özlemlerini karşılayacak bir yığınsal güce sahiptir. Düşmanın hareket tarzına bakarak da anlayabiliriz, devrimin gücünün etkisini. Egemen sınıf, devleti durmadan güçlendirip, yetkinleştiriyor. Devlet, düşman sınıfların uzlaşmaz çelişkilerinin orta yerinde varlığını sürdürmenin yanında, emekçi halk kitlelerinin, isyan ve ayaklanmalarının etkisiyle davranıp militarist ve bürokratik yapısını iyice güçlendiriyor, şiddet üzerine şiddet uyguluyor. Burjuvazi, egemenliğini sürdürmek için baskının yeni yöntem ve araçlarına başvuracak ve böylece devleti son noktasına dek yetkinleştirecektir. Ta ki biz onu yıkana kadar.

Kapitalizmden komünizme geçişi gerçekleştirecek olan toplumsal devrim, ezilen ve sömürülenlerin eylemlerinden doğar; diğer bir ifadeyle, devrim kitle eylemlerinin en ileri, en yüksek noktasına dek götürülmesidir. Günün devrimci görevi tam da budur.

BURJUVA EGEMENLİĞİ

Küçük burjuva siyasetler, onlarsız yapamadıkları, burjuva muhalefet güçlerine yönelik yeni bir birlik çağrısı atağı başlattı. Burjuva güçlerle birlikte davranma çağrıları yeni değil, küçük burjuva siyasetlerin tarihi kadar eskidir. Yapılan çağrılarda, burjuva muhalif güçler, burjuva egemenliğinin dışında gösteriliyor. Bu bağı göstermek, burjuva egemenliği yıkmayı hedefleyen devrimci komünizmin görevidir.

Yüzeysel bir yaklaşım, öncelikle, burjuva egemenliğin, toplumun politik ve ekonomik gücünü elinde toplayan sınıfın egemenliği olduğunu anlayamaz.

Böylesi bir bakış açısı, burjuva egemenliği devlet erki ve hükümetle sınırlı görür. Gerçekte ise burjuva sınıfın egemenliği, devlet iktidarını ve hükümeti olduğu kadar burjuva muhalefeti, din kurumlarını, üniversiteler ve diğer düzen kurumlarını kapsar. Burjuva egemenliğin bir ayağı iktidar gücüne dayanırken, diğer ayağı da burjuva muhalefete dayanır. Marksist sınıf çözümlemesi bizi kesin olarak bu sonuca götürür.

Burjuva muhalefeti olmadan burjuvazinin sınıf egemenliği bu kadar uzun sürebilir miydi? İktidarı ve muhalefetiyle, tüm burjuva partileri düzen gücüdür. Kapitalist toplumsal düzenin sürdürülmesinde çıkarları vardır ve birlikte hareket ederler. İşçi sınıfı karşısında sosyalizm karşısında, köleleştirilen, ezilen ve sömürülen tüm kitlelerin başkaldırısı karşısında düzen gücü olarak birlik halinde davranırlar. İktidar kadar, burjuva muhalefet de burjuvazinin sınıf

egemenliğinin politik bir gücü olmasına rağmen, küçük burjuva sol hareketler onu emekçilerin birlikte hareket etmesi gereken bir güç olarak göstermeye çalışıyorlar. Tam bir aldatmaca. Bu düşünceleri, CHP gibi tekelci sermayenin bir partisi hakkında, bu düzen ve devlet partisi hakkında besliyorlar. Uzlaşmacı sol çevreler aldatmacılığı çok açık olan düşünceleriyle büyük sermayenin uşağı olan muhalefet partilerini emekçilere kabul ettirme peşindedir.

Burjuva partileri, ideolojik olarak, toplumsal olarak binlerce bağla, burjuva egemenliğine, kapitalist toplum düzenine bağlıdır. Düzen güçleri olarak, görevleri, binlerce bağla bağlı oldukları kapitalist sınıf egemenliğinin ve kapitalist sınıf düzeninin sürmesini sağlamaktır. Burjuva muhalefet bu rolünü emekçi halk kitlelerinin arasında sahte umutlar yaratarak, bazen de kitlelerin isteklerini ve sloganlarını kullanarak vb. yolla yerine getirir. Gerçek devrimcilerin, işçi sınıfı devrimlerinin görevi burjuva muhalefetin bu sahte propagandasını teşhir etmek ve bu burjuva partilerin baskıcı gerici sınıf karakterini gözler önüne sermektedir.

Sömürücülerin çıkarları ve keskinleşen sınıf savaşımı, egemen sınıfı, emekçileri ezme aracı olarak devleti daha da güçlendirmeye ve yetkinleştirmeye zorlarlar. İktidara gelen her burjuva partisi zorunlu olarak burjuva devlet makinesini iyice yetkinleştirir. Burjuva partilerin sınıf kanunu onları buna zorlar. Devlet, burjuvazinin sınıf egemenliğinin organıdır. Proletaryanın toplumsal konumu da, burjuvazinin sınıf egemenliğini ve burjuva devleti yıkmaya, parçalamaya, paramparça etmeye zorlar. Burjuva devleti yıkmak, tuzla buz etme, proletaryanın toplumsal kurtuluş hedefine ulaşmasının ön koşuludur.

Burjuva muhalefet, (CHP)'nin temsil ettiği burjuvazinin çıkarları gereği, burjuva devleti; ezilen, sömürülen kitlelere ve ezilen halklara karşı sonuna kadar kullanacağı ve onu daha da yetkinleştireceği kesindir. Bu parti iktidardayken yıllarca bunu yaptı. Burjuva muhalefetin can-ı gönülden destekçisi olan küçük burjuva hareketler, bu gerçekleri emekçi kitlelerden gizlemeye çalışıyorlar. Bu tarzda düşünmek ve hareket etmek burjuvaziye hizmet etmekle eş anlamlıdır.

Burjuvazinin sınıf egemenliği öylesine oturmuş ve yerleşmiştir ki, burjuvazinin çıkarlarını temsil eden kişilerin ve partilerin değişmesiyle, egemen sınıfın politikasında bir değişikliğe yol açmaz. Ekonomiyle politikanın bağına kuramayanlara bakacak olursak, kişilerin değişmesi ya da burjuva partilerin politikalarında değişikliklerin olması (mesela reformist bazı sloganları kullanmaları) sömürücü sınıfın politikasında büyük bir değişikliğe yol açar. Oysa egemen sınıfın politikasını, burjuva politik unsurlar belirlemez.

Bu sınıf kendi sınıf çıkarları doğrultusunda kendi belirler. Bu bakış açısı, burjuva toplumsal düzenin kendisini değil de, onun belli yönlerini değiştirmek isteyenlerin düşünce biçimidir.

Asıl sorun, kapitalist toplum düzeninin kendisini ortadan kaldırmaktır. Sorun yalnızca burjuva sınıf egemenliğinin çeşitli biçimlerini yıkmak değil, burjuva egemenliğinin kendisini yıkmaktır.

Marksizm sınıf mücadelesinin olgularını, hareketlerini, süreçlerini irdeler, mücadelenin deneyimlerinden en genel sorunları çıkarır; çıkan sonuçları güncel sınıf mücadelesine uygular.

Bu topraklarda yoğun, yaygın, genel ve şiddetli geçen son yarım yüzyılın deneyimlerinden hangi sonuçları çıkarabiliriz? Bu süre içinde tüm burjuva partileri sırayla hükümet oldu. Bütün hükümetler devlet gücünü, iktidarların maddi gücü olan ordu ve polisi ezilen ve sömürülen kitlelere karşı etkin ve sonuna kadar kullandı. Hepsinin de amacı, emekçi ve sömürülen kitleleri köleleştirmek ve sermayeye boyun eğdirmektir. Hepsi de devlet gücüne dayanarak Kürt ulusu üstündeki ulusal baskıyı devam ettirdi.

Hepsi de köleleştirilen ve ezilen emekçi halklara karşı devlet gücünü harekete geçirmede birbiriyle yarıştı. Deneyimler öğreticidir. Sınıf kavgasının büyük deneyimlerini yaşayan ve bu deneyimlerinden öğrenen kitleler burjuva partilerin durumu konusunda uzun süre aldatılamaz.

Büyük deneyimin ikinci olarak ortaya çıkardığı sonuç şudur: Küçük burjuva sol hareketler reformizmde, sınıf işbirliğinde, uzlaşmacı çizgide ne derece ısrar ederse etsin, istedikleri sonucu alamazlar. Gerek toplumsal çelişkilerin keskin oluşu, gerekse de bununla bağlantılı olarak devrimci sınıf mücadelesinin çok şiddetli ve yoğun oluşu nedeniyle, uzlaşmacı siyasetler istedikleri gibi at koşturacakları bir alan bulamadılar. Ne kadar büyük kitle gücüne ulaşırlarsa ulaşınsınlar, sınıf savaşımının yasalarına uygun davranmayan siyasi hareketlerin, başarısızlığa uğraması kaçınılmazdır. Devrimin çıkardığı şu sonuç çok açıktır. Ezilen ve sömürülenler, devrimci mücadele dışında bir yolla kurtulamazlar.

Buradan üçüncü sonuca ulaşabiliriz. Kapitalist kölelikten kurtulmak için, devrimci araç ve yöntemlere başvurulmalıdır. Emekçilerin devrimci araç ve yöntemlere dayanarak iktidara gelmesi, gereksinimlerini karşılamasının temel bir aracıdır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve diğer ezilen ve sömürülen kitleler on yıllardır, devrimci zor yöntemlerine başvuruyorlar. Bu kitleler için çok önemli bir eğitim oldu. Başka birçok yerde işçi sınıfının, emekçi halkın eğitimi esas olarak parlamenter mücadele

çerçevesinde olmuştur. Bu topraklardaki milyonlarca insanın yıllarca devrimci tarzda verilen bir savaşımdan geçmesi, devrimci sokak savaşlarından, isyan ve ayaklanmalardan geçmesi, toplumsal devrim için temel bir eğitim olmuştur.

Kapitalist toplumun dayandığı ekonomik temele egemen olan yasalar ve gerçek ilişkiler çeşitli yönleriyle açığa çıkarıldı. Fakat kapitalist toplum tüm bu büyük araştırma ve keşiflere karşın yine de varlığını sürdürüyor.

Dünyayı değiştirmek için emekçi halkın devrimci eylemi gerekiyor: Halk eylemini en üst noktasına, devrime dek vardtırmak gerekiyor. Çelişki ve karşıtlıkların belirlediği koşulların ürünü olan eski dünyanın yerini alacak ve karşıtlıkların olmadığı yeni bir dünya devrimci mücadeleden çıkar.

Mücadele Birliği

6-20 Eylül 2017

Sayı: 32

FAŞİZM ÜZERİNE

Burjuvazinin uluslararası proletarya hareketine, marksizme karşı sürdürdüğü ideolojik mücadele alanlarından biri de faşizmin tanımlamasıdır. Uluslararası burjuvazi, "faşizmin tanımı yeniden yapılmalıdır" adı altında Marksizm Leninizmin faşizm tanımını yeniden gözden geçirmek, daha doğrusu itibarsızlaştırmak istiyor.

Constan Iordachi'nin hazırladığı ve kendi görüşlerini de açıkladığı "*Karşılaştırmalı Faşizm Çalışmaları*" bu amaca yöneliktir. Kitap 60'lı yıllardan sonra ve yakın zamanda, yukarıdaki amaçla hareket eden, bir çoğu burjuva ideologu durumunda olan akademisyenlerin görüşlerinden oluşuyor. Komintern'in faşizm tanımına karşı, yeni bir tanım getirmeye çalışan Ernst Nolte'dir, Nolte'ı daha sonra başkaları izledi. Bunun üzerine kısaca duracağız. Ama daha önce Türkiye'de aynı yönde görüş koyan burjuva yazarların söyledikleri üzerinde durmamız gerekiyor.

Birikim Dergisi 330. sayısını burjuva yazarların "yeni" faşizm tanımlamalarına ayırmış. Tanıl Bora ve Ahmet İnel tarafından hazırlanan "faşizmin yeni tanımı"na şu yazarların katkıları var: H. Bozarıslan ve Fırat Aydınkaya.

Bu burjuva yazarlardan faşizmin, yeni ve kendilerine özgü tanımını beklemek boşuna. Onlar sadece, emperyalizmin ideologlarının söylediklerini tekrarlıyorlar, o kadar.

"Marksist yorum malum, faşizmi 'finans kapitalin en gerici egemenliği' diye tanımlıyordu. Bu indirgemeci bir tarifti fakat finans kapitali hiç hesaba katmadan da olmaz onu hesaba katarak..."

F. Aydınkaya' da aynı lafları yineliyor:

"Dimitrovgil anti-faşist analizlerin en büyük zaafının faşizmi ne-redeyse yalnızca ekonomizm ile açıklayan bir vasata sahip olması gibi..." Önce marksizmin 1928 ve 1935'teki, faşizmin tanımı yarım yamalak aktarılıyor; sonra da buna dayanarak yarım yamalak değerlendirme yapıyor. Komünist Enternasyonal'in yaptığı tanımın tamamı şu şekildedir:

"Faşizm, mali sermayenin [finans kapitalin] en gerici, en şoven ve en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür."

Kavramlar; olguları, nesnel gerçeği, ancak yaklaşık olarak yansıtır. Yansıtmı tüm ayrıntılarıyla değil, en belirgin, en temel, en belirleyici yönleri kapsar. Bu nedenle, olguları daha tam, daha anlaşılır anlatmak için bir değil, birden çok tanım yapılır, ya da olgu çeşitli yönleriyle verilir. Marksistler, faşizmi tanımlarken, onu çeşitli yönleriyle vermişlerdir. Burada, faşizmin sınıf özü (niteliği) verilirken, aynı zamanda tekelci kapitalizmin "her çizgide gericilik" eğilimi gösteriliyor ve onun şoven eğilimi de, en az gericiliği kadar yer buluyor bu formülde. Birikim'in burjuva yazarlarının marksist formülasyonda karşı çıktıkları, faşizmin sınıf niteliğini belirtmesidir. Faşizmle, finans kapitalin bağımlı öyle kuruyorlar ki, faşizmin sınıf niteliği muğlaklaşsın, belirsizleşsin ve gerçekte ise gözlerden kaçırılsın.

H. Bozarslan, amacını açıkça ifade ediyor:

"FIAT gibi şirketlere büyük imkanlar sağlansa da toplumun marjinalını seferber eden bu iktidar, kesinlikle burjuvazinin iktidarı değildir.

Diğerlerinden farklı olarak H. Bozarslan, faşizmin, sınıf özüyle bağımlı kesin olarak yadıyor. O, çok iyi bilinen gerçeklerin üstünü örtme çabasında. FIAT gibi Almanya'da Krupp, Siemens, AEG-Farben vs. faşizmi iktidara getiren tekelci (finans-kapital) güçlerdir.

Dimitrov'a ilişkin ve kendilerince küçümseyici bir ifadeyle "Dimitrovgil" diyerek, söyledikleri burjuva yazar F. Aydınkaya'nın ne denli cahil, sıg ve bayağı biri olduğunu ortaya koyuyor. G. Dimitrov'un faşizm hakkında değerlendirmelerini ciddi olarak almayanlar, onun faşizmin nasıl da çok yönlü ele alındığını, çok iyi biliyorlar. Leipzig duruşması, Dimitrov'un faşizmi çok yönlü teşhir ettiğinin çarpıcı bir örneğidir. Dimitrov, faşizmi yargıladığı bu duruşmalarda diğer şeylerin yanında, faşizmin Alman tarihini bile nasıl değiştirerek yorumladığını ve çarpıttığını, Alman tarihinin bilgilerine dayanarak gösterir. Bir insan Dimitrov hakkında bir şeyler söylüyorsa, önce tüm bunları bilmesi gerekir.

Kitaba dönebiliriz. Kitabı düzenleyen C. Iordachi, önceliği Alman tarihçi ve emperyalizmin ideoloğu E. Nolte'in görüşlerine veriyor. Nolte'in görüşleri daha önce ele alındığı için biz onun izinden giden daha çok 80 ve 90'larda görüş ortaya koyan kapitalizmin savunucu rolünü üstlenen akademisyenlerin söyledikleri üzerinde duracağız.

Yazar C. Iordachi, Alman tarihçi Nolte'in çalışmalarından söz ederken, bir yerde şöyle diyor: *"Marksist faşizm teorisinin 'hegemonya'sından uzaklaşan ilk önemli çalışmalar'dır."* (18)

Burada söylenenlerin anlamı şudur: Nolte, marksizmin, faşizmin sınıfsal özü üzerine yaptığı temel teorik belirlemeleri ve faşizmin her ülkede somut gelişimi üzerine yaptığı değerlendirmelerin dışında bir bakış

açısıyla -yani burjuva bir bakışla- çarpıtarak, burjuvazinin çıkarlarına zarar vermeyecek biçimde yeniden ele alıyor.

ZEEV STERNHEIL'İN GÖRÜŞLERİ

Zeev Sternheil'in faşizmi tanımlayışı: "Faşizm, organik milliyetçilik ve marksizm karşıtı sosyalizmin bir sentezi olarak, liberalizm, demokrasi ve marksizmin reddedilmesine dayanan devrimci bir harekettir." (98)

Bu tanımda faşizmin sınıfsal özü özellikle yok sayılmıştır. Faşizmin sınıfsal özünün üstünü örtenlerin faşizmin sınıfsallığını ortaya koyan marksizmin, faşizm açıklamalarına şiddetle ve hiddetle karşı çıkmaları anlaşılır bir durumdur.

Gerek burada, gerek başka yazılarda burjuva toplum savunucuları, faşizmi, "devrimci bir hareket" olarak gösterme çabasında birbiriyle yarış ediyor. Faşizm, bir karşı devrim gücüdür. Karşı devrimci bir gücü, tekelci kapitalizmin vurucu gücünü, şoven ve gerici gücünü bir "devrimci güç" olarak göstermek tam bir aldatmacadır. 20. yüzyılda devrim kavramı, proletaryanın toplumsal devrimini kapsar.

Dolayısıyla emperyalist kapitalist sistem sözcülerinin amacı, devrim kavramını itibarsızlaştırmak, yıpratmak, ona karşı emekçi kitlelerde bir tepki yaratmaktır.

Devrim, egemen olana; egemen sömürücü sınıfa, egemen toplumsal düzene karşı yapılır. Faşizm ise egemen sömürücü sınıfın, kapitalist sınıfın, tekelci sermayenin, emekçi ve sömürülen kitlelere karşı yönelttiği bir karşı devrim gücüdür. Amaç, emekçi halk kitlelerini, sermayeye boyun eğdirmektir. Bir karşı devrim gücüdür: İçerde sermaye egemenliğini tehdit eden ya da tehdit edecek bir durumda olan işçi hareketini, komünistleri ezmeye yönelmiştir, dışta ise Sovyetler Birliği'ni yok etmeye yönelmiştir.

Aynı aldatmacayı, faşizmin kendisini sosyalizmle ilişkili göstermeye kalkışarak da yapmıştır. Alman faşizmi, faşist Nazi Partisi kendisine "Nasyonal Sosyalist" demiştir. Burada bir yandan faşizmin sermayeyle olan sıkı bağı gizlemek, diğer yandan emekçi kitlelerin desteğini kazanma hedefi güdülmüştür. O sırada, sosyalizm Alman işçi sınıfı içinde çok güçlüdür. Alman Komünist Partisi, SBKP'den sonra, dünyanın en güçlü ikinci partisi durumundadır. İşte faşist güçler, Alman işçi sınıfı içinde etkin olan sosyalizmin kitlelerde yarattığı sempatiden yararlanmak istedi. Ama bu bir demagojidir. Faşizm, aynı zamanda demagoji demektir. Hitler faşizminin, iktidara gelir gelmez, tüm yüzü açığa çıktı. Faşizmin, egemen burjuva güçlerin bir iktidar gücü, emekçilere yönelik kanlı terörist bir diktatörlüğü, anti-proleter ve anti-komünist bir azgın gericilik olduğu ortaya çıktı.

GEORGE L. MASSE'TAN PASAJLAR:

"Sınıf analizi[nin] ... faşizmin özünü zaptetmesi[nin] gerçekten de mümkün [olmadığını] savunan Masse..." (106)

Masse bu konuda başka şeyler de söylüyor: "... ancak faşizm genel itibariyle büyük sanayi kurumlarıyla el ele çalışmıştır." (115)

Masse, bize, sınıf çözümlemesinin, faşizmin sınıf özünün ortaya çıkarılmasına dek vardırılamayacağını (varamayacağını değil) söylüyor. O, faşizmin sınıf özünü saptamanın olanaksız olduğuna bizi inandırmaya çalışıyor. Masse görüşünü böyle koyunca, diğer pasajda söylediği, faşizmin büyük sanayi sermayesiyle el ele hareket ettiği belirlenmesi, burada eğreti kalıyor. Söylenen aslında çok açıktır: Büyük sanayi sermayesi, faşizmin özünü oluşturmuyor, sadece beraber çalışmışlar. Ona göre faşizm, büyük sermayenin dışında ortaya çıktı. Bir güç haline gelince, büyük sermaye (tekelci sermaye, finans kapital) onunla birlikte davrandı. Bu analiziyle o da, faşizmin özünü gizleyen akademisyenler kampında yer alıyor.

Devam edelim. Masse, faşizmin kendi kendisini nasıl değerlendirdiğini belirtirken, yalnızca bir aktarma yapmıyor, aynı çerçevede düşündüğünü de ortaya koyuyor: "... Kendisini ... hem materyalist marksizm'i, hem de 'finans kapitalizm'i reddeden bir 'üçüncü güç' olarak görmüştür." (115)

Faşizm kendini böyle göstermiştir. Ancak o, kapitalizmle, sosyalizm arasında bir 'üçüncü güç' değil, kapitalizmin ("finans kapitalizmin") bir gücüdür. Faşizm, hem emekçi kitlelerin anti-faşist bilincinden, öfkesinden vb. yararlanmak için, hem de finans kapitalin bir gücü olduğunun üzerini örtmek için, kendisini anti-kapitalist göstermiştir. Ama iktidara gelir gelmez, sınıfsal özünü yani tekelci sermayenin bir devlet biçimi, bir baskı gücü, gerici bir gücü olduğunu açığa sermiştir. Fakat faşizmin anti-marksist, anti-komünist bir güç olduğu yani bir karşı devrim gücü olduğu bilinen bir gerçektir. Bu da faşizmin iktidardaki sermayenin emrinde olduğu, ona hizmet ettiğinin bir anlatımıdır.

Masse, faşizmin maddi, toplumsal temelini gizlemeyi sürdürüyor: "*Avrupa'nın faşizm ya da Nasyonal Sosyalizm deneyimini tekrar yaşaması pek olası değildir. ancak Batı'nın kültürel ve ideolojik geçmişinin, faşizmin kendi amaçları için kullanıldığı parçaları farklı bir biçimde olsa bile hali hazırda yeni bir sentez oluşturabilecek durumdadır.*" (158)

Diğer burjuva akademisyenler gibi Masse da, faşizmi, toplumsal temelinden yoksun salt bir ideolojik hareket olarak gösteriyor. Faşizmin sınıfsal özünü yadsıdıkları için faşist ideolojinin sınıf özü de inkar ediliyor. Maddi temelinden kopuk biçimde, ideoloji ele alışı tarzı idealizmdir.

İdeoloji, üst yapının bir parçasıdır. Ve son çözümlemede ekonomik ilişkileri yansıtır. Aralarında uzlaşmaz çelişki olan sınıfların ekonomik alandaki çatışmasının üst yapıdaki yansımasıdır. Üst yapının ve onun bir görüngüsü olarak ideolojisinin alt yapı karşısında görece bir bağımsızlığı var. Ve alt yapıyı güçlü bir şekilde etkiler. Fakat ideoloji sınıflar ilişkisinin dışında ele alınamaz. Faşizm, ideolojik olarak anti-marksisttir, gerici-dir, şovenisttir.

Faşizmin, İtalya ve Almanya'da görüldüğü şekliyle tekrarlanmayacağı doğrudur. Çünkü tekelci sermayenin bugünkü egemenlik durumunda, faşizmin bir parti eliyle tırmanmasına gerek yoktur. Faşizm, yukarıdan aşağıya, devlet eliyle, tekelci devlet kapitalizmi tarafından uygulanır. Faşist partiler ve diğer faşist hareketler, iktidardaki faşizmin kitle tabanını oluştururlar.

İtalya'da, Almanya'da vb. faşizm 1945'te politik yapı olarak yıkıldı, tasfiye edildi. Fakat faşizmin maddi temeli varlığını koruduğu için oralarda, faşizm ve faşizm tehlikesi her zaman vardır.

Biz bu teorik belirlemenin altını çiziyoruz. Bu görüş, tarafımızca 90'larda ortaya kondu. Bu, bizim faşizm ve faşizmin sınıfsal özü üzerine yapılan marksist değerlendirmelere bir katkımızdır. Ya da bu konuda kendi kavrayışımızın ortaya konmasıdır.

Bu ülkelerde, görüldüğü gibi faşizm ve faşizm tehlikesinin varlığını koruması, salt bunun ideolojik öğeleri halen varolduğu için değil, bu ideolojik öğeler de içinde, bunun maddi temeli varlığını sürdürdüğü içindir. Faşizmin ideolojik unsurları, tekelci kapitalizmin zeminleri üzerinde ortaya çıkmıştır ve bu zeminin varlığına bağlı olarak varlığını sürdürebilir.

Buradan şu kesin sonuç çıkar: maddi temeli devrimle yok edilmedikçe, faşizm ve faşizm tehlikesi her zaman vardır.

Avrupa'nın bugünkü görünümüne bakalım. Orada burjuva devlet her zaman faşizmi uygulayacak bir yapıdadır.

Anti demokratik, anti-komünist "her çizgide gerici" eğilimini kendisinde somutluyor. Tekelci kapitalizmin bir eğilimi olan, devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizm, faşizmi uygulayacak özelliklere sahiptir. Keza ABD'de durum budur.

Devamında Iordachi, Stonley, G. Payne'ın faşizm tanımını aktarıyor. Burada aslında özgün yeni denilebilecek öğeler yok. Burjuvazinin diğer savunucularıyla aynı özle belirlemelerde bulunuyor.

Payne, üzerinde durmamız gereken bir noktaya dikkat çekiyor:

"Neredeyse tüm komünist partiler ve rejimlerin kendilerini komünist olarak adlandırması tercih etmesine karşı.. Avrupa'da faşist olarak nitelenen hareketlerin çoğunun aslında kendilerini böyle adlandırmamış olmaları..." (165)

Komünizm, toplumsal bir sistem olarak, insanın insan üzerindeki her tür sömürsünün kaldırıldığı, bireylerin özgürce bir araya geldiği, toplumsal mülkiyete dayalı, insanca ilişkilerinin temel alındığı, ilerici ve yeni bir gelecektir. Böyle bir toplumsal sistem, toplumun büyük çoğunluğunun çıkarına uygundur. Bu nedenle, komünist partileri, kendilerini bu adla adlandırırılar. Faşizm ise insanın insan üzerindeki sömürsüne dayanan kapitalizmin bir gücüdür. Bir avuç sömürücünün, toplumun büyük çoğunluğu üzerindeki baskıcı terörist gücüdür. Tekelci sermayenin açık, kanlı, terörist diktatörlüğüdür. Bu yüzden faşist güçler, faşist diktatörlük, kendi gerçek amacını, halk kitlelerinden gizler. Burjuva yazarların ve akademisyenlerin, yaptığı faşizm tanımı tam da buna hizmet eder.

Başka bir Payne pasajı:

"Faşist düşüncelerin önemli yönlerinin çelişkili ve akıldışı olmalarından ötürü, faşizmin genellikle tutarlı bir öğretisi ya da ideolojisi olmadığı kabul edilmektedir." (169)

Faşist ideolojilerin akıldışılığı, faşist Hitler ile bağıntı kurularak ifade edilir. Burada sorulması gereken soru, akıldışılığıyla, saçmalığıyla çelişkili ve tutarsızlığıyla, faşist ideolojinin hangi sınıfa hizmet ettiği. Faşist ideoloji akıldışılığı ve saçmalığıyla olsun, kullandığı tüm argümanlarıyla olsun, kapitalistlerin sınıf egemenliğine ve kapitalist sınıf düzenine hizmet ediyor. Faşist ideoloji ele alınırken sorunun esası, yani onun sınıfsal niteliği gözden kaçırılmamalıdır. Burjuvazi tam da bu temeli gözden çirmaya çalışıyor.

Payne, Griff'in şu sözlerini aktarırken, burjuva ideologlarının, ekonomi ile politikanın ilişkisini hiç kavramadıklarını gösteriyor:

"Faşizm, farklı çeşitlerin ortak ... temeli, popülist ultra milliyetçiliğin yeniden doğuşunun bir biçimi olan bir siyasal ideoloji türüdür." (188)

Faşizm, ideolojik olarak ve politik olarak ifade ediliyor, fakat ekonomik olarak dayandığı ekonomik biçim belirtilmiyor. Ekonomik temeli konmayınca, salt politik bir hareket, güç olarak anlaşılıyor. Oysa kapitalizmin ekonomisi, onun politikasından ayrı konamaz. Faşizm, kapitalizmin ekonomisiyle, politikasının sıkı ilişkisi çerçevesinde kavranabilir.

Faşizmin, küçük burjuva kitleler üzerinde yarattığı ideolojik etkiyi küçümsemek gerekiyor. Faşizm, bu etkiyi yaratmak için, burjuva milliyetçiliğine başvurmakta ve anti-kapitalist sloganları bile kullanabilmektedir. Fakat faşizmin anti-kapitalizmi milliyetçi temeldedir. Gerek aldatıcı sloganlara başvurarak gerek onların en geri duygularını kullanarak yanına çektiği küçük burjuva kitlelerin, faşizmin iktidara gelmesinden çok kısa süre sonra tam bir hayal kırıklığı yaşadıklarını, 20.

yüzyılın tüm deneyimlerinden biliyoruz.

Mann, faşizmin sınıfsal özünü ısrarlı olarak gizlemeye çalışıyor: "*Faşizm, sınırlı ve değişken bir biçimde kendilerini emekçilerden kurtarmak amacıyla mülkiyet sahibi sınıflar tarafından da desteklenmiştir. Fakat bu, faşizmi açıklayacak kadar güçlü bir etken değildir.*" (344)

Mann, zayıf bir biçimde söylemiş olsa da mülk sahiplerinin, emekçilerin devrimci ayaklanmalarından kurtulmak için faşizmi desteklediğini belirtmek zorunda kalıyor. Burada mülk sahibi sınıflar derken, hem orta sınıfları, hem de büyük mülk sahiplerini ifade etmiş oluyor. Fakat bunlardan küçük mülk sahipleri faşizmin kitle tabanı ve kitle gücüdür. Büyük mülk sahipleri ise özüdür. Burada büyük mülkiyet, tekelci sermayedir.

Faşizmi asıl açıklayıcı olan, faşizmin sınıf özünü doğru bir biçimde ortaya koyan marksist sınıf çözümlemesidir.

Aristotle A. Kallis gerçekleri çarpıtma çabasında: "*Bütün faşist rejimler ... sınıflar üstü milliyetçilik versiyonlarını gerçekleştirmek üzere yola çıkmışlar; dolayısıyla enternasyonal sosyalizmin yayılmacılık ruhuna karşı bir siper görevi görmüşlerdir.*" (372)

Faşizm, sınıflar üstü milliyetçilik değil, kaba bir burjuva milliyetçiliktir. Şovenizmdir, dışa yayılmacılık ve savaş demektir. İçte emekçi halkları köleleştirir, dışta ise başka ülkeleri işgal edip, halkları köleleştirir.

Avrupa'da faşizm iktidara geldiğinde, sosyalizm tek ülkede, SSCB'de gerçekleşmişti. Sovyetler Birliği ise enternasyonalistti, fakat hiçbir şekilde yayılmacı değildi. Başka ülkelerin üretici güçlerini kurtarma biçiminde bir politika marksistlerin politikası değildir. Her ülkedeki üretici güçler, ancak kendileri kendilerini kurtarabilirler. Bir ülkedeki üretici güçler, nesnel ve tarihsel olarak kendilerini kurtaracak bir durumda değilse, başka ülkelerdeki üretici güçler, başka ülkelerdeki proleterler, onları kurtaramaz. Ancak enternasyonal ilişki ve dayanışmada bulunur. Almanya ve İtalya'da patlak veren ayaklanma ve devrimler ise dış güçler tarafından değil, içerideki nesnel ve tarihsel gelişmelerin etkisiyle hareket etti. Kapitalizmi yıkacak dinamikleri dışta değil, kapitalist toplumun kendisinde aramak gerekir.

Roger Eatwell ile devam edelim. "*Marksist sol (faşizmi, krize giren kapitalizmin diktatörlüğü olarak görmeye devam eden) dışında geleneksel akıl, 'faşizmin' geçmişte büyük değişiklikler gösterdiği konusunda mutabıktır.*" (225)

Faşizm, burjuva egemenliğin güçsüzlüğünün bir ifadesi olarak gündeme geldi. Kapitalizmin ekonomik kriziyle bağlantısı var. Kapitalizm, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı ve 1917 Sosyalist Ekim Devri-

mi'yle birlikte genel ekonomik krize girdi. 1929 büyük ekonomik krizi ve sonrasındaki büyük ekonomik krizler, kapitalizmin genel ekonomik krizinin ifadeleridir. 1929 büyük ekonomik krizi, kapitalizmi topyekün olarak yok olmayla karşı karşıya getirdi. 2008 büyük ekonomik krizi de böyle bir rol oynadı. Daha da ileri gitti, kapitalizmin sıçramalı çöküşünü hızlandırdı. Avrupa'da 1922-1945 arasında faşizm, sert ekonomik kriz koşullarıyla bağlantılı olarak ortaya çıktı. Fakat salt ekonomik kriz nedeniyle değil, artan politik kriz de büyük rol oynadı. Ekim Devrimi, Avrupa'daki devrimci ayaklanmalar, burjuvaziyi krizden bir çıkış yolu aramaya yöneltti. Proletaryanın toplumsal ayaklanmaları o an için bastırılrsa da, tekelci sermaye geleceğinden emin değildi. Krizden burjuva çıkış yolu olarak faşist diktatörlüklere başvurdu. Dolayısıyla, burjuvazinin faşizme başvurmasını, o günkü sınıf mücadelesinin gelişiminde aramak gerekir.

Burjuvazinin bakış açısıyla döneme bakanlar, faşizmin getirdiği bir takım "değişikliklerden" söz ediyorlar. Ama bunun nasıl sağlandığını ve hangi sınıfın yararına olduğunu söylemiyorlar. Almanya'da ve faşizmin iktidarda olduğu diğer Avrupa ülkelerinde, tekelci sermayenin bir eğilimi olan devlet-tekell bütünleşmesi faşizm olarak gerçekleşti. Devlet-tekell bütünleşmesi koşullarında emekçilerin sömürüsü en yoğun dönemini yaşadı. Emekçiler, sömürülenler büyük bir sefalet içine girerken, tekelci sermaye gücüne güç kattı. Tüm bu "değişiklikler" tekell sermayenin çıkarı için yapılmıştır.

Diğerleriyle aynı anlayışa sahip olan Micheal Mann, faşizmin kitle tabanı hakkında ne söylüyor: *"Faşizm genellikle ne sadece burjuva sınıfına ne de sadece küçük burjuva sınıfına dayanmaktaydı."* (323)

Mann, faşizmin kitle tabanı, sınıf özünü birbirine karıştırıyor. Faşizmin sınıf özü, tekell sermayedir (finans kapitaldir). Kitle tabanı ise genel olarak küçük burjuvalardır, lümpen proletaryadır vs. Mann'a göre faşizmin sınıf temelleri, son derece karışıktır. Sosyalistlerin içinde faşizme Bonapartizm ya da küçük burjuva diktatörlüğü diyenler olduğuna göre, Mann gibi bir burjuva ideologdan bunu duymak şaşırtıcı olmuyor.

Türkiye'de faşizm tanımlaması üzerinde, 50 yıl içinde sık sık durulmuştur. Bugün ise hararetli bir biçimde anti-faşist mücadele çağrıları ya da anti-faşist cephe çağrıları, mücadelenin başlıca görevi olarak öne çıkartılıyor. Anti faşist cephe çağrısı yapanlar, kendi anlayışlarına uygun olarak, burjuva muhalefetini de bu cephede görmek istediklerini belirtiyorlar.

Çağrıcılar, burjuva muhalefetini, CHP'yi burada görmek istediklerine göre, onların anti-faşizmi, burjuva düzen çerçevesini, burjuva

diktatörlüğü çevresini aşmıyor. Burada iki önemli nokta, yaklaşım ege-men. Birincisi, faşizmi, onun sınıf özü olan tekelci sermayeden, kapitalist sınıf düzeninden, tekelci kapitalist düzenden ayrı olarak değerlendiriyorlar. Oysa faşizmin sınıf özü sorunu, komünistlerin, faşizm çözümlemesinde temel ayırım noktasıdır. Faşizmin sınıf özü anlaşılmadan, faşizm anlaşılabilir.

Faşizm, sınıf özü olan tekelci kapitalizmden ayrı ele alındığı için 70'lerde ve 12 Eylül'de anti-faşist iktidar önerileri getirilmesi, buna göre faşizmin sınıf temelini dokunmadan, tekelci kapitalizm çerçevesinde, burjuva güçlerin de katılacağı, hatta 70'lerde komünistler katılmadan da, dışarıdan destekleyecekleri halktan yana, ilerici bir iktidarın kurulmasına taraflardı. Böyle bir iktidar için mücadele edilmesini savundular. Tabi bu sağ oportünist görüş ve öneriler nesnel toplumsal temelden yoksun olduğu için sonuçsuz kaldı. Fakat aynı küçük burjuva politik anlayış bugün emekçi kitlelere bir kez daha sunuluyor. Bir kez daha başarısızlığa uğrayacağı kesin.

Bu çevreler faşizmi, onun sınıf temelinden ayrı gördükleri içindir ki, tekelci kapitalist düzenin savunucusu, tekelci burjuvazinin politik bir gücü olan CHP'ye anti-faşist birlik çağrısı yapabiliyorlar. Aynı çağrılar, 70'lerde de Ecevit'in CHP'sine yapılmıştı. Böylece emekçi halk kitleleri, bir kez daha oyalanıyor ve yanılığa sürükleniyorlar.

İkinci büyük yanılı, faşizmi bir devlet biçimi olarak değil de, bir hükümet biçimi, bir hükümet değişikliği olarak görmelerinden ileri geliyor. Anti-faşist birlik çağrıları, bugünkü hükümete karşı burjuva muhalefetini de kapsayacak biçimde yapıyor. Bu yanılığın kökleri 70'lere kadar uzanır. O yıllarda bir çok siyasi hareket, TKP, TİP, TSİP, Kurtuluş vb. faşizmi bir partiden ibaret görüyorlardı. Bu yüzden onlara göre, faşizm bir devlet biçimi olarak iktidarda değildir, faşist MHP eliyle iktidara doğru tirmandırılıyordu. O aldatici, "faşizme geçit yok" sloganı, işte bu tirmanan faşizm anlayışına dayandırıldı.

Oysa tekelci sermaye, 12 Mart askeri faşist diktatörlüğüne dayanarak devleti ideolojik ve örgütsel olarak, politik karakter olarak faşistleştirmiştir. Devletin faşist politik karakterinin üstünü örtmek için 12 Mart'a salt askeri diktatörlük diyenler de oldu, fakat bu onları yıllar boyunca yanılığa sürükledi. 70'lerde artık iktidarda olan faşizm vardı. Bu nedenle, "tirmanan faşizm" ve ona karşı öne çıkarılan "faşizme geçit yok" sloganı, kitleleri faşist devlete karşı mücadele görevlerinden alıyordu. Bu büyük yanılığın sonuçları 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü sırasında görüldü. Fakat darbe devlet-ordu eliyle yapıldığında, bu reformist, oportünist çevrelerin etkilediği kitleler uzun süre tavır konusunda bir şaşkınlık yaşadılar.

Olan şuydu: 12 Mart'ta devlet faşistleştirilmişti. Faşizm, yukarıdan aşağıya devlet eliyle gerçekleştirildi. Çünkü devlet, faşizm uygulayacak bir yapıya sahipti. Burjuva devlet 1923'te gerici burjuva diktatörlüğü olarak oluştu. Burjuva cumhuriyet anti-proleter, anti-komünist, anti-demokratik, milliyetçi, şoven vb. bir karaktere sahipti. Tekelci sermayenin gelişimiyle birlikte, tekelci kapitalizmin bir eğilim olan "her çizgide gericilik" eğilimini temsil eden devlet, bu eğilimi 12 Mart Faşist Darbesinde, faşist devlet biçiminde kendi yapısında somutladı. 12 Eylül'de olan ise, askeri faşist darbe koşullarında, faşizmin devlet yapısında ideolojik olarak, kurumsallaştırılması oldu. 70'lerin iç savaş ve devrimci durum ortamında dağılmaya yüz tutan devleti yeniden oluşturmak, sağlamlaştırmak ve merkezileştirmekti. Askeri faşist cunta, bunu zor yoluyla sağladı ve daha sonra faşist 12 Eylül Anayasasıyla, anayasal bir temele oturttu. Gerek 70'lerde, gerek 90'lardan sonra her gelen hükümet faşist devlete dayanarak varlığını sürdürdü. Ve hepsi de faşist devlet yapısını güçlendirmekten başka bir şey yapmadılar.

Faşizm bir devlet biçimi olarak görülmediği ve bir hükümet sorunu olarak görüldüğü için düzen ve devlet partisi olan CHP'ye ortak birlik çağrısı yapılıyor.

Faşizme karşı mücadele, onun sınıf temeline, onun maddi temeline karşı olan mücadeleden ayrı ele alınamaz. Bu bağlamda faşizme karşı mücadele, burjuva demokrasi için bir mücadele değil, faşizme ve sermayeye karşı bir devrim mücadelesidir; halk demokrasisi için, sosyalizm hedefiyle yapılan mücadeledir. Dolayısıyla bu mücadeleye katılacak güçler, çıkarı, burjuvazinin sınıf egemenliğinin ve burjuva sınıf düzeninin yıkılmasında olan güçlerdir; emekçiler, sömürülenler ve ezilen halklardır.

Kuşkusuz faşizm her ülkenin somut koşulları ve tarihsel özellikleri göz önünde tutulmadan kavranamaz. Faşizm, her ülkede, ülkelerin somut durumuna, tarihsel geçmişine vb. özelliklerine göre bir biçim almıştır. Faşizm her ülkede ayrı bir görüngü, ayrı bir biçim almıştır. Her ülkenin komünistleri, tüm bu somut, ulusal ve tarihsel özellikleri göz önünde tutarlar. Ancak şuna da dikkat ederler: Faşizmin her ülkedeki somut biçimini, yani aldığı görüngüyü faşizmin sınıf özülüyle birbirine karıştırmazlar. Mesela Türkiye'de "sömürge tipi faşizm"den söz ederken böyle bir hataya düşmüşlerdir. Sanki faşizmin onlarca türü varmış gibi düşünülmüştür. Sanki faşizmin ayrı ayrı nitelikleri varmış gibi, görüş geliştirilmiştir. Faşizmin genel niteliğinden değil, onun sınıf özünden söz ediyoruz. Yaptığımız bu sınıf özünün her ülkede, faşizmin şekillenmesine somut olarak nasıl yansıtıldığını ortaya koymaktır.

Türkiye, baştan beri emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkilerinin içine dahil edilmiştir. Bu mali, ekonomik bağımlılığa dayanan bir ilişkidir. Dolayısıyla, yeni sömürgecilik, klasik sömürgecilikten, yarı sömürgecilikten, gerçekten farklı bir sömürü biçimidir. Bu bağlamda Türkiye sömürge değildir ki, "sömürge tipi faşizmden" söz edilsin. Türkiye'de faşizm tekelci kapitalizmin gelişiminin tekelci kapitalizmin her planda gericilik eğiliminin somut bir ifadesi olmuştur. "*Sömürge tipi faşizm*" faşizmin Türkiye gibi bağımlı kapitalist ülkelerdeki somut koşulları göz önünde tutmamanın bir sonucu olarak ileri sürülmüştür. Bunun ötesine gidilmiş, sanki ayrı bir faşizm türüymüş, farklı nitelikte bir faşizm gibi değerlendirilmiştir. Yanlış olan burasıdır. Yani "sömürge tipi faşizm" kavramı hatalıdır.

Türkiye'de olsun, diğer bağımlı kapitalist ülkelerde (yeni sömürgecilik ilişkisi içinde olan) olsun faşizm, tarihsel, toplumsal ve sınıf savaşımının gelişimine bağlı olarak farklı biçimler almıştır. Bu somut biçime bağlı olarak, faşizme karşı mücadeleyi, faşizmin maddi temeline, tekelci kapitalist düzene karşı mücadeleyle birlikte yürütüyoruz. Taktiğimizi ve stratejimizi bu somut koşullara dayandırıyoruz.

Maddi tarihsel koşullardan bağımsız olarak, faşizm tanımı yapmak büyük bir hatadır. Marksizm, her toplumsal politik olguyu belli bir tarihsel çerçeve de ele alır. Belli bir ekonomik tarihsel çerçeve olmadan, somut olguların durumu, gelişimi kavranamaz.

Türkiye'de faşizmi, tekelci kapitalizmin gelişimi ve şiddetlenen sınıf savaşından kopuk ele alanlar, bilimsel, doğru bir faşizm tanımı yapamadılar. Baskının her biçimi, baskının her derecesi, faşizm değildir. Faşizmi burjuva egemenliğin her biçimine, baskının her derecesine indirmek faşizmi burjuva egemenliğin (devletin) diğer birimlerinden ayırdeden özellikleri gözardı etmektir.

Mücadele Birliği

6-20 Eylül 2017

Sayı: 32

(Çek-A1)

50 YILLIK İÇ SAVAŞ

Sınıf mücadelesi bu topraklarda, 50 yıl boyunca ya iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgide gelişti. Oportünist hareketler bu gerçeği, sürekli gözardı ettiler. En ileri ve en keskin çizgileriyle verilmesi gereken, yüzyılın bu en uzun ve en sert iç savaşlarından biri, olan 50 yıllık iç savaş, oportünist bakışta en ılımlı ve en geri çizgide görüldü. Dolayısıyla, oportünist bakış, temel alınarak yapılan çözümler, taktik ve sloganlar, sınıf kavgasının gerçek düzeyini hiç bir zaman yansıtmamıştır.

Oysa 50 yıl boyunca, her şey gözlerimizin önünde gerçekleşti. Hepimizin günlük yaşamı, şu ya da bu düzeyde iç savaşın etkisinde kaldı. Herkes şu ya da bu derecede ve biçimde sert geçen iç kapışmanın sonuçlarıyla karşılaştı. Geniş halk kitlelerinin durumunu derinden etkileyen bir olgu; tartışma götürmez ve kanıt gerektirmez nesnel bir gerçek nasıl oldu da oportünist, reformist bakışın dışında kaldı? Aslında on yılların deneyimi buna yanıt veriyor.

Küçük burjuva siyasetler, her şeye rağmen, tüm bu yıllar boyunca burjuvaziyle uzlaşma sınırları içine kalmakta ısrar etti. Bu yüzden en su götürmez gerçeklere bile gözlerini kapadılar. Onların bu durumu, devrimin güçlü olduğu dönemlerde neden daha ileri gitmek istemediklerini yeterince açıklıyor. Her sınıf bilinçli işçi, her dürüst devrimci bunu bilmelidir.

Emekle sermaye arasındaki mücadele gelişiminin belli bir yerinde zorunlu olarak iç savaş biçimini alır. Bugüne dek süren dünya proletaryasının mücadele tarihi, iç savaşın örtüsü ya da açık biçimler alabileceğini ortaya koymuştur. Bu durum yalnızca geçmişe ait değildir; güncel sınıf savaşımında da görülüyor, sınıf savaşımının geleceğinde de kendini gösterecektir. Burjuvazinin sınıf egemenliği, sınıf savaşını en yüksek biçimine kadar götürülerek devrilebilir. Burası, uzlaşma zeminlerinde kalmak isteyenlerin, oportünist ve reformist ufkun ötesidir; emekçi halk kitlelerinin uzun savaşı, zafere dönüştürdüğü yerdir.

Türkiye ve Kürdistan'da sınıf savaşı; ezilen ve sömürülenlerin, yöneten ve egemen sınıfa karşı mücadelesi, yarım yüzyıldır çok keskin ve sert geçiyor. Bu topraklardaki sınıf mücadelesi örtülü iç savaş olarak değil, açık iç savaş olarak, açık devrimci kavga biçiminde gelişiyor. Bu denli bariz, bu denli elle tutulan bir olgu ancak oportünist bakışta görülemez.

Küçük burjuva hareketleri oportünist, reformist bakışlarıyla, kendi gerilikleriyle baş başa bırakalım ve 50 yıllık iç savaştan çıkar-dığımız bazı sonuçları sıralayalım:

1-Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin uzun iç savaştan geçmelerinin en önemli sonuçlarından biri, egemen ve yönetenleri çok iyi tanımalarıdır. Düşmanlarını 50 yıllık savaş içinde tanıdılar; yaşayarak öğrendiler. Tekelci sermaye ve faşist devlet, gerici şiddet ve saldırıların her çeşidine başvurdu, her tür hileye, aldatmacaya, demagojiye, yalana, ilerici ve komünistlere karşı akla gelebilecek tüm karalama kampanyalarına başvurdu. Düşmanlarını çok iyi tanımalarının büyük önemi şuradan ileri geliyor ki; ilk olarak, onlar tarafından, artık aldatılmayacak bir tecrübe edindiler; ikinci olarak da bu tecrübeye dayanarak düşmanlarını yenebilirler.

2-Emekçi halkların 50 yıl boyunca savaştığı sömürücü sınıf, büyük bir ekonomik ve politik güce sahiptir. Askeri ve teknik olarak, çok iyi donanmış modern bir güce dayanıyor.

Uluslararası sermayenin ekonomik, politik ve askeri desteği var. Burjuvazi tüm bu güç ve desteğe rağmen hiçbir sonuç elde edemedi, sonuç olarak başarısızlığa uğradı.

Ezilen ve sömürülenlerin devrim cephesi ise, tam 50 yıl boyunca böylesine büyük bir güç ile savaşmış olmanın getirdiği ileri bir yetkinliğe ulaştı. Devrimci mücadele ve örgütlenmede artık daha ileri bir noktada. Sonuçta, güçlüğe ve birleşik uluslararası karşı-devrim gücü olarak hareket eden bir düşmanla yıllarca savaşmak, emekçi halkların devrim cephesini güçlendirmiştir.

3-Devrimci kitlelerin, bu kadar uzun bir dönem boyunca, kapitalist sınıf ve onun devletiyle kavgaya tutuşmuş olması, sınıf savaşına itiş vermiş, dolayısıyla da tarihi hızlandırmıştır. Proletaryanın kurtuluşunu hedefleyenler, sınıf savaşını, bu savaşın üst biçimine varmasını ve sonuçlarını bu bakış altında değerlendirirler.

Tarihin itici gücü, yürürlükte ki ekonomik ve toplumsal düzenin iç çelişkileri ve bu temelde gelişen sınıf mücadelesidir. Türkiye ve Kürdistan proletaryasının, tarihi hızlandırıcı eylemleri, kendi kurtuluşlarını da çabuklaştırır.

Bu durum, bölge ve dünya devrimine etkileri açısından da kavranmalıdır.

4-Yıllardır süren bu büyük kapışmanın ilk sonuçları ne olursa olsun, devrimci kavgayı 50 yıl boyunca yürütmek, devrim tarihi açısından, başlı başına bir değerdir. 50 yıllık devrimci kavgaya etkisini uzun yıllar gelecek üzerinde devam ettirir.

Ezilen ve sömürülenler en ileri mücadele, örgütlenme, kültür ve sanat değerlerini ve etkileyici savaşım örneklerini, burjuvaziye açık kapışma sürecinde, devrimci ayaklanma sırasında yaratmışlardır. Devrim, yaratılan değerlerle başarıya ulaşır.

5-Yeni bir gelecek, devrimci kitle kahramanlığına, devrimci araç ve yöntemlere dayanılarak geçilir. 50 yıllık mücadelenin öyküsü, savaşımın devrimci tarzda yürütülmesinin öyküsüdür.

Yeni yarınlara devrimci bir dönemden geçilerek varılır. Yarım yüzyıllık devrimci kavga, bu dönemin, bugünden başlamasıdır. 50 yılda, bu yönde büyük mesafe alındı.

6-Yeni bir topluma geçişin, devrimci dönemin politik biçimi, komünal tipte örgütlenmelerdir.

Sosyalizme geçişin zengin pratiği, bunun çeşitli biçimlerini ortaya çıkardı. İşçi komite ve konseyleri devrimci emekçi komiteleri, bugünden şekillenen biçimlerdir.

Bu topraklarda ve başka yerlerde, sınıf savaşımın toplumsal pratiği göstermiş ve öğretmiştir ki, buraya kesinlikle parlamenter yolla varılmaz. Burjuva parlamentosu, zenginler sınıfının toplumu denetim altına alma alanıdır. Asıl güç, siyasi iktidarı elinde tutan sermayenin elindedir. Son düzenlemelerle, parlamentonun biçimsel etkisi ve yetkisi iyice zayıflatıldı.

Tarihsel olarak önemini yitiren parlamento, geniş halk kitleleri açısından da bütün önemini yitirmiştir. Yalnızca parlamenter salaklar bunu görmek istemezler. Burjuva parlamento yozlaşmış bir kurumdur. Parlamentonun kendisi yozlaşmakla kalmadı, toplumu da yozlaştırdı.

Türkiye ve Kürdistan'da emekçi halkların devrimci mücadelesi, esas olarak, sokaklarda, fabrikalarda, kırsal alanlarda vb. kısaca parlamento dışı alanda gelişti. Parlamenter yol, ılımlı ve barışçı geçiş yolu iflas etti, çöktü. Devrimci mücadele yolu ise bütün devrimcileştirici etkisi ile daha da öne çıkmıştır.

7-Gezi ve 6-8 Ekim bu süreçte ortaya çıktı. Haziran ve Ekim'i yaratanlar, başkalarını da yaratırlar. Bunlar, halk yaratıcılığının, kendi tarihini kendisi yapmanın daha başka örneklerini de göreceğiz.

Emekçi halk yığınları bugün daha eğitimli. Tüm bu zaman içinde görülen isyan ve ayaklanmalar –başarılı ya da başarısız olanlar- kitleler için devrim eğitimi oldu. Proletaryanın tam kurtuluşu amacı olanlar, uzun iç savaşın kitleleri bu yönde eğittiğini kabul ederler.

Ezilen ve sömürülenler bugüne kadar yaratılan mücadelenin, en ileri örneklerinden daha ileri olanını yaratacak bir konumdadır.

8-Hem nesnel süreç, hem öznel gelişmeler, bu toprakları uzun zamandır devrim toprağı durumuna getirdi. Bir devrimin olması için ortaya çıkması gereken devrimci durum, ileri bir olgunluk düzeyinde.

Devrimin burjuva egemenliğe karşı gelen her eylemde gelişimi nedeniyledir ki, reformist siyasetler, kendilerinin tüm çabalarına ve burjuvazinin tüm desteğine rağmen istedikleri sonucu alamadılar. Bundan sonra da istedikleri gibi at koşturacakları bir ortam bulamayacaklar, çünkü en sert, en çalkantılı, en kapışmalı dönem önümüzde.

9-Daha büyük mücadele, daha büyük eylemler, eylemlerin daha yüksek biçimleri önümüzde; çünkü, emekçiler, tüm ezilenler, süren mücadeleyi ancak, daha etkin ve daha büyük mücadeleleri devreye sokarak kazanabilirler. Bu durum, bir çok iç savaşta gözlemlenmiştir.

1861-1864 Amerikan iç savaşında, Kuzey güçleri, siyahları savaşın saflarına kattıkları ve devrimci yöntemlere geçtikleri için sonuç aldılar. 1918’de Sovyetler Birliği’nde Sovyet halkları, işçi sınıfının ve komünist parti önderliğinde sosyalizme karşı gerici bir isyana kalkışan, emperyalizm desteğindeki gerici güçleri, etkin devrimci savaş yöntemleriyle ve büyük bir devrimci kararlılık göstererek yendiler.

Devrimin zaferini önlemek için, burjuvazi son 50 yılda olduğu gibi, bundan sonra da faşist terörün, gerici şiddetin her türüne başvuracaktır. Fakat, onlar her ne yaparlarsa yapsınlar, son sözü, işçi sınıfı söyleyecektir.

Mücadele Birliği
24 Eylül-4 Ekim 2017
Sayı: 33

GÜNEY KÜRDİSTAN'IN BAĞIMSIZLIK REFERANDUMU

Doğu Kürdistan'da (Rojhilat) 1946'da kurulan Mahabad Cumhuriyeti'nden bu yana, Kürdistan tarihinde önemli olaylar yaşandı. Mahabad Cumhuriyeti'nin çok kısa sürmesi, onun Kürdistan'ın bütünlüğü üzerinde derin bir etki yaratmasını engelleyememiştir. Cumhuriyet'in kısa varlığı, Kürdistan'ın tümünde özgürlük mücadelesine bir itiş vermiştir. Kürdistan tarihinin diğer önemli bir olayı, 70'lerde Güney Kürdistan'ın (Başur) özerkliğinin Irak tarafından kabul edilmesi, fakat kısa süre sonra yok sayılmasıdır.

Bundan şu sonuç çıkar ki, Kürt halkının ulusal taleplerinin, ulusal kendi kaderini tayin hakkının güvencesi, ilhakçı ülkelerin anayasaları vb. güvenceleri değil, Kürt halkının kendi mücadelesi ve örgütlülüğüdür.

Kürdistan tarihinin önemli bir olayı da Rojava Devrimi'dir. Rojava Devriminin Kürdistan ve bölge halkları üzerinde devrimcileştirici bir etkisi oldu. Ama ondan önce, Kuzey Kürdistan'da (Bakur) ortaya çıkan gelişmeler var.

Kuzey Kürdistan, Kürdistan'ın geneline göre, kapitalizmin uzun süre önce egemen olduğu ve üretici güçlerin gelişmesinin daha ilerde olduğu bir konumdadır. Bu tarihsel koşullar, Kuzey Kürdistan'da ulusal, sınıfsal (toplumsal) mücadelenin içiçe gelişmesini getirdi. Bu zeminler üzerindeki kurtuluş ve sosyalizm mücadelesi, Kürdistan emekçilerinin mücadele stratejisi oldu. Kuzey Kürdistan'da prole-

taryanın bağımsız devrimci bir güç olarak sahneye çıkması ve devrime önderlik etmesi, Kürdistan tarihinin en önemli olayıdır. Çünkü, Kürdistan'ın emekçi kitlelerinin mücadelesini daha ileri bir noktaya taşımıştır. 80'lerden bu yana süren devrimci mücadele, Kürdistan geneli üzerinde önemli bir etki yaratmıştır.

Güney Kürdistan'ın bağımsızlık referandumu, Kürdistan tarihi açısından önemli bir gelişmedir. Bu nedenle bunun çeşitli yönleri üzerinde durmamız gerekiyor.

Güney Kürdistan'ın bağımsızlık yönünde attığı adımları değerlendirenken, girişimin demokratik içeriğiyle, hareketin önderliğinin durumu birbirine karıştırılmamalı. Böylesi bir demokratik istemin gerçekleşmesi, bölgedeki ilhakçı ülkelerin bölgede yarattıkları statüko ve baskının zayıflamasına yol açar. Bu nesnel sonuç, oradaki hareketin önderliğinden bağımsız olarak ortaya çıkar. Böylesi bir sonuç, bölgede halkların devrimci mücadelesi için daha uygun ortam yaratır.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı, bağımsız devlet kurma da içinde, ayrılma tam hakkını içerir. Kürt halkı, bu hakkını tamda pratikte kendi iradesi doğrultusunda kullanmak istediği bir sırada, hareketin liderliğinin durumunu göstererek, buna karşı çıkmak, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını lafta kabul edip, pratikte yadsımaktır.

Güney Kürdistan'ın bağımsızlık çabaları karşısında tereddüt edenlerin ya da karşı duran sol hareketlerin en çok öne çıkardıkları, PDK ve YNK'nin, Barzani ve diğerlerinin emperyalist devletler ve diğer kapitalist devletlerle, uluslararası tekellerle kurdukları ilişkilidir. Bu düşüncelerle Kürdistan'ın ayrılma hakkına karşı çıkanlar, öncelikle PDK ve YNK'nin burjuva hareketler olduğunu unutuyorlar. Bu hareketler, burjuva ulusal hareketlerdir. Burjuva toplumsal doğaları, onları, uluslararası burjuvaziyle ilişkiye vb. götürür. Onlardan, proletaryanın koyması gereken bağımsız devrimci tavır beklenemez, beklenmemelidir. Konunun açıklığa kavuşması için dünyada iki örneğe başvurmakta yarar vardır. Bunlardan biri İrlanda'dır. Kuzey İrlanda, İngiltere'den ayrıldığında, bunda ABD'nin özel çabaları olduğunu herkes biliyor. Sonuçta diğer kapitalist ülkeler de Kuzey İrlanda'nın yeni durumunu kabul ettiler. Bu destek anlamına gelir. Hiçbir aklı başında komünist, hiçbir demokrat, uluslararası burjuvazi destekliyor diye Kuzey İrlanda'nın ayrılmasına karşı çıkmamıştır, karşı çıkamazdı. Kaldı ki, emperyalist- kapitalist süreçlerin, bu tip hareketlerle ilişkiye geçerek, onları kendi egemenliği altına almak istedikleri, bilinmez bir durum değildir. Halen sürmekte olan Filistin

hareketinde de aynı sorunla karşılaşılıyor. Filistin'in kurtuluşu için mücadele veren tüm hareketlerin ya emperyalist ülkelerle ya da burjuva devletlerle ilişkileri var. Ama bu durum, bizim Filistin Devrimi'nin yanında yer almamızı, bizzat Filistin halkıyla birlikte savaşmamızın önünde engel oluşturmadı.

Bizler, bu hareketlerin haklı davalarının yanında yer alırken, onların politikalarını, emperyalizmle, gerici güçlerle kurdukları ilişkileri eleştirmeye devam edeceğiz. Ezilen halklar da görecektir, emperyalizmin özgürlükler değil, egemenlik peşinde koştuğunu. Ve yaşayarak öğreneceklerdir, Komünistlerin, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluşu için savaşan asıl güçler olduğunu. Bu da, sonuçta komünizmin ezilen halklar üzerindeki etkisini artıracaktır.

Ezilen ulusun ulusal hareketinde, belli bir etkisi ve ağırlığı olan liderlerin, partilerin işbirlikçi, burjuva karakterleri gerekçe gösterilerek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, bu haklı dava karşısında ne kayıtsız kalmabilir ne de yadsınabilir. İyi ve haklı bir dava kötü ellere düştü diye, iyi ve haklı bir dava olmaktan çıkmaz. Yapılması gereken iyi ve haklı bir davayı, kötü ellere bırakmamaktır.

Güney Kürdistan'ın ayrılma hakkını kullanmasına karşı çıkmak, Kürdistan'ın bugünkü durumunu, yani Kürdistan'ın bugünkü durumunu, yani Kürdistan'ın ilhakçı devletlerle bugünkü durumunu örnek bir model olarak, kabul etmek, yani bugünkü durumun en iyi durum olduğunu söylemektir.

Bu, egemen ulusların, ilhakçı devletlerin bakış açısıdır, şovenizmdir. Bir sosyalistin bu bakış açısıyla hareket etmesi ise sosyal şovenizmdir.

Komünistler, TKP'nin 1920-1945 arasında (ve daha sonralarda) Türkiye'nin, Kürdistan ilhakı, işgali ve katliamları karşısında düşükleri duruma düşmemelidir. O zaman da Kürt ulusal isyanlarına, egemen ulus bakış açısıyla, Kemalizmin bakış açısıyla bakıldı. Ve bunun Kürt halkında yarattığı güvensizlik yıllarca devam etti.

Bu bakış açısı Leninist Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı ilkesini yadsıyan bir bakış açısıdır.

İleri sürülen gerekçelerden biri referandumun, Barzani ve diğer burjuva önderlerin, kendi zayıflayan konumlarını yeniden güçlendirmeye yönelik olduğudur. Evet, böyle bir yön vardır. Ezilen ulusun bağımsızlığına önderlik edenler, bunun sonucunda, bir süre daha konumlarını korur ve hatta güçlendirirler. Fakat bu durum, Kürt ulusunun özgürlüğünün yanında çok önemsiz kalır. Kaldı ki, ulusal hareketin, ulusal sorunun çözümüyle gideceği en ileri nokta, kendi devrimci-demokratik potansiyelini açığa çıkarıp tüketmektir.

Şu gerçek görülmüyor: Barzani'nin, Talabani'nin Kürt Halkı üzerindeki etkisi, Kürdistan sorununun halen çözülememesinden ileri geliyor. Kürdistan sorununun çözülmesi, tam da Barzani'nin, Talabani'nin bu etkisini ortadan kaldıracaktır. Hareketin zaferi, burjuva önderliğe öncelikle güç verecektir fakat sonra, bu gücü onların ayaklarının altından çekip alacaktır. Çünkü ikinci planda görünen etkenler, tamda bu süreçte öne çıkacak, serpilip gelişecektir. Bu, Kürdistan proletaryasıdır, onun toplumsal kurtuluş kavgasıdır.

Bilindiği gibi, ulusal duygu emekçilerin sınıf bilincini baskı altında tutar. Ulusal sorunun çözülmesiyle birlikte, bu baskı da ortadan kalkar, en azından çok zayıflar. Bunun etkisi bölgesel olacaktır. Bölgenin önemli bir sorunu olan Kürdistan sorunu çözülmezse, proletaryanın sınıf hareketi engellenecek, geciktirilecek ve gelişimine ket vurulacaktır. Ama Kürt ulusal sorununun çözülmesiyle, emekçi sınıfın devrimci hareketi, bu ortamda en hızlı gelişimine kavuşacaktır. Sınıf savaşı yalnız hızlanmakla kalmayacak, aynı zamanda keskinleşecektir.

Güney Kürdistan'ın bağımsızlık referandumuna karşı çıkanlar ya da kayıtsız kalanların ileri sürdüğü diğer bir gerekçe de Kürt halkının özgür iradesi için, tam özgür bir ortamın oluşmadığıdır. Bu konuda şunlar söylenebilir: Halklar, tarihle, hiçbir zaman kendi tarihlerini yaparken, istedikleri koşulları bulamadılar.

Tarihi her zaman verili koşullarda yaptılar. Bu koşullar Kürdistan somutunda görüldüğü gibi, sürekli bir savaş ortamı, sürekli çatışma ve ağır saldırı altında biçimlenmiştir. Kürt halkı, Kürdistan'ın genelinde, bugünkü ileri noktaya on yıllarca savaşıarak, büyük acılarla, büyük bedellerle geldi. Tabi ki burada durmayacak ve daha ileri gidecektir. Özcesi, Kürt halkı tüm bu çatışmacı ortama rağmen ve çatışmanın ortasında özgürlüğünü ileri sürebilir.

Özgür Kürdistan'ın rolünün açıklığa kavuşturulması gerekmektedir. Güney Kürdistan'da PDK çevrelerinin, bölge ve dünya devletlerini Kürdistan'ın bağımsızlık adımlarına ikna etmek, onların desteğini almak için, en sık başvurdukları argüman şudur: Kürdistan bağımsızlığı bölge ve dünyanın yararınadır.

Aynı argüman daha önce Kuzey Kürdistan için de kullanıldı. "Kürt sorunu demokratik olarak çözmüş bir TC, bölgenin en etkin gücü olur. O halde Kürt sorununun çözümü, egemen ulusun yararınadır." Bu yaklaşım, Kürt-Kürdistan sorununun, egemen ulusla uzlaşma içinde çözümü için ileri sürülüyor. Oysa Kürt halkının onyıllarca süren mücadele deneyimi, Kürdistan sorununun ancak devrimci tarzla çözülebileceğini ortaya koymuştur. Bu, şu anlama

gelmektedir ki, Kürt sorununun gerçek çözümü, ulusal ve toplumsal kurtuluşu, emperyalizme ve bölgedeki tüm gerici ve ilhakçı devletlere karşı devrimci mücadelenin sonucu olabilir. Özgür Kürdistan, bölge ve dünya devriminin yeni bir mevzisi olmalıdır. Ulusal sorunun, halkların eşit, özgür, gönüllü birliği temelinde çözülmesi, bu ilkeyi değiştirmez. Bu durumda, birleşik cumhuriyet, dünya devriminin daha güçlü bir mevzisi olur. Kürt halkı yalnızca kendi devrimci amacını gerçekleştirmekle kalmamalı, dünya devrimine karşı enternasyonal görevlerini de yerine getirmelidir.

Gerçek devrimci komünistler olarak, yalnızca ulusal sorunun çözümüne yönelik görüşlerimizi ortaya koymakla yetinmedik. Çünkü sadece bu düzeyde bir yaklaşım, devrimci-demokrasinin sınırlarını aşmaz.

Komünistler bunun ötesine varırlar. Komünistler, Kürdistan’da ulusal-toplumsal (sınıfsal) kurtuluşu savundular. Kürdistan’ın demokratik ve sosyalist temelde yeniden örgütlenmesini savundular. Çünkü, demokrasi mücadelesi, sosyalizme dönüşmelidir ve ancak tutarlı bir demokrasi, sosyalizmde olanaklıdır. Yine ancak, sosyalist bir ulus, egemen olarak kalabilir, yeniden bağımlılık ilişkisine girmez. Bu hedef ise ancak proletaryanın öncülüğünde gerçekleşebilir.

Kürt ulusunun ulusal kendi kaderini tayin hakkı son yarım yüzyıl içinde, Türkiye Komünist hareketi ve sol hareketler içinde hep popüler oldu. Fakat, Kürdistan sorununun devrimci çözümünün-adını Kürdistan sorunu olarak koyarak- üzerine düşünce geliştirenler devrimci komünistler oldu.

Mücadele Birliği

4-18 Ekim 2017

Sayı: 34

YENİ GELİŞMELER ESKİ ÖLÇÜTLER

Halen eski ölçütler kullanılıyor. Tarihin, bu en yoğun devrimci dönemde devrimin güncel olduğu koşullarda, yeni bir toplumsal devrimler çağında, yeni bir yaşamın olanaklı olduğu bir tarihsel aşamada, bir günün bir yıla bedel olduğu günlerde; eski ölçütlere başvurulabiliyor. Eski ölçütler kullanılarak, nasıl karşılanacak bu büyük dönüşümler çağı, nasıl yerine getirilecek devrimci tarihsel görevler?

Bu topraklarda ve dünyanın birçok yerinde reformist "sosyalist" ya da "komünist" partiler, sınıf savaşımının fırtınalı yıllarında burjuvaziye dokunmayan program ve taktikler ileri sürdüler. Hep birlikte yaşayarak gördük, burjuvazi karşısında kendini yere yıkan, dibe vuran bir çizgi izleyen tüm bu hareketler yıkılıp gitti. Bu çizgide gitmekte ısrar eden politik hareketlerin burjuvazi karşısında yerlere kadar eğilen anlayışlarıyla yeni bir gelecek sadece bir hayaldir. Eski toplumdaki kurtulmanın ılımlı, kolay ve uyşuk yolu yoktur. Tarihin bu yeni aşamasının görevleri, reformist görüş ve anlayışlarla karşılanamaz.

Birçok sol çevre eski ölçütlere başvuruyor. Bunun yanında devrimciler arasında da eski ölçütlere başvuranlar var. Eski ölçütleri kullananlar, mücadelenin büyüklüğünü ve geldiği aşamayı hiçbir şekilde göz önünde bulundurmuyorlar. Göz önünde tutulan günlük mücadelenin sıradan sorunlarıdır. Devrimin öne çıkan ve temel sorunlarına göre ikinci olan sorunlar. Bunlar, kitleleri büyük hedeflerine götürmeyecek olan, etkisi sınırlı günlük ekonomik ve politik mücadele sorunlarıdır.

Politik mücadele sahnesinde uzun zamandır görülen, milyonların, dünyanın sokaklarını alt-üst ettiği büyük yığınsal devrimci eylemlerdir. Emekçilerin ve sömürülenlerin, kadınların ve gençliğin küresel başkaldırısıdır, isyan ve ayaklanmalardır. Eski dar ölçütler, mücadelenin bugünkü aşamasının görevlerini karşılayamaz. Eski ölçütleri kullananlar, kitlelerin devrimci kavgasının bugünkü düzeyinin ve bu mücadelenin içeriğinin çok gerisindedir. Oysa yapmamız gerekenler çok açıktır: Politikamızı, taktiğimizi, milyonların devrimci başkaldırısına, isyan ve ayaklanmalarına dayandırmaktır öncelikle. Ezilen ve sömürülenlerin kapitalizme karşı küresel eylemleri ya da tek tek ülkelerdeki eylemleri, patlama biçiminde ortaya çıktıktan sonra kısa sürede düşüş göstermiyor.

Geçen yüzyılda görülen devrimci ayaklanmalara göre daha uzun sürüyor. Bu, kapitalizmden komünizme geçiş çağının bugünkü aşamasının bir özelliğidir. Kitlelerin, '90'larda yükselen devrimci eylem dalgası çeşitli biçim ve düzeylerde bugüne dek devam etti. Türkiye'de, Kürdistan'da ve Latin Amerika'da eylemlilik daha uzun süreli oldu.

Bu, devrimci durumun dünya genelinde ortaya çıkmasının, dolaşısıyla devrimin küresel ölçekte güncelleşmesinin bir ifadesidir. Bu şimdiki zamanın ya da çağın bir toplumsal devrimler çağı oluşunun dışı vurumudur.

Karşı karşıya olduğumuz görevler, mücadelenin taşıyıcı gücü olmayı gerektiriyor. Böylesi ileri devrimci görevler, burjuvazi karşısında yere yıkılarak karşılanamaz. Burjuvazinin, gerçek anlamda egemen olmaması, yönetememesi, kapitalist sistemin genelinde ortaya çıkan bir olgudur. Toplumun kaptan köşkünde oturanların toplumda egemen olması demek, egemenliği altında olan insanlara çağdaş bir yaşamın gerektirdiği koşulları sunması ve insanların böyle bir yaşamı sürdürecektir. Nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçiler için bu tam bir hayaldir. Emekçilerin içinde buldukları yıkım koşullarıdır, bu koşullar, hem ekonomik, hem de politik koşullardır.

Toplumun dümenini elinde tutanlar, başkaldıran kitleleri yönetmiyor. Bu yüzden kitlelere karşı saldırı üzerine saldırı düzenliyor. Ama gerici burjuva saldırılar, artan başkaldırıları durduramadığı gibi, tersine onları daha da ateşliyor.

Aynı şartların tüm kapitalist dünyada oluşması, bir ülkede çıkan devrimci bir eylemin, isyanın ve ayaklanmanın hemen dünya geneline sıçramasına yol açıyor. Dünya politik sahnesi, proletaryanın kurtuluş kavgasının sahnesi haline geldi.

Tarihsel gelişmenin geldiği yer, bir alt toplumdaki bir üst topluma geçiş sürecidir, eski toplumdaki yeni topluma, kapitalist toplumsal düzenden, komünist topluma geçiştir.

Kapitalizm, emperyalizm aşamasında en olgun gelişme düzeyine vardı. Kapitalizmin olgunlaşması, komünizme doğru bir olgunlaşmadır. Olgunlaşmış kapitalizm, devrimci geçiş döneminin üzerinde yükseldiği gelişmiş temeldir. Devrimci dönüşümlerden yeni bir toplum doğuyor, sınıfsız ve sömürsüz bir toplum.

Politikanın, taktiğin etkin olması için, tarihsel dönemin en alt politik durumuna değil, içinde geçmekte olduğumuz dönemin en ileri noktasına dayanılmalıdır. Bu ileri nokta, devrimci geçiş dönemidir. Dönemin bu en ileri aşamasına, devrimci dönüşüme, devrimci geçişe dayandırılmayan bir siyasi çizgi başarılı olmaz.

Küçük burjuva reformist ve oportünist çizgide olanlar, dönemin gerektirdiği devrimci görevlerden kaçmak için, burjuva toplumun çelişki ve bunalımını tüm derinliği, keskinliği ve genişliği içinde vereceklerine, tüm bu çelişkileri en alt düzeyde ve en hafif biçimde veriyorlar.

Görevimiz çok açıktır: kapitalist toplumsal düzene karşı yürüttüğümüz ilerici, devrimci, komünist mücadeleyi en yüksek noktaya dek götürmektir. Sistemin keskinleşen çelişkilerinden, krizlerinden ve zayıflıklarından yararlanarak kapitalist sınıf egemenliğine, kapitalist sınıf düzenine son vermek stratejik hedefi, kitlelerin doğrudan eylemleriyle gerçekleşir. Bu eylemleri her bakımdan güçlendirmek ve geliştirmek vazgeçilmez bir görevdir.

Kendini burjuvazi karşısında yerlere kadar eğenler, proletaryanın tarihsel görevlerini yerine getirebilirler mi? Sınıf bilinçli işçilere, ilerici, devrimci tüm kitlelere söylediğimiz şudur: kendi sınıf konumunuzdan ileri gelen görevleri yerine getirmek için, oportünist ve reformist unsurların yarattığı engellerden kendinizi kurtarın, onları aşarak ileri, daha ileri gidin.

Proleter kitlelerin önderliğinde daha ileri gidilebilir. Proleter sınıf, yalnızca ülkelerin sınırları içinde bir güç değil, uluslararası alanda da etkin bir güçtür. Emekçi sınıfın, dünyada etkin hale gelmesini sağlayan kendi toplumsal konumundan kaynaklanan eylem gücüdür. Sonuna dek harekete geçirilmesi gereken kitlelerin eylem gücüdür.

Ezilen ve sömürülenlerin eylem gücü en etkin biçimde harekete geçirilmeden, eylem en yüksek biçimlerine varırdılmadan, dünyayı değiştirme hedefi boş bir laftan başka bir şey değildir.

Koşulların devrim için uygunluğundan söz etmek, gerçek olanı yansıtmaktan başka bir şey değildir ve amaca varmak için yeterli değildir. Yapılması gereken, esas meselesi eylem gücüyle dünyayı dönüştürmek olan emekçi sınıfı bu yönde yüreklendirmektir.

Devrim hakkında beslenen niyet ne olursa olsun, devrimin patlak vermesi engellenemez.

Burada asıl sorun, bu süreci hızlandırmak, teoriyi eylemle birleştirmek, devrimci programı düşünsel alandan pratik alana aktarmaktır. Bunu gerçekleştirecek olan devrim, tüm kapitalist dünyada günceldir. Dünyada şimdiki çağ, devrim çağıdır.

Şimdiki zaman, devrim zamanıdır.

Mücadele Birliği

18 Ekim-1 Kasım 2017

Sayı: 35

ZAFERİMİZ KESİNDİR

Bir çok siyasal hareket, büyük devrimci fikirleri uzun süre önce terk etti.

Devrimci fikirler ki, emekçi kitleleri, kadınları, gençliği, aydınları, ezilen ve sömürülenleri, kurtuluşları yolunda etkileyen, mücadelede çeken, heyecanlandıran ve coşturan büyük bir etkidir. Bu büyük fikirlerdir kitlelerin isteklerini, çıkarlarını ve amaçlarını ortaya koyan. Dünyayı değiştiren kitleler, büyük devrimci fikirlerle silahlanmış kitlelerdir. Devrimci fikirler, devrimci sınıfın fikirleridir. Devrimci fikirler, proletaryanın evrensel kurtuluşunu, bütün ezilen ve sömürülen kitlelerin kapitalizmin baskısından kurtuluşunu amaçlar.

Devrimci fikirler ve bu fikirlerin amacı, küçük burjuva ütopyası değildir. Tarihin gelişiminin bugünkü aşamasına, toplumsal gelişime, geleceğin koşullarının bugünden oluşmasına dayanır. Yeni ve insanca bir geleceği ifade eden fikirler etkileyici ve harekete geçiricidir.

Devam edelim.

Tarihin bugünkü aşaması, kapitalizmin tüm gelişimi tarafından hazırlandı. Bu aşama, sınıflı bir toplumdan sınıfsız bir topluma, kapitalizmden komünizme geçiş aşamasıdır. Burası, yalnızca tarihin hazırladığı bir aşama değil, tarihsel bir aşamadır. Bir tarihsel dönemden yeni bir tarihsel döneme, bir toplumdan daha yüksek bir topluma geçiş aşamasıdır. İnsanlık tarihinde yeni bir dönemi, tarihsel bir sınıf, devrimci bir sınıf olan proleter sınıf başlatabilir. Proletaryanın nihai hedefi, büyük amacı, sınıfların ortadan kaldırılmasıdır.

Nihai devrimci hedefin nesnel temelleri var: üretici güçlerin evrensel gelişimi, toplumsal üretimin durmadan boyutlanması. Bu, şu anlama gelir ki, emekçi sınıfın nihai hedefi, düşünce egzersizleri yoluyla değil, kapitalizmin kendi gelişimi tarafından hazırlandı. Proleter ve bilimsel komünizmin kurucuları, sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olarak sınıfların kaldırılacağı noktaya varacağını, kendi tarih anlayışları olarak ortaya koydular.

Devrimci geçiş dönemi, nesnel toplumsal koşulların gelişmesi tarafından, bir zorunluluk haline getirildiğine göre, bu yöndeki bakış açısı, taktik ve mücadele, nesnel sürecin kendisi tarafından destekleniyor demektir. Olaylara devrimci geçiş bakış açısıyla bakmamak, tarihsel gelişmenin bugünkü aşamasının gerisinde kalmak olur. Kapitalist toplumun tüm toplumsal gelişimi, bu toplumsal düzenin ötesine geçmeyi bir zorunluluk haline getirirken, buna karşın, eski toplumun sınırları içinde kalan bir çizgide ısrar etmek, nesnel toplumsal koşullarla çelişkiye düşmek ve olayların egemenliği altına girmek ve oradan oraya sürüklenmektir.

Devrimci işçiler yönünden sorun bambaşka bir bakış açısıyla ele alınır. Devrimci geçişi sağlayacak, emekçi sınıfın eylemleridir. Bu durumda, devrimci kitle eylemlerini, devrimci zora dayalı mücadele biçimlerini güçlendirmek, süreklileştirmek ve en yüksek biçimine kadar götürmek, günün öne çıkan ve belirleyici görevidir. Devrimci geçişin görevleri, tüm uzlaşmacı siyasetlerin “aşırı” dedikleri devrimci yığınsal mücadele görevleridir.

Politik geçiş yeni, ilerici ve daha yüksek bir topluma geçiştir. Gelecek toplumun tarihsel önkoşulları, eski toplumun içinde olduğu için, sancılı bir devrimci sürecin sonucunda gerçekleşebilir. Burada tayin edici sorun, bu süreci sonuna dek götürme sınıfsal yetenek ve devrimci kararlılığa sahip olmaktır.

Kapitalist toplum, emekle sermaye uzlaşmaz çelişkisi ekseninde gelişen bir toplumdur. Bu yüzden, çözümlü dağılması kaçınılmaz olan bir toplumdur, tarihsel olarak geçicidir. Buradan şu sonucu çıkarırız ki, sonal zaferimiz kesindir.

Devrimin zaferi, en ilerinin, belirsiz bir geleceğin sorunu değil, bugünden başlayan ve genişleyen bir süreçtir. Birçok ülkede zafer emekçilerin oldu. Dünya zaferi anlamında kesin zafer ise, engellenemez devrimci yürüyüşün önündeki hedeftir.

Nihai zaferimizin kesin olduğu, tüm yirminci yüzyıl boyunca doğrulandı. Bir yüzyıl boyunca bir çok ülkede sosyalizme geçildi. Bir çok ülkede sosyalizmden uzaklaşılması, bu gerçeği değiştirmez. Çağın temel eğilimine rağmen günlük mücadelenin sorunlarını öne çıkarmak, proletaryanın devrimci hareketini sınırlamak, bu hareketi küçük sorunların çözümüyle köreltmektir.

İşçi sınıfı, tarihsel görevini, potansiyelini sonuna kadar harekete geçirerek yerine getirebilir. Mücadele potansiyelini etkin biçimde harekete geçirecek olan kapitalizme karşı gelişen devrimci eylemlerdir. Devrim deneyimlerinin pratik sonuçları da, bizi bu noktaya götürür. Reformist hareketler, işçi sınıfının dünyayı değiştirme ro-

lünü ve eylem gücünü sınırlayıp etkisizleştirirken, gerçek pratik hareket yani devrimci politik eylemler ise, emekçilerin eylemlerini en üst düzeye çıkarttı. Emekçi kitlelerin kapitalizmle günlük çarpışmalarına devrimin zaferi bakış açısıyla bakılmalıdır.

Çalışan sınıf, kapitalizmin sonuçlarına karşı mücadeleyle kurtuluşunu gerçekleştiremez.

Çünkü burjuva toplum, bu sonuçları sürekli yeniden üretir. Reformlar mücadelesi, kapitalist topluma bağlanmaktadır. Devrimler mücadelesi ise, kapitalist toplum düzenini ortadan kaldırmak amacıyla yapılan mücadeledir. Ezilen ve sömürülenler bu mücadelede kendi isteklerini, özlemlerini, çıkarlarını ve yeni bir geleceği gördükleri için benimser ve desteklerler. Emekçiler için yalnızca devrimci hedefler tatmin edicidir. Yaşamlarında köklü bir değişim yapmayacak olan düzen içi hedefler değil.

Kadınlar, kadınların kurtuluşu için dünyaya başkaldırdığı, devrimci mücadelenin aktif bir gücü olarak davrandığında, gerçek potansiyel gücünü harekete geçirebildi. Gençlik, emekçi halkın kapitalizmin baskısından kurtulmak için verdiği kavgada asıl gücünü etkin olarak harekete geçirebildi. Kısacası, sermayenin devrilmesi mücadelesinde halk kitleleri etkin rol oynar.

Türkiye ve Kürdistan'da olduğu gibi, ekonomik ve politik güç sahiplerinin kitleler üzerindeki baskısı ne kadar yaygın ve katı biçimde uygulanıyor ise; emekçi halk kitlelerinin devrimci rolü o denli önem kazanır. Bu koşullarda, tarihin en köklü devrimi uğruna mücadeleye atıldıkları için, halk kitlelerinin tarihsel devrimci rolleri daha da artmıştır.

Emekçi ve sömürülen kitleler, insanlığın geleceğine bilinçli olarak yön verebilecek bir noktaya geldiğinde, burjuvazi tüm gücünü kullanarak, bunu engellemeye çalışır. Bunun için bir çok yerde faşizme başvurdu. Bugün de, dünya proletaryasına ve diğer emekçi halk kitlelerine karşı küresel saldırıyı en üst noktaya vardiıyor. Emekçilerin buna yanıtı, devrim yoluyla, insanlığın geleceğine bir gün vermek olmalıdır.

Yeni bir topluma geçiş, her bakımdan kaçınılmaz hale gelmiştir. Koşulları ve olanakları oluşmuş olan yeni ve daha ileri bir topluma geçiş, işçi sınıfının devrimci rolünü daha aktif olarak oynamasına bağlıdır.

Mücadele Birliği

1-15 Kasım 2017

Sayı: 36

KİTLELERİN EYLEM GÜCÜ

Devrimin bir çok koşulu bir araya toplanmıştır. Burjuva egemenliğini devirmek için devrimci savaşım günün öne çıkan, en önemli ve en yaşamsal görevidir. Burjuva sınıf egemenliğinin devrimci tarzda devrilmesi savaşımı en üst biçimlerine vadrırılmalıdır.

Burjuvazinin devrilmesi, kitlelerin devrimci enerjisinin harekete geçirilmesinin sonucu olacaktır. Fakat burjuva toplum düzeninin yalnızca sonuçlarına ve aşamalarına karşı mücadele bu enerjiyi tam anlamıyla harekete geçiremez. Tersine, burjuva egemenliğini yıkmaya yönelmeyen sınırlı talepler, kitle hareketini sınırlandırır. Hem kitlelerin hareketini sınırlandıracak istemler çerçevesinde davranmak hem de kitlelerin yeterince harekete geçmediğinden yakınmak bir çelişkidir. Bu, aynı zamanda, dünya proletaryasının zengin deneyiminden hiçbir şey öğrenmemektir.

Kitlelerin devrimci enerjisi ancak mevcut gerçekliğin, bugünkü toplumsal sistemin yadsınması mücadelesinde gerçek bir gelişme gösterir. Uzlaşmacı küçük-burjuva siyasetlerin kavramadıkları ya da kavramak istemedikleri gerçek budur. Gerçek içeriğiyle toplumsal devrim, burjuva toplumun yadsınmasıdır. Proletaryanın toplumsal devriminin amacı, bugünkü sömürücü toplumun yerine, sınıfsız ve sömürsüz bir toplum kurmaktır. Sınıfsız ve sömürsüz bir toplum olan komünist toplumun kurulması eski toplumun yadsınmasıdır. Eski toplumun yadsınması, devrimci sınıfın tarihsel devrimci rolünü sonuna dek oynamasıyla gerçekleşir. Kitlelerin gerçek güçleri, tam da bu rolün yerine getirilmesi sürecinde açığa çıkar, etkinleşir.

Yadsıma basit olarak, karşı çıkma veya 'hayır' demek değildir. Basit yaklaşım, anarşist çevrelerde egemendir. Basitçe 'hayır' demek, yine basitçe karşı çıkmak ya da basitçe reddetme anarşist anlayışı reformisttir. Çünkü bu çabalar burjuva düzen sınırlarını aşmıyor. Gerçek anlamda yadsıma, eski toplumsal düzenin yadsınmasıdır. Eski toplumun yadsınması ise ancak devrim yoluyla gerçekleşir. Devrimle komünist topluma, komünist toplumun alt aşaması olan sosyalizme geçilir. Yeni toplum, eski toplumun yadsınması demektir. Ve eski toplumun tarihsel eleştirisidir.

20. yüzyıl toplumsal devrim deneyimlerinin pratik sonuçları, bizi şu genel değerlendirmeye götürür: Emekçi halk kitlelerinin devrimci enerjisi, burjuva egemenliğini devirme mücadelesinde, eski toplumun yadsınması sürecinde gerçek anlamıyla harekete geçer. Nesnel toplumsal koşulları devrime dönüştüren, kitlelerin enerjisinin en etkin biçimde harekete geçirilmesidir.

Düşünce de devrimleşme, yeni bir dünya kurma amacıyla, eski dünyanın yadsınmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Devrimci düşünceler, devrimci sınıfın düşünceleridir. Devrimci dünya görüşüne dayanır.

Proleter hareket, her yerde, sınıfsız toplum amacıyla ayağa kalktı. Amacını gerçekleştirmek için bir yüzyılı, devrimler yüzyılına çevirdi. Devrimler çağı, yeni toplumsal devrimler dönemiyle devam ediyor. Bir yüzyılın tümünü dolduran devrimci kitle kahramanlığının temelinde dünyayı dönüştürme büyük amacı var. Proletaryanın evrensel kurtuluş kavgası ya da dünyayı değiştirme savaşımı yalnızca kitleleri eylemlere çekmekle kalmadı, yığınların yaratıcılığını da en üst düzeye vardırdı. Şu çok nettir: Kitleleri etkileyen, uyandıran, harekete geçiren, yaratıcılığını geliştiren, eski dünyayı yadsıma, özgür ve insanca bir dünya yaratma mücadelesidir.

Eski toplumsal ilişkileri ve toplumsal örgütlenmeyi ancak bir devrim yıkabilir; eski ilişkilerden bir kopuşu ancak bir devrim sağlayabilir; ancak bir devrim kitle yaratıcılığını geliştirebilir. Bu, devrimin yaratıcı gücüdür. Gerçekleşen proleter toplumsal devrimler, devrimin yaratıcı gücünün bugüne dek ortaya çıkmış örnekleridir. Gelecekte devrimin başka ve daha zengin örneklerini göreceğimiz çok kesindir.

Ancak burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmeye yönelik bir hareket, devrimci bir karakter kazanır. Hareketin gerçek içeriğine uygun ve evrensel bir özellik göstermesi için ilerici olmalıdır. Yani insanlığı geleceğe taşımalıdır.

Yığın hareketi, ilerici, devrimci niteliğiyle önem kazanır; tarihin itici, dönüştürücü gücü olur. Reformist anlayışa sahip siyasi hareketler, pratik olarak ne kadar çaba harcarsalarsa harcasınlar, reformist eylemler, doğası gereği, toplumun devrimci dönüşümüne varmaz, tersine burjuvazinin egemenliğine hizmet eder.

Proletaryanın karıştını ortadan kaldırmaya değil, onun varlığının ayakta kalmasını sağlamaya yönelir. Dolayısıyla reformlar mücadelesi sırasında emekçi halkın tarihteki ve toplumsal mücadeledeki rolü ve önemi gerçek anlamda açığa çıkmaz. Bu rol tam anlamıyla yeni bir topluma geçmek hedefiyle, burjuvaziye karşı verilen devrimci mücadelede açığa çıkar.

Kitle mücadelesine asıl önemini kazandıran devrimci dönemlerdir. Devrimci dönemlerde ve devrimde kitlelerin eylem gücü en yüksek noktasına çıkar. Tam da emekçi kitlelerin devrimci kavgasının ileri örnekler yarattığı günlerden geçiyoruz. Türkiye ve Kürdistan kendi tarihinin en devrimci döneminden geçiyor. Son zamanlarda eylem, isyan ve ayaklanmalar dizisinin yoğun olarak yaşanması, dönemin devrimci karakteriyle açıklanabilir.

Güncel burjuva toplum, bize, toplumsal sınıflar arasında, karşıt güçler arasında süren şiddetli savaşımın detaylı bir tablosunu veriyor. Bu evrensel kavgada proleter sınıfın görevi, karşıtını, anti-tezini ortadan kaldırmaktır.

Anti-tezin ortadan kaldırılması yeni bir toplumla sonuçlanacaktır. Anti-tezini ortadan kaldırmak için verilen savaşım sürecinde, emekçi sınıfın devrimci bilinci ve örgütlenmesi büyük bir gelişim gösterir.

Emekçi yığınları harekete geçiren, sınıf savaşımını şiddetlendiren, emek sermaye çelişkisinin gelişmesi ve keskinleşmesidir. Ezilen ve sömürülenleri ayağa kaldıran, eylemliliğinin sürekliliğini sağlayan, çelişkinin çözümünün tarih tarafından toplumun önüne konmasıdır. Uzlaşmaz çelişkiler ancak devrimle çözülür, devrimci tarzda çözülür. Bu da, zorunlu olarak, sınıf kavgasının alt biçimlerden üst biçimlere çıkarılmasıyla gerçekleşir.

Proletaryanın evrensel kurtuluş kavgasının büründüğü ve sınıf mücadelesinin yüksek biçimlerinden biri eylemci, devrimci, militan, enternasyonal mücadeledir. Sınıf kavgasının özsel olarak uluslararası olması, enternasyonal mücadelenin önemini çok daha artırıyor. Önümüzdeki dönemde bunun etkin ve ileri örneklerini görebileceğiz. Kapitalizme karşı gelişen küresel başkaldırı, dünya devriminin temposuna yeni bir hız kazandırıyor.

Tarihin en devrimci dönemi, her yerde, tarihin en büyük zafetine, toplumun köklü devrimci dönüşümüne gebe.

Mücadele Birliği

22 Kasım-6 Aralık 2017

Sayı: 37

BAŞKA BİR ÖZNE

Günümüzde bir noktada, bir bölgede, bir kentte patlak veren bir eylem kısa sürede ülkede geniş kitleleri harekete geçiren genel ve büyük bir eyleme, eylemler dizisine yol açabiliyor. Toplumsal devrimin, sosyalizm uğuruna mücadelenin gücünü ve düzeyini gösteren bu durumun açıklanması gerekiyor.

Kapitalist sömürü bütün ülkelerde aynı biçimde gerçekleşiyor. Emek-sermaye ilişkisi her yerde aynıdır ve kapitalizmin ekonomik yasalarının egemenliği altındadır. Bütün ücretli emekçiler aynı ve ortak maddi koşullarda bulunuyorlar. Aynı maddi koşulları emekçileri birleştiren ve ortak hareket etmesini sağlayan koşullardır. Ücretli emekçileri harekete geçiren uzlaşmaz sınıf çelişkileri, maddi koşulların gelişimiyle birlikte gelişir ve keskinleşir. Ve aynı maddi koşulların tarihsel olarak gelişmesi, bu çelişkilerin devrimci çözümünü de içinde taşır.

Emekçi ve sömürülen sınıfın maddi yaşam koşulları irdelenirken, kaba bir bakış açısına düşülmemeli. Somutlamak gerekirse, işçi ücretlerinde parasal artışa rağmen, emekçilerin maddi koşulları her geçen gün daha kötüye gidiyor.

Çağdaş kriterlere vurulduğunda, ezilen ve sömürülenlerin yaşam koşullarının ne kadar kötüleştiği, ağırlaştığı ve zincirlerine yeni bir halka eklediği görülecektir.

Ücretlerde parasal artışa karşın, emeğin sermayeye gerçek bağımlılığı arttı ve kapitalist kölelik zincirleri iyice ağırlaştı ve dayanılmaz hale geldi.

İşçilerin içinde bulunduğu ağır kölelik koşulları ve emekçilerin yaşam koşullarının üzerine dayandığı kapitalist üretim düzeni, emekçilerin kapitalist sınıf düzenine karşı biriken ve büyüyen öfkесinin temelidir. Kapitalist sömürünün yoğunlaşması, kapitalist kölelik zincirlerinin ağırlaşması ve burjuva devletin varlığı ve şiddetlenen saldırıları emekçi öfkесine, kapitalizme karşı devrimci öfkeye yol açıyor. Güncel burjuva toplum, her yerde kitlelerin öfkесinden doğan devrimci eylemlerle sarsılıyor.

Emekçilerin öfkесinin onyıllarca biriktiği, burjuvazinin sınıf egemenliğinden kendi isteğiyle vazgeçmeyeceğinin kesin olduğu bir yerde, egemen sınıf, ezilen ve sömürülen yığınların zoru ve öfkесiyle devrilir.

Çalışan yığınların üzerinde ortan ekonomik ve politik baskının yanında, bireyler üzerinde uygulanan toplumsal baskının sürmesi, kitlelerin kapitalist toplum düzenine karşı olan ökesini ve başkaldırısını iyice alevlendiriyor. Erkeklerin kadınlara yönelik saldırıları ve toplumun kadınlar üzerinde artan baskıları en isyan ettirici noktaya geldi. Ağır ve şiddetli baskı koşullarının doğurduğu büyük toplumsal patlamalar önümüzde.

Bütün bu koşullar oluştuğunda, küçük bir eylemin, büyük bir ayaklanmaya; ayaklanmanın devrime dönüşmesi kaçınılmaz olur.

Günümüzde işçileri birleşmeye, örgütlenmeye, eğitime iten etkenler aynı maddi koşullara sahip olmaktan ileri gelmiyor yalnızca; işçi sınıfı hareketi bunun ötesine ve ilerisine varmıştır. Dünya devrimci proletaryası sınıf savaşı ve sosyalizm mücadelesinin büyük deneyimine sahiptir. Enternasyonal sınıf savaşının büyük okulundan geçmiştir. Devrim eğitiminden geçmiştir. Dolayısıyla yüksek bir politik devrimci bilinci taşıyor. Tüm bu olgular şu anlama gelmektedir ki, bir alanda başlayan eylemlerin, anında başka yerlere de sıçraması sadece kendiliğinden, çelişkilerin vb. harekete geçiriciliğinden kaynaklanmıyor, devrimci bilinci taşıyan kitlelerin etkisi de burada önemli bir rol oynuyor. Küçük-burjuva sosyalizmi, proletaryanın entelektüel düzeyini ve insanlığın geleceğini belirleyen ileri niteliğini kavrayamadığı içindir ki, eylemlerde bilinç ögesini göremez.

Bugünkü tarihsel aşamada emekçi kitlelerin ileri politik düzeye gözlerimizi nasıl kapatabiliriz! Komünizm sadece bir avuç öncünün görüşü ve hareketiyle sınırlı değildir. Komünist fikirler her ülkede milyonlar tarafından benimsenmiştir. Komünizm bir dünya görüşü, bir politik hareket olarak kitlesel bir güçtür. Bu gücün bütün ilerici, devrimci yığınsal hareketlerde belirgin ve yön verici bir etkisi ve ağırlığı var. Bu etkiyi Gezi'de herkes gördü. Öznedeki büyük değişim kesinlikle ama kesinlikle bilince çıkarılmalı.

Devrimin bütün koşullarının oluşması ve bir araya gelmesi, bize, devrim için en uygun durumu verir, fakat henüz bir devrimi vermez. Devrim olayların gelişmesiyle oluşur, ancak, devrimin zaferi olayların kendiliğinden akışı içinde gerçekleşmez. Devrim gibi tarihi bir olayı gerçekleştirmek bilinçli, yöntemli, disiplinli bir örgütlü hazırlığı gerektirir. Tek başına öznenin hazırlığı, çabaları vb. devrimi gerçekleştirmeye yeterli değildir, fakat, genel koşullarının oluştuğu bir momentte, öznenin ciddi hazırlıkları ve müdahalesi, başka zaman elde edilemeyen bir sonuç getirir. Bu şartlarda öznenin müdahalesi belirleyici bir etkidir.

Çağımız, çağın en etkileyici ve en sürükleyici gücü olan, Marksist-Leninist hareketin bugünkü konumu ele alınmadan, tüm gerçekliği içinde değerlendirilemez.

Bir eylem, isyan ya da genel ayaklanmanın hemen örgütlenmesi ve egemen sınıfa karşı yönelmesi için, bu gücün önceden oluşması ve harekete geçecek bir durumda olması gerekiyor. Bu, daha çok devrimci kitleler için doğrudur. Bu güç milyonlara ulaştığına göre, eyleme geçmesi durumunda, geriye kalan kitleleri etkilemesi ve ortak devinime çekmesi anlaşılır bir şeydir.

Tarih, aynı amaca yönelen kitlelerin ortak etkinliğinden başka bir şey değildir.

Bu topraklarda, aynı devrimci amaç için yıllardır savaşım veren geniş işçi ve halk kitleleri var. Ortak amaç için ortak mücadele veren bilinçli kitlelerin varlığı nedeniyledir ki, bir yerde ortaya çıkan bir eylem, her yerde destek buluyor.

Tüm bu çaba ve mücadelelerin sonucu yapılan tarih yeni bir dünya için savaşan kitlelerin eseri ve ortak tarihi olacaktır.

Eylemlerin başka eylemlere ve eylemlerin yüksek biçimlerine yol açması, basit bir etkiden, sıradan bir dalgalanmadan daha fazla, daha derin bir şeydir.

Bilinçli, amaçlı, ısrarlı, devrimci bir sınıf kavgası yarım yüzyıldır sürüyor. Ulaştığımız ileri devrimci düzey, dünya işçi hareketleri arasında, ön sıralardadır. Devrimci komünist hareket, doksan sonrası, dünyada çok daha öne çıktı. Doksan sonrası, bir çok yerde, sosyalizmden açıkça uzaklaşılırken, bu topraklarda, sosyalizm, Marksizm-Leninizm en etkin bir şekilde yükseltildi. Böylece enternasyonal işçi hareketinde ne denli sağlam bir yer tuttuğunu ortaya koydu. Böylece bir eylem patlak verdiğinde ileri, devrimci nitelik taşıyan bir özneye dayanmaktadır. Devrimci öznenin varlığı, hareketin daha ileriye girmesinin güvencesidir.

Devrimci sınıf savaşımının büyük okulundan geçen öznel dönüşüme uğramış, niteliğini yükseltmiş tek kelimeyle başka bir özne olarak, eylemlere katılıyor.

Buradan su sonuç çıkmaktadır ki, eylemler başladığında, yalnızca başka yerlerde yankı yapmakla kalmayacak, yüksek bir bilinçle, burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmeye yönelecektir.

Mücadele Birliği

6-20 Aralık 2017

Sayı: 38

TOPLUMUN DOĞAYLA BİRLİKTE EVRİMİ İÇİN

Marx ve Engels, doğa ve insanı “iki ayrı şey” olarak görmezler. İnsanlar “tarihsel doğaya ve doğal bir tarihe sahiptir.”

Murray Bookchin’in görüşleri bazıları tarafından referans olarak kabul ediliyor. Biz ise, bu görüşlere eleştirel yaklaşıyoruz

Bookchin’in, “*Özgürlüğün Ekolojisi*” nin girişinde, 2005’te yazdığı “*Teşekkür*” yazısında, kendi ideolojik-politik konumunu ortaya koyuyor: “*Peter Kropotkin ve Karl Marx’ın yazıları, benim derinden bağlı olduğum kuramsal bir gelenek olarak kalmaya devam ediyor.*” (7) M. Bookchin, Marx’ın adını etse de,

Marx’ın görüşlerine değil, Kropotkin’in görüşlerine derinden bağlı. İkisinin görüşlerine de bağlı olunmaz. Hiçbir şekilde görüşleri bir araya gelmeyecek olan Marx’la, anarşist Kropotkin bir araya getiriliyor. Marksist görüşleriyle bilinen Bookchin’in Marx’ın adını bu şekilde kullanması, kendisini olduğundan daha önemli göstermek içindir.

Bookchin, ilk olarak 1972’de yayınlanan “*Özgürlüğün Ekolojisi*” için, 2005’te yazdığı Önsöz’de kendi “*toplumsal ekoloji*” anlayışının toplumsal yönünü açıklarken şu tanımlamada bulunur: “*Toplumsal Ekoloji ifadesindeki toplumsal sözcüğü bu ‘ekolojik toplum -yani (düşünme biçimini en çok etkileyen filozoflara atıfta bulunursam) Aristoteles, Spinoza, Hegel, Marx ve Kropotkin gibi düşünürlerin en yüksek amaçlarının cisimleştiği bir toplum – kavrayışına özgürlükçü sosyalizmin en yüksek kaideleri getirme amacı güder.*” Aristoteles’ten Marx’a gelene dek onun bir tarihi dönem ve bu dönemde yer alan üç toplum biçimi -köleci, feodal ve kapitalist toplum- yer alır. Dolayısıyla tüm bu düşünürlerin ortak bir amacı, “en yüksek amacı”ndan sözedilemez. Aristoteles köleci toplumda yaşadı, dolayısıyla insanların eşit olabileceğini düşünemezdi. Marx ise, sınıfların kaldırılmasının koşullarının olduğu bir dönemde yaşadı. Ve sınıfsız, sömürsüz bir toplumun oluşmasını insanlığın en yüksek amacı olarak gördü. Her tarihsel dönemin kendi ilkesi var. Ama anarşistler koşulları yok saydıkları için, Bookchin gibi, bir araya gelmeyecek isimleri, tek bir kümeye sokabiliyor. M. Bookchin, bir

verde, Marx'ın yazılarına derinden bağlı olduğunu ileri sürerken, burda ise Marx'ı, Marx'ın yüksek amacından uzaklaştırıp, onu küçük-burjuva sosyalizmi noktasına getirme amacıyla. Onun, "özgürlükçü sosyalizm" dediği, ütopyik sosyalizmdir. Marx'ın bilimsel ve proleter sosyalizm anlayışıyla hiçbir ilgisi yoktur.

Marx, kapitalizmden komünizme geçişte, devrimci dönemin politik bir biçimi olarak, proletaryanın devrimci diktatörlüğünün gereğinden söz ederken, anarşizm, geçiş için her tür dönemsel aracı yadsır. Bu anlayışla sosyalizm hiçbir zaman gerçekleşmez. Buradan hareket ederek, Bookchinin, nasıl bir "toplumsal ekoloji" anlayışına sahip olduğunu çıkarabiliriz.

Bu kitabın yazarı, yeni toplum bakış açısı oluşturma peşinde. Varolan görüşlerden daha ileri gittiğini sandığı bir sırada, kesinlikle çok daha geriye düşüyor: "*....demokrasi, estetik, felsefe, devlet, siyaset gibi temaları ve toplumsal ve kültürel yaşamın 'üst yapısı' denilen ilgili özelliklerini -Marx'a göre toplumsal fenomenin 'temelini' oluşturan ekonominin çocukları olarak değil yaşamın ve toplumun ayrılmaz bir parçası olarak ele alabilecek çıkarımcı bir diyalektik geliştirmek mümkündür.*" M. Bookchin'in çarpıttığından farklı olarak, marksizm toplumun temel (ekonomik) yapısını ve üst yapı (politik yapı) toplumsal yaşamın bileşenleri olarak görür. Yeni toplumsal yaşam, alt yapı ve üst yapının tümünü kapsar. Toplumsal yaşam içinde ekonomik yapı politik, estetik, felsefi yapının üzerinde yükseldiği temeldir. Hiçbir toplum ekonomik olarak yaşamını kazanmadan iki gün bile ayakta kalmaz.

Her toplumun yaşamını kazanma tarzı vardır. Diğer toplumsal ilişkileri, ekonomik olarak hayatını kazanma tarzı biçimlendirir. Toplumsal ilişkileri kavrayışı sisli olan birinin, düşünceleriyle gerçek hareket arasında her zaman çelişki olacaktır.

İnsanlığı yeni bir geleceğe taşıyacak gerçek hareketi ve tarihteki rolünü kavramadığı sürece, insanlığın bugünü ve geleceği üstüne söyledikleri havada kalır. "*Eğer... özgürlük mirasının potansiyellerini gerçekleştirmek niyetindeyse, mistik bir proletaryanın ve tanınmayan sınıf çıkarları arasındaki savaşın ideolojik kısıtlamalarını ve bizi çoktan yok olmuş bir dünyaya bağlayan basitleştirici amaçları aşmak zorundayız.*" Esas mesele insanlığın karşı karşıya olduğu felaketin ne denli yıkıcı boyutlara ulaştığını sıralamak ve derin bir kaygının içine düşmek değil, bizi bu noktaya getiren kapitalist toplumu ortadan kaldırmaktır. Ama salt bunu söylemek de yeterli değildir. Bugünkü toplumu ortadan kaldıracak ve bizi karşı karşıya olduğumuz doğa ve toplumsal yıkımlardan kurtaracak olan devrimci sınıfın, pro-

letaryanın devrimci rolünü de görmek gerekiyor. İnsanlığın geleceğini belirleyecek olan devrimci sınıfın tarihsel rolü yadsındığı sürece, insanlık bugün karşılaştığı kötülüklerle daha derin ve yıkıcı boyutlarla karşılaşacaktır.

Kapitalizm yokolmuş bir dünya değil, henüz yokolmayan, ama çöküş içinde olan bir dünyadır. O, ancak, insanlığın harekete geçmesiyle değil, proletarya tarafından ortadan kaldırabilir. Çünkü, proletarya, toplumsal konumu gereği, eski toplumu ortadan kaldıracak tek sınıftır. Bunun dışındaki bir bakış açısı, küçükburjuva mistisizmi ve pasifizmden başka bir sonuca varmaz.

M. Bookchin'in kapitalizm üzerine bilimsel değerlendirmeleri yok. Diğer sorunlar karşısında olduğu gibi kapitalizm karşısındaki tavrı, iradi, öznelci. Ama o, öznelci yaklaşımını, kapitalizmin nasıl yıkılmayacağı yönünde gösteriyor.

Kapitalizmin varlığını halen sürdürmesi karşısında umudunu yitirmiş durumda.

“Devrimci sosyalizmin başarısını çok yakın bir kesinlik olarak gören marksizm, bu iki savaş arası dönemde kapitalizmin geleceğini tamamen yanlış değerlendirdi. (...) toplumsal devrimin galip geleceği yönündeki kesinlik kapitalizmin olağanüstü bir seviyede yayılmasına yol açtığına; kapitalizm geçmişte hiç olmadığı kadar serpilip büyüdüğüne insanlık henüz burjuva toplumunun karanlığında yaşamıyordu. Daha ziyade, kapitalizm muhtemelen yeni doğuyordu ya da en azından kendi gelişiminin erken bir evresinde bulunuyordu.” (12-13)

Bu uzun alıntı, Bookchin'in bakış açısı hakkında bir fikir veriyor. Kapitalizmi kavramak için biraz çaba göstermiş olsaydı, bu üretim biçiminin nasıl kendi yıkılışına doğru ilerlediğini anlardı. Ve Lenin'in, sosyalist devrimi bir çağ olarak tanımladığını da görürdü. Ekim sonrası, bu kavganın en sonuncu kavgaya olmadığını, başarıya ulaşmak için daha bir dizi kavgadan geçmek gerektiğini söyleyen Lenin'den başkası, değildir. Ama M. Bookchin, edilgen evrime inanan biri olarak gelişmenin sıçramaları, patlamaları, alt üst oluşları içerdiğini kavrayamıyor. Kapitalizmin gelişimi, sıçramalı çöküş aşamasına vardı. Ve yeni bir toplumsal devrimler çağı bu süreçte patlak verdi.

Çöküş aşamasında olan kapitalizm için *“yeni doğuyordu”* ya da *“gelişiminin erken bir evresinde bulunuyordu”* demek için anarşist öznelciliğe düşmek gerekiyor. Bookchin, gelecekte umudunu kestiği için, yüzünü geçmişe çeviriyor. O, kapitalizmin kendi içsel çelişkilerinin etkisiyle nasıl çözümlenip dağıldığını, kapitalizmin çöküş

dinamiklerinin, onu nasıl ölümcül bir aşamaya getirdiğini, zorunlu olarak bu noktaya geleceği değerlendirmesinden yoksun olduğu için kapitalizm hakkında temelsiz laflar ediyor: “Kapitalizm maddi açıdan çok dayanıklıdır”

Kapitalizmin önünde yerlere kadar eğilen Gorbacov, aynı anlayışı değişik ifadelerle ileri sürmüştü: “*Kapitalizm, düşündüğümüzden daha becerikli çıktı.*” Ama onlar, kapitalizmin çelişkilerinin, çöküş dinamiklerinin, kapitalizmi 2008 büyük krizinde, bu toplumsal sistemi nasıl topyekün olarak yokolmayla karşı karşıya getirdiğini ve getireceğini anlamaktan yoksundular. M. Bookchin'in yoksun olduğu şey tarihsel gelişimin kavranışıdır: “*Kapitalizm, toplumsal evrimi, ekolojik evrimle tamamen uyumsuz hale getirmiştir.*” (13)

Bookchin, kapitalizmi, toplumsal gelişimin dışında tutar. Ne güzel bir tarih anlayışı! Kapitalizm, tarihsel gelişimin dışında değil, tarihsel gelişimin bugünkü biçimidir. Tarihsel gelişimin, toplumsal üretimin bir biçimi olarak, doğayla tam anlamıyla karşıtlık içindedir. Ama O, yine de kapitalizm çerçevesinde çözüm arayışı içindedir:

“Yakın bir gelecekte proleter devrim, kronik ekonomik krizler, dünya savaşları ya da hatta sınıflar arasında kaçınılmaz bir nihai çatışma’ gerçekleşmeyecek olabilir. Ancak bilim ve teknik, gezegenin kirletilmesini ve basitleştirilmesini kontrol altına almazsa, kesinlikle biosferin karmaşık yaşam formlarını destekleme kapasitesini yok edecek bir kriz meydana gelecektir”

Bookchin, paragrafı ve önsözü: “*organik bir siyaset temelinde ekolojik bir toplum yaratma ihtiyacı*”nı ortaya koyarak sonlandırıyor. Bookchin, bu değerlendirmeleri 2005'te yapıyor. Yani kapitalizmin büyük ve sert krizinin başlamasından üç yıl önce. Oysa O, yakın zamanda böyle bir kriz olabileceğini düşünmüyordu. Kapitalizm hakkında tam bir kavrayışı olmayan birisinin geldiği nokta: kapitalizm sınırları içinde ekolojik topluma çözüm aramak...

Kapitalizmin, doğada ve toplumda yarattığı felaketler; ivedi, temel ve köklü bir toplumsal çözümün ne kadar hayati ve önemli olduğunu çarpıcı bir şekilde önümüze koyuyor. Proleter devrim, tek çözüm yoludur. Bookchin, proleter devrimi yakın bir gelecekte beklemiyor, fakat, bunu söylediği yıllarda dünya yeni bir toplumsal devrim dalgasıyla çalkalanıyor.

1990'ların ortalarından başlayan yeni bir toplumsal devrim dalgası tüm dünyaya yayılarak devam etti. Bookchin, Avrupa ve Amerika'yı sarsan devrim dalgasını ve küresel başkaldırışı göremiyor ya da küçümsüyor. Kavrayışsızlık onu çıkışsızlığa sürüklüyor.

Doğayla uyumsuz olan bir toplumda, doğanın evrimiyle uyumlu

bir değişim bekliyor. Bookchin, kitabın 1991 baskısına giriş'te şu saptamada bulunur: “*Günümüz radikallerinin yeterince yüzleşmedikleri en zorlayıcı gerçek, bugün kapitalizmin sadece bir ekonomi değil, aynı zamanda bir toplum haline geldiği gerçeğidir. Daha önceleri büyük ölçüde iktisadi hayatla sınırlı olan rekabet, ticaret ve sanayi alanlarından ailevi, kişisel, cinsel, dini ve toplumsal ilişkilerin gündelik yaşamına yayıldı. Bu istila çıplak bir bencillik, tüketimcilik, kariyerlilik, karşılıklı kuşkular –günümüzde oldukça yaygın olan- hayli geçici bir biçim olan insan ilişkileri ile kendini gösteriyor*” (21)

Bookchin'in sandığı gibi, kapitalizm sadece ticaret, sanayi yani ekonomiden ibaret değildir. Kapitalizm, toplumsal bir sistemdir. Kapitalizm, bugün toplum haline geliyor değil. Bugün olan, bu toplumun çözülüp dağıldığıdır.

Ekonomik alanda meydana gelen çelişkiler, rekabet ve ekonomik krizler, toplumsal yaşamın tüm alanlarına ve çeşitli biçimde farklı görünüşlerle yansır. Ekonomik alandaki kriz toplumsal krize yani insani krize dönüşmüştür. Ve insani kriz bugün en kritik, en derin ve en yıkıcı aşamasına varmıştır.

Küçük-burjuvazi ne zaman kapitalizmin maddi koşullarına baksa, bunda yalnızca yıkım ve insanlık dışı ilişkileri görüyor. Oysa aynı koşullar, aynı zamanda, tüm bu yıkımları, krizleri ortadan kaldıracak yeni ve daha yüksek bir toplumun koşullarıdır. Görülmeyen, kavranamayan yön burasıdır.

Doğa'nın Tanımı “*Doğa, cansızdan canlıya ve nihayetinde de toplumsal alana doğru gerçekleşen evrimsel sürecin bir toplamıdır; bu anlamda bu sürecin ne kadar farklılaşmış olduğu bir şey değildir*” (23)

Doğa'yı oluşturan öğelerin aritmetiksel bir toplamından değil, bu öğelerin karşılıklı ilişkisinden ve etkileşiminden sözedilebilir.

Doğanın oluşumu devam ediyor. Bookchin, doğanın ve insanın farklılaşmasını, önemsiz bir şey olarak görüyor. Fakat farklılaşmış doğa ile farklılaşmış insan bir gerçek. Doğa ile insanın yeni ve uyumlu bir ilişkisi kurulacaksa öncelikle bu gerçeğin kabul edilmesi gerekiyor. Farklılaşmış doğa ile farklılaşmış insanın yeni bir ilişkisini kuracağız. Bookchin'in doğa tanımının hatalı olması gibi, toplumsal sınıf kavramı da hatalı. Bookchin, Marx'ın “*Louis Bonaparte'nin Onsekizinci Brumaire*” adlı çalışmasından şu alıntıyı aktarıyor: “*Milyonlarca aile, yaşam tarzlarını, çıkarlarını ve kültürlerini diğer sınıflarından ayıran ve onları diğer sınıflarla katı bir karşıtlık içine sokan, ekonomik koşullar altında yaşadığı süreç, bir sınıf oluşturur.*”

Biz de Lenin'in, Marx'ın sınıf tanımıyla uyumlu olan, sınıf tanımını aktaralım:

“Tarihsel olarak belirlenmiş bir üretim sistemi içindeki yerlerine ve üretim araçları ile olan ilişkilerine, (bu ilişkiler daha çok yasalara saptanmış ve korunmuştur.) toplum içindeki iş örgütlenmesinde oynadıkları rollere ve dolayısıyla toplumsal zenginlikten paylarını almakta başvurdukları yollara ve elde ettikleri payın büyüklüğüne göre birbirinden ayrılan geniş insan gruplarına ‘sınıf’ denir. Sınıflar öyle insan gruplarıdır ki, bir grup, belirli bir toplumsal ekonomi düzeni içinde aldığı farklı yer nedeniyle, diğer grubun emeğine sahip çıkabilir.”

Bookchin, Marx'ın tanımına şu itirazda bulunur: *“Bu tanımı negatif kılan şey, onun açıklamaya çalıştığı şeyi ön koşul olarak gerektirmesidir”* Bookchin, sonra kendi tanımını yaparak, *“sınıf önemli ölçüde...”* mülk sahipliği üzerinden tanımlanır.

Sınıflar, tarihsel olarak belirlenmiş üretim biçimine göre belirlenir. (Kölecî, feodal, kapitalist toplum). Sınıfların doğuşu, toplumsal iş bölümü ve üretim araçlarının özel mülkiyetiyle belirlenir. Bu mülkiyet, kapitalist toplum örneğinde, bir grup insanın başkasının emeğini sömürmesine dayanır. Üretim araçları karşısındaki konumu nedeniyle işçilerin emeklerinin sonuçlarına; diğer bir grup (kapitalist) tarafından el konur ve kendi mülkiyeti haline getirilir. Burada emekten -başkalarının emeğinden doğanı bir mülkiyet (kapitalist mülkiyet) oluşur. Onlar bir grup insanın emeğine, tarihsel olarak belirlenmiş, belirli ekonomik koşullar altında el koyabilir ve kendi mülkleri durumuna getirebilirler.

Marx ve Engels, tam da sınıfların varlığını, bu belirli ekonomik koşullara bağlarlar. Kısacası, Bookchin, sorunun temelinde, taa kalbine kadar inememiştir. Kapitalistler işçileri artı-değer yoluyla sömürerek, onların karşılığı ödenmemiş emeklerine el koyarlar, onu kendi mülkiyeti haline getirirler. Üretimin dış koşullarının sahipleri olarak, bu yabancılaşmış emeğe dayanarak, canlı emeği sömürürler. Kapitalist üretim, üretim araçlarının dış koşullarını yani bunların özel mülkiyetini ve işçilerin yoksulluğunu, üretimin sonucu haline getirir.

Marx'ın görüşleri derinliktedir, bu görüşler tüm bütünlüğü ve derinliğiyle kavranmalıdır. Bookchin ise ne zaman Marx'ın bir konudaki görüşünü ele alsın, ne kadar yüzeysel bilgiye ve kavrayışa sahip olduğunu sergiliyor: *“Marx'ın toplumsal görüşlerini dayandırdığı ekonomist temelin oldukça basite indirgemeci olduğu kanıtlanmıştır. Sınıf tanımının ekonomist temelinden onu her türden kültürel özellelikle donatarak kurtulamayız.”* (30)

Bu küçük-burjuva ideoloğu toplumsal biçimi ne olursa olsun, üretmeyen bir toplumun iki gün bile ayakta kalamayacağını bilmiyor mu? Ve Engels'in bu sözleri üzerinde hiç düşünmemiş mi? Politika, bilim, sanat, din vs. ilk uğraşmadan önce insanın yemesi, içmesi, barınması ve giyinmesi gereklidir.

Basite aldığı ekonomik temel, toplumsal yaşamın bütünlüğünde, son kademedede, belirleyicidir.

Ne Marx ne Engels'ten toplumsal yaşamda, tarihte tek belirleyici etkenin toplumsal yaşamın üretimi ve yeniden üretimi olduğunu söylediler.

Çeşitli üst yapı biçimleri de tarihte belirleyici etkidir. Toplumsal yaşamın üretimi son tahlilde, diğerlerine göre temeldir, belirleyicidir. Marx'a ait olmayan bir anlayışı, bu büyük düşünüre maletmek tam bir aldatmacadır.

Bookchin, aynı yerde, proletarya hegemonyasındaki mücadelenin “*hüsrana uğradığını*” ileri sürüyor. Toplumsal kurtuluş kavgasında, proletaryanın öncülüğünün reddedilmesi ne yenidir, ne de Bookchin ile sınırlıdır. Doğanın yıkımını durdurmak için görüş ortaya koyan birinin, proletaryanın öncülüğüne karşı çıkması tam bir çelişkidir. Kapitalist üretim, doğayla karşıttır.

Kapitalist üretimi ortadan kaldıracak tek sınıf yalnızca proletaryadır. Proletarya sınıf konum nedeniyle kapitalizmi yenerek (yani karşıtı kaldırarak) kurtulabilir. Proletaryanın sınıf tanımı yapıldığında, bu sonuç kaçınılmaz olarak çıkar. Dolayısıyla kapitalizmi yıkacak bir sınıfın öncülüğünü yadsımak, kapitalizmin ayakta kalmasını istemekle eş anlamlıdır.

Bookchin'in dikkate değer değerlendirmeleri de var: “*Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, neredeyse her ekolojik mesele aynı zamanda toplumsal bir meseledir. Aslında... günümüzdeki ekolojik altüst oluşlardır. Dolayısıyla bugün ciddi bir çevre hareketinin kavrayışlı, entelektüel açıdan tutarlı ve çevreyle yakından ilişkili olması isteniyorsa, onun toplumsal ekolojiye dayandırılması gerektiği kanı-sındayım.*” (34)

Ekolojik sorun ya da ekolojik kriz, insanla doğa zorunlu ilişkisi nedeniyle insani bir krize dönüşmüştür: Ekolojik sorunlara yolaçan koşullar, toplumsal-sınıfsal koşullarla bağı içinde görülmelidir. Fakat, analizi burada bırakmamalıyız. Bir çevre sorunu yaratan koşullar, kapitalist toplumsal düzenin koşullarıdır: sorunun toplumsal temellerini doğru koyamazsak, çözümünü de ortaya koyamayız.

M. Bookchin'in “*mistik ekolojistlere*” yönelttiği eleştiri, sorunun çözümünün nerede olacağını bulmada bir ilerleme sağlıyor:

“Mistik ekolojistlerin -diyor Bookchin 'insanlar'ın ve yahutta 'insanlığın' yarattığı ekolojik krizlerden söz etme eğilimi, çağımızın toplumsal ve ekolojik sorunlar için sömürücü bir toplumun bütün insan kurbanlarını suçlamaya fazlasıyla hevesli olan ayrıcalıklı bir zümrenin ekmeğine yağ sürmüştür” (35)

Ekolojik sorunu, toplumsal-sınıfsal bir sorun olarak görmek yerine, sorunu insanlığın yol açtığı bir sorun olarak görmek, kapitalist sınıfı aklamaktır. Çevreci hareketlerin çoğunluğuna hakim olan düşünce budur.

Sorunu ortaya koymak yetmez, çözümünü de göstermek gerekiyor. Çözüm ise Bookchin'in muğlak olarak koyduğu yerde değil. Onun yarım yolda bıraktığı yerin ötesindedir. *“İnsanların bilinci doğanın evrimini yaratıcı bir biçimde teşvik mi edeceğinin ya da insan dışı canlılara ve insanlara karşı son derece yıkıcı bir tavır içinde mi olacağını belirlenmesinde kritik önem taşıyan şey, tam olarak ne tür bir toplum kurduğumuzdur, sadece ne tür bir hassasiyet geliştirdiğimiz değil” (56)* Köklü, eksiksiz, tam bir çözüm bugünkü ilişki türünden, farklı bir ilişki türüne geçilmesindedir.

Bugünkünden farklı bir ilişki türü mümkündür. Bu, komünist insan ilişkisidir. Toplumun tüm yaşamsal sorununun, ekolojik sorunun çözümünün komünist topluma geçişi gerektirdiği net olarak söylenmelidir. Görüşler buraya vardırılmadan çözümden değil, sadece sorundan söz etmiş oluruz. Yeni bir dünya kurma hedefin yoksa, zorunlu olarak eski dünyanın içinde çözüm aramaya başlarsın. Bookchin'in 61. sayfada yaptığı budur. O, *“özgürlüğün Ekolojisi”* ni burjuva toplum içinde *“özgürlükçü yerel yöneticilik”* adını verdiği bir projeyle gerçekleştirme hedefliyor.

Her gerileme, başka gerilemelerin kapısını aralar. Bookchin, kapitalist toplumda durmayıp, Ortaçağ'da kendi projesi için dayanak arıyor: *“Geç Ortaçağ şehirlerinde göze çarpan ve ulus devletin karıştını oluşturan konfederasyon ilkesi de geçmişten derleyeceğimiz özgürlük repertuarına aittir, ancak geç Ortaçağda birçok şehir yönetmiş olan soylu sınıfı bunun dışında kalacaktır. Tarihten, geçmişteki insanların özgür bir toplum geliştirilmesine ilişkin uygulanabilir örnekler sunabilecek olan hümanist yaşam biçimleri ve gerçekçi kurumlar geliştirme usullerini desteklemek geçmişi taklit etme taraftarlığı değildir.”*

Bu, gerici bir anlayıştır. Ortaçağ kentleri, özel mülkiyet temeli üzerine kuruldular. Oralarda yaşam, Ortaçağ sınırlılığına sahiptir. Tarihsel koşulların sınırlılığının yanında, feodal toplumsal düzenin kendi yapısından gelen sınırlılıkları var. Sınırlılıkları olan geçmiş,

gelecek için dayanak olmaz. Kaldı ki, geçmiş devirler ne kadar parlak olurlarsa olsunlar insanlar için esinlendirici olamazlar. İnsanlar daima gelecekte esinlenirler. Öncelikle belirtmek gerekir ki, insanlara daha iyi bir yaşam sunması için düşünülen proleterlerin ilerici olması zorunludur. Ve gelişmiş bir maddi temele dayandırılmalıdır. İnsanlara, özgür, ilerici, zengin bir yaşam sunmalıdır. Geçmişe yönelmek, tarihi yoksullaştırmaktır.

Bugünkü toplumsal yaşam, geçmişe göre çok daha zengin ve çeşitlidir.

Burjuvazi tatminsizdir. Geçmişte ise sınırlı tatmin var. Ne burjuva tatminsizlik, ne geçmişteki sınırlı tatmin! Geleceğin ilerici, eksiksiz, tam, özgür, tatmin edici, zengin ve çeşitlilik içindeki yaşamı... Bookchin'in "özgür doğa" tanımı ve anlayışı: "*Benim görüşüme göre, özgür doğa ancak kelimenin tam anlamıyla ayrıcalık ve tahakkümden arınmış, tamamen katılımcı bir toplumda yaşadığımız zaman ortaya çıkmaya başlayabilir. Ancak ondan sonra kendimizi doğa üzerinde hakimiyet kurma fikrinden arındırabilecek ve doğal evrimin yanı sıra sosyal evrimde de ahlaki, rasyonel ve yaratıcı bir güç olarak hareket etme sözümlü yerine getirebileceğiz*" (62-63)

Kastedilen "özgür doğa" insan öncesi yani kendinde doğa mıdır? Ya da insanlarla ilişki içinde ya da karşılıklı etkileşim içinde olan, fakat, insan karşısında özerk olan doğa mıdır? İkinci durumda, insan doğa karşısında acizdir

Bu ise, insanın doğaya egemen olduğu yakın zamana kadarki, uzun bir tarihsel dönemin öyküsüdür. Konması gereken doğru görüş, doğanın, kapitalizmin tutsaklığından kurtarılmasıdır. İnsanla doğa arasında yeni bir ilişki kurulmasıdır. İnsanın doğayla birlikte evrimidir. Bu ise, sınıfsız toplumu, komünist toplumu gerektirir, zorunlu olarak. Çünkü sınıfsız toplum tahakkümsüz ve ayrıcalıksız toplumdur. Bookchin nasıl bir ekolojik toplum tasarladığını ortaya koyuyor:

"Gelecekte ekolojik bir toplum yaratmayı başaracaksak, bu toplum felsefe, bilim, teknoloji ve rasyonelliğin -büyüden, tanrılara tapınmaktan ve ilkel dinlerden arındırılmış- uzun tarih sonucunda kazandığımız kavrayış, bilgi ve verilerle zenginleşmiş olmalıdır" (65)

Bugünkü doğayı, yani farklılaşmış olan doğayı değil de, insanların ilk dönemlerinde ilişkide olduğu doğaya giderseniz, bugün aşılmış olan, çağdaş insanın hesaplaşmış olduğu tüm o öğelerle karşılaşsınız. İnsanlık, bugünkü ileri gelişme düzeyini, sadece insanın insanla kurduğu ilişki içinde elde etmedi, doğada bu ilişki içindedir. Toplumsal ilişkilerin bir yönü kendi arasındaki ilişkidir; diğer yönü doğayla olan ilişkisidir.

Gelecek toplumun ilişkisi bugünkü toplumun ilişkisinden nitel olarak farklı olacaktır. Toplumsal ilişkilerde nitel bir değişim olursa bu sayede doğayla ilişkiler yeniden düzenlenebilecektir. “Çünkü toplumu dönüştürmeden, kapitalizmin izlediği, felaket getiren ekolojik rotayı değiştiremeyiz.”

(M. Bookchin) Bookchin'in kitabın “Giriş” inde toplumla doğa ilişkisi üstüne yaptığı belirleme: “*İnsanın doğa üzerinde hakimiyet kurma anlayışı, insanın insan üzerinde çok gerçek bir tahakküm kurmasından kaynaklanıyor. Bu bana göre, çok geniş etkiler uyandıracak biçimde kavramların tersine çevrilişiydi*” (69) Bookchin'in kendisiyle övünmesi boşuna insanlar daha en başlarda, doğayla ilişkilerini belirli bir toplumsal biçim içinde sürdürdü. Gens, klan, topluluk, kölecilik, serflik, ücretli emek düzeni bu ilişkinin tarih içindeki değişimini gösterir.

Doğanın insan karşısındaki özerkliğine son verip, onu denetim altına alması, büyük sanayiyle başlar. Doğa güçlerini kendi gücü haline getiren doğayı kürek mahkumu durumuna sokan kapitalist üretim biçimidir. Oysa insanın insan üzerindeki tahakkümü çok eskiye gider. Ama o zamanlar, doğa halen insan karşısında özerktir, dik başlıdır. Bookchin özneci davranarak, tarihi gerçekleri altüst ediyor. Bu aynı zamanda şu anlama gelir; insanın insan üzerindeki her tür sömürüsü ve egemenliğine, tahakkümüne son vermeden, insanla doğa ilişkisi, akla uygun bir biçimde yeniden düzenlenemez. Bookchin bu sonuca daha önce ulaştığını söylüyor: “*Sınıftan çok hiyerarşiye; sömürüden çok tahakküme; salt devletin ortadan kaldırılmasından çok özgürleştirici kurumlara, adaletten çok özgürlüğe ve mutluluktan çok hazza*” deşindiğini ifade ediyor.

Hiyerarşi ve tahakküm tarihseldir, dolayısıyla geçicidir, değişime uğrar. Bu kavramlar, Bookchin'de, metafizik bir değişmez gerçek gibi ele alınıyor. Şu soru durumu açığa çıkartır: Kimin kim üzerindeki sömürüsü ve tahakkümü? Buna verilecek yanıt, bu kavramların toplum biçiminin değişimine göre değişebileceğini gösterir. Tahakkümü uygulayan birey de olsa, sınıflı toplumlarda her birey belirli bir sınıfa aittir. Burada esas olan bir sınıfın diğer sınıf üzerindeki tahakkümüdür. Dolayısıyla toplumlar değişince, bir sınıfın diğer sınıf üzerindeki egemenliği (tahakkümü de) değişir. Öncelikle toplumsal işbölümünün açıklanması gerekir. İnsanlığın toplumsal işbölümüne olan kölece bağımlılığı ortadan kaldırılmadan, gerçek bir özgürlükten söz edilemez. Dolayısıyla Marksistler, toplumsal işbölümünü, sınıfları yaratan koşulların ortadan kaldırılmasını hedefliyorlar. Sınıflarla birlikte, devlet de (sosyalist olan) söner, insanın

insan üzerindeki her tür baskısı sona erer. Yaratılan yeni koşullarda her birey özgür olur.

Bookchin'in kullandığı bu kavramlar, baskı ve sömürü toplumlarının gerçek durumunun üstünü örtüyor. “Özgürlüğün Ekolojisi”nin amacı: “*Bu kitabın 'Özgürlüğün Ekolojisi' şeklindeki başlığı, doğa ile insan toplumunun yeni bir ekolojik duyarlılık ve yeni bir ekolojik toplum içinde yeniden uzlaşmasını- insanın insanla yeniden uyum içine girmesini ifade etmeyi amaçlamıştır.*” (81)

Önce adını doğru koyalım. Yalnızca sınıfsız bir toplum insanla insanın uyumunu gerçekleştirebilir. Bu, komünist toplumdur. Yani ancak sınıfsız komünist toplumda insanla doğa arasında uyumlu bir ilişki içine girilebilir.

Sınıfların kaldırılmasına, sınıf mücadelesiyle varılır. Sınıf mücadelesi ise, sınıf mücadelesi olarak politik mücadele yoluyla gidilir.

Anarşizm sınıfsız ya da ekolojik toplum hedefinden sözeder, fakat, buraya politik mücadeleyle, politik araçlara dayanılarak varılacağına üstünü örter, yok sayar. Bilimsel komünizm, amacı ortaya koymakla kalmaz, amaca götüreceği politik araçların ne olduğunu da ortaya koyar. “*Ekolojik Bir Toplum*”, Bookchin'in kitabı 12 bölümden oluşan, konusu üzerine kapsamlı teorik bir çalışma.

Kaleme aldığımız yazının kısalığı nedeniyle, yalnızca başlığını aktardığımız son bölüm üzerinde duracağız. “*Doğal evrime yeniden girmemiz, insanlığın doğallaştırılması olduğu kadar doğanın insanlaşmasıdır aynı zamanda.*”

Asıl mesele bunun önündeki tarihsel- toplumsal engeli ortadan kaldırmaktır.

İnsanın doğayla uyumlu birlikteliğinin, daha doğrusu birlikte evriminin önündeki engellerden kurtulmadan bunun üzerinde ne kadar durulursa durulsun, bugünkü durum devam eder. Israrla üzerinde durmamız gereken dünyayı değiştirmektir. Bundan daha önemli, daha ivedi ve daha temel sorun yoktur. 'uygarlık' tarihi giderek düpedüz bir antagonizmaya dönüşen bir doğadan yabancılaşma süreci olmuştur.” (429)

Uygarlık tarihi, insanın insan üzerinde sömürü ve baskı tarihidir. Ama uygarlık tarihi, özel mülkiyet tarihidir, sınıflı toplumlar tarihidir. Bugünkü toplum, kapitalist toplum, doğayla bağdaşmazlık içindedir. Ve bu toplum düzenini ortadan kaldırmamız gerekiyor. Bütün yeteneğimiz ve enerjimizle bu büyük tarihsel görevi yerine getirmemiz gerekiyor. Diğer sorunların çözümü buna bağlı. Bookchin asıl sorunu nasıl geçiştiriyor?: “*Kurumlar tartışılırken asıl önemli sorun, var olmalarının gerekli olup olmadığı değil, hangi biçimi -özgürlük-*

çük ya da otoriter- olmaları gerektiğidir.” (442)

Bookchin bir liberal olarak davranıyor. O, burjuva sömürü ve baskı kurumları kendilerine biraz özgürce hareket etme olanağı sağlarsa, bu kurumları tanımaya hazır. Mesela devlet kurumunu ele alalım. Devlet varsa, özgürlük yoktur, özgürlük varsa devlet yoktur. Sorun bu şekilde açık olarak, muğlaklığa, belirsizliğe düşmeden ifade edilmeli. Her bireyin özgür ve kendini çok yönlü geliştirdiği koşulları sağlamak için, bu baskı ve sömürü toplumunu kaldırmalıyız. Asıl mesele budur. Bookchin, kapitalist topluma dokunmadan, bize, ekolojik sorunun çözülebileceğini söylüyor. Bugünkü kuruluşların yerine ne konacak: *“Ekolojik bir toplumun arayacağı şey, yeniden 'kabileleşme' değil; yaratıcı örgünlükçü özellikler zenginliğine sahip olan yeniden komünleşmedir.” (461)*

Öncelikle belirtmek gerekir ki, uğruna dövüşülmesi gereken toplum, bugünkü toplumdan daha yüksek bir toplumdur. Daha yüksek ve ilerici bir toplum. Ancak böyle bir toplum, özgür insanların komünal birliğini sağlayabilir. Ancak toplumsal ekoloji böyle bir toplumda uygulanabilir. Bu durum net belirtilmedikçe, tarihsel olarak aşılmış olanın peşinde koşup durursunuz.

Daha yüksek bir toplum nasıl bir eylemle gerçekleşir: *“Gelecekteki bir toplumun yönetimiyle öylesine bütünleşmiş olan doğrudan eylem, kendi paralelini, toplumu değiştirmek için doğrudan eylemin kullanımında bulur” (464)*

Bunu daha ileri götürelim. Bilinçli, amaçlı, örgütlü eylem. Ancak örgütlü doğrudan eylemler bizi sonuca götürebilir.

Mücadele Birliği
6-20 Aralık 2017
Sayı: 38
(Çek-A1)

TARİHİN YENİ YANLARI

Tarih, günümüze kadar, bize, sosyalizme geçişin farklı biçimlerini gösterdi. 1917 Sosyalist Ekim Devrimi, Sovyetler tarafından, iktidarın ele geçirilişini; Doğu Avrupa ve Asya'da, 40'lı yılların toplumsal devrimleri, halk demokrasili iktidarı ve yüzyılın diğer devrimleri, yeni ve daha yüksek bir topluma geçişin çeşitlilik gösterebileceğini ortaya koydu. Kuşkusuz tarih, gelecekte sosyalizme geçişin yeni ve çok zengin örneklerini gösterecektir.

Sosyalizme geçişte, devrimci dönemin ürünü ve eseri olan politik geçiş biçimlerinin tüm çeşitliliğine karşın, devrimler ortak yönlere ve ortak yasalara sahiptir. İlk, sosyalizme geçişin biçimi nasıl olursa olsun, bu geçiş ancak zora dayalı devrimle gerçekleşebilir. Burjuvazinin sınıf egemenliği ancak devrimci tarzda yıkılabilir. Ve bununla bağlantılı olarak, sosyalizme ancak proletaryanın devrimci diktatörlüğüne dayanılarak geçilebilir. Bilimsel sosyalizmin kurucuları, komünist topluma geçiş üzerine son derece net, açıklayıcı ve yön gösterici görüş ortaya koydular. Komünizmin bu konudaki literatürü ve tartışmaları yüklü ve zengindir. Dünya işçi sınıfının sınıf savaşı tarihi ve sosyalizm tarihi bu konuda büyük bir pratik yaratmıştır.

Sosyalizme geçiş biçimlerinin farklılığı, her ülkede, tarihi gelişmenin farklı oluşundan ileri gelir. Her ülkenin ekonomik gelişmesi, toplumsal ilişkileri, diğer ülkelerle karşılıklı ilişkisi ve etkileşimi, politik durumu ve sınıf savaşımının gelişimi, sosyalizme politik geçiş biçimini belirler. Ekonomik temel, son durumda, kararlayıcıdır. İdeolojik politik vb. üst yapı ise tarihin ileriye doğru gelişmesini kuvvetli olarak etkiler. Proletaryanın devrimci ideolojisi, toplumu dönüştürücü bir güçtür. Tüm yüzyıl boyunca süren proletaryanın dünya genelindeki sınıf savaşımı ve devrimlerin, devrimci teorinin kitleleri dönüştürmede ne denli etkin bir rol oynadığını biliyoruz. Lenin'in yapıtları, devrimci teori ve politikanın sınıf savaşında ne kadar etkin olduğunu anlamamızı sağlayan birer eğitici kaynaktır. Lenin'in eserleri, proletaryanın sınıf kavgasını yürütürken nasıl da her somut duruma göre taktik uyguladığının zengin örnekleriyle doludur.

Diyalektikçi olan Lenin, tarihsel gelişmenin somut aşamalarının ve tarihin yeni yanlarının çözümlenmesine büyük önem verir. Şubat 1917'den sonra Rusya'da yeni bir somut durum doğar. Tarihin yeni bir yanı ortaya çıkar. Bolşeviklerin daha önce programlaştırdığı devrimci iktidar biçimi, öngörülen yol ve biçimde değil, tarihsel gelişme tarafından daha özgün biçimde gerçekleştirilir. Ortaya çıkan, bir taraftan burjuvazinin iktidarı, bir taraftan, bunun yanında ve ona karşıt biçimde oluşan Sovyet İktidarı. Lenin büyük bir titizlikle yeni durumun analizine girişti. Ortaya çıkan iktidar ikiliği özgün bir durumdur ve Rusya'nın o dönemki somut durumu ve diğer ülkelerle karşılıklı ilişkisi tarafından biçimlenir. İleriye doğru gelişmesinde tarih, toplumların karşısına yeni yanlarını çıkarır.

Marksistler, tarihsel gelişmenin önümüze, bir alt aşamadan bir üst aşamaya, bir alt toplumdaki bir üst topluma geçişte, tahmin edilenden daha çeşitli ve zengin, daha renkli, daha özgün mücadele yolları vb. çıkarılabileceğini bilirler. Komünistler, tarihin ileriye doğru boyutlanmasının ortaya çıkaracağı yeni gelişmeleri, tarihin yeni yanlarını göz önünde tutarlar ve tutmalıydılar. Özellikle devrimci hareketin fırtınalı yükseliş dönemlerinde, Parti mücadelesinin koşullarında elle tutulur değişimler oluşur.

Tarihin kendi istediği gibi, ya da kendi tasarımlarına göre gelişeceğini düşünenler yanılığa düşmekten kurtulamazlar. Gelişme karşıtların mücadelesidir. Sınıflı toplumların tarihi, karşıt sosyal sınıfların mücadelesi olarak gelişir. Ama sınıflar savaşı çeşitli aşamalardan ve uğraklardan geçer. Yanılığa düşmemek için, nesnel koşulları ve öznenin mücadelesini büyük bir ciddiyetle çözümlmeliyiz.

Marx, Engels ve Lenin'in devrimci teorisi, tarihsel gelişmeyi anlamamız için bize bir bakış ve bir irdeleme yöntemi veriyor: Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm. Bilimsel sosyalizmin kurucuları, devrim dalgasının Batı'dan Doğu'ya kaydığını ortaya koyarken bu yöntemi değişen dünya koşullarına uyguladılar. Lenin ve diğer Marksistler, kapitalizmin tekelleri kapitalizm aşamasına dönüştüğü 20. yüzyılın başında, yeni bir tarihsel dönemin başladığını çözümlledi. Artık devrimler çağı başlamıştı. II. Enternasyonal'in eski parti anlayışı, sınıf savaşının yeni dönemini, devrimler çağını karşılayamazdı. Yeni tarihsel koşullarda, proletaryanın sınıf savaşı ancak yeni tip proletarya partisiyle, Leninist Parti'yle sürdürülebilir. Yeni tip parti ya da devrimi gerçekleştirme anlayışına göre örgütlenme proleter devrimler çağının en etkin gücü oldu.

Fakat zaman içinde, diyalektik anlayışın yerini mekanik ve dogmatik bir anlayış aldı.

Özellikle de 20. yüzyılın ikinci yarısında, yeni tip proleter parti anlayışı, devrimci içeriğinden uzak, oportünist ve biçimsel bir hale getirildi. Bunun kaçınılmaz sonucu, devrimci mücadeleden uzaklaşan, uzlaşmacı, edilgen, gelişen sınıf kavgasına ayak uyduramayan parti ve örgütlerin ortaya çıkışı oldu.

Latin Amerika'da olsun, bu topraklarda olsun sınıf mücadelesi ancak devrimci sınıf mücadelesi olarak sonuca ulaşabildiği halde, II. Enternasyonal tarzı çalışma yürüten uzlaşmacı sosyalist hareketler devrimci olmayan dönemlerin hareket tarzında ısrar ettiler. Çalışmalarını örgütlenme, kitle partisi olma, eğitim, etkisiz politik kampanyalar vb. çerçevesinde yürütmeye devam ettiler. Onların içine düştükleri edilgenlik, sınıf işbirliği politikasının sonuçları ortaya çıkar çıkmaz, gerçek devrimci hareket, başka bir yol izledi. Devrimci dönemin mücadelesi, devrimci olmayan sınıf mücadelesi değil, devrimci sınıf mücadelesidir.

Sonuç alıcı yöntemler, devrimci yöntemlerdir. Latin Amerika ülkelerinde gerilla savaşı, bu topraklarda 71 devrimci çıkışı bu anlayışla harekete geçti. Giderek devrimci mücadele yolu, en etkin, en sürükleyici ve gerçekten sonuç alıcı proleter mücadele yolu oldu. Kuşkusuz gerçek devrimci hareket ilk çıkış noktasında kalmadı. Bugün proleter devrimci sınıf hareketi çok daha nitelikli, deneyimli ve yetkindir. Burada asıl kavranması gereken proletaryanın kurtuluş kavgasında, zafere giden yolun ve mücadele biçimlerinin ne olduğunun gelişen ve değişen tarihsel koşullara dayanılarak ortaya konmasıdır.

Tarihsel materyalizm yalnızca geçmişe değil, güncel gelişmelere ve geleceğe de uygulanmalıdır.

Kapitalizm sıçramalı çöküşte; kapitalizmin çöküş dinamikleri çok hızlı ilerliyor.

Devrim dünyada ve bu topraklarda güncel. Dolayısıyla devrimin güncelliğinden hareket etmeyen hiçbir hareket dağılıp gitmekten kurtulamaz. Devrimci dönemde, yeni bir toplumsal devrimler çağında devrimci olmayan dönemlerin hareket biçimini sürdürenler, bu dönemde hiçbir şekilde etkin olamazlar.

Tarihsel gelişme temposu çok hızlı. Tarih, kısa tarih. Bu, şu demektir ki, yüzyılları alan gelişmeler, artık, bir yılda gerçekleşiyor. Tarihin hızlanması, yoğun olması proletaryanın yararına. Çünkü amacını daha kısa sürede gerçekleştirebilir. İnsanlığın bugünkü noktaya gelmesi tarihteki bir dizi değişikliğin sonucudur.

Tarihin kısa sürede büyük bir yol alması, tarihsel gelişmenin yeni yollarının daha kısa sürede karşımıza çıkması demektir. Nesnel

toplumsal gelişmelerin ve devrimci sınıf savaşını temposunun bu denli süratli olması, devrimci komünist partiyi, değişen koşulların, tarihin ortaya çıkan yeni yanlarının gerektirdiği mücadele, örgütlenme vb. yeteneğini geliştirmeye zorluyor.

Proletarya evrensel kurtuluş kavgasında, kendini tarihin çeşitli aşamalarının görevlerini yerine getirmekle sınırlandırmaz. Toplumsal varlık koşulları nedeniyle proletarya için esas sorun tarihi (dünyayı, toplumu) değiştirmektir. Böylece, proletarya tarihsel bir sınıf olarak davranır. Ama önceki tarihsel sınıflardan, insanal bir tarih oluşturma amacıyla ayrılır.

Maddi koşulların evrensel gelişme derecesi, insanal tarihin olanaklarını yaratmıştır. Güncel devrim bu olanakları, gerçeğe dönüştürecektir.

Mücadele Birliği
20 Aralık 2017-3 Ocak 2018
Sayı: 39

DEVİRİMİN DÜNYA KOŞULLARI

Proletarya hareketi, içeride devrimci dinamiklere dayanmanın yanı sıra, dünya proletaryasının etkin destek ve dayanışmasına sahip olduğu ölçüde güçlüdür.

Burjuvaziye karşı savaşında, uluslararası işçi dayanışması, proletaryanın gücü ve üstünlüğüdür.

Devrim gücünü yalnızca içeriden almaz, aynı zamanda, uluslararası ilişkilerden alır. Sınıf savaşının alanı tüm yeryüzüdür. Dünya sahnesinde uluslararası burjuvazi, proletarya karşısında birleşik bir dünya gücü olarak hareket eder. Karşındaysa, dünya proletaryasının savaşan güçleri var. Bu güç, çağımızın en etkin ve tarihin gidişini belirleyen güçtür.

Uluslararası ilişkilere sahip olmak sınıf savaşında sosyalizme karşı savaşta, burjuvazinin bir avantajı olmuştur. Burjuvazi birçok yerde ve bir çok kez uluslararası alandaki geniş ilişkisine dayanarak ayakta kalabilmiştir. Ve emekçilere, ezilen kitlelere karşı mücadelede sınırlı belli sonuçlar almıştır. Proletarya artık, burjuvazinin bu üstünlüğüne son vermiştir. Proletarya ve her ülkede devrim, dünya düzeyinde geniş ilişkilere ve desteğe sahiptir. Her ülkede devrimin bir koşulu olan bu durum, devrimci taktik ve strateji çizilirken kesinlikle göz önünde tutulmalıdır.

Burjuvazi uzun bir tarihsel dönem, toplumun yönetici sınıfı olmasından ileri gelen, yönetme tecrübesine sahiptir. Dolayısıyla burjuvazi emekçilere karşı sınıf savaşında ve sosyalizme karşı mücadelesinde, yönetme tecrübesinden her zaman yararlanmışır. Bu, onun başka bir üstünlüğüydü. Ama dünya proletaryası da, yönetme tecrübesine sahiptir. O bu tecrübeyi sınıf savaşının uzun deneyiminden geçerek ve yüz yıllık sosyalist toplum pratiği sırasında kazanmıştır.

Yönetmeyi, doğrudan demokrasi sürecinden geçerek, doğrudan demokrasi örgütlerinde yer alarak öğrenmiştir. Proleter demokrasisi ve onun çeşitli biçimleri, en demokratik burjuva cumhuriyetten daha üstündür, ona karşıdır, demokrasinin en yüksek biçimidir. Demokrasiden demokrasizliğe geçiştir.

Proletarya bu konuda da burjuvazinin üstünlüğüne son vermiştir.

Burjuvazi halen geniş bir uluslararası ilişkiye sahiptir. Halen büyük bir dünya gücüdür, ekonomik, politik ve askeri bir güçtür. Devletler sisteminde etkindir. Ancak dünya proletaryasının devrimci hareketi karşısında eski üstünlüğüne sahip değildir.

Toplumsal devrimin dünya koşullarını irdelemeye ve açıklamaya devam edelim.

Kapitalist toplumsal sistemin çöküş dinamiklerinin hızlı bir şekilde işlemesi, proletaryanın kapitalizmi tasfiye etmesi için en uygun koşulları yaratmıştır.

Marx, kapitalizmin ileri gelişme aşamasını "Sosyalizme dönüşüm süreci" olarak tanımlar. İşçi sınıfı, toplumsal devrimle, bu dönüşümü gerçekleştirebilir ve devrimci dönüşüme dayanarak insanlık tarihinde yeni bir çağı başlatabilir.

20.yüzyıl devrimler yüzyılı oldu. 21. yüzyıl da zorunlu olarak devrimler yüzyılı olacak. Zaten bu yüzyıl perdelerini küresel isyan ve ayaklanmayla açtı.

Birçok yerde ayaklanmalar devrim halini aldı. Her şeyin karşısına gebede olduğu günümüzde, burjuva toplumun sosyalizme dönüşümü, 21. yüzyılın içeriğidir.

Sermayenin tarihsel eğilimi tek tekele doğrudur. Sermaye bugün daha az uluslararası tekelin elinde birikmiş durumdadır. Bu şu anlama gelir: Bir taraftan bir avuç tekel, karşı tarafta ise toplumsallaşmış insanlık. Çelişki bu kadar bariz, sınıf savaşımı bu denli keskin. Çelişki dünyadaki emekçiler ile toplumsallaşmış insanlıkla uluslar arasında değil; ezilen kitlelerle dünya çapındaki tekeller arasındadır, emekle sermaye arasındadır. Sermayenin az sayıdaki tekelin elinde birikmesi, sosyalizm için ileri düzeyde bir alt yapının maddi koşullarının hazır olması demektir. Bu toplumsal yapı sosyalizme dönüşme sürecindedir.

Tarihin bu en devrimci dönemi son çeyrek yüzyılda dünya çapında oluşan eylemlerle ilerliyor. Tüm bu sarsıcı ayaklanmalar dünyada devrimlerin objektif şartlarının nasıl olgun olduğunun göstergeleridir. Dünyadaki güncel durum, her ülkede, devrimin başarıya ulaşması için büyük olanaklar sunuyor. Proletarya kapitalizmin ezdiği tüm kitlelere öncülü ederek devrimi gerçekleştirmeye giriştiğinde sadece içeride değil, dünyada da oluşan ve derinleşen devrimci durumdan hareket etmiş olur.

İnsanlar, bugünkü gelişmiş üretim araçlarına el koyduğunda ya da daha doğru bir anlatımla, proletarya tüm toplum adına, kapitalist mülkiyetteki üretim araçlarına el koyduğunda üretim araçlarının ortaklaşa denetimine dayanarak daha iyi bir toplumda yaşayabilir ve daha iyi bir

hayat sürdürebilir. Böyle bir toplum kurulabilir. İnsanları dünyanın her yerinden kapitalizme karşı harekete geçiren, geçmiştekilerden daha ileriye giden devrimlere yönelten dinamik yeni bir dünya kurma hedefidir. İnsanlar içinde buldukları toplumdan daha yüksek bir toplumun koşulları oluştuğu zaman eski toplumu terk eder. Bu koşullar oluşmadıkça insanlar eski toplumu terk etmez. Buna karşılık insanal bir toplumun koşulları eski toplumda bir kez oluştuğundan sonra hiç kimse insanları eski toplumda tutamaz. Eski dünyaya karşı her yerde başkaldırır. Yüzyıldan fazla bir zamandır kapitalist dünyaya karşı devrimci ayaklanmalara başvurmasının maddi temeli ve bilimsel açıklaması budur. Ve başladığı ayaklanmanın başarıya ulaştığı her yerde yeni bir dünya inşa ediyor.

İnsanlar yeni şeyler için savaşırlar.

Kapitalizm, çöküş dinamiklerinin işlemesiyle hızla çözülüyor ve çöküyor. Burjuva toplumun çürümesi çok derin. İnsanlığın kültürü, bütün kazanımları, varlık koşulları yok olmayla karşı karşıya. Kapitalizmin geldiği nokta; eski toplumsal düzeni yıkıp yeni bir toplumsal düzen kurmayı her bakımdan bir zorunluluk haline getirdi. Bu durumda hiç bir baskı engel, insanları yeni şeyler uğruna savaşımdan yeni bir yaşam için mücadeleden alıkoyamaz. Bu mücadele hangi açıdan bakılırsa bakılsın nihai mücadeledir.

İnsanlık proletaryanın öncülüğünde bu son kavgayı kazanmalıdır. Kapitalizm tüm modern gelişmesine karşılık insanı ilkel varolma, sağ kalma savaşıyla yüz yüze bırakıyor. İnsanın yaşamının anlamını olmak ya da olmamak durumuna indiriyor. Marx'ın belirttiği gibi "Barbarlık yeniden ortaya çıkıyor, ama bu kez uygarlığın bağrında ve onun bütünleyici bir parçası olarak" Ancak yeni şeyler uğruna, sosyalizm uğruna savaşarak insanlığı barbarlıktan kürek cezalarından, zindanlardan, kadınları kölelikten kurtarabiliriz.

Ama yalnızca bu kadar değil. Bu koşullara ve duruma son verecek devrimci bir yön tüm dünyada geliyor. İnsanlığın geleceği devrimci sınıf kavgasının gelişmesinden ve şiddetlenmesinden doğar. Bu sonuç kitlelerin devrimci öncüsü proletaryanın ve devrimci proleter partinin yürekli ve her şeyi göze alan mücadelesine bağlıdır.

Mücadele Birliği
10-24 Ocak 2018
Sayı: 40

YOĞUNLAŞMA VE DEVRİM

Teorik olarak üzerinde durduğumuz olayların yoğun gelişimi, günlük dilde de kullanılıyor. Bu kadar yaygın kullanılmasına karşın, olayların yoğun-yüklü oluşu karşısında bilinçsiz yaklaşım sergileniyor.

Olayların yoğunlaşması, karşıt güçler, karşıt sınıflar, ezen ve sömürenle, ezilen ve sömürülenler arasındaki karşıtlığın yoğunlaşmasının kaçınılmaz sonucu ve ifadesidir. Yoğunlaşan, büyüyen, artan, katlanan ve daha yüksek biçimlere dönüşen, işçi ve halk eylemidir. Kapitalistlerin sınıf egemenliğini yıkmaya yöneldiği için tarihsel devrimci eylemdir.

Karşıt güçler arasındaki karşıtlıkların, sınıf savaşımının, kitle eylemlerinin yoğunlaşması, devrimi doğurur. Olayların, egemen güce karşı gelişen devrimci mücadelenin büyümesinden, genişlemesinden, tek kelimeyle yoğunlaşmasından söz edenler, bu çelişmeli tarihsel gelişmenin devrimi gündeme getirdiğini de belirtmek zorundadır.

Bilindiği gibi devrimci durum, başka zamanlar görülmeyen kitle eylemlerinde olağanüstü bir artış, büyük bir yoğunlaşma demektir. Kitlelerin eylemlerinde görülen büyük artışın temelinde, yığınların kapitalist toplumda karşılanamayan köklü, yaşamsal istemleri var. Bu istemler insanca koşullara kavuşmayı hedefleyen istemlerdir. Dolayısıyla toplumun yeni bir temelde ve yeni baştan örgütlenmesini gerektirir. Kısacası emekçi halk kitlelerinin toplumsal kurtuluşunu gerektirir. Ve ancak, sınıfların olmadığı komünist toplum insanlara insanca koşulları sağlayabilir.

Proletaryanın devrimci eylemleri olmadan, toplumsal devrim olmadan, tüm bu dönüşümler gerçekleştirilemez. Bu topraklarda proletarya ve halklar yıllardır, devrimci eylemleri geliştirmek için ısrarlı davranıyorlar. Bu, devrimde ısrardır. Yeni bir gelecek kurmada ısrar, burjuvazinin ve devletin en ağır saldırıları altında devam ettirildi. Eylemlerini sürdürmekle kalmadı, şiddetlendirdi ve yüksek düzeylere çıkardı. İşçi sınıfı üretim araçlarını kendi mülkiyetine almadıkça özgürleşemez. Özgürlük ise, emekçi ve sömürülen yığınların eylemi en ileri biçimlere çıkarılarak gerçekleştirilir.

Bu sonucu almak için, öncelikle, devrimci teori kitleleri kavramalı, onlara götürülmelidir. Ama bu yeterli değildir. Kitleler de teoriye yönelmeli, onu kavramalıdır. Diğer bir anlatımla, proleter devrimci parti, proleter kitlelere dayanmalı proletarya da proletarya partisiyle bütünleşmelidir.

Bu yönde büyük bir gelişmeye tanık olduk. Devrimci sınıf partisinin programatik görüşleri, kitlelerin en ileri, en tutarlı, en devrimci kesimleri içinde maddi bir güce dönüştü. Mücadeleci emekçi kitlelerle parti arasında bu şekilde bir ilişki, bir bütünleşme oluştu. Âmâ devrimde zafer için bu ilişkinin daha da geliştirilmesi gerekiyor.

Devrimci komünist partinin, sınıf bilinçli işçilerle ilişkisini güncel burjuva topluma karşı gelişen, güncel sınıf kavgasında somutlamalıyız.

Yığınsal devrimci savaşım, dönemin, devrimci durumun öne çıktığı en etkili mücadeledir. Yığınların devrimci savaşımı Haziran halk ayaklanmasında o güne kadarki en ileri noktaya vardı. Bunu takip eden zamanda yığınların devrimci eyleminin yoğunluk derecesi yükseldi. Devrimi gerçekleştirme güncel hedefiyle, yığınların, toplumsal mücadelesini güçlendirmek ve yüksek biçimlerine dönüştürmek, Leninist partinin güncel devrimci taktiğidir. Taktiğin başarıya ulaşması devrimci yöntemleri gerektirdiği çok açık.

Küçük-burjuva sosyalizminin istem ve yöntemleri devrimci kitlelerin gereksinmelerini, kapitalizmin ötesine ve ilerisine varan insanal ve özgür bir yaşam istemlerini hiçbir şekilde karşılayamaz. Sınıf savaşına ve devrime dayanmayan, zorunlu olarak burjuva diktatörlüğü çerçevesinde kalır. Proletarya bu çerçeveyi aşarak, daha ileriye giderek kendisini ve insanlığı kurtarabilir. Anlaşılabacağı gibi emekçilerin istemleri köklü, derine giden bir devrimi gerektirirken, diğerlerinin görüşleri, burjuvazinin sınıf egemenliği sınırlarını aşmayan küçük-burjuva demokrat görüşlerdir.

Küçük-burjuva harekette yaygın olan diğer bir eğilim ise, sayıları milyonlara ulaşan, nitelik olarak da devrimcileşen kitlelerin devrimci savaşımını, ne ideolojik olarak ne mücadele anlayışı, ne de örgüt anlayışı olarak yönetecek bir konumda olmadığı için, bireysel eylemlere yöneliyor. Bu tip hareketler devrimci kitle hareketlerinin çok gerisinde duruyorlar.

Gezi sırasında böylelerinin nasıl ayaklanmanın peşinde sürüklediklerini gördük.

Bu grupların tümü, kendilerini günlük mücadelenin akışına öylesine kaplıydılar ki, ve günlük mücadelenin başarılarını öylesine abartıyorlar ki, bununla tatmin oldular ve bunun ötesini göremez oldu-

lar. Nasıl sağlanırsa sağlansın, günlük başarılar onlar için her şeydir, hatta kitlelerin izlemesi gereken bir "zafer"dir. Buradan da anlaşılacağı gibi, bu bakışta güncel pratik politik bir görev olarak, devrimi örgütlemek, iktidarı ele geçirmek, emekçilerin toplumsal kurtuluşu yok. Her iki eğilim birbirinden farklı gibi görünse de politik özü aynıdır: Oportünizm.

Bu oportünist özü işçilerin anlaması kolay olmuyor. Küçük-burjuva hareketlerin durumu doğru kavranmalıdır. Bu grupların her iki eğilimi de, sosyalizmi hedeflediklerini, devrimi savunduklarını ve kendilerinin devrimci olduğunu, söylüyorlar, ya da öyle gösteriyorlar. Ama bu güçlük onların gerçek çalışmaları gözlemlenerek anlaşılabilir. Şu gerçek onların tüm durumunu ortaya koyar. Onlar, günlük başarılar uğruna mücadeleyi öne çıkartarak, abartarak, bu yolla devrim uğruna mücadeleyi ileriye ertelemiş oluyorlar. Bu topraklarda devrimci durum yok diyerek, kitleler henüz devrime hazır değil diyerek vb. yolla devrime ciddi bir biçimde hazırlanmayı emekçilerin gündeminden çıkarmaya çalışıyorlar.

Sınıf bilinçli işçiler bu oportünist özü çok iyi kavramalıdır.

Devrimci işçi sınıfı, kapitalistlerin sınıf egemenliğini devirmek için gelişen devrimci kavgaya öncülük etmeli ve bu kavgayı sonuna dek götürmelidir. Günlük savaşımın çarpışmalarında yer alırken, temel devrimci amacı gerçekleştirmeyi güncel olarak hedeflemelidir.

Devrimi başarmanın koşulları ilk defa bu denli bir araya geldi. Kitlelerin devrimci kavgası her geçen gün biraz daha yoğunlaşıyor. Eylemlerin yoğunluğunun en ileri noktaya götürerek ve en yüksek biçimlere dönüştürerek devrimi başarabiliriz.

Mücadele Birliği
24 Ocak-7 Şubat 2018
Sayı: 41

DEVRİMCİ TEORİ PROLETARYANIN EVRENSEL KURTULUŞKAVGASININ BİR SİLAHIDIR

Marksist teori temelinde, burjuva ve küçük burjuva anlayışlara karşı ideolojik mücadele, işçi sınıfının devrime hazırlanmasıyla sıkı sıkıya bağıntılıdır. İdeolojik mücadelenin, emekçi sınıfın kurtuluşu kavgasındaki zorunlu rolüne karşın, işçi sınıfı hareketinde bunun öneminin göz ardı edildiği görülüyor. Sınıf mücadelesinin iktidar sorunu etrafında yoğunlaştığı bir sırada, ideolojik savaşın öneminin daha da arttığı çok açıktır.

Bilimsel, sağlam teorik görüşlere dayanarak, ideolojik alandaki en karmaşık sorunları çözebiliriz. İdeolojik alandaki en karmaşık sorunları açıklığa kavuşturmak, devrimci işçilerin politik bilincinin gelişmesini sağlar. Böylece işçiler, ideolojik mücadelede teorik yetkinlik kazanırlar.

Teorik olarak, entelektüel olarak gelişme gösteren işçiler, küçük-burjuva sosyalizminin emekçiler üzerindeki etkisine karşı ideolojik mücadelede daha ileri bir konumdan hareket etmiş olurlar. Mücadeleci devrimci işçilerle ideolojik kavgada, kaybeden taraf küçük-burjuva hareketler olur. Bu mücadele küçük burjuva hareketlerin dağılmalarıyla sonuçlanır. Böylece, ayaklarına vurulmuş küçük-burjuva prangalarından kurtulan proletarya, düşmanıya daha iyi mücadele eder.

İşçi sınıfıyla kapitalistler arasındaki sınıf savaşı ideolojik alanda da tüm sertliğiyle ve kesintisiz olarak sürüyor. İşçiler, komünistler nasıl ki burjuvazinin etkisinde kalan emekçi kitleleri kazanmak için, burjuva sınıfa karşı etkin bir ideolojik mücadele yürütüyorsa; burjuvazi de, işçi sınıfını etkilemek için yoğun bir ideolojik çaba içinde. Devrimci işçiler, Marksizm-leninizmin devrimci teorisiyle donanmış, eğitimden geçmişse, burjuvazinin işçilere yönelik ideolojik çabaları da o kadar etkisiz kalır.

Ancak dünyayı devrimle değiştirme hedefiyle hareket edenler, burjuva topluma karşı etkin bir ideolojik savaşım verebilirler. Dünyanın devrimci dönüşümü amacından vazgeçmiş biri, ne burjuvaziye karşı mücadele yürütebilir, ne de dünyayı doğru biçimde açıklayabilir. Geriye, devrimci ve bilimsel değeri olmayan, ezberlenmiş, sığ, kaba ve içeriksiz laf yığını kalır.

Marksizmi dünyayı değiştirme amacına bağlı olarak kavramayanlar, onun devrimci özünü hiçbir zaman anlayamazlar. Oportünist bir anlayışa sahip olanlar, marksizmi, burjuvazinin kabul edebileceği bir düzeye indiriyorlar. Dolayısıyla, Marx'ın devrimci teorisini, işçi sınıfının bu etkin silahını, bir mücadele silahı olmaktan çıkarıp, bir fikir egzersizi durumuna düşürüyorlar. Marksizm, onların literatüründe bozulmuş haldedir. İdeolojik mücadeleyle, marksizmin devrimci, dönüştürücü özünün yeniden öne çıkarılması gerekiyor.

Bu konuda, işçilerin başvuracağı yayınlar, Leninist Parti'nin yayınlarıdır. Marksizmin devrimci özüne dayanan Leninist Parti yayınları, devrimci işçilerin elinde etkin bir silahtır.

İşçilerin en mücadelecı ve en devrimci kesimlerini bilimsel sosyalizmin devrimci görüşleriyle donatmak, onları, burjuvazi ve küçük burjuva ideolojisi karşısında salt korumak değildir; onları, daha iyi mücadele etsinler diye, ideolojik olarak silahlandırmaktır.

İleri işçilere kazandırılması gereken, olaylar karşısında kendi kavrayışlarını ortaya koyma yeteneği kazandırmaktır. Devrimci emekçilerin entelektüel kapasitesini güçlendirmektir.

İşçi sınıfı, burjuvazinin ve burjuva partilerin elinde bir oyuncak konumuna düşmek istemiyorsa, onların her adımını, her kararını teşhir etmeli; karşıtına karşı kesintisiz ideolojik mücadeleyle, emekçilerin bilincini keskinleştirmelidir.

Bilgisini ve bilincini durmadan geliştirmek, proleter sınıf için, devrimde öncülük rolünün bir gereğidir. Sınıfların karşılıklı ilişkisinin, uluslar arası ilişkinin karmaşık olduğu günümüzde, tüm bu karmaşık durumu açığa kavuşturmak ve emekçilerin tüm bu ilişki karmaşası içinde yönünü doğru olarak çizebilmesi için, komünist bilincimizi güçlendirmek zorundayız.

Sağlam, bilimsel, devrimci bir teorik temele dayandırılırsa, küçük burjuvaziyle ideolojik mücadelede yön tayini yapılabilir. Çünkü bu mücadele karmaşıktır. Küçük burjuva hareketler, küçük burjuva sosyalizmi anlayışına sahip olmalarına karşın, kendilerini proleter sosyalist, proleter devrimci, komünist olarak gösteriyorlar. Burjuva partilerinin peşine takılıp gittikleri sırada, yayınlarında daha fazla devrim, sosyalizm lafları ederek, içinde buldukları durumla-

rının, gerçek politik zeminlerinin üstünü örtmeye çalışıyorlar. İleri işçilerin bu durumu görmeleri için, teorik eğitimden geçmeleri gerekiyor.

Mücadeleci işçiler, bir siyasi hareketi değerlendirirken, faaliyetinin ve tarihinin bütünlüğünü göz önünde bulundurmalıdır. Fakat bir değerlendirmenin yapılabilmesi için, belirli düzeyde devrimci eğitim zorunludur. İşçilerin teorik eğitimi için, zengin bir Marksist literatür, dünya proleter hareketin büyük bir deneyimi, eğitici bir proleter sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihi var. Öğrenmek için yoğun bir çaba içinde olmalıyız.

Devrimci teori, işçi sınıfının büyük amacını gerçekleştirmede bir silahtır. Bunun kavranması halinde, teorik çalışmaya daha büyük bir ağırlık verileceği açıktır. Devrimci teorinin, burjuvazi karşısında bir üstünlük sağladığı, eski toplumun yıkılmasında ve yeni bir toplumun kurulmasında etkin bir rol oynadığı sosyalizm uğruna verilen devrimci kavranın tüm tarihi boyunca tanıtılmıştır. Yakın tarihi inceleyen herkes, bu gerçeği görür.

Hangi sloganlar işçi sınıfının burjuvazi üstünde üstünlük sağlama için bir silah rolünü oynayabilir? Bunu anlamak için, devrimci kitleler sloganların içeriğine bakmalıdır.

Atılan sloganların devrimin güncelliğine dayanıp dayanmadığına, emekçi halk kitlelerine günün ana, ivedi, öne çıkan görevi olarak emeğin devrimci iktidarını hedeflemesine ve devrimin her zaman ilk eseri ve belirtisi olan geçici devrim hükümetini kapsamasına özellikle dikkat etmelidir. Sosyalizm uğruna mücadele ve devrimin stratejik temel görevlerinin bütünlüğünü içermektedir.

Emekçi kitlelere sınıf savaşının yükseltilmesini ateşleyen sloganların yerine, devrimci değeri olmayan, içi boş sloganlar götürüldü. Bu dönem, tamamen sona ermelidir. Kitleler, gerçek devrimci sloganlarla eylemlere katılmak için çaba içinde olmalıdır. Buradan da anlaşılacağı gibi, doğru sloganların seçimi için, ideolojik mücadele vermek gerekiyor.

Peki devrimci sloganların hedeflediği burjuvazinin iktidarı, hangi yolla yıkılabilir?

Bunun için devrim deneyimlerine ve somut duruma bakılmalıdır. Kapitalist ülkelerdeki devlet yapılanması ve karşılıklı sınıf ilişkilerinin durumu, burjuva sınıf egemenliğinin ancak devrimci sınıf savaşımıyla, ancak devrimci tarzda yıkılabileceğini gösteriyor. Somut duruma ve zengin devrim deneyimlerine rağmen, halen, işçi sınıfı içinde, sosyalizme geçişin barışçıl, parlamenter, ılımlı ve sınıf işbirliği yolundan söz edilebiliyor. Bu tartışma, devrimcim arksizmle

oportünizm arasında yüz yıldan fazla bir zamandır sürüyor. Ancak, devrimlerin büyük pratiği ve somut sosyo-politik durumu bizi doğruluyor. Buna rağmen, sorunun net olarak anlaşılması için ideolojik mücadele yürütmek, büyük bir önem taşıyor.

Küçük-burjuva çevreler, burjuvaziye karşı kesin bir zafer sağlamamızın önünde her zaman engel çıkaracaklardır. Sınıf işbirliği ve uzlaşma onların toplumsal doğalarından kaynaklanıyor. Bu uzlaşmacı eğilime karşı, kesin ve uzlaşmaz bir mücadele verilmezse, uzlaşma eğilimi en kritik bir anda, son elli yılın içinde ve en son Gezi'de görüldüğü gibi, burjuvazinin içinde bulunduğu zor durumdan çıkmasına hizmet edebilir. Bu açıdan bakıldığında, ideolojik mücadele, devrimin zaferiyle kesin olarak bağıntılıdır.

Yıllardır, küçük-burjuvazinin politik anlayışına, örgütlenme ve çalışma biçimine karşı ideolojik mücadele yürütüyoruz. Verilen ideolojik mücadele, işçilerin en tutarlı, en ileri ve en devrimci kesimlerinin düşünsel şekillenmeleri sağlandı. Devrime önderlik edecek öncü işçilerin gelişmesi gerçekleştirildi.

Burjuva anlayışta, teori pratikten kopuktur. Devrimci marksizmde, burjuva anlayışın tersine, teori pratikten kopuk olarak ele alınmaz. İşçi sınıfı, yürüttüğü sınıf savaşımını, teorik ve pratik mücadele bütünlüğüne dayandırdığı zaman, hiçbir güç onu yenemez.

Mücadele Birliği

7-21 Şubat 2018

Sayı: 42

HAREKETİN GELİŞİMİ DÜŞÜNÜLENDEN DAHA HIZLI, YOGUN VE BECERİKLİ

Kitlelerin uyanışları, harekete geçmeleri, burjuvazi karşısında kendilerine ait bir politika izlemeleri, örgütlenmeleri, kısacası, kitlelerin toplumsal hareketinin gelişmesi çoğu kez, düşündüğümüzden daha becerikli ve hızlı olmuştur 19. Yüzyılda ve 20. yüzyılda karşılaşılan bu durumla, bugün de karşılaşılıyor.

Her ülkede büyük halk kitlelerinin hareketinin yoğunluğu, mücadeleye ve örgütlenme yeteneği, hızı ve gelişme derecesi aynı değildir fakat, düşünülenin hep ilerisine geçmiştir. Türkiye ve Kürdistan'da yarım yüzyıldır bu şekilde gelişiyor, buna karşın, kitlelerin devrimci hareketinin gerçek gelişmesi hakkında eksiksiz, tam, derinlikli bir kavrayış ortaya konamamıştır. Halk kitlelerinin gerçek toplumsal hareketi, küçük-burjuva dar kavrayıştan daha derinlikli, gelişkin ve ileri bir noktada oldu.

Bu belirlemeler ancak, kapitalizmin tarihsel gelişmesi doğru kavrandığında anlaşılabilir. Burjuva toplum, maddi koşulların, üretici güçlerin gelişmesine bağlı olarak gelişen bir toplumdur. Tam da maddi temelin, toplumsal üretici güçlerin gelişmesi sonucu, burjuva mülkiyet ilişkileri, çağdaş üretici güçlerin gelişmesine ayak bağı olur. Bu toplumun gelişmesi, sınıf karşıtıkları ve uzlaşmaz sınıf çelişkileri temelinde gerçekleşir. Sınıf karşıtıklarının iç çelişkilerinin gelişmesi bir noktada, toplumun çözülüp dağılmasını getirir.

İşçi sınıfı, burjuva toplumun çözülüşünün odak noktasını oluşturuyor. İşçi sınıfı tüm ezilenleri ve sömürülenleri kapitalizmin bas-kısından özgürleştirir. Tam da bu nedenle kendisini de özgürleştirir. Ya da kapitalistleri ve kapitalizmi -kendi karşısını- ortadan kaldırarak, kendini de ortadan kaldırır. Dolayısıyla burjuva toplumun tarihsel gelişmesi sonucu daha çok işçi tarihsel görevinin bilincine varıyor.

Daha çok işçi kapitalizme karşı devrimci kavgaya atılıyor. Proleter kitlelerin devrimci kavgaya atılmaları umulandan daha hızlı ve büyük yığınlar halinde gerçekleşiyor.

Proletarya, toplumsal konumu nedeniyle, büyük kitleler halinde devrimci saflara katılıyor. Burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin arasında bulunan birçok insan - ki sayıları sürekli artıyor- kendi toplumsal konumlarını terk edip, toplumsal devrime katılıyor, sosyalizmin saflarında yer alıyorlar. Sosyalizmin dünyada artan etkisi, marksist dünya görüşünün etkileyciliği, bilimsel yöntemlere dayanması vb. burjuva toplumun birçok eğitilmiş, kültürlü insanının emekçi sınıfın yanında yer almasını getiriyor. Sonuç olarak, her geçen gün daha fazla sayıda insan sosyalizm ve devrim saflarında yer alırken, bunda çok yönlü etkenlerin rolü olduğu gözardı ediliyor.

Bu, çağımızın, yüzyılımızın, günümüzün toplumsal bir gerçeğidir: Halklar, yalnızca buldukları ülkelerdeki kitlelerin toplumsal mücadelelerinden etkilenmekle kalmazlar, dünya devriminin ilerlemesinden ve çeşitli ülkelerdeki devrimci olaylardan da etkilenirler ve bu etkilenme sonucu sosyalizme yönelirler. Tarihin en devrimci dönemini küresel olarak yaşıyoruz. Dolayısıyla bu etki süreklidir. Bu demektir ki, bir ülkede devrimci mücadele zayıf olsa da, çağımızın devrimci bir çağ olması ve dünyada devamlı olarak devrimci olaylara sahne olması nedeniyle insanlar dünyanın en uzak köşesinde de olsalar bu durumdan etkilenirler.

Kitlelerin üzerinde etkide bulunan, onları devrimcileştiren başka etkenler de var. Kapitalizmin ekonomik krizleri, emperyalist savaşlar ve yol açtığı acı ve yıkımlar geniş emekçi kitleleri, kapitalizme karşı sola, sosyalizme, devrimci mücadelelere yöneltiyor. Geçen zaman içinde yaşanan toplumsal felaketlerin biricik kaynağının kapitalist toplumsal düzen olduğu daha çok insan tarafından anlaşılmıştır.

Özce, burjuva ekonomik ve toplumsal sistem, insanlarda gelecek umudu yaratmıyor, ama insanca geleceğe dair büyük bir özlem yaratıyor. Dolayısıyla büyük kitleler, gelecek özlemlerini gerçekleştirmek için tereddütsüz sosyalizm saflarında yerlerini alıyorlar.

Sosyalizm, kitleler açısından yalnızca bir etkilenim değil. Kitle-

lerin bilincinde iyice yerleşmiştir. Bu büyük gelişmenin sonucu, her yerde, milyonlarca insan, sosyalizm propagandası yapıyor. Yeni yeni insanları sosyalizme kazandırıyor. Burjuvazi, yeni kuşakların sosyalizme yönelmeleri karşısında eli-kolu bağlı durumda.

Yalnızca bu da değil, komünist şair, romancı, sanatçı, düşün insanı verdiği büyük sanat ve teorik yapıtlarla dünyanın her tarafından kesintisiz olarak insanları komünist hareketin arasına katıyor.

Marksizm kitleler arasında maddi bir güç durumunda. Sosyalizm yalnızca bir teori değildir; sosyalizm politik bir harekettir ve yeni ve ileri bir toplumsal düzendir.

Bunun tarihteki etkisi şuradadır ki, tarihe güçlü bir itiş vermiş, insanlar dönüşüme uğratılmıştır. Mücadelenin ve devrimci hareketin ilk aşaması, daha sonraki tarihsel aşamasıyla karıştırılmamalıdır. Sosyalizmin ilk dönemlerinden farklı olarak, bir tarihi var.

Bir görüş kendi malzemesiyle iş görmeden önce tarihin sunduğu malzemeye dayanır. Yani kendine ait bir bakış açısı oluşturmadan önce, kendisinden önceki görüşlere bağlanır. Marx ve Engels'in kendilerine ait bir bakış açısı oluşturmaları bu şekilde gelişir. Marx, bu süreci tam bir açıklıkla belirtir:

“Alman felsefesinin fikirleri ve ideolojisine karşı, birlikte kendi bakış açımızı geliştirmeye” karar verdik. “asıl hedefimize, kendimize ait bir bakış açısına ulaşmıştık.”

Devrimci işçi sınıfına ait bir bakış açısının, devrimci bir dünya görüşünün oluşmasının tarihi önemi şuradan gelir ki, o güne kadar materyalizmi geliştiren düşünürler, görüşlerini toplumsal alana uygulamadılar. Teoriyle pratik onlarda kopuktu.

İlk kez, Marx ve Engels bilimi, teoriyi toplumsal alana aktardılar. “Bu andan itibaren bilim, tarihi devrimin bilinçli ürünü haline gelir; kuramsal olmaktan çıkarak devrimci olmuştur.” (Marx)

Teoriyle pratiğin birliği sağlanmış, teori kitlelerin sosyal pratiğiyle birleşmiş, devrimci olmuştur. Devrimci teori, işçi sınıfının elinde toplumu dönüştüren bir silah olmuştur. Bu andan sonra devrimci teori, tarihe, proletaryanın sınıf savaşımına yeni bir itiş vermiş ve onu hızlandırmıştır.

İşçi sınıfı, devrime hazırlanırken 19. yüzyılın ortalarında, üzerinde durduğu örnekler Fransız devrimi ve İngiliz iktisadıydı. 20. yüzyılda ve bugün ise, devrime hazırlanırken irdelediği devrimler esas olarak proletaryanın toplumsal devrimleridir.

Çünkü proletarya kendine ait görüşleri, bağımsız politikası olan, bir sınıf olarak davranan, kendi tarihi -burjuvaziyle karşıtlık içinde- ve sosyalizmin tarihi -kapitalizme karşıtlık içinde- var. Bu, yoğun ve

zengin bir tarihtir. Proletarya yeni bir toplumsal devrimler çağına girerken, zengin bir proleter devrimci mücadele ve sosyalizm pratiğine dayanıyor.

Sosyalizm, devrimci proletarya, insanlığın geleceğini tayin eden, yön veren, biçimlendiren bir güçtür. Bu andan itibaren tarih, kısa tarihtir. Ezilen ve sömürülenler, emekçi insanlık amacına çok daha kısa sürede ulaşır.

Bütün sorun, komünizmin öncüsünün sürece bu bilgi ve bu bilinçle hazırlanmasında.

Mücadele Birliği
21 Şubat-7 Mart 2018
Sayı: 43

KAPŞAMLI DEVRİMCİ POLİTİK MÜCADELE

Devrimci durum ve devrimin güncelliği, koşullarında kritik sorudur, hangi mücadele biçimi, hangi eylemler kitleleri devrime hazırlar ve dönüştürür? Proletaryanın devrim deneyimleri, kitleleri devrime esas olarak hazırlayan mücadelenin devrimci nitelikli mücadele olduğunu gösteriyor. Esas olarak en ileri devrimci eylemler kitleleri dönüştürür.

Reformist hareketlerin burjuvaziye ve onun devlet aygıtına dokunmayan ılımlı, etkisiz, devrimci güncel hedeften yoksun sıradan protesto eylemleri, kitleleri devrimcileştirip, dönüştüremez, onları devrime hazırlayamaz. Reformistlerin temel aldığı barışçıl, parlamenter mücadele, kapsam olarak dardır. Parlamento dışı politik mücadelenin kapsamı daha geniştir. Sınıf savaşımının gerçek alanı, parlamenter mücadele dışındadır. Burjuvaziyle işçi sınıfı ve diğer emekçiler arasındaki en tayin edici kapışma, sokaklarda yürütülüyor. En kapsamlı politik kapışma sokaklarda, alanlarda, fabrikalarda veriliyor. Kitleler tam da, devrimci kavganın yükseldiği esas alanlarda bizimle birlikte oldular. En kapsamlı politik mücadelenin dışında kalanlar, en sınırlı, en dar ve en geri kitle çizgisinde ısrar edenler, devrimci sınıf mücadelesinin gelişimine ayak uyduramazlar.

Politik ve toplumsal yaşam, çok canlı, çok hareketli, akışkan, gelişim ve dönüşüm içindedir.

Yeni ve canlı bir toplum kurmak iddiasıyla hareket eden bir siyasi hareket, bu son derece canlı, dinamik, hareketli, politik ve top-

lumsal mücadeleyi kucaklayamaz, ona yön veremezse, kendini mücadeleden dar alanına hapseder ve kendini, kendi yarattığı rüzgara kaptırsa, zamanla çöküntüye uğrayıp, dağılmaktan kurtulamaz.

Sınıf savaşı, dünya çapında yürütülen bir savaştır. Her ülkedeki işçi sınıfı, yalnızca, içerideki gerici burjuva güçlere karşı savaşım vermekle kalmıyor, dünya burjuvazisine, uluslar arası gericiliğe karşı da savaşıyor. Dolayısıyla sınıf savaşımının dünya sahnesinde meydana gelen her büyük değişim, içerideki sınıf savaşımını şu ya da bu düzeyde etkiler. Dünyadaki ekonomik ve toplumsal ilişkiler sürekli bir alt üst oluş içindedir. Gelişmenin, ilişkilerin, olayların bu kadar hızlı gerçekleştiği güncel koşullarda, proletaryanın devrimci sınıf partisi, yeni gelişmeleri karşılayacak yetenekte olmalıdır.

Yani bir devrimler çağının devrimci görevlerini yerine getirecek etkinlik göstermelidir.

Yetmişlerde daha kapsamlı mücadelelerden çekilen ve uzun süreli devrimci mücadeleyi göze alamayanlar doksanlarda “başka biçimde” mücadele adına, tüm dünyada çoktan başarısızlığa uğramış eski reformist çiziyi sürdürmekten başka bir şey yapmadılar.

Onlar varsın iflas etmiş yasalıcı, barışçı ve kitlelerin en geri eylem çizgisinde ısrar etsinler, bu topraklarda elli yıldır kapitalistlerin sınıf egemenliğine ve politik aygıtına karşı en ileri gidebilen devrimci eylemler, esas olarak kitleleri eğitiyor, dönüştürüyor ve devrime hazırlıyor. Bütün 20. yüzyılın toplumsal devrimlerinin deneyimlerinin doğruladığı gerçek budur.

Burjuva egemenliğinin işçi sınıfı tarafından devrimci tarzda yıkılmasının somut sonucu, bir çok ülkede sosyalizme geçilmesidir. Fakat, burjuva sınıfa karşı, devrimci mücadele yöntemlerine başvurulmasının sonucu çeşitli ülkelere sosyalizme geçilmesiyle sınırlı değildir; gerçek devrimci mücadelenin ve en ileri devrimci eylemlere başvurulmasının, yani devrimci mücadele yolunun yönetsel değeri vardır. Bu yöntem, dünyayı devrimci tarzda değiştirme yöntemidir. Geçen yüzyılın toplumsal devrimleri devrimci mücadele yöntemine dayanarak yapıldığı için, dünyada emekçiler üzerinde devrimleştirici bir etki yarattı. Emekçi kitleler, devrimci mücadeleye büyük bir sempati besliyor. Bu, kitlelerde yerleşen, emekçilerin kurtuluşunun ancak devrimci biçimde gerçekleşeceği şeklindeki bir bilince dayanıyor.

İşçi sınıfının toplumsal devrimi, öncelikle bir yöntemdir. Emeksermaye çelişkisinin çözüm yöntemidir. İktidarı ele geçirme yöntemidir. Proletarya devrimi iktidar sorununu çözerek; devrimci iktidara dayanarak toplumun dönüşümünü gerçekleştirir.

Devrimci yöntem, kapitalizmden komünizme geçiş dönemi boyunca önemini korur. Geçiş dönemi, devrimci bir dönemdir. İşçi sınıfı ve diğer emekçiler tarafından koşulların devrimcileştirilmesidir, devrimci sürecin devam ettirilmesidir. Devrimci bir dönem olmadan; devrimci döneme denk gelen işçi sınıfının siyasal biçimi olmadan sosyalizmin kuruluşuna geçilemez.

Devrimin sorunlarını bugünden tartışmalı; devrimin nasıl gerçekleştirileceği ve nasıl devam ettirileceği ana çizgileriyle ortaya konmalıdır. Devrimin örgütlenmesinin pratik bir sorun haline geldiği koşul ve durumda, emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin görevleri bütün canlılığı ve kapsamlılığıyla ele alınmalıdır. Son otuz yıldır, gerçek devrimci hareketin temel devrimci görevlerini her gündeme getirişimizde, devrimci olan ne varsa “aşırı uç” ya da “hayali” olarak karşılandı. Fakat yaşam öğreticidir.

Gerçeklere karşı çıkmak, karşı çıkanların geriliğini gösterir. Gerçekler sonunda, Haziran Halk Ayaklanması’nda (Gezi’de) kendi gerçeklerini kendisine karşı çıkanlara da kabul ettirdi. Karşı çıkılan, devrimci durum, iç savaş, devrimci ayaklanma, geçici devrim hükümeti, devrimin örgütlenmesinin pratik politik bir sorun olduğu, özetle, devrimin güncelliği, yüzeysel, ezberci ve bilinçsizce kabul edilmeye başlandı. Ancak, bir gerçeği kabul etmek ve ona uygun davranmak, onu hayata geçirmek farklı şeylerdir. Devrimin güncelliği lafta kabul ediliyor fakat pratikte yadsınıyor.

31 Mayıs (Gezi) Ayaklanması, orada yer alan siyasal güçler için, pratik ölçüttür.

Herkes kitlelerin sosyal pratiğinden geçerken sınanmıştır. Her renk ve çeşitte küçük burjuva hareket, ayaklanmayı daha ileriye götürecek bir politik anlayışa sahip olmadıklarını kanıtlamıştır. Küçük-burjuvazi ve onun toplumsal konumundan hareket eden reformist hareketler devrimi, toplumsal doğaları gereği sonuna kadar götüremez, yarı yolda bırakırlar. Devrimci işçiler ve onların devrimci sınıf partisi, devrimi kesin sonucuna dek götürecek konumdadır. Otuz yıldır attığı “Zafere Kadar Devrim” sloganı, devrimi kesintiye uğratmadan başarıya ulaştırmayı ve bunu güvenceye almayı hedefliyor. Zafere Kadar Devrim, Marksist-Leninist devrim anlayışını ifade eden slogandır. Kapsamlı politik mücadelenin hedefini büyük bir kesinlik ve keskinlikle ortaya koyar.

En köklü ve en kapsamlı politik dönüşüm, toplumsal devrim olmadan gerçekleşemez. Toplumsal devrim, işçi sınıfı iktidarı ele geçirene kadar, bir program ifadesidir.

Toplumsal devrim, işçi sınıfı iktidarında, düşünsel dünyadan, gerçeklik dünyasına dönüşür. Tam da, programdaki soyut devrim terimini somut duruma uygulanacağı koşullarda bulunuyoruz.

Olgunlaşan devrim koşulları devrime nasıl çevrilecek? Mücadele biçimleri sorunu, bir seçenek olarak değil, somut, tarihsel şartlarda kitlelerin yürüttüğü pratik mücadelenin pratik gereksiniminin karşılanması sorunudur. Eylem biçiminin hangisinin olacağıın belirlenmesi, emekçilerin mücadelesine itiş veren, bu mücadeleyi başarmayla ilişkilidir. Ancak devrimci yöntemlere dayalı eylemler, yığınsal devrimci savaşım, kitlelerin pratik mücadele ihtiyaçlarına yanıt verebilir. En ileri devrimci eylemler, eylemlerin en yüksek biçimleri, isyan ve ayaklanma kitleleri eğitir –devrimci eğitim-, dönüştürür, devrime hazırlar ve devrimi hızlandırır. Leninist Parti, bu politikayı yıllardır, ısrarla sürdürüyor.

Bu, pratik devrimci bir politikadır.

Mücadele Birliği

7-21 Mart 2018

Sayı: 44

ÖTESİNE VE İLERİSİNE

Bir toplumsal sistem, tarihsel dönem, bir süreç ne kadar uzun sürerse sürsün değişmek zorundadır. Çağımızda değişim, çok daha kısa sürede gerçekleşiyor. Günümüzde olaylar hızlı ve yoğun olarak yaşanıyor. Dolayısıyla sonuçlar daha çabuk ortaya çıkıyor. Yalnızca genel olarak çağımızdan, dünyadaki durumdan söz etmiyoruz.

Türkiye ve Kürdistan'dan söz ediyoruz. Devrimci işçiler ve devrimci işçilerin partisi, içinde bulunduğu dönemden, somut toplumsal durumdan hareket eder. Partinin görüş, taktik, politika, örgütsel çalışma ve mücadelesi, işçilerin sınıf kavgasına bir itiş verme, harekete yeni bir kalkış noktası kazandırma ve devrim mücadelesini yeni bir bütün olarak daha ileri taşıma rolünü oynaması için ortaya konur. Ancak tarihin kısa tarih olduğu yani içine girilen her yeni dönemin kısa süre içinde değiştiği ve yerini yeni olayların meydana geldiği yeni bir döneme bıraktığı düşünülmeden, partinin mücadele taktikleri, hareket tarzı ve mücadele biçimleri neye göre belirlenecektir?

Her tarihsel dönemin kısa sürmesi olayların çok yoğun olması ve hızlı olarak yerini yenilerine terk etmesi tarihin gelişimi üzerinde devrimci bir rol oynuyor. İşçilerin kurtuluşunu daha erken gerçekleştirmesini getiriyor. Tarih karşıtların mücadelesinin tarihidir. Dünya proletaryasının dünyayı değiştirmede geldiği yer ve dünya devriminin gücü nedeniyle, karşıtların savaşımında tarihsel girişim üstünlüğü proletaryadan gelmektedir. Devrimci bir tarih anlayışı olmayanların, tüm bu gelişmeleri ortaya koyması beklenemez.

Sınıf savaşına karşı, kitlelerin toplumsal mücadelesine öncülük etmek isteyen işçilerin sınıf bilinçli partisi, taktiğini, politikasını, mücadelesini hareketin kendisinden çıkarmalıdır. Hareket bir momenten başka ve daha ileri bir momente doğru yol alırken, parti, önceki

momentte ya da eski aşamada kalamaz. Bu, hareketin gerisine düşmektir. Darkafalı, dar düşünceli, kalın kafalı küçük burjuva siyasetler hareketin çıktığı moment, aşamayı yok sayarak yeni dönemde, eski günlerin, aşılmış dönemin taktiklerini sürdürmek isterler. Mücadelenin ilk dönemiyle daha ileriki dönemlerinin görevlerini birbirine karıştıranlar, gelişmeyi karşılayamadıkları için, devrimci kavganın dışına düşmekten kurtulamazlar.

31Mayıs'ta patlak veren Haziran halk ayaklanması karşısında Leninist Parti dışındaki tüm siyasi hareketlerin içine düştükleri durum, içinde bulunduğumuz sürecin nasıl hızlı değiştiğini anlamamalarının bir sonucudur. Fakat devrimci ayaklanma patlak verince, söylemlerini hemen yeni duruma göre ayarladılar. Burjuva çevrelerde de böyle bir çaba görüldü. Bütün bu çevreler Gezi'ye sahip çıkıyor onun sloganlarını kullanıyorlar. Gezi ayaklanması, devrimin gücünü tüm topluma gösterdi. İktidar sahiplerinin işçilere, halklara geçmişi aşan bir düzeyde saldırı yönelmeleri, devrimin gücünden ileri geliyor.

Haziran günleri devrime dönüşmedi, ya da devrim kadar ileriye gidemedi. Âmâ devrim için uygun bir ortam yarattı. Devrimin gerçekleşmesi için mücadelenin bugünkü düzeyi yeterli değildir. Devrim için bu düzeyin ilerisine gidilmelidir.

Daha ileri gitmek, iktidarı ele geçirmek, emeğin devrimci iktidarını kurmak ve böylece devrimi başarıya ulaştırmaktır. Devrimin ilk iktidar organı Geçici Devrim Hükümetidir. Devrimin derinleşmesi, GDH'nin başvuracağı devrimci önlemlere bağlıdır.

En devrimci araçlara başvurulmadan emekçi kitleleri sosyalizmin inşasına katan özgür bir ortam gerçekleşmez. Toplumun hayatında tarihi bir rol oynayan devrimci iktidar ancak halk kitlelerinin devrimci zoruna dayanan eylemlerle kurulur. Ezilen ve sömürülen yığınların devrimci eylemleri olmadan, yığınsal devrimci savaşım olmadan, devrimci zor olmadan gerçek demokrasi ve gerçek özgürlük gerçekleşeceğini söylemek, devrimci sınıfı kavgasını sulandırmaktır, mücadeleyi geriye düşürmektir.

Devrime yürüyen kararlı kitlelerle mücadeleyi geri çekmek isteyenler arasında bu görüş farklılıkları, çatışma devrimin zaferine kadar devam eder.

Devrimin geldiği nokta ve gücü karşıtlar tarafından da kabul ediliyor. Haziran ayaklanması sırasında ilk oluşumları ortaya çıkan ayaklanma organları kitlelerin yaratıcılığının eseridir. Bugün ilk örneklerini gördüğümüz devrimci mücadele organları yarınki ayaklanmalarda daha gelişmiş ve belirginleşmiş olarak karşımıza çıkacaktır.

Devrimin başarısı, ayaklanma organlarının, iktidar organları olarak hareket etmesine bağlıdır. Ayaklanma organlarının iktidar organları olarak davranmadıkları yerlerde, devrim başarısızlığa uğramıştır. Buradan şu kesin sonuç çıkar: Halk ayaklanması sırasında ortaya çıkan ayaklanma organları, devrimi yarı yolda bırakmamalı, zaferi güvenceye alıncaya dek, devrimi devam ettirmelidir. Devrimci işçiler, dünyadaki toplumsal devrim deneyimlerini bu bakış açısıyla irdelemelidir.

Devrim deneyimleri devrimci dönemlerde, kitlelerin burjuvaziye karşı devrimci zora dayanan doğrudan mücadelesi devrimci sınıf savaşında karşıtlarına karşı, onlara rağmen mücadele organlarının şekillenmeye başladığını, bu mücadele araçlarının eylemlerin üst biçimlere dönüşümüne bağlı olarak daha yüksek biçimler aldığını ortaya koyar. Geçici Devrim Hükümeti'nin dayandığı mücadele organları burjuva iktidarının yanında ona karşı hareket eden bu organlardır. GDH, devrimci önlemlere bu devrimci araçlara dayanarak başvurur. Tam demokrasinin, halk demokrasisinin ve gerçek özgürlüğün sağlanması GDH devrimci tarzda hareket etmesine bağlıdır.

Sınıf bilinçli işçiler GDH'ni, somut, güncel, ivedi bir hedefi önlerine koyarak burjuvazinin kabul ettiği sınırların dışına çıkar. Küçük burjuva reformist hareketlerin ufkunun ötesine ve ilerisine giderler. Reformist ve oportünist hareketlerin GDH'ni kendilerine en uzak, en yabancı görüş olarak görmelerini küçük burjuvazinin toplumsal dogmasını göz önünde tutunca anlaşılabilir bir tavır değildir.

Demokrasi ve özgürlük emekçi ve sömürülen halkın devrimci gücüyle devrimci öfkesinin ve devrimci enerjisinin harekete geçirilmesiyle kazanıldığı halde uzlaşmacı siyasetler diplomatik yollarla bu sorunu çözebileceklerini düşünüyorlar. Hükümet gündeme süngüyü dayamışken Marx'ın 1848 Frankfurt Meclisini eleştirirken söylediği şeyi yapıyorlar. Parlamentar alıştırma yapıyorlar, en iyi gündeme en iyi anayasa peşinde koşuyorlar. Reformistlerin tüm girişimleri, tüm iktidarın süngüler karşısında ne işe yarar ki?

Fakat yaşam öğreticidir, sınıf kavgası eğitici. Mücadelenin pratik zorunlulukları burjuvazinin sınıf egemenliğiyle karşı karşıya gelen herkesin, her grup ve sınıf kapitalistlerin egemenliğinin bu güne kadar yapılan eylemlerden daha devrimci, daha etkin, daha ileri ve üst biçimlere çıkan eylemlerle yıkılacağını öğretiyor ve gelecekte de öğretecektir. Proleter kitlelerin ve proleter devrimci partinin güncel devrimci görevi, burjuva çevrelerin ve küçük burjuva reformizminin ortaya koyduğu düzeyi aşarak demokrasi ve özgürlük mücadelesine tam sınıfsal anlamını kazandırmak ve kitlelerin top-

lumsal hareketini zafere götürecektir araç ve yöntemlerini güçlendirmektedir.

Bu topraklarda yıllardır bütün yoğunluğu ve hareketliliğiyle süren devrimci mücadelenin zafere ulaşması için doğmuş olan olanaklar, bugün her zamankinden daha fazladır. Günün proleter devrimci görevi, gelişmenin ve sınıf savaşımının bize sunduğu olanakları gerçeğe, devrime dönüştürmektir. Görev ancak devrimci sınıf partisinin öncülüğünde başarılabilir. Proleter devrimci partinin öncülüğü olmazsa, bu devrimin zaferinin olanaksızlığı demektir.

Mücadele Birliği
28 Mart-11 Nisan 2018
Sayı: 45

DEVİRİM ENGELLERİ AŞARAK İLERLİYOR

Bu topraklarda devrim mücadelesi, tam elli yıldır, bütün yoğunluğu ve şiddetiyle sürüyor. Devrim, uzun süreli, sert ve sancılı bir süreçten geçerek zafere ulaşabilir. Bu gerçeklik, bugün çok daha iyi anlaşılabilir durumda.

Devrim toplumsal bir temel üzerinde, yani evrensel bir temel üzerinde hareket eder. Bu toplumsal temel her yerde aynı olan emek-sermaye ilişkisidir.

Bunun yanında devrim, geliştiği ülkelerin tarihsel, politik vb. özgün koşulların etkisini taşır. Biz, her ülkedeki devrimin gelişimini anlamak için, birbiriyle karşılaştırabiliriz. Lenin, bu yönteme Rusya'daki Sovyet devrimiyle, o süreçte patlak veren Alman ve Macar devrimleriyle karşılaştırarak başvurur. Ve bu ülkelere de proletaryanın, Rusya proletaryasından daha iyi örgütlendiğini söyler. Biz de bu yöntemi kendi devrimimizle, çeşitli ülkelerdeki devrimleri karşılaştırarak kullanabiliriz.

Öncelikle toplumsal devrimlerin hangi koşullarda gerçekleştiğini bilmemiz gerekiyor. Proletaryanın toplumsal devrimlerinin bazıları daha az sürede, bazıları da daha uzun sürede zafere ulaştı. Çok kısa sürede sonuca gidenler bile yıllarca sürdü. Yine her ülkede devrim, derecesi farklı da olsa yoğun devrimci bir mücadelenin sonucunda başarıya kavuştu. Devrimlerin hepsi sancılı bir sürecin sonunda doğmuştur. Şiddetli savaşımardan geçmesi bakımından da, birbirinden bu yönden düzey farklılığı gösterse de, tümü de devrimci zora başvurarak hedefine varmıştır. Emperyalist-kapitalist sistemin orta yerinde, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri devrimci zora başvurmadan hedefine asla ulaşamaz. Biz bu topraklarda gelişen devrim mücadelesini, geçen yüzyılın toplumsal devrimleriyle karşılaştırırken, belirttiğimiz koşulların bütünlüğü açısından baktığı-

mızda, Türkiye ve Kürdistan devriminin bir çoğuna göre, daha zor koşullar altında ilerlediğini görüyoruz. Devrimci mücadele yoğunluğu, zora dayanması ve sancılı bir süreç olarak gelişmesi içinde tam 80 yıldır sürüyor. Bu karşılaştırmayı yaparken belirtmek gerekir ki, birçok ülkede devrim, burada gelişen devrimden daha güç koşullar altında yapılmıştır. Bununla beraber örgütlenme, pratik ve taktisyenlik yönünden daha iyi durum gösterdiler.

Sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihinden, devrimlerin zengin deneyimlerinden çok şey öğrendik ve öğrenmeliyiz. Devrimlerin başarıları kadar, başarısızlıklarından da öğrenmeliyiz. Çünkü devrimlerin zaferleri kadar, yenilgileri de eğitici.

Devrimimizin gelişimini daha bütünlüklü olarak ortaya koymak için diyalektiğe başvurulmalıdır. Devrim kavgası tekelci kapitalist düzene karşı yükselirken çok güç koşulları yenmek durumunda kalırken; aynı zamanda geçmişte yapılan devrimlere göre daha ileri tarihsel şartlar içinde gelişmesi nedeniyle, kesintisiz zafer yürüyüşünde daha gelişkin nesnel temellere ve olanaklara dayanıyor. Kendi yarım yüzyıllık deneyimi ve devrim eğitiminin yanında dünya devrimlerinin enin deneyimlerine de dayanıyor. Kısacası, toplumsal devrimi başarmak için gerekli olan birçok koşul bir araya gelmiştir.

Sınıf savaşımının pratik birikimini derslerini, sonuçlarını üzerinde taşıdığı gibi, proletarya enternasyonalizminin ve sosyalizmin pratik-teorik birikimini de kendi sınıf kavgasına uygulayan Türkiye ve Kürdistan proletaryası, devrimci kitleler ve bir bütün olarak devrimci güçler kapitalizme karşı mücadelenin yeni sürecine daha ileri nitelikleriyle giriyor. Bu güçler, bu nitelikleriyle, hareketi daha ileri götürebilir. Bunun uluslararası proletaryanın mücadelesine etkisi şuradadır ki, burada gelişen, yükselen devrimci kavgaya, dünya devrimini hızlandırıyor ve onu güçlendiriyor.

Devrimci hareketin, onyıllar boyu en ağır saldırılar altında mücadele yürütmesi, geniş halk kitlelerinin üzerinde devrimci eleştirici bir etki yarattı. Sosyalizm düşüncesi ve devrim, ezilen ve sömürülenler içinde derin kök saldı.

Bunun somut bir göstergesi, gittiğimiz her yerde sosyalizme sempati duyan hazır kitlelerle karşılaşmaktır. Bu insanlar, faşizme ve sermayeye karşı kavgaya atılıyorlar, ya da her an atılabilecek durumdadır. Dolayısıyla devrimci etkinin çok ilerisindedir.

20. yüzyılın tüm proleter devrimlerinden şu ortak sonucu çıkarıldı. Devrimin zafere ulaşması; mücadelenin, eylemlerin kendi yüksek biçimlerine çıkarılmasına ve eylemlerin en ileri noktaya dek götürülmesine bağlıdır. Ve ancak bilinçli ve ileri bir amaç yönünde

yapılan bilinçli etkinlik kitleleri etkileyebilir ve harekete geçirebilir. Ancak bilinçli ve ortak bir amaç için biraraya gelen kitleler, burjuvazinin sınıf egemenliğini alaşağı edebilirler. Ancak yeni ve daha ileri bir toplum hedefiyle hareket eden bir politik hareket, devrimi zafere taşıyabilir. Yeni bir toplum, komünist toplum uğruna mücadele etmeyen bir hareket kendine ne kadar “marksist-leninist”, “komünist” ya da “sosyalist” dese de, burjuva çerçeveyi aşamaz. Böyle bir hareket yani gerçek proleter devrimci hareket bugün, devrimin güncelliğinden hareket eder.

Yaşam öğreticidir. Üretim araçlarının özel mülkiyeti kaldırılmadıkça, sömürücü sınıflar ortadan silinmedikçe emekçilerin kurtuluşundan söz edilemez ancak toplumun sermayeden özgürleştiği bir yerde emekçi halkın hakları gerçekleştirilebilir. Bugünkü toplumsal koşullar patlayıcı toplumsal durumun, sınıfların kaçınılmaz çatışmasının alanıdır. Bugüne değin devrimci patlamalar bugünkü koşullardan ve bundan doğan bunalımda oluştu. Bu koşullar devam ettikçe, yeni toplumsal patlamalar kaçınılmazdır.

Kapitalist toplum, proletaryayla kapitalistlerin birliğine dayanıyor. Bu birlik ortadan kaldırılıp yerine karşılığı dışılayan yeni bir birlik kurulmadıkça bugün toplumun karşısına çıkan sorunlar daha derin, daha yıkıcı ve daha şiddetli hale gelir. Ama toplum önünde duran sorunları çözebilir. Çünkü bugünkü koşullar içinde çözümünü de içerir. Bizim görevimiz, çözümü gerçekleştirecek güçleri örgütlemek ve harekete geçirmektir. En güç koşullarda savaşım yürüten bu güçler, çözümü pratikte gerçekleştirecek yetenektedir.

Çözümü, yani yeni toplumun doğumunu hızlandırabiliriz. Yeni bir topluma geçişi hızlandırmak ancak devrimi hızlandırmak yoluyla olabilir. Devrimi hızlandırmak, proletaryanın tüm ezilen ve sömürülenlerin burjuva egemenliğe karşı sürdürdüğü devrimci mücadeleyi desteklemek, güçlendirmek, halk kitlelerinin devrimci ayaklanmasını örgütlemek ve pratikte yönetmektir.

Kitlelerin devrimci kavgası çok güç koşullardan, en ağır faşist saldırılar ve çok şiddetli çarpışmalardan geçerek bugünkü ileri düzeye geldi. Ama kesintisiz devrim yürüyüşünün zaferi için daha fazla şey yapmak ve daha ileri gitmek gerekiyor.

Mücadele Birliği

11-25 Nisan 2018

Sayı: 46

İŞÇİLER, KÜÇÜK-BURJUVA HAREKETLERİ AŞMALIDIR

Devrimci işçi sınıfı, küçük-burjuva sosyalist hareketleri aşarak daha ileriye, oradan tam kurtuluşa varacak bir siyasi çizgi izlemelidir. Bunun için, öncelikle, bu hareketlerin gerçek durumlarını, bütün yönleriyle, yani bütünlüklü olarak tanınmalıdır.

İşçiler gerçeği öğrenmek istiyorlarsa, bu grupların, kendilerini “sosyalist, komünist” olarak adlandırmalarına bakmamalıdır. Adlandırma her zaman yanıltıcı olmuştur. Gerçeğe varmak için, düşüncelerinin asıl içeriğine bakmanın yanında, bu hareketlerin ne yaptıklarına, proletaryanın sınıf savaşında nasıl bir konumlama içinde olduklarına bakmalıdır. Bu, gözlemde bulunmanın yanında, inceleme, araştırma yapmayı, yani belli bir uğraşı gerektiriyor. Hemen söylemek gerekiyor ki, gerçeği öğrenmenin kolay yolu yoktur.

Olgu hakkında tam bir fikir sahibi olmak için, olgunun bir yanını değil, bütünlüğünü bilmek gerekiyor. Küçük-burjuva sosyalist hareketlere ilişkin bu kısa değerlendirmemizi, daha önce bu konuda söylediklerimizle birlikte düşünmek gerekiyor.

Bütün küçük-burjuva gruplar, görüş oluştururken, Marx, Engels ve Lenin’in eserlerine dayandıklarını ileri sürüyor. Düşüncelerini marksizme dayandırdıklarını söyleseler de, gerçek olan şudur: ilk önce yaptıkları, Marksizmi kendi özel hareketlerine, kendi özel düşüncelerine, kendi özel dillerine çevirmektir.

Böylece her birinin kendine özgü bir marksizm anlayışı ortaya çıkıyor. Yani marksizmin devrimci teorisinden özsel olarak temelde farklı bir marksizm anlayışı.

Daha sonra ise, kendi dillerinin marksizme uymadığını görünce şaşkınlığa düşüyorlar. Yani devrimci marksizmin kendi görüşlerinden farklı olduğunu anlıyorlar.

Ama, kendi küçük-burjuva anlayışı, kendi önlerinde engel oluşturduğu için, yeniden görüş oluştururken, bir kez daha, aynı noktaya düşüyorlar kaçınılmaz olarak. Kendilerini ne kadar marksist olarak

gösterseler ve marksizmi savunduklarını söyleyeler de, burjuvazi karşısında marksizmi savunurken, marksizme büyük zarar veriyorlar.

Her biri, marksizmi kendi görüşleri için teorik dayanak olarak gösteriyor, fakat hiçbirisi Marx'ın görüşlerinin bütünlüğüne dayanmıyor. Bu gruplardan bazıları, marksizmin proleter yanını, proleter karakterini alıyor, fakat devrimci özünü bir kenara bırakıyor, böylece marksizmi oportünist bir öğreti olarak gösteriyorlar.

Bu eğilim, bu anlayış, daha çok yasalıcı sosyalist hareketlerde, reformist hareketlerde egemen.

Diğer bir grup ise, marksizmde devrimci olanı alıyor, fakat onun proleter karakterini bir yana itiyor. Böylece, marksizmi proletaryanın sınıf savaşımdan koparıyor; proletaryanın devrimci sınıf öğretisi olan marksizmi, bir küçük-burjuva öğretisine, küçük-burjuva devrimciliği düzeyine indirgemiş oluyor. Bu eğilim, küçük-burjuva devrimci hareketlerde egemen.

Her iki eğilim, birbirinden farklı ve uzak görünse de, aynı politik öze, aynı oportünist temele dayanıyor. Temel sorunlarda aynı anlayışa sahipler. Her sınıf bilinçli işçi, tüm küçük-burjuva sosyalist hareketlerin birçok sorunda ortak bir tavır sergilediklerini pratikte gözlemleyebilir.

Bu söylediklerimizden anlaşılacağı gibi, reformist ve oportünist grupların tüm yaptığı marksizmi kabalaştırma, sığlaştırma ve bayağlaştırma. Fakat marksizm çağımızda öylesine yaygın, etkin ve kitlelerin içinde yer etmiş ki, küçük-burjuva grupların onu bozmak için gösterdikleri çabalara rağmen, Marksizm dünya işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının üstündeki etkisini güçlendiriyor.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, leninist parti, marksizmi, her zaman, bilimsel, proleter devrimci komünist temelde kavradı. Proleter devrimci parti, marksizmin bir irdeleme ve araştırma yöntemi olduğu düşüncesinden hareket etti. Marksizmi, her soruna uygulanan bir kalıp, hazır bir reçete olarak gören basitleştirici ve dogmatik anlayışlara karşı mücadele verdi.

Kendi öznelliklerini, nesnel toplumsal gerçekler olarak gösteren kendi öznel durumlarına aykırı olan, rahatlarını, yaşam koşullarını alt üst eden işçilerin her gerçek devrimci eylemini “uç” görerek mahkum edenler aynı çevrelerdir.

Kapitalist toplumun evrimi ya da tarihsel gelişimi sınıf karşılıklarına ve uzlaşmaz çelişkilerine dayanır. Dolayısıyla, gelişmenin, bir devrimle sonuçlanması kaçınılmazdır, zorunludur. Zorunludur çünkü, devrimin kendisi, çelişmeli koşulların oluşumunun zorunlu olması kadar zorunludur. Tarihsel gelişmenin, sınıflı toplumlarda bir

devrimle sonuçlandığını kabul etmemek ise öznelciliktir. Eski dünyanın ilişkileriyle uyum içinde hareket etmeyi savunanların tarih anlayışı, yavaş, pasif ve sürekli evrimdir.

Kapitalist toplum sistemi, her noktada yeni bir topluma geçişin koşullarını oluşturmuştur. Dolayısıyla, eski toplumdan her noktada tam bir kopuş, emeğin ücretli emeğe dayanmayan, yeni bir örgütlenişi, tarihin sürekliliğini sağlar. Eski olandan kopuş, yalnızca ekonomik ilişkilerden üretim ilişkilerinden bir kopuş olmayıp, eski toplumun anlayışından da bir kopuştur. İnsanlık tarihinde toplumsal ilişkilerde köklü bir kopuş, emekçilerin devrimci kavgası en ileriye, en uç noktaya kadar vardırılmadan nasıl gerçekleştirilebilir! Emeğin yeni ve sosyalist örgütlenişi halk yığınlarının bugünkü eylemleri en yüksek düzeyine dönüştürülmeden gerçekleştirilemez.

Güncel burjuva toplumda sosyal felaketler, yıkım, çürüme ve yozlaşma alabildiğine arttı. Fakat bu toplumdan kurtulmanın olanakları da çok arttı. Üreticilerin kendi öz toplumsal etkinliğinin sonuçlarına olan yabancılaşması, günümüzde en ileri noktaya varmış durumda, fakat insanı kendi öz etkinliğine yabancılaştıran koşullardan kurtulmanın koşulları da ileri düzeyde olgunlaştı.

Son çeyrek yüzyılda dünyanın sokaklarını dolduran devrimci kitleler bunun bilinciyle davranıyorlar. Yığınların kapitalizme karşı dünya çapında başkaldırısı bu bilincin toplumsal pratiğe uygulanmasıdır.

Sermaye büyürken, beraberinde, büyük toplumsal yıkımlar getirmesi, yozlaşma ve yabancılaşmayı derinleştirmesi, sermayenin tarihsel eğilimine bağlı olarak açıklanabilir. Üretim kapitalist biçiminden doğan olgular bu topraklarda bütün yönleriyle yaşanıyor. Uzlaşmaz iç çelişkiler, birçok ülkeye göre çok daha keskin. Tam da bu neden, buraları, başka bir yere göre devrimci fırtınanın daha güçlü olarak görüldüğü bir yer haline getirdi. Yalnızca ekonomik ve toplumsal gelişmeler, çelişkiler değil, politik alandaki çatışmalar da devrim fırtınasının başka yere göre güçlü olarak esmesini getirdi.

Ortaya çıkan durumun devrimle sonuçlanması, devrimci işçilerin, devrimci kitlelerin, devrimci yığın hareketini en ileri noktaya kadar götürmesine bağlı.

Mücadele Birliği
25 Nisan-9 Mayıs 2018
Sayı: 47

ARALIKSIZ DEVRİMCİ KAVGA

Mücadelenin bugünkü düzeyinin ilerisine oradan devrime varmak isteyen devrimci kitlelerle uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler arasındaki kopuş gün gün derinleşiyor. Kitleleri bu yönde yüreklendireceklerine, onlardaki heyecanı ve devrimci ateşliliği söndürmek için elinden geleni yapan reformistlerle kitlelerin arasındaki bu kopuş daha da hızlanmıştı.

Ezilen ve sömürülenlerin burjuvaziye karşı savaşının açıktan açığa geliştiği ve şiddetlendiği bir süreçte emekçi kitlelerin yapması gereken, reformist grupların görüşlerini terk etmek ve "Onlara rağmen, onlar olmadan onları aşarak" (Lenin) devrimi gerçekleştirmek için bütün enerjisi ve ateşliliğiyle öne daha öne atılmaktır.

Cesaretle ileriye atılan devrimci bir kitle var, gerçekten var. Bu topraklarda kitlelerin devrimcileşmesinin ve kitle militanlığının hangi dereceye çıktığını anlamak için burjuvazinin her saldırısından ve her büyük katliamından sonra aldığı pratik tavra bakılmalıdır. Başka bir çok yerde olduğu gibi her büyük saldırıdan ve katliamdan sonra yeni ve büyük kitle hareketinin başlaması için uzun bir ara gerekmiyor. Saldırı ne kadar şiddetli olursa olsun devrimci halk yığınları ara vermeden harekete geçiyor. Son otuz yılın tarihi, kitlelerin devrimci militanlığının tarihidir.

Nesnel toplumsal koşullar, yığınların devimini süreklileştiren bir zemin yaratırken, emekçilerin ve sömürülenlerin bilinçlilik düzeyi ve savaçılığı ise devinimi daima canlı tutuyor. Dolayısıyla bu şartlarda kitleleri sokağa çağırmanın devrimci bir yetenek gerektirmediği görülmelidir. Kitleleri sokağa çağırınlar bunun için birleşik hareket oluşturanlar, platform kuranlar, toplantı üzerine toplantı yapanlar gerçekte bununla, kendi reformist çizgilerinin üstünü örtüyorlar.

Kitlelerin büyük güçler halinde sokağa çıkmasında, büyük eylemler yapmasında bir sorun yok. Çünkü bunu yıllardır yapıyorlar ve bugün daha deneyimli ve pratik davranabiliyorlar. Tam da bu du-

rumda burjuvaziyle büyük kapışma sırasında reformist blokun tavrı ne olacak? İşte asıl güncel soru ve sorun budur. Biz söyleyelim: Haziran Halk Ayaklanmasında ve sonraki tüm halk yığınlarının ayaklanmalarında gösteri ve çatışmalarında hangi tavrı aldılarsa, özsel olarak aynı temelde davranacaklardır. Yani daha ileriye devrime yönelmesinler diye eylemlerin önüne dikilecek, onları geri çekmeye çalışacak, devrim ateşini söndürmek için çaba göstereceklerdir.

Bu durumda mesele sokağa çıkmak değil, asıl mesele daha ileri gitmek ve devrimi gerçekleştirmektir. Tam da bu nedenle tüm bu uzlaşmacılar blokunu aşarak hedefe doğru büyük bir süratle gitmek gerekiyor. Proletaryanın ve halk yığınlarının devrimci savaşımına dayanmayan ve devrimci ayaklanmayla iktidarı ele geçirme görevini önüne koymayan çağrılarının hiçbir devrimci değeri yoktur.

Devrimler çağında, toplumsal devrimler çağında zamansız devrimlerin olmadığı bilindiği halde ve 20. yüzyılın tüm toplumsal devrimleri tarafından doğrulanmasına rağmen, zamansız diyerek devrimlerin pratik olarak örgütlenmesine ısrarla karşı çıkıyorlar. Böylelikle görüşleri devrimci çağın çok gerisinde. Büyük kitlelerin hareketiyle uyumlu değil ve aynı yönde gelişmiyor.

Toplumsal devrimlerin, gelişmiş maddi temele, ileri tarihsel koşullara dayandığı kavranmalıdır. Bu koşullarda toplumsal devrimi gerçekleştirmek için hareket etmek, burjuva karşısında büyük bir avantajla işe başlamak demektir.

Gelişmiş koşullarda devrimi başarmak sosyalizmin ileri bir ekonomik temele dayanarak daha çabuk yol alması anlamına geliyor. Bu koşullar proletaryanın militan bir karakter kazanmasını getirmiştir. Gelişmiş maddi koşullarda proletaryanın zaferi güvence altındadır. Sınıf uzlaşmacılığının zemini ortadan kalkmıştır. Çünkü bu koşullar sınıf savaşımını değil, devrimci sınıf savaşımının gelişimine uygundur. Geçmişten daha köklü ve daha hızlı kopuşun olanakları doğmuştur. Proletarya tarihsel rolünün tamamen bilincindedir.

Günümüzde dünya proletaryasının ve bu topraklardaki proleter kitlelerin kendi tarihi rolünün bilincinde olmadığını söyleyenler Marx'ın bu konudaki değerlendirmelerin tekrar tekrar okusunlar. Marx 1845 öncesinde Fransız ve İngiliz işçi sınıfının kendi tarihi görevinin bilincinde olduğunu söyler. Bir de günümüzde dünya proletaryasının da bilinç düzeyine ve genel olarak nitelik yönünde gösterdiği gelişmeye bakılsın. Bu gün proleter sınıf mücadelesi tarihi ve sosyalizm tarihi olan, politik devrimci bilinç, örgütlenme, savaşçılık, deneyim, teorik-pratik nitelik yönünde büyük ilerleme sağlamış, bambaşka bir proletarya var.

Yeni bir dünya uğruna savaşım şiddetlenirken, proletaryanın gerçek durumu böyledir.

Devrimci sınıf, verdiği büyük mücadele içinde bilincini tam bir açıklığa kavuşturdu.

Bilinçli devrimci bir sınıf konumuyla, insanlığın geleceğini belirleyici bir durumdadır. Belirleyicinin belirlemesi için devrimci sınıf partisi olarak örgütlenmesi ve hareket etmesi gerekiyor. Proleter sınıf bu bakımdan da büyük bir komünist örgütlenme birikimine sahiptir. Köklü toplumsal devrimi gerçekleştirecek bir konum ve niteliktedir. Ancak reformist gruplar, devrimci sınıfın hareketini daha ileriye taşıyacak konum ve anlayışta değil. Dolayısıyla proleter devrimci kitleler, küçük burjuva gruplar olmadan savaşımını sürdürmek durumunda.

Nesnel toplumsal durum, proletaryanın devrimci rolünü oynamasına uygun bir zemin sunuyor. Koşullar devrime gebe, toplum geleceğe gebe. Toplum geleceğin öğelerini kendi içinde taşıyor. Devrimci sınıf ebe rolüyle, yeni toplumun ortaya çıkışını hızlandırmak zorunda. Doğum ne kadar sancılı olursa olsun yeni bir gelecek ortaya çıkarılacaktır. Bütün mesele proleter sınıfın bu yönde politik bir cesaret göstermesinde.

Görevimiz, işçi sınıfının bu savaşımında galip gelmesini sağlamaktır. İşçi sınıfının galip gelmesi kendini ve karşıtlarını ortadan kaldırması demektir. Yani ücretli emek sistemini yıkmaktır. Bu tarihi devrimci görev emekçi sınıfın iktidara gelmesini gerektirir. İktidar sorunu güncel sınıfı mücadelesinin kilit sorunudur.

Emekçi kitleler burjuvaziyle tarihi hesaplaşmada devrimci süreci süreklileştirmek için savaşçı bir tavır sergiliyorlar. İktidar sorunu böylesi bir devrimci ortamda çözülebilir. Burjuvazinin devrimci süreci söndürmek için tüm saldırı ve bastırma girişimleri devrimci kitlelerin mücadelesini alevlendirmekten başka bir sonuç yaratmıyor. Bu topraklarda on yıllardır dünyanın en ağır saldırılarına rağmen kitleler eylemlerini aralıksız olarak yürüttü. Devrim kavgasını bu şartlarda bugüne getiren bu kitleler, kesin olarak daha ileriye gidecektir.

Sınıf karşıtlığının ve uzlaşmaz sınıf çelişkisinin ileri derecede olgunlaştığı günümüzde yeni bir gelecek bize çok uzak değildir.

Mücadele Birliği

9-23 Mayıs 2018

Sayı: 48

YENİ BİR GELECEK UZAK DEĞİLDİR

İşçi sınıfı, geçmişini yinelememeli, geçmişle, geçmiş mücadelelerin anılarıyla oyalanmamalı; geçmişin hatalarını, eksiklik ve zayıflıklarını eleştirmeli ve geçmişini aşarak geleceği inşa etmelidir. Emekçi sınıf, geleceği inşa ederek kendini kurtarabilir.

Yeni bir gelecek inşa etmek çalışan sınıfın amacıdır. Zaferde ya da yenilgede, devrimci yükselişte ya da bastırıldığında daima amacını izlemelidir. Devrimci amacını izlemeyen işçiler, burjuvazinin etkisine girer, sonuç olarak hiçbir zaman kurtuluş yüzü göremez.

İşçi kitleleri amacını takip ederse, küçük-burjuva demokratik hareketle ilişkide, güç ve eylem birliğinde ittifak sürecinde, bu hareketin içinde erimez. Ancak geleceği inşa etme hedefine bağlı olarak, birlikte hareket ederken bağımsız sınıf çizgisini koruyabilir. Devrimci işçiler küçük-burjuva demokratik hareketlerle ilişkiye girerken, proletaryanın tam kurtuluş bakış açısıyla hareket eder.

Nasıl ki tüm ezilen ve sömürülenler, işçi sınıfını takip etmeden, kapitalizmin baskısından kurtulamazsa; işçi sınıfı da, diğer halk kitlelerini yanına çekemezse, burjuvaziye yenemez ve kendi hedefine ulaşamaz. Fakat, yeni bir gelecek kurmak için dövüşen işçiler diğer emekçi kitleleri yanına çekebilir. İnşa edilecek gelecekte, bugünkü toplumda sürdürülen çeşitli ve zengin yaşam sürdürülecek ve daha da ileri götürülecektir. Fakat bu zengin, ileri, çeşitlilik gösteren yaşamdan kapitalist toplumun aksine, bir avuç asalak değil, tüm toplum faydalanacaktır. Böylesi ilerici, zengin, insanal bir gelecekte kendi

kurtuluşlarını gören işçi olmayan emekçi kitleler, işçilerin amacına ikna olur ve onunla birlikte burjuvaziye karşı ortak kavgaya atılır.

Nasıl ki, amaç olmadan proletaryanın tam kurtuluşu hedefi olmadan işçi sınıfı ne için dövüşeceğini ve hangi yöne gideceğini bilemezse; işçi sınıfına dayanmadan, işçilerin devrimci eylemi olmadan, emekçi sınıf iktidara gelmeden devrimci amaç da pratikte geçmez, işçi sınıfı partisinin bir program ifadesi olarak kalır. İşçi sınıfının ve tüm ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşu adına ne söylenmişse, ancak emeğin devrimci iktidarında pratik bir değeri olur.

Geleceği inşa etmek, günün gerektirdiği devrimci görevleri geleceğe ertelemek değildir; fakat şu demektir: Ancak mücadelenin bugünkü aşamasının görevlerini yerine getirerek, geleceği, inşa edecek bir aşamaya ulaşabiliriz. Bugünün ivedi devrimci görevi, kapitalist toplumsal düzeni, bu kapitalist kölelik sistemini yıkmaktır. Kapitalist sınıf egemenliğini, kapitalist sınıf düzenini yıkmadan yeni bir geleceği inşa edemeyiz.

Geleceğin inşasını geleceğin insanlarını bırakamayız. Gelecek için tamda bugünden mücadele veririz. Yeni bir gelecek için savaşımı bugünden vermemek, bugün sistemiçi taleplerle oyalanmak ve burjuva düzenin ömrünün uzamasına hizmet etmektir.

Proletaryanın toplumsal devrimi olmadan yeni bir geleceği ya da toplumun sosyalist yeniden örgütlenmesini gerçekleştiremeyiz. İşçilerle kapitalistlerin çatışmasının ya da hesaplaşmasının kaçınılmazlığı, proletaryanın toplumsal devriminin kaçınılmazlığı demektir.

İşçi sınıfının iktidara gelmesi de kesindir. Çünkü sınıf savaşı oraya varır. Bizim görevimiz tamda devrimci eylem ve örgütlü çalışma yoluyla bu süreci hızlandırmak ve sonucuna götürmektir. Ne için dövüştüğümüz açıktır. O halde, bütün politik pratik mücadeleleri, propaganda ve ajitasyon çalışmalarını açıklığa kavuşturduğumuz büyük hedefimizi gerçekleştirmek için yürütmeliyiz.

Dünya işçi hareketinde, kısa dönem yararlarını bir çizgi haline getiren bir çok işçi (komünist) parti oldu. Bu çizgiyi bugün başkaları izliyor. Bunu o kadar ileri götürdüler ki, kısa süreli yararlar uğruna, ilkelerini, devrimci amaçlarını bir kenara atacak bir duruma geldiler; ya da bazıları devrimci amaçlarını kağıt üzerinde kabul ettiler, gerçekteyse, pratikte yadsıdılar. Kısa süreli yararlar uğruna mücadeleyi bir kez önde tutunca, burjuvaziyle her tür uzlaşma ve var olan duruma boyun eğme kaçınılmaz olur. Dolayısıyla hepsi de devrimci işçilerin sınıf partisi olmaktan çıktılar. Geleceği inşa etmek yerine, işçilerin kısmi çıkarları için, bazı yararlar için burjuvaziyle uzlaşmaya girenleri bekleyen daima kötü sonudur.

Günlük çıkarlar ve günlük mücadelelerin kaygılarıyla hareket ettiler. İçinde hareket ettikleri yasal olanakların ne olacağı kaygıları, onlarda bas-kın oldu. İşçilerin günlük çıkarları ne olacak diye kaygı duyanlar, aynı kaygıları proletaryanın kurtuluşunun nasıl başarılacağı üzerine duymadılar. Oysa ki asıl titizlik gösterilmesi gereken işçilerin ortak geleceğidir. Devrimci olan, işçilerin ortak geleceği için savaşımdır.

Yeni bir gelecek, sınıf savaşının ve devrimin sonucudur. Ama devrimi bir olay değil, bir dizi olay oluşturur. Üç ağaçtan bir orman olmaz. Birçok nicelik gelişimin belli bir aşamasında nitel sıçramaya uğrar ya da nitel değişim geçirir. Başka bir deyişle devrim, olaylar, eylemlerdir. İşyanlar, olayların tümünün bütünlüğü tarafından oluşturulur. Koşulları doğmuşsa, birçok olay aniden ve arka arkaya ortaya çıkar. Bu, gerçek işçi sınıfı partisi için, yani devrimci parti için şu anlama gelir: her an olayları karşılamaya hazır olmak gerekir.

Yalnızca olayları değil, büyük olayları karşılamaya hazır olmalıyız. Çünkü bugünün geleceğe gebe olduğu tarihsel aşamada küçük bir olay, büyük bir olaya ve devrime yol açabilir.

Bugünün geleceğe (yarına) eski toplumun yeni bir topluma gebe olduğu bir tarihsel aşamadayız. Dolayısıyla bu aşamada yeni bir gelecek uzak bir dönemin sorunu değil, bugünün sorunudur. Bu durumda devrimci işçilerin partisinin yapması gereken, tüm yeteneği, gücü ve çabasıyla geleceğe hazırlanmak. Başka bir deyişle, geleceği inşa etmek için, sınıf savaşının karşımıza çıkaracağı tüm mücadele biçimlerini karşılayacak bir konumda olmalıyız. Tarihsel aşamanın bizden istediği görevleri yerine getirmek için niteliğimizi güçlendirmemiz gerekiyor. Çok yönlü çabalarımızı hızlandırmalıyız, çünkü yeni ayaklanmalar, bizden çok uzakta değildir.

Kapitalizmin çöküş dinamiklerinin işbaşında olduğu, bir tarihsel sistemin çöküşte olduğu bir aşamada, burjuva toplumun sonunu getirecek olaylar ani ve hızlı oluşuyor. Böyle bir tarihsel momentte gelecek mücadeleleri karşılayacak bir konumda olmayan bir işçi sınıfı partisi, büyük olaylar aniden patlak verdiğinde öylece kala kalır. Büyük olaylarda etkin ve öncü bir rol oynamak için yarına, bugünden hazır olmalıyız.

Olayların ard arda gelmesi, kapsamı ve daha büyük olayları doğuracak koşulların olgunlaşması, toplumda köklü dönüşümler zorunluluğunun dışı vurumudur. İşçilerin toplumdaki durumları güvensiz ve durum gün gün kötüye gidiyor. Bir anda büyük bir işçi kitlesi, işsiz kalıyor. Emekçilerin içinde bulunduğu genel sefalet koşulları yeni geniş başkaldırıları kaçınılmaz yapıyor. Toplumda devrimci dönüşüm kendini her bakımdan dayatıyor.

Toplumsal düzen değişikliğiyle karşı karşıyayız. Burjuva muhalefet bloku toplumda köklü bir değişim istemini, bir hükümet değişikliğiyle boşa çıkarma çabasında. Gelişmeler toplumun devrimci dönüşümüne kadar varmasını diye, devleti ve düzeni kurtarmak için hükümet değişikliği sorununu öne çıkarıyor. Burjuva güçler, bu politikalarında yalnız değiller.

Uzlaşmacı küçük-burjuva demokratik hareketleri ve reformistleri de yanlarında bulacakları açık. Varsın her çabayı gösterebilirler; ezilen ve sömürülenlerin devrimci kavgayı yükseltmesi, egemen sınıfın tüm girişimlerini başarısızlığa uğratar.

Burada işçilerin ve emekçi halk kitlelerinin en ileri, en tutarlı ve en mücadeleci kesimlerinde büyük bir değişim olduğunu belirtmeliyiz. İşçiler eğitilmiş, kültürlü, sınıf bilinçli vb. nitelikli ve gelişkin bir düzeyi temsil ediyorlar. Sınıf savaşının uzun bir sürecinden geçtiler. Dünyadaki gelişmeleri yakından takip eden entelektüel bir konumdadılar. Eğitilmiş ve birçok yönden ileri bir düzeyde olan işçiler, proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist partinin görüşlerini dahi iyi kavrayabilir ve benimseyebilir. Sınıf savaşımına ve devrime önderlikte daha güçlü duruma gelebilir. Bu, çalışmalarımıza ve mücadelemize bağlıdır.

Safları güçlendirelim. Devrimci kavgayı yükseltelim. Yeni bir gelecek bize uzak değildir.

Mücadele Birliği

23 Mayıs-6 Haziran 2018

Sayı: 49

ASIL KAĞGA YENİ DÜNYAYLA ESKİ DÜNYA ARASINDADIR

Burjuva partileri, kendilerini önemli göstermek için ellerindeki tüm güç ve olanakları, propaganda araçlarını sonuna kadar kullanıyorlar. Amaç, toplumu kendi etrafında toplamak, yeniden yönetir duruma gelmek ve böylece, sınıf ayrıcalıklarının sürekli hale getirmektir.

Hedefe ulaşmak için, ya aralarındaki çekişme ve sürtüşmeler abartılır; ya da yapay olarak yaratılır. Türkiye'de ve tüm kapitalist ülkelerde tüm bunlar her gün gözlerimizin önünde oluyor.

Hâlbuki bu topraklarda, yıllardır başka bir savaş sürüyor. Bu savaş emekle-sermaye arasındadır. Burjuvaziyle, kapitalizm tarafından ezilenler arasındadır. Egemen ulusla, ezilen Kürt halkı arasındadır. Bu savaş ki, açık, apaçık olarak devam ediyor ve gün gün genişliyor.

Tekelci sermaye ve siyasi iktidar tamda bu savaşı kazanmak için, kitleleri yanına çekme çabasında, istediği sonucu almak için, baskı ve terör başta olmak üzere, her tür yol ve yöntemle başvuruyor.

Burjuva iktidar ve muhalefet partileri, çabalarında yalnız değil. Geri kitlelerin desteğini alıyorlar. Egemenler her zaman, halk kitlelerinin en geri kesiminin zayıflıklarından, aldanma ve kanma özelliklerinden, bilinçsizliklerinden yararlandılar. Ki geri kitleler eğitimsizliklerini, cehaletlerini kendileri yaratmadı. Ama içinde buldukları durum, kendilerinin ezenlere karşı harekete geçmelerini engelledi, geciktirdi.

Durum artık değişiyor. İçinde buldukları toplumsal koşulların kapitalist sınıfla karşıtlık içinde olması, yoğunlaşan sınıf kavgası ve genel başkaldırının yarattığı etki, toplumun en geri kesimini bile uyandırıyor, sarsıyor ve harekete geçmesini sağlıyor. Bu yüzden, burjuva sınıf partileri, insanları yanlarına çekmek için, daha fazla iki yüzlülüğe, yalan ve demagojiye başvurmak zorunda kalıyorlar. Burjuva düzen partileri, kitle desteğini almak için, başka bir yerden daha yararlanıyorlar.

Yasal sol partiler, düzen güçlerine destek olmak için birbirleriyle yarış içindeler.

Onlar bunu “hoşgörü” için yapıyorlar. Tüm toplumsal güçlerle barış içinde olmak amacıyla yapıyorlar. Yaptıklarının anlamı, emekçi halk için daha iyi koşullar sağlamak üzere, varolan toplumsal düzenin devam etmesidir. Oysa ki, sermayenin güçlenmesi oranında, emekçileri bekleyen daha derin bir sefalettir. Sermaye büyüdükçe, emekçi yığınlar daha çok eziliyor. Ezilenlerin temsilcilerinin görevi, bazı iyileştirmeler uğruna, en kritik anda yönetici sınıfı ve partilerini desteklemek değil, en kritik durumdan yararlanıp, burjuvaziyi devirmek olmalıdır.

Gerçek mücadele, yeni dünya ile eski dünya arasındadır. Çağımızı etkileyen asıl kavga budur. Bu kavga, sınıflar ilişkisinin, uluslararası politik alanın tüm görünümünü, günlük kapışmanın her anını etkiliyor. Uluslararası burjuvazi her adımını, yeni dünya uğruna savaşımın yarattığı devrimci ortamda atmak zorunda kalıyor. Yeni bir dünyanın doğuşu, insanlık tarihinde yeni bir tarihsel dönemin başlamasıdır.

Burjuva siyaset, tam da yeni bir dünyaya gidiş gerçeğini gözlerden saklamak için, insanların tüm dikkatini kendine yöneltiyor.

Burjuva partileri kendi aralarında ne kadar kapışsa da, bütün politikaların içeriği aynıdır, burjuvadır. Aralarındaki farklılıklar özsel değildir. Çünkü özsel olarak kapitalist toplumdan beslenirler ve bu topluma hizmet ederler. Hepsi de tekelci sermaye partileridir.

Dolayısıyla onların programını gerçekleştirmeyi kendilerine amaç edinmişlerdir. Hepsi de, aralarındaki tüm sürtüşmelere karşın, işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci savaşı karşısında düzen partisi-dir. Her devrimci, her sınıf bilinçli işçi bu gerçeği Türkiye ve Kürdistan sınıf mücadelesi tarihine, ezilen ve sömürülenlerin faşizme ve sermaye karşı verdiği devrimci mücadelenin deneyimlerine bakarak görebilir. Son yarım yüzyılın büyük sınıf savaşına bakın bunu çok net olarak anlayabilirsiniz. Toplum iki sınıf, iki güç, iki dünya ve dolayısıyla iki program etrafında toplanıyor.

Biçimi belirleyen içeriktir. Burjuva partilerin programının içeriği kapitalizmdir. Burjuva toplumsal doğaları gereği hepsi de programda kapitalist içeriği yansıtmak zorundalar.

Onların programından tamamen farklı, sadece farklı olmayan, aynı zamanda karşıt olan işçi sınıfının devrim ve komünizm programıdır. İşçi sınıfının kurtuluş programı, kapitalist toplumsal sistemin yıkılmasını, toplumun yeniden devrimci kuruluşunu hedefler.

Dolayısıyla, gerçekte, toplum sınıfları, sınıfsal doğalarına göre, iki temel sınıf ve iki temel ve karşıt programlar etrafında toplanır. Emekçi sınıf, burjuva partilerin ardında oradan oraya sürüklenmek istemiyorsa, kendi devrim programı için dövüşmelidir. Kapitalizmin ezdiği halk kitlelerinin kurtuluşu için dövüşmelidir. İşçi sınıfı yeni bir dünya dövüşmelidir.

Emekçileri, burjuvaziyle ya da burjuva partileriyle bir araya getiren her proje, işçilerin sınıf kavgasını engellemeyi, en azından yumuşatmayı hedefler. Sınıf uzlaşmacı projelerin sahibi olan her sendika ya da politik hareket, emekçilerin sınıf kavgasının karşısında, kapitalist sınıfın yanında yer almış olur. İşçi sınıfı, dünyayı değiştirecek devrimci bir güç durumuna gelmek istiyorsa, burjuva güçler karşısında bağımsız davranmakla yetinmemeli, küçük burjuva sosyalist hareketlerle de yolunu ayırmalıdır. İşçiler, her toplumsal olay ve harekette kendi bağımsız ve devrimci sınıf çizgisini takip ederse halkın ve devrimin önderi durumuna gelir.

Kendince çeşitli gerekçeler getirerek, kitleleri kapitalistlerin sınıf partilerinin ardına takan siyasi hareketler anlamlıdır ki, kapitalizme içkin çelişkilerin, kapitalizm çerçevesinde çözümü yoktur. Kapitalizmin çelişkileri ancak karşıtların birliğine, emekle sermayenin birliğine dayanan toplumsal sistemin yıkılmasıyla çözülür. Ancak komünist nitelik kazanan bir hareket kapitalizmin içsel çelişkilerini çözebilir. Aralarında uzlaşmaz çelişki olan karşıt sınıfların birliğine dayanan eski topluma ancak bir devrim son verebilir.

Bazı burjuva güçleri ve partileri “demokratik bir ortam” adına destekleyenler bilmelidir ki, demokrasi ancak, egemen olana, egemen kapitalist sınıfa, kapitalist toplumsal sisteme karşı verilen devrimci mücadeleyle sağlanır. Kapitalizmin egemen olduğu toplumda, demokrasi, anti-kapitalist içeriklidir. Demokrasi mücadelesi, sosyalizm mücadelesine bağlanmalıdır.

Bütünlüklü olarak söyleyelim: bu halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesidir.

Bu, bir devrim mücadelesidir, yani burjuva egemenliğin devrilmesi mücadelesidir.

İşçiler için, toplumsal kurtuluş programı oluşturmak önemli bir adımdır, fakat soyut belirlemeler kurtuluş getirmez. Hedefe hangi yöntemle ya da mücadele tarzıyla gidileceğinin de ortaya konması gerekiyor. İşçiler, işçilerin devrimci partisi, dünya proletaryasının 100 yıllık büyük deneyimiyle doğrulanmış yöntemleriyle, devrimci mücadele yoluyla, kapitalistlerin sınıf egemenliğinin devrimci tarzda devrilmesiyle varacaklar kurtuluşa.

Uzlaşmacı sosyalistler, yasalıcı sol partiler de kendi yollarından giderek kurtuluşa varacaklarını, yani kapitalist sınıfla anlaşma vb. içinde hareket ederek sonuç alacaklarını söylüyorlar, fakat, oportünist ve reformist yöntemlerin başarılı olmasının dayanakları yoktur.

Emeğin, kapitalizmin zincirlerinden kurtulması ancak devrimci tarzda devrimci işçi partisinin yöntemleriyle sağlanır.

İşçi sınıfı partisinin yöntemlerinin tarihsel önemi ortada. Bütün kıtalarda milyonlar bu yöntemlerle ayağa kaldırıldı. Devrimci çağ bu yöntemlerle başladı. Kapitalizmden sosyalizme işçi sınıfı partisinin devrimci yöntemleriyle geçildi. Sınıf savaşımı ve sosyalizm tarihinin büyük pratiğinin sonuçları apaçık: Dünya, toplumsal devrim yöntemi ile dönüşebilir.

Oportünist yol ve yöntemler bugünkü dünyanın sınırlarını aşmaz, devrimci işçi sınıfı partisi yöntemleri, bu sınırların ötesine, emeğin evrensel kurtuluşuna götürür.

Burjuva sınıfların ötesine proleter ateşlilik olmadan, devrimci aşırılıklara başvurulmadan geçilemez. Böylesi toplumun köklü olarak dönüşümünü gerçekleştiren tarihsel bir hareket, isyancılığı sönmüş, burjuvaziye karşı uzlaşmaz devrimci kavgadan geriye düşmüş insanlarla gerçekleşmez. Kitlelerin devrimci enerjisi, devrimci ateşliliği sonuna kadar devrimci yöntemlere dayalı mücadeleyle harekete geçirilir.

Bugüne değin, kapitalizme başkaldıran, devrimi başarıya ulaştıran işçiler, başeğmez ve devrim ateşi taşıyan işçilerdir.

Mücadele Birliği
6-20 Haziran 2018
Sayı: 50

BÜYÜK SİÇRAMALAR ÇAĞI

Sınıf mücadelesinin gelişimine ve bütün olaylarına, tarihin dönüm noktaları, büyük sıçramalar çağı, ya da tarihin en devrimci dönemi, toplumsal devrimler çağı, daha iyi bir dünyaya geçiş çağı, bakış açısıyla bakarsak doğru olarak değerlendirebiliriz.

İşçilerin devrimci partisinin günlük çalışması, örgütlenmesi ve politik mücadelesi tarihin dönemeçleri, kapitalizmden komünist topluma -onun ilk aşaması sosyalizme- sıçrama bakış açısıyla gerçek anlamıyla anlaşılabilir, bütün önemi kavranabilir.

Bakış açısı, yalnızca eski dünyanın çöküşünü ortaya koymakla sınırlıysa, yeni bir dünyanın doğmakta olduğunu içermiyorsa, proletaryanın sefaletinden söz edip, ama kurtuluşunu anlatmıyorsa, bu bakış açısı dardır, eksiktir. Gerçeğin bütününe anlamaktan ve aydınlatmaktan uzaktır. Asıl üzerinde durulması gereken, eski dünya dağılırken, yeni bir dünyanın nasıl doğmakta olduğudur.

Kadınların gerçek özgürlüğü yani eksiksiz, tam kurtuluşu bakış açısından yoksunsak, kadın hareketi, biçimsel eşitlik, biçimsel demokrasi çerçevesini aşamaz. Bu bakış açısının en ileri gideceği nokta, kadınların haklarını genişletme, bazı iyileştirmeler, reformlar yapmaktır. Fakat en demokratik kapitalist ülkelerde de, kadının ezilmişliği, eşitsizliği devam eder. Oysa asıl sorun kadının toplumdaki pozisyonunu değiştirmektir.

Kadının toplumsal pozisyonu, toplumun ilerlemesinin ölçütüdür.

Proletaryanın toplumsal devriminin zaferi bakış açısı yani tarihin dönemeçleri bakış açısı, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin

tain hakkı (UKKTH) ilkesini somut olarak da Kürt ulusunun ulusal kaderini tain hakkının doğru bir şekilde kavranmasını sağlıyor.

Esas olan sömürülen ve emekçi kitlelerinin kurtuluşudur. Tam da bu bakış açısıyla Kürt ulusunun bağımsız devlet kurmak hakkı da içinde tam ayrılma özgürlüğünü savunuyoruz.

Ezilen bir ulus olan Kürt ulusunun ulusal baskı (ulusal ezilmesi) işgal, ilhak, kölelik ve esaretten kurtulması, Kürdistan proletaryasının tam kurtuluşunun yolunu açacaktır. Tamda bu bağlamda ulusal-sınıfsal kurtuluşun içiçe olduğunu söylüyoruz. Tamda proletaryanın toplumsal devriminin zaferi bakış açısından hareketle, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının aynı ve ortak düşmana karşı tüm sınıf örgütlerinde en sıkı birliğini savunuyoruz.

Proletaryanın kurtuluşu bakış açısı olmadan, günlük mücadeleler neye göre değerlendirilecek?

Mesela, işçilerin içinde buldukları koşullar nedeniyle çok sık olarak başvurdukları grevler nasıl ele alınacak? Sıradan bir bakış açısında, grevler nasıl ele alınacak?

Sıradan bir bakış açısında grevler ekonomik bir kazanımla sonuçlanmıyorsa, hatta ekonomik bir kayba uğruyorsa, yani işçilerin ekonomik olarak, parasal olarak daha da güçsüzleşmesine yol açıyorsa, bu eylem başarısızdır. Oysa emeğin kurtuluşu bakış açısında her grev, proletaryanın kurtuluşu yolunda bir eğitim, işçilerin sınıf savaşçısı olarak yetkinleşmesinde bir okul ve kapitalizme karşı mücadelede işçileri birleştirme vb. yönüyle ele alınır. Devrimci sınıf bakış açısında, sorunun tek doğru koyuş biçimi budur. Günlük mücadelenin her biçimine bu açıdan bakılmalıdır. Günlük mücadelenin bakış açısını aşmayan işçiler, günlük hedefleri uğruna, kurtuluş amacını bir kenara atmış olur. Bu anlayışa sahip işçiler, kapitalist kölelik zincirlerini kıramaz, hiçbir zaman kurtuluş yüzü göremez.

Kendini günlük mücadele bakış açısıyla, ekonomik mücadele bakış açısıyla sınırlayan bir işçi, proletarya enternasyonalizmini, emeğin evrensel kurtuluşunu kavrayamaz.

Oysa proletaryanın zaferinin güvenceye alınması, yani nihai zaferi, emeğin evrensel kurtuluşuna bağlıdır. Bunun da en etkin aracı, silahı proletaryanın dünya çapındaki enternasyonal mücadelesi ve birliğidir. Pratik enternasyonalizm, eylemsel enternasyonalizm, her ülke emekçi sınıfının büyük özverisini gerektiriyor. Her sınıf bilinçli işçi, emeğin kurtuluşunun dünya zaferi için birçok özveriyi, birçok riski göze alır. Dün tüm bunları göze aldı, yarın da tereddütsüz göze alacaktır. Proletaryanın uluslararası dayanışması ve ortak mücadelesi, işçi sınıfının gelişkinliğinin ölçütüdür.

İşçiler kendilerini burjuva ve küçük-burjuva bencillik anlayışından, proletarya enternasyonalizmi ilkeleri ve dayanışma pratiğiyle aşar. Tüm ülkelerin sömürülen ve ezilen sınıflarıyla dayanışma eylemi içinde olmayan bu ilkedен yoksun olan işçiler iktidara geldiğinde, kendi dar ulusal çıkarları bakış açısını aşamazlar. Bu dar bakış açısı, emeğin evrensel kurtuluş kavgasına zarar verir. Devrimci işçi hareketi enternasyonal anlayışı ve bunun pratik gereklerine her koşul, durum ve ortamda uygun davranmalıdır. Bu anlayış, insanları, insanal amaç peşinde koşan gelişkin insanlar durumuna yükseltir.

İşçileri, sınıf bilincini ve sınıf dayanışmasını geliştirmeye iten, teşvik eden burjuvaziyi yenme hedefi ve emekçi sınıfın ortak çıkarlarıdır. Hedef, ancak işçilerin bir sınıf olarak hareket etmesiyle gerçekleşir. İşçilerin bir sınıf halinde hareket etmesi bilinci sınıf dayanışması, meslek birlikleri anlayışıyla, yani ekonomizm bakış açısıyla bağdaşmaz.

Burada önemli olan bizim işçileri hangi anlayışla eğiteceğimize dir.

Meslek örgütlenmesi dar bakış açısına sahip olan işçiler kapitalizmin ezdiği ve sömürdüğü kitlelerin durumu karşısında kayıtsız kalırlar. Halkın ve devrimin önderi anlayışıyla davranan işçiler, kapitalizm tarafından ezilen kitlelerin demokratik istemlerine sahip çıkar ve ezilen yığınları kapitalizme karşı mücadelede birleştirir. İşçi sınıfı, tüm ezilen halk yığınlarını sermayenin diktatörlüğünden kurtarmadan kendini kurtaramaz.

İşçileri, proletaryanın tarihsel görevleri bakış açısıyla eğitmeliyiz. Bu tarihsel görevler, proletaryanın toplumsal varlık koşulları nedeniyle yapması gereken görevlerdir.

Proletaryanın görevi, dünyayı dönüştürmek, yeni bir dünya kurmaktır. Emeğin yeni bir temelde, yeniden örgütlenmesidir. Ancak emeğin yeniden örgütlenmesiyle, emek, emekçiye yabancılaşmaz. Ancak o zaman ücretli köleliğin, meta fetişizminin, yabancılaşmanın olmadığı, özgür ve insanal birlik kurulur. İşçileri, tarihsel materyalizm bakış açısıyla eğitmeliyiz. Bu bakış açısı, bu düşünce yöntemi, sınıflar savaşımının kaçınılmaz olarak tarihsel dönemeçlere, insanlığın yaşamında yeni bir dönüm noktasına varacağını söyler. Tarihsel gelişim basamağı büyük sıçramalar dönemine girmiştir. Kesinlikle bu çağ başlamıştır, yüzyıldır sürüyor, bugün daha ileri bir aşamaya varmıştır. Sınıf savaşımının gelişmesi, keskinleşmesi bizi devrim yoluyla, o büyük sıçramayla, sınıfların kaldırılması noktasına götürüyor. Tam da büyük bir enerjiyle buraya doğru ilerliyoruz. Devrimci bir bakış açısına sahip olan işçiler, günlük mücadelelerin

akışı içinde hedefini yitirmez; tersine, büyük devrimci hedefe ulaşma, yani devrimin zaferi bakış açısı her durumda onlara yol gösterir.

Emekçi sınıf, marksist tarihsel gelişme anlayışının yol göstericiliğinde hareket ederse, sınıflar arasında ve olaylar arasındaki karşılıklı ilişkiyi doğru olarak bilince çıkarır. Olaylarla, nesnel toplumsal gelişme arasındaki bağıntıyı kavrar, bu sorunda yeni bir farkındalık ortaya koyar.

Olaylar arasındaki nesnel bağıntıyı, yani sorunu doğru koymak neden önemli? Bu soruya, sorunun çözümüne giden doğru yolu göstermek için, diye kesin bir yanıt verebiliriz.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, olaylar arasındaki ilişki, yalnızca birbirini etkileşime indirgemez. Olayların olguların sadece kendi arasında değil, nesnel toplumsal temelle ilişkisi var. Tüm toplumsal olaylar tam da bu temel üzerinde ortaya çıkar. Toplumdaki arızaların ortaya çıkması ve yinelenmesi bunun toplumsal temellerine kadar inilirse anlaşılabilir.

Böylece, olayların ortaya çıkışı, birbirini etkilemesi vs. hakkında bütünsel bir bakış açısı sergilemiş oluruz.

Burjuva toplumun belli yönlerine ve sonuçlarına karşı vur-kaç taktiğine göre eylemlerde bulunmak yerine, verili toplumun kendisine karşı etkin devrimci mücadele yürütmüş oluruz.

Devrimci mücadele yoluyla yıkmamız gereken kapitalist toplumun kendisidir.

Mücadele Birliği

20 Haziran-4 Temmuz 2018

Sayı: 51

BAŞKA ZAMAN DEĞİL BUGÜN

Her şeyin hızla değiştiği, yeninin eskinin yerini çarçabuk aldığı bir tarihsel aşamadayız. Önceki tarihsel dönemde uzak bir hedef olarak görülen proletaryanın tam kurtuluşu, insanlığın özgürleşmesi, uzak bir hedef olmaktan çıkmıştır. Bu gelişme karşısında, devrimci komünizm, yeni dönemin görevlerini yerine getirecek bir anlayış ve konumlanmada bulunmalıdır.

Kapitalizmin çöküş içinde olduğunu belirten görüşler o kadar yaygınlaştı ki, bu yüzden sıradanlaştı. Bir şeyler söylemek için, bunun ötesine geçmek gerekiyor.

Sıradanlaşmış, moda haline gelmiş, kitlelerin arasında yerleşmiş görüşlerin ötesinde ve ilerisinde düşünceler ortaya koyarsak bir şey söylemiş oluruz. Tarihin gelişimi hakkında yeni şeyler söylemek gerekiyor. Yeni dönem hakkında yeni, sağlam, isabetli bir şeyler söylersek, tarihin itici gücü olan sınıf savaşına bir itiş vermiş oluruz.

Pratikte eski toplumsal sistemin ötesine geçilmiştir. Bir toplumsal sistem olarak, sosyalizmin tarihi var. Sosyalist topluma geçilmesi, burjuva toplumun tarihsel eleştirisidir. Hem kapitalist ekonomik temelin, hem bu temel tarafından biçimlenen kapitalist toplumsal ilişkilerin eleştirisidir. Dolayısıyla yeni, ileri ve daha yüksek bir topluma geçilerek, eski egemen sınıfın, egemen ideolojik anlayışının vb. de eleştirisi yapılmıştır. Ama mücadele sona ermez, eski toplumun kalmalarına ve izlerine karşı onların etkisi silinene dek devam eder.

Sınıfların kaldırılmasının maddi koşulları bu denli gelişkinen bu sorun insanlığın önüne, en ilerinin sorunu olarak konamaz. Bugünkü sınıflı toplumsal düzeni ortadan kaldıracak, sınıfsız topluma geçişi sağlayacak toplumsal devrim, başka zamanların değil, bugünün görevidir. Bu görev ileriye ertelenemez, çünkü bu toplumu yıkacak güçler de, çürüten, yozlaşan bugünkü toplumun etkisine girer. Dolayısıyla, insanlığı yeni bir geleceğe taşıyacak canlı güçleri devrime yöneltmek yerine, onları oyalayıcı ikincil sorunların çözümüne yönlendirmek, burjuva sistemin insanları çürütmesine hizmet etmek demektir.

Kapitalizmin çöküşünden söz etmek nasıl sıradanlaştıysa; kapitalizmin yerini alacak toplum hakkında bir şeyler söylemek, onun, insanlığın özgür ve insanca gelişimindeki rolü üzerinde durmak da artık sıradanlaştı. Sorun onu bu günden gerçekleştirmek için devrimci kavgaya atılmaktır. Devrimcilik, günün temel görevlerini başka zamanlara bırakmak değil, bugün gerçekleştirmektir. İnsanlığın gelişiminde yeni bir evreye girildiği halde, sanki böylesi ileri bir tarihsel aşamada değilmişiz gibi, halen önceki dönemlerin anlayışıyla hareket ediliyor. Halen insanal bir toplum çok uzak bir geleceğin sorunuymuş gibi davranılıyor. Özgür ve insani bir toplum yalnızca bir propaganda sorunu değil, eylem sorunudur, kitlelerin toplumsal pratiği sorunudur, toplumsal devrim sorunudur. Yeni bir topluma geçiş ve bu geçişi sağlayacak devrime pratik yaklaşım, devrimci marksizmle oportünizm arasında temel bir ayırımıdır.

Modern kapitalist ülkelerde –daha doğrusu bir bütün olarak kapitalist sistemde- maddi koşulların, üretim araçlarının ortaklaşa olduğu topluma geçmek için ne kadar gelişmiş olduğunu kabul etmeyen komünist yoktur. Ancak gelişmiş koşullar tek başına yeterli değildir bir devrim için. Devrimin olması için devrimci durumun da oluşması gerekiyor. Leninist Parti, dünyada devrimci durumun oluştuğuna uzun zamandır dikkat çekiyor. Devrimci durumun belirtileri farklı derecelerde de olsa, kapitalist dünyada kendini gösteriyor. Pratikte ortaya çıkan küresel iç savaş, yarım yüzyıllık başkaldırıdır. Dünya burjuvazisinin içinde bulunduğu politik durum, reformist sosyalistler tarafından bile “yönetememezlik durumu” olarak tanımlanıyor. Bir gerçek, gerçekliğini herkese kabul ettirmişse, onu reformistlerde kabul ediyor. Ancak, olduğundan daha geri seviyede.

Devrimci durumu, devrime dönüştürecek, emekçi kitlelerden kaynaklanan devrimci bir toplumsal hareket tüm dünyada gitgide yaygınlaşıyor. Kitlelerin toplumsal hareketi senelerdir, kesintisiz olarak sürüyor. Her yerde milyonlar kapitalizme karşı yükselen devrimci kavgaya atılıyor. İşçi ve halk kitlelerinin çoğunluğu kendiliğinden katılıyor mücadeleye. Ancak günümüzün kendiliğinden hareketlerinde yüksek bir kültür düzeyi, entelektüel derecesi, örgütlülük ve politik devrimci bilinç olduğu unutulmamalıdır. Tüm kapitalist dünyayı sarsan yığınların toplumsal hareketinin bir yerden nitel bir dönüşüme uğrayacağı kesin. Yani sosyal hareket, sosyal bir devrime dönüşecektir.

Kitlelerin kendiliğindenci hareketini abartanlar, kendiliğinden gelme eylemleri, bunu örgütlü devrimci mücadelesini yadsımak için kullanıyorlar. Burada kalmayıp, proletaryanın öncülüğünü dolay-

sıyla devrimci komünizmin, Leninist tipte partinin devrim ve komünizm savaşımındaki rolünün inkarına kadar vardırıyorlar düşüncelerini. Emekçilerin örgütsüzleşmesini teşvik eden yani kitlelerin burjuvazi karşısında silahsızlandırılmasını öneren tüm bu düşüncelere karşın, sınıf savaşımının gelişimi komünist toplumu amaçlayan bir programı olan ve işçilerin mücadelesine yanıt veren Leninist tipte partinin öncülüğünün bütün önemini ortaya koyuyor. Burada sorun, devrimci komünist partinin artan önemine ve rolüne uygun davranmasıdır.

Deneyim göstermiştir ki, yeni bir toplumun, eski toplumun yerini alması, basit bir değişim değil, bir mücadeledir: devrimci bir mücadeledir. Büyük dönüşüm devrimle gerçekleştirilir. Devrimde esas olan kitlelerin devrimci eylem gücüdür. Parti, bu güce önderlik etme yeteneği gösterdiğinde, iktidarı ele geçirebilir.

İktidarı alma ve toplumu köklü ve bütünsel olarak dönüşümü devrimci anlayışı olmayan küçük burjuva çevreler, emekçi kitlelerin kısmi istemlerini gerçekleştirme görüşünü öne sürüyor. Oysa her istemin gerçekleştirilmesi, diğer istemlerin gerçekleştirilmesini gerektirir zorunlu olarak. Çünkü karşımızda bir toplumsal sistem, bütünsel toplumsal ilişkiler var. O halde halk kitlelerinin istemlerinin karşılanması için, ekonomik ve toplumsal yapısıyla kapitalist toplumsal düzenin yıkılması zorunludur. Toplumsal devrim tam da, toplumun bütünsel olarak dönüşümünü gerçekleştirir.

Bugüne kadar birçok siyasi hareket, işçileri kısmi talepler için, teşvik ederken, biz, emekçi sınıfa her zaman tarihsel misyonunu hatırlattık ve onu tarihsel görevlerini yerine getirmesi için teşvik ettik, cesaretlendirdik. Toplumun önüne çıkan sorunların çözümünün nasıl olacağı konusunda devrimci komünizmle, reformist sosyalizm arasında temel farklılıklar olduğu çok açık. Bu, proleter devrimci yöntemle, küçük-burjuvazinin ılımlı, reformist yöntemi arasındaki farktır. Devrimci mücadele biçimi milyonlar tarafından benimsendiğine ve uygulandığına göre, insanca zamanlar çok daha yakıdır.

İnsanlığın gelişmesi sınıflı toplumlardan, -sınıf mücadelesi yoluyla- sınıfsız topluma doğrudur. Özel mülkiyetin insanlık dışı koşullarından, hümanist (insanal) topluma doğrudur. Hümanizmayı (insanal olanı) gerçek yapmak, tarihin en büyük ve en köklü, en devrimci dönüşümüdür.

Mücadele Birliği
4-18 Temmuz 2018
Sayı: 52

YENİ BİR DÜNYA KURULANA DEK

Tekelci sermaye, büyük bir güç haline geldi. Gücünü, gün gün arttırıyor. Sermaye büyüdükçe, burjuvazinin boyunduruğu ve kitlelerin yaşam koşulları, her geçen gün biraz daha dayanılmaz oluyor. Bu durumun kaçınılmaz bir sonucu ise, hiç eksilmeyen sokak savaşları, sık sık patlak veren halk ayaklanmalarıdır; tek kelimeyle işçilerin ve toplumun diğer emekçilerinin genişleyen devrimci başkaldırılarıdır.

Sermaye büyüdükçe, işçilerin, kent ve kır yoksullarının toplumdaki durumu daha da güvensiz hale geliyor. Ücretlerin düşürülmesi, kitlesel işsizlik, sefaletin derinleşmesi, kısaca, maddi ve toplumsal durumlarının iyice kötüleşmesi...Burjuvazinin emekçilere uygun gördüğü yaşam biçimi budur işte. Kapitalist üretim yalnızca meta üretmez, kapitalistlerle işçiler arasındaki ilişkiyi de yeniden üretir. Bu ilişki ki çelişkilidir. Sermayenin büyümesi uzlaşmaz sınıf çelişkisini keskinleştirmekle kalmaz; bu çelişkiyi çözecek çatışmayı da büyütürve şiddetlendirir.

Burjuvazi, kitlelerin genişleyen başkaldırısını nasıl engelleyecek? Toplumun efendilerinin temel egemenlik yöntemlerinden biri olan gerici burjuva zora ve şiddete daha fazla başvurarak. Dünyanın yakın dönem tarihi göstermiştir ki, gerici zor, halk kitlelerini ayaklanmaktan alıkoyamamıştır; vazgeçirememiştir. Başarısızlığa uğrasa da, burjuvazi yine de zora başvurmaktan vazgeçemez.

Avrupa’da olsun, Amerika’da olsun, “en sonuncu kavga” şimdiye dek sürekli ileriye ertelendi. Atlantik’in iki yakasında yine, iki sınıf arasında, proletaryayla burjuvazi arasında büyük bir kapışma var. Bu büyük kavga, işçi sınıfı için ileriye ertelenemeyecek kadar yaşamsaldır. Büyük mücadele kazanılmalıdır. Yaşam koşulları kötüye giderken, dünya burjuvazisi topyekun saldırının kapsamını genişletirken, proleter hareketin bütün mevzileri düşman topları tarafından şiddetli olarak dövülürken, proletarya nihai hesaplaşmayı geleceğe bırakmayacaktır. Tüm sınıflar, güçler ve gruplar, kendi yönünden, buna hazırlanıyor. ABD önderliğinde emperyalist güçler 3. dünya savaşının cephelerini sürekli genişletirken, dünyada iki sınıf arasında insanlığın geleceği üzerinde başka bir savaş sürüp gidiyor: Küresel iç savaş. Dünya işçi sınıfı, bu savaşı kazanmak için, devrimci mücadelesini ve sınıf dayanışmasını en yüksek noktaya çıkar-mada ısrarlı bir davranış sergiliyor.

Gerici sınıflar, baskılara daha fazla başvurarak, devrimci sınıfların ayaklanmalarını ve devrimleri önleyebilselerdi, bugüne hiçbir devrim gerçekleşmez, toplumlar dönüşüme uğramazdı. Tarihsel gelişme, sınıflı toplumların çelişkili evrimi, belli bir yerde, toplumun nitel değişimini zorunlu duruma getirir. Bu gelişme karşısında gerici sınıfların zoru ne kadar yoğun olarak uygulanırsa uygulansın, yenilgiye uğrar. Kapitalist despotizm yirminciyüzyılda, başta komünistler olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlere en katı, en iğrenç düzeylerde uygulandı, fakat yenildi. Toplumsal devrimlerin zaferi, burjuva devlet aygıtını yıktı, darmadağın etti.

Yeni bir tarihsel dönemin başlaması zorunluluğu, kendini her olayda, her eylemde, toplumsal ilişkilerin her alanında tekrar tekrar duyurur. Yeni bir dönemi başlatmaya yönelik devrimci kitlelerin eylemleri ne denli bastırılırsa bastırılsın, ortadan kaldırılamaz.

Aynı temelerde yeniden yeniden patlak verir. Yığınların devrimci başkaldırısı, karşıtların birliğine dayanan eski birliği paramparça edene kadar sürer. Burada da durmaz daha ileriye, yeni bir toplumun kuruluşuna dek çıkar. Bu noktaya dek, işçi sınıfı, burjuva topluma öldürücü darbeleri vuracak silahlara etkin biçimde başvuracaktır. Bu silahlar, marksizm-leninizm temelinde ideolojik mücadeledir, pratik olarak devrim araç ve yöntemlerdir; çeşitli mücadele araçlarının devrimci amaçlarla kullanılmasıdır; uluslararası proletarya hareketinin enternasyonal dayanışmasıdır.

Kapitalist dünya genelinde kendini güçlü olarak duyuran yeni topluma geçiş zorunluluğu, bu toprakların somutunda kendini şiddetli olarak duyuruyor. Türkiye ve Kürdistan’da bu zorunluluk, ken-

dini toplumu sarsan devrimci krizle, yıllarca süren ve gitgide genişleyen iç savaşla, hiç eksik olmayan devrimci yığın eylemleriyle ve bu eylemlerin ayaklanma düzeyine varmasıyla tek kelimeyle sayısız olayın arka arkaya patlak vermesiyle; toplumsal ilişkilerin yozlaşmasıyla; toplumun kendisinin çürüme, dağılma, çöküş aşamasına girmesiyle, kısacası, karşılıklı sınıflar ilişkisinin bütün alanlarında duyuruyor.

Sıraladığımız tüm bu olay ve olguların belirli bir ekonomik temeli var. Türkiye’de son 50-60 yıl içinde kapitalizm büyük bir gelişme gösterdi. Tekelci kapitalizm altında sermayenin büyümesi ileri boyutlar kazandı. Türkiye’nin sermaye sahipleri, dünyanın sayılı kapitalistleri arasına girdi. Sermayenin bu büyümesi, işçilerin ve emekçi halkın büyük sefaleti ve ezilmesi pahasına gerçekleşti. Toplumun büyük çoğunluğunun iyice kötüleşen yaşam koşullarına karşılık, zenginlik bir avuç burjuvanın elinde toplanıyor. Uçurum çok büyük, sınıf çelişkileri çok derin ve keskin. Sınıf çatışması, tüm ezilen ve sömürülenlerin devrimci başkaldırıları yeni boyutlar alıyor. Boyutlanan devrimci kitle eylemleri doğrudan doğruya burjuvazinin egemenliğini devirmeyi hedefliyor. Bu hareket, yeni bir toplum kurma hedefidir.

Tekelci sermayenin, faşist devletin, gericiğin azgınlaşan saldırıları, durumu tersine çevirebilir mi? Kitlelerin eylemlerini daha ileriye taşımasını durdurabilir mi? Öncelikle belirtmek gerekir ki, hükümet müdahaleleri ve gerici şiddet ekonomik yasaları ne oluşturabilir, ne de ortadan kaldırabilir. Hükümetler, ekonomiye bir biçim veremez. Tersine ekonomi hükümetlere bir biçim verir. Dolayısıyla hükümet önlemleri, nesnel toplumsal gidişi tersine çeviremez. Gerici saldırıların yoğunlaşmasının devrimin öznesi üzerinde, devrimci eylemlerin yükselişi üzerinde fazla bir etkisi olmaz. Çünkü Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketi, on yıllardır, en şiddetli saldırılar altında ilerliyor. Dolayısıyla bu süreç, onu, yeni saldırı dalgalarından etkilenmeyecek kadar sağlamlaştırdı. O, her zaman daha şiddetli çarpışmalara girmeye hazırdır. Gerçek devrimci hareket, bugüne kadar olduğu gibi bu saldırılardan da güçlenerek çıkacaktır. Özcesi, yönetici güç saldırılarını hangi ölçülere çıkarırsa çıkarsın, devrimci mücadelenin ilerlemesi karşısında başarısızlığa uğrayacaktır.

Devrimci işçilerin partisinin bakışı böyledir. Artan gerici saldırılar karşısında uzlaşmacı küçük-burjuva siyasetlerin bakışı nedir? Onlar, yoğunlaşan her burjuva genel saldırı karşısında gelecek umutlarını biraz daha yitirir ve geri kitlelerin bakışına biraz daha sarılırlar. Bu bakış açısında kitlelerin her devrimci eylemi “aşırı” görünür,

dolayısıyla eleştirilmelidir. Onlar için bu dönemde tek doğru hareket çizgisi, egemen gücün çok fazla tepkisini çekmeyecek sınırlar içinde davranmaktır. Oysa emekçilerin kurtuluşuna giden gerçek devrimci mücadele yolu bu bakışın ötesinde ve ilerisinde başlar.

Egemen olanın ve umudunu yitiren küçük-burjuvaların anlayamadıkları şurasıdır ki, kitlelerin devrimcileşmesi en ağır baskı altında da devam eder. Kitleler baskı altında da devrimcileşerek, baskı düzenini ortadan kaldırmak için hazırlanırlar. Ayrıca belirtmek gerekir ki, yoğun ve şiddetli baskı koşullarında, yaşam koşulları daha da dayanılmaz olduğu için emekçi kitlelerin kurulu toplumsal düzene karşı hoşnutsuzlukları, kinleri ve öfkeleri çok daha büyür. Hepsi birikir, üst üste biner ve bir anda patlar. Devrimci kitle hareketi, daha önce görülmedik boyutlara ulaşır. Tıpkı 12Mart ve 12 Eylül sonrasında olduğu gibi. Verili şartlarda yönetenlerin giriştikleri saldırı çok büyüktür; buna karşıt olarak Türkiye ve Kürdistan halklarının verdiği devrimci kavga da çok büyük. Düşman saldırıları, devrimci kavga karşısında bir kez daha etkisiz kalıyor. Ayrıyetten söylemeliyiz ki, bugün, bu en ağır baskı altında verilen devrimci kavga, yarın en büyük kitle gücüne dönüşür. Bu devrimci kavgadan yarının en büyük, en etkili ve en göz alıcı devrimci dalgası doğar.

Bulduğumuz aşamada, devrimci kriz zayıflamaz fakat çok daha büyür. İşçi sınıfının, kadınların, Kürt halkının, gençliğin, devrimci kavgasının durdurulamaz ilerlemesi, devrimci krizi derinleştiriyor. Kitlelerin sistemden kopuşu ve devrimcileşmesi krizi ileri noktaya vardiıyor. Tüm bu koşullar ve olguların gelişmesi, devrimin gelişmesinden başka nedir ki!

İktidar sahipleri kurulu toplumsal düzeni ayakta tutmak için hangi önlemleri alırsa alsın, açıktan açığa gelişen devrimci kavga, hareket yeni bir dünyayla sonuçlanana kadar sürer daima.

Mücadele Birliği

18 Temmuz-1 Ağustos 2018

Sayı: 53

DEVİRİMSİZ DEVRİM

Tarihsel gelişmenin nesnel yasaları hakkında bilinç açıklığı olmayanlar, ütopyik olarak, ya da kendi öznelliklerinin ürünü olan görüşlerini hayata geçirmek için savaşıma girişiyorlar. Oysa asıl olarak gelişmenine eğilimini, büyük kitlelerin hareketinin gelişme yönünü açıklığa kavuşturmak gerekiyor. Gelişme kendi eğilimini, -bir olgudan başka bir olguya geçiş, toplumun bir alt biçiminden, bir üst biçimine dönüşüm, ya da mücadelenin alt biçimlerinden yüksek biçimlerine yönelme- içinde taşır.

Gelişmenin karşımıza çıkaracağı yeni somut durumu tüm detaylarıyla önceden belirleyemeyiz. Çünkü tarihin ileriye doğru gelişmesinde, zorunluluğun yanında rastlantıların da rolü vardır. Ancak, bugün geleceğitohum halinde taşıdığı için, gelişmenin yönünü; eğilimini ana çizgileriyle verebiliriz.

Bu topraklarda uzun süredir nesnel toplumsal gelişme, sınıf savaşı, olayların akışı yeni bir ayaklanmaya, bir devrime doğru olmasına karşın, küçük-burjuva reformist hareketler, taktiğini devrimci döneme göre değil de devrimci olmayan dönemlere göre belirliyorlar. Dolayısıyla, taktikleri, propaganda ve ajitasyon çalışmaları devrimci sürecin gerisinde kalıyor.

Taktikleri devrimci değildir, devrimci adı altında, reformist taktiktir. Kitlelericiddi olarak devrime hazırlamayı, eylemlerle devrime hız vermeyi amaçlamıyor, ama onları reformizm hayalleriyle oyalamayı amaçlıyor.

İç savaş içinde olan, devrimci savaş deneyimi olan; devrimci kavgasını ayaklanma düzeyine kadar çıkararak kitlelerin çalışmasını günlük istemlerle sınırlamak, devrimci mücadelenin öne çıkarılması gereken görevlerinden yan çizmektir. Devrimci hareketin öne çıkan görevi, devrimi başarıya ulaştırmaktır.

Gelişmenin kendi eğilimi, yeni bir topluma geçiş yönündedir, toplumsal devrime doğrudur. Tam da bu noktada yani devrim kavra-

yışında, bizimle reformist siyasetlerin arasında temel ayırım var ve bu, göz önünde tutulmalıdır. Reformist siyasetler, iç savaş olmadan, devrimci şiddete başvurmadan, burjuvaziye dokunmadan, kapitalistlerin sınıf egemenliğini devrimci tarzda yıkmadan, güzellikle, iktidar sorununun çözülmesini istiyorlar.

Yani onlar, devrimsiz devrim istiyorlar. Küçük-burjuva siyasetlerin devrim kavramında devrimci içerik yoktur.

Marksist teorinin devrimin özünü kavrayıp, bunu somut koşullara uyarlamak yerine, tüm yaptıkları teoriyi kendi özel durumlarına uyarlamaktır.

Dolayısıyla kendi reformist olan durumlarından bakınca, Leninist partinin, devrimi pratik olarak örgütlemek politikasını “uç”, “aşırı” vb. niteliyorlar.

Oysa gerçek devrimci politika budur. Devrime pratik politika açısından yaklaşım, büyük kitlelerin devrimci hareketiyle aynı yönde olduğu gibi, devrimci içeriğiyle, kitlelerin toplumsal hareketine itiş veriyor, onu daha ileriye yöneltiyor.

Büyük kitleler, yarım yüzyıllık devrimci savaşla, kendi tarihlerini, bilinçlice kendilerinin yapacağını çok net biçimde dünyanın gözlerinin önüne serdiler. Bu kadar zaman büyük bir enerjiyle hareket etmek, başlı başına ileri devrimci bir nitelik ve değerdir. Tüm bu yıllar boyunca, tekeli kapitalist düzenin bütün politik güçleri sırayla iktidara geldi, hepsi den daha uzun ya da daha kısa sürede yıprandı ve tükendi. Devrimci işçi sınıfı hareketi, devrimci sınıf partisi ve devrimci kitleler bitimsiz bir güçle savaşımı sürdürüyor. Devrimci güçler, burjuvaziye şöyle sesleniyorlar: “Sizin bütün politik güçlerinizi bir bir yıpratık ve bitirdik. Bundan sonra iktidara gelecek güçlerinizin başına da aynı şey gelecek. Siz bu tarihsel kavgada güçsüz düştünüz, biz ise, kavgadan güçlenerek çıktık ve sizi yenecek kadar tecrübeli ve yetkin durumdayız”. Böylesine devrimci bir mücadele tarihini yaratanlar, dünyayı yeni ve büyük bir zaferle tanıştırebilirler.

Böylesi bir zaferin nesnel koşulları da, öznel koşulları da olgunlaşmıştır.

Toplumsal kutuplaşma çok büyüktür. Bir kutupta az sayıdaki büyük servet sahibi, karşı kutupta toplumsal durumları sürekli kötüleşen milyonlarca emekçi ve sömürülenler. Tarihin bu biricik yasası, bugün en ileri boyutlarda. Milyonlarca yoksul insanın safları yeni katlımlarla büyüyor.

Yeni katlımların içinde çok sayıda küçük mülk sahibi var. Küçük mülk sahipleri, mücadele saflarına kendi bireyciliklerini, kendi tutarsızlıklarını, kendi zayıflıklarını getiriyorlar: Kitleler bu durumyla

burjuvazi karşısında üstünlük sağlayamazlar. Tam da bu durum, devrimci sınıfın, proletaryanın, kitlelere öncülüğünü zorunlu yapıyor. Proletarya tekelci kapitalist düzeni alt-üst edecek bir güçte olduğunu ve geleceğe biçim verecek bir güç ve yeteneğe sahip olduğunu göstermiştir. Devrimci sınıfın öncülüğü olmadan, toplumsallaşmış büyük insanlık, burjuva toplumun ötesine gidemez.

Ve toplum çıkışı olmayan iç çatışmalarla kendini tüketir.

Proletaryanın devrimci sınıf savaşını desteklemek, güçlendirmek ve en ileri noktaya değin götürmek, yani devrimi zafere vardırarak, büyük insanlığın tek kurtuluş yoludur. Proletaryanın sınıf savaşını zayıflatan taktikler, anlayışlar ve yakın zamana kadar burjuva ve küçük burjuvalar arasında moda olan “elveda proletarya” demek teslim olmaktır. Tam aksine bir anlayış yalnızca proletaryanın insanları kapitalizmin baskısından kurtarabileceğini, sınıflı toplumun yalnızca sınıf savaşımı yoluyla ortadan kaldırılabileceğini geniş halk kitleleri daha iyi kavırıyorlar. Proletarya düşük bir gelişme düzeyini değil, ileri gelişkin bir mücadele düzeyini temsil ediyor. Bu demektir ki, işçi sınıfı kendini ve insanlığı, kurtarabilir.

Proletaryanın devrimci sınıf savaşına, halk yığınlarına önderliğine karşı çıkanlar ve proleter sınıfın bugünkü dünya konjonktüründe toplumsal devrimi başaramayacağını, iktidara gelse bile, devrimi ayakta tutamayacağını söyleyenler aynı çevrelerdir. Bunlar günümüzde, son yirmi beş yıl içinde dünyayı alt üst eden küresel başkaldırıya rağmen, birçok ülke ve kent merkezinde günlerce süren ayaklanmalara karşın bu görüşleri ileri sürebiliyorlar. Ve Haziran halk ayaklanmasından sonra bile, o çürük görüşlerini değiştirmediler. Bu görüşlerde devrimci bir içeriğin en ufak bir zerresi bile yoktur. Bu, kapitalizme teslim olanların görüşüdür.

Proletaryanın sınıf mücadelesini, devrimci sınıfın tarihsel rolünü yadsımak; devrimi yadsımdır. Kitlelerin kendi tarihini kendisinin yapacağına karşı bir güvensizliktir. Ezilen ve sömürülenlerin devrimci gücüne ve yeteneğine olan güvensizliği, kitlelerin dünya çapında yükselen devrimci eylem dalgası çürütüyor.

Mücadele Birliği
1-15 Ağustos 2018
Sayı: 54

KAPİTALİST TOPLUM HIZLA DAĞILIYOR

Sınıfların ortaya çıkışıyla, her tarihsel çağda, ezilen sınıflar, kadınlar, büyük düşünürler, büyük yazar ve sanatçılar, insanın uyumlu bir topluma doğru, özgürlüğe doğru durmadan ilerleyişinin türküsünü söylediler.

Bugüne değin, insanların özlemini derinden duyumsadığı özgür ve insanca bir yaşam artık, en ilerinin sorunu olmaktan çıkmıştır. Daha iyi bir yaşam ve bunu garantileyen uyumlu bir toplum bugünün bir sorunudur: Gerçekleşmeye başlayan ve gerçekleşecek olan bir sorun. Dolayısıyla hakkında daha rahat ve daha detaylı değerlendirme yapabiliriz. Öncelikle sorunun nasıl ele alındığının üzerinde durmalıyız.

Sınıflar, üretimin yetersizliğinden doğdu, üretim, herkesin gereksinimini karşılayacak kadar bollaşığı zaman ortadan kalkar. Bolluk, yalnızca üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde, herkesin ihtiyacını karşılayacak şekilde dağıtılır. Her seferinde bireyin tüketimine daha fazla ve çeşitlenen pay düşmesi için, bolluk kaynaklarının gürül gürül akması gerekir.

Bu noktaya gelinmiştir. Yeni Evre yazıları, toplumsal üretim araçları toplumun ortak denetimine alındığında, yeni bir yaşamın başlama çağını belirtir.

Bugüne değin söylenen özgürlüğün zaferi türküsü, insanların, ekonomik kaygılarla hareket etmeyeceği insana yaraşır bir yaşam sürdüreceği bir topluma, sınıfsız topluma doğru ilerlemenin türküsüdür. Marx, özgürlük dünyasının zorunluluğun ötesinde başladığını söyler. İnsanlık, tam da bu büyük tarihsel dönemeçte. İnsanların ekonomik kaygılardan özgür bir yaşam sürdürmesi, burjuva iktisatçılar tarafından da ele alındı. Ancak, kapitalist nitelik ve sınırlılıkları içinde.

“İnsan” diye yazıyordu Keynes... “İlk kez, kendisinin gerçek, kârlı problemiyle -ekonomik kaygıların şaşkınlığından özgür olmanın tadını nasıl çıkaracağı...

Nasıl akıllıca yaraşır şekilde ve iyi yaşayacağı problemiyle- yüz yüze gelecektir.” (aktaran P.Mason)

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Keynes'in “akıllıca” dediği şey, problemin kapitalist toplumda, kapitalist çözümdür. Ücretli-emek, üç-

retli emek sisteminde nasıl ortadan kalkar. Üretim araçlarının kapitalist karakteri, ona bu karakteri veren bir üretim biçiminde nasıl sona erdirilebilir. Dolayısıyla kapitalist toplum çerçevesinde sunulan çözüm, aslında problemdir. Kapitalizmden kaynaklanan problemin çözümü, kapitalizmin ötesindedir.

İşçi sınıfı, üretimin dış koşullarına toplum adına el koyduktan sonradır ki, insanlar ekonominin baskısından kurtulabilir. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde, insanlar karşılıklı ilişkilerini ekonomik kaygılar olmaksızın kurar. Bu ilişki, özgür bireylerin ilişkisi olur. İnsanlar ancak bu koşullarda özgürce yaşamın tadını çıkarırlar.

Keynes, çağdaş gelişmeye, bilim ve teknik ilerlemeye, bilgi birikimine, emeğin yetkinleşmesine ve toplumun örgütlenme düzeyine bakarak, insanın ekonomik problemi çözeceği sonucuna varıyor. Kapitalist biçim altında değil, ama bugün ekonomik problem, insanal özgürlük problemi insanca yaşam probleminin çözüme kavuşturulacağı bir noktaya gelinmiştir. Problemi çözecek olan proletaryanın toplumsal devrimidir.

Jack London'ın *Demir Ökçe*'de işlediği insanların kapitalistlerce gözetleneceği öngörüsünü utanmazca alıp, kendi görüşü olarak gösteren George Orwell (1984)'ın gerçekten toplumsal kötülüklerin gelecekte ortadan kalkacağına dair en ufak bir güveni yoktur. Buna karşın şunun da farkında: *“Zenginliğin her bakımda artması, hiyerarşik bir toplumun yıkılması tehlikesini yarattı -gerçekte, onu bir anlamda yıktı.”*(1984)

Yazarın göz ardı ettiği şey, kapitalist toplumun çok zenginleştiği fakat emekçi halkın ise daha da yoksullaştığı.. Bugün bu fark çok ileri düzeylere varmış durumda. Kapitalistler zenginliğini artırdıkça toplum üstündeki güçlerini de iyice artırdılar. Burjuvazi çok zenginleşmiş, işçilerin toplumsal koşulları daha da kötüleşmiştir.

Zenginliğin büyük artışına rağmen insanlar hiyerarşik toplumdan kurtulamadılar. Ama zenginliğin artışı, zenginlikten kurtulmanın tarihsel şartlarını yarattı. Zenginlik, hiyerarşik toplumun denetleyemediği bir boyut kazandı. Hiyerarşik toplum yapısı, büyük zenginlik (servet) için çok dar geliyor. Zenginliğin gelişimi, zenginliğin kapitalist biçimini ortadan kaldırmaya zorluyor. Hiyerarşik bir toplum olan kapitalist toplumun dağılması kaçınılmazdır. *“Çıkarın insanlığı birbirine bağlayan ilke yerine konması; çıkarların doğrudan doğruya özne, salt bencil kalması durumunda; kendiliğinden genel bir dağılmaya, bireylerin kendi içlerine kapanmalarına, yalnızlığa ve insanlığın birbirini karşılıklı olarak iten atomlar yığınına dönüşmesine yol açar.”* (F.Engels)

Kapitalist toplumun “genel dağılması” tekeli kapitalizm aşamasında büyük bir hız kazanmıştır. Çünkü tekeli kapitalizm, kapitalizmin içsel çelişkilerinin keskinleşerek ön plana çıkması demektir.

Bireyin bireyle ilişkisi, bireysel çıkara dayanıyor. Bireylerin özel çıkar çatışmalarının yol açtığı toplumsal atomlaşma, oluşan patlayıcı toplumsal durumu en uç noktasına getirdi. Yani toplumun her alanı, bir savaş alanı oldu.

Toplumun bir savaş alanı haline getiren gelişmeler ve hızlanan genel dağılma; toplumu herkesin birlikte yaşadığı bir alan durumuna getirilmesini olanaksız hale getiriyor. Toplumun doğasına aykırı olarak, burjuva toplum bireylerini kendi içinde uyumlu bireyler durumuna getirmek isteyen burjuva işbirlikçi çevreler kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğrar. Toplumsal atomlaşma ve dağılma, kapitalist toplumun kendisinde kendiliğinde vardır.

Onlar, Marx'ın adını çok sık kullandı fakat, büyük düşünürün, “*Tarih alanında sayısız bireyin istemi ile bireysel eylemin çatışması*” olarak nitelediği tarihsel durumun hiçbir zaman anlayamadılar. Demek ki, kapitalist toplumun ilerlemesi, kendi dağılmasına doğru bir ilerlemedir.

Tarihsel ilerleme, daha iyi bir anlatımla tarihsel gelişme uyumlu bir topluma doğrudur. Somutlar ve güncel olarak ele alırsak, gelişme uyumsuz bir toplum olan kapitalist toplumdan uyumlu yani sınıfsız bir toplum olan komünizme doğrudur. İnsanlar, daha yüksek bir toplum uğruna, içinde buldukları toplumdan vazgeçer.

Gelecek -bugünden başlayan- toplumun uyumlu bir toplum olacağı söyleyenlerin sayısında büyük bir artış var. Gelecek toplumun hümanist olacağı da kabul ediliyor. Ama, hümanizm sınıf (proleter) karakterinde yoksun olarak ele alınırsa soyuttur. Sınıf karakterinden yoksun insanal (hümanist) bir toplum bir ütopyadır. İnsanal (hümanist) toplum, sınıfları yaratan ekonomik temeli ortadan kaldırılınca, sınıf karakterini yitirir.

Kapitalizmden devrimci çıkış, ya da kapitalizmin devrimci yıkılışı, daha bütünlüklü olarak, sınıfsız topluma geçiş, sınıf karakteri taşır. Gerçekler, kendisine karşı çıkanlardan daha güçlüdür. Sınıf savaşı, kendisine karşı çıkan görüşlerden daha güçlüdür.

ESKİ TOPLUMU YERLE BİR EDEN MÜCADELE SÜREÇLERİ

Ezilen ve sömürülenlerle, egemen sömürücü sınıf arasındaki savaşın her gün yeni yönleri ortaya çıkıyor ve yeni boyutlar kazanıyor. Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve emekçi halkları için tayin edici olan bu savaşın temel hedeflerinin, günlük mücadelenin akışı içinde göz ardı edilmesine göz yumulamaz.

Emekle-sermaye, egemen sınıfla emekçi halklar arasındaki kapışmayı eksiksiz, tam ve bütünsel olarak anlamak için, bu ilişkiyi diyalektik bir ilişki, yani düşman sınıfların birliği ve savaşı içinde ele almamız gerekiyor. Ne toplumun resmi alanı, ne de emekçilerin mücadelesi tek başına güncel sınıflar savaşının tam bir tablosunu verir. Ancak sınıfların bugünkü karşılıklı ilişkisi toplumu boydan boya etkileyen savaşı anlamamızı sağlar. Biz, bu yazıda, durumun tam olarak anlaşılmasını engelleyen yanlış anlayışlar üzerimde duracağız.

Toplumun yalnızca resmi sahnesine bakanlar, orada burjuvaziyi, iktidarı ve muhalefetiyle resmi güçleri görüyorlar. Orada, emekçiler, ezilenler sadece fonda, edilgen ve silik haldedir. Dolayısıyla, yalnızca resmi dünyaya bakanlar, toplumdaki temel itici süreçleri emekçi kitlelerinin devrimci başkaldırılarını göz ardı ediyor, en azından tarihsel olarak önemsiz sayıyor. Oysa ki, tarih sıradan insanların, halk yığınlarının amaçlı etkinliğinden başka bir şey değildir.

Resmi güçler, tarih sahnesinde, sahnenin en önünde kendilerinin olduğuna toplumu inandırmaya kalkışsa da; bu, çağın ve günün gerçeklerine aykırıdır. İşçi sınıfı, tarih sahnesine, bağımsız bir güç olarak çıkmalı uzun bir zaman oldu. Sınıflar mücadelesinin güncel gerçeklerine rağmen, burjuva partileri tüm dikkatleri kendi üzerlerine çekiyorlar. Küçük-burjuva siyasetler de, resmi güçlere bu yönde hizmette bulunuyor.

Dikkatler resmi dünyadaki süreçlere çekilirken, aynı anda başka süreçler, karşıt yönde gelişiyor. Emekçi ve sömürülenlerin kavgasında gelişen süreç, devrimci süreçtir. Bir dizi devrimci süreç, ayaklanmaya ve devrime akıyor.

Emekçi halktan beslenen süreçler, kapitalizmin ezdiği tüm insanları, burjuvazinin sınıf egemenliğine karşı mücadelede ortak olarak harekete geçiren birleştirici süreçlerdir: itici, devindirici, dönüştürücü süreçlerdir.

Bu topraklardan emekçiler, tarihin gidişini belirleyen bağımsız bir etmen olduklarını yarım yüzyıl süren eylemlerle ve mücadeleyle ortaya koydular.

Devrimci hareketin tüm yeteneğini ve bağımsız mücadelesini küçümseyen burjuvazinin sınıf işbirlikçisi küçük burjuva sosyalistleri, resmi olanı, iktidarı, devlet egemenlik sistemini olduğundan güçlü gösterme politikasında ısrar ediyorlar. Devrimci komünizm, iktidarı ve muhalefetiyle tüm burjuva güçler karşısında yüksek devrimci bir direnç sergilerken, işbirlikçi siyasetler yönetici güçler karşısında rezilce boyun eğme politikası izledi.

Dikkatler tarihin itici güçlerine çekilmelidir. Büyük yazarlar, büyük sanatçılar tarihin temel itici güçlerini, dönüştürücü süreçleri derinlemesine çözümledikleri içindir ki, büyük eserler verebildiler. Bu topraklardaki sosyalist edebiyatçılar, sanatçılar, ezilen ve sömürülenlerin yaşadığı koşulları ve bu koşullara karşı kitlelerden yükselen isyan ve başkaldırıları çeşitli yönleriyle yansıttıkları için senelerce toplum üstünde etki bıraktılar. Dahası, bu eserler, kitlelerin sosyal yaşamını işlerken aslında bir devrimin nasıl gelmekte olduğunu anlatmış oldular.

Komünistlerin teorik ve politik yazıları, mücadele süreçlerini çok yönlü olarak çözümledikleri için, kitlelerin bilincini aydınlattı, önünü açtı. Komünist yazın emekçilerin içinde bulunduğu durumu tüm detaylarıyla ele aldı. Toplumun maddi yaşamından kaynaklanan sınıf savaşı, maddi eşitsizlik, dolayısıyla toplumsal eşitsizlik büyüdükçe keskinleşti. Devrimci komünist yazın, çelişkileri ve sınıf savaşımının gelişimini tüm keskinliğiyle ortaya koydu. Böylece bir ayaklanmanın bu şartlarda nasıl doğmakta olduğunu kesin bir açıklıkta açıkladı. Haziran (Gezi) Halk Ayaklanmasına doğru gidişati daha önceden gösterdi.

Burjuva işbirlikçi hareketler, resmi güçlerin kendilerini önde göstermelerine, kendilerini öylesine kaptırdılar ki, işçi sınıfının sınıf savaşı yoluyla yeni bir toplum kurmak için, savaşımına yeni bir boyut verdiklerini görmezlikten geldiler. Onların bütün marifeti, kitleleri burjuva partilerin peşine takmak oldu.

Sosyal Darvinciler nasıl sınıf savaşımını yaşama savaşına indirgedilerse, sosyal reformistler de sınıf savaşımını emekçiler lehine bazı iyileştirmeler yapmaya indirgediler.

Oysa proletaryanın sınıf savaşı süreçleri, en sonunda sınıflı toplumun ortadan kaldırılmasına varır. Ama onlar, burjuvazinin ardından koşmaktan öylesine ahmaklaştılar ki, bu yüzden Marx'ın, sınıf savaşımının tarihsel sonuçları üzerine yaptığı saptamaları tamamen unuttular. Oysa bu saptamalar, 1917 Ekim'yle başlayan proleter devrimlerde tekrar tekrar doğrulanmıştır.

İşçi sınıfının toplumda artan politik etkisinden ve toplumsal ağırlığından söz edilirken, bu eksik olarak açıklanır. İşçi sınıfının ideolojik düzeyi göz önünde tutulmaz. İşçiler, örgütlü hareket etmenin yanında, ideolojik yönden de yüksek niteliklere sahiptir. Marksist-Leninist dünya görüşüyle donanmış olan işçiler, sırtı kolay kolay yere vurulamayacak bir duruma geldi. İdeolojik, politik ve pratik olarak halkın bu devrimin önderi konumunda.

Burjuva toplumun resmi ideolojisi olan idealizm tam bir çöküntü içinde. İşçi sınıfının bilimsel, devrimci dünya görüşü, marksizmin insanlar üzerindeki etkisi sürekli güçleniyor. Marksizm, kitlelerce kavrandığından, maddi bir güç durumunda. Ve eski toplum üzerinde çözüştürücü bir etki yapıyor. Rahatlıkla söyleyebiliriz ki, marksizmin bugünkü toplum üstündeki devrimci etkisi yeterince bilince çıkarılmış değil. Bilimsel sosyalizm, yalnızca nesnel toplumsal koşulları, sınıf çatışmasını yansıtmakla, emekçilerin kafasında düşünce biçimi olmakla sınırlı ve edilgen değildir; nesnel koşullar üzerinde etkide de bulunur.

Marksizmin dünyayı dönüştürmedeki etkisi günümüzde çok daha artmıştır. Marksizmin sınıflar mücadelesindeki etkisi ve rolü bilince çıkarılmalı. Küçük burjuva hareketler, marksizmin değiştirici, dönüştürücü etkisini ve rolünü hiç bir zaman gerçek anlamda kavramadılar. Sosyalizmden en etkilendikleri zaman bile, burjuvazinin ideolojik etkisinden tam çıkamadılar. Bu yüzden ideolojik tutumları her zaman sallantılı olmuştur.

Egemen sınıfla, resmi güçlerle sürdürdükleri politik ilişkiler ve konformist yaşam tarzları, onların tüm çalışmalarında etkisini hissettirdi. Tüm politik çalışmalarında, günlük mücadele bakış açısına uygun hareket ettiler. Ve bunda öylesine ısrar ettiler ve kararlı davrandılar ki, bu nedenle, reformlar mücadelesine sapanıp kaldılar. İşçi sınıfının devrimci eylemlerinden etkilenip, hareketin ardından sürüklenseler de pratikte de sallantılı tavırlarını terk etmediler.

Burjuvazinin ideolojik etkisinde kalanlar gözlerini, toplumun resmi sahnesine dikerse diksinler, Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve emekçi halklarının geliştirdiği devrimci süreç, eski toplumu ve onun resmi yapısını yerle bir edecektir.

Mücadele Birliği

29 Ağustos-12 Eylül 2018

Sayı: 56

EN DEVRİMCİ EN BELİRLEYİCİ VE EN STRATEJİK AŞAMA

İktidarı ele geçirme aşaması, devrimin en devrimci, en stratejik, en önemli ve en belirleyici aşamasıdır. Devrimci mücadelenin iktidarın kapılarına gelip dayanmasının iç, tarihsel gelişme ve dünya tarihi açısından büyük bir önemi var.

Burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmek için proletarya ve proleter devrimci parti birçok görev yürütür, birçok alanda mücadele verir. Fakat verili politik koşullarda ana görevin belirlenmesi gerekiyor. Aksi durumda, hangi görevin ikincil olduğu, hangi görevin öne çıktığı saptanamaz. Bütün görevlere aynı ağırlığı vermek, hepsini eşit derecede önemli görmek, ne yöne gideceğini bilmemektir. Bu durumda kalan devrimci işçilerin ve sınıf partisinin sınıf savaşına önderlik yapması beklenemez. Bu, sınıf savaşını yöneten ve proletaryanın savaş kurmayı olan devrimci komünist partinin hiçbir “hareket planının” olmaması demektir.

Verili koşullarda, devrimci sınıfın ana görevinin ne olduğunu belirlemesi hedefi gerçekleştirmesiyle doğrudan doğruya bağıntılıdır. Devrimin ilk dönemlerinde burjuvazinin her türlü başkaldırısını, gerici direnişini bastırmak devrimci işçi sınıfının ana görevi durumundayken, daha sonraları ise yönetim görevi ana görev haline gelir. Ama ondan önce, bu topraklarda olduğu gibi, yani burjuva egemenliği koşullarında, devrimci hareketin gelişmesi iktidarı ele geçirme aşamasına gelmişse, devrimci sınıfın ve diğer emekçilerin ana görevi bu savaşı kazanmak, iktidar sorununu devrimci tarzda çözmektir. Tüm çalışmasını, ciddi hazırlıkları, mücadelenin ağırlık merkezini doğrudan doğruya iktidarı ele geçirecek eylemlere vermektir.

Mücadelenin her aşamasında olduğu gibi, çelişkinin devrimle çözüleceği yani halk kitlelerinin iktidarı alma aşamasında da günlük mücadeleler yürütülecektir. Şu farkla ki iktidar aşamasında, günlük mücadeleler, ana göreve bağlanacaktır. Diğer görevler, iktidarı ele geçirme temel görevinin önüne geçirilmeyecek, her devrimin kilit sorunu ve güncel görev olan iktidar sorununu çözmeye görevi ileriye ertelenmeyecektir.

Devrimci mücadelenin en belirleyici, en stratejik aşamasının ana görevi bu şekilde konmalıdır.

Proletarya iktidarı aldığı anda, insanlar hemen devrim saflarına geçmiyor. Devrim anında her yerde egemen olamıyor. Siyasi iktidarın halk kitlelerin eline geçmesi emeğin devrimci iktidarının kurulması, toplumsal kurtuluş yolunda atılan en önemli adımdır. Siyasi iktidarın ele geçirilmesi halk güçlerine, burjuvaziye karşı mücadelede kesin bir üstünlük sağlar. Fakat, yitirdiği politik avantajı yeniden elde etmek için, burjuvazi her yerde, gerici başkaldırıya kalkışacağından sınıf savaşımı yeni koşullarda ve yeni biçimlerde devam eder. Halk demokrasili iktidar burjuvaziye, gerici güçleri tamamen bastırma için devrimci araçları etkin olarak kullanmayı sürdürür. Böylece devrimin kazanımlarını güvenceye alır. Devrimle, karşı-devrim arasındaki bu yoğun savaşım dönemi milyonlarca insanın, burjuvazinin yanından ayrılıp devrim saflarına katılmasıyla sonuçlandığı bir dönemdir.

Devrimin ilerlemesi toplumun karşıt kutuplardan birinde yer almasını hızlandırır ve derinleştirir. Fakat devrimin olması için, bu saf-laşmanın kutuplaşmanın önceden belirli bir derecede oluşması gerekiyor. Devrimin ilerlemesine bağlı olarak, toplum, ya işçi sınıfı ve devrimden yana, ya da burjuvaziden yana olacak şekilde safını belirler. Diğer şeylerin yanında herkes toplumsal konumuna uygun olarak yerini belirler. Devrimci çalışma, devrimci eylem, devrimci ayaklanma, ezilen ve sömürülenlerin toplumsal devrim saflarında yer almalarını hızlandırır.

Halk ayaklanması, sınıf savaşımının çeşitli aşamalarında patlak verebilir. Ekonomik bir kriz anında, sefalete sürüklenen, daha doğrusu sefaleti derinleşen halk kitlesi bu durum karşısında ayaklanmaya başvurabilir. Politik durumun kötüleşmesi de buna yol açabilir. Bu durumlarda ayaklanma daha çok kendiliğinden gelişir.

Devrimin iktidarı ele geçirme aşamasında ise kendiliğinden patlak veren ayaklanmanın yanında devrimci kitleler ve devrimci proleter parti ayaklanmaya esas olarak bilinçli ve örgütlü olarak hazırlanır. 31 Mayıs'ta patlak veren halk ayaklanması,

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci halk ayaklanmasının bu tüm koşullarının yeterince var olduğunu ortaya koydu. Devrimci işçiler, devrimci kitleler yeni ayaklanmaya Haziran halk ayaklanmasının derslerinden de yararlanarak çok bilinçli, örgütlü ve bütün ciddiyetiyle hazırlanmalıdır.

Ayaklanmaya büyük bir ciddiyetle hazırlananlar, önüne temel ve ivedi görev olarak devrimi gerçekleştirmeyi koyanlardır. Burjuvaziyle uzlaşma içinde hareket etmek isteyenler devrimci bir ayaklanmayı ne düşünürler, ne de isterler. Gezi sırasında gösterdikleri tavır, onların yeni bir ayaklanma sırasında nasıl davranacakları hakkında bir fikir veriyor. Fakat, proletaryanın gelişmiş koşullarda devrimci savaşım yürütmesi ve güncel devrimci krizin derinliği, uzlaşmacıları başarısızlığa sürüklüyor.

Aynı koşullar devrimin zaferi içinse uygun zemin sunuyor.

İktidar odaklı sınıf savaşı, mücadelenin en belirleyici aşamasıdır. Belirleyicidir çünkü, sömürünün her biçimine son verecek bir dönem, yani emekçilerin kurtuluş yolu iktidarın ele geçirilmesiyle açılır. Burjuvazi ise çıkarlarından ve ayrıcalıklarından yoksun olmak için, gerici savaşı en tepe noktaya, en iğrenç düzeye çıkarır. Böylesi bir durumda işçi sınıfı ve emekçi halk devrimci mücadeleyi sonuna kadar yoğunlaştırmadan, belirleyici mücadeleyi kazanamazlar.

Sınıflar savaşının pratik gelişmesi, içine girdiğimiz aşamanın nasıl geçeceği hakkında bize bir düşünce veriyor. Kelimenin gerçek anlamıyla toplumun geniş kesimleri tekeli kapitalist güçlerin, faşist devletin baskısı altında, siyasi iktidar tam anlamıyla saldırgan bir politika izliyor. Şu gerçeği belirtmeye bile gerek yok: İktidarı elinde tutan burjuva sınıf saldırılarını ve düşmanlığını esas olarak işçi sınıfına, devrimci komünistlere yöneltmiştir. Bu saldırılar bugün artarak sürüyor.

Mücadeleci Kürt hareketine yönelik saldırganlık, en tepe noktaya çıkarıldı. Gerici, faşist saldırganlığın sosyal medyaya kadar uzanması saldırganlığın boyutlarını gösteriyor.

Ama tüm bunlar sürecin yalnızca bir yanıdır ve biz gerçeği anlamak için, sürecin bütünlüğüne bakmalıyız. Burjuvazinin gerici şiddetinin ve saldırganlığının artması onun çöküşünü hızlandırıyor sadece; süreç, proletaryanın kurtuluşu yönünde işliyor aynı zamanda. Çünkü başka şeylerin yanında devrimci dinamikler etkin durumda ve artan burjuva saldırganlığa rağmen gelişme gösteriyor. Bütün gelişmeler ve olayların sıklığı yeni ve büyük bir patlamanın gelmekte olduğunu gösteriyor. Bunun bütün öğeleri yeterince birikmiş du-

rumda. İçinde olduğumuz aşamayı başarılı olarak geçmek için ortaya çıkan uygun durumdan yararlanmasını bilmek gerekir.

Pratik mücadele eğitimidir. Mücadeleci kitleler verili durumdan nasıl yararlanacaklarını kendi büyük devrimci mücadelesinden öğrendiler, öğreniyorlar. Milyonlar, çıkarlarını istemlerini ve gelecek özlemlerini ancak devrimci pratikle, devrimci pratiği yoğunlaştırarak karşılayacaklarını sınıf kavgasının pratiğinden öğrenmiş durumda. Yeni aşamayı kazanmak için, devrimci pratik en yüksek biçimlerine vardırılmalı. İşte büyük halk kitlelerinin kendi deneyiminden çıkardığı, pratik sonuç.

Devrimci işçiler, halk kitlelerinin en ileri, en tutarlı ve en devrimci kesimleri, uzlaşmacı siyasetlerden ve küçük burjuva devrimcilerinden -diğerleriyle aynı noktada bulaşan- çok daha ileri bir mücadele anlayışını temsil ediyorlar. Devrimci kitleler, sınıf savaşının devrimci biçimlerine devrimci yöntem ve araçlarına on yıllardır başvuruyorlar. Devrimci zor yöntemlerine başvurması, onların gelişkinliğinin somut göstergesidir.

Gelişkin devrimci kitleler yeni aşamada büyük halk yığınların önünde gidecek ve zafer onların olacaktır.

Mücadele Birliği
12-26 Eylül 2018
Sayı: 57

DEVRİME KADAR GÖTÜRÜLEN MÜCADELE

İnsanların, kapitalizm hakkındaki düşünceleri koklu bir dönüşüme uğruyor. Kullanılan kavramlar, bunun çarpıcı bir ifadesidir. Bu kavramlardan seçtiğimiz bir kaç: “kapitalizmin devrimci çöküşü”, “kapitalizmin devrimci yıkılışı” ve “devrimci hayal kırıklığı”. Kapitalist sistemin geldiği noktanın keskin anlatımı olan kavramlar, eski toplumun çöküşünün insanlarda nasıl bir bilinç sıçraması yarattığını ortaya koyuyor. Tanımlama henüz sisli olmakla birlikte bugünkü toplumsal düzenin devam edemeyeceği fikrini içeriyor.

İnsanlar bu sonucu, kapitalist meta üretiminin kendi gelişiminden çıkarıyorlar. Tarihte uzun bir yolculuğu olan meta üretimi, kapitalist toplumda en olgun, en tam ve en yetkin biçimini kazandı. Tam da bu nedenle çatlayıp, parçalandı; çözülp dağıldı. Ama eski toplum gelecek toplumun maddi öğelerini içinde barındırdığından, özel mülkiyete dayanan toplum çökerken, sonraki topluma geçiş bir zorunluluk olarak, kendi zorunluluğunu herkese dayattı. Devrimi toplumun önüne getiren gelişmelere en kayıtsız kalanların kafasına sokan nesnel toplumsal gelişmeler ve bu temelde yükselen sınıf savaşımıdır.

Türkiye ve Kürdistan’da devrimin koşulları birçok ülkeye göre daha olgun olmasına karşın, devrimin örgütlenmesine, devrimci olmayan bir anlayışla yaklaşanlar var.

Aynı anlayış, devrim deneyimlerini de devrimci olmayan anlayışla reformist bir acıdan ele alıyor. Toplumun devrimci donuşumu üzerine net bir kavrayış olmadan, kitleler ciddi olarak hazırlanamaz.

Devrime yaklaşımları, devrimci bir bakıştan yoksun olduğu içindir ki, bu topraklarda, bugüne dek patlak veren ilerici, devrimci ayaklanmaları daha ileriye götürmediler; bununla da kalmayıp ileriye gitmek isteyenlere engel olmak istediler. Komünist işçiler, yarın da aynı durumlarla karşılaşacağını bilerek hareket etmelidir. Devrimci, tutarlı, mücadeleci işçiler, devrimci kavgayı sonuna kadar götürerek, devrimi başarıma görevinin devrimci kitlelere düştüğünü, toplumun yeni kesimlerine anlatmalı ve pratikte söylediklerini somutlamalıdır.

Yığınsal devrimci savaşımı yarı yolda terk eden, anlamlıdır ki, devrim, burjuva egemenliğe karşı verilen mücadelenin en aşırı noktasına kadar keskinleşmesiyle gerçekleşir.

Burası çok nettir. Yalnızca, belli ödünlere burjuva toplumda yaşamak isteyenler, bunu anlamak istemez. Orta sınıflar mülk sahibi sınıfların ideolojik etkisinde kalanlar, bağlandıkları toplumsal grupların toplumsal doğası gereği emekçi sınıfın mücadeleyi aşırı noktasına dek götürmesine karşı çıkıyorlar. Sınıf kavgasının geçmiş gelişim sürecinde ve güncel olarak gördüğümüz budur.

Varlık koşulları nedeniyle yalnızca işçi sınıfı, devrimci mücadeleyi sonuna kadar götürebilir. İşçilerin devrimci sınıf konumundan hareket eden Leninist Parti, bu mücadeleyi en aşırı noktasına kadar taşıma kararlılığını gösteriyor.

20. yüzyıl tarihi, toplumsal çatışmaların en ileri noktasına kadar keskinleşmesinin örnekleriyle doludur. Devrimler, yığımsal devrimci savaşımın en aşırı noktasında gerçekleşti.

Oportünizm buna karşı çıksa da, emekçilerin zaferi bu yolla sağlandı. 21. Yüzyıla giriş yapan devrimler de günlerce süren toplumsal çatışmalarla, genel ayaklanmalarla sonuç elde etti. Her ayaklanma hedefine ulaşmadı. Ancak, oraya nasıl varılacağını deneyimledi.

Hareketin en uç noktasına değin götürülmesinden söz ederken, şu noktaya da değinmek gerekiyor. Büyük amacın esinlendirdiği, bir hareket daha ileriye, son noktaya kadar gidebilir. Bu ise, proletaryanın devrimci sınıf partisinin programatik ve pratik önderliği altında hareket etmek demektir. Gerçek anlamda görüşleri olmayan ezberci, ordan-burdan kopya ettiği fikirlerle idare eden siyasi gruplar, mücadeleyi devrim aşamasına dek götüremezler.

Küçük burjuva hareketler, mücadeleyi, halk lehine iyileştirmeler yapma düzeyinde tutmayı kendi amaçları açısından yeterli görüyorlar. Bu çevreler, özellikle 90'la birlikte, toplumun tamamen dönüşeceğine ve yeni baştan kurulacağına daha fazla kuşku duyar oldular. Bu yüzden iktidara gelmektense muhalefette kalmayı, yeni bir toplumu inşa etmektense var olan toplumu reforme etmeyi, kendileri açısından uygun görüyorlar. Burjuva muhalefetle birlikte davranmaları, dahası onun yedek gücü durumuna gelmeleri hep aynı gerekçeyleler.

Bu, aynı zamanda, toplumun köklü dönüşümünü, bunu sağlayacak devrimi geleceğin sorunu olarak gören, yani devrimin güncelliğini yadsıyan herkesin kaçınılmaz olarak düşeceği bir durumdur. Dünyayı değiştirme görevini en ilerinin sorunu olarak gören, onu gelecek kuşaklara bırakanlar, zorunlu olarak, burjuva çevrelerin ardına düşer.

Buradan da şu sonuç kendiliğinden çıkar: Burjuvaziyle uzlaşma sınırlarında kalmak isteyenler, toplumsal çatışmaları devrim aşamasına dek götürmezler. Dünyada her geçen gün daha çok insanın kapitalizm sonrasından, sonraki toplumdan söz ettiği bir sırada, bizde, küçük burjuva sos-

yalistlerin küçük çıkarlar, sınırlı amaçlar için burjuva muhalefetin peşinde gitmesi, çürümenin boyutları hakkında kesin bir fikir veriyor. Seçimlerde ve diğer zamanlar, tekelci sermaye ve devlet partisi CHP'nin yedek gücü olarak hareket eden legal ve reformist sosyalistlerin bu durumu ancak çöküntüyle ifade edilebilir.

Sınıf bilinçli işçiler, küçük-burjuva sosyalizminin, sınıf savaşımındaki uzlaşmacı konumunu hiçbir zaman gözden kaçırmamalıdır. En kritik, en belirleyici anlarda onlara göz kulak olmalıdır. Daha ileriye gitmemesi için, eylemcilerin hedefini daraltacak ve genel olarak hareketi sınırlamak isteyeceklerdir. Oysa, hareketin başarısı ve geleceği, sınıf savaşımının, toplumsal mücadelenin sınırsız olarak gelişmesine bağlıdır.

Kitlelerin bilincini aydınlatıcı sorun şudur: Hangi mücadele, hareketin enerjisini sınırsızca geliştirebilir ve çatışmayı en aşırı noktasına kadar yükseltebilir? Bunun yanıtı teorik olarak verilebileceği gibi sınıf savaşı ve sosyalizm tarihi tarafından da verilebilir.

Eylemler en yüksek biçimine, ayaklanma düzeyine çıkarılarak, ya da dönüştürülerek, en uç noktaya, devrim aşamasına uzandırılarak gerçekleştirilir devrim. Bu bağlamda, eylemleri en üst aşamasına, en yüksek biçimine çıkarmadan bırakmak, hareketi devrimin uzağında tutmakla aynı anlama gelir.

70'lerden bu yana, belirli sınırları aşmak istemeyenlerin şu sorusuyla hep karşılaştık: Böylesine büyük görevleri yapacak kadar ileri kitle nerede? Soru soranlar kitleleri her zaman acı çeken, gözyaşı dökken bir durum içinde değerlendirdiler. Fakat, emekçi halk yığınlarını barikatlara koşan, isyan eden, başkaldıran, ayaklanan, yıllarca dünyanın en uzun iç savaşını sürdüren bir militanlık içinde görmek istemediler. Geri siyasetler, on yıllardır, dünyanın en baskıcı düzenlerinden birine karşı savaşan kitleleri gördükten sonra bile bunu söyleyebiliyorlar.

Onlar, proletaryanın sınıf savaşımının ve sosyalizmin tarihine bakıyorlar, orada, emekçi kitlelerin tarihin itici gücü olduğunu görmüyorlar. Onlar 50 yıldır yoğun devrimci mücadelenin verildiği bu topraklara bakıyorlar, hareketin edilgen bir evrim içinde ilerlediğini sanıyorlar. Kısaca, onlar tarihin sıçramalar ve patlamalarla ilerlediğini görmüyorlar.

Bu topraklarda, ezilen ve sömürülenlerin toplumsal mücadelesi, büyük devrimci patlamalara, devrime gebe. Bu mücadeleyi en ileri noktaya kadar götürmek; işte günün asıl sorunu.

Mücadele Birliği
26 Eylül-10 Ekim 2018
Sayı: 58

GÖRÜŞ AÇISI DARALTILMAMALI

Küçük burjuva konumdan hareket edenler, toplumsal doğaları gereği, kitlelerin hedefini, günlük kazanımlarla sınırlı tutarlar. Öyle ki, somut ekonomik ve politik kazanım, eylemlerde başarının tek ölçütü olur. Emegın kurtuluşunu hedefleyen devrimci işçiler ve proleter devrimci parti, başka bir bakış açısı ortaya koyar. Proleter devrimci bakış, eylemlerin başarısını emekçilerin toplumsal kurtuluşuna itiş vermesi ve ateşlemesiyle ölçer.

Günlük somut kazanımlar bakış açısını aşmayanların siyasi alanda en ileri gittikleri nokta, muhalefet çizgisidir. Somut kazanımlar çizgisi izleyenlerin en klasik gerekçeleri, ülkenin verili ekonomik ve politik gerçekleridir. Bu, tüm reformistlerin yinelemeyi çok sevdikleri ve mücadeleyi burjuva sınırlar içinde tutmaya yarayan bir gerekçedir. Bunda, her dönem öylesine ısrar ettiler ki, bu yüzden hepsi kurulu düzene bağlandı.

Devrimci bir dönemde, devrimin güncellik kazandığı bir süreçte, somut gerçekler gerekçesiyle, devrimci görevlerden geri durmaktan daha geri bir tavır ve daha büyük bir çürümüşlük var mıdır? Bundan dolayı diyoruz ki, emekçiler, reformistlerin yanılısamarından ve geriliklerinden özgür olarak davranırsa, hedeflerini gerçekleştirebilirler. Ezilen ve sömürülen halk yığınlarının lehine koklu ekonomik ve politik kazanımlar ve dönüşümler, iktidar halkın elindeyken gerçeklik kazanabilir.

Gerçekten, bu çevrelerin kapitalizmin çöküşünü, yıkılışını ortaya koyan ne bir teorileri var ne ciddi araştırmaları ne de çözümlmeleri. Bu konuda, Leninist Parti'den utanmazca aldıkları görüşleri saymazsak, teori adına, düşünce adına yaptıkları, şuradan buradan aktar acılıktır. Ama kapitalizmin çözülüp dağılması, yıkılması hakkında geliştirilen tüm teoriler onlar için pratik değer taşıyıyor.

Çünkü pratikte bütün örgütlenme propaganda ve ajitasyon çalışmalarında asıl çerçeveyi çizen kapitalizmin yıkılmasının çok uzak bir geleceğin sorunu olduğu düşüncesidir. Aslında, onların görüşlerine yon veren, kapitalizmin kalıcılığı hakkındaki burjuva safsatalardır.

Sınıf bilinçli işçiler, mücadeleci kitleler siyasi savaşım ufkunu daraltan, küçük burjuva çevrelerle uzlaşmaz bir ideolojik mücadele yürütmelidir. Bu mücadele Leninist Parti'nin görüşleri temelinde yapılmalıdır. Bu görüşler Marx ve Engels'in birlikte yazdıkları Komünist Manifesto'ya, Marksizmin tarihsel gelişme anlayışına dayanıyor. Bu anlayış, ufku genişletip, kitlelere, büyük amaca ulaşmanın yol ve yöntemlerini gösteriyor.

Devrimci kitleler hedeflerini daraltan unsurların örgütleri ve yönlendirmelerini bir kenara itip, düşünce ufkunu, büyük düşünürlerin ve büyük araştırmacıların derinlikli, on acııcı görüşlerine anmalıdır. Dikkate değer sonuçlara ulaşan araştırmacılardan biri de, Eski Toplumu inceleyen Henri Morgan'dır.

“Toplumun yıkılması” diyor Morgan, “tek amacın zenginlik olduğu bir tarih döneminin sonu olarak tehdit edici bir biçimde onumuzda dikiliyor; çünkü böyle bir dönem, kendi yıkılış öğelerini kendi içinde saklar.”

Morgan'ın bu çok önemli tarihsel saptaması Marx ve Engels tarafından birçok eserlerinde ve Marx, Kapital'de tüm açıklığıyla gözlerimizin önüne seriliyor.

Türkiye ve Kürdistan'daki küçük burjuva hareketlerin kitleleri nasıl bir kalıba sokmak istediğini anlamak için büyük insanların düşünceleri tekrar tekrar okunmalıdır.

Bize, kapitalist toplumun insanlık tarihinde çok kısa bir dönem olduğunun ve bu dönemin, sonraki tarihsel çağın öğelerini kendi içinde taşıdığını; bu öğelerin sermayenin büyümesiyle büyüdüğünü ve yeni bir topluma geçişi kaçınılmaz yaptığını söyleyen büyük dehalarla bakın; bir de, ekonomizm-parlamentarizm çerçevesini aşmayan, başka ideolojilerle, kapitalizm çağının uzun süre devam edeceğini söyleyen küçük burjuva hareketlerin içine düştüğü bayağılığa bakın. Bu nedenle, devrimci işçiler ve diğer devrimci kitleler izlediği çizgiyi buna göre yeniden ele almalıdır.

Devrimci işçilerin ve diğer mücadeleci kitlelerin toplumun üzerindeki ağırlığı gün gün artıyor. İşçi sınıfının, tüm devrimci güçlerin, toplumun kendi hedefleri doğrultusunda sürüklemesi için, siyasal bakımdan da güçlü olmalıdır. Sadece savaşım kapasitesi ve pratik yetenek yönünde güçlü olmak yeterli değildir.

Tüm burjuva güçlerden siyasal bakımdan bağımsız ve kendi devrimci çizgisi yönünden de hareket eden güçlü olmak gerekiyor. Siyasal bakımdan devrimci komünist partiye dayanmayan, kendi hedefleri, kendi sloganları olmayan bir işçi hareketi, burjuvazinin yedeğine düşmekten kurtulamaz. İşçi sınıfı hareketi, bağımsız siyasal çizgisini her alanda, her platformda korumalıdır.

Çünkü devrimin geleceği buna bağlıdır. Ne var ki, işçi sınıfı, büyük devrimci enerjiyle, her yerde, bağımsız çizgisini koruyabilir. Büyük amacı, emekçi ve sömürülen kitlelerin gözlerinin çevrildiği hedeftir.

Bugüne dek yapılan, daha çok, kapitalizmi içeriden ele almak oldu. Kapitalizmin tarihteki yerini belirlemek için, onu içeriden değerlendirmek yeterli değildir.

Kapitalist toplum dıştan da, sonraki toplumun, geleceğin bakış açısıyla da eleştiriye tabi tutulmalıdır. Sosyalizmin varlığı bir toplumsal sistem olarak bir gerçekliktir. Eski toplum, sosyalist toplumsal sistemin bakış açısıyla bir kez daha gözden geçirilmelidir. Her devrimci sınıf tarihe, yeni bakış açısıyla tekrar bakar. Ve kendi sonuçlarını çıkarır. Sosyalist toplum bakış açısıyla bakıldığında, burjuva toplumdaki bireycilik, yozlaşma, zihinsel çöküş, yabancılaşma vb. daha net açık görülür. Sosyalist toplumun bulunduğu yerden bakıldığında, kapitalist toplumsal sistem; bizim, köleci ve feodal toplumu gördüğümüz gibi görür. Önceki toplumların ilişkileri nasıl akıldışı görünüyorsa, bugünkü toplumsal ilişkiler de geleceğin insanına öyle görünür. Kısacası, kapitalizm içten bir bakışın yanında, dıştan bir bakışla da ele alındığında, durum daha tam olarak gözler önüne serilir ve bu toplumsal düzenin yıkılması gerektiği tüm açıklığıyla ortaya çıkar.

Ütopik sosyalistler, içinde buldukları toplumdan geleceğe baktılar. Bu bakış, halk kitlelerinin özlemleri ve istemleriyle uyumlu olduğu için, insanların üzerinde etki bıraktı. Bugünkü topluma -ki ütopik sosyalistlerin dönemleriyle karşılaştırılmayacak denli gelişkindir- gelecekte bakılmalıdır. Bu bakış altında, kapitalist toplumun gidebileceği yer apaçık görünür. Kitleler, içinde buldukları toplumu daha iyi görebildiği için, bu toplumsal sistemi yıkmak için daha çabuk harekete geçer, dahası güçlü eylemleriyle, onun yıkılmasını hızlandırır.

Kapitalizme gelecekte bakmak, yani komünist toplumun bakış açısıyla bakmak, burjuvaziye devirme savaşında bize önemli bir avantaj sağlıyor. Kullanmasını bilirsek avantajlarımız, eski topluma karşı etkin bir silahtır.

Burjuvaziye karşı büyük sınıf savaşımında birçok avantajlarımız var. Komünist düşünürlerin devrimci teorisine dayanmak, somut koşulları çözümlene yöntemlerini bilmek, sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihinde yaratılan zengin devrimci komünist değerlere sahip olmak, dünya çapında proleter sınıf dayanışmasının ve ortak kavgasının etkileyici örnekleriyle donanmak vb. bizi sınıf düşmanlarımız karşısında üstün duruma getirecek büyük avantajlarımızdır.

İşçi sınıfının tarihi zaferi, burjuvaziye karşı verdiği büyük savaşımın doğal sonucu olur.

Devrimin zaferi, proletaryanın devrimci sınıf partisinin öncü yol gösterici rolüne bağlıdır.

Mücadele Birliği
10-24 Ekim 2018 2018
Sayı: 59

KESİŞME NOKTASI

Tarih, yeni bir kesişme noktasında. Bunu anlamak Türkiye ve Kürdistan toplumun önündeki sorunu ve çözümünü anlamak demektir. Bunu anlamak, tam ve genel bir ayaklanmanın zorunluluğunu anlamaktır. Yeni bir hayat için devrimin güncelliği ve zorunluluğu bununla anlaşılabilir.

Tarihin yeni bir kesişme noktasında olması yerel, lokal değil, globaldir. İnsanlık kapitalist dünyada, büyük ve köklü bir tarihsel dönüşüm zorunluluğuyla karşı karşıya. Dünyanın içinde bulunduğu durum, toplumsal yıkım ve çevre krizi, karşı karşıya olduğumuz bütün yaşamsal sorunlar, dünyanın devrimci dönüşümü zorunluluğunu yeterince ortaya koyuyor. İşçi sorununun çözülmemiş olması diğer tüm sorunların büyümesini derinleşmesini ve şiddetlenmesini getiriyor. Bu şu anlama gelir ki, işçi sorununun çözümü, yani ücretli emek sisteminin yerle bir edilmesi, yıkılması sorununu, yani toplumsal devrimin zorunluluğu kendini herkese dayatmıştır.

İçinde bulunduğumuz tarihsel koşulların bir özelliği, proletaryanın ve proleter olmayan emekçilerin isteklerinin çıkar ve özlemlerinin bir noktada kesişmesidir.

Bu yüzden kapitalizmin ezdiği toplumun geniş bir kesimi anti-kapitalist eylemlere katılıyor. İşçilerin istek ve eylemlerinin diğer emekçilerle bir noktada kesişmesi, işçi sınıfı hareketinin sınıfsal istek ve hedeflerinin halk yığınlarının oluşturduğu hareketin içinde kaybolması, sulanması anlamına gelmez ve gelmemeli.

İşçi sınıfı halk hareketine, ayaklanmaya kendi istekleri, kendi sınıf örgütleriyle katılır. Ancak bundan sonradır ki, bütün emekçilerle aynı ve ortak düşmana karşı genel ve ortak olanı ortaya koyar. İşçi sınıfı bütün durumlarda sosyalizm uğruna savaşıyor ve bağımsız sınıf çizgisi izleyebilir halka ve devrime önderlik edebilir.

Kapitalizmin ezdiği toplumun ezici çoğunluğunun isteklerinin bir noktada kesişmesi, büyük bir tarihsel olayın patlak vermesidir. Toplumsal devrimin bir yöntem olarak kendini dayatması veya kendi zorunluluğunu herkese kabul ettirmesi mücadele alanları olarak sokakları her zamankinden daha belirgin olarak ön plana çıkarır. Proletaryanın ve kadınların kurtuluşu için Kürdistan sorununu çözümü, çevre sorununun çözümü, krizin çözümü için ortak adres, sokaklardır. Ezilen ve sömürülenlerin ayrı ayrı bir dere gibi akan güçlerinin, sokakta, eylemde, ayaklanmada deyim yerindeyse bir nehirde birleşmesi, her bileşenin gücünden çok daha büyük bir gücün oluşmasını getirir. Ortak güç ve kavgadan burjuva egemenliğini yerle bir eden büyük bir devrimci enerji doğar.

Tarihsel gelişmenin kesişme noktasını Gezi'de de görebiliriz. Haziran Gezi Halk Ayaklanmasında emekçilerin, çeşitli toplumsal grupların ve bireylerin istek ve çıkarları bir noktada kesişti. Milyonlarca insanı aynı ve ortak düşman faşizme ve sermayeye karşı devrimci mücadele birleştirdi. Geniş halk kitlelerini ancak yönetici sınıfa ve devletine karşı mücadele birleştirebilir. Tümünün istekleri egemen olanla çelişki ve çatışma halinde. Ekonomik ve siyasi gücü elinde bulunduran burjuvazi emekçilerin, ezilen halkların, kadınların gelişmelerinin ve kurtuluşlarının önünde engel oluşturuyor. Böylece ortak nesnel toplumsal çıkarlar temelinde tüm ezilen ve sömürülenler tam da bu noktada egemen güce karşı birleşti.

Haziran ayaklanmasını oluşturan güçler, işçiler, diğer emekçiler, kadınlar, gençler, köylüler, aydınlar, Kürt halkı ve tüm ezilen halklar her biri kendi isteklerini Gezi öncesi ayrı ayrı ifade etti ve birbirlerinden ayrı olarak hareket etti. Ayrı dolayısıyla düşmanları karşısında güçsüz kalmaları yüzünden hiçbiri de bir sonuca ulaşamadı. Bu durum, hepsi için güçlerini birleştirme, daha güçlü hareket etmeleri için bir dürtü rolü oynadı. Kitleler birbirlerinden ayrı olarak kazanamayacaklarını yaşayarak öğrenmişti. Yaşam öğreticidir. Böylece herkes güçlerini Gezi'de birleştirdi.

O günden bu yana ortaya çıkan gelişmeler yeni bir kesişme noktasına doğru ilerledi. Milyonların toplumsal koşullarının kötüleşmesinin yanında siyasal saldırıların en ağır biçimde sürdürülmesi, kapitalizmin ve faşist devletin ezdiği kitleleri güçlerini enerjilerini ve mücadelelerini birleştirmeye zorluyor. İnsanlar bir kez daha sokağa birleşik bir güç olarak çıkacaktır. Bu defa Gezi'nin ve sayısız eylemin dersleriyle yüklü olarak hareket edilecek ve kazanmak için savaşılabilecek. Yaklaşan birleşik ve genel ayaklanma, öncekilerin ikinci baskısı olmayacak, fakat öncekilerin omuzları üzerinde yükselecek-

tir. Tabii kendi devrimci kitle örgütlerini yaratarak!

Devrimci durum ve ayaklanma devrimci örgütlenmeler yaratır. Bu örgütler, devrimci durumla bağıntılı olarak, Gezi'den önce oluştu. Çok sınırlı ve zayıf olmakla birlikte işçi komite ve konseyleri ve halk meclisleri biçiminde örgütlendi. Böylelikle gelişen devrimci yığın hareketi bir çok yerde örgütsel bir biçim aldı.

Mücadelenin ve gelişmenin eğilimi bu tip örgütlerin hızla artacağı yönündeydi. Gezi Haziran halk ayaklanmasında komiteleşme, devrimci yığın örgütlenmesi çeşitlilik gösterdi. Ve çeşitli ad ve çalışmalarla kendini ifade etti. Kararların alınmasında ve geniş kitlenin harekete geçmesinde doğrudan bir rol oynadılar. Yeni bir tarihsel girişim tüm bu örgütlenmeleri iyice canlandıracak ve ön plana çıkaracaktır.

Devrimci dönemlerin ortaya çıkardığı sınıf örgütleri, yığın örgütleri ayaklanma öncesi mücadele örgütleridir. Mücadele yüksek biçimlerine doğru ilerledikçe, mücadele örgütleri de buna bağlı olarak yüksek biçimler alırlar. İktidarın emekçilerin eline geçmesiyle, bu örgütler yeni bir toplumun inşasının organları haline gelirler. Geçici Devrim Hükümeti, bu organlara dayanarak, en enerjik, en devrimci önlemlerini hayata geçirebilir.

Bugün işçi meclisleri, halk meclisleri, kadın meclisleri vb. adı altında belirli bir yaygınlık eğilimi gösteren devrimci mücadelenin oluşturduğu bu örgütler, Leninist Parti tarafından neredeyse otuz yıldır işçi komite ve konseyleri ve devrimci halk komiteleri biçiminde ortaya kondu, savunuldu ve hayata geçirilmeye çalışıldı.

Hangi isimle oluşturulursa oluşturulsun, bu tip örgütlenmelerin sınıf kavgasındaki önemi öncelikle devrimci komünizm tarafından ileri sürülmüş ve savunulmuştur. Şu farkla ki, diğerleri, devrimci mücadele örgütlerini, iktidarı ele geçirme somut hedefine yönelteceklerine, günlük talepler mücadelesi, özyönetim organları olma görevleri, kısacası mücadele araçlarını etkisizleştiren ne varsa onunla yükümlü kılıyorlar. Bu, devrimci örgütleri gelişmeden öldürmektir; emekçileri devrimci mücadele araçlarından yoksun bırakmaktır.

Dönemin devrimci yığın örgütleri karşısında alınan tavır, konan yaklaşım, son derece bilinçsizcedir. Örgütler onları yaratan koşullardan, ortam ve ilişkilerden bağımsız olarak ele alınırsa bu örgütlenmelerin varlık nedenleri ve misyonları anlaşılmaz.

Devrimci örgütlenmelerden, genel olarak komiteleşmeden söz edenler bu örgütlerin devrimci durum şartlarında oluşturulan örgütler olduğunu akıllarına bile getirmiyorlar. Devrimci durum örgütlerinden söz edip devrimci durumu kabul etmemek bir çelişki-

dir. Olgulara bilinçsizce bir yaklaşımdır. Devrimci duruma bilinçlice yaklaşımın önemi şuradadır ki, mücadele örgütleri devrimle bağ içinde değerlendirilir. Ve asıl misyonları ancak bu bağ içinde anlaşılabilir.

Bunun başka bir önemi de var. İşçi komiteleri (fabrika, işyeri komiteleri, isyan komiteleri vb.) parlamenter örgütler değildir. Burjuva temsili organlardan daha yüksek ve daha üstün organlardır. Bu tip örgütleri her alanda oluşturmak için çaba göstermeliyiz. Devrimi başarıya ulaştırmak için bu örgütleri yaygınlaştırmak zorundayız.

Mücadele örgütleri devrim kavgasında, kitlelerin en büyük dayanağı olacaktır.

Tarih yeni bir kesişme noktasında. Bu noktada büyük bir tarihsel olay gerçekleşir. Bu noktada büyük bir tarihsel dönüşüm yaşanır.

Mücadele Birliği
24 Ekim-7 Kasım 2018
Sayı: 60

DEVİRİM VE DEVİRİMDE ZAFER

Grev, zafer olasılığını içerir. Her grev zaferle sonuçlanmaz, fakat içerdiği zafer olasılığı nedeniyle her grev, zafer olasılığını gerçekleştirme hedefiyle hareket eder. Bir ayaklanma da zafer olasılığını içerir. Devrimci işçilerin, kitlelerin en ileri kesiminin yani öncünün görevi, geniş halk kitlelerine öncülük ederek, ayaklanmayı zafere dönüştürmektir.

Oportünistler ve reformistlerse, başka bir bakış açısından hareket ediyorlar. Bu bakış açısında, zafer olasılığını içeren devrimci durumu ve ayaklanmayı devrime ve devrimde zafere dönüşmesini sağlama anlayışının en küçük bir zerrisi yoktur. Burjuvazinin saldırılarına tepki gösterme ve düzen içi muhalefet, siyasetlerinin gerçek içeriğidir. Bu bakış açısında, işçi sınıfı burjuvazinin bir eklentisi durumuna dönüştürülmüştür.

Türkiye ve Kürdistan'da devrim ve devrimde zafer zayıf bir olasılık değil, bir zorunluluk ve yakın bir hedef durumundadır. Çünkü devrimin gerçekleşmesi için gerekli olan nesnel ve öznel koşullar bir araya gelmiştir. Bu topraklar anti-kapitalist mücadelenin gelişim gösterdiği bir çok ülkeye göre yüz kat daha devrimcidir. Devrimci durum Türkiye ve Kürdistan proletaryasının kesintisiz mücadelesi, devrimci komünizmin yoğun ve kararlı savaşımı yani devrimin tüm bu koşulları zafere götürücü koşullardır.

Bu koşullar, Gezi Haziran Halk Ayaklanması'nda yeterince oluşmuştu. Gezi bir ayaklanma olarak zafer olasılığını zayıf değil güçlü bir olasılık olarak kendi içinde taşıyordu. Fakat burjuva toplum düzeninin sınırlarını aşmak istemeyenler, bu büyük tarihsel girişimin o noktaya dek gitmesini engellemek için özel çaba gösterdiler.

“Soyut gerçek” diye bir şey yoktur. Gerçek her zaman somuttur. Devrimin zaferi de somuttur. Çünkü ayaklanmanın zaferle sonuçlanması iktidarın halk tarafından ele geçirilmesidir. İktidar hedefi her zaman somuttur. Kitleler, soyut hedefler için değil, somut iktidar hedefi için dövüşüyor. Bugünkü dünya iktidar aracılığıyla değişir.

Haziran halk ayaklanması ve 6-8 Ekim serhıldanı, kendi içinde zafer dinamiklerini taşıyordu. Her iki ayaklanma boyunca sokaklarda fiili olarak halklar egemendir. Ayaklanan kitleler o günlerde dünyanın en devrimci kitleleri durumuna yükseldi. Ayaklanma çeşitli nedenlerle daha ileri gidemedi. Bunun bir nedeni oportünist ve reformist hareketlerin bilinen

geriliğidir. Bırakalım zafer olasılığını gerçek yapmayı, böyle bir ayaklanmayı akıllarının ucundan bile geçirmediler. Bu yüzden Leninist Parti'nin geçici devrim hükümeti somut önerisini kendilerine en uzak düşünce olarak gördüler. Böylece zafer olasılığı gerçeğe dönüşmeden bir sonraki ayaklanmalara kaldı.

Kitlelerin en ileri ve en mücadeleci kesimlerinin önceki mücadele ve ayaklanmalardan çıkardığı en büyük ders tamda ilk ayaklanmayı devrime ve devrimde zafere dönüştürmektir.

Proleter devrimci komünistlerin ayaklanma-devrim-zafer bağlantısı üzerinde durmaları temelsiz değildir. Bu topraklarda ezilen ve sömürülenler devrimci mücadelede ısrarlı. Gezi, zafere çok yaklaşmıştı. Haziran Halk Ayaklanması Lenin'in şu saptamalarını doğrulamıştır: "Yalnız başına öncüyle zafer olanaksızdır." Devrimde zaferden söz eden biri milyonlardan söz ediyor demektir. Haziran halk ayaklanması milyonların tarihsel girişimidir. Bu teori değil, pratiktir artık. Leninist Parti bunun üzerinde ısrarla durdu. Değişen yeni koşulların üzerinde uzun süredir duruyor. Devrimci hareket, az sayıdaki kararlı devrimcinin ve çevresindeki mücadeleci az sayıdaki kitlenin iradesinden ibaret değildir. 31 Mayıs'ta patlak veren ayaklanma, 6-8 Ekim ve ondan çok önceleri devrimci kitlelerinin ortak hareketi ve ortak iradesine dönüşmüştür. 50 yıldır süren devrim mücadelesi geniş halk kitlelerinin verdiği mücadeledir.

Yakın tarihten buna birkaç örnek vermek durumun kavranmasını sağlar: 1 Mayıs'ta milyonlarca işçi ve geniş kitlelerin Taksim'i ele geçirmesi, yine milyonların katıldığı Newroz, kadınların başkaldırısı, gençliğin kitlesel devrimci mücadelesi.

Mücadele bugün hangi noktada ya da zafere ulaşmanın neresindeyiz? Bunu teorik yolla değil, nesnel toplumsal gelişmenin kendisinden çıkarabiliriz. Sınıf savaşımının gelişme düzeyi de bu konuda bize sağlam fikirler veriyor. Toplumsal koşullardaki değişim, sınıflar ilişkisinde meydana gelen değişimden izlenebilir. Kapitalist üretim ilişkileri, kendi dar yapısını çoktan aşmış olan büyüyen üretici güçlerin gelişmesinin önünde her bakıma engel oluşturuyor. Burjuva üst yapı yeni bir toplumsal sistem için savaşanlara, daha fazla ve daha şiddetli olarak baskı uyguluyor.

Bu durum, çelişkileri keskinleştiriyor, genellikle derinleştiriyor.

Halk kitleleri, devrimci durumun önemli bir göstergesi olan eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Burjuvazi ise eskisi gibi yönetemiyor. Güncel ekonomik, toplumsal ve politik kriz toplumu derinden sarsıyor. Verili koşullar, devrimci bir çıkışı kaçınılmaz hale getirdi. Dahası bir zorunluluk olarak ezilen ve sömürülen kitlelerin önüne koydu.

Toplumun köklü dönüşümünün bir zorunluluk olması, bunun olayların kendi akışıyla gerçekleşeceği anlamına hiç gelmez. Bunun için işçi

sınıfının kararlı savaşımlı, ciddi ve çok yönlü hazırlık, işçilerin devrimci sınıf partisinin slogan, taktik, politika ve bütünlüklü olarak da görüşlerinin kitlelerin en ileri, en mücadeleci kesimleri üzerinde belirli bir etkisinin kendisini göstermesi gerekiyor. Bunlar gerçekleştiğinde zafer, devrimci kitlelerin olacaktır. Zaferi kolaylaştıran bir çok etken var. Yönetici güçlerin yaptığı ahmaklıklar, saçmalıklar, bizim çok işimize yarar. Gezi sırasında yaptıkları ahmaklıklar, duvarlara slogan oldu, biraz daha geri planda kalan kitleleri ayaklanmanın tam göbeğinde yerini almaları için ateşledi.

Burjuvazinin ve devletin on yıllardır başvurduğu ağır saldırılara, baskılara, katliamlara rağmen burjuva egemenliğine yönelik kitlesel devrimci savaş da on yıllarca sürüyor. İşte bu devrimci mücadeledir ki, burjuvazinin dengesini bozdu, onun programını hayata geçirmesini engelledi, bu durum karşısında yaptıkları, sık sık ahmakça davranışlara düşmek oldu. Düşmanın ahmaklıkları emekçilerin mücadelesinin gücünü çok büyük insan topluluklarına anlatmalarına yol açar. Çok açık: Burjuvazi bize çalışıyor.

Nesnel toplumsal ortam ve güncel sınıf mücadelesi bize zafer için bir dizi olanak sunarken, olanakların engellerle karşılıklı bağıntılı olduğunu unutmamalıyız.

Devrimci kitle mücadelesi, emekçilerin burjuvaziye karşı çeşitli biçimlerde sürdürülen ve iktidarın alınmasına dek varan, kapsamlı bir mücadeledir. Tarih devrimci kitlelerin eseridir. Yığınsal devrimci savaşım (devrimci kitle mücadelesi) güncel sınıf kavgasında öne çıkmıştır. Bununla birlikte kapitalizme karşı küresel çapta gelişen devrimci kitle eylemleri, isyanlar, ayaklanmalar, devrimimize itiş veriyor. Olanakları devrime çevirmek için önümüze çıkan engelleri aşmamız gerekiyor. Engeller, kitlelerin kendisinden kaynaklandığı gibi, yanı sıra, sınıf işbirlikçisi sendikaların ve sendika liderlerinin, oportünist, reformist siyasi hareketlerin emekçilerin bilincini ve hareketini sınırlama çabası içinde olmasından, burjuva toplumsal ilişkiler çerçevesinde kalma ısrarından da kaynaklanıyor. Bu engeller ileriye, zafere doğru gidilerek aşılabılır. Bu engeller aşıldığında zafer çok uzakta olmayacak.

Devrim ve devrimde zafer için dövüşmek, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve halklarının öne çıkan görevidir.

Mücadele Birliği
7-21 Kasım 2018
Sayı: 61

BİRLEŞİK DEVRİMCİ ENERJİYİ HAREKETE GEÇİRELİM

Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve bütün emekçi kitleler on yıllardır dünyanın en baskıcı burjuva diktatörlüklerinden birine karşı mücadele yürütüyor. Baskılar bazı dönemler daha ağır olmuştur. 12Mart ve 12 Eylül'de olduğu gibi, bugün de mücadeleyi en baskıcı burjuva sınıf yönetimine ve onların siyasi iktidarına karşı yükseltiyoruz.

Halk kitlelerinin çok koyu bir baskı altında olduğu yalnızca devrimci komünizm tarafından ortaya konmuyor. Reformizm de her gün bundan söz ediyor. Baskının ve saldırıların somut uygulamalarına ilişkin her seferinde yeni örnekler veriliyor.

Somut ve yeni koşullardan bahsederken reformizmle aramızda temel bakış açısı farkı var. Reformist hareketler somut toplumsal ve siyasi durumu ele alırken dar kafalı ve tek yönlü olarak davranıyorlar. Oysa olgular ancak kapsamlı bir bakışla bütünlüklü ve doğru olarak ele alınabilir. Buna göre güncel burjuva düzende sadece egemen sınıfın baskıları ve saldırıları yok; karşıt bir hareket de var. Bu, emekçi sınıfların geliştirdiği gerçek devrimci harekettir. Bu öylesine bir harekettir ki, en ileri noktasına dek götürüldüğünde, insanın insan üstündeki her tür baskısını ve bunun maddi temelini ortadan kaldıracaktır.

Mücadeleci işçiler ve diğer devrimci kitleler, kapitalizmin ezdiği sınıfların içinde bulunduğu koşulları ve durumu tamamen değiştirmek hedefiyle harekete geçti, hareketini ayaklanma düzeyine çıkarttı. Burjuvazi bu yüzden, kendi programını, hedeflerini uygulama alanına sokamadı. Bu yöndeki her girişimi başarısızlığa uğradı; siyasi iktidarın yeni saldırılara başvurması durumu değişt-

tirmez. Siyasi saldırılar yönetici sınıfın kötü olan durumunu de-
ğiştiremez. Siyasi saldırılar, güncel nesnel koşulları tersine çevi-
remeyeceği gibi, toplumun temelden değişmesi uğruna verilen
devrimci savaşı da durduramaz.

Burjuva sınıf yönetimi, emekçilerin iktidara gelmesini engel-
lemek amacıyla faşist devlet terörünü gitgide artırdı. İktidarın si-
yaseti, baskı üstüne baskı, saldırı üstüne saldırıdır. Baskı ve yasak
alanları sürekli genişliyor. Burjuva sınıf baskısı, faşist devlet te-
rörü, gerici saldırılar, işçi sınıfı ve halklar için özgürlük mücade-
lesini, politik özgürlük ve insani özgürlük (toplumsal kurtuluş)
mücadelesini çok daha yakıcı ve önemli duruma getirdi. Özgür-
lüğü gerçekleştirmek, devrimimizde büyük öneme sahiptir. Bu,
yeni bir toplumun kurulmasıyla sıkı bir bağ içindedir.

Toplumsal üretici güçleri kapitalist biçimden özgürleştirme,
toplumu sermayeden özgürleştirme, proletaryanın büyük tarihsel
görevidir. Türkiye ve Kürdistan mücadeleciler proletaryası dünya
proletaryasıyla aynı evrensel kurtuluşu (özgürleştirme işi) gerçek-
leştirmek için on yıllardır kesintisiz bir savaşım içinde. Proletarya
bu hedefi, toplumun geniş kesimlerine benimsettiği içindir ki, fa-
şizm ve sermayeye karşı büyük kitleleri yanında buluyor. Büyük
yığınları etkileyen ve eyleme geçiren insanal ve özgür yarınlardır.

İşçi sınıfı yalnızca kendi başına kurtulmak için dövüşmüyor;
nihai kurtuluşun koşullarının sağlanması ya da sınıfların dayan-
dığı koşulların tamamen ortadan kaldırılması için yeniden ve ye-
niden dövüşüyor. O devrimci tarihsel bir sınıf olarak kapitalizmin
ezdiği tüm halk yığınlarını kapitalizmin baskısından, burjuva dik-
tatorlğünden kurtarmak için savaşıyor. Gerçekte o dünyayı kapi-
talizmin tutsaklığından kurtarma (özgürleştirme) tarihsel görevini
üstlenmekle -ki, o toplumsal konumu nedeniyle bu görevle ken-
dini yükümlenmiştir- kapitalizmin baskı altında tuttuğu tüm unsur-
ları yanına çekmiş oluyor. Türkiye ve Kürdistan mücadeleciler işçi
hareketi ve devrimci proleter parti, işçi sınıfının kurtuluşu, tüm
ezilen ve sömürülen sınıfların özgürleştirilmesi uğruna savaşım
veriyor. Dar kafalı küçük burjuva siyasetlerin anlayamadığı bura-
sıdır. İşçi sınıfı bu anlayış ve savaşımıyla kitlelerin birleşik ener-
jisini burjuvazinin sınıf yönetimine karşı harekete geçirebilmiştir.

Mücadeleciler işçi hareketinin, devrimci komünizmin özgürleş-
tirme, tam kurtuluş hedefi, soyut ve boşlukta durmuyor; somut gö-
revlerin yerine getirilmesine bağlıdır. İşçiler, ancak üretim
araçlarının toplumsal mülkiyetinde özgür olabilirler, ekonomik
kurtuluşlarını gerçekleştirebilirler. İşçileri kapitalist toplumda, özel

mülkiyet çerçevesinde kurtarmaya kalkmak burjuva reformizmidir. Burjuva toplum düzenini yıkmak, toplumu dönüştürmek, toplumsal mülkiyet temelinde yeniden örgütlemek için mücadele vermeyenler, zorunlu olarak burjuva toplum çerçevesini aşmayan küçük hedefler peşinde koşarlar.

Bu çerçeve burjuvazinin çıkarlarına zarar vermeyen çerçevedir. Sosyal reformist parti ve örgütler siyasal perspektiflerini öyle sınırladılar ki, sistemin derin krizinden yararlanıp burjuva egemenliği devirmek yerine “Krizin Faturasını Kapitalistlere Ödetmek” adına burjuva sınıfı yönetimine, bu en kritik anda destek vermiş oluyorlar. Ezilen sınıfları özgürleştirme, bu siyasi çizginin işi değildir.

İnsanları kapitalizmin baskısından kurtarmak için öncelikle siyasetin burjuva, küçük burjuva sınırlamalardan kurtulması, izlenecek siyasetin bağımsız sınıf siyaseti olması gerekiyor. Burjuva yasallığın, parlamentarizmin sınırlarının dışına parlamento dışı mücadele alanlarına yönelinmelidir. Bir marksist militan parlamento dışı alana yönelmeden devrimi nasıl gerçekleştirebilir?

İşçi sınıfının tam kurtuluşu için öncelikle ayaklanmacı bir anlayışla hareket edilmelidir.

Ayaklanmacı anlayış tamamen devrimci bir anlayıştır. Devrimci bir ayaklanma olmadan, emekçi sınıfın ve tüm ezilen yığınların kurtuluşundan söz edilemez.

Ayaklanmanın, halk hareketinin sonuç almasının, başarıya ulaşmasının olmazsa olmaz koşulu, hareketin bütünlüğünün sağlanmasıdır. Bunu sağlamanın yolu, kitlelerin ortak hedefe yönelmesidir. Bunu destekleyen gelişmelerden de söz edebiliriz: Kitlelerin en ileri, en mücadeleci kesimlerinde görülen ileri bilinçlilik, savaşım deneyimi ve kitle iletişim araçlarının bu amaçla etkin kullanımı hareketin bütünlüğünü sağlayabilir. Gezi ve bir çok sokak eyleminde olduğu gibi.

Bu kısa hatırlatmayla kazanacağımız bir noktaya geldiğimizi belirtmiş oluyoruz.

En ağır saldırılar altında savaştık ve savaşıyoruz. Tüm bu koşul ve durumlardan başarıyla geçtik, niteliğimizi güçlendirdik, zafere ulaşmak için mücadelenin çelikleştirici okulundan geçtik. Her yünden ileri bir düzeyi temsil ediyoruz. Her koşulda gelişme göstermek, hareketin her durumda ilerlemesi, şu anlama gelir ki, yeni bir topluma geçiş durdurulamaz bir zorunluluktur. Devrim, Türkiye ve Kürdistan devrim güçlerinin mücadelesi, ileri işçilerin ve halkların birleşik enerjisinin harekete geçmesinin sonucu olacaktır.

BÜYÜK HEDEFLER MÜCADELESİ

İşçi sınıfı, ezilenler, sömürülenlerle burjuvazi arasında çatışma bir kez başlayıp, süreklilik ve kararlılık gösterince, sonuca götürücü önemli ve ana noktalar ön plana çıkar; buna göre önemsiz ve küçük olanlar gerilere düşer.

Bizi sonuca götürecek mücadelenin biçim, yöntem ve araçları, emekçi halk kitlelerinin sosyal pratiğinde öne çıkar ve kendisini herkese kabul ettirir.

İşçi sınıfının burjuvaziyle savaşımı, bir kaç çarpışmayla sınırlı değildir. Karşıt güçlerin, emekle sermayenin savaşımı, kesin sonucuna ulaşıncaya kadar, birçok çatışmayı, çatışmalar dizisini kapsar. Savaşta durum her an değiştiği için, emekçi sınıf, ezilen yığınlar, taktik belirlemede değişen durumu gözetir.

Sınıf savaşımının büyük pratiğinden çıkarılan teorik sonuçlar Türkiye ve Kürdistan'da gelişen sınıf savaşına uygulanmalıdır. Bilindiği gibi, devrimci komünizm, verilen mücadelenin en genel teorik sonuçlarını, sınıf savaşına uygularken, eleştirel bir bakışla hareket eder ve gerekli değişiklikleri yaptıktan sonra uygular. Proleter sınıf pratiğinin en ileri ve en genel sonuçlarını güncel mücadeleye uygulamak, harekete itiş verir.

Gerek dünya proletaryasının zengin pratiğinin en genel, en önemli sonuçlarını uygulayan, gerek kendi deneylerimizin en ileri sonuçlarını pratiğe geçiren işçi sınıfı partisidir. Ama işçi sınıfı partisi için, komünist olmak, devrimci olmak kendi başına yeterli değildir. Nasıl savaşılacağını bilmek ve tarihin karşımıza çıkaracağı yeni mücadele biçimlerini karşılayacak bir durumda da olmak gerekiyor. Her yeni koşulda emekçi sınıfın çıkarını savunmak ve devrimi hedeflemek gerekiyor. Bir proleter sınıf partisi, kitlelerin sosyal pratiğinden, en riskli, en çetin mücadelelerden geçerek bu düzeye gelir.

Düşman sınıflar arasındaki savaşımında, savaşımın geleceğini belirleyecek noktaların hangileri olduğu, savaşımın kendi akışı içinde, kendiliğinden anlaşılmaz. İşçi hareketi, tüm bu sonuçları, proleter devrimci parti sayesinde; onun entelektüel, politik ve örgütsel yapısına dayanarak öğrenir. Dolayısıyla işçi hareketi, tarihsel görevini sosyalist hareketle bütünleşerek, devrimci komünist partinin önderliğinde yerine getirebilir.

Leninist parti, senelerce, yalnızca kitlelerin devrimci eylemlerini desteklemek ve genişletmekle kalmadı, bu eylemleri üst biçimlerine dönüştürmek için de, ısrarlı bir politika izledi. Çünkü sonuç, eylemler üst biçimlerine kadar çıkarılırsa alınır. Sosyal reformist ve oportünist siyasetlerse yıllardır çok önemsiz bahanelerle, bizi sonuca götürecek mücadele biçimlerine, araç ve yöntemlerine karşı çıktılar. Bu çevreler, reformlar yolunda o kadar ısrar ettiler ki, tüm faaliyetleri, burjuva toplumsal düzenin sürdürülmesine hizmet etti. Siyasal çizgileri etkisini yitirdi ve kendileri kapitalistlerin birer oyuncağına dönüştü.

Burada göz önünde tutulması gereken önemli bir sorun karşımıza çıkıyor. Bu sorun, çeşitli gruplar tarafından, bizi zafere götürecek mücadele biçiminin şematize edilmesi, kalıplaştırılmasıdır. Savaşmada hangi noktaların birincil duruma geleceği, hangilerinin ikincil duruma düşeceği sınıfların karşılıklı canlı ilişkisinden çıkarılır. Sınıflar ilişkisiyse sürekli alt üst oluş ve değişim içindedir.

Her şey değişir. En katı ilişkiler buharlaşır. Tüm bunlar belirli bir dönem içinde oluşur, dönüşür. Dönem değişir ve gelecek sınıf savaşları karşımıza yeni mücadele biçimleri çıkarabilir. Dolayısıyla taktikler, savaşım biçimleri nesnel toplumsal koşullardan çıkarılır. Öznel yaklaşımlardan değil.

Bir görüşün doğruluğunun ya da yanlışlığının ölçütü, pratiktir, halkın sosyal pratiğidir (praxis). Tarih, kitlelerin sosyal pratiği dışında düşünülemez.

Sınıf savaşı, sömürülenlerin, ezilenlerin sosyal pratiği, tarihin itici gücüdür.

Türkiye ve Kürdistan'da on yıllarca süren devrimci savaş, sınıf mücadelesinin ilerideki girişimlerini belirleyecek olan temel noktaların ne olduğunu ortaya koyduğu halde, uzlaşmacı sosyalist siyasetler (küçük burjuva sosyalizmi) buna aykırı olarak, öznelci bir yaklaşımla mücadele siyasetini, burjuvazinin denetleyeceği alanda tutuyorlar. Bu yüzden görüşleri, taktikleri ve siyasi çizgileri, sınıf savaşının gelişimiyle çelişki içindedir.

Sosyalist proletarya, görüşleri, çalışmaları ve eylemleriyle sınıf mücadelesine ve dolayısıyla tarihsel gelişmeye hız katar. Ama tarihi çok daha hızlandıran, sınıf savaşımının en yüksek biçimi olan devrimdir. Devrimler, tarihin lokomotifidir ifadesi bu çerçevede anlaşılmalıdır. Tarihin gelişmesi çeşitliliğe doğrudur, sonsuz çeşitliliğe doğru. Kapitalizmden komünizme geçiş de son derece zengin biçimler içerir. Ama tüm geçiş biçimlerinin çeşitliliğine karşın eski toplumdaki yeni topluma geçiş, devrimle zora dayalı devrimle olur.

Geçiş, sağlayacak olan toplumsal devrim burada bir yöntemdir. Sınıf savaşımının en yüksek ve en etkin yöntemidir. Yeni toplumun kapıları bir devrimle açılır. İşçi sınıfı devrimle geleceği belirler.

Proleter devrimci hareketin eylemleri amaçlı eylemlerdir. Sınıf mücadelesinin ilerlemesi bakımından, önemsiz, küçük, dolayısıyla etkisiz amaç değil, büyük amaçlar uğruna mücadele. Büyük amacı sürekli canlı tutan, bu yönde ısrarlı, kararlı ve tutarlı bir çizgi izleyen, devrimci işçilerin partisidir. Devrimci sınıf partisi emekçi sınıfı bu yönde teşvik eder ve cesaretlendirir. Devrim kendiliğinden patlak verebilir, fakat insanın insan üzerindeki her tür sömürsünün sona erdiği büyük amaç, devrimci komünist partiyle gerçekleşir.

Proletaryanın gerçek kurtuluşundan, yani nihai hedeften uzaklaşma, ya da nihai hedeften yoksun duruma düşmenin komünist partileri, nasıl birer sosyal demokrat partiye yani burjuva düzen gücüne dönüştürdüğünü gördük. Emekçi sınıf, büyük hedefi her koşulda gözetken, bütün çalışmalarını sosyalizm hedefiyle dolduran, gerçek işçi sınıfı partisinin öncülüğünde kurtulabilir.

Nihai (sonal) hedef, çok uzak bir geleceğin sorunu demek değildir. Nihai hedef, görelidir, bugünle bağlantılıdır. Bugünkü, ileri tarihsel gelişme koşullarında düşünülenden çok yakındır. Toplumsal üretici güçlerin bu denli gelişmesiyle birlikte, artık hedeflerimize daha erken ulaşabiliriz. Sosyalizmin bir toplumsal sistem olarak örgütlendiği bir dünyada, aklı başında hiç kimse, nihai hedefin çok ileriye kalacağını söyleyemez. Nihai hedef, yani sınıfların kaldırılması, sosyalizmin gelişmesinin, üst aşamaya varmasının bir sonucudur. Ki bu sonuç, tarihin kısa tarih olması, gelişmenin sıçramalı olmasına bağlı olarak yakına alınır. Tarih, dünya tarihi olarak ilerliyor. Bu da, tarihsel süreci kısaltıyor.

Kapitalizmin ötesine ve ilerisine, sosyalizme geçilmesi, tarihin gerçekten bir dünya tarihi ve insanal nitelikte gelişmesi anlamına gelir.

Özgür ve insanca bir yaşamı, yani yeni yarınları ileriye bırakmak devrimcilik değildir. Devrimcilik, yeni yarınları bugünden gerçekleştirmektir, devrimle bugünden yarına geçişi sağlamaktır. Tarihin en büyük devrimi burada gerçekleşir.

Mücadele Birliği

5-19 Aralık 2018

Sayı: 63

PROLETARYANIN SINIF KAVGASINDA ÜSTÜN GELMESİ

Çağdaş maddi koşullar, nesnel toplumsal gelişme, emek-sermaye çelişki ve çatışmasının derinleşmesi bugünkü tarihsel aşamadan, bir üst aşamaya, bir tarihsel dönemden yeni ve üst bir döneme, kapitalist toplumdaki, komünist topluma geçişi bir zorunluluk durumuna getirmiştir. Bir alt toplumdaki, bir üst toplumsal ilişkilere geçiş, bugünkü toplumdaki kaynaklanan çelişki ve çatışmaları geçmişte bırakmanın temel koşuludur. Devrimin bu yaşamsal hedefi, salt teorik bir sorun değil, gerçekleştirilmesi gereken pratik bir görev olarak önümüzde duruyor.

Bugünkü tarihsel aşamadan bir üst aşamaya geçilmesi, eski toplumsal düzenle karşıtlık ve çelişki içinde olan, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak için savaştan devrimci sınıfın, proletaryanın bu savaşı kazanmasına bağlıdır.

Devrimci sınıf bu savaşı kazanmadan düşmanı karşısında kesin bir üstünlük sağlamadan bugünkü aşamanın, güncel burjuva toplumunun sorunları, çelişki ve kavgaları devam eder. Proletaryanın zaferi, insanlığı yeni bir geleceğe taşıyabilir. Bu nedenle, kapitalizmin ezdiği tüm halk kitlelerinin, devrimci sınıfla birlikte hareket etmelerinde hayati çıkarları var. İşçi sınıfını izlemedikçe ve onunla birlikte davranmadıkça, kapitalizm tarafından ezilmekten kurtulamazlar.

Proletarya daha yüksek bir tarihsel basamağa geçişte nesnel gelişme yasalarına dayanıyor. Bu geçişi toplumun önüne koyan, onu kaçınılmaz yapan, toplumun kendi yasalarının gelişmesidir. Toplumun köklü ve büyük değişimi bu toplumun uzlaşmaz iç çelişkilerinin derinleşmesi tarafından dayatılmıştır.

Güncel burjuva toplum gelişmiş maddi temellere dayanıyor. Çağdaş gelişme o düzeye vardı ki, burjuva toplumsal ilişkiler bu gelişme düzeyiyle tam bir çelişki ve çatışma içinde. Kapitalist mülkiyetle, bugünkü üretim ilişkileriyle çelişki ve savaşım içinde olan proletaryanın önündeki devrimci görev, burjuva egemenliğini yerle bir etmek, çağdaş gelişmeyi kapitalizmin zincirlerinden kurtarmak, onun serbestçe gelişimini sağlamaktır; insanlık tarihinin eski dönemine son vererek yeni bir dönem, insancıl bir dönem başlatmaktır.

Yeni bir tarihsel basamağa geçiş; günümüzde salt teorik bir sorun değildir.

Bir yüz yıldır, geçiş pratik olarak örgütlenmiyor. Bugüne değin, geçişin çeşitli biçim ve örneklerini gördük. Kuşkusuz, tarihsel ilerleme yarın karşımıza başka biçimler ve yeni örnekler çıkaracaktır. Sınıf mücadelesinin ileriye doğru boyutlanmasına pratik olarak yaklaşacağız. Devrimci işçilerin ve devrimci işçilerin partisinin görevi yeni koşullarda sınıf kavgasının pratik gereksinmesine yanıt vermektir.

Tarihin gelişiminde birçok etken rol oynar. Proletaryanın örgütlenme ve bilinç derecesi, halk kitlelerinin eğitim düzeyi, sınıf savaşımının birçok aracına başvurması, askeri teknik vs. birçok etken yeni bir tarihsel döneme geçişte etkide bulunur. Ancak aynı tarihsel süreçte kullanılan tüm etmenler, birbirinden kopuk değil, aralarında nesnel bir bağ var. Bunu tam da burada belirtmeliyiz ki, büyük tarihsel dönüşümler yalnızca çeşitli etmenlerin varlığıyla açıklanamaz. Büyük tarihsel altüst oluşlar, bir toplumu başka birinin izlemesi, tarihsel gelişme yasalarına dayanır. Bu topraklarda ve başka yerde, tam da nesnel gelişme yasalarının işlemesi ve birçok etkenin karşılıklı ilişki ve etkileşimi devrimi gündeme getirdi. Bizim yapacağımız tam da pratik olarak karşımıza çıkan devrimi başarmanın gereklerini yerine getirmektir.

Emekçi halk kitlelerinin yeni koşullarda, sınıf savaşına itiş verecek mücadele biçimleri güncel sınıflar ilişkisinden çıkarılır. Mücadele biçimleri tarihsel biçimlerdir. Tarihsel koşullar değişince, mücadelenin tarihsel biçimleri de değişir. Pratik mücadele için önemli olan hangi biçimin bugün öne çıktığı, hangisinin bizi daha ileriye, sonuca götüreceğidir. Somutlarsak kitlelerin hareketi, bir süre önce halk ayaklanmasına varmış ve bugün yeni ayaklanmalara değin ilerliyorsa, devrimci kitle eylemleri ve onun yüksek biçimleri yeni dönemin öne çıkan eylem biçimleridir. İç savaş ve ayaklanma, halk eyleminin yüksek biçimleridir. Bu biçimler, bu topraklarda uzun bir dönemdir var. Senelerdir toplum barikatların ya bu tarafında yer alıyor, ya da öbür tarafında.

Bu, iç savaştır. Marx bu değerlendirmeyi iç savaşın patlak vermesi olarak anlatır. Bizde, bu anlatıma başvuranlar oldu. Fakat, bunun adını koyamadılar. Sınıflar ilişkisinin tahlilini muğlak bıraktılar. Tahlilde, politikada, taktikte muğlaklık oportünizmdir. Muğlaklık değil, kesinlik, netlik, bilimsel doğru ve devrimci düşünceler emekçi halkların elinde birer silahtır.

Burjuva toplumun yeni bir topluma gebe olması, derin bunalım içinde oluşu, burjuva partilerini çözümsüz, çıkızsız bırakıyor. Onların çıkış diye gösterdikleri her şey, çıkızsızlıktan başka bir şey değildir. Onların sürekli çıkış arayışları, çıkızsızlıktan çıkızsızlığa sürüklenmekten başka bir sonuca yol açmıyor.

Dolayısıyla, kapitalist düzen partilerinin yaptığı, baskıcı, gerici burjuva politik sisteme yeni bir ad vermekten başka bir şey değildir. Bir şeyin adının değişmesi o şeyin kendisinin de değiştiği anlamına gelmiyor. Böylece yeni denilen şey, eski olanın yeni bir ad altında ortaya sürülmesinden başka bir şey olmuyor. Burjuvazi derin bir toplumsal, siyasal bunalımın yanında derin bir ideolojik kriz yaşıyor. Yalnızca proleter çıkış gerçek anlamda bir çıkıştır. Proleter çıkış, burjuva toplumdan devrimci tarzda çıkıştır. Toplumun kendisi dönüşünce, ondan kaynaklanan tüm sorunlar da ortadan kalkar. Her büyük dönüşümde olduğu gibi insanlar;

“Yeni güçler, yeni anlayışlar, yeni karşılıklı ilişki biçimleri, yeni gereksinimleri ve yeni konuşma biçimi aratırlar.” (Marx)

Olan şey, yalnızca burjuva politikanın çıkızsızlığı değil, toplumsal sistemdeki çürümenin, yozlaşmanın, çöküntünün derinleşmesidir. Kapitalist toplumdaki çürümeden söz edenler, bunun toplumun kendisinden kaynaklandığını görmek istemiyorlar. Oysa ki, çürüme dışında kalan toplumsal ilişki yoktur. Dolayısıyla bugün olan şey, toplumsal ilişkilerdeki çürüme ve yozlaşmanın, yabancılaşmanın daha ileri boyutlar almasıdır.

Kapitalist çürüme ve yozlaşmanın ortadan kalkacağını düşünmek, boş bir oyalama içine girmektir. Burjuva toplumdaki çürüme, yozlaşma, zihinsel alçalmanın ortadan kalkması için öncelikle kapitalist toplumun ve karşılıklı ilişki biçiminin ortadan kalkması gerekiyor.

İşçi sınıfı ve emekçi halk iktidarı ele geçirmeden bunlar hiçbir şekilde gerçekleşmez. İktidar emekçilerin elinde olmadan, sosyalist bir toplumun yaratılması, ezilen ve sömürülenlerin ve kadınların kurtuluşu tam bir hayaldir.

Leninist partinin devrim programı tam da iktidarın devrimci tarzda ele geçirilmesini, devrimci iktidara dayanarak, işçi sınıfının ve kadınların tam kurtuluşunu hedefliyor.

Mücadele Birliği

19 Aralık 2018-2 Ocak 2019

Sayı: 64

BAĞIMSIZ SINIF ÇİZGİSİ

İşçi sınıfının toplumda siyasal öneminin, ağırlığının ve çekiciliğinin artması, halka ve devrime önderlik etmesi ve yeni bir geleceği belirleyecek bir duruma gelmesi, her koşul ve ortamda bağımsız devrimci sınıf çizgisi izlenmesine bağlıdır.

Tek kelimeyle bağımsız sınıf çizgisi, emeğin kurtuluş kavgasının zaferi için olmazsa, olmazdır.

Devrimin, günün en önemli, en öne çıkan ve en ivedi sorunu olduğu Türkiye ve Kürdistan'da burjuvaziden ayrı ve ona karşı hareket etmek, doğrudan doğruya devrimin başarıya ulaşmasıyla bağlantılıdır. Yalnızca proletaryanın kurtuluş kavgasına sırt çevirenler, emekçi sınıfın bağımsız devrimci hareketinin önemini küçümser. Dolayısıyla diğer siyasal hareketlerin gerçek durumu, burjuva ve burjuva partileri karşısındaki tavırlarıyla ölçülmelidir. Bir siyasal hareketin, emekçilere önderlik etmesi ve mücadeleyi daha ileri bir aşamaya çıkarması, tüm mülk sahipleri karşısında tam bir bağımsız tavır içinde olmasına bağlıdır.

İşçi sınıfının, burjuvaziden ayrı ve ona karşı hareket etmesi marksizmin temel bir ilkesidir. İlkenin pratikte işletilmesiyle işçi sınıfı tarih sahnesine kendi istekleri, kendi amacı, kendi çıkarlarını açıkça ortaya seren bağımsız bir güç olarak çıktı. Politik yaşama uyandı, kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf durumuna geldi. Bu, son derece şiddetli bir savaş sürecidir. Özcesi, proletaryanın zaferine giden tarihsel süreç bu ilkenin yaşama geçirilmesiyle başlar.

Bağımsız komünist örgütün ilk etkin örneği olan Komünistler Birliği'nin üzerinden bir buçuk yüzyıldan fazla bir zaman geçti. Devrimci komünist partiler, 20. yüzyılın en etkin, en etkileyici, en sürükleyici ve tarihin en büyük devrimini, proletaryanın toplumsal devrimini gerçekleştiren bir güç oldular. İnsanlığın tarihinde ilk defa insanal bir tarih, yani insanın gerçek özgürlüğü tarihini başlatan, daha doğrusu bilinçli tarihsel harekete öncülük eden partiler, gerçek bağımsız devrimci partilerdir. Biz, burada gerçek işçi sınıfı partilerinden söz ediyoruz: İşçi partisi, sosyalist parti, komünist partisi adını sadece bir tabela olarak kullananlardan değil.

İşçi sınıfı partisi, örgütsel ve politik olarak bağımsızsa, tarihsel görevlerini yerine getirmede samimiyse, her koşulda ve her zaman proletaryanın kurtuluşu için dövüşüyorsa, bu parti, yalnızca bu parti gerçek işçi sınıfı partisidir. Tüm bu niteliklere sahip olmayan ama, salt ayrı ör-

gütlendiği için bir parti, işçilerin gerçek mücadele örgütü olmaz. Dünya işçi sınıfının yüz yılı aşkın mücadele tarihi, burjuvaziye hizmet eden bu partilerle doludur.

Burjuvazinin sınıf egemenliğini ve çıkarlarını tehdit edecek bir politik çizgiye sahip değilsen ve buna uygun bir örgütsel konumda değilsen, burjuva partilerinden, ayrı bir yapıda olman seni sömürücü sınıf karşısında bir yere koymaz.

Türkiye ve Kürdistan'da küçük burjuva sosyalist hareketler bu durumda.

Bu topraklarda, yaklaşık olarak otuz yıldır, burjuvaziyle uzlaşma zeminlerinde kalarak siyaset yapan reformist hareketler, kesin ve nihai olarak, burjuvazinin sınıf yönetimini tehdit edecek bir konumun dışına düştüler. Bu topraklarda, on yıllardır, ezilenlere, sömürülenlere karşı büyük katliamlar gerçekleştiriliyor.

Türkiye ve Kürdistan'da gerçek tarih tam bir savaş alanıdır. Ne var ki, sosyal reformist hareketler bu dönemi en alt eylem çizgisiyle geçiştirdiler. Kitlelerin eylemlerini en üst biçimlere çıkarması için, onlara yardım etmek yerine yığınları sakın tutma çabası içinde görüyoruz onları.

Bir parti işçilerin sınıf mücadelesini en yüksek biçimlere nasıl çıkarabilir ve en ileri noktaya kadar götürebilir? Proletaryanın kurtuluşu uğruna, sosyalizm uğruna savaşan bir parti, bu görevi yerine getirebilir. Bu parti, sınıf bilinçli bir partidir, devrimci işçilerin partisidir. Sadece işçilere, işçi sendikalarına dayanan bir parti değil, bu anlamda salt işçilerin toplandığı bir parti değil, devrimci sınıf partisidir.

Ancak proletaryanın devrimci sınıf partisidir, gerçek anlamda burjuvazi karşısında bağımsız bir siyasi çizgi izleyebilir. Yalnızca bu nitelikte bir parti, her yeni durumda proletaryanın çıkarlarını savunur, devrim için savaşır.

Burjuva sınıf yönetimi, elindeki tüm ekonomik, politik ve asker-polis bürokrasi güçleriyle sömürülenlere, emekçilere karşı genel bir saldırı içinde. Bu, emekçilere komünistlere ve diğer devrimcilere karşı, cepheden sürdürülen bir savaştır.

İşçi sınıfı kapitalizmin ezdiği kent ve kır yoksullarını, burjuvaziyle süren bu kesin hesaplaşma savaşını, militan bir örgütle kazanabilir. Devrimci yöntemlere başvuran, yığınsal devrimci savaşı örgütleyen, proletaryanın savaşan devrimci partisidir, tüm reformist ve oportünist siyasetlerin yaptığı gibi, kendisini, yapılan saldırılara karşı oyalamayacak, fakat devrimci bir anlayışla hareket ederek, kapitalist sınıf egemenliğini ve kapitalist sınıf düzenini yıkmak için devrimci savaşı sürdürecektir.

Zafer, burjuvazinin bütünlüğüne karşı verildiğinde gelir. Kendi aralarındaki tüm çelişkilere, rekabet ve sürtüşmelere rağmen, emekçi sınıfın kapitalist düzene karşı başkaldırısı söz konusu oldu mu, hepsi tek bir güç halinde, birleşik karşıdevrim olarak hareket eder. Tüm burjuva partileri de tek düzen partisidir. Gerçek proleter parti, tümünden ve tümüne karşı bağımsız davranır. Kendi bağımsız sınıf örgütü, kendi amacı ve kendi istekleri için dövüşmeyen emekçi sınıfı, sömürücülerin bir oyuncağı olur.

Devrimci işçilerin partisi, bağımsız devrimci siyaseti ve örgütlenmesiyle, proleter olmayan emekçilerle ittifakın öncü ve yönlendirici gücü durumuna gelir.

Anti-kapitalist demokratik devrimin kesintisiz olarak sosyalizme varmasını gerçekleştirir. Burada proletaryanın ideolojik-politik hegemonyası devrimin başarısının güvencesidir. Emekçi halk yığınları, işçi sınıfı devrimci bir çizgide yürüdüğü için yanında yer alır, güçlerini birleştirirler. Çünkü yaşamlarından biliyorlar ki, ancak devrimci bir çizgide ilerleyerek, sonuç alabilirler.

Mücadele biçimlerinin de, sonuç olmaya uygun olması gerekir. İlimli bir siyaset izleyen bir hareket, egemen güç karşısında bağımsız bir varlık gösterebilir mi? Uzlaşmaz sınıf çelişki ve çatışmalarının ileri de-recede keskin ve şiddetli olduğu bir yerde, böyle bir örgüt, biralalım bağımsız bir varlık göstermeyi, varlığını sürdüremez. Elli yıllık mücadele deneyimi göstermiştir ki, devrimci mücadele araç ve biçimlerine dayanan bir parti, yönetici sınıf karşısında bağımsız bir varlık gösterebilir. İşçi sınıfı partisi devrimci değilse, hiçtir.

Partinin mücadele taktiği, içinde bulunduğumuz aşamanın nesnel koşullarını yansıtırsa, içinde nesneliği taşır; bu ölçüde doğru, güçlü ve etkin olur. Bu topraklarda tarihsel gelişme, devrimin öne çıkan, ana sorununun iktidar sorunu olduğu bir aşamaya girmiştir. Dolayısıyla bu aşamanın temel sorununu çözmeyi öne koymayan bir siyasi hareket, örgüt ve parti; proleter sınıf savaşımının gereksinimini karşılayamadığı gibi; taktiği, politikası kendi içinde çelişmeli ve tutarsız olur; dolayısıyla sınıf kavgasındaki siyasi etkisini ve ağırlığını yitirir.

Koşullar olgunlaşmıştır; sonuç, devrimci öznenin rolünü oynamasına bağlıdır.

Mücadele Birliği

2-16 Ocak 2019

Sayı: 65

DEVİRİMİN TEMEL KOŞULU

Ezilen ve sömürülenlerin kapitalizme karşı mücadelede, birleşmesi, yakınlaşması ve kaynaşması irili ufaklı ayaklanmalarla, kesintisiz fabrika ve sokak eylemleriyle ileri boyutlar kazandı. Sadece birkaç ülkeyle sınırlı olmayan, bütün kapitalist dünyada gelişen, yoğunlaşan bu eğilim ve pratik yönelim toplumsal devrimin bir koşuludur. Her yerde, bu koşulun hızla gerçekleştiğini görüyoruz.

Genelde, insanlığın yakınlaşması ve kaynaşmaya doğru ilerlemesi, tarihin bir eğilimidir. Üretici güçlerde büyük ilerleme, büyük sanayinin gelişimiyle, dünya pazarının oluşması tüm ulusları birbirine bağladı; karşılıklı olarak bağımlı hale getirdi. Gerçek dünya tarihi bu gelişmeyle başlar. Fakat bu, henüz, insanlık dışı koşulların üzerinde yükselen bir dünyadır. Eski dünyaya, onun insanlık dışı koşullarına son vermek dünyayı insanal bir dünyaya dönüştürmek, dünya proletaryasının devrimci tarihsel görevidir. İnsanların birbirine yaklaşmasını sağlayan tek etkenin maddi koşulların gelişmesi olduğunu söylemek dar bir yaklaşım olur. Bu, dar bir yaklaşım olduğu gibi, tarihi gerçeklere de aykırıdır.

Maddi koşulların gelişmesi, toplulukları, halkları, ulusları birbirine yakınlaşmasında son durumda belirleyici etkindir fakat tek etken değildir. Dünya edebiyatının, sanatın, sinemanın çok büyük etkisi var. Dünya edebiyatının, dünya sinemasının insanları yakınlaştırması ve bunun yarattığı farklı ülkelerde yaşayan insanların kültürlerinin kaynaşması, halkları birbirlerine düşman yapmak isteyen şovenlerin, burjuvazinin işini çok daha zorlaştırmıştır.

Ama gelişme burada durmadı; daha ileri gidildi. Önce TV, sonra da internet ve cep telefonu, yani kitle iletişim sistemi sinemadan çok daha fazlasını yaptı. Dünyanın her köşesindeki insanları birbirine bağladı. Eskiden insanların birbiriyle temasa geçmesi yılları, ayları, haftaları alırdı. Şimdi günlük, saatlik, dakikalık süre içinde sağlanıyor. Burada belirtmek gerekir ki, kabalaştırıldığı / sığ biçimde yaklaşıldığı gibi, insan ilişkisi yalnızca sanal ortamla sınırlı değil ve olmaz da.

Sanal olan, gerçek bir ilişkiye canlı insan ilişkisine dönüşme gereği duyar. Bu, eylem sırasında kendini çok açık olarak gösteriyor. Sanal bağlantı, eylem çağrısıyla dünya genelinde büyük pratik eylemlere dönüşebiliyor. Bu çağrılarla, insanlar dünyanın sokaklarını dolduruyor. Yani kitle iletişim araçları ve bunun amaçlı bir etkinlik olarak, toplumsal amaçlarla yapılmasıyla, tarihi hızlandırıcı bir rol oynuyor. Kitle iletişim araçlarının toplumsallaştırıcı rolü göz ardı edilmemelidir.

İşçilerin sendikalarda örgütlenmesi, güçlerini birleştirmesi ve sermayeye karşı ortak savaşması; emekçi sınıfı, sınıf savaşında kenetler ve güçlü konuma getirir.

İşçi sınıfının birleşmesini sağlayan ve kaynaştıran diğer bir sınıf örgütü, işçi komite ve konseyleridir. Birçok ülkelerde çeşitli ad altında örgütlenen emekçiler, kadınlar ve gençlik, militan örgütlenmesi ve eylemleriyle, hareketi daha ileriye taşıyor.

Belirtmeye bile gerek yoktur ki, hareketin daha ileriye ve oradan devrime kadar varması proletaryanın devrimci rolünü oynamasına bağlıdır.

Kitlelerin güç, olanak ve enerjilerini birleştirdikleri tek araç, buna denk gelen örgütler değildir; eylemler, isyan ve ayaklanmalar da bu araçların başında gelir. Küresel iç savaş, isyan ve başkaldırı, zincirleme bir patlama gösteren dünya devriminin önemli bir koşuludur.

Proletaryanın, uluslararası sermayeye karşı mücadelede kardeşçe birliğinin sağlanmasında Enternasyonal'in (I, II ve III Enternasyonal) tartışmasız bir yeri var. Dünya proletaryasının enternasyonal ilişkileri daha sonra örgütsel bir biçim almasa da pratikte devam etti. Enternasyonal ilişkilerin kurulmasında ve örgütlenmesinde asıl rolü dünya komünist hareketi üstlendi. Proletaryanın enternasyonal mücadelesi ve militan dayanışması bugün de eylemsel temelde sürüyor.

Enternasyonal dayanışma, burjuvaziye karşı savaşında proletaryanın etkin bir silahı ve üstünlüğüdür. Toplumsal devrimi hızlandıran güçlü bir araçtır.

20. yüzyıl, toplumsal devrimler yüzyılıdır. Ezilen ve sömürülen yığınların toplumsal çelişkileri çözmek için, tüm zamanlarının en büyük devrimci atılımını yaptığı, devrimci dönüşümler yüzyılı. Emegün tam kurtuluşu hedefiyle kitlelerin birleşmesi, yakınlaşması ve kaynaşmasının en ileri düzeye vardığı bu yüzyıldan söz ediyoruz. Yüzyıl, olaylar bakımında yoğun geçti. 20. Yüzyıldan bugüne kadar gelen tarihsel dönem, olayların yoğunluğu bakımından dünyanın en zengin olaylar dönemi oldu. Olaylar yönünden tarihin en zengin dönemi, tarihin en devrimci dönemi ve tüm zamanların en büyük dev-

rimlerinin gerçekleşmesiyle sıkı sıkıya bağıntı içindedir.

Daha önce, yüzyılları alan büyük toplumsal değişiklikler, 20. yüzyılın birkaç on yılı içinde -1917-1960- gerçekleşti. Birkaç gasp edicinin halk kitlelerini mülksüzleştirilmesi yüzlerce yıl sürdü ama 20. yüzyılın toplumsal devrimlerinde gaspedicilerin halk yığınlarınınca gasbedilmesi (mülksüzleştirilmeleri), devrimin birkaç yılı içinde gerçekleşti. Kısacası devrimler çağı, tarihin en köklü ve büyük toplumsal dönüşümlerinin çok kısa sürede gerçekleştiği çağ olarak gelişti.

Türkiye ve Kürdistan'ın son yarım yüzyıllık tarihi, kendi sınıflar mücadelesi tarihinin olaylar yönünden en bol olaylı dönemi oldu. Olayların bu denli yoğun ve yaygın olması, kesintisiz olarak sürmesi yeni bir devrimin güncelliğini ortaya koyuyor.

Gezi Haziran Halk Ayaklanması ve 6-8 Ekim halk ayaklanması yalnızca olayların zenginliğini göstermekle kalmadı, kitlelerin devrimi gerçekleştirebileceğini de gözlerinin önüne serdi. İşçi sınıfı ve kapitalizm tarafından ezilen tüm kitleler, devrimi gerçekleştirme noktasına gelmişken, alt düzeyde mücadelelerle yetinmek, açık olarak devrime sırt çevirmektir.

Kapitalist dünyada olayların beklenmedik biçimde ve ani olarak patlak vermesi süreklilik kazandı. Kapitalizme karşı gelişen eylemler ve daha üst biçimi olan ayaklanmalar ne kendiliğinden duruldu, ne de gerici burjuva şiddetle ortadan kaldırılabildi. Olayları yaratan toplumsal, maddi koşullar ortadan kaldırılmadıkça, olaylar bu temel üzerinde yeniden ve yeniden ortaya çıkarlar. Üstelik devrimci dönemlerde, her şey çabuk su yüzüne vurur. Kitlelerin başkaldırısı bu koşullarda her bastırıldığında, fazla ara geçmeden çabuk ve daha devrimci biçimde kendini gösteriyor. Devrim fırtınası dünyanın bütün sokaklarında esiyor.

Değerlendirme yaparken, eylemciler kendi toplumsal pratiğini gözden geçirirken şu olasılık göz önünde tutulmalıdır: Devrimci proletarya ve diğer halk kitleleri ya eylemleri daha ileriye, en uç noktaya kadar götürür ve devrime dönüştürürler ya da burjuvazi egemenliğini ve “düzeni korumak” için tüm politik ve askeri gücünü sonuna kadar kullanarak, görülmemiş bir şiddete başvurarak devrimci hareketi ezecektir. Bu, şu anlama gelmektedir ki, emekçi sınıf, ilk genel ayaklanmada, devrimci komünist güçlerin önderliğinde, burjuvaziyi devirmek için gerçek bir kararlılık göstermelidir.

Devrimci komünizm de, kitlelerde bu yönde şekillenen eğilimi, sonuç almak için en verimli biçimde değerlendirmelidir. Eylemlerin ilk göze çarpan bir özelliği, burjuva güçlerinin üstüne üstüne yürümesidir. Bunun yeni bir örneğini Fransa Sarı Yelekliler ayaklanma-

sında gördük. Bu, kapitalizmin ezdiği kitlelerin dünya genelinde ortaya koyduğu yaygın cesarettir. Bundan sonra da, devrimci cesaretin, kitle kahramanlığının başka örneklerini göreceğiz. Başkaldıran kitlelerin yaratıcılığı, bizi yeni başarılar, yeni kitle kahramanlıklarıyla tanıştıracaktır. Politik eylemlerin sonuca (amacına) ulaşması için toplumsal koşullar her zamankine göre daha olgun. Kapitalistler bugüne değin ekonomik ve politik krizlerini çözmeden ileriye erteledi. Ama bugüne ertelenen ekonomik krizler, öylesine büyük, derin ve yıkıcı hale geldi ki, egemen sınıf, krizi çözecek araçları nerede bulacak; işte tarihsel gelişme bu noktaya varmıştır.

Burjuvazinin cephaneliğinde çok büyük boyutlara ulaşan ekonomik krizi çözecek araçlar kalmadı, fakat aynı durum, toplumsal devrim için yeni olanaklar sunuyor.

Kapitalist toplumda olanlar yalnızca ekonomik krizle açıklanamaz. Olan şey, toplumsal sistemin devrimci krizidir. Derin devrimci krizdir. Devrimci krizi, devrime çevirmek... İşte dönemin devrimci taktiğinin özü budur.

Mücadele Birliği
16-30 Ocak 2019
Sayı: 66

GERÇEKLIĞİ DOĞRU KAVRAYALIM

Devrim mücadelesi, büyük kitlelerin katılımının olduğu bir aşamaya girmiştir. Tam da bu süreçte devrim, devrimci kitlelerin eseridir. Sınıflar mücadelesinde, belirleyici bir dönem olmasından ötürü, ne için mücadele edildiğinin net ve kesin olarak ortaya konması, diğer dönemlere göre daha büyük bir önem kazanır.

Düşüncelerimizi kavramlarla ifade ederiz. Kavramların yetmediği yerlerde kelimelerin yardımına başvurulur. Kavramlar, dışımızdaki nesnel gerçekliği, somut olanı yansıtır. Kavramlar nesnel durumu, olguların, toplumsal süreçlerin özünü ne denli derinlikli yansıtırlarsa o denli değerli olurlar. Ama, şeylerin özünü yüzeysel, kaba olarak yansıttığında, değer ve etkisi o denli azalır. Kavramlarımız nesnel gerçekliği yansıtmadığı durumlarda düşüncelerimizle gerçeklik arasında bir çelişki ve tutarsızlık oluşur. Bazen de kullanılan kavramlar, olguların, süreçlerin tanımlanması ve adlandırılması, gerçekliğin üstünü örten bir örtü görevini görebilir.

Gerçeklik değiştiği zaman, gerçekliği yansıtan kavramlar da değişir. Fakat küçük-burjuvazi, gerçekliğin kendisi değişmeden de, gerçekliğin kavramını, gerçekliğin tanımını değiştirebiliyor. Ancak bunu yaparken unuttukları şudur ki, bir şeyin tanımı, kavramı değişince o şeyin kendisi de değişmiş olmuyor.

Kapitalist toplumun komünist topluma dönüştürülmesi, uzun bir tarihsel dönemi alır. Devrimci dönüşüm ve bunu sağlayacak olan toplumsal devrim, çeşitli etkenlerle daha da uzadığı zaman, bir çok insanda, özellikle küçük-burjuva çevrelerde, mücadele hedefini, burjuva toplum çerçevesiyle sınırlama eğilimi gelişir. Buna göre, kapitalist toplumda emekçi halk yararına bazı iyileştirmeler yapılabilir. Tüm çabalara karşın, bu alanda kayda değer bir iyileştirme, bir gelişme olmayınca, birçok insan bu noktanın da gerisine düştü. Bir gerileme daima başka gerilemelerin kapısını aralar. Düşüşün seviyesi, mücadeleyle varolan nesnel gerçekliği değiştirip, onun yerine yeni ve daha ileri gerçekliği gerçekleştirmek yerine, gerçekliğin adını değiştirmeye kadar vardı.

Toplumsal ilişkiler değişmeden, bu ilişkilerin adlandırılması bu bakışla değiştirildi. Bugüne kadar kullanılan “bilim adamı” ifadesi yerine, “bilim insanı” kullanılmaya başlandı. “Bilim adamı” adlandırması,

bilim alanında erkeğin egemenliğini yansıtıyor. Daha derinlikli olarak da kadının toplumdaki eşitsizliği yani toplumsal konumunu ifade ediyor. Bilim toplulukları içinde kadınların sayısı, çalışmaları, ağırlıkları artınca, pratikteki bu değişikliğin kavrama yansımaları kaçınılmaz. “Bilim adamı” gibi bu alanda kadını yok sayan bir isimlendirme değişmek zorundaydı. Ama unutulmuş, daha doğrusu üstü örtülen, bu yeni isimlendirmeye rağmen kadının bilim alanında toplumsal konumunun değişmediğidir. “Biliminsan” ifadesi, bu adlandırmaya rağmen, bu adlandırma altında, kadının eşitsizliğine dayanan toplumdaki gerçek durumunun değişmediği gerçeği ortaya konarak kullanılmalıdır.

Asıl mesele, yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğini gerçekleştirmektir. Yaşamda eşitlik, kadının toplumsal konumunun tamamen ve en temelden değişmesi, bugünkü toplumsal sistemin, toplumsal ilişkilerin devrimci dönüşümünü gerektirir. O zaman değişen nesnel durum, yani yeni olan, yeni kavramlarla ifade edilir. Kavram, nesnelligi tanımlamış olur.

Amerika’da ve Avrupa’da hizmet alanında çalışan ücretli emekçilerle birebir yapılan görüşmelerde, “işçi misin?” sorusuna, “hayır, ben orta sınıftanım” yanıtı veriliyor. Soruya yanıt veren çalışanların bir kısmı yıpratıcı, ağır işler yapmalarına rağmen, kendilerini orta sınıftan sayıyorlar. Onlara göre işçi, ağır sanayide çalışanlardır yalnızca. Onların böyle düşünmelerinde burjuvazinin ideolojik- siyasi etkisinin kesin rolü var. Bu düşünce biçiminin, işçi aristokrasisi içinde yerleştiği bir gerçek. Ama işçi aristokrasisi ilişkisine giremeyecek kadar kötü koşullarda bulunanlar da burjuvazinin ideolojik etkisine giriyor. Kuşkusuz, Atlantik’in iki yakasında, işçiler, on yıllar süren mücadelelerle elde ettikleri kazanımlarını yitirdiler. Böylece sınıf mücadelesi keskinleşti ve sınıf savaşı şiddetlendi. Bu gelişmenin işçilerin düşünme biçimini değiştireceği açık. Fakat işçilerin tam aydınlanması için işçi sınıfı partisinin ideolojik-politik mücadelede de etkin olması gerekiyor. Şurası kesindir ve proleter sınıf savaşımının tarihi tarafından doğrulanmıştır ki, sosyalizmle, işçi sınıfı partisiyle bütünleşmeyen işçi hareketi, burjuvazinin etkisine girer.

Türkiye ve Kürdistan’da hem işçilerin, hem kafa emekçilerinin burjuvazinin etkisiyle düşünüp hareket etmelerine sık sık tanık oluyoruz. “Ataması yapılmayan öğretmenler”in eylemlerinde bu sloganla karşılaşılıyor: “ücretli köle olmayacağız” vb. Oysa öğretmenlerin giderek artan kısmı, özel okullarda çalışıyor ve ücretli emekçidir. Devlet okullarında çalışan öğretmenlerin durumu diğerlerinden daha kötü. Ama onlar, kendilerini işçilerden çok, orta sınıfa yakın görüyorlar. İçlerinde az bir kesimi orta sınıfa yakın bir yaşam sürdürürken çoğunluğun yaşam

koşulları her geçen gün işçilerin yaşam koşullarına yaklaşıyor. Buna rağmen burjuvazinin etkisi hepsi üzerinde görülüyor. Ancak bu anlayış, emperyalist ülke emekçilerinde görülen etki kadar, çalışanlar arasında iyice yerleşmiş değil. Emekçiler üstündeki burjuva etki, sınıf çelişkilerinin ve sınıf savaşının keskin oluşu ve komünistlerin çalışmalarının etkisiyle hızla dağılıyor.

Burjuva etkinin, kafa emekçilerinin üstünde kendini göstermesinin belirli bir maddi zemini var. Kafa emekçilerinin yaşam biçimi ve eğitim durumu buna zemin hazırlıyor. Burjuva ideolojik-siyasal etki, kol emekçileri ve işçi sınıfı üzerinde daha karmaşık ve farklı biçimlerde kendini gösteriyor. İnşaat işçilerinde şu sözü çok sık duyar olduk: “Biz köle değiliz” ya da “kölelik koşullarına hayır” vb. Bunda, kapitalizme karşı sınıfsal bir tepki, bir isyan var. Ama öte yandan bu sözde hem bir bilinçsizlik var, hem de kapitalist köleliğin, ücretli köleliğin üstünü örtüyor. Ücretli köleliği gözardı eden her söz, tanım, slogan, işçi sınıfının tam kurtuluşu mücadelesine zarar verir.

Ücretli kölelik, kendisinden önceki tarihsel kölelik biçimleriyle (kölelik, serflik) tarihsel olarak farklı bir biçimdir. Fakat, ücretli emek de bir tarihsel kölelik biçimidir. Ücretli emeğe dayanan toplumsal düzen, bir kölelik düzenidir; çünkü bu düzende işçilerin artı-emeğine kapitalistler tarafından zorla el konulur. Bir karşılaştırma yapmak gerekirse, ücretli köleliğin her yerde tarihteki kölelikten daha iyi koşullara sahip olduğu söylenemez. Köle sahibi, kendi çıkarı gereği, kölenin sağlığı ve yaşamını sağlayacak şartları oluştururken, ücretli kölelerin ise hiçbir güvencesi yoktur. Sermaye durmadan gelişirken, işçi sağlığını, gücünü, enerjisini yitirir -kendini erkenden tüketir. Kapitalist, işçinin işine istediği zaman son verir, böylece onu açlığa, yoksulluğa iter, yaşamdan dıştalar. Sonuç olarak, ücretli köleliğin, kölelikten daha iyi olduğu anlamına gelen sözler, kapitalist kölelik düzenine karşı verilen devrimci sınıf savaşını zayıflatır. İşçi sınıfının hedefi, ücretli kölelik sistemi olan kapitalist toplumsal düzeni yıkmak, insanın insan üzerindeki sömürsünün her biçimini ortadan kaldırmaktır.

İşçi sınıfının temsilcisi olduğunu ileri süren siyasi hareketlerin, bu konuda suskun kalmaları çok ilginçtir. Bu, emekçilerin arasında görülen hatalı görüşlerin kabulü anlamına gelir. Elbette, kendi görüş ve sloganları yanlış olanların emekçilere söyleyeceği bir sözü olamaz.

Mücadele Birliği

30 Ocak-13 Şubat 2019

Sayı: 67

PARTİ ÖNDERLİĞİNDE

Büyük bir devrimden geçiyoruz. Bu devrimin, dünyadaki devrimci şartlarla bağıntılı olarak başka yerlerde zincirleme bir etki yaratacağı çok açık. Dünyada devrimci bir dönemin oluşması, her devrimin etkilerini ülkenin sınırlarının dışına taşır. Bu devrim başarıya ulaşacaksa bu, ancak proletaryanın devrimci sınıf partisinin önderliğinde olur.

Devrimin başarıya ulaşması, devrimci dönemin hükümeti olan geçici devrim hükümetinin kurulmasıdır. Eski toplumdaki yeni bir topluma geçiş, devrimci bir dönemi gerektirir. Siyasi geçişin gerektirdiği en etkili devrimci önlemler, geçici devrim hükümetince alınır. Böylesi son derece devrimci önlemler hükümetine hazırlanmak ve onu kurmak devrimci işçilere ve diğer devrimci kitlelere düşer. Devrimci komünist parti, burada öncü ve yönlendirici güçtür.

İktidarın ele geçirilmesi, işçi kitlelerinin devrimci hedefidir ve sınıf savaşının en ileri noktasında çözülür. İşçilerin devrimci sınıf savaşını en ileri ve en yüksek düzeye vardırılmadan ve her yeni topluma geçişte enerjik bir araç olan devrimci güce başvurmadan iktidar sorunu çözülemez. Devrimci araçlar olmadan amacı istemek küçük burjuva hayalciliğidir.

Küçük burjuva hayalciliğine karşı her zaman mücadele ettik. Devrimci zor araçlarını ve güçlerini örgütlemek dün de bugün de devrimci komünist partinin görevidir.

Devrimci komünizmin, Leninist Partinin bu yöndeki çabası ve mücadelesi yıllardır sürüyor. Parti bu çabalarını yıllarca sürdürecektir denli güçlüdür, fakat tüm bu çabalar ve mücadele devrimi başarıya ulaştırmayacak kadar da yetersizdir. Kendi yetersizliklerini ve zayıflıklarını görmek ve gidermek, sınıf savaşının geleceği açısından hayattır.

Gezi Haziran halk ayaklanması ve 6-8 Ekim halk ayaklanması, Türkiye ve Kürdistan'da koşulların devrim için ne kadar olgunlaştığının nesnel bir kanıtı oldu. Ayaklanma günleri aynı zamanda, devrimin öznesinin,

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının toplumsal ayaklanmayı daha ileriye götürmesi için aşılması gereken öznel yönlerini de gözlerinin önüne serdi. Bu yönüyle ayaklanmalar ve kitlelerin bütün toplumsal pratiği eğitici bir rol oynadı. Toplumsal durum yeni ayaklanmaların tüm öğelerini içinde barındırıyor. Yeni bir ayaklanma ancak daha devrimci bir biçimde gelişirse sonuca ulaşır. Ayaklanmaya proleter devrimci parti önderlik etmelidir. Proleter devrimci partinin önderliği, toplumsal ayaklanmanın daha devrimci tarzda gelişmesinin güvencesidir.

Bu topraklarda devrimci savaşımın uzun ve sancılı bir sürecin sonunda zafere varacağına tartışmasız kanıtı, uzun iç savaştır. İç savaş henüz kazanmadıysak da, onu kazanacak deneyim ve güç biriktirdik. İç savaşın devrimci güçlerinin, savaş nasıl zaferle sonuçlandırabilecekleri, devrimci sınıf partisi tarafından defalarca açıklandı. İç savaştan kesin bir galibiyetle çıkmak için, proletaryanın savaşan partisinin öncülüğünde hareket edilmelidir.

Devrimin zafere ulaşmasını çeşitli yönlerden açıkladık. Bu bakış açısı, devrimin zaferinin bakış açısıdır. Biz, iktidar mücadelesi daha iyi anlaşılсын diye, mücadeleyi çeşitli yönlerden açıkladık. İktidar mücadelesi bütünlüklü bir mücadeledir. Yalnızca devrimci sınıf partisi kitleleri iktidarı ele geçirmeye hazırlar. Sınıf kavgasının yarım yüzyıllık devrimci tarihi, geleceğe, iktidarı almaya yönelik uzun bir eğitim ve hazırlığı kendi içinde taşıyor. Mücadelenin bu günkü aşaması, hazırlığın çok ilerisindedir. Bugünkü hedef, iktidar sorununu kesin olarak çözmektir.

Devrimin zaferi bakış açısıyla içinde bulunduğumuz duruma bakmak, yalnızca mücadelenin lehine olanları görmek değildir. Zaferin önünde, ama bizden kaynaklanan engelleri de görmektir. Bunları sıraladık.

Her sınıf bilinçli işçi, her devrimci militan, bu bakış açısıyla kendi durumuna bakmalıdır. Mücadelenin geleceği açısından iyi bir konumda olup olmadığını, doğru siyasal saflarda bulunup bulunmadığını yeniden değerlendirmelidir. Sağlıklı sonuçlara kavuşmak için durumumuza bu bakışla bakmalıyız.

Devrimin zaferi bakış açısı, reformist ve oportünist hareketlerin sınıf mücadelesindeki konumunu çok daha net olarak açığa çıkarır. Bu hareketlerin burjuva uzlaşmacı çabaları, burjuvazinin işçi hareketi üzerindeki etkisini ifade eder. Devrimci hareket, bu etkiye rağmen, devrim hedefiyle yoluna devam etti ve ileri noktaya vardı. İşçiler, emekçiler bunların etkisinden tamamen çıktığı zaman, hareketin çok daha ileriye gideceği açık.

Hedef eski toplumda, reformlarla oyalanmak değil, bir toplumdaki başka bir topluma geçmektir. İşçi sınıfının görevi, bugünkü toplumsal sistemin çeşitli yönleriyle, nicelikleriyle, sonuçlarıyla kendini bağlamak değil, bu köhnemiş toplumun kendisini dönüştürmektir. Çünkü işçi sınıfı, toplumun devrimci dönüşümüyle tam kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Bu, bugüne kadar gerçekleşmiş en büyük devrimdir.

Tarihin en büyük devrimi, kitlelerin “en az direnme çizgisi”yle gerçekleşebilir mi?. Kesinlikle gerçekleşemez. Devrim, bütün devrim deneyimlerinin öğrettiği gibi, en etkin, en yüksek en açık devrimci savaşla zafere ulaşır. 20. yüzyılın toplumsal devrimlerinden çıkan ortak devrimci sonuçlara rağmen, “en az direnç çizgisi” reformist hareketlerin siyasi çizgisi olarak sürüyor. Bu, burjuvaziyle uzlaşma çizgisidir.

Devrimci durum, sosyal reformist hareketler için dezavantajdır. Çünkü her tür uzlaşma anlayışı kitlelerin devrimci eylemlerinde belirgin artışın olduğu bir süreçte etkisiz kalır. Aynı durum, devrimci marksizm için bir avantajdır. Çünkü yığınların devrimci eylemlerini devrime daha kolay ve çabuk dönüştürebilir.

Her türlü reformist ve oportünist hareketin devrimci komünizm karşısında gerilemesinde, onlara karşı verilen ideolojik mücadelenin büyük bir etkisinin yanında, nesnel koşulların devrimci yönde gelişmesinin de çok büyük bir yeri var. Devrimci sınıf partisi avantajlarından yararlanmasını öğrenmelidir.

Bu topraklarda toplumun iç çelişkileri çok keskin, devrimci durum çok derindir, devrimin yıkıcı devrimci gücü de çok büyüktür. Devrimin büyük yıkıcı gücünü burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmeye yöneltmek proletaryanın devrimci sınıf partisine düşüyor.

Mücadele Birliği
13-27 Şubat 2019
Sayı: 68

TOPLUMSAL ÇATIŞMALAR SON NOKTASINA KADAR KESKİNLEŞİYOR

Tüm kapitalist dünya toplumsal savaş alanı. Proletaryanın devrimci savaşı her yerde yükseliş çizgisinde. Tarihin en devrimci dönemi kendi sonuçlarına doğru hızla ilerliyor. Bu sonuç, proletaryanın tarihsel devrimci görevlerinin dünyada kesin zaferi olacaktır. Sonuç daha kısa zamanda alınır, çünkü mücadele devrimci tarzda gelişiyor.

Kapitalist toplumun her yerde, yeni ve daha iyi bir topluma gebe olduğunu ve yeninin doğmakta olduğunu kavramak gerekiyor. Bu toplum, kendi içinde, geleceğin tüm öğelerini taşıyor. Önce nüve halinde olan bu öğeler, gelişme eğilimleri, biçimlenip gelişerek, gelişmenin en yüksek evresine ulaştı. Bu evreden daha yüksek gelişme biçimi, daha alt gelişme biçiminde kendini göstermiştir. Yeni bir topluma geçiş kaçınılmazdır.

Yeni toplum, eski toplumun yerini alacaktır. Yeni toplumun ortaya çıkışı, sakince olmayacak, fakat gürültülü- çattırdaması ve yıkılmasıyla olacaktır.

Yeni toplum tam da böylesine fırtınalı bir süreçte doğar. Bu, her bakımdan devrimci bir süreçtir. Toplumsal ve tarihsel koşullar, daha ileri topluma geçiş için ne denli olgun olursa olsun, devrimci sınıfın eylemleriyle, zor yoluyla, devrimle bu süreci hızlandırması gerekiyor. Yani geçiş dönemi, devrimci geçiş dönemi olarak oluşturulmalıdır. Sosyalizm, bir toplumsal sistem olarak devrimci bir dönemde inşa edilir.

Bütün bu mücadele, bütün bu çaba, bir alt biçimden bir üst biçime, daha alt toplumdaki, daha üst topluma geçiş bu süreci devrimci bir süreç olarak oluşturmak içindir. İşçi sınıfı hedefine, süreci devrimci bir süreç olarak devam ettirerek ulaşır.

Biz, çok ilerinin görevlerini değil, bugünün görevlerini ortaya koyuyoruz.

Küçük burjuva hareketler de doğmakta olan toplumun, eski toplumun ilişkilerinden, zincirlerinden kurtarılmasından söz ediyorlar, fakat çok ilerinin bir sorunu olarak görüyorlar. Biz, toplumu sermayeden özgürleştirme görevini, geleceğin değil, bugünün görevi olarak koyuyoruz. Devrimcilik proletaryanın zincirlerini bugünden kırmasıdır.

İnsanlar ancak önlerine gelen sorunları çözerler. Çünkü bu sorunlar kendi çözümünü de içerir. Toplum, kendi gelişmesi içinde bu noktaya gelir. Ve her yerde bu noktaya, sorunun çözümüne gelmiştir. Tam da bu noktada asıl mesele çelişki/ sorun ve çözümü yalnızca açıklamak değil, çözümü hızlandırmaktır. Devrimci özenin, proleter sınıfın ve devrimci sınıf partisinin önemli ve ivedi görevi budur.

Tarihsel olaylara sığ bir şekilde yaklaşanlar, 20. yüzyılın büyük devrimci olaylarını derinlikli olarak değerlendiremezler. Bir yüzyılı devrimler yüzyılına çeviren toplumsal mücadelelerin devrimci özü ve keskinliği, onlar tarafından halen açıklanmış değil. 20. yüzyılın sınıf mücadelelerinin en önemli niteliği toplumsal çatışmaların son noktasına dek keskinleşmesidir. Bu nokta anlaşılmadan, ne büyük Ekim Sosyalist devrimi gerçek anlamıyla değerlendirilebilir, ne de yüzyılın tüm devrimleri. Dünyayı sarsan fırtınalar estiren 21. yüzyılın küresel başkaldırılarının devrimci niteliğine baktığımızda günümüzün toplumsal çatışmalarının, önceki yüzyıldan daha az keskin olmadığını söyleyebiliriz.

Çağın ve toplumsal olayların devrimci karakterine ve keskinliğine rağmen, her şeyi nasıl da ılımlı bir hava içinde ele alıyorlar. Bu unsurlar ne devrimin güncelliğini kavrayabilir, dolayısıyla ne de devrime ciddi olarak hazırlanabilirler. Bu bakışta burjuva etki çok bariştir.

Yeni bir topluma geçiş; salt iradi bir çabanın ürünü değildir, fakat oluşmuş olgunlaşmış maddi koşullarının dönüştürülmesinin bir ürünüdür. Var olan maddi unsurlara yeni bir biçim verilmesidir. Maddi koşullar hatalı bir yaklaşımla, ekonomik koşullarla özdeş olarak görülüyor. Maddi koşullar, ekonomik koşullardan daha fazlası ve daha kapsamlıdır.

Maddi koşullar bütünlüklü olarak sosyalizme geçmek için olgunlaşmıştır derken, salt ekonomik durumdan söz etmiyoruz, buradaki “bütünlüklü” ifadesi, devrimci teorinin maddi bir güç haline gelmesini, yani dünyayı dönüştürücü bir güç olmasını, sosyalizm uğruna dövüşen milyonlarca işçinin mücadelesini ve örgütleri de kapsamaktadır. Kısacası yeni toplum kurulurken dayandığı tüm öğeleri içine alır.

Gelişmiş maddi koşulları sosyalizme dönüştürecek olan komünist hareket, komünist işçiler, tüm kapitalist ülkelerde kitlesel bir güçtür. Devrimci niteliğinin ve niceliğinin güçlenmesiyle birlikte toplumdaki etkisi ve ağırlığı artmıştır. Dünyayı değiştirmeye yönelik devrimci ve dönüştürücü bir güçtür. Devrimci komünizm, salt teori düzeyinde değil, siyasal bir güçtür, maddi bir güçtür. Komünist kitlelerin sayısı her kapitalist ülkede nüfusa oranla sürekli artıyor. Bu, proletaryanın sınıf mücadelesi açısından yeni bir durumdur. Bu gerçeklik gözönünde tutulmadan sınıflar savaşının bugünkü durumu sağlıklı olarak anlaşılabilir.

Buna rağmen komünist kitleler, emekçi kitlelerin küçük bir bölümüdür. Fakat devrimci komünist kitleler, örgütlü, aktif, cesurca bir mücadeleyle büyük halk kitlelerini devrime yöneltebilir ve devrimi başarıya ulaştırabilirler. Devrimin zaferi için, yalnızca kitlelerin kendiliğinden hareketi beklenmemeli, örgütlü, devrimci eylemlerle, devrimci kitle eylemleriyle, emekçilerin geniş kitleleri harekete geçirilmelidir.

Ya da kendiliğinden gelme harekete öncülük ederek, bilinçli, amaçlı, devrimci bir harekete dönüştürmelidir. Özetle, devrimci komünist parti önderliğindeki mücadele sonucu belirler.

Sosyal reformistleri ve oportünist sosyalistleri dinleyecek olursak, devrimin gerçekleşmesi için, nüfusun büyük çoğunluğunun bizim tarafa geçmesi, mesela seçimlerde oyların çoğunu almamız gerekiyor. Bu, çok iyi bilinen devrimci olmayan yoldan sosyalizme geçme reformist anlayışıdır.

Sınıf mücadelesi gerçekleşirse, sosyalizme devrimci yoldan geçileceğini ortaya koyuyor.

Devrimi, devrimci gruplar gerçekleştirir. 20. yüzyılın toplumsal devrimleri devrimci gruplar tarafından gerçekleştirildi. Son yirmibeş yıldır, dünyadaki isyan ve ayaklanmalar devrimci gruplar tarafından yapıldı. Devrimci gruplar -ki her yerde büyük kitlesel güçtür- daha geniş kitleleri harekete geçirerek, isyan ve ayaklanmaları devrime dönüştürebilirler.

Anlatılanlardan şu sonuç çıkar ki, devrimci öznenin rolü, her zamankine göre önde ve belirleyicidir. Devrimci komünist partisi, kapitalizmden komünizme geçişin yol göstericisi, öncü gücü ve devrimci iradesidir.

Mücadele Birliği

27 Şubat-13 Mart 2019

Sayı: 69

ZAFERE KADAR DAİMA

Latin Amerika'da, yaklaşık olarak üç çeyrek yüzyıldır yoğun olarak süren, emek-sermaye eksenli toplumsal savaş güncel olarak yeni bir boyut aldı. Kıtada kapışmanın ilk sonuçları ne olursa olsun, emekçi kitlelerin, dünyayı değiştirme hedefiyle ateşledikleri küresel başkaldırı isyan ve ayaklanmalar, her yerde, sürekli yeni kalkış noktaları kazanacaktır.

Yeni kalkış noktalarından biri Latin Amerika ülkeleridir.

Latin Amerika'da toplumsal çatışmaların şiddetlenmesinde anlaşılmayacak bir yön yoktur. Bu ülkelerde, on yıllarca, halk kitlelerini devrimci savaflara ve ayaklanmalara götüren ekonomik ve toplumsal koşullar bugün de varlığını koruyor. Toplumsal çelişkiler ayakta kaldıkça, bunun kaçınılmaz sonucu, toplumsal çatışma olacaktır. Sınıf çelişkileri çözülene ve verili toplumsal koşullar aşılana değin, sınıf savaşı, emek-sermaye çelişkisi eksenli toplumsal çatışmalar sürekli dir.

Kıtada son çeyrek yüzyılda gerçekleşen devrimlerden -bu tarih kırk yıla kadar gider- sonra da, toplumsal çatışmalara yol açan toplumsal koşullar temel varlığını koruyor.

Kapitalist toplumda, maddi eşitsizlik insanları böler. Toplum zenginlik yoksulluk kutuplarına bölünmüştür. Karşıt kutuplara bölünme, yani sömürücü sınıfın kutbunda zenginlik birikimi, diğer kupta emekçi sınıfın yoksulluk birikimi, sınıf çatışmasının temelidir. Latin Amerika'da toplumsal kutuplar arasındaki uçurum çok derin. Kıtada "barış" anlaşmalarından sonra da, gerçek toplumsal ilişkiler ayakta kalmıştır. Toplumun toplumsal doğasının zorunlu sonucu, karşıt sınıflar arasında toplumsal savaştır.

Doksanlarda gerçekleşen siyasal "barış" toplumsal bir barış getirmede ve getiremez. Çünkü, sınıflı toplumlarda tarih, sınıf mücadelesi tarihidir. Gerilla hareketleri dağıldı, fakat sınıflar arası sosyal savaş çeşitli siyasal biçimler olarak sürdü. Bütün bu yıllar boyunca, sınıf savaşı iyice keskinleşti. Sokak savafları isyan ve halk ayaklan-

maları biçiminde, kitle eylemleri en yüksek düzey çıktı. Burada bir sorun olarak kitlelerin karşısına çıkan asıl mesele kitle eylemlerine örgütsel bir biçim vermektir. Kentlerde iç kapışmanın şiddetlendiği bir süreçte birçok yerde halk kitleleri devrimci bir örgütten yoksun olarak kendi çabalarıyla yürüttüler mücadeleyi. Devrimci mücadele yeteneğinin gerekliliği, salt artan saldırılara karşı koymak için değil aynı zamanda ve esas olarak, burjuva saldırılarının biricik temelini, köhnemiş toplumsal düzeni yıkmak için vardır. Sınıf savaşı tarihsel gelişmenin itici gücüdür. Emekçiler, bu savaşı devrimci bir örgütle yürütürlerse, başarıya ulaşırlar.

Siyasi iktidarın devrimle ele geçirildiği Nikaragua ve Venezuela'da ve devrimci güçlerin hükümette yer aldığı El Salvador'da emekçi halk, burjuvazi ve uluslararası sermaye karşısında politik üstünlük sağladı.

Politik güç üstünlüğünün devrimci kitlelerin eline geçmesi, bu ülkelerin sınıf mücadelesi tarihinde yeni ve ileri bir durumdur. Ve yıllarca süren devrimci savaşın bir sonucudur. Ne zaman ki, güçler dengesi halk kitlelerinin lehine değişti, işte o andan sonra politik özgürlük gerçekleşti. Politik özgürlük şu demektir ki, düşman sınıflar bundan böyle, her yerde daha açık olarak karşı karşıya gelecektir. Devrimci yığınlar, düşmanla karşı karşıya geldiğinde ele geçirdiği güç üstünlüğünden en iyi biçimde yararlanmasının gereği açıktır.

Ne var ki, politik özgürlük, toplumsal (insani) özgürlüğe kadar götürülemedi. Toplumsal özgürlük, ancak toplumun devrimci dönüşümüyle gerçek olur. Sosyalistler, devrimci güçler, kendilerinden yana olan durumdan yararlanmazlarsa, oluşan politik koşulları her zaman koruyamayacaklarını bilmelidir. İç savaş şiddetlendiğine göre, her savaşta olduğu gibi, bu savaşta da durum her an değişebilir. Halk kitleleri sonuç almak için, tüm güçlerini enerjilerini ve olanakları sonuna kadar en aktif biçimde harekete geçirmelidir. İçerdeki burjuva güçler ve uluslararası sermaye, durumu kendi lehine çevirmek için, ekonomik, askeri, politik, ideolojik çok yönlü bir saldırı başlattı. Emek-sermaye çatışması en önemli en belirleyici aşamaya girdi.

Bütün iktidar gücü ellerindeyken, devrimci güçlerin gelişimini önleyemeyen burjuva güçler ve dünya sermaye güçleri, bugün istedikleri sonuçları elde edemez. Küba devriminden sonra, uluslararası burjuvazi ve içindeki gerici güçler kıtada tek belirleyici güç olmaktan çıkmıştır. Uzun bir devrimci savaş birikimine ve savaş yeteneğine sahip Latin Amerika halkları tarihin gidişine yön verecek bir konumdadır. Bunun için sosyalizmi gerçekleştirme hedefiyle hareket edilmelidir.

90'larda, Kıtada, bir çok ülkede bir dizi ayaklanma patlak verdiği ve iktidar halkın eline geçtiğinde, kitlelerin daha ileriye, sosyalizme yönelmesi gerektiğini belirttik. Bu hedefle davranılmazsa ortaya çıkan durumun uzun süre devam edemeyeceğini, devrimci iktidarın yıpranmayla karşı karşıya kalacağını ifade ettik. Bugün de asıl sorun tam da devrimin kazanımlarını korumak ve toplumu yeni bir temelde örgütlemektir. Fakat iktidara gelenler, işi bu noktaya vardır-mayacaklarını söyleyerek, uluslararası sermayeye, emperyalist devletlere güvence verdi. Brezilya'da İşçi Partisi (PT) iktidarında olduğu gibi, bu durumda olan bir yönetimin halkın gözünde yıpranması şaşılacak bir şey değildir.

Karşı devrimci güçleri kesin olarak yenmek için, öncelikle, sosyalizm hedefinin açıkça ortaya konması gerekiyor. Daha iyi bir anlatımla, ancak böylesi ileri bir hedefi olanlar, bu yoldaki engelleri ortadan kaldıracırlar. Venezuela ve diğer Latin Amerika ülkelerinde olayların gelişme yönü, devrimci kitlelerin yönelimine ve bunu nasıl gerçekleştireceklerine bağlıdır. Ne için savaştığını net olarak belirleyen bir halk, nasıl zafere ulaşacağını da belirlemek durumundadır.

Halk ancak devrimci tarzda savaşarak, burjuva güçleri devrimci savaşla dağıtarak, devrimci yöntemlere sonuna kadar başvurarak zafere ulaşabilir. Köklü toplumsal dönüşüme girişilebilir.

Devrimci dönüşümün gerçek gücü işçi sınıfıdır. Yalnızca işçi sınıfı toplumsal konumu gereği sosyalizm programını yaşama geçirebilir.

Mücadele Birliği

13-27 Mart 2019

Sayı: 70

TARİHİN İTİCİ GÜCÜ

Burjuvaziyle uzlaşma zeminlerinde kalmak isteyen, Türkiye ve Kürdistan’ın uzlaşmacı siyasetleri, 50 yıldır o çok iyi bildiğimiz, sınıf uzlaşmacı siyaseti, yerel seçimlerde yeniden öne çıkardılar: Burjuva siyasi iktidarı ya da faşizmi geriletmek. Yeni gibi görünen bu slogan, gerçekteyse yeni değil, eski bir sloganın yeni argümanlarla öne sürülmesinden başka bir şey değildir. Uzlaşma siyasetinin, başka konuda da ileri sürüleceği kesindir.

Uzlaşmacılar, mücadeleci kitleleri uzlaşmaya çekmek için, kendilerince, “inandırıcı” gerekçeler öne sürüyorlar. Onlara inanacak olursak, uzlaşma, demokrasiyi getirmek adına yapılıyor. Bütün özveri, bütün çaba ve kendilerini paralamaları demokrasi içindir, başka şey için değil. Fakat toplumsal ve siyasal durum, sınıf savaşı, bize başka bir şey söylüyor. Sömürülen ve ezilen kitleler için demokrasi, burjuvaziyle uzlaşmayla değil, burjuvaziye karşı ve burjuvazinin sınıf egemenliği yıkılarak gerçekleştirilir.

Uzlaşmacıların uzlaştıkları burjuva muhalefet, burjuva egemenliğin bir parçası, bileşeni ve gücüdür.

Sınıf savaşımının deneyimleri, güncel sınıf mücadelesinde tüm canlılığını koruyor. 70’lerin ünlü uzlaşmacı reformist hareketleri, siyasi yönetimi gerileterek demokrasiyi ve demokrasi güçlerinin birliğini sağlamak ereğiyle burjuva muhalefeti desteklediler. Aralarında resmi bir uzlaşma, bir anlaşma olmasa da, uzlaşmacılar, emekçi kitleleri burjuvazinin peşine takmaktan geri durmadılar. Böylece, emekçi kitlelerin sınıf bilincini bilemek, burjuva sınıfın tüm politik güçlerinin attığı her adımı teşhir etmek, işçi sınıfının bilincini tam olarak aydınlatmak, burjuva egemenliğine karşı gelişen demokrasi ve sosyalizm mücadelesini teşvik etmek ve yüreklendirmek yerine, kitleleri burjuva partilerin basit bir destekçisi durumuna düşürdüler.

Ufku burjuva toplumun ötesine geçmeyenler, başarısız olmaya mahkumdur.

Hedeflenen politik özgürlükse, hemen belirtelim ki, tekelci sermayenin egemenliği, politik özgürlükle çelişir; çünkü tekellilik her planda gericiliktir. Devletin faşist olduğu bir yerde, politik özgür-

lükten söz edilemez. Politik özgürlük faşist devletin ve onun maddi temeli olan tekelci burjuva egemenliğin yıkılmasıyla elde edilir. Bu durumda yapılan, kitleleri devrimci kavgadan uzaklaştırmak ve çürütmektir. Böylece, halk kitlelerinin devrimci baskısından kurtulan burjuvazi, egemenliğini ve çıkarlarını güvenceye almış olur.

Yeni yarınlardan, devrimden umudunu kesen, sınıf savaşımının tarihin itici gücü olduğunu anlamayan ve bu nedenle yüzünü burjuvaziye çeviren küçük burjuva uzlaşmacıların içine düştükleri duruma bakınca, tarihin itici gücünün sınıf çatışması olduğunu söyleyen Saint Simon ve Fourier gibi kafalar ne kadar da çaplı görünüyorlar. Bizim uzlaşmacılarımızsa yıllardır, pratik olarak süren sınıf çatışmasını önlemek için elinden geleni yapıyorlar.

Uzlaşmacılar eğer gelişme anlayışını kavramış olsalardı, sınıf savaşımın zorunlu olarak kendi sonucuna, yani sınıfların kaldırılmasına doğru ilerlediğini ve bu gelişmenin önüne geçilemeyeceğini de anlamış olurlardı. Ancak, bunu söyleyebilmek için Marksist tarihsel gelişme anlayışına dayanmak gerekiyor. Ancak o zaman burjuvazinin ardından gitmez, bütün güçleriyle emekçi kitlelerin iktidar savaşına destek verirler.

Tarihin çok hızlı ilerlemesi, ilk sonuçların çok kısa sürede alınması, eski toplumsal sistemin dağılması, yeni olanın bir-çok yerde onun yerini alması, tarihsel gelişme anlayışının daha çok insan tarafından benimsenmesini getiriyor. İnsanlar çevresine, olaylara bu anlayışla bakıyor. Bu anlayışla baktığında, burjuva toplumun kendi özünde olan insanlık dışı niteliğini iyice açığa çıkardığını daha iyi görüyor. Kazandığı yeni anlayış, bu insanları, komünist topluma geçme hedefiyle, kapitalizme karşı savaşan yıkıcı devrimci güçlerin saflarına götürüyor.

Çağın yıkıcı-devrimci güçleri, proletarya ve diğer kent ve kır yoksulları, burjuva toplumun insanlık dışı niteliği tarafından daha fazla çürütülmeden devrimci bir çıkış gösteriyor. Toplumun temelden dönüşümü uğruna gerçekleştirilen isyan ve ayaklanmalar tüm burjuva sistemde hızla yayılıyor.

Türkiye'de, Kürdistan'da ve dünyanın başka yerinde devrim çağrıları yapılıyor, devrim şarkıları söyleniyor, kitleler büyük bir coşkunluk içinde öne atılıyor. Çağımız yeni bir devrimler çağıdır. Burjuva toplum tarihin en büyük devrimine gebe.

Devrim, her bakımdan kaçınılmaz olmuştur. Çünkü toplumun gelişmesi tarafından gelişmenin yasalarınca topluma dayatılmıştır. Toplumun gelişme yasaları, daha ileri ve yüksek bir topluma geçişi ve bunu başaracak toplumsal devrimi kaçınılmaz yapmıştır. Devrim,

aynı zamanda zorunludur, çünkü kendisini oluşturan nesnel koşullar tarafından gündeme getirilmiştir. Koşullar nasıl zorunlu olarak oluştuysa, devrimin kendisi de zorunludur.

Yapılması gereken, emekçi kitlelere devrimin kaçınılmazlığını, zorunluluğunu ve gerekliliğini anlatmak, devrimin aldığı boyutları hakkında kafalarını açmaktır.

Fakat bu görevi ancak gerçek devrimci bir parti, proletaryanın devrimci sınıf partisi yerine getirebilir, uzlaşmacı partiler değil. Çünkü bu partinin programı, marksist-leninist tarihsel gelişme anlayışına dayanılarak yazıldı. Türkiye ve Kürdistan'ın somut durumunun geniş bir çözümlemesi tarihsel gelişme anlayışının yol göstericiliğinde yapıldı. Dolayısıyla işçi sınıfının kurtuluş yolunu kesin, doğru ve sağlam bir biçimde çizmiştir. Salt teorik bir program değil, teorik-pratik bir programdır, bir eylem programıdır.

Proletaryanın önderliğinde, sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devriminin (DHD) gerçekleşmesi, devrimci işçilerin ve devrimci işçilerin partisinin süreci hızlandırıcı mücadelesini, eylemlerini gerektiriyor. Doğru bir teoriyle, devrimci bir programla, politik kararlarla bunun uygulaması arasında bir zaman aralığı vardır. Partinin, devrimci işçilerin, devrimci kitlelerin, tek kelimeyle devrimci öznenin eylemsel müdahalesi zaman aralığını kısaltabilir. Proletaryanın bağımsız sınıf çizgisi temelindeki devrimci öznenin eylemlerini güçlendirelim, hızlandıralım.

Milyonlarca insan kapitalizme karşı mücadeleye atıldı. Her geçen gün yeni yeni büyük insan toplulukları katılıyor bu mücadeleye. Devrim büyük bir kitle gücüyle ilerliyor. Fakat bu, harekete geçmesi gereken kitle gücünün sadece bir kısmıdır. Bu güne kadarki eylem ve ayaklanmalar eyleme geçmesi gereken gücü kendisine çekememiştir. Ancak büyük devrimci hedefler, en geniş emekçi halk kitlelerini harekete geçirebilir.

Daha iyi bir ifadeyle, geniş kitleleri harekete geçirecek olan, büyük devrimci hedeflerle yapılan bağımsız devrimci eylemlerdir.

Mücadele Birliği

27 Mart-10 Nisan 2019

Sayı: 71

TARİHSEL DEĞİŞİMİN ÖNÜNE GEÇİLEMEZ

Bu topraklarda ve dünyada olaylar olayları izliyor. Olayların sıklığı, hızlanması ve devrimci biçimler alması, tarihsel değişimle bağlantı içinde açıklanmalıdır. Çünkü çağımız tarihsel değişimler çağıdır. İnsanların giriştiği ilerici, devrimci eylemlerle yeni bir toplum kurma amacı arasında nedensel bir ilişki var.

Türkiye ve Kürdistan'da olaylar dünyada devrimci mücadelenin gelişim gösterdiği bir çok ülkeye göre çok daha hızlı ilerliyor.

Bu yeryüzü parçasında tarihin çok büyük bir süratle ilerlemesinde şaşılacak bir taraf yoktur; çünkü burada mücadele en devrimci biçimde yürütülüyor; çünkü bu topraklarda ezilen ve sömürülenler ve onların en iyi temsilcileri, on yıllardır faşizmin ve sermayenin en şiddetli saldırıları altında cesurca savaşıyor, devrimi başarmak için eksiksiz bir kararlılık ortaya koyuyorlar.

Eylemler, devrimci eylemcilerden ayrı değildir. Eylemcilerin nicel ve nitel gelişmesinin pratik mücadeleye yansması daha fazla eylemdir, eylemlerin etkisinin artmasıdır. Eylemler yeni toplum amaçlıdır; devrim amaçlıdır. Eylemlerin etkisinin artması devrimin toplum üzerindeki etkisinin güçlendiğini ortaya koyar. Devrimin etkisini devrimin zaferine dönüştürmek için eylemleri en üst biçimlere çıkarmalıyız. Toplumun tarihsel dönüşümü, eylemlerin en yüksek biçimleriyle, en devrimci, en etkili eylemlerle gerçekleşir.

Komünist devrimci güçler, burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmek için sürdürdükleri savaşında ve savaşımı birlikte geliştirdiler, ustalaştılar. Dolayısıyla hedeflerine daha çabuk ulaşacak bir konumdadırlar. Tarihe güçlü bir ivme verdiklerinden hedef artık daha yakındır. Devrim, tarihin devrimci dönüşümü durdurulamaz bir hızla ilerliyor.

Proleter devrimci hareketin, mücadelenin bugünkü aşamasında var olan gücüyle en ileri, en büyük sonuç elde edilebilir. Hareket başlarında en büyük bir güç ve enerjiyle daha az sonuçlar alınırken şimdi aynı güç ve enerjiyle daha büyük sonuçlar elde edilebilir.

Nasıl ki fizik yasalarına göre belirli koşullarda az bir enerjiyle çok büyük güçleri harekete geçirmek mümkün ise, proletarya da daha küçük bir güçle geniş kitleleri harekete geçirebilir ve devrimi gerçekleştirebilir. Böyle bir sonuç toplumsal çelişkilerin çok keskin oluşuna, savaş kapasitesi yüksek ve teorik-pratik donanımlı bir öznenin varlığına ve savaşımına bağlı olarak alınabilir. Bu koşulların oluşmasıyla tarih sıçramalı bir gelişim gösterir.

Kitleler, bugüne kadar verilen büyük mücadelede dönüşüme uğradı, devrimcileşti. Başlarda az sayıdaki insanla sınırlı olan devrimci eylemler, zamanla emekçi halk kitlelerinin önemli bir kesiminin eylemi haline geldi. Bu andan itibaren yani yığınsal devrimci savaşımın isyan ve ayaklanmalarla birlikte tarihsel dönüşüm büyük bir hız kazandı. Yıllarca sürece devrimci mücadelenin temellerini atan, cesur eylemleriyle nasıl kazanılacağını kendi pratiklerinde gösteren, devrim ateşini ilk olarak yakanlardan farklı olarak bugün yapılması gereken devrimi zafere ulaştırmaktır. Devrimci komünist güçler kendi yapmaları gereken görevleri geleceğin insanlarına bırakamazlar.

Toplumsal çelişkiyi çözecek devrimci kitle gücü oluşmuştur. Bu güç her açıdan devrime yönlendirilmelidir. Büyük devrimci amaçın kitle gücü, önemsiz sorunların çözümüyle oyalanıp, pasifize edilmemelidir. Birçok reformist hareket, emekçi halk kitlelerinin cesaretini, coşkusunu, kararlılığını kırarak politika izliyor.

Proletaryanın ertelenemez görevi, devrimci eylemleri en üst düzeye çıkararak devrimi ileriye ertelemeyen gerçekleştirmektir. Toplumun devrimci dönüşümü savsaklanamaz, ileriye bırakılamaz.

Çağımız, devrimci dönüşümler çağıdır. Bu, bir önceki tarihsel dönemin sona ermesidir. Burjuvazi devrimci çağın kendi sonuçlarına doğru ilerlemesini önlemek için gerici vahşet ve dehşetin her biçimine başvurdu. Faşizm, sıkıyönetim, olağanüstü hal, vs. burjuva devlet terörünün akla gelen ilk biçimleridir. Uluslararası karşı devrimin bir parçası olarak Türkiye'de 12Mart ve 12 Eylül'de askeri faşist darbe yapıldı. Dünya burjuvazisi, 90 sonrası bütün ülkelerde dünya proletarya hareketine, komünistlere ve diğer devrimci hareketlere karşı yeni bir saldırı başlattı. Devrimci kitleler buna hemen dünya genelinde yeni bir devrimci eylem dalgasıyla karşılık verdi. Sonuçta dünya karşı devrimi, dünya genelinde tarihsel değişimin önünü almayı başaramadı.

Türkiye ve Kürdistan'da faşizm ve sermaye her ne yaptıysa tarihsel değişimin önüne geçemedi. Çünkü tarihsel değişimde, toplumun devrimci yeniden kuruluşunda ısrarlı olan komünistler ve devrimci kitleler senelerdir büyük bir özveriyle savaşıyor. Faşist darbe sırasında devrimi engellemek, devrimci güçleri ezmek için başarılı olamayanlar, bugün hiç bir biçimde başarılı olamazlar. Kapitalist sınıf ve tüm gerici güçlerin tarihsel değişimi durdurmak için girişecekleri hiçbir hareket sonuç vermeyecektir. Bunu anlamak için yakın dönemde başvurulmuş isyan ve ayaklanmalara bakmak yeterlidir. Daha devrimci daha etkileyici olanlarıysa önümüzde.

Bugünkü tarihsel aşamanın belirgin bir özelliği, devrimci çağın çok hızlı biçimde ilerlemesidir. Dünya genelinde sadece son çeyrek yüzyılda yapılan ilerici devrimci eylemler, bunun güçlü bir kanıtıdır. Birçok merkezde patlak veren eylemler, ayaklanmaya ve küresel başkaldırıya dönüştü. Eylemler arka arkaya oluştu ve süratle dünyaya yayıldı. Devrimler ortaya çıktığı her yerde zincirleme bir etki yarattı; dünya devrimine yeni bir ivme verdi. Bu koşullarda devrimci çağ kendi sonuçlarını daha kısa sürede alır.

Tarihin büyük bir süratle gelişmesi ve gittikçe çok hızlanması dolayısıyla sonuçların kısa sürede alınması, proleter sınıfın ve proleter devrimci partinin bu gelişmeye ayak uydurmasını, dahası öncülük etmesi için, kendi durumunu buna göre ayarlamasını gerektiriyor.

Mücadele Birliği
10-24 Nisan 2019
Sayı: 72

DEVRİMİN GERÇEK GÜCÜNÜ GÖRMELİYİZ

Basit bakış, devrimin gerçek toplumsal gücü hakkında bize doğru bir fikir vermez. Çünkü, kendini yüzeyde görünenle sınırlar; derinlikli değildir. Devrimin gerçek toplumsal gücü hakkında doğru, eksiksiz, bütünlüklü bir bilgiyi, bir fikri devrimci komünist bakış verebilir.

Komünist bakış bilimseldir, derinliklidir, doğrudur, sağlamdır.

Devrim büyük bir kitle gücüne dayanıyor. Devrimci fikirler halk kitlelerinde derin bir kök saldı; maddi güce dönüştü. Sosyalizm düşüncesinin emekçiler içinde derin bir etkisi var. Bu etkiyi her olayda ve yerde görebiliriz. İnsanların bilinci ve toplumsal ilişkileri devrimcileşti. Devrimin gerçek gücü ancak, derinlikli bir kavrayışla ortaya konabilir.

Devrimin gerçek gücünü bilmek neden önemlidir? Öncelikle devrimin olanaklarını görmek bakımından önemlidir. Devrimci işçilerin ve devrimci işçilerin partisinin, devrimin görevlerini isabetli olarak belirlemek için önemlidir. Bu çok önemli nedenlerle devrimci güçlerin niceliği ve niteliği hakkında tam bir fikir edinmek gerekiyor.

Faşizme ve sermayeye karşı yıllarca verilen devrimci savaşta, devrimci fikirler, sosyalist düşünceler emekçi halk kitlelerinin içinde derin kök saldı. Haziran halk ayaklanması ve 6-8 Ekim serhıldanı, devrimci görüşlerin, komünist anlayışın kitlelerde ne denli derin etki yarattığını ve aynı zamanda ne kadar yaygın olduğunu ortaya çıkardı.

İnsanların devrimcileşmesi, sosyalizmin etkisine girmesi yüzeysel bir yaklaşımla anlaşılabilir. Olayları yalnızca sonuçlarıyla değerlendirenler, devrimin ne kadar güç biriktirdiğini ancak, bu gücün açığa çıktığı büyük eylemler sırasında kabul ederler. Ama daha önce değil.

Bilimsel sosyalizmin, dünya genelinde, toplum üzerinde derin ve çok yaygın bir etkisi var. Bu etki, daha da ilerisi, komünist fikir-

ler 20. yüzyıldan itibaren, gerçekleşen sosyalist ülkelerde değil yalnızca, kapitalist ülkelerde de büyük bir kitle gücüne sahip olmuştur. Günümüzde insanların sosyalizme yönelmesi en yaygın durum almıştır.

Bugün Marx'ın kitapları, en çok satan kitaplar listesinde yer alıyor. Kaldı ki Marksizmin etkisi, benimsenmesi, yol göstericiliği görünenden daha derinlikli dönüştürücü ve sürükleyicidir.

Dünyada bu denli büyük bir etki gücü olan toplumbilim, bilimsel sosyalizm, insanların düşünce yapısını köklü olarak değiştirdi. İnsanların bakış açısı basit, sıradan yaklaşımlardan kurtarıldı. Olaylara, toplumsal tüm olgulara bilimsel, derinlikli, kavrayışlı, perspektifli, uzak görüşlü vb. yaklaşımla bakılıyor. Doğa, toplum ve düşüncenin hareketi diyalektik materyalist bir yöntemle çözümleniyor.

Her geçen gün daha çok kişi, yüzyıldan fazla bir zamandır insanın toplumsal-tarihsel pratiği tarafından doğrulanmış bir teoriye, devrimci bir teoriye dayanıyor.

Topluma yönelik propaganda ve ajitasyon çalışmalarını proleter sınıf bakış açısına dayandırıyoruz. Burada dikkat edilmesi gereken, sınıf bakış açısıyla, işçilerin meslek dar bakış açısının birbirleriyle karıştırılmamasıdır. Bu bağlamda, sınıf bakış açısının devrimci karakterinin altı çizilmeli ve öne çıkarılmalıdır. Buna göre, devrimci sınıf bakış açısından söz etmeliyiz. Kitlelerin toplumsal mücadelesinin devrimci içeriğini, itici güçlerini, yönelimini, gerçek olanaklarını toplumsal pratiğin devrimi nasıl güncelleştirdiğini, devrimci sınıf bakış açısıyla eksiksiz olarak insanların gözlerinin önüne serebiliriz.

Proleter bakış açısı yalnızca işçi sınıfının en geniş kesimlerinin düşüncesini değiştirmekle kalmadı, diğer emekçi halk kitlelerinin de düşüncesini değiştirdi.

Bilimsel sosyalizm teorisiyle, dönüştürücü devrimci bilinçle silahlanan proletarya, küçük-burjuva yanılısamalardan, zayıflıklardan ve engellerden kurtulmuştur. Dolayısıyla, devrimci hedefine, ayak bağlarından kurtulmuş olarak ilerler. Devrimci işçi sınıfı, toplumsal konumu ve sınıfsal karakteri gereği kapitalist çöküşten, krizden gerçek çıkışı kendisi gösterebilir. Toplumun içinde bulunduğu derin bunalımdan burjuva çıkış, bunalımın şiddetlenmesi ve daha da yıkıcı duruma gelmesi demektir.

Gerçek anlamda, burjuva toplum, kendisinden kaynaklanan sorunların üstesinden gelemez. Dolayısıyla onların çıkışı dediği, çıkışsızlıktır. Buna karşılık, proleter çıkış, sorunların toplumsal devrimle çözümü demektir. Toplumun sermayeden özgürleşmesidir. Toplumun devrimci dönüşümü ve yeniden örgütlenmesidir.

Bütün burjuva partileri sırasıyla iktidara geldi, sözünü söyledi. Sözünü söyleme sırası proletaryada. Proletarya sözünü teoriyle, eylemle, devrimle söyler. Burjuva partilerin kendi aralarındaki farklılıklar, önemsizdir. Hepsi de tekelci sermayenin gerici programını uygulamakla görevlidir. Hepsi de gericidir; çünkü dayandıkları tekelci kapitalizm her planda gericiliktir. Çok açıktır ki, insanlığı yeni bir geleceğe taşıyacak ilerici, devrimci çıkış ve hareket ancak proletaryadan gelebilir.

Küçük burjuvaziye, toplumsal ilişkileri gereği bir çıkış gösteremez. Çünkü birincisi, bugünkü toplumun ana sınıfları, proletarya ve kapitalist sınıftır; dolayısıyla tarihin gidişatını, bu iki sınıf belirler.

İkincisi, küçük mülk sahipleri (köylülük de içinde) tarihte bağımsız bir rol oynayamazlar; ya burjuvazinin önderliğinde ya da proletaryanın önderliğine bağlı olarak bir rol oynarlar. Burjuva devrimleri geride kaldığı için, yalnızca proletaryanın önderliğinde kendi rolünü oynayabilirler.

Türkiye ve Kürdistan özgülünde, devrimci durumun olgunluğu ve devrimin güncelliğine bağlı olarak köklü değişim, nitel sıçrama, beklenmedik biçimde meydana gelir. Bu yakıcı koşullarda, bu patlayıcı toplumsal durumda her an büyük olaylar olabilir; her an ani bir değişim olan devrim patlak verebilir. Dolayısıyla proleter çıkış zamanına bırakılamaz. Proletarya sözünü söylemeli. Devrimci eylemleriyle tüm ezilen ve sömürülenleri devrim için harekete geçirilmeli; halkın ve devrimin önderi olduğunu pratikte göstermelidir.

Toplum bilim, insanlara, dünyayı devrimci tarzda değiştirmek gerektiğini öğretti. Bu yönde büyük atılım gerçekleştirildi. Son derece zengin deneyim elde edildi. Yapmamız gereken, sınıf savaşının teori ve pratiğini, proletaryanın güncel devrimci sınıf savaşına uygulamaktır.

“Yarınları, Zafere Kadar Devrim, diyenler belirler, biz belirleyeceğiz!”

Mücadele Birliği

24 Nisan-8 Mayıs 2019

Sayı: 73

DEVİRİMİ ÇALDIRMAK

"Devrimi çaldırmak" tartışmaları, Sudan ayaklanmasından sonra yeniden öne çıktı. Daha önce Mısır devrimi sırasında tartışılmıştı. Tartışma dünyada olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da tüm canlılığıyla sürüyor. Üzerinde çeşitli yönleriyle durulması gerekiyor.

Tartışılan olguya başka bir açıdan bakmalıyız. Devrimlerin yokluğundan, bugünkü koşullarda olanaksızlığından veya devrimin en ilerinin sorunu olması hakkında konuşulmuyor. Geçmişe göre daha sık ve arka arkaya patlayan devrim üzerine konuşuyoruz. "Çalınan devrimlerden" söz ediyoruz. Bu şu anlama gelir ki, çağımızda zamansız devrim yoktur. Devrimler çağında yaşıyoruz. Bu demektir ki, devrimler kapitalist ülkelerde her an patlayabilir. Beklenmedik bir anda ayaklanmalar ortaya çıkabilir ve hızla devrime dönüşebilir. Bu hızlı gelişmelerin, çabuk çıkan olayların vb. devrimci komünist parti için anlamı şudur: Büyük olaylara her an hazır olmak gerekiyor.

Zamanımızın devrimler zamanı olması çağın günümüz maddi koşullarından kaynaklanıyor. Kapitalizmin hızlı, sert, sıçramalı çöküş içinde olması, emekçilerin yoksulluğunun artması, işsizliğin büyümesi, maddi eşitsizliğin (toplumsal eşitsizliğin) ileri düzeye varması, emek-sermaye çelişkisinin keskinleşmesi ve bunun kaçınılmaz sonucu olarak her yerde anti-kapitalist, ilerici, devrimci nitelikte halk ayaklanmalarının patlak vermesi, özcesi toplumsal çelişkilerin ve devrimci sınıf savaşının devrimlere yol açmasında şaşılacak bir yan yoktur.

Devrimin koşullarının oluştuğu bu koşulların birçok yerde devrime dönüştüğü bir dönemde, yeni bir toplumsal devrimler çağında başka dönemlerde olduğu gibi devrimci işçilerin taktik politikası devrime hazırlanmakla sınırlı kalamaz; bu yaklaşım, böyle bir çalışma tarzı bizi olayların ve sınıf savaşımının gerisine düşürür. Yapılması gereken yalnızca hazırlık yapmak değil, devrimci hareketi eylemlerle hızlandırmaktır. İleri devrimci kitle eylemlerini en aktif biçimde destekleyerek, devrimci savaşı örgütleyerek devrime ivme katmalıyız.

Devrimler çağını kavramayan, tarihin patlamalarla ilerlediğini anlamamış biri, yakın tarihte birçok ülkede arka arkaya gerçekleşen ayaklanmaları ve devrimlerin oluşumunu anlayamaz. Hepsi de sınıf savaşından bolca söz ediyor. Fakat sınıf savaşının ani patlamaları içerdiğini kabul etmek istemiyor. Bu bakış, ne dünyadaki büyük ayaklanmaları anlamıştır, ne de Gezi, Haziran Halk Ayaklanmasını anlayabilmiştir. Ve şu sonuç, patlamaları anlamadan güncel sınıf savaşımının devrimleri gündeme getirmesi, anlaşılamaz.

Sudan'da ayaklanan halk "devrimi çalmak" isteyen askeri darbe karşısında sokakları terk etmedi. Kitleler askeri yönetimi etkisizleştirmek için "sivil geçici yönetim" oluşturuyor. Bu, devrimlerin başlangıcında oluşturulan geçici devrim hükümetidir. Her devrim, ta en baştan hiç bir yasanın sınırlamadığı geçici devrimci otoriteye ihtiyaç duyar. Leninist Parti, geçici devrim hükümeti önerisini Gezi'de yaptığında, uzlaşmacı Taksim Dayanışması bunu kendisine en uzak görüş olarak gördü. Oysa Sudan ayaklanmacıları, bu konuda daha bilinçli davranıyorlar. Sınıf savaşının patlamalara gebe olduğu bu topraklarda, toplumsal hareket bu kez Geçici Devrim Hükümeti gerekliliğini ve zorunluluğunu herkese kabul ettirecektir.

"Devrimi çaldırmak" deyimi Mısır ve Sudan'da doğdu. Bunun koşulları şunlardır: Bir Devrim gerçekleşiyor, fakat işçi sınıfı devrimi gerçek emekçi halk egemenliğine kadar götüremiyor. Nicelik olarak değil, ama nitel yönden zayıf. Henüz güçlü bir örgütlenmeye sahip değil. Kent ve kır emekçilerini kendi önderliğinde birleştirmemiştir.

Durum böyle olunca, görece daha örgütlü olan burjuva güçler, ya askeri darbeye ya da siyasi hükümet darbesiyle devrimin yönetimini ele geçiriyor. Ve devrimin kazanımlarını yok ediyorlar. Tarihin bu kritik anlarında, emekçi halkın toplumsal savaşına karşı tüm burjuva güçler ve uluslararası sermaye, yeni burjuva yönetimin arkasında duruyor.

Yetenekli ve gerçekten devrimci komünist parti, bu gerçeği göz önünde tutarak, halk kitlelerini iktidarı ele geçirmeye hazırlamalı ve devrime önderlik etmelidir. Ancak bunu yaptığında burjuva güçlerin bütün plan ve çabaları boşa çıkar. Devrim, emeğin toplumsal kurtuluşu yönünde ilerler.

"Devrimi çaldırmak" denilince yaşanan devrim örnekleri anlaşılıyor. Oysa burjuvazi yalnızca gerçekleşen devrimleri "çalmaz" henüz gerçekleşmemiş devrimleri de "çalabilir". Devrim daha zafere ulaşmadan, devrimci hareketi hedefinden uzaklaştırarak, kendi amaçları için kullanma girişimleri daha yaygındır. Küçük burjuva siyaset-

ler, bu durumu gözlerden uzak tutmaya çalışıyorlar. Çünkü devrimi hedefinden saptırmak ve bazı ödünler koparmayla sınırlandırmak için burjuvaziye en büyük desteği veren uzlaşmacı küçük burjuva siyasetlerdir.

Haziran Halk Ayaklanmasında ve daha başka kritik anlarda çok zor durumdaki burjuvaziye en büyük desteği verdiler. Gezi ve 6- 8 Ekim gibi devrimci ayaklanmayı daha sonra kendilerini parlamentoya seçtirmenin bir aracı haline getirmek istediler. Hatta 31 Mart'ta görüldüğü gibi halkların devrimci öfkesini, tepkisini, mücadelesini iktidara gelmek isteyen burjuva muhalefetin bir aracı durumuna getirme politikası izlediler. Bu, devrimci hareketi burjuvazinin çıkarına kullanmaktır. Yeni bir topluma geçişi hedefleyen kitlelerin devrimci savaşını seçim malzemesi haline getirmektir. Uzlaşmacı siyasetler yarın da en kritik anlarda aynı şeyi yapacaktır. Bu nedenle proletarya devrimci amacını tüm bu engelleri aşarak ve sınıf kavgasını en yüksek biçimlere dönüştürerek gerçekleştirmelidir.

Türkiye ve Kürdistan'da yarım yüzyıldır süren, ezilen ve sömürülenlerin, çalışanların, ezen, sömürücü ve aylaklar sınıfına karşı toplumsal savaşı, ayaklanmanın, devrimin, “devrimi çaldırmama”nın en büyük dayanağıdır. Ama sadece geçmişte yapılanlar bize zafer getirmez. Zafer için daha ileri gitmek ve devrime baştan sona dek önderlik etmek zorunludur.

Burjuvaziyle işbirliği yanlılarının kitlelerin devrimci kavgasını devrimden uzaklaştırıp burjuva güçlerin ardına takmaya çalışmalarını boşa çıkarmanın yolu, kitlelerin toplumsal savaşını burjuvazinin bü-tünlüğüne yöneltmek, tekeli kapitalist sistemin kendini yıkmaya girişmektir. Devrimci komünist partisi, emekçi kitlelerin toplumsal eylemlerinin ve devrimin önderliğini bu anlayışla ele geçirebilir.

Devrimin güncelliğiyle hareket edip, iktidarın ele geçirilmesi devrimci görevi temel alınmadıkça ve devrim uzak bir geleceğin sorununu olarak anlaşıldıkça, sistem içi değişiklikler peşinde koşulacaktır.

Son bir nokta. Devrimin zaferi için devrimci işçilerin eğilim ve eylemlerine yol göstermekten daha fazlası gerekiyor. Devrimin öz-nesi komünist öncü, devrimci süreçte, devrimci patlamalar zamanında pratikte yeterli önderlik yeteneği göstermelidir

Mücadele Birliği

8-22 Mayıs 2019

Sayı: 74

ÖFKE VE KAVGA BÜYÜYOR

Devrimci işçi sınıfı, politik taktiğini, Türkiye ve Kürdistan'ın bugünkü somut durumuna dayandırmalıdır. Nedir güncel somut durum?

Bugün durumu karakterize eden şey, burjuva toplumun sistem krizidir; yani yalnızca ekonomik değil, toplumsal ve politik bir kriz olmasıdır. Son derece istikrarsız bir durum var. Toplumda kaos, gerilim, alt üst oluş egemen. Burjuvazi eski durumunu devam ettirmekten ve yönetmekten aciz.

Bugünkü durum özel mülkiyete dayanan bugünkü toplumda kaçınılmazdır. Kaçınılmazdır çünkü bir toplum bir grup insanın, ücretli emekçilerin emeğine dayandıkça, bunun sonucu toplumda şiddetli krizler olacaktır. Bir grup insanın niteliğinin sürekli proleter olduğu bir toplumda toplum kramplardan kurtulamaz.

Buradan işçilerin taktiği için şu sonuç çıkar: Devrimci durumun oluştuğu, yönetici sınıfın eskiyi sürdürmekte aciz kaldığı, istikrarsızlığın daha ötesi sistem krizinin süregelenleştiği vb. bir toplumda, başka zaman devrilemeyen kapitalistlerin egemenliği bu süreçte eylemlerle yıkılabilir. Bu burjuva egemenliğinin bir iki ayaklanmayla yıkılacağı anlamına gelmez.

Gezi, burjuvazinin iktidarını devirmek ve yerine emeğin devrimci iktidarını kurmak için bir dizi ayaklanma gerekebileceğini ortaya koydu. Güncel durumu değerlendirirken şu gerçek mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır: Bu süreçte, emekçilerin devrimci kitle eylemleri, başka zaman olmadığı kadar sonuç getirir.

Kapitalist toplumsal düzen, her yönden ve tamamen yozlaşmıştır. Tüm sosyal hayat çürüyor. Toplumsal yapı ve onun kurumları dağılıyor. Toplumsal sistem kendi yıkılışını hızlandırırken, bu sırada emekçi kitlelerin başvuracağı doğrudan politik eylemler daha çabuk sonuç verir.

Türkiye teknelci sermayesi çok iyi biliyor ki, toplumsal çelişkiler öylesine keskin, emekle sermaye arasındaki uçurum öylesine derin ve büyük ki, bu koşullarda bir kıvılcım büyük bir yangın çıkartabilir.

Bugünkü topluma karşı ezilen ve sömürülenlerin toplumsal öfkesi ve umutsuzluğu gün be gün büyüyor. Bugüne kadar hiç eksilmeyen emekçi kitlelerin toplumsal mücadelesi güncel olarak çok daha büyüyeceği ve daha yıkıcı ve devrimci biçim kazanacağı ve eylemin üst düzeyine yükseleceği yine çok açıktır.

Bu topraklarda isyan ve ayaklanmalar için uygun bir ekonomik, politik ve toplumsal zemin var. Bu zeminlerde çok küçük bir olay, bir eylem bile genel bir ayaklanmaya dönüşebilir. Burjuvazi bu yüzden egemenliğini ve çıkarlarını güvencede görmüyor. Emekçi halk kitlelerinin başkaldırdığı bir yerde geleceğinden emin değil. Bu yüzden, kitlelere karşı sürekli savaş halinde. Baskı, saldırı, yasak ve katliamları, başarılarının ölçütü olarak görüyorlar. Oysa bu; onların başarısızlıklarının, acizliklerinin, güçsüzlüklerinin göstergesidir.

Burjuvazi nasıl bir liderlik izlerse izlesin, içinde bulunduğu durumu tersine çeviremez. Elinden kaçan üretici güçleri yeniden denetim altına alamaz. Toplumsal çatışmalara yol açan iç çelişkileri hafifletemez. Toplumu tekrar yönetir duruma gelemmez. Burjuvazi her adımda, kapitalist toplumun engelleriyle kendi güçlükleriyle karşılaşır. Sömürücüler ne zaman kendi güçlüklerini aşmak istese bunu ancak daha büyük güçlükler yaratmak pahasına yapabilir. Sermayenin kendisi, kendi gelişmesinin önünde engel. Bu engeller sermaye partilerinin sınırlarını çizer. Dolayısıyla hangi burjuva siyasal liderlik işbaşına gelirse gelsin, emekçi kitlelerin burjuva toplumsal sisteme olan umutsuzluğunu artırmaktan başka bir şey yapamaz.

Bu toplum, kendi kapitalist niteliğinden kaynaklı kendi yarattığı sorunların, güçlüklerin üstesinden gelemmez. Yitirdiği tarihsel inisiyatifi bir daha kazanamaz. Kitleleri eksisi gibi, eski yöntemler ve burjuva fikirlerle yönetemez. Sömürücü sınıf halk kitlelerini burjuva toplumda tutacak argüman bulamıyor. Dolayısıyla eskiyi ayakta tutmakta da, yeni olanın doğuşunu engellemekte de acizdir. Bu şu demektir ki, kitlelerin büyüyen öfkesi ve duyguları her an patlayabilir. Bunun sonucuysa devrim ve yeni bir topluma geçiş olacaktır. Bunun koşulları yeterince var.

Devrimi başaracak emekçi kitlelerin politik bakımdan olgunlaşmadığı ileri sürülemez. Yalnızca Haziran Halk Ayaklanması'nı ele aldığımızda kitlelerin politik olarak ne denli olgunlaştığı sonucunu rahatlıkla çıkarabiliriz. Halkın politik olgunluğunu ve ileri niteliğini bu ayaklanmadan başka ne daha iyi gösterebilir. Bu kadar baskıcı, saldırgan, gerici bir politik düzene kapitalistlerin sınıf egemenliğine karşı yıllarca savaş veren kitleler her bakımdan militan ve ileri kitlelerdir.

İlerici ve devrimci kitleler, büyük bir öfke ve umutsuzluk içinde olan kitleleri, ayaklandırma ve devrime yönlendirmekte her zamankinden daha uygun durum ve ortama dayanıyor. Yeni bir gelecek umuduysa her gün büyüyor.

Bu şartlarda emekçi kitlelerin bağımsız devrimci eylemleri sonuç almada daha etkili olur. Uzlaşmacı siyasetlerin, kitleler üzerindeki devrimci etkiyi artıran bir politika izlemeleri bir yana, ileri kitleleri devrimci eylemden yoksun bırakmak için rezil bir politika izliyorlar. Halbuki eylem, kitlelerin devrimci eylemi dünyayı değiştirmenin etkin aracıdır. Devrimcilerin yapması gereken kitlelerin eylem yeteneğini güçlendirmek olmalıdır. Eylemler yeni bir toplumun umudunu büyütme olmalıdır.

Devrimci eylemle istemlerini ortaya koymak yerine bunu kürsülerde dile getirmek isteyenler 1 Mayıs'ta Taksim'e değil, Bakırköy'e gittiler. Oysa devrimci eylem olmadan devrimci ayaklanmayla iktidar ele geçirilmeden bugüne kadar binlerce kez yinelediğiniz talepleri, binlerce kez daha yineleseniz yine gerçekleştiremezsiniz. Reformistlerin ve onların basit takipçileri küçük burjuva oportünist hareketler bu gerçeği, kitleleri devrimci eylemden, genel olarak eylemden yoksun bırakmanın temel bir argümanı haline getirdiler. Bununla da kalmayıp, utanç verici biçimde 1 Mayıs'ta burjuva partinin temsilcilerini kürsüye çıkartarak emekçi kitleleri, burjuvazinin etkisine sokma siyaseti izlediler.

Küçük burjuva siyasetler, burjuva muhalefetle birlikte davranarak, krizden bir çıkış yolu bulacaklarını düşünüyorlar. Oysa krizden çıkışın burjuva çözümü yoktur. Krizden çıkışın barışçı yolu yoktur. Milletvekillerinin ve belediyelerin sayısını arttırarak sistemin krizinden barışçı çıkış yolunu bulamazsınız. Fakat siz bu yolla kendinizi burjuva topluma daha da bağlamış olursunuz.

Krizden çıkışın burjuva yolu, barışçı çıkış yolu yoktur. Proleter çıkış yolu, devrimci çıkış yolu vardır. Bugünkü gerçeklik yerine yeni bir gerçekliği koymaktır. Yeni bir gerçeklik, eski gerçekliğin yerine eylemle, devrimle konur.

Mücadele Birliği

22 Mayıs-5 Haziran 2019

Sayı: 75

DEĞİŞEN GERÇEKLIK DÜNYASI-I

Eylemimizin amacı, var olan gerçekliğin yerine başka bir gerçekliği koymaktır. Fakat toplumsal gerçeklik sürekli değişiyor. Değişen gerçeklik dünyasını ortaya koymak için, bugünkü somut durumun bir değerlendirmesini yapmamız gerekiyor

Kapitalizm, tarihsel gelişmesi boyunca, kendi yıkımını hazırladı. Kapitalist toplumun yeni nicel evresi, sert ve tam bir çöküştür. Bu üretim biçimi, çağdaş gelişmeye ayak bağı olduğu için, tarihsel misyonuna ihanet etmiş, ömrünü doldurmuştur.

Burjuva toplum kendi yıkımına doğru dolu dizgin ilerlerken, kendi içinde daha ileri bir toplumun koşullarını, öğelerini de oluşturur ve oluşturmuştur. Toplumun daha yüksek ekonomik biçimi, her bakımdan kendini dayatmıştır. Kapitalizmin, en yüksek aşaması emperyalizme dönüşümüyle, yeni bir tarihsel eğilim, kendini tüm topluma iyice hissettirir. Yeni bir toplumun doğması kaçınılmaz olmuştur. 1917 Ekim sosyalist devrimiyle yeni bir tarihsel dönembaşlar. Yeni dünya doğmuştur, eski dünyayla tüm cephelerde şiddetli bir savaş içindedir.

Burjuva toplum, yenilmiş, kaybetmiş bir toplumdur. Köhnemiş burjuva dünyası, dünya tarihsel sınıf olan proletaryanın devrimci saldırıları altında birçok noktada parçalanıyor. Eski dünyanın sınırlarının ötesinde ve ilerisinde bambaşka bir dünya kuruluyor. Bu dünya ilerici ve insanal bir dünyadır. İnsanlar, her yerde, yeni bir dünya uğruna kavgaya atılıyorlar. 20. yüzyılda başlayan insanlığın kapitalizmden komünizme büyük sıçraması, 21. yüzyılla birlikte patlak veren yeni bir toplumsal devrimler çağıyla sürüyor. İnsanlık tarihinde yeni bir dönem açılmıştır. Bu, nitel yeni evredir. İnsanlığın yaşamında, yeni bir tarihsel dönem, yani nitel yeni evre başlamıştır ve dünyaya doğru genişliyor. Böyle bir dönemin başlaması, nesnel hareket tarafından, çağdaş üretici güçlerin ileriye doğru olan evrensel hareketi, gelişmesi tarafından destekleniyor. En az güç harcayarak, daha fazla üretim aracını harekete geçirme yasası, veya emeğin artan üretkenlik yasası, insanlık için yeni bir yaşamı olanaklı kılıyor.

Bütün toplum, kendi toplam üretimini daha kısa sürede yapabilecek, artan zamanını, serbest (özgür) zaman olarak kullanacaktır. Kapitalist toplumda, emeğin artan üretkenliği yasası, mutlak işçi sayısının azalmasına yolaçar ve bu gelişme daha çok insanın işsiz kalmasını ge-

tirir. Kapitalist üretim tarzında, artan artı-emek, kapitalist için daha fazla sömürü anlamına gelir. Kolektif üretimin egemen olduğu toplumdaysa, artı-emek, toplumun toplumsal gerekli emeğine dahil edilir ve toplumun gelişmesine hizmet eder. Çağdaş üretici güçler, emeğin artan üretkenliği, daha yüksek bir ekonomik biçimini güvence altına alır.

Üretken güçleri ortak denetim altına alan toplum, böylece, doğayla ilişkilerini akla uygun olarak yeniden düzenleyebilir, doğayı ortak bir denetim altına alabilir; kendisiyle ve doğayla yabancılaşmasını sona erdirebilir. Doğayla insanın karşılıklı ilişkisi akla uygun yeniden düzenlenmeden, insan; kendi öz toplumsal etkinliğini ortaklaşa olarak kendine mal etmeden, bir özgürlükten söz edilemez.

Toplumu değiştirecek ve yeniden örgütleyecek bir güç olan proletaryanın bilincinde büyük bir değişiklik olduğu görülmelidir. Emekçi sınıfın kendi durumunun bilincinde olması, tarihsel gelişme fikrini kavraması büyük bir ilerlemedir. Bu sınıfın elinde, dünyayı değiştirmede güçlü bir araç olan bilimsel sosyalizm silahı var. Bu silahla dövüşmek, burjuvaziye karşı savaşta, emekçi sınıfa kesin bir üstünlük sağlar.

İşçilerin bilinci hangi koşullarda biçimlendi? İşçi kitleleri on yıllardır devrimci bir çağ içinde hareket ediyor. Bu, tarihin en devrimci, en alt üst edici ve en büyük toplumsal dönüşümlerin gerçekleştiği ve derinleştiği bir çağdır. Devrimci çağ, kitleleri diğer dönemlere göre daha hızlı ve daha iyi eğitir. İşçilerin bilinçlenmesinden söz ederken, diğer dönemlere göre şu temel farkın anlaşılması gerekiyor: İşçiler tüm bu devrimci dönem boyunca bilinçlenmeyi devrimci yoldan edinirler. Devrimci mücadele dönemleri, olağanüstü mücadele dönemleridir. Mücadelenin bir fırtına gibi estiği dönemlerdir. Dolayısıyla işçi kitlelerin bilinci fırtınalı süreçlerde ve devrimci yoldan biçimlendi. Bunun büyük önemi şuradadır ki, ileri işçiler, gittikleri her yerde, diğer kitleleri daha çabuk etkiler ve yanlarına çekerler.

Emekçilerin kurtuluşu uğruna, komünist proletaryanın ve diğer devrimci kitlelerin verdiği devrimci kavga, dünya çapındadır. Son yılların tarihi, devrim fırtınasının bütün kapitalist dünyada estiğine tanıktır. Dolayısıyla kitlelerin bilincinin dönüşümü dünya çapında gerçekleşmekte. Sadece son çeyrek yüz yılı baz aldığımızda, kitlelerin nasıl yoğun, kısa sürede devrimci eğitimden geçtiğini çok iyi kavramış oluruz. Bu, ayaklanmaların, sokaktaki çatışmaların verdiği bir eğitimidir. Barikatın bu tarafında alınan eğitimidir.

Emekçi halk kitleleri, kadınlar, gençlik, kapitalizmi devrimci tarzda yıkmak için, yıkıcı, devrimci gücünü en etkin biçimde harekete geçirirken yoğun bir devrim eğitiminden geçtiler ve yüksek bir devrimci bilinçle donandılar.

Proletarya, kapitalistlerin sınıf egemenliğini, yıkıcı, devrimci eylemiyle yerle bir eder. Oportünistler, emekçilerin yıkıcı, aşırı, devrimci eyleminden uzak durur, onun tarihsel önemini kabul etmezler. Böylece onlar, emekçi kitleleri dünyayı değiştirmenin tek mücadele tarzından yoksun bırakmak istiyorlar. Bu, proletaryanın dünyayı değiştirme rolünü lafta kabul etmek, pratikte ise yadsımadır.

Emekçi sınıfın eylemi, içeriğini gelecek uğruna mücadeleden alır. Bu bakış açısında, yeni bir toplum için eski topluma karşı devrimci mücadele ifadesi daha doğrudur. Sömürülen ve ezilen sınıf eylemini sınıfsız komünist toplumdan aldığından, proleter eylemindeki yapıcı yönü görmek gerekir. Proletarya, tarih yapıcı bir sınıftır. Toplumun yeni baştan inşa edilmesi, proletaryanın eylemiyle olanaklı olur.

Devrimci sınıfın yeni bir dünya için eylemi, bir yüzyılı boydan boya kaplar. Yeni bir toplum bu eylemlerden doğuyor. Gramsci'nin sözleriyle: "Eski dünya ölüyor ve yeni dünya doğmak için mücadele ediyor." Buna rağmen eski dünya kendini övmeye devam ediyor. Deyim yerindeyse eski dünya kendini övüp dururken ölüyor. Yeni dünya ise doğmak için tarihin en ileri giden eylemine başvuruyor. Bugünkü durum Gramsci'nin dönemine göre daha ileri. Eskinin yerini yeni olan almaya başlamıştır. Yeni toplumsal ilişkiler, eski ilişkilerin yerini almaktadır. Yeni insan ilişkilerine yanıt veren yeni bir temel oluşmuştur.

Kapitalist özel mülkiyetin toplumsal ilişkileri demodendir. Halk kitlelerinin gerçek çıkarlarına, gereksinimlerine yanıt vermiyor, veremez de. İnsanın artan, çeşitlenen, zenginleşen gereksinimini karşılayacak ve insanı çok yönlü geliştirecek yeni insani toplumsal ilişkiler olanaklıdır, vücut bulmaktadır.

Bir çok kimse, proletaryanın toplumsal konumunu, ne olduğunu, neyi yapmakla yükümlü olduğunu açıklamak yerine, proletaryayı sürekli övüp, durmaktadır.

Aynı anlayış, sosyalizmin, neden kapitalizmin yerini kaçınılmaz olarak alacağını açıklamak, bunun zorunluluğunu kitlelere göstermek yerine ona durmadan övgüler dizmekte. Yapılması gereken, sosyalizme geçiş zorunluluğunu anlatmakla yetinmeyip, bu geçişin hangi yolla olacağını da deneyimlerden çıkan sonuçlara dayanarak anlatmaktır. Kitleleri derinden etkilemek için, bir üst toplumsal biçiminin, alt biçime göre üstünlüklerini ikna edici biçimde gözlerin önüne sermektir. Sosyalizmin, bir toplumsal sistem olarak tarihinden, ikna edici yanıtlar çıkarabiliriz.

Yanıtlarımız ikna edicidir. Sosyalizm somuttur. Yaşamda vücut bulmuştur.

Bu, Marksizmin somutluk kazanmasıdır. Devrimci sonuçlar, insanların geleceği ele geçirmek için daha büyük bir istekle kavgaya atılmasını getirir. Gelecek, bugüne feda edilemez. Gelecek bugüne feda edildikçe, geleceği ele geçirmek yerine, bu görev gelecek kuşaklara bırakılmış olur.

Kapitalistlerle emekçi kitlelerin arasındaki savaşın sonucunun olacağını biliyoruz: zafer emekçilerin olacak. Sınıf savaşının gelişimi, proletaryayı egemen sınıf durumuna götürür. Proletarya iktidarı ele geçirir. Yani zaferimiz kesindir. O halde günlük mücadelenin pratik sonuçlarını abartarak, kendimizi, bununla sınırlandırmamıza gerek yoktur. Günlük kavgada, geleceği ele geçirme bilinci ve hedefiyle hareket etmeliyiz. Burjuvaziyle savaşında “zaferimiz kesindir” güveniyle davranmalıyız. Bu bakış, günlük çarpışmaların ve nihai çarpışmanın bizim zaferimizle sonuçlanmasını getirir.

Tarihsel gelişme anlayışıyla gerçeklik dünyasının sürekli değiştiği ortaya konabilir. Tarihin bu günkü aşaması, bunun en ikna edici kanıtıdır. Eski toplumu inceleyen Morgan , toplumların tarihsel değişimini, tarihsel anlayışla -Morgan buna “ilerleme” diyor- sınıflandırır. Buna göre yabancılaşma, barbarlık kendi içinde “aşağı aşama”, “orta aşama” ve “yukarı aşama”yı kapsar. Morgan, araştırmasını eski toplumla sınırlar. “İlerleme yasasını” geçmişe uygular. Biz, “ilerleme yasası” veya “evrimin” yerine gelişme anlayışına dayanıyoruz. Gelişme yasasını yalnızca geçmişe değil, geleceğe de uyguluyoruz. Marx, bu anlayışla komünist toplumu, alt aşama olarak sosyalizmi ve üst aşama olarak komünizmi iki aşama olarak niteler.

Sosyalizmden söz ederken, hangi aşamadaki sosyalizm sorusu sorulur. Kapitalizmden çıkmış, haliyle sosyalizm inşasıyla, daha ileriki aşama olarak, gelişmiş sosyalizm aşaması, sosyalist toplumun farklı gelişme aşamalarıdır.

Gerçeklik dünyası değişmiştir. Sosyalizm bir olgudur, somuttur, yaşamın gerçekliğidir. Bu köklü, devrimci dönüşüm göz önünde tutulmadan, güncel sınıf savaşı ve olayların gelişmesi hakkında tam bir değerlendirme yapılamaz. Bugün dünya sadece değişmiyor, çok hızlı değişiyor. Birkaç on yılda görülmeyen değişiklik bir günde bazen saatler içinde gerçekleşiyor. Tarih sıçramalı olarak ilerliyor.

Nicelik, niteliğe dönüşüyor. Böylesine devrimci bir dönemdeyiz.

Mücadele Birliği
12-16 Haziran 2019
Sayı: 76

İŞÇİLER DEVRİME DAHÂ İYİ HAZIRLANIYOR

Emekçi halk kitlelerin üzerinde artan siyasal baskı ve saldırılar, tekeli kapitalist düzenden, tekellerin toplum üzerindeki egemenliğinden ayrı olarak ele alınmaz. Tekellerin boyunduruğu bugün, geçmişten bin kat daha ağır ve dayanılmaz. Ezilen ve sömürülenler, hayatın her alanında, dayanılmaz olan boyunduruğa, tahakküme karşı bin kat daha büyük bir öfke ve militanlıkla isyan ediyor, ayaklanıyorlar.

Toplumsal eşitsizlik yaygınlaşıp derinleşiyor. İnsanlar, kapitalist toplumda ıstırap çekmeye mahkum ediliyor. Bu sistem, insanların başına açılan kötülüklerin kaynağıdır. Emekçi kitlelerin eleştirisi, yalnızca, kapitalizmin teşhiriyle kalmamalı. Eleştiri, devrimci olmalıdır. Devrimci eleştiri ve devrimci pratik, tekeli kapitalist düzenin topyekün yıkılmasına kadar götürülmelidir.

Bu sömürü toplumunda, bu insanlık dışı koşullarda, emekçi insanlık için, her şey daha kötü olacak. Bireyin toplumla çatışması ve yabancılaştırmasının günlük yaşamda hangi olaylara yol açtığını, herkes, her gün hissediyor, yaşıyor. Toplum, yeni bir temelde, yeniden örgütlenmeden, insanın insanla, insanın toplumla yabancılaştırmaya dayanan ilişkisi değişmeden kalır. İnsana yakışır bir toplum için, bu sistem yerle bir edilmelidir.

Değişim kaçınılmazdır. Değişimin kaçınılmazlığını anlayan burjuvazi, siyasi iktidar ve muhalefet, sistemi yükselen devrimci değişim dalgasından korumanın peşine düştü. Burjuvazinin temel politikası, kapitalist düzeni devrimci ayaklanma ve devrimden kurtarmaktır. Bu topraklarda uygulanan ağır baskı ve saldırıların hedefi kitlelerin gerçek devrimci hareketidir.

Siyasi iktidar, devrimin gelişmesini, ilerlemesini baskı, saldırı, katliamlarla durdurmaya çalışırken, burjuva muhalefet de halk kitlelerin iktidara faşist devlete, kapitalist düzene olan tepkisini, eleştirisini ve pratik mücadelesini, ödünler politikasıyla durdurmaya çalışıyor. Siyasi iktidarla burjuva muhalefet aynı şeyi farklı politikalarla yapmaya çalışıyorlar. Aralarındaki fark öze yönelik değildir. Bütün bu partiler, tek-

elci kapitalist düzenin sözcüleri ve güçleridir. Dolayısıyla, tekelliliğin her planda gericilik eğilimi, tüm burjuva partilerin ortak çizgisidir. Toplumsal devrim, tekellci sermaye partilerinin dayandığı toplumsal temelleri ortadan kaldıracaktır.

Bu şu anlama gelmektedir ki, burjuva partileri ve muhalefet partileri ne yaparsa yapsın devrimin ilerlemesini durduramayacaklar.

Küçük burjuva muhalefetin uzlaşmacı siyaseti, burjuva muhalefetin ödünler politikasıyla çakışıyor. Ödünler siyaseti, kapitalist topluma hizmet eder. Bu toplum varlık koşullarını yani ücretli emek sömürsünü ve varlığını koruduğu sürece kendi kendine nitelik değiştirmez. Ödünler, reformlar, iyileştirmeler kapitalist toplumun niteliğini değiştirmez. Eski toplum nitelik değiştirmediğiçe, emekçi kitleler, ezilenler kurtuluş yüzü göremez.

Dolayısıyla, küçük burjuva muhalefetin küçük küçük çelmeleri de, devrimin büyük ilerlemesini durduramaz.

Hem bu topluma dokunmayacaksın, hem bugünkü toplumdan bağımsız olmayan, yozlaşma, çürüme, toplumsal kötülüklerin yaygınlaşmasından ve herkesi etkileyecek kadar boyutlanmasından eleştirel olarak söz edeceksin. Bu, tam bir tutarsızlıktır. Sürekli olarak bu toplumun çelişkilerinden ve geriliminden dem vurmakla bir arpa boyu yol alınmaz. Uzlaşmaz çelişki ve gerilim bu toplumun doğasında var. Bu toplumun niteliğini değiştir, sonuçları da ortadan kalkar. Eskinin yerine yeni olanı koyacak toplumsal patlayıcılar, devrimci dinamikler Türkiye ve Kürdistan'da yeterince birikmiştir.

Kazanmak için yalnızca güç birikimi yeterli değildir, iyi bir hazırlık da gerekiyor. Savaşa iyi hazırlanmak, savaşı kazanmanın bir gereği olduğu gibi, aynı şey sınıf savaşı için de geçerlidir. 20. yüzyılda proletarya, Komün'e göre, toplumsal devrimlere daha iyi hazırlandı. İktidar ele geçirilmeden önce, kitleler, egemen sınıfla savaşımında, bir dizi çarpışmadan geçti.

Çatışmada çelikleşti, yetkin bir savaşçı haline geldi. İyi bir devrim eğitimi gördü. Sadece zaferlerden değil, yenilgilerden öğrendi. Çoğu kez zaferlerden çok yenilgilerden dersler çıkarıldı, öğrenildi. Bu yüzyılda, devrimler ani bir ayaklanmadan çok uzun savaşım sonucu olarak gerçekleşti. Emekçi ve sömürülen kitleler, uzun savaş boyunca tam anlamıyla, kazanacak bir eğitimden geçti. Bu, devrim için, iktidarı ele geçirmek için iyi bir hazırlık süreci oldu.

Bugün, devrimlere, önceki yüzyıla göre daha iyi hazırlanıyoruz. Her şeyden önce, burjuvaziyle savaşta, bütün devrimlerin deneyimi gibi bir dayanağımız var. Bu, bize, düşman sınıf karşısında güçlü bir konum kazandırıyor.

Devrim deneyimlerini özümleyerek, gelecek kapışmalara iyi hazırlanıyoruz. Kitleler daha entelektüel, bilinçli ve daha iyi örgütlenebiliyor.

Birçok ülkede emekçi halk kitleleri, kadınlar, gençlik uzun süreli bir mücadeleden geçti. Tamamen mücadele içinde geçen bu zaman, devrim için gerçek bir hazırlık oldu. Yakın tarihte, dünyanın birçok merkezinde günlerce ayaklanan, büyük meydanları işgal eden, aynı anda, dünyanın birçok noktasında kolektif olarak eyleme geçen ve bazılarında aylarca süren ayaklanmalarla, dünyadaki devrimci kitleler, mücadeleye yeni bir perspektif kattılar. Dünya devrimine yeni bir açılım kazandırılmış ve ivme verilmiştir.

Devrime daha iyi hazırlanıyoruz. Dünya devrim pratiklerinden en ileri sonuçlar çıkarıyoruz. Kendi mücadelemizde, bugüne yürünen yolu yeniden ele alıyor ve buradan ileriye taşınacak değerleri belirliyoruz. Tüm bu irdeleme ve araştırmalar, devrime büyük bir ciddiyetle hazırlanmak için yapıyor.

Proleter devrimci hareketin mücadelesi olsun, devrimci komünist partinin mücadelesi olsun, genel olarak devrimci mücadele bu topraklarda elli yıldır çok yoğun geçiyor. Bütün bu mücadele yılları boyunca, büyük bir mücadele birikimi edinildi. Deneyim ve birikim kolektiftir. Devrim, tamda devrimci kitlelerin kolektif pratiğinin bir eseri olacaktır.

Mücadeleci kitlelerin, eylemlerdeki yaratıcılığı, genel olarak harekete yeni bir ivme kazandırıyor. Gezi Haziran Halk Ayaklanması, mücadeleye yeni bir perspektif kazandırdı. Milyonlarca insanı eylemlerde birleştirdi ve eğitti. Gezi, hareket tarzıyla, Taksim Komünü örneğiyle, doğrudan demokrasisiyle, ortak tartışma ve toplanma pratiğiyle, ortak komiteleşme deneyimiyle, estetik ve sanatta yeni örnekler yaratarak, devrimci kitle mücadelesine yeni bir açılım getirdi. Aynı dönemde patlak veren 6-8 Ekim serhıldanı, ezilen ulusun ulusal-sınıfsal kurtuluş kavgasında yeni ve ileri bir hareket noktası oldu.

Herkesin herkese düşman olduğu bir toplumda, işçilerin kendi içinde geliştirdiği sınıfsal dayanışma, bütün ezilen ve sömürülenlerin ortak düşmana karşı mücadelede birleşmesi ve kaynaşması, insanlar için gerçek bir çıkış noktasını gösteriyor.

Mücadele bir bütün olarak gelişme gösteriyor. Gelişme, ağır ağır ilerleyen evrim biçiminde değil, sıçrama ve devrim biçimindedir

Mücadele Birliği

26 Haziran-10 Temmuz 2019

Sayı: 77

DEĞİŞEN GERÇEKLİK DÜNYASI-II

Çağımızın olaylarının temelinde duran, ana ortak özellikleri, ilişkileri, yani özü derinlikli olarak yansıtmak için düşünceler ortaya koymayı sürdürüyoruz. Tarihsel dönemin özünü, maddi temeldeki gelişmeleri ne kadar derinlikli olarak kavırsak, görüşlerimiz işçi sınıfının elinde, dünyayı değiştirmek için güçlü bir silah olur. Görüşlerin derinlikli olması yetmiyor, doğru olması gerekiyor. Derinlikli, bilimsel, doğru görüşler emekçi sınıfın tam kurtuluşunda etkin bir silahtır.

Kapitalizmin üretici güçlerinin düzeyi büyük bir değişikliğe uğramıştır. Bu, işçi sınıfının ve sınıf mücadelesinin akışını yöneten, diğer her şeyi sürekli değiştiren veya etkileyen bir gerçektir. Üretici güçlerin gelişmesi, kadınla erkek arasında ilişkinin yeni ve daha yüksek biçiminin maddi koşullarını hazırladı. Aynı koşullar genel olarak, bireyle toplum arasındaki ilişkilerin yeniden ve yeni bir temelde düzenlenmesinin koşullarıdır. Daha ileri bir toplumu, daha yüksek toplumsal ilişkileri hazırlayan, emperyalizmin yüksek biçimleridir. Emperyalizmin yüksek biçimleri, yalnızca ekonomik değil, yani üretimin toplumsallığının boyutlanması değil, teknikte de yüksek çizgilerde gelişimdir.

Burjuva toplumda doğa bilimleri, genel olarak bilim, kapitalist kullanımıyla sermayenin hizmetindedir. Özel mülkiyet olarak doğa ve doğa kuvvetlerinin kapitalistlerin çıkarına kullanımı, emekçi sınıfa yabancılaşmayı temsil eder. Ve kapitalist üretimin dış koşullarını oluşturur. Bilim, doğa bilimleri kapitalistin gücünü oluşturduğunda, emekçileri köleleştiricidir. Emekçi sınıfın, emeği sermayeye bağımlı kılan ve köleleştiren bu ilişkilere boyun eğmesi düşünülemez. Emekçi sınıf, her tarafta, kölelik koşullarına karşı ayaklanma içinde.

Bir bütün olarak üretici güçler, kendi kapitalist niteliklerine, kapitalist üretim ilişkilerinin dar yapısına, kapitalist üretim koşullarına başkaldırıyor. Gelişen, büyüyen üretici güçler yeni bir toplumsal ilişkiyi zorlarken, burjuva egemenliğin temellerini oyuyor. Köhnemiş üretim ilişkilerine karşı tüm kapitalist dünyada büyük bir devrim yükseliyor. Yükselen devrim, yelkenlerini yarınlara rüzgarıyla şişiren

ve büyük bir coşkuyla ileriye atılan devrimci sınıfın, işçi sınıfının yükselişinin açık bir ifadesidir. Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, dünyadaki devrimci yükselişin ileri bir mevzisi ve ateşleyicisidir.

Doğa güçleri, kapitalizmin zincirlerinden kurtarıldıktan sonra, toplumu köleleştirici bir araç olmaktan çıkar, insanın gelişmesinin, genel refahının bir aracı haline gelir. Bu toplumsal formasyon, üretim araçlarının, doğa güçlerinin, nesnenin toplumun ortak denetimi niteliğindedir. Ancak o zaman, insanlığın ilerlemesi hedeflenen düzeye varır. Bilim, sanat, teknik, insanın çok yönlü gelişmesine hizmet edeceğinden, yani toplumun ortak çıkarına kullanılacağından herkes bunlara dört elle sarılır.

Kapitalistlerin çıkarına her gün yeni bir bilimsel buluş, teknik yenilik, doğanın keşfi yapılıyor. Kapitalist uluslar uzayın keşfini de kendi çıkarına kullanmak istiyorlar. Uzay çalışmaları askeri amaçlarla yapılıyor. Uzayın derinleşen bilgisi, kar amacıyla kullanılıyor. Belirtmek gerekir ki, bilim ve teknikteki büyük gelişme ve yenilikler, doğa kuvvetlerinin daha etkin kullanımı öyle bir noktaya vardı ki, insanlık bu gelişmeye dayanarak çok daha ileri noktalara varabilir. İlerleme, kapitalizmde gösterdiği büyük gelişmeye göre, çok daha ileri boyutlarda olur. Bu ileri ve insani hedef kapitalizmden kurtulmakla başlar.

Büyük sanayinin gelişimi, bilim ve teknikteki hızlı ilerleme, maddi koşulları, komünizmin kurulması için her yönden olgunlaştırdı. Bu gelişmelere bağlı olarak, maddi koşullar bir bütün olarak daha ileri topluma geçiş için olgundur diyoruz.

Çağdaş gelişme, insanı yerelliğe, coğrafi sınırlılığa bağımlı olmaktan kurtardı.

Kentlere, ülkelere, büyük önem kazandıran coğrafik / ekonomik / tarihsel konum çok eskilerde kaldı. Üretimin, ulaşımın, toplumsal ilişkilerin yerellikten kurtulması, insanların doğa karşısında daha özgür davranmasına yol açtı. Bu hızlı gelişme, insanın, doğaya daha büyük zarar vermesini de beraberinde getirdi. Ama aynı koşullar, insanla, insanın daha ileri ve insani ilişkisinin ileri şartlarını da yarattı.

Maddi, tarihsel durum, insanlığın kurtuluşu için en gelişmiş düzeyde. Yapılması gereken emeğin sermayeye bağımlılığına son vermek; üretici güçleri tamamen özgürleştirmektir. Dünya tarihinden söz etmiyoruz yalnızca. Toplumsallaşmış insanlığın tarihinden söz ediyoruz aynı zamanda. Üretimin dünya çapında toplumsal karakteri, emeğin dünya düzeyinde sosyal karakteri, kapitalizmin toplumsallaşmış insanlıkla karşı karşıya gelmesini getirmiştir.

Bunun kaçınılmaz sonucuysa, kapitalizmin ezdiği, köleleştirdiği büyük insanlığın küresel başkaldırısıdır, ayaklanmasıdır. Proletarya, emekçi kitleler, kendi tarihlerini, bir önceki kuşakların belirlediği gelişmiş tarihsel koşullarda yapıyorlar.

Yani bugünkü kuşaklar, yeni bir tarihe, ileri bir noktadan giriş yapıyor. Hiçbir toplum, önceki kuşakların, tarihin oluşturduğu malzemeler olmadan kurulamaz.

Komünist toplum, dayanacağı kendi malzemesini, daha sonra, süreç içinde oluşturur. Komünist toplum ve onun ilk aşaması olarak sosyalizm dayanacakları maddi temeli önceden oluşmuş olarak bulurlar.

Gelişmiş maddi koşullara dayanarak, yeni toplumu kuran kitleler, sınıfların kaldırılması hedefine daha çabuk varır. Halkları ayıran okyanuslar, denizler, aynı zamanda onları yakınlaştırır ve birleştirir. Diyalektik bize olaylara, olgulara çok yönlü bakmayı öğretir. Emekçi halkları köleleştiren aynı maddi koşullar, aynı zamanda emekçilerin kapitalizmden kurtuluşunun da koşullarıdır. Maddi koşullar, emekçilerin kurtuluşu için ileri düzeyde gelişkin ve olgundur. Burjuva toplum, tekeli kapitalizm, daha yüksek bir toplum için, sosyalizme geçiş için ileri gelişme düzeyine varmıştır. Eskinin içinde, yeni olanın ön gerekleri (önkoşulları) ortaya çıkmıştır. Tekelci devlet kapitalizmi, yeni ve ileri toplum için tam bir maddi hazırlıktır. Kent-kır ayrılığı, aynı zamanda, kent ile kır arasında yeni bir birliğin koşullarını oluşturdu. Kapitalist üretim biçiminin gelişmesi, kırın gerilemesini; kentlerin ilerlemesini ve büyümesini getirdi.

Gelişme, kırdan kente doğrudur. Sermayenin büyümesiyle birlikte köyler, kentlere, tarım sanayiye bağımlı hale geldi. Bugün gördüğümüz çarpık ve çok büyük kentleşme, kapitalist toplumun gelişmesinin kaçınılmaz bir sonucudur.

Kentler, karşıt sınıfların zenginlik yoksulluk kutuplaşmasının, büyüyen sınıf çelişkilerinin ve çatışmalarının merkezleridir.

Sınıf mücadelesi deneyiminin pratikte gösterdiği gibi, kentler emekçilerin isyan ve ayaklanma merkezleri durumundadır. Kapitalizmi yıkacak olan proleter sınıf ve yoksullar kentlerde toplanmıştır; dünyanın bütün kentleri, sokak savaşlarının temel alanıdır. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün sokakları, devrimci mücadelenin alabildiğine gelişip güçlendiği, sayısız çatışmanın, Gezi Haziran halk ayaklanmasının gerçekleştiği alanlardır. Yarın iktidara bu alanlardan yürüyeceğiz. Kentlerin, devrimdeki, yeni bir toplum kurmadaki konumunu bu bakışla değerlendirmeliyiz. Dünyayı devrimci tarzda değiştirmek isteyenler, kentlerin mücadeledeki konumunu doğru olarak değerlendirebilir yalnızca.

Kapitalizmin köleliğinden, bağımlılıktan, sınırlılıklarından, tut-saklığından kurtulmuş üretici güçlerin ve bunların en devrimcisi olan proletaryanın nasıl büyük bir gelişme göstereceğini bir düşünün. Ekonominin egemenliğinden kurtulmuş, fakat ekonomiyi kendi ortak denetimine almış, özgür bireyselliğin, yeni insan kişiliğinin kültür, sanat, yaşamın bütün alanlarında yeteneğini geliştirmede nasıl bir doruk noktasına çıkacağını aklınıza getirin. İnsanlar ilk kez gerçek özgürlük içinde ilerleyecek. İnsanın iyi tutkularının ortaya çıkmasında bir tomurcuğun patlaması gibi tam bir patlama yaşanacaktır.

Geçmişte tarih yoksuldu. Tarih her toplum biçimiyle birlikte önceki topluma göre bir ilerleme gösterdi. Gelecekteyse tarih daha zengin bir gelişme gösterecektir.

İnsan kişiliği zengin tarihsel koşullarda şekillenir. Bireysellik tam bir gelişim gösterir. İnsan kişiliği böylece çeşitlilik içinde eksiksiz bir gelişimin coşkusunu yaşar. Herkes kendi çağının insanıdır. Dolayısıyla, çağının yetersizliklerine, zayıflıklarına, olanaklarına ve sınırlamalarına bağımlıdır. Zamanını istediği gibi değerlendiremez.

Üretim araçlarının kolektif mülkiyetinde, üretim önceden düzenlenebilir. Böylece insan zamanını daha özgürce kullanabilir. İşçi sınıfının devrimci enerjisini, tam olarak harekete geçirecek olan, insanın kendi zamanının, efendisi olduğu koşullar uğruna mücadeledir. Büyük amaç için mücadele, proleter kitlelerinin, halk kitlelerinin devrimci enerjisini sonuna kadar açığa çıkarabilir. Bugün, burjuvaziyi devirmek için harekete geçirilmesi gereken emekçilerin, gençliğin, kadınların devrimci enerjisi, yarın, devrimci iktidarın korunması ve yeni toplumun kurulması için tam kapasite harekete geçirilir.

Sosyalizm uğruna mücadelede bugüne değin milyonlarca insan büyük bedeller ödedi, en ağır baskılar altında yol aldı, işkence gördü, zindanlara gönderildi, idam edildi, kurşuna dizildi, göğüs göğüse çarpıştı; yenildiğinde her defasında yeniden başladı, gericiliğin hiçbir baskısı, engeli, emekçi halk kitlelerinin büyük hedefine doğru ilerlemesini durduramadı.

Savaşan devrimci kitleler çok iyi biliyor ki;
ZAFERİMİZ KESİNDİR!

Mücadele Birliği
10-24 Temmuz 2019
Sayı: 78

DEĞİŞEN GERÇEKLIK DÜNYASI-III

UMUT VE CESARETLE

Bütün kapitalist ülkelerde, güce sahip olanlar ve onların partilerinin görüşlerini, kendi aralarındaki tartışmaları, birbirlerine karşı verdikleri demeçleri yakından bilenler, şunun farkındadır: Burjuvazi insanlığa bir gelecek gösteremiyor.

Burjuvazi tarihsel olarak geldiği yer nedeniyle, bulunduğu noktadan daha ilerisini. O, tarihsel olarak gerici konumdadır. Söylediği en ileri şey, sürdürülebilir dünyadır. Oysa, dünya ne doğal yaşam bakımından, ne de toplumsal yaşam bakımından, kapitalist biçim altında sürdürülemez.

Bu sloganın amacı bugünkü doğal ve toplumsal yaşamı insanlara kabul ettirmektir. Ama gerçekte istedikleri, var olan duruma sadece razı olmamız değil, boyun eğmemizdir. Zorla, şiddetle, bugünkü durumu kabul etmemizi istiyorlar. Ya da kabul ettirmeye çalışıyorlar. Yalnızca işçi sınıfı, toplumsal konumu gereği dünya-tarihsel bir sınıf olarak, topluma bir gelecek gösterebilir.

Devrimci sınıf, yalnızca bir gelecek çizgisi koymakla yetinmez. Bunun nasıl gerçekleşeceğini de gösterir. Köhnemiş bir sınıf ve köhnemiş toplumsal bir düzen karşısında yapılması gereken ilk büyük devrimci eylem, eski olanı devrimle yıkmak, köklü bir toplumsal dönüşümün yolunu açmaktır. Tarihin en etkin devrimine başvurmak, bizi geleceğe götürecek tek devrimci yöntemdir.

Kitlelerde bir yönde gelişen pratik ve siyasi bilinç var. Bir yerde başlayan bir ayaklanmanın küreselleşmesi bunu ortaya koyuyor. Üstelik tüm 20. yüzyıl boyunca görüldüğü gibi devrimci ayaklanmalar ve devrimler sadece kapitalizmin çeperinde değil, çekirdeğin de, merkezin de bir gerçeği haline geldi. Bu demektir ki, kapitalizmin yıkılması düşünülenenden daha hızlı ve kapsamlı olacaktır. Burjuvazi için, eylemini en uç noktaya kadar götürmesi, kapitalist üretim biçiminin tarihi sınırlarına varması, kendini tüketmesi demektir. Kapitalizmin geldiği yer burasıdır. Gelinek nokta aynı zamanda eski toplumun köhnemiş düşünce biçiminin, toplumsal beslenme kaynaklarını tüketmesi ve ömrünü doldurmasıdır. Proletarya açısından eylemlerini en uç noktaya kadar götürmesi, kapitalist düzeni yıkacak bir devrime başvurması ve yeni bir dünyanın kapılarını açması demektir.

Devrimci sınıf eylemini en ileri düzeye çıkararak, ileri devrimci eylem yoluyla evrenselliği ve enerjiyi geliştirebilir. Toplumsal devrimi en ileriye götürerek, kendini geçmişin bağlarından kurtarabilir. Geçmişin prangalarından, zincirlerinden kurtulan insanlık, dünyaya özgürce yeni bir biçim verebilir.

Bu toplumda bireyler, diğer bireylerle ilişkilerde yalnızca kendini göz önünde tutar. Her kapitalist ulus diğerleri karşısında aynı şekilde davranır. Bu yüzden bireylerin diğerleriyle ilişkileri, bireyin toplumla sosyal ilişkileri karşıttır.

Bu anlayış sanat alanında da kendini gösterir. Burjuva anlayışla donanmış bir sanatçı sanatında kendi duygularına kulak verir. Böylece kendini diğer bireylerden soyutlar. Sanat sanat içindir diyerek insansız sanatı savunur. Her konuda kendini göz önünde tutanlar insanlığa nasıl bir gelecek gösterebilirler ki?

Proletarya, özel mülkiyeti toplumsal mülkiyete dönüştürerek toplumsal ilişkilerde göz önünde bulundurmanın maddi temelini ortadan kaldırır. Böylelikle, eski anlayış, eski ilişki biçimi, desteğini yitirince anlamını da yitirir.

Yönetici sınıf, kendi geleceğini kendi ellerine almak için eylem halinde olan emekçi sınıfın eleştirisi ve pratik saldırısı altında, içinde bulunduğu duruma akla uygun yanıt veremediği için iyice saçmalamaya başladı. Onlara kulak verecek olursak, toplumda ortaya çıkan toplumsal kötülükler ve hatalar güya bu toplumsal sistemin kaçınılmaz sonuçları değil de toplumun başına gelen bazı talihsizliklerden ya da kötü yönetimlerden kaynaklanıyor. Bugün burjuva çevrelere bakın, toplumdaki her tür yozlaşma, çürüme, ahlaki çöküş ve toplumsal kötülüklerden toplumsal sistemi değil, birbirlerini sorumlu tuttuklarını görürsünüz.

Üretim araçlarının kolektif mülkiyetine geçer geçmez, kapitalizmin toplumsal kötülüklerinden eser kalmaz. Yozlaşma ve çürüme içinde bir toplum yerini canlı, karakter sağlamlığı olan bir topluma bırakır. İşte oradan, yeni toplumdaki, komünist toplumdaki, bugünlere bakıldığında, bugünkü toplumun kendi kötülüklerinin, kendi kapitalist biçiminden ayrılmaz olduğunu ve burjuva toplumun ortadan kalkmasıyla birlikte ortadan kalktığını daha net olarak görürüz. Geleceğin nerede olduğu çok açık.

Burjuvazi, insanların bireyselliğini geliştirdiği için bu toplum biçimiyle övünüp durur. Bu, hiçbir zaman doğru olmadı. Bireyler, kapitalizmde kendi bireyselliklerini gerçek anlamda geliştiremezler. Çünkü insanın bireyselliğini gerçek anlamda geliştireceği doğal ve toplumsal koşullardan yoksun. İnsanın kişiliğini tam olarak gelişmesini sağlayacak kaynaklar, emek ve yeryüzü kar uğruna kapitalizm tarafından talan ediliyor, çürütülüyor.

İnsanlar gerçek bireyselliklerini ancak bunun koşullarının olduğu toplumsal mülkiyete dayalı toplumda bütün yönleriyle geliştirebilirler ancak böyle bir yerde tüm insani potansiyelimiz, tüm yeteneklerimiz ve iyi tutkularımız tam anlamıyla serpilip gelişebilir. Bireyselliğin gelişmesinde bir ölçüt, kişinin kendine yeterli zaman ayırmasıdır. Bireylerin kendine daha fazla vakit ayırması, insanların kendi işlerini ve doğayı denetlemesiyle gerçek olur. Bu, toplumun gelişme düzeyini, zenginliğini gösterir. Toplumun gerçek zenginliği, bireylerin, kendine ayırdığı zamanla ölçülür. İşe daha fazla zaman ayırarak değil.

Bütünsel bir ifadeyle toplumun gelişmişliği ve zenginliği; işe daha az zaman, kendisine daha çok zaman ayırmakla ölçülür. Üretici, kendi öz çalışmasını kendi denetimine alarak, kendi etkinliğinin sonuçlarının, kendine yabancılaşmasını sona erdirecek bir noktaya gelmiştir. Bu noktada, daha çok toplumsallaşarak daha fazla doğal bir varlık haline gelir. İnsanı, toplumsallaşan insan durumuna getiren, kapitalizmin ileri derecede gelişmesidir.

Kapitalist toplumsallık, birey için, dış toplumsallık olsa da, toplumsallaşan insanlık, modern kapitalist gelişme tarafından oluşturuldu. Hedef, her bireyin toplumun üyesi olduğu ilerlemenin herkesin ortak yararına hizmet ettiği, gerçek bireyselliğin geliştiği komünist toplumsallıktır.

İnsanlar kendilerini özgürlük içinde geliştirebilir. Özgürlük kavramını, burjuva soyutlamadan, belirsizlikten kurtarmalıyız. Ona gerçek anlamını kazandıralım. Yapılması gereken, her şeyden önce, özgürlüğü devrimle ilişkilendirmektir.

Tarih insanlara sınırlandırmalar getirir. Bugüne kadarki her toplumun kendi sınırlandırmaları var. Kapitalizm, tarihin sınırlandırmalarına, kendi doğasından ileri gelen kendi sınırlandırmalarını getirir. Gerçek, tam, eksiksiz bir özgürlük için tarihin, kapitalizmin insana getirdiği tüm sınırlandırmalar kaldırılmalıdır. Bunun koşulları, çağdaş gelişmenin içinde oluşmuştur. Proletaryanın görevi, devrimle insanları sermayeden özgürleştirmektir.

Her yeni toplum gibi, sosyalizm de, önceki kuşakların hazırladığı koşullarda ve onların sunduğu malzemeye inşa edilir.

Sosyalizm, tarihsel ilerlemeyi hazır bularak kurulur. Proletarya sosyalizmi kurarken, burjuvazinin kapitalist toplumu kurduğu dönemde sahip olduğu olanaklardan ve koşullardan daha fazlasına sahiptir. Sosyalizm toplum yaşamına yerleştikçe kapitalizme göre daha olanaklı.

Yeni toplum, toplumsal üretici güçleri, doğa güçlerinin kullanımını, emek becerisini, bilgi birikimini, eğitimi, bilimi, teknik gelişmeyi, insan uyumlu toplumsal pratiğini, örgütlenme ve yaratıcılık yeteneğini kitlelerin örgütlenme düzeyini, bilimsel keşif ve icatları, yüksek iletişim düze-

yini, yüksek bir bilinç düzeyini vb. vb. hazır bulacaktır. Burada toplumun dönüştürücü gücü olan emeğin üretkenlik düzeyine dikkat çekmek gerekiyor. Tüm bu ögelere de dayanan komünist toplum daha ileri gelişme düzeyine ulaşır.

Bakış açısı günün sorunlarını aşmayan, siyasal çalışması muhalefet etmekle sınırlı, kısaca, günlük mücadele anlayışının borazanlığını yapanlar, bu anlayışla hiçbir zaman yeni bir yaşamın, gelecek çağların kapılarını açacak bir mücadeleye girişemezler. Ancak yeni bir içerik, büyük insani amaç, proletaryanın kurtuluşu hedefi büyük kitleleri devrim için, yeni bir gelecek için harekete geçirir. Öte yandan günlük mücadele borazanlığı, devrimci kitleleri, burjuva partilerin sıradan bir eklentisi durumuna düşürür.

Küçük-burjuva muhalefet çizgisine takılmayacak, saplanıp kalmayacak denli devrimci bir kitle, devrimci komünist güçler ve yüksek bir bilinç oluşmuştur.

Biz nesnel hareketteki değişimden sıklıkla söz ederiz fakat, düşüncenin değişimini, öznenin değişimini genellikle göz ardı ederiz. Halbuki, çevredeki her şey değişirken, hareket, örgütlenme, mücadele biçimleri, hareket tarzı eskisi gibi kalamaz.

İnsanların değişimini sonradan anlayabiliriz: İnsanların, insanı ilgilendiren her konuda, kendi bağımsız kavrayışları var. Dolayısıyla insanları etkilemek, harekete çekmek için inandırıcı, ikna edici olmak gerekiyor. Küçük burjuva muhalefet, geri, bayağı görüşleriyle bu insanları nasıl ikna edecek. Onların düşüncelerini nasıl doyuracak, tatmin edecek.

Şurası çok açık: büyük kitleler, devrimci komünizmle ilerleyecekler geleceğe. Tarih boyunca, ezilen sınıflar, daima insanca bir yaşamın özlemini çektiler. Birçok düşünür, düşüncelerini ancak gelecek çağların anlayacağını söyledi, büyük sanatçılar, bilimle uğraşanlar hep gelecek çağlara işaret ettiler. İşte biz, o özlemi çekilen çağa geçiyoruz. Komünist toplum, en insani toplum olarak, insanlığın özlemini duyduğu bu çağı başlatabilir.

İnsanlar tüm yeryüzünde, tarihin en insani çağını gerçekleştirmek için savaşıyor-

Umut Ve Cesaretle

Mücadele Birliği

24 Temmuz-7 Ağustos 2019

Sayı: 79

DEĞİŞEN GERÇEKLİK DÜNYASI-IV

ZAFER PROLETARYANINDIR

Gerçek somuttur. Somut olan, sürekli değişim içindedir. Çağımızın bir özelliği somut tarihsel, toplumsal olayların hızlı olarak değişime uğramasıdır.

Olayların zincirleşmesi kendi hareketi içinde tahlil edilmelidir. Tahlilimiz olguları, olayları, derinlikli bir kavrayışın serimini yapmalıdır.

Süreci bütün gerçekliği içinde ortaya koyan teori, dünyayı dönüştürmede güçlü bir silahtır. Ve hemen belirtelim ki, teori her elde bir silah değildir. Bununla, işçi hareketindeki reformist ve oportünist hareketleri işaret ettiğimiz çok açık. Bu unsurlar devrimci teoriye, kendi küçük burjuva muhalefeti -devrimci değil- desteklemesi için başvuruyorlar. Bu çizgi bir uzlaşma çizgisidir. Teori gerçek devrimci ellerde bir silahtır. Bu ellerde teori, burjuvaziye devrimci tarzda devirme ve toplumu devrimci biçimde yeniden örgütlenme hedefine bağlanmıştır.

Toplumsal yaşam, üretim ilişkilerine ya da bu ilişkilerin hukuki ifadesi olan mülkiyet ilişkilerine indirgenemez. Üretici güçlerin gelişmesiyle, üretim ilişkilerinin (mülkiyet ilişkilerinin), diyalektiği kavranmalıdır. Üretici güçler belirli bir gelişme aşamasında, kendisine ayak bağı olan toplumun dar yapısıyla, mülkiyet ilişkileriyle çatışmaya girer. Sonunda bu dar ilişkiler parçalanır.

Üretici güçler, gelişmeye devam eder. Böylece toplumun tüm çürümüşlüğü iyice açığa çıkar. Bireycilik, yabancılaşma, yalnız kendi çıkarını düşünme, oburluk, tatminsizlik, güvensizlik "her an ihanete hazır dostluklar" her alanda gericileşme, tarihte gerici olan tüm eski ilişkileri ve anlayışı yardıma çağırma, politikanın dinselleşmesi, dinin politikleşmesi, yozlaşmanın, alçalmanın yüceltilmesi ve propagandasının yapılması vb. burjuva toplumun nasıl bir çöküş içinde olduğunu ispatlıyor.

Toplumsal üretici güçlerin gelişmesi, başka bir topluma geçişin koşullarını hazırlar. Üretici güçlerin çağdaş gelişmesine dayanarak söyleyebiliriz ki, maddi koşullar, daha yüksek bir topluma geçmek için hazırdır. Ortaya çıkan koşullar proletaryanın zaferinin koşullarıdır. Ancak zaferle, zaferin koşulları ayrı şeylerdir.

Kapitalist düzen, tüm yıkılma tehdidine karşın varlığını sürdürme, çöküşü geciktirme yollarına başvurmaktan geri kalmıyor ve kalmaz. Biz onu yıkmadıkça o kendiliğinden çökmeyecektir. Kapitalizmi yıkacak güçler, proletarya ve diğer devrimci kitleler, her yerde ayaklanıyor. Eski güçler tam bir batmışlık, tükenmişlik ve çöküntü içindeyken ve gelecek umutlarını tamamen ve sonsuzca yitirmişken, öte yandan proletaryanın devrimci hareketi evrensel bir yükseliş çizgisinde dur durak bilmez bir ataklık içinde sınırsız bir enerji ve büyük bir umutla ileriye atılıyor.

Bu büyük toplumsal savaşın nihai sonucunu kimin kazanacağı açık değil mi? Yirminci yüzyıl boyunca çeşitli biçimlerde süren savaşı kim kazandı? Komünistler, en çetin koşullarda savaşırken, düşmanla güç ve olanaklar bakımından en eşitsiz koşullarda savaşa tutuşurken veya faşist namluların karşısındayken bu savaşın sonucunda proletaryanın, halkın, komünistlerin zafer kazanacağına emindiler. Faşist Alman güçleri, Moskova kapılarına dayanırken, savaş Berlin'de sona erdi. Dolayısıyla güncel toplumsal (sınıfsal) savaşı da bizim kazanacağımız açık değil mi?

Durum Türkiye ve Kürdistan'da çok mu farklı? Burjuva toplum tam bir çürüme içinde. Toplumsal çürüme çok hızla yayılarak toplumun canlı güçlerini bile etkisine alıyor, kuvvetle kendine çekiyor. Toplumun kendini çürütüşü yeni değil, çok eski ve kapitalizmin niteliğinden ileri geliyor. Ama bu topraklarda, son dönemde, çürüme topluma daha önceki dönemde yaptığından daha fazlasını yapıyor.

Ama bu, gerçeğin yani somut sürecin tamamı değildir. Toplumsal ilişkilerin bu denli yozlaşmasına, dejenere olmasına ve boydan boya çürümesine rağmen, devrimci işçiler, diğer devrimci kitleler ve devrimci komünistler, bu köhnemiş düzene karşı onlarca yıl kesintisiz savaş sürdürdüler.

Devrimci kitlelerin kesintisiz savaşına baktığımızda burjuvazinin toplumu bu yolla teslim alamayacağını, ona baş eğdiremeyeceğini net olarak söyleyebiliyoruz.

Ne dün başarabildi ne de bundan sonra başarabilir. Ama bu keskin çatışmalara karşın, gelecekte umudunu kesip, gidip burjuva çevrelerin ardına düşen küçük burjuva unsurların varlığı da bir gerçek. Ancak bunun yanında bambaşka bir hareket, bambaşka bir düşünce geliyor. Ve ezilen, sömürülen kitleleri kendine çekiyor.

Bu, umudun, cesaretin, hareketin geleceğe doğru durdurulamaz ilerleyişidir.

Proletaryanın, devrimci komünistlerin, eylemle, eylem içinde, insanları tekelci kapitalist düzene ve faşist devlete karşı eyleme çağırmasının uygun zeminleri var. Geniş kitlelerin bu toplumsal düzene karşı umudu her gün biraz daha tükeniyor. Sistem içinde, kendi lehlerine bir sonuç almak için

giriştikleri her hareket sonuçsuz kaldı. Durumun bu şekilde değişmeyeceğini kendileri yaşayarak gördüler.

Dolayısıyla bu düzen çerçevesinde kalarak hiçbir önemli sorunlarının çözülmeyeceğini artık iyice anlamış durumdadır. İşte bu zemin, devrimci güçlerin, daha ileri, daha devrimci, kapitalistlerin sınıf egemenliğini yık-maya, toplumu kökten dönüştürmeye yönelik çağrılarına olumlu yanıt veren bir ortam yaratıyor.

Bugünkü topluma baktığında, çürümeden, toplumsal kötülüklerden, zihinsel alçalmadan gözü başka bir şey görmeyen darkafalılara söylemek isteriz ki, bu toplum başka şeylerin de alanıdır. Burjuva toplum, yeni bir toplumu hedefleyen büyük devrimci eylemlerin, büyük devrimci olayların ve devrimin da alanıdır.

Toplum sayısız devrimci olayın alanıdır ve sayısız büyük devrimci olaya alan sunmaya devam edecektir. Modern burjuva toplum, devrimci kitlelerin, büyük devrimcilerin üzerinde hareket ettikleri, mücadeleye atıldıkları, dahice düşünceler geliştirdikleri ve bu düşünceleri kitlelere götürmek için en büyük çaba içinde oldukları toplumdur. Toplumdaki canlı güçlerin büyük devrimci hareketi ve bunun tarihsel sonuçları görülmelidir.

Darkafalı biri büyük kentlere baktığında orada sonu gelmez gürültü, karmaşa, yozlaşma, bencillik, toplumsal felaketler görür. Oysa kentler, eğitimin, kültürün, edebiyat ve sanatın, sınıf mücadelesinin, büyük devrimci olayların vb. de merkezidir. Başka bir deyişle kentler, yepyeni bir yaşamın koşullarının oluştuğu alanlardır. Marksist-Leninistler, büyük kentlerin sosyalizmin oluşmasındaki önemine dikkat çekmişlerdir. Sorun sosyo-ekonomik olgulara, yapılara diyalektik ve materyalist bir bakışla bakmakta.

Proletaryanın evrensel tarihsel görevi ilerlemeyi, çağdaş üretici güçleri, kapitalizmin ayak bağından kurtarmak, insanlığın gelişmesinin engellerden, sınırlamalardan, prangalardan özgürleşmiş olarak, eksiksiz, ilerici ve bütünsellik içinde olmasını sağlamaktır.

İnsanlık, koşullarının yaratılmasıyla özgürlük ve en insanal ilişkiler içinde çok ileriye gidecektir. Bu demektir ki, insanlık düşmanı eski toplumu yıkmak, insanları insanca koşullara kavuşturmak, işçi sınıfının önündeki en önemli ve en ivedi görevidir. Ancak yeni toplumsal ilişkilerde güven güvene karşılık düşer. İnsanlar, diğer bireyler arasında kendini rahat hisseder, yaşamdan sevinç ve haz alır.

Bugünkü toplumda, insanların içindeki olanaklar, bütün insan yetenekleri gelişme şartlarından yoksun. Bunun için daha yüksek bir topluma geçiş zorunluluğu var. Daha yüksek bir toplum olarak komünist toplum, her bireyin içindeki olanakları -ki bunlar bütün insanların içindeki olanaklardır- serbestçe ve geniş olarak geliştirme gücünde bir toplumdur.

Özel mülkiyete dayanan toplumda insanların kişiliği eksiksiz bir ge-

lişme olanağı bulamamıştır. En yetenekli olanlar, yetenekleri sayesinde toplumda kendilerine sınırlı bir hareket alanı bulsalar da, bu, kişiliğinin bir çok yanından vazgeçme pahasına gerçekleşmiştir. Birçok ünlü sanatçı veya araştırmacı, herhangi bir alanda öne çıkmış bireyler, egemen çevrelerle uzlaşarak, onların önünde eğilerek, teslim olarak halk kitlelerine sırt çevirerek, bazen de açıkça ihanet ederek, varlığını sürdürabiliyor. Uzlaşmayan, baş eğmeyen, teslim olmayanlarsa büyük baskı gördü. Düşüncesini, sanatını, kendisini tam geliştiremedi. Yalnızca, devrimci sınıfın, proletaryanın yanında yer alanlar, devrimci kavgaya katılanlar kişiliğinden vazgeçmeden öne çıkıyor, kendini topluma ve dünyaya kabul ettiriyor. Burjuva toplumdan tamamen farklı ve karşıt olan sosyalist toplumda insanlar kişiliklerini, içindeki olanakları, yetenek ve yaratıcılıklarını geniş olarak geliştirdiler. İnsanların kaydettiği ilerleyiş, tüm sınırlılığın rağmen, insanların içindeki tüm potansiyelin meyve vermesinin koşullarını hazırlamıştır. Yeter ki ilerleyip, kapitalizmin zincirlerinden kurtaralım.

İnsanlık hep daha ileriye, daha yüksek daha yetkin bir geleceğe doğru gitmeyi hedefledi. Her toplum önceki topluma göre bu niteliklere sahip oldu. Ama sınıflı toplumların hepsi sömürü toplumdur. Her gelen toplum daha yüksek, daha yetkin bir toplum olmasına karşın, bir sömürü toplumu oldukları için insanlara insanca koşullar sağlayamadı. Böylece insanca yaşam koşullarına kavuşma hep ileri çağlara kaldı. İnsanlık sonunda insanca koşullara kavuşacağı çağı, böyle bir toplumu bilinçlice kendi elleriyle inşa ediyor. İnsani çağ perdelerini toplumsal devrimlerle açıyor. İnsanların doğa ile ilişkilerini ussal olarak düzenlemesi, kişiliğini zengin olarak geliştirmesi için zorunluluktur. Doğa canlıdır, çeşitlidir ve zengindir. İnsan ancak doğa ile kavuşacağı yeni ilişkiyle içindeki olanakları sınırsızca geliştirebilir. İnsanlar yalnızca ikinci doğayla toplumsal ilişkilerle kendini yükseltemez. Bu zorunluluktan dolayı insanların devrime başvurmalarının bir amacı da doğa ile ilişkileri yeniden ele almaktır.

Hedefe ulaşmak için daha bir dizi kavgaya gireceğiz, bir dizi çatışmaya katılacağız. Ama daha kaç kavgaya girersek girelim, kavganın sonunda zafer proletaryanıdır.

Proletaryanın zaferi daha ileri, daha iyi, daha yüksek bir toplumun zaferidir.

İnsanların istekleri ve gelecek özlemleri doğrultusunda verdiğimiz büyük devrimci mücadelenin izleri yıllar içinde silinmez, etkilerini gelecekte de sürdürür.

Mücadele Birliği
7-21 Ağustos 2019
Sayı: 80

DEĞİŞEN GERÇEKLİK DÜNYASI - V

HEDEF ŞİMDİ DAHA YAKIN

Tarihte, çağların, toplumların gelişimi ve dönüşümü daha yavaş ve uzun bir zamanı aldığı için, gelecek çağlara ulaşılmasının çok uzun bir zaman alacağı düşünülmüştür. Her şey daha kısa sürede olup, aşıldığına göre artık buna göre düşünülmelidir. Bu tarihin en devrimci mücadele çağında, yeni bir gelecek, gelecek çağlar, daha ileri ve yetkin bir toplum çok ilerinin sorunu değildir.

Proletaryanın toplumsal devrimleri -EkimDevrimiyle başlayan-tarihin en yıkıcı ve en köklü toplumsal devrimidir. Tüm toplumsal yaşamı devrimci tarzda dönüştüren yirminci yüzyıl devrimleri, sadece gerçekleştikleri sınırlarda tarihi hızlandırmakla kalmamış genel olarak dünya tarihini hızlandırmıştır. Söylemeye bile gerek yoktur ki, tarihin hızlanması, proletaryanın yararına. Hızlanmış tarih eşliğinde, proletarya hedefini daha kısa zamanda gerçekleştirir.

Kapitalizmden komünizme geçiş, uzun bir dönemi, bir çağın tümünü kapsar. Geçiş, çağdaş gelişme kültür ve örgütlenme düzeyi vb. gelişmeler nedeniyle daha kısa bir zamanı alır. Gelişmiş koşullarda sosyalizme ve üst aşama komünizme geçiş, önceki koşullarda düşünüldüğünden daha kısa olur.

Tarihin hızlanmasının insanların yaşamı üzerinde nasıl bir etkisi olur veya oluyor? Öncelikle değişmez gibi görünen ve katılmış her şey çabuk değişir.

İnsanlar, geçmişin etkisinden hızla kurtulur. Gerici düşünceler ve hareketler hızla zemin kaybeder. İlerici, devrimci fikirler daha çok kitleyi etkisi altına alır.

Büyük kitleler, eski yaşam biçiminden tamamen kurtulmak ve yepyeni bir yaşamı inşa etmek için daha büyük bir istekle devrimci kavgaya atılırlar. İnsanlık şimdi bu noktaya varmış bulunuyor. Kuşkusuz tarih, karşıtların mücadelesinin tarihidir. Toplumsal çıkarları gereği süreci hızlandıran taraf olduğu gibi, yeni bir topluma geçişi engelleyen, direnen, gerici konumda olan karşı-taraf da var. Yalnızca hareket yok; karşı hareket de var. Gerici konumda olan burjuva sınıf, tarihin ileriye doğru hızla ilerleyen hareketinin önüne ne kadar engel çıkarırsa çıkarsın, ne kadar taş koyarsa koysun, ilerici, devrimci hareket her engeli aşar. Bugün yeryüzü, iki sınıfın, iki hareketin kıyasıya bir kapışmasına sahne oluyor.

Proletaryanın devrimci hareketinin, proleter eylemin hedefi, toplumu yeni bir temelde yeni baştan örgütlemektir. Tarihsel gelişme bu ileri noktaya gelmiştir.

Çağdaş gelişme, insanlığın kültür düzeyi, bilimin durumu, evrensel gelişme daha yüksek bir toplumsal sisteme geçişi ertelenemez, savsaklanamaz, üstünden atlanılamaz, en ivedi, en önemli ve en yaşamsal bir zorunluluk haline getirmiştir

Yüksek bir toplumsal sisteme geçiş insanlığın geleceğine ilişkindir. İnsanlık kapitalist toplumla devam edemez. İnsanlık tarihi ancak yeni bir gelecek olarak devam edebilir. Bu demektir ki, bugünkü tarih kesikliğe uğrar. Burada toplumsal devrime başvurulur. Devrim, toplumu dönüştürmenin devrimci mücadele yoludur. Toplumda nitel bir dönüşüm oluşur. Tarih, yeni bir zeminde devam eder. Böylece tarihin sürekliliği, insanlığın geleceğinin sürdürülmesi sağlanmış olur. Burada diyalektik işler:

Tarih, kesikliğin ve sürekliliğin birliğidir. İnsanlığın ilerleyişi kapitalist toplumda tehdit altındadır. Kapitalizm, çağdaş gelişmeyle tam bir çelişki ve çatışma içinde. Yapılması gereken çağdaş gelişmeyi kapitalist niteliğinden kurtarmaktır. Bu sonuçla birlikte çağdaş gelişme her yönde yeni bir ivme kazanır, serbestçe yol alır. Gelecek çağlar, üretim araçlarının kolektif mülkiyetine dayanır. Yeni toplum, insanlar üzerinde tahakküm kurmayacak, kadın erkek ilişkilerine müdahale etmeyecek, insanlar kendi yaşamlarını kendileri düzenleyecek, özgür kişilik, özgür bireysellik gelişecektir. Nesnelere insanları yönetmeyecek, insanlar nesnelere yönetecek. Bu nitelikte bir çağ öncesi çağlardan temelde farklı olacaktır.

Bireycilik, kapitalist toplumda en tam, en yetkin yapısına kavuştu. Bireycilik, toplumun gelişmesiyle, toplumsallaşmış insanlıkla gerçek bir çatışma halindedir. Bireycilik tam bir çürüme içindedir. İnsanlar, ancak kolektif mülkiyet temelinde ve özgürce davranacak

koşulları örgütleyerek kendi gerçek bireyselliklerini geliştirebilir.

Kadının gerçek özgürlüğü ve gerçek eşitliği, toplumun özgürlüğünün ölçütüdür. Kadınların, burjuva toplumda biçimsel eşitliği, kadınların gerçek eşitsizliğinin üstünü örten bir örtüdür. Kadınların gerçek eşitlik ve özgürlük mücadelesi, yani tam kurtuluşları uğruna verilen devrimci kavga büyük bir gelişme gösterdi. Kadın hareketi, kapitalist toplumda, bugüne kadar ulaştığı en ileri noktada bulunuyor. Bugünden yarına, daha ileri bir topluma varmayı, daha doğrusu gerçekleştirmeyi hedefleyen harekette kadınınsı bir yön şimdi daha belirgin.

Harekette erkek egemenliği, kadın kitlelerin ve geniş kitlelerin devrime büyük katılımının ve başarıya ulaşmasının önünde engeldir. Ama harekette kadınınsı yön bariz olarak kendini gösterdiğine göre, bu büyük tarihsel hareket, kesinlikle hedefine varacaktır. Üstelik daha kısa zamanda.

Kadınlarda nasıl bir güç biriktiği, nasıl bir öfke oluştuğu, nasıl bir isyancılık ve patlayıcılık ortaya çıktığı tam anlamıyla görülmüş değil. Bu nedenle, çağımızın devrimci hareketlerinin gerçek bir analizi çok eksik olarak yapılıyor.

Darkafalı çevreler, genel olarak ezilen sınıflarda ne denli büyük bir güç oluştuğunu anlamış değil. Oysa, çağın sayısız olayı ve gelişmesi, kapitalizmin ezdiği kitlelerde engin bir güç oluşturmasını beraberinde getirdi. Bazen, en ileri görüşlü olanlar bile, düşünülenenden daha fazla güç biriktiğini değerlendiremiyor.

Bu yüzdendir ki, devrim ellerimizin arasından akıp gidiyor. Kitleleri devrime, yeni bir çağa hazırlayan etken tek değil, yalnızca biz değiliz. Çağın nesnel akışı, nesneleşen proleter sınıf mücadelesi ve insanlığın çok zengin toplumsal pratiği olayların dünya çapında akışı ve sayısız etken çok zengin biçim ve yollarla insanları yeni olanın doğumunu gerçekleştirmeye hazırlıyor. Yetenek bu karmaşık ama kendi arasında nesnel bağıntıyı ve bütünsel gelişimi görmektir. Ya da aradaki bağıntıyı kurmaktır.

Leninist Parti bu duruma, gerek Türkiye ve Kürdistan açısından gerek dünya açısından uzun zamandır işaret ediyor, çözümlemeye bulunuyor ve pratik devrimci savaşım için sonuçlar çıkarıyor. Şurası çok açıktır: Devrimci amacımızı gerçekleştirmeye hazır, büyük bir devrimci güç, devrimci bir kitle var. Devrimci kitleler, bütün zamanların en devrimci başkaldırısı içindedir.

Bütün çağların en devrimci olanlarını örgütleyen ve çağımızı olaylar yönünden en zengin çağ yapan devrimci kitlelerdir. Tarihin ileriye doğru giden çarkı daha hızlı dönüyor. Birçok ülke sosyalizme

geçtiyse, bugün birçok halk, bu noktaya gelmişse, bu, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin bir sonucudur. Sınıf mücadelesi kolektif bir mücadeledir. Kolektif mücadelede sayısız bireyin mücadelesi var. İktidarı ele geçirmeyi hedefleyen siyasi mücadele örgütlü bir mücadeledir.

Sonuç olarak kitleler, devrime kolektif olarak hazırlandı. Devrimde sayısız insanın becerisi, yeteneği, yaratıcılığı, tarihsel girişkenliği açığa çıkar. Devrim, kolektif bir dehadır: O güne kadar gerçekleşmeyenleri gerçekleştirir, düşünülenden daha ileri gider, toprağı derinden sürer, mücadeleye atılanları dönüştürür, insanlığın yeni bir tarihsel dönemini başlatır.

Toplum yeni ilkelere göre örgütlenir. İnsan yaşamında yeni ilişkiler oluşur. İnsanların, bugüne kadar yaşama geçirme koşulları bulunamamış insani tutkuları özgürce boy gösterir. Keşfedilememiş insani yönler açığa çıkar. Yaşam ilk kez, gerçek anlamda yaşanır olur.

Bugün, dünyada milyonlarca komünist, kitle içinde sosyalizm çalışması yapıyor. Önceleri, öncülerin girişimleriyle sınırlı olan bu çalışma ve pratik mücadele bugün büyük kitlelerin katıldığı günlük bir çalışma durumunda. Bugün öncülük ileri görüşlülük, keskin görüşlülük, hareketi daha yüksek doruklara çıkarmak, komünizm mücadelesini başarıya ulaştırmaktır. Kitleler, parıldayan yıldız gibi, yüksek doruklara bakarak ilerleyecektir hedefe doğru.

Mücadele Birliği
21 Ağustos-4 Eylül 2019
Sayı: 81

PROLETARYANIN DEVRİMCİ SINIF ÇİZGİSİ VE KÜÇÜK BURJUVA MUHALEFETİN UZLAŞMACI ÇİZGİSİ

Küçük burjuvazi, özel mülkiyete dayandığı için, toplumsal doğası gereği, burjuvaziye, büyük mülkiyete karşı bağımsız bir tavır geliştiremez. Küçük burjuva siyaset, küçük burjuva muhalefet de, küçük mülk sahiplerinin sınıfsal yapısından hareket ettiği içindir ki, burjuva güçler karşısında bağımsız bir politik çizgi izleyemiyor. Küçük burjuva muhalefet, küçük burjuva sosyalistlerinde de oluşsa, izlenen siyasetin küçük burjuva karakteri değişmiyor. İzlenen siyaset uzlaşma siyasetidir.

Küçük mülk sahipleri çıkarlarının kapitalist özel mülkiyet düzeninde olduğunu söylese de, işler yolunda gittiği zaman, bu düzeni övse de, sermaye büyüdükçe, sefaletle sürüklenmekten kurtulamaz. Böyle zamanlarda kapitalizme karşı tavrı, eleştirel, tepkisel, dengesiz, keskin vb. özelliklere bürünür. Küçük burjuva devrimciliğini besleyen bir kaynak haline gelir.

Küçük burjuva devrimciliği Türkiye ve Kürdistan'da, son elli yılın ilk on yılını kapsar esas olarak. Diğer zamanlardaysa politik çizgisi özsel olarak uzlaşmadır.

Devrimci mücadeleyi uzun süreli olarak götüremediği için, burjuvazinin kabul edebileceği çerçevede siyaset yapmayı esas çizgi durumuna getirdi. Seçimlerde ve diğer zamanlarda burjuva muhalefetin ardına takılmak, onların ilerde yaratacağı ortamda daha rahat siyaset yapma hayallerinden ileri geliyor. Tamamen uzlaşmacı, reformist bir çizgi izleyen bu çevreler, devrimci kitleleri, burjuva partilerinin destekçisi durumuna getirmek için son derece iğrenç yöntemlere başvuruyorlar. Somutlamak gerekirse, burjuva muhalefetin, burjuva

niteliğini emekçilerin gözünde gizlemek için, onu burjuva muhalefet değil, yalnızca “Muhalefet Bloku” olarak tanımlıyorlar. Siz burjuva muhalefetin adını değiştirdiniz diye, onun burjuva niteliği değişmiyor ki. Bu, sizin gerçeği saklamak için ne kadar alçaldığınızı gösteriyor o kadar.

Kitleleri aldatmak, dolandırmak ve oyalamak için söyledikleri bununla sınırlı değil. Burjuva cumhuriyetini ve onun arkasında duran burjuva çıkarlarını emekçilere kabul ettirmek için, ne cambazlıklara, demagojilere, kurnazlıklara başvuruyorlar. Burjuva cumhuriyetin burjuva içeriğini gözlerden saklayarak, ona sadece “cumhuriyet” demeyi tercih ediyorlar. Hem de tüm niteliği sonuna kadar açığa çıkmış, neredeyse yüz yıllık bir tarihi geçirdikten sonra. Burjuva

Cumhuriyet, burjuva toplumun politik biçimidir. Biçimi belirleyen onun burjuva içeriğidir. Reformist çevreler, tam da bu burjuva, sömürücü, baskıcı içeriğin üstünü örtmeye çalışıyorlar. Böylece işçilerin, emekçilerin toplumsal kurtuluş kavgasına karşı, burjuvazinin yanında saf tutmuş oluyorlar. Bu tam bir burjuva uşaklığı politikasıdır.

Reformistler ve oportünistler, cumhuriyetin gerici-burjuva niteliğini gözlerden kaçırmakla kalmıyorlar, CHP’nin de gerici burjuva karakterinin üstünden atlıyorlar. Geçmiş bir yana, bugün bütün burjuva partilerin, sınıfsal özü burjuvadır, tekelci sermayenin partisi olmaktır. İktidardaki partinin sınıf özülüyle, muhalefetteki partilerin sınıf özü arasında bir fark yoktur. Hepsi de, gerici ve zamanını doldurmuş bir sınıfın politik hareketidir. Hepsi de sırayla iktidara geldi. Ve hepsi de burjuva iç savaş hükümeti (iktidaradır). 12Mart’tan bu yana tüm iktidara gelen partiler-koalisyonlar faşist devlete, faşist yasalara dayandı.

Hepsi de baskı ve sömürü toplumunu sürdürmek için uğraştı. İşçi sınıfına karşı, komünist harekete karşı, hepsi tek bir düzen partisidir; birleşik karşı devrimdir.

Bir kimse, her şeyiyle burjuvazinin yanına geçmedikçe, bu gerçeklere gözünü kapayamaz. Küçük burjuva muhalefet hareketleri, burjuva muhalefeti, CHP’yi destekledikleri için yıpranmaktan, teşhir olmaktan kurtulamazlar. Burjuva muhalefetin kazandığı belediyeler, yöneticilerinin aileleri için bir gelir kaynağı haline gelince, reformistler yaygara koparmaya başladı; “Bu, bize ihanettir.” Kendilerini o kadar, burjuva güçlerle yakın görüyorlar ki, onların kendilerine bu kötülüğü yaptığını söylüyorlar. Tabi asıl niyetleri burjuva muhalefeti iktidara taşımak olduğu için, o zamana kadar bir kazanım olmasını istemiyorlar. Bunun için de burjuva partisine akıl vermektan geri kal-

mıyorlar. Fakat, sizin akıl vermenize gerek yok. CHP lideri, uyulması gereken “7 kuralı” açıkladı zaten. Bunların hepsi göstermelik. Günlük ilişkilerde kapitalist toplumun ilkeleri işler.

Özel çıkar elde etmek, kapitalist toplumun ilkesidir. Dolayısıyla, herkes elde ettiği konumu, özel çıkar elde etmek için kullanır. Siz ne kadar öfkelenirseniz öfkelenin, bu toplum, kendi yaşam ilkesine göre davranır. Ama siz, öylesine burjuvazinin etkisine girmişsiniz ki, içinde yaşadığımız toplumun temel anlayışını bile unutmuşsunuz. Reformistlerin ve oportünistlerin bazıları geçmişte devrimciyken, bugün burjuva güçlerin basit birer siyasi eklentisi, birer oyuncuğu oldular. Bu iş, proletaryanın devrimci ilkelerinden ödün vermekle başlar. Ödünler, yeni ödünlere kapı açar. Burjuva partilerin her attığı adım sert olarak eleştirileceğine, onların peşinde giden kitlelerin bu tavrı eleştirileceğine doğru karşılandı, destek verildi.

Yani onlarla, geri kitlelerle uzlaşmaya gidildi. Zorunlu olarak, her uzlaşma yeni uzlaşmaları getirdi. Sonunda burjuvaziyle sınıf işbirliği noktasına gelindi.

Burjuva muhalefet güçlerine verilen hararetle desteğin amacı, ezilen ve sömürülen kitleleri, burjuvaziye, onun sınıf egemenliğine karşı doğrudan eylemden alıkoymak ve böylelikle burjuvazinin sınıf egemenliğini güvenceye almaktır. Çünkü burjuva egemenliği, burjuva muhalefeti de kapsar. Kaldı ki bugünkü muhalefet, her dönem, muhalefet değildir. Zaman zaman iktidar olmuştur.

Dolayısıyla doğru bir tavır almak için, burjuvazinin sınıf egemenliğini ve bu egemenliğin tüm kurum ve araçlarını yıkmayı hedeflemeliyiz. Bunun için de, proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket etmemiz ve proletaryanın bağımsız sınıf politikasını izlememiz gerekiyor.

İşçi sınıfının bağımsız politik çizgisi burjuvaziye karşı ideolojik, siyasi, örgütsel, pratik eylem bütünlüğünü kapsar. Bu kapsamlı yaklaşımı sınıf savaşının canlı pratiğine uygulamamız gerekiyor. Devrim günün sorunu ve dolayısıyla günün görevi durumundaysa - ki öyledir-, işçi sınıfının bağımsız politik hattı, devrimi pratik olarak örgütleme görevi temelinde yürütülür.

Bağımsız sınıf politikası burjuvazinin bütünlüğüne, mülk sahiplerine karşı izlenmelidir. Bir çok çevrenin yaptığı gibi, yalnızca egemen sınıfın bir kesimine karşı olmakla sınırlandırılmaz.

Proletaryanın bağımsız çizgisi, sadece siyasi iktidara karşı değil, burjuva muhalefete karşı da izlenmelidir. Hatta bugünün somutunda esas mesele, burjuva muhalefet karşısında proleter devrimci bağımsız bir hat izlemektir. Çünkü işçileri, emekçi halkı düzende tutmak,

burjuvazinin peşine takmak isteyen bu güçlerdir. Muhalefette olmak, onlara aldatıcı “demokrat” görünümü kazandırıyor.

Kitleleri devrimci kavgadan uzaklaştırmak isteyen burjuva muhalefettir ve küçük burjuva muhalefettir. Siyasi iktidar, faşist politik karakteri, kitlelere karşı saldırgan, katliamcı politikasıyla kendini yeterince teşhir etti. Kitlelerin iktidara karşı savaşmasında bir sorun yok ve savaşıyor. Ama burjuva muhalefet, kitlelerin karşısında aldatıcı bir konumda. Burjuva muhalefetin gerici aldatıcı konumu teşhir edilmelidir. Toplumsal sınıf konumu gereği, burjuvazinin bütününe karşı, proleter sınıf, bağımsız sınıf politikası izleyebilir.

Devrimci sınıf her koşulda kendi görüşleri, kendi programı doğrultusunda davranmalıdır. Her yerde, her zaman kendi hedeflerini hayata geçirmek için savaşmalıdır.

Mücadele Birliği

4-18 Eylül 2019

Sayı: 82

DEVRİMCİ DEĞİŞİM KAÇINILMAZ

Devrimci değişim kaçınılmaz oldu. Değişimin kaçınılmazlığını kavrayan ve açıklayanların sayısı çığ gibi büyüyor. Herkes kendi tarzında fakat, aynı şeyi söylüyor: Kesin bir şeyler olacak. Devrim, köklü değişimi gerçekleştirmek için, burjuva gericiliğin tüm karşı çabalarına rağmen, durdurulamaz bir güçle ilerliyor.

Değişimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğu, genelde ortaya çıkmıştır. Sorun genelde belirmişse, çözümü de geneldedir, lokal planda değil. Genelde olan bir sorunu devrim çözebilir. Radikal bir değişim zorunluluğunu kabul edenler, devrimin zorunluluğunu da kabul ederler. Devrimci değişim, ani sıçrama biçiminde gerçekleşecek. Yani bugünkü toplumdaki daha ileri topluma nitel geçiş. Nitel dönüşüm, kendi zorunluluğunu herkese kabul ettiriyor. Bugünkü sürecin bilincinde olmak, nitel bir değişimle, ani bir sıçramayla karşı karşıya olduğumuzu kavramaktır.

Bugün ortaya çıkan durum, ani bir değişiklik oluşmadı. Ekonomik ve toplumsal hayatın uzun bir gelişimi ve sınıflar mücadelesinin on yıllarca süren tarihi içinde şekillendi. Burjuva gericilik, bugüne dek ortaya çıkan devrimci krizlerin devrimle sonuçlanmaması için, sürekli karşı harekete başvurdu. Bunun sonucu olarak devrimci hareket çeşitli dönemler bastırıldı. Kesin hesaplaşma, devamlı ileriye bırakıldı. Ama her seferinde, daha büyük bir devrimci hareketle karşılaştı.

Milyonların ayaklandığı Gezi'ye, 31 Mayıs 2013'e bu şekilde gelindi. Ayaklanmayı yaratan durumlar, ortadan kaldırılmadığı için belli dönemlerde yeniden kendi varlığını gösterdi. Karşı hareket, krizin sonuçlarını erteledi fakat maddi koşullar bağrında daha büyük krizler ve bu krizlerin daha sarsıcı sonuçlarını taşıdı. Hareket bir noktadan, başka bir noktaya doğrudur. Emekçi kitlelerin sınıfsal hareketi, bulunduğu noktadan daha ileriye, yeni bir ayaklanmaya doğru ilerliyor. Devrimci emekçi hareketi bu noktada da durmayacak, oradan da daha ileriye doğru yol alacağı kesindir. Hareket belli hedeflere ulaşmadan durmaz.

Bu, sorunun özüdür. Sorunun özüne dokunmayan her bakış açısı, sorunun kendisini anlamamış ve açıklamamış olur. Devrimi güncel bir zorunluluk olarak gündeme getiren yaşamın nesnel akışı ve sınıf savaşının sonuçlarıdır. Bu sonuç, ekonomik, toplumsal yaşamın kendi hareketi içinde anlaşılabilir. Kapitalist toplum, kendi hareketi, kendi çelişkileri içinde kavranabilir. Sorun, tarihsel hareketin yönünü ve itici güçlerini doğru olarak belirlemektir. Nesnel toplumsal hareket ve uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişimi bunun çözümünü de toplumun önüne getirmiştir. İnsanlar, toplumsal çelişkilerin devrimci çözümünün zorunluluğunu günlük sosyal ilişkilerinde hissediyor ve bilince çıkarıyorlar. Toplumsal hayatın akışı ve devrimci sınıf kavgası, devrime yol açar; devrim toplumsal hayatı yeni bir temelde, yeniden düzenler. Toplumsal hayat, yeni bir temelde akışına devam eder.

Komünist proletarya, bu günkü toplumun sınıf çelişkileri ve karşıtlıklar içindeki gelişimini hareketinin ana yönü hakkında kitlelerin önünü açmak ve onlara yeni bir bakış kazandırmalıdır. Önü açık olan ve geleceği ana çizgileriyle kavrayan kitleler, daha iyi savaşır; çünkü bu savaşın geleceğinden eminler.

Tarih, karşıt güçlerin çatışmasıyla ilerler. Toplum gelişip, çelişkiler keskinleştikçe, karşıt güçlerin çatışması, iyice şiddetlenir ve nihai (sonal) sona doğru ilerler. Toplumdaki karşıt sosyal güçlerin çatışmasını hep aynı ağırlıkta olduğunu söylemek metafiziktir. Bu tarihsel kapışma asıl olarak toplumun iki temel gücü, iki ana sosyal sınıfı olan, proletarya ve burjuvazi arasındadır. Savaşan güçler arasındaki kuvvetler ilişkisi ve durumu ne olursa olsun, savaşın ilk sonucu ne olursa olsun, kesin sonucu eski güçlerin yenilgisi ve devrimci sınıfın zaferi olacaktır. Biz sadece bu çatışmadan söz ederek, bir düşünce ortaya koymuş olmuyoruz: bu çatışmanın yönü ve sonucu hakkında bir şeyler söylersek, bir düşünce ortaya koymuş oluruz.

Burjuvazi 20. yüzyıl boyunca devrimi önlemek için elinden gelen her şeyi yaptı, fakat sınıf savaşı proletaryanın iktidarıyla sonuçlandı. Gelişmenin yönü, halk demokrasisine, proletarya diktatörlüğüne ve sınıfların kaldırılmasına doğrudur.

Gerici güçler, her ne yaparlarsa yapsınlar, tarihsel gelişme alt biçimden, bir üst biçime doğrudur. Yalnızca burjuva partilerle girdikleri ilişkilerde, bilinci felç olanlar bu diyalektik ve tarihsel gelişmeye gözlerini kapayabilirler. Tarihte olduğu gibi, güncel sınıf mücadelesinde de devrimci proleter kitleler, devrimci komünist güçler, hareketin sürükleyici gücüdür. Devrimci sınıf, devrimci politik güçler, devrimi gerçekleştirme azmi ve kararlılığını gösteremez, militan bir

pratik sergilemezse, toplum iç kapışmalarla kendini tüketir. Devrimci dönüşüme uğramayan toplum çürür. Buradan şu net sonuç çıkar: İşçi sınıfı, harekete geçen, dönüşen kitlelere bir yön vermeli, tarihsel devrimci rolünü oynamalıdır.

Uzlaşmacı siyasetler ne derse desin, devrimci işçiler devrimci görevlerini yerine getirmelidir. Büyük bir cesaret ve tutarlılıkla iktidarı eline almalı ve halk demokrasisini gerçekleştirmelidir.

Sınıf savaşında, siyasi üstünlüğü ele geçirmek, kapitalist sınıfı yenmek, halk demokrasisini yerleştirmenin temel bir koşuludur. Siyasi iktidarı ele geçirmek, düşman üstünde siyasi bir üstünlük sağlamak demektir. Devrimci emekçi hareketi buraya, devrimci komünist partinin öncülüğünde ve sürükleyici bir güç olarak davranmasıyla varır. Hareketin yarı yolda kalmaması, zafere kadar tutarlı olarak savaşı devrimci işçi partisinin yönlendiriciliğinde hareket etmesidir.

Devrimci kitle hareketinin sonuna değin kararlıca ve tutarlıca ilerlemesi, içinde bulunduğumuz dönemin temel bir sorunudur.

Emekçi kitleler, burjuvaziye kesin olarak yenilgiye uğratmazsa, karşı tarafın daha büyük bir güç ve şiddetle harekete geçeceği asla unutulmamalı.

Tekelci burjuva sınıfın sürekli olarak çabalarımızı etkisizleştirmek için uğraşacağı çok açıktır. Düşmanın tüm gerici girişimlerini başarısızlığa uğratmanın en etkin yolu, mücadeleyi daha ileriye götürmektir. Taraflardan biri kesin bir üstünlük sağlayana kadar, bu böyle devam eder. Proletarya ve emekçi halk kitleleri iktidara geldiğinde, sınıf savaşı sürer, fakat yeni koşullarda ve yeni biçimlerde. Burada siyasi üstünlük emeğin devrimci iktidarınıdır. Hareket buraya varana dek daha uç noktalara doğru ilerler ve ilerlemek zorundadır.

İki sınıf, iki güç senelerdir savaş halindedir. İki güç arasındaki savaş, aşırı noktaya iç savaşa dönüştü. İç savaş, uzun iç savaş olarak sürüyor. Savaş, henüz iki taraftan birinin zaferiyle sonuçlanmadı. İki güç savaşa tutuşmuşsa, savaşın sonucunu yine bir güç belirler. İşçi sınıfı savaşı kazanmak için, kendi güçlerini ve diğer halk kitlelerinin güçlerini birleştirmelidir.

Bu birlikte hareketten daha etkin bir güç doğar. Toplumsal savaşın sonucunu birleşik devrimci güçler tayin eder. Devrimci işçiler bu düşüncesinde ve hedefinde yalnız değildir. Kalabalık kitleler, her geçen gün bu noktaya doğru ilerliyorlar. Savaşı proletaryanın ve savaşı emekçi kitlelerin güçlerini eylemde, sokakta, ayaklanmada birleştirmesi genel bir eğilim ve pratik yönelimdir.

Devrimci güçlerin hedefi, özgür temelde, özgür insanların oluşturduğu, yeni bir birlik, insanal bir birlik kurmaktır. Bu politik hedefi gerçek yapmak için, eski toplumsal birliği yıkmak savaşılan halk kitlelerinin güncel görevidir. Fakat bu denli radikal devrimci bir hedef ancak bu uğurda her gün ve sürekli savaşılan kitleler tarafından gerçekleştirilebilir. Yani her durumda, kararlı ve tutarlı bir savaş yürüten güçlerin eseri olabilir.

Büyük amaçlar, büyük çabaları, büyük mücadeleleri gerektirir. Bu yüzden biz buna büyük devrimci mücadele diyoruz. Daha küçük amaçları, hedefleyenlerse, zayıf bir mücadele içindeler. Büyük mücadele sürdürenler bunun sonuçlarını göz önünde tutarlar. Bu sonuçları karşılamaya her zaman hazır durumdadır.

Küçük hedefler için uğraşanlar, ciddi bir kapışmaya girmedikleri gibi, ciddi bir hazırlık da yapmazlar. Devrimci işçilerse, verilen mücadeleye düzeyiyle yetinmez, öncekileri aşan bir mücadele için en büyük çaba içine girerler. İki karşı güç arasındaki kesin hesaplaşma noktasında her defasında bunun sonucu ileriye ertelenmişse, kapışmaya yol açan her şey, ertelene ertelene birikmiş demektir. Bir yerde kesin kapışma daha ileriye ertelenemez bir durum oluşur.

Burada, nesnel ekonomik ve toplumsal yapı arka plana itilmemelidir. Tam da bu koşullar doğmuşsa, burada en küçük bir olay büyük olaylara, ayaklanmaya ve devrime kadar varabilir. Bunda, mücadelenin, sürekliliğinin etkisini unutmamak lazım. Bu nedenle, devrimci proleter güçler büyük kapışmalara her an hazır olmalıdır.

Daha büyük olaylara her an hazır olmak, sürece proleter devrimci müdahale için yeterli değildir. Olayları karşılamak için çok hızlı hareket etmek gerekiyor; çünkü olaylar, çok çabuk oluşuyor ve aynı çabuklukla değişiyor. Öyle ki, eski tempoyla gelişmelere yetişmek olanaksız hale geldi. Kitle eylemlerine yetişmek, yarına kalınca, çok geç oluyor.

Belirtmeye bile gerek yoktur ki, komünistler olayların peşinde sürüklenmezler, ona etkide bulunur ve bir yön verirler. Bunun için de zamanında müdahale etmek gerekiyor.

Mücadele Birliği
18 Eylül-2 Ekim 2019
Sayı: 83

SINIF KAVGASINI SAVAŞAN PROLETARYA KAZANACAKTIR

Savaşan proletarya ve proletaryanın savaşan partisi, mücadeleyi geliştirirken, yıllarca yaşanan ve sürmekte olan iç savaşı göz önünde tutar. Mücadeleye, sınıf mücadelesinin henüz bu düzeye gelmediği ülkelerdeki gibi bakmayacağı açık.

Sınıf mücadelesi, iç savaşa bürünmüşse, bu dönemde, sokak savaşları militan mücadele, devrimci ayaklanma, devrimci savaş, devrimci yöntemler ve güç araçları diğer dönemlere göre daha büyük bir önem kazanır. Politik hedefler, devrimci yöntem ve araçlara dayanmadan kazanılamaz.

Bilindiği gibi savaşlar şiddete dayanır. Bir savaş olan iç savaş da şiddete dayanılarak yürütülür. İç savaşın tanımı da bunu ortaya koyuyor; iç savaş, sınıf mücadelesinin, şiddetli mücadele dönemine girmesidir. Bu dönemde, mücadele en şiddetli çatışmalara sahne olur. Emekle sermaye arasındaki kapışma, gelişmesinin belirli bir noktada kaçınılmaz olarak iç savaşa dönüşür. Sınıfların böylesine şiddetli kapışmasını, işçi sınıfı ancak kendi güç örgütüyle, örgütlü devrimci zoruyla kazanabilir. İşçileri devrime hazırlamaktan söz edenler, hazırlıkları bu düzeye kadar çıkarmazsa, devrim ve devrime hazırlık hakkında boş laf etmiş olurlar.

Devrimci emekçiler, sınıf savaşının karşımıza çıkaracağı mücadelenin her biçimini karşılamaya hazır olmalıdır. Rastlantıların getireceği sonuçlara da hazırlıklı girmelidir. Rastlantıların eylemlerle, çatışmalarla ilişkisi olduğunu unutmamalıyız. Rastlantılar, zorunluluğun çerçevesinde oluşsa da eylemlerle olan ilişkisini daima göz önünde tutmalıyız. Haziran Halk Ayaklanmasının oluşmasında Gezi ağaçları bir rastlantıdır. Belki de başka bir olay da bir ayaklanmaya yol açabilirdi. 6-8 Ekim Ayaklanması Kobani nedeniyle patlak verdi.

Yarın başka olaylar, büyük bir ayaklanmanın fitilini tutuşturabilir. Nesnel toplumsal durum patlamanın tüm ögelerini kendi içinde taşıyorsa, şu ya da bu olay, büyük bir başkaldırıya yol açabilir.

Büyük sonuçlar doğuran bir olay nasıl başlarsa başlasın, olayın ayaklanmaya doğru hareket etmesi iç savaşın olduğu koşullarda, sert ve şiddetli çatışmalara yol açar. Devrimci kitleler bu durumlara her zaman hazır olmalıdır. Devrimci kitleler, devrimci tarzda hareket ederek yeni gelişmeleri karşılayabilir ve öncülük eder.

Sınıflar ilişkisini ve güçler dengesini doğru değerlendirmek, toplumsal savaşı kazanmayla doğrudan bağıntılıdır. Düşmanın gücünü küçümsemek, bizi karar almada yanılgıya düşürür, abartmaksa, kitleleri pasifize eder. Reformist ve oportünist hareketlerin yaptığı, egemen sınıfın gücünü olduğundan fazla göstermek, başkaldıran kitlelerin gerçek devrimci gücünüyse küçümsemektir.

Düşman bu hatalı yaklaşımlardan her zaman yararlanmıştı. Ulaşmacı, yasalıcı siyasetler, emekçi halk kitlelerini, kadınları, gençliği ayaklanmadan uzak tutacak politikalarda ısrar ederek, egemen sınıfın işine gelen şeyler yapıyor.

Gerçek durumu ortaya koymak, gelmekte olanı göstermek için işin içine dalmak gerekiyor. Komünistler verili durumdan hareket ederler, fakat bakışlarını ufuklarını olgularla sınırlamazlar. Gelişmenin daha ilerideki durumu hakkında da teorik değerlendirmeler yaparlar. Eylemleri kararlaştırırken, bunun yalnızca verili ana değil, gelecek anlara, zamanlara etkilerini de ifade ederler. Tarihte birçok devrimci eylem, kitlelerin ilerici, devrimci başkaldırısı kendi zamanını etkilediği gibi, gelecek zamanları da etkilemiştir.

20. yüzyıl devrimlerinin ve bu topraklarda elli yıldır süren devrimci eylemlerin tarihteki harekete geçirici, dönüştürücü rolü böyle bir etki yaratmıştır.

Türkiye ve Kürdistan'da, kitleleri sürekli eylem halinde tutan çelişkiler, çok derin ve keskin. Emekçi kitlelerin ancak daha ileri bir toplumda karşılanacak olan gereksinimleri insanları sürekli sokağa yöneltiyor. Bu, ancak toplumun devrimci dönüşümüyle sonuçlanacak büyük tarihsel bir kavga. Bu kavgada, ayaklanmada halk kitleleri hedefine ulaşmasa da, aynı büyük kapışma yeniden ve yeniden ortaya çıkar.

İki büyük savaş arasındaki zaman aralığı, önceki savaştan dersler, sonuçlar çıkarmak için soluklanma ve buradan çıkan sonuçlarla yeni çarpışmalara hazırlanma zamanıdır. Ayaklanma ve isyanlar arasında geçen zaman, devrimci işçiler ve diğer devrimci kitleler tarafından bu amaçla değerlendirilir. Bizde mücadele süreklidir.

Dolayısıyla, durumumuz mücadele yürürken, mücadele içinde ele alınır. Yürünen yolun deneyimlerinin sonuçları, yürünecek yola tüm canlılığı içinde uygulanır.

Proletarya ve diğer emekçi halk kitlelerin burjuva egemenliğine karşı devrimci savaşı, doğrudan eylemlerle, göğüs göğüse çarpışmalarla sınırlı değildir. Atılganlık, cesaret, yiğitlik, gözü peklik, heyecanlanma ve coşku bu savaşın özellikleridir. Devrimci savaş, bu özellikler olmadan düşünülemez. Devrimci sanat, edebiyat, estetik, müzik ve daha başka zihinsel çalışmalar, eski toplumu devirme kavgasında önemli bir rol oynar.

Kısaca, burjuvaziyi yenmek için girilen savaş çok yönlü ve bütünsel bir harekettir. Bunun böyle olması zorunludur. Çünkü, toplumu dönüştürmeyi hedefleyen devrim, küçük burjuva teorisyenlerinin söylediği gibi, toplumun bazı yönlerinin değişimiyle sınırlandırılmaz.

Devrim, toplumu tepeden tırnağa değiştirmeyi amaçlar. Devrimde örgütlenen yeni toplum, tarihsel olarak önceki topluma göre çok daha zengin bir toplumdur. Devrim bir atımlık bir hareket değildir. Zafer için bir dizi çarpışmadan geçmek gerekiyor. Çünkü bu devrim, önceki toplumlara göre daha derine giden bir toplumsal sistemi tasfiye edecek. Geçen yüzyılda ve günümüzde süren devrimler birçok çarpışmalardan geçerek zafere ulaşabildi. Reformistlerse, günün gerektirdiği devrimci görevlerden kaçmak, devrimci savaşın çarpışmalarına katılmamak daha doğrusu bu işten yan çizmek için, emekçilerin kurtuluşunun başka zamanların sorunu olduğunu ileri sürüyorlar. Onların, “bu sorun uzun vadeli olarak çözülür”, demelerinin altında uzlaşmacılık, edilgenlik yatıyor. Gerçek devrimci, her koşul ve durumda devrim için mücadele eder. Her proleter devrimci komünist yeni çarpışmalara her an hazır olmalıdır.

Devrimci kitleler, on yıllarca faşizme ve sermayeye karşı mücadelede bir dizi çarpışmadan geçti. Hedefine ulaşınca kadar daha bir dizi çarpışmadan geçme ısrar ve kararlılığı içindedir. Halklar, zorunluluğun gereğini yerine getirecek ve sonunda özgürlüğü kazanacaktır. Bir çok çarpışmadan geçmek, mücadeleciler kitlelere, kolay kolay elde edilemeyen büyük bir deneyim ve yetkin savaşçılık yeteneği kazandırdı. Bir dizi çarpışmadan geçerek edindikleri savaşçılıkla egemen olanın iktidarını yere çalacaklar.

Uzun iç savaş kitleleri devrimci eğitimden geçiren tam bir okul görevi gördü. Kitleler bugüne kadarki çarpışmalarda zafere giden yolun temel taşlarını döşedi. Bundan sonraki çarpışmalarda zaferi kazanacaklardır.

Emekçi halk kitleleri yıllardır yoğun ve açıktan açığa süren bu savaşı kendi lehine sonuçlandıracak kadar ileri bir düzeyi temsil ediyor. Tekelci sermaye ve faşist devlet yeni bir dünya için savaştan yığınlara baş eğdirmek için, günümüzde bilinen en ağır baskılara başvurdu, fakat sonuç alamadı. Zaman zaman, devrimci başkaldırımı bastırmak ve hareketi ezmek istedi ama başarısızlığa sürüklendi. Her ne yaptıysa, devrimci kararlılığı kıramadı.

Dolayısıyla, devrimimizin önünü keşmedi. Burjuvazi, kitleleri yönetemediği için, onlara karşı sürekli savaş halinde oldu. Tüm şiddetiyle yürütülen burjuva iç savaş, emekçilerin başkaldırısını engelleyemedi. Egemen sınıf, kitlelerin devrimci kararlılığının sonuçlarıyla bundan sonra devamlı olarak karşılaşacaktır. Ancak, kitlelerin eylemleri daha yıkıcı ve daha devrimci olacaktır.

Durum, kazanmak için ne kadar uygun olursa olsun, direnme çizgisinde hareket edilerek devrim gerçekleştirilemez.

Kazanmak için saldırgan, hücumcu, ayaklanmacı bir çizgide hareket etmek gerekiyor. Devrim için, devrimin zaferi için, bireylerin bireysel hareketi değil, kitlelerin gerçek devrimci hareketi gerekir.

Savaştan proletaryanın ve halkların, devrimci hareketi, proletaryanın savaştan partisinin önderliğinde hedefine ulaşır

Mücadele Birliği

2-16 Ekim 2019

Sayı: 84

DEVRİMCİ SÜREÇ DURDURULAMAZ BİR GÜÇLE İLERLİYOR

Sosyalizme geçişin politik biçimlerinin ne olduğu, yetmişli yıllarda yoğun olarak tartışıldı. Geçiş sorunu devrimci komünist güçler tarafından çözüme bağlandı ve bir programla ortaya kondu. Sosyalizme, Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı, Halk Demokrasisi yoluyla varılacak. Geçişin bir devrimle olacağı çok kesin ve net olarak belirtilmiştir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti'nin devrim programı işçi sınıfının, kurtuluşunu gerçekleştirecek bir içeriğe sahiptir.

Geçiş sorunu, teorik olarak ele alındı ve devrim programında en iyi ifadesini buldu. Hızla devrime doğru ilerlediğimiz günümüzde, bu sorun, pratik bir sorun olarak, pratik olarak yaşama uygulama, pratik olarak örgütlenme sorunu olarak önümüze gelmiştir. Süreç, devrimi formülasyon dünyasından, pratik olarak gerçekleşme dünyasına aktarma süreci olarak gelişiyor. Dönemin bize verdiği görev, devrim ve devrimde zaferdir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, emekçi kitlelerin en yaşamsal sorunlarının gerçek çözüm yollarını ortaya koyuyor. Sorunların, çelişkilerin devrimci çözümü olmadan, koca bir toplum, bir grup insanın, işçinin emeğine dayanarak varlığını sürdürecektir. Bu yüzden toplum düzensizliklerden, çalkantılardan, kaos ve gerilimlerden kurtulamaz. Devrim, sermayenin emek üzerindeki diktasına son vererek, bundan kaynaklanan tüm bu sorun ve sonuçları yok edecektir.

Sınıf ayrımını ve sınıf karşıtlıklarını geride bırakacak olan yeni bir toplum doğuşu karmaşık, sancılı ve uzun zamanı alır. Fakat, biz eylemlerimizle bu süreci yakına çekebiliriz. Devrimci kitleler, yeni ve daha etkin eylemlere başvururken, şu gerçeğin bilinciyle hareket etmelidir: Zafer, tek bir çarpışmayla gelmeyecektir.

Devrimde zafer, bir dizi çarpışmadan, bu çarpışmaların bütünlüğünden doğacaktır. Devrimci kitleler kendilerini yeni yeni çarpışmalara ve arka arkaya gelecek olanlara hazırlamalıdır. Gelecekte değil, bugünden. Son derece örgütlü davranan düşman, ancak ondan daha sağlam, etkin, ileri disiplinli bir örgütlenmeyle yenilgiye uğratabilir. İşçiler, bu mücadele de çok disiplinli davranarak ve yöntemli çalışarak kazanabilir. Disiplin ve yöntemli çalışma örgütlü hareket etmenin özellikleridir. Emekçiler savaşında üstün gelmek için, bireysel gücüne değil, örgütlü gücüne dayanmalıdır. Bu savaş, bir sınıfın diğerine karşı örgütlü savaşıdır. Sorunun konuluşu son derece açıktır, bunda anlaşılacak bir yön yoktur. İşçi sınıfının bu savaşı, siyasi devrimci bir örgütlenmeyle, devrimci komünist partiyle kazanacağı da aynı şekilde çok açıktır. Devrimci kitlelerin girdiği her çarpışma, çarpışmada dayandığı her eylem, sonuçları geleceği etkileyecek bir araçtır.

Mücadele araçları amaçla, gelecekle bağı içinde ele alınmazsa, kendi başına, rolleri anlaşılabilir. Bu bağlamda bazı eylemler, kendilerini, kendi dönemlerini aşan, etkisi daha ileriki zamanlarda da görülen sonuçlar yaratırlar. Birçok siyasi grup, devrimci eylemleri, isyan ve ayaklanmaların sonuçlarını sadece kendi dönemine etkisi ölçüsü düzeyinde değerlendiriyor. Halbuki, kitlelerin büyük devrimci hareketleri, eylemleri yeni bir geleceğin kapısını açtığı için, gelecekle bağı, etkisi açısından değerlendirilmelidir.

Proletarya ve bütün devrimci kitleler, büyük devrimci eylemlerinin sonuçlarının, dünyayı değiştirmedeki etkisini kavramalıdır. İleri işçiler biliyorlar ki sınıflar savaşı ekonomik çıkar çatışmalarından beslenir, fakat ideolojik ve politik alanda sürer. Proleter kitleler bu savaşta bilimsel ve devrimci dünya görüşüne ve teoriye dayanır. Devrimci teori, bugünü yansıtır, bugünün değişimini (dünyayı değiştirme) hedefler. Ama etkisi bugünle sınırlı değil, geleceği de etkiler. Ortaya konan görüş çağı en ileri yönleriyle yansıtıyorsa, kendi çağından hareketle, gelecek çağların kaçınılmazlığını açıklıyorsa, bu görüşün gelecek çağlarda da dikkate alınacağı kesin. Biz önceki çağların en büyük, en ileri filozoflarının, sanatçıların ve edebiyatçılarının düşüncelerini irdeliyoruz. Bugüne kadar ki materyalist düşünürlerin görüşlerini emekçi kitlelere taşıyoruz. Devrimci kitleler, en ileri, en zengin teori, bilgi, anlayışla donanmış olarak tarihsel olarak tayin edici kavgaya giriyorlar. Kavgaya teorik/sanatsal birikim yönünden donanımlı girmek, etkisini ileride de gösterecektir.

Tarihsel birikimleri ve güncel mücadeleyi, proletaryanın sınıf kavgası çıkarına doğru olarak değerlendirmek için, işçi sınıfının kur-

tuluşu amacı ve devrimci bakış açısı olmalıdır. Amacı gerçekleştirmeyi başka zamanlara bırakmamışsan, başvurduğun bütün araçları, çalışmaları, diğer politik etkinlikleri amaca bağlarsın. Reformistler de, bundan söz ederler, fakat onlarda, amaç ve devrim başka zamanların sorunu olduğu için, bu bağlama lafı havada kalıyor boş bir söze dönüşüyor. Amaç, yıkacağımız şeyin yerine neyi koyacağımızın bilincinde olduğumuzu gösterir. Yıkacağımız şeyin yerine (tekelci sermayenin egemenliğinin yerine) neyi koyacağımızı, (emeğin devrimci iktidarını) net olarak koyamazsak başarılı bir devrim olanaksızdır. Kitle içinde parti çalışmasının, bütün güncel politik mücadelelerin etkili olması, ne için mücadele ettiğimizin açık olarak ortaya konmasıyla doğrudan bağıntılıdır.

Devrimin aktüel olduğu bir süreçte, sorunun bu netlikte konuşulması yaşamsaldır.

Emekçiler içinde çalışan komünist işçiler, bu konuda kesin bir bilinç açıklığı içinde olmalıdır. Reformist parti ve örgütler, burjuvaziyle açık kapışmaktan uzak durdukları için, işçileri, emekçileri bu kapışmanın dışında tutmak için, şu açıklamaya başvuruyorlar: Burjuvaziyle hesaplaşmak için, hesaplaşacak bir güce ulaşmak lazım. Onların örgüt anlayışı devrimci mücadeleden kopuktur. Devrimci mücadele yeteneği olmayan, proletaryanın savaştan partisi konumunda olmayan bir örgütün burjuvaziyle hesaplaşma yeteneği hiçbir zaman olmaz.

Onların anladığı türden nicel olarak güçlü partiler, birçok kapitalist ülkeler var. Onlar, ne politik anlayış olarak, ne örgüt ve mücadele anlayışı olarak, burjuva sınıfla hesaplaşacak durumda değil.

Proletaryanın iktidar mücadelesinde en güçlü silahı kendi partisidir, yani devrimci sınıf partisidir. Proletaryanın savaştan gücüdür, proleter iç savaş örgütüdür. Devrimci mücadele yeteneği kazanmış olan militan partidir. Yalnızca böyle bir parti, burjuvaziyle kesin hesaplaşmaya girer ve emekçi sınıfı kurtuluşa götürür. Politik örgütün güçlü bir yapıya sahip olması, yani devrimin öznesinin nitel olarak, nicel olarak devrime hazır bir konumda olması kendi başına devrimin zaferini getirmez. Devrimin olması için, bütün koşulların bir araya gelmesi yeterli değildir. Devrimci sınıfın, devrimi gerçekleştirme anlayışını pratikte sergilemesi gerekiyor. Eğer politik bir cesaret yoksa, devrimin toplumsal güçleri, edilegendir. Komünistler ve diğer devrimciler, kitleleri bu yönde teşvik etmeli, yüreklendirmeli. Reformist çevrelerin her zaman ileri sürdüğü, devrim için gerekli olan öznenin henüz oluşmadığı, olmadığıdır. Gezi Haziran halk ayaklanması, 6-8 Ekim ayaklanması pratikte gösterdi ki, devrim için eksik olan özne-

nin yokluğu değil, küçük burjuva hareketlerin politik cesaret yokluğudur. Halbuki hareket çeşitli yetersizliklerini eksikliklerini vb. politik cesaretiyle giderebilir. Bu savaşlarda çok sık görüldüğü gibi, isyan ve ayaklanmalarda da görülen bir durumdur. Proletaryanın sınıf mücadelesi tarihi ve sosyalizm tarihi bunun örnekleriyle doludur.

Devrimci kararlılık, cesaret, eylemsel yaratıcılık ve atılganlık sonuç alabilir. Dünya proletaryanın, kadınların ve gençliğin kapitalizme karşı başkaldırısı ve küresel savaşı, devrimci kavgamıza yeni bir ivme katıyor. Kapitalizm tarihsel olarak, kendi yıkılışını hazırladı.

Burjuvazi bizim için çalışıyor. Kapitalizmin yıkılışı, sıçramalı çöküş biçiminde ilerliyor. Halk kitleleri için apaçık görünen kapitalizmin çöküşü, burjuvazinin kendisine de böyle görünüyor. Bu süreci yavaşlatmak için attığı her adım, tersi sonuç vererek, çöküşünü biraz daha hızlandırıyor.

İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin burjuvaziye karşı devrimci kavgası, devrimci pratiği süreklileşti. Nesnel hareket tarafından desteklenen süreç, devrimci süreç olarak gelişti. Kitlelerin bilinci, en sağlam temelde, sınıf mücadelesinde, devrimci savaşta biçimlendi. Bu, devrimci süreci devrime dönüştürmek bilincidir.

Kitlelerin cesur eylemleriyle ilerleyen sürecin, devrimin doruklarına varması engellenemez.

Mücadele Birliği
16-30 Ekim 2019
Sayı: 85

GERÇEKLER VE DEVRİM

Bilimsel sosyalizm, bilimsel gelişme ve bilgi alanındaki her yeni gelişmeyi düzenli olarak takip eder; bilgi ve bilimdeki gelişmelerin temeline dayanır.

Sosyalizm, fikirlerimizin temelini oluşturan nesnel toplumsal gelişmelerin, sosyal sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmaların beynimizde düşünce biçimini almasıdır. Bu fikirler, kapitalist toplumun gerçek ilişkilerini güçlü ve keskin bir eleştiriyle açığa çıkarır. Sosyalizm, gerçeği derinlikli olarak yansıtmak, bu gerçekleri eleştirel biçimde gözlerin önüne sermekle kalmaz; gerçeklik üzerinde etkiye de bulunur. Düşüncenin etkin yönü genellikle göz ardı ediliyor.

Sosyalizm etkin ve dönüştürücü bir güçtür. Görüşleri, nesnel toplumsal hareketi, sınıfların karşılıklı ilişkisini, sınıf mücadelesinin aldığı iç savaş boyutunu yansıtan, toplumu bütün yönleriyle kavramış biri, olayların nasıl devrime aktığını kabul eder. Olaylar yalnızca, dipten gelen bir dalga, bir yeraltı nehri durumunda değil, toplumun yüzeyinde her gün görülüyor. Sadece görünenle yetinenler bile toplumun yüzeyinde görülen olaylara bakarak, bir devrimin nasıl bir gelişim gösterdiğini ortaya koyabilir.

Sınıf savaşı, iç savaş üstü örtük değil, açıktan açığa gerçekleşiyor ve toplumun tüm yüzeyini kaplıyor. Toplumun yüzeyinde oluşan olayları bir devrimin gelişimini gösterdiğini anlama yeteneğinde olmayanlar 31 Mayıs 2013 Ayaklanmasının gelmekte olduğunu anlayamadılar. Aynı insanlar, yakın tarihteki Latin Amerika ve Kuzey Afrika'daki devrimlerin oluşumunu hiçbir zaman anlayamadılar. Oysa Leninist Parti daha önceden, dünyada devrimci durumdan ve dünya devriminin ilerlemesinden söz ediyordu. Basit bakış sahiplerine inanacak olursak, emekçi kitleler, halen burjuva güçleri aşmış değil. Birçok ayaklanma ve devrim örneklerine karşın, halen bu geri lafları edebiliyorlar. Devrimci kitlelerse, gerileri, kendi gerilikleriyle baş başa bırakarak, devrim kavgasını daha ileriye götürüyor.

Güncel burjuva toplumu çözümlerimiz, bilgilerimiz, gerçek durumun gerçek değerlendirmesini yansıtmıyorlarsa, toplumu değiştirme mücadelemiz sonuçsuz kalır. Devrimci sınıf partisinin devrimci programının hayata geçirilmesinin olanaklarının arttığı bir süreçte, gerçek bilgilerden hareket etmek daha büyük bir önem kazanıyor.

Büyük devrimler çağındayız. Proletaryanın toplumsal devrimi tarihin en büyük devrimidir. Bu devrim, sınıfları, insanın insan üzerindeki sömürsünün her biçimini ortadan kaldıran, tarihin en köklü toplumsal dönüşümlerini başlatan tek devrimdir. Kısacası bu dönem tarihin en devrimci dönemidir. Türkiye ve Kürdistan'da on yıllardır yoğun devrimci bir dönem yaşanıyor. İlerici, devrimci ayaklanmalar gerçekleşiyor. Sınıflar, daha büyük bir kavgaya hazırlanıyor. Devrimci komünist parti, tarihin en büyük devrimci olaylarını düşüncesinde ve bütünlüklü olarak, mücadelesinde yansıtıyor, küçük-burjuva sosyalistleri, bunu yansıtmaktan uzaktır. Devrimci komünist parti, çağın ve güncel sınıf kavgasının gerektirdiği görevleri yerine getirmek için mücadele verirken, diğerleri çağın devrimci hareketinin ve güncel devrimci kavganın çok gerisindedir.

Reformist hareketlerin söylediklerine inanacak olursak, kendileri de gerçeklerden hareket ediyor. Fakat sorun yalnızca gerçeklerden hareket etmek, gerçeklerden söz etmek değil, nesnel gerçekleri gerçek biçimde yansıtmaktır. Onların tüm yaptığı, gerçekleri çarpıtmak ve kendi öznel durumuna göre yorumlamaktır. Sorun yalnızca sınıf mücadelesinden söz etmek değil, bu savaşımın devrimci sınıf savaşı biçimini aldığı, güncel olarak devrimi, devrim yoluyla iktidar olmayı hedeflediğini ortaya koymaktır.

Bu topraklarda sınıf savaşımı uzun süredir devrimci bir keskinlik kazanmıştır.

Toplumsal çelişkiler çok keskin; sosyal reformistlerin tüm çabası ise, bu gerçekleri yumuşatarak yorumlamaktır. Ama mesele sadece söylemek de değildir; onu yapabilmektir. Yani toplumu devrimle değiştirmektir. Gerçekler, tüm gerçekliğiyle ifade edilmeli. Tarih, bu topraklarda, elli yıl boyunca, çok ağır saldırılar altında, yakın çağın en etkileyici devrimci mücadelesinden birine daha tanık oldu. Etkileyicidir; çünkü yarım yüzyıla sayısız devrimci kavga sığdırmıştır. Kitlelerin sınırsız özverisi, eylemsel ve örgütlü yaratıcılığı ve kahramanca girişimleri bu süreçte ortaya çıktı. Kitleler devrime ilerlerken, arkada parlak bir dönem bıraktı. Yaratılan değerler, gelecekte de etkisini sürdürecektir. Verilen mücadelenin, gidişatta, geleceğin biçimlenmesinde, komünist işçilerin, devrimci önderliğin karakter sağlamlığının etkisi var fakat, ivmelendirici ve biçimlendirici bu etki, sınıf savaşımının en kritik anlarında çok daha belirginleşir. Hareketin en kritik anında küçük burjuva grupların karakter zayıflığı kaypaklığı hareketi başarısızlığa sürüklerken, sağlam karakterli önderlik, hareketi tutarlıca sonuna kadar götürür, başarıya ulaştırır. Hareketin geleceğine bu yaşamsal etkisinden ötürü sınıf bi-

linçli işçiler; hangi politik saflarda yer alacağına tüm bunları düşünerek karar vermelidir.

Halk kitlelerini ayaklanma gibi ciddi savaşa hazırlarken, komünist partinin devrimci coşkunu, devrimci ajitasyonu, devrimci ateşliliğinin tartışmasız bir etkisi var. Reformist hareketlerse, bu süreçte son derece coşkusuz, heyecansız vb. bir tavır sergiliyor. Etkisiz tavırla, harekete itiş verilmez. Komünist proletaryanın devrimci süreçteki tutumu, daha fazla devrimci ajitasyon, daha fazla devrimci coşku ve daha fazla devrimci ateşliliklidir.

Basit düşünmeyi aşamayanlar, tarih ve toplum üzerine hiçbir önayıcı parlak görüş ortaya koyamazlar. Bunlar, kendilerine sosyalist diyorlar, fakat uzak tarih ve güncel tarih hakkında parlak görüşler koyan birçok burjuva tarihçiden ve sosyologdan çok daha gerilerde duruyorlar.

Emekçi halk kitleleri, kadınlar, yoksul köylüler, gençler, kapitalist sistemin kendilerine uygun gördüğü yaşam biçiminden hoşnutsuz. Hoşnutsuzluk gün gün büyüyor. Hoşnutsuzluk devrimci kin ve öfke boyutlarında. Bunlar zaman içinde yok olup gitmiyor. Her biri, toplumsal sistemin temellerine döşenmiş birer mayındır. Bunu görmek, emekçi kitlelerdeki kin ve öfkenin sınıfsal doğasını anlamaktır. Mayına dönüşen kin, nefret ve öfke, burjuva egemenliğin devrimci tarzda yıkılmasını getiriyor. Ve kesintisiz büyüyen devrimci kitle eylemlerini besleyen bir kaynaktır. Şu ya da bu olayla bir ayaklanmaya dönüşebilir. Sosyal sınıfların keskin ve uç çizgide ilerleyen hareketini saptayamayan bir görüş gerçeğin uzağına düşmüş demektir.

Ayaklanma için toplumsal mayınlar, özel mülkiyete dayalı mevcut toplumsal düzenin temellerinde, bu toplumsal yapıyı havaya uçuracak kadar yeterince var. Ayaklanmanın zaferi için ise, büyük tehlikeler içinde ilerlemeyi göze almak gerekiyor.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci kavga tam anlamıyla büyük tehlikeler içinde gelişti. Tehlike içinde elde edilen zafer, gerçek anlamda devrimci değeri yüksek bir zafer olacaktır. Bu şekilde kazanılan bir zaferin, bölge ve dünya halkları üzerindeki devrimci etkisi derin ve kalıcı olur. Öte yandan, eşitsiz koşullarla, eşitsiz olanaklarla kazanılan bir zaferin, evet böyle bir zaferin de devrimci değeri yüksek olur. Burjuvazi ve burjuva devletle yıllardır yaptığımız bu savaşı, büyük yokluk ve yoksunluklar içinde kalarak sürdürdük. Çok ağır bedeller verdik. Az görülür bir militan mücadele yürütüldü. Bu şartlarda elde edilen bir zaferin insanlar üstündeki devrimci etkisi dönüştürücü olur. Reformist ve oportünist bir anlayış, devrimimizin bu

yönü üzerinde hiç durmamıştır ve duramaz çünkü, tehlikeleri göze almayacak kadar burjuva topluma bağlanmıştır.

Devrimci bir ayaklanmayla hedeflenen, proletaryanın önderliğinde, halk için, halk tarafından iktidardır. Bu devrim, köklü devrimdir. Siyasi iktidarla sınırlı olmayan, kısmi olmayan, toplumun yapısını değiştirmeyi amaçlayan bir devrimdir.

Toplumun yeniden yapılandırılması, iktidarın halkın eline geçmesiyle başlar ve sosyalizmin ileri aşamalarına dek devam eder. Emekçi kitleleri harekete geçiren ayaklandıran en büyük tehlikeleri göze almasını sağlayan, yeni bir dünya kurma hedefidir. Kavga sürüyor hedefe varılacaktır. Hareket durmadan hedefe doğru ilerliyor. Her yerde tekelci burjuva egemenliğine karşı bir toplumsal başkaldırı var. Bu, genel bir başkaldırıdır. Sistemin krizi mücadelenin yükselmesiyle birlikte daha da derinleşiyor ve yıkıcı hale geliyor. Olan şey yalnızca burjuvazinin yönetememesi, gerçekte egemen olamaması değil. Çağdaş ölçütlere göre, kitlelerin gereksinimlerini karşılayamamasıdır.

Bütün devrimlerin temelinde yatan gerçek budur. Küçük burjuva sosyalistleri, bu noktaya gelmemek için özel bir çaba harcıyorlar. Her gün bu toplumun,

insanların gereksinimlerini karşılayamadığını anlatıp duruyorlar, fakat bunun devrimi zorunlu ve kaçınılmaz yaptığını belirtmiyorlar. Kısacası, onların görüşleri ekonomik ve toplumsal gerçekleri ifade etmekten çok uzak.

Toplumsal sistemin iç çelişkileri ve yapısal krizi, sonuçlarını toplumsal yaşamın her alanında yansıtıyor. Gitgide yaygınlaşan çevre iklim ayaklanmaları bunun göstergelerinden biridir. Çevre ayaklanmaları gerçekleştiği her yerde köylüleri kapsıyor, fakat eylem toplumun daha geniş kesimlerini harekete geçiriyor.

Çevre ayaklanmaları kent ve kır emekçilerini, geniş bir nüfusu birleştiriyor, ortak mücadelesini sağlıyor. Özetle, çevre krizi hemen halk ayaklanmalarına dönüşüyor ya da halk ayaklanmaları her yerde toplumsal gerekçelere bürünüyor. Tüm bu eylem çeşitliliği ve zenginliği, devrimi oluşturuyor.

Mücadele Birliği
30 Ekim-13 Kasım 2019
Sayı: 86

DEVİRİMİN KARŞI KONULMAZ İLERLEYİŞİ

Dünyada doğan devrimci durum, birçok ülkede halk ayaklanmalarına, devrimlere dönüşüyor. Dünya devrimi, karşı konulmaz bir güçle ilerliyor. Bu topraklar da aynı sürecin içinde. Bu gelişme karşısında devrimlerden ne öğrendiğimizi ve ona ne öğreteceğimizi ortaya koymamız gerekiyor.

Bütün derelerin, nehirde toplanması gibi, tüm olaylar devrime akıyor. Devrimden önce devrim için ne öğrenmişsek bilgi, teori, devrimci eğitim, mücadele ve örgütlenme yeteneği, deneyim, pratik yaratıcılık, hepsini devrime uygulayacağımız yeni bir durum doğmuştur. Teoriyi pratiğe geçirme yeteneği kendini burada gösterir. Deneyim, bilgi, teoriyle donanan bir parti, kaçınması gereken hatalardan kaçınır, dolayısıyla mücadelesinde başarılı olur. Teori, örgüt ve mücadeleyle uygulama alanına sokulur. Bunların bütünlüğü, devrimi örgütleme yeteneği demektir. Devrimi örgütleme yeteneği uzun mücadelelerden geçilerek kazanıldı. Daha geniş olarak da Haziran Halk Ayaklanması'nda pratik sınamadan geçti. Güçlü yönler ortaya çıktığı gibi yetersizlikleri, zayıf tarafları da açığa çıktı. Bunlardan yola çıkarak mücadelenin yeni çarpışmalarına daha iyi hazırlanmalı.

Büyük bir devrimci birikime sahip olanlar mücadelede daha ileri gitmelidir. Devrimin başarılması için, daha önceki süreçlerde edinen birikimler, devrim için bir dayanaktır, fakat devrim için daha ileri gitmek daha fazlasını yapmak gerekiyor. Yeni mücadeleye atılanların kendi pratiği gerekiyor. Bu süreçte devrime yeni değerler kazandırmalıyız. Büyük Ekim Devrimi ve bugüne kadar gerçekleşen tüm devrimler, devrimlere bir şeyler kattılar ve öğrettiler. Bütün bunların sonucunda, toplumsal devrim deneyimleri ve teorik yönden çok zenginleşmiştir.

Bundan sonra her devrim, zengin deneyimlerle başlar ve yeni deneyimler yüklü olarak ilerler. Sınıf mücadelesinin, devrimlerin de-

neyimlerinin gerekli değişikliklerle birlikte her ülkenin somutuna uygulanması gerektiğini söylemeye bile gerek yoktur. Dünyanın, ülkelerin değişen ekonomik, toplumsal ve siyasal koşulları her zaman göz önünde tutulmalıdır. Toplumsal yaşamın canlı gelişen ve değişen yapısı göz önünde tutulmadan, somut durumun bilimsel analizi yapılamaz. Bu yöntem komünist partisinin dayandığı Marksist bir yöntemdir ve gereklidir. Proletaryanın çıkarlarının değişen koşullarda savunmak için gereklidir.

Tarihsel gelişme, ülkelerde, karşımıza özgün durumlar çıkarabilir. Özgün tarihsel durum önümüze yeni değerlendirmeler, görevler çıkarabilir. Bizim, tüm bunlara hazır olmamız gerekiyor. Olayların çok hızlı geliştiği günümüzde ve bu süreçte her an yeni durumlarla karşılaşabiliriz ve yeni durumların getirdiği mücadelelere her an hazır olmalıyız.

Bizdeki durum, bütün kapitalist ülkelerde yaşanıyor. Emperyalist-kapitalist sistem, devrimci durum/devrimci kriz, devrimci süreç olarak ifade ettiğimiz bir dönemden geçiyor. Bununla bağıntılı olarak tarihin en devrimci döneminde ve devrimci dönüşümler çağında olduğumuzu söylüyoruz. Bu belirlemeyi çok titrek olarak yapmak isteyenler var, fakat çağın tanımlaması tüm içeriğiyle Leninist Parti tarafından uzun zamandır yapılıyor. Çeşitli unsurlar ve çevreler, bu lafları etseler de onların görüşleri bütünsel olarak devrimci değildir.

Yeni bir toplumsal devrimler çağının ilerlemesi karşısında, burjuvazi diğer şeylerin yanında, geçmişten kalma gerici olan ne varsa tümüne başvurmaktan geri kalmıyor. Burjuva gericilik, kapitalist gericilik, emperyalist gericilik, dini gericiliği de içerir. Gerici olan hiçbir girişim, devrimci olanın ilerlemesini durduramaz. Tam tersine, kitlelerin devrimci kavgasını iyice hızlandırır.

Toplumsal devrimlerin birçok yerde patlaması karşısında burjuvazi kadar küçük burjuvazi de gerici alanı bir tutunma noktası haline getiriyor. Türkiye’de bazı burjuva çevreler, bizim proletaryanın toplumsal devrimleri için kullandığımız tarihin en büyük devrimi -ki öyledir, çünkü tarihte ilk defa sınıfları ortadan kaldıran ve insanlığın insani tarihini başlatan bir devrimdir- tanımlamasını tam karşısına, burjuva girişimlere uyguluyorlar.

Cumhuriyet Gazetesi, 1923 için “en büyük devrim” başlığını kullandı. Küçük burjuva sosyalistleri de 1923’ü öven yazılar yazdılar. Böylece emekçilerin devrim, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi karşısında nasıl da gerici bir konuma düştüklerini ortaya koydular. Bu, yüzünü geçmişe sırtını geleceğe dönmektir. 1923’te kurulan egemenlik, gerici burjuva diktatörlüğüdür.

Açıklaması cumhuriyet sınıfsal olarak, ideolojik ve toplumsal içerik olarak burjuvadır.

Sınıf bilinçli işçiler ve sınıf bilinçli parti, içeriğiyle biçimiyle burjuva egemenliğini devirmek için mücadele veriyor. Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfı, tarihsel devrimci rolünü tam anlamıyla oynayamadı, fakat oynayacaktır. Bu yönde büyük bir deneyim ve güç biriktirdi. Devrimci sınıfın yanında kapitalizmin ezdiği tüm kitleler, gelişen devrimde önemli bir devrimci rol oynayacaklardır. Bugüne kadar, halk kitlelerinin gerçek devrimci gücü ancak sınırlı olarak açığa çıktı. Daha derinden daha geniş ve daha etkin olarak bu süreçte harekete geçecektir. İşte o zaman bu büyük tarihsel olay bu topraklarda da gerçekleşecektir.

Küçük burjuva sosyalist hareketler, gerek bu topraklarda, gerekse diğer kapitalist ülkelerde nasıl büyük bir öfke ve güç birikimi oluştuğunu hep küçümsediler. Leninist Parti'nin bu yöndeki belirlemeleri karşısında dudak büktüler. Gelişmeler bu yönde ortaya çıkınca, söylenenleri kopya etmeye başladılar. Bunu içtenlikli olarak söylemiyorlar. Yani devrimci bir güç birikiminden bahsederken, tamamen kendilerini devrimci göstermek için yapıyorlar.

Dünyadaki son ayaklanma ve devrimler, toplumda büyük bir öfke, hoşnutsuzluk, kızgınlık ve güç biriktiğini açığa çıkarttı. Lübnanlı analistler, oradaki ayaklanmayı-devrimi değerlendirirken bu kavramları, öfke ve güç birikimi kavramlarını kullanıyorlar. Verili duruma dayanarak söyleyebiliriz ki, devrimci patlamaların daha fazlası, daha yıkıcı ve devrimci olan ise önümüzde.

Bu toprakları, dünyanın en ileri devrimci ülkelerinin arasında sokan, yalnızca nesnel toplumsal koşullar değildir. Böyle bir bakış açısından hareket edilirse, devrimin koşulları, nesnel koşullarla özdeşleştirilir. Halbuki, devrimin yalnızca nesnel koşulları değil, öznel koşulları da oluşmuştur. Bugünkü ileri devrimci koşulların oluşmasında, yarım yüzyıl yüklü-yoğun geçen devrimci mücadelenin tartışmasız yeri var. Devrimci mücadele, pratik eylemlerin yanında, bilimsel sosyalizmin ideolojik mücadelesi, devrimci, toplumcu gerçekçi sanat mücadelesi, devrimci politik mücadele gibi, mücadelenin birçok alanını kapsar. Devrim, bugüne kadar verilen mücadelenin daha ileriye götürülmesiyle gerçekleştirilir. Devrimin, toplumun gündemine geldiğini her olaydan çıkarabiliriz. Tekil gibi görülen bir olayı diğer olaylarla ve devrimle bağı var. Devrimin henüz toplumun gündemine gelmedi diyenlerin en büyük yanlıgılarından biri, olayların birbirleriyle olan bağlarını görememeleridir. Onlara bakılırsa, her olay, diğerinde bağımsızdır. Bu bakış açısı, sıradandır, derinlikli bir

kavrayıştan yoksundur. Olaylar arasında nesnel bir bağ var. Aynı zamanda aralarında ideolojik ve politik yönde bir etkileşim var. Aynı tarihsel dönemde gerçekleşen olaylar arasında nesnel bir bağ olmadan aynı toplumsal zeminden kaynaklanmadan, en küçük bir olay bile nasıl anında başka olayları ateşler ve büyük bir olay haline gelir, bir ayaklanmaya bazen da bir devrime dönüşür. Basit bakış, bu gerçekleri açıklayamaz.

Olayların birbirleriyle ilişkisi, bağı ülkeyle sınırlı değil, dünyadaki olaylarla ve gelişmelerle de karşılıklı bağ ve etkileşim içinde. Kapitalist meta ekonomisinin karşılıklı bağımlı oluşu, o ülkenin kapitalist dünya pazarında yer alması, özsel olarak uluslararası sahnede ilişkilerin dünya genelindeki maddi temelini ve nesnel zeminini oluşturuyor. Bu durum açıklanmadan, bir ülkedeki olayın anında dünya çapında olaylara yol açması açıklanamaz. Dünyadaki olayların, aynı maddi temele bağlı olarak birbirleriyle bağı var ve birbirleri üzerinde etkide bulunurlar. Küresel iç savaş küresel başkaldırı, dünya devrimi bu çerçevede kavranıp, açıklanabilir.

Dünyada, devrim kasırgası eskiye ait ne varsa önüne katarak ilerlerken, reformistlerin olduğu yerde ise ılık rüzgarlar esiyor. Reformistler hangi sefil konumdaysa, olaylara oradan bakıyorlar. Olaylarsa, karşı konulmaz bir güçle devrime ilerliyor.

Burjuva toplum, kaybetmiş bir toplumdur. Eski toplumun kaybetmesiyle, kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar kaybetmiş sayılmazlar; fakat kazanacakları büyük bir dünya var!

Mücadele Birliği
13-27 Kasım 2019
Sayı: 87

KÜÇÜK OLAYLAR KOCA BİR DÜNYAYI DEĞİŞTİRİR

Yeni bir toplumsal devrimler çağı, günlerdir süren ayaklanmalarla- devrimlerle büyük bir hızla ilerliyor. Yeni tarihsel dönem en belirgin, en temel ve en önemli yönleriyle açıklanmalıdır. Karşıtların kapışması keskin bir biçim almıştır. O halde, mücadele keskin çizgileriyle verilmelidir.

İçinde olduğumuz dönemi en ileri çizgileriyle belirtmek gerekirse, küçük olaylar, koca bir dünyayı değiştirir deriz. Nasıl olur da uzun yıllara dayanan, zahmetli ve sabırlı örgütlü mücadelenin yerine, küçük olaylar, koca bir dünyayı değiştirir. Anında belirtmek gerekiyor ki, yeni bir durumun doğmasından ileri geliyor. Bu, ortamın devrimci karakterinden, devrimci krizden ileri geliyor. Bu, eski toplumsal sistemin iyice güçten düşmesinden, çöküşte olmasından ileri geliyor. Bu koşullarda ve durumda küçük bir dürtü, küçük bir olay, büyük olayları başlatabilir. Önceden, hangi toplumsal gerekenin bir genel isyanı, genel ayaklanmayı, bir devrimi başlatan rol oynayacağını bilemeyiz fakat, toplumsal durumun buna her an yol açacağını biliyoruz. Burada önemli olan, küçük olaylarda da, büyük olaylarda da, olaylara yön verecek bir konumda olmamızdır.

Kıtaları sarsan güncel devrimlerden sonra bile, tarihi gelişmeleri edilgen evrim olarak anlayanlar görüşlerini koruyorlar. Oysa devrimler, tarihin sıçramalarla ilerlediğini bir kez daha gösterdi. Tarihin patlamalarla, sıçramalarla, devrimlerle ilerlediği tartışma götürmez bir gerçektir. Toplumsal gelişmeye yaklaşımı sığ, basit, üstünkörü olanlar, bu topraklarda ve dünyada, devrimin nesnel ve öznel hareketinin bir araya geldiğini anlamış değiller. Halbuki yeri göğü birbirine katan ayaklanmalar-devrimler, bu koşulların bir araya gelmesinden doğuyor.

Uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler, yıllardır üzerinde durduğumuz, kapitalizmin çöküş içinde olduğunu kabul etmeye hiç yanaşmadılar. Bugün çok yüzeysel olarak kabul etmeye başladılar. Ama,

onlar bir çok konuda olduğu gibi, bu konuda bilinçsiz davranıyorlar. Kapitalizmin çöküntü içinde olduğunu kabul eder görünseler de bunu, kapitalist toplumun büyük bir kriz, devrimci bir kriz içinde olduğu tespitine kadar vardırıramıyorlar. Bilinçsiz olarak değil, bilinçli olarak bu ilişki kavranmalıdır: Kapitalist toplumsal sistemin çöküşüyle devrimci krizin ve devrimlerin bağı vardır. Devrimin strateji ve sloganları, yani iktidarı ele geçirme hedefini emekçilerin önüne koyan sloganlar, propaganda sloganı olmaktan çıkıp, eylem sloganı haline gelir. Bu sırada, iktidarın alınması devrimin kilit sorunu durumundadır. Günlük mücadele, bu büyük hedefe bağlanır. Tam da bu sırada, iktidar dışında her şey, hiçbir şeydir. Burada taktiğin görevi, stratejik hedefin zaferine etkin olarak hizmet etmek olmalıdır. Devrimci ayaklanmanın olduğu her yerde, sloganların, taktiğin rolü stratejik zaferin kazanılmasıdır. Devrimin güncel olduğu her ülkede, iktidarın emekçi halkın eline geçmesi, mücadelenin ivedi, temel, en önemli ve öne geçen görevi durumundadır.

Stratejik slogan da bu hedefe bağıntılı bir anlam kazanır. Stratejik zaferin elde edilmesi görevini pratik bir görev olarak belirlemişsek, hareket tarzı da buna göre değişir ve değişmelidir. Kuşkusuz, stratejik zafer yani sınıf savaşının kazanılması, savunmayı da içerir. Fakat, kitleler saldırgan, hücumcu bir biçimde hareket etmeden, zafer kazanamazlar. Burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması, devrimci bir iktidarın kurulması stratejik saldırı olmadan, buna uygun bir hareket tarzı olmadan boş bir hayaldir. Biz, devrimci ayaklanmaları yeterince saldırgan olmadığı için eleştiririz. Dünyadaki güncel ayaklanmaları bu bakışla değerlendiriyoruz.

Ayaklanmada savunma, ayaklanmanın ölümüdür. Birçok ülkede aynı zaman diliminde meydana gelen ayaklanmalar bir anda patlak verip anında yayılsa da, temelinde uzun mücadeleler var. Emekçi halk kitlelerinin sınırsız çabaları, kesin kararlılığı ve yıkılmaz devrimci iradesi bu mücadelenin tümü boyunca ortaya çıktı, şekillendi. Kuşkusuz ayaklanmaların ortaya çıkması ve sürmesinde, kitlelerin gösterdiği, kitle kahramanlığının ve yaygın cesaretin ayrı bir yeri var. Devrimci ayaklanmanın olduğu her yerde devrimci biçimde hareket etmenin ileri örnekleri ortaya çıktı. Başka yerlerde başka zamanlar ayaklanmaya girişilirken, insanlar en ileri örneklerden hareket edecektir.

Bir şey daha. Halk devrimci olarak davranıyor, ılımlı değil; ılımlı olan reformist hareketlerdir. Kitleler bir çok yerde, hemen hareket geçti. Hareketi zaman geçirmeksizin ayaklanmaya dönüştürdü. Ne engel tanıdılar, ne karşılarına çıkan güçlükleri. Proletarya ve halk kit-

leleri engel tanımaz bir devrimcilik sergiliyorlar. Halbuki, reformist-oportünist gruplar, savaştan kaçınmaz ve kaçınılmaz olmasına rağmen ayaklanmaya girişmemek için binlerce neden sıralıyorlar.

Komünistlerse, devrimci savaşı sürdürmek, burjuvaziyle savaşı kazanmak için tereddütsüz davranır ve engel tanımaz bir devrimcilik örneği ortaya koyarlar. Kısacası, ayaklanma ve devrime önderlik etmek reformist siyasetlere göre değildir, bu görev gerçek devrimcilerle düşüyor.

Hareket, ayaklanan ülkelerde diyalektik bir seyir izliyor. Burarlarda devrimci mücadele daha alt biçimlerden, daha üst biçimlere dönüşüyor. Mücadele, çeşitli aşamalardan geçti. Her aşamadaki mücadelenin etkisi farklı olur. Ayaklanma başlar başlamaz, bir anda daha üst hareket biçimlerine geçildi. Hareket bu düzeyde devam etti. Daha üst hareket, daha yüksek eylem biçimleri, daha alt biçimleri tamamen ortadan kaldırmaz. Onları kendi içinde sürdür. Fakat daha yüksek eylem biçimlerine bağlar. Devrimle birlikte hareket, nitel değişime uğrar.

Devrimler ayaklanmayla sürerken, öncesinde sadece bir olasılıktı. Bazılarında daha güçlü bir olasılıktır. Türkiye ve Kürdistan'da devrim bir dizi eylem ve ayaklanmada gelişiyor. Devrimin bir olasılık olduğu ülkelerde, bu, devrimci durumun oluşmasıyla bağıntılı olarak oluşmuştur. Biz, dünyada, devrimci durumun varlığına doksanlı yıllardan beri işaret ediyoruz. Birçok yerde, devrim olasılığı, devrime dönüştü. Diğer yerlerde henüz dönüşmedi, fakat dönüşecek.

Her şeyden önce, proletaryanın ve emekçi halk kitlelerinin içinde bulunduğu koşulların devrimci karakteri tam olarak aydınlatılmadan, komünist işçilere düşen görevin ne olduğu açıklanamaz. Proletaryanın önderliğinde ezilen ve sömürülen kitlelerin bir güç olmasına mekanik olarak yaklaşanlar, kitlelerin güçlerini sokakta birleştirdiğini bilince çıkaramıyor. Kriz dönemlerinde emekçiler sık sık sokaklara iner. Fakat, durum bir krizin daha ilerisinde. Bir toplumsal sistemin çöküşü yaşanıyor. Yığın eylemlerinde ani patlamalar, sokaktaki eylemlerin sürekliliği, isyan ve ayaklanmaların çok sık olması, bir devrimin diğerini tetiklemesi, devrimlerin zincirleme sökmüşmesi kapitalizmin çöküşünün belirgin bir özelliğidir.

Mücadele ve örgütlenme sorununa mekanik yaklaşanlar, gerçeklik dünyasının, dışımızdaki koşulların değiştiğini göremiyorlar. Ne akıp giden su bizim soyunup suya girmemizi bekler, ne de ayaklanmalar, devrime akan olaylar bizim hazır olmamızı bekler. Burada asıl olan, bizim, kendimizi dışımızdaki gelişmelere göre ayarlamamızdır.

Toplumsal ayaklanmalar gerçekleştiği her yerde, yeni bir ekonomik toplumsal düzen kurma hedefine ulaşamamıştır. Her yerde aynı hedefe varmayabilir. Yeni toplumsal düzen, devrime göre amaçtır. Devrim bunun aracıdır. Devrim ise, bugün verilen mücadeleye göre amaçtır. Bugün devrimigerçekleştireceğiz. Devrime dayanarak, yeni bir toplum örgütlenme amacını gerçekleştireceğiz.

Bu, bir dizi büyük mücadeleyi gerektirir. Ayaklanmalara sonuçlarından bakılmalı. İçerideki sonucu, toplumsal kurtuluş devrimine ivme kazandırması ve yeni bir tarihsel döneme geçişi olanaklı hale getirmesiyken, dünyaya yönelik ise, dünya tarihine yeni bir hız kazandırmasıdır. Tüm bunlar, sınıf mücadelesinin geleceği açısından devrimci sonuçlardır.

Halk ayaklanmaları bir çok yerde devrime dönüşmekle birlikte, daha ileriye, sınıfların kaldırılmasına kadar ancak proletaryanın sınıf diktatörlüğüyle varır.

Toplumsal ayaklanma, var olanı yıkmakla yetinirse yarı yolda kalır. Ayaklanma ve devrim proletaryanın önderliğinde daha ileriye gidebilir. Sorun yalnızca, burjuva egemenliğini devirmek değil, toplumu yeni bir temelde örgütlemektir, ekonomik ve toplumsal köklü dönüşümleri gerçekleştirmektir. Bunu yalnızca toplumsal konumu gereği proletarya gerçekleştirebilir. Kapitalizmin baskısı altındaki milyonların içinde oldukları koşullara karşı sürekli bir başkaldırı içinde olması, proleter sınıfın hedeflerine ulaşmasını kolaylaştıran bir olgudur.

Ayaklanmalar, neden patlak verir vermez anında genişliyor ve büyüyor? Diğer şeylerin yanında, halk kitlelerinin bir isyan, başkaldırı ve çeşitli eylem içinde olmaları bunun başlıca nedenidir. Yani burjuvazinin sınıf egemenliği, ezdiği kitlelerin sürekli tehdidi altındadır. Ayaklanmanın yaptığı, başkaldıran tüm güçlerin gücünü kendisinde birleştirmek ve hareketi en ileri noktaya götürmektir. Hareket kendi içinde, daha ileri gidecek dinamizmi, devrimci enerjiyi, birikimi taşıyor. Devrimci nitelik, militanlık kitlelerin bilincine, mücadelesinin içine yerleşmiştir. Devrimci savaş bu topraklarda elli yıldır sürüyor. Deyim yerindeyse, devrimci savaşçılık bir alışkanlık haline gelmiştir. Örgütlü komünist mücadele birikimi kendini her büyük eylem sırasında sergiliyor. Kitleler büyük bir eylemde etkinliğini, eylemini hemen organize ediyor. Her büyük eylem, kitle yaratıcılığının en üst düzeye çıkmasıdır. Bunun pratiğini Gezi'de gördük. Bugün süren halk ayaklanmalarında da görüyoruz.

Her ayaklanmada ve devrimde örgütlenmenin ve eylemde yaratıcılığın yeni harikalarıyla tanışıyoruz.

Ayaklanmalar, devrimler Türkiye’de nasıl karşılıandı? Reformistler, önce “heyecanla” karşılıayıp, olumlu olarak gördüyse de bu değerlendirmelerini uzun süre devam ettiremediler. Gerçekteyse, devrimleri hiç anlamadılar. Onlar Sudan’da olanları da bir devrim olarak görmediler. Bu insanların görüşlerinin bütünlüğü devrimcilikten çok uzak. Buna rağmen, kendilerini ayaklanmalardan, devrimlerden yana göstermelerinin nedeni, onların etkilerinden yararlanmak, kendi reformist konumlarını gizlemek.Fakat unuttukları bir şey var; dünyadaki devrimci gelişmelerden söz ederken, kendilerinin buna uygun olmayan politik çizgilerini de teşhir etmiş oluyorlar. Olaylar devrimci yönde ilerliyor.

Dünyada büyük bir devrimci dalga koptu, kapitalizmin kıyılarını şiddetli biçimde dövüyor. Kapitalist düzen emekçi kitlelerin devrimci şiddeti karşısında duracak kadar dayanıklı değildir. Burjuvazi ne yaparsa yapsın, zafer bizimdir!

Mücadele Birliği

27 Kasım-11 Aralık 2019

Sayı: 88

DEĞİŞEN GERÇEKLIK GELİŞEN DEVRİMLERİN KAYNAĞIDIR

Değişen gerçeklik, kendi gerçekliğini herkese kabul ettirdi. Nesnel toplumsal hareketin çelişkili akışı ve sınıf savaşının keskinleşmesi, yeni bir toplumsal devrimler çağını dünyanın gündemine getirdi. Bu gerçekliği şimdi herkes kabul ediyor. Gelişen halk ayaklanmaları, bu genel kabulün pratik ifadesidir.

Halk ayaklanmaları, kitle eylemlerinin yüksek düzeye çıkmasıdır. Eylem ve eylemin gelişimi, kendi yüksek biçimine dönüşümüyle birlikte, eyleme katılanların bilincinde de dönüşüm oluşur. Dönüşüm, eylemin tümü boyunca görülen bir süreçtir. Proletarya ve emekçi halk kitleleri eylemin tümü boyunca değişime uğrayarak, başka bir özne olurlar: Bilinçli, deneyimli ve savaşçı. Devrimci özne, sınıf savaşının yeni sürecine yüksek devrimci nitelikleriyle katılır. Devrimci politik mücadele içinde gelişme gösteren yalnızca işçi kitleleri ve diğer emekçiler değildir, işçilerin devrimci sınıf partisi de aynı süreçlerden geçerek, mücadele içinde pişerek devrimi başaracak konuma gelir. Komünist kadrolar, mücadelenin her alanında yer alarak iyi bir örgütçü ve politik yönetici konumuna gelirler.

Halkların ayaklandığı her yerde, egemen sınıf, hareketi bastırmak için saldırılarını şiddetlendirdi. Kullandığı şiddet araçları ve yöntemleri yetmiyorsa, hemen yenilerine başvuruyor. Artan gerici şiddet, sermaye sınıfının toplumu yönetemediğinin ve egemenliğinin sürdürülemez duruma geldiğinin güçlü bir kanıtıdır. Saldırıları sonuç vermeyince, ödün vermeye başlıyor. Ödün vermesi durumunun aslında ne kadar sallantıda olduğunu gösteriyor. Birçok yerde ödünleri reddederek, egemen gücün ayaklanmayı dağıtmasını boşa çıkaran eylemciler, sonuna kadar gitme kararlılıklarını ortaya koyuyorlar. Emekçilerin çıkarı, sonuna kadar gitmeyi gerektiriyor. Sığ yaklaşım, ayaklanmaların etkilerini, eylemlerin yapıldığı ülkelerle sınırlı görüyor. Halbuki devrimci mücadelenin etkisi gerçekleştiği ülkelerle sınırlı değil, etki alanı dünyadaki bütün emekçi kitlelerdir. Her devrim, dünya tarihini ileri iter. Her devrim, dünya devrimi için yeni bir kalkış noktasıdır. İçeriden çok dünyaya etkide bulunur. Emegin evrensel kurtuluş amacı devrimlere bu gözle bakmayı gerektirir.

Ayaklanmalar büyük bir tarihsel olaydır. Dolayısıyla bu yönüyle irdelenmelidir.

Egemen sınıf, kapitalizmin baskısı altında tuttuğu ve sömürdüğü büyük kitlelerin bir araya gelmemesi, güçlerini birleştirmemesi için baskının her biçimine başvurdu. Çünkü kendileri gerçek anlamda bir avuçken, başkaldıranlar nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturuyor. Sayısal (nicel) üstünlük emekçilerin gücünü oluşturuyor. Sayı üstünlüğü (nicelik) savaşta zaferin önemli bir etkenidir.

Kapitalist sınıfın tüm baskılarına rağmen milyonlarca emekçi ayaklanmalarda bir araya geliyor. Yani ayaklanma kendi içinde zafer olasılığını taşıyor. Fakat üstünlük, nicelikle sınırlı değildir; proletarya ve halk kitleleri mücadele deneyimi, teorik-pratik birikim ve savaşçılık yönünde de, nitel olarak gelişkindir. Böylece hareket zafere ulaşmak için, gereken güçlere sahiptir.

Devrimci halk ayaklanmaları, her zaman zafere ulaşmasa da, böyle bir hedefi olmadan başarılı olmaz. Ama ayaklanmaya ilk sonuçları açısından değil de bütünsel sonuçları açısından bakılmalı. Bu bakış açısıyla değerlendirdiğimizde, mücadelenin genel olarak ileri gittiğini ve gelişme gösterdiğini tespit edebiliriz.

Devrimci ayaklanmaların başlı başına tarihi bir olay ve bu içeriğiyle zengin yönleri olduğu, bir bütün oluşturduğu kavranmazsa, buradan gerekli sonuçlar çıkarılamaz. Ama, küçük burjuva hareketler büyük olayları, sıradan günlük bir olay gibi ele alıyorlar. Bu yüzden, hiçbiri, halk ayaklanmalarının gerçek bir değerlendirmesini yapmış değil.

Halk ayaklanmalarının toplum üstünde yarattığı derin etkinin kavrandığı söylenemez. Her eylem tarzının aynı etkiyi yapmadığını biliyoruz. Burjuvaziyle mücadelede parlamenter, ılımlı, barışçı yol, devrimci ayaklanma gibi devrimci mücadele yolunun, devrimci mücadele tarzlarının yaptığı etkiyi yapamaz. Latin

Amerika'da kitleler her iki yolu da izledi. Fakat, insanları asıl etkileyen, harekete geçiren, en tehlikeli eylemleri göze almalarını sağlayan devrimci mücadele yoludur. Kaldı ki, mücadele yolu sorunu kitlelerin karşısına bir seçenek olarak çıkmadı. Sonuç toplumsal ve politik durumdan, sınıfların karşılıklı ilişkisinden çıkarıldı. Ayaklanmaya başvuru her yerde, sonuç almak için, doğrudan eylemlerden, devrimci savaşımından daha etkin bir yol olmadığı bir gerçektir.

Toplumsal gelişmeye, siyasal duruma ve olaylara diyalektik bir bakışla bakamayanlar, karşıt sınıfların savaşımını değerlendirirken, daha çok egemen olanın, eski güçlerin, geçici ve anlık olanın hareketini göz önünde bulunduruyorlar. Fakat, karşıt sınıfın, proletaryanın devrimci davasına gereken önemi vermiyorlar. Böylece olguyu kendi gelişmesi ve bütünlüğü içinde yani kendi gerçekliği içinde ele almamış oluyorlar.

Somutlamak gerekirse; Bolivya'da faşist darbe yapıldığında, bakışlarını daha çok bununla sınırlarken, gerek Bolivya'da, gerekse bütün emperyalist-kapitalist dünyada kitlelerin devrimci eğilim ve yönelimini büyük ölçüde göz ardı ediyorlar. Halbuki gelişmekte olan, ilerleten ve tarihin sürükleyicisi olan devrimci mücadeledir. Dünya proletaryasının emekçi halkların emperyalist kapitalist sisteme karşı devrim mücadelesi yükseliş çizgisinde.

Hareketin yükseliş çizgisinde olması yeni değil, doksanlı yıllardan beri sürüyor. Bu süre içinde, birçok ülkede emperyalist kapitalist gerici-lik faşist darbelere, katliamlara, baskının her biçimine başvurmasına rağmen, emekçi halk hareketlerinin devrimci mücadelesini durdurmamı.

Uzun süre önce başlayan devrimci mücadele dalgası, yeni bir toplumsal devrimler çağına başlamasıyla süreklilik kazanmıştır. Yeni ve insanal bir dünya kurma hedefi, bu çağın içeriği ve esinlendirici kaynağıdır. Bu devrimci içerik ve hareket karşısında burjuvazinin yaptığı her şey etkisiz kalıyor. Bugüne kadar, dünyada yalnızca yıkım, çürüme, çöküntü ve zihni alçalma görenler, elbette, yeni bir geleceğe akan devrimci hareketin gelişmesinin karşısında şaşkınlığa düşecektir.

Birçok ülkede arka arkaya başlayan ayaklanmalar ve devrimlere kadar, burjuvazi her yerde egemen ve duruma hakim olarak gören küçük-burjuva sosyalist hareketler, alelacele ortaya çıkan durumu açıklamaya çalıştılar. Oysa bugün olanlar, bir anda oluşmadı. Devrimci durum uzun zamandır var. Dünyadaki patlayıcı toplumsal duruma uzun süredir işaret ediyoruz. Dolayısıyla toplumsal ayaklanmalar kendisini oluşturan koşullar açıklanmadan açıklanmış olmaz.

Türkiye ve Kürdistan'daki toplumsal ve politik durum diğer ülkelere göre, çok daha derin, keskin ve yıkıcı olmasına karşın aynı çevreler, dünyaya gösterdikleri ilginin çok azını bile, bizde, devrimin gelişmesine göstermediler. Dünyadaki olaylar üzerine bol laf ettiler. Çünkü, bu laflar, onlara bir yükümlülük ve görev yüklemiyor. Sözlerinin gereğini yerine getirmemek için bu topraklardaki devrimci durum ve devrimin güncelliği karşısında kayıtsız kalıyorlar.

Dünyadaki büyük olaylar karşısında şaşırmmamak için devrimin güncelliği gerçeğini kavramış olmak gerekiyor. Leninist parti, sadece bu topraklarda değil, emperyalist ülkeler dahil, tüm emperyalist-kapitalist ülkeler için de devrimin güncelliğinin bir olgu olduğunu belirtti.

Dünyada son yirmi beş yıldır devrimci durum, küresel başkaldırı ve küresel iç savaş, devrimin güncelliğini yeterince gösteriyor bize. Yeni bir toplumsal devrimler çağını başlatan nesnel ve öznel koşullar işte bu koşullardır. Devrimin güncelliğini kabul etmek ve devrimi başarıya gö-

türmek için harekete geçmekle, bunun zaferi arasında belli bir zaman aralığı vardır. Bu mesafenin uzaması ya da kısalması birçok etkene bağlıdır. Örgütlü komünist mücadelenin, devrimci eylemlerin hedefi, mesafeyi, sürtünmeyi en aza indirmek, böylece zaferi daha kısa sürede elde etmektir. Koşullar ve insanlar ancak devrim sırasında aynı anda dönüşürler. Ayaklanma zaman aralığı, sürtünmeyi en aza indirir ve böylece kitlelerin kolektif amacı gerçekleşmiş olur. Ayaklanma olmadan, devrimci tarzda hareket olmadan, devrim olmadan, isteklerin binlerce kez ifade edilmesi, onların gerçekleşmesi anlamına gelmez.

Proletaryanın ve mücadeleci halk kitlelerinin devrimci aşırılıklarını bir kez daha ayaklanmanın zaferi bakış açısıyla ele almalıyız. Uzlaşmacı siyasetler, çevresinde toplanan insanları, devrimci aşırılıklardan korumak için senelerdir ciddi bir çaba içindeler. Onlarla birlikte yürüyenler, etkilenmesinler diye devrimci eylemleri, devrimci isyan ve halk ayaklanmalarını en ılımlı, en yumuşak, en etkisiz ifadelerle tanımlıyorlar. Günlerce, aylarca, Fransa'da olduğu gibi mevsimlerce süren ayaklanmalara bile “bazı kıvıldanmalar var” dediler. Onlar böyle deyince sanki bir devrim, devrim olmaktan çıkıyor. Böyleleri halkın devrimci ayaklanmalarını ve devrimin kendisini hiç kavramamışlar. Ayaklanma ve devrim, devrimci kitle eylemlerinin en aşırı noktaya en uca kadar varmasıdır. Ya da diğer bir ifadeyle, eylemler en ileri noktaya kadar gittiğinde zafer gerçekleşir. İşçilerin enerjisini, sermaye için zararsız kanallara akıtmada çok gayretli olanlar, aynı çevrelerdir. Fakat sınıf mücadelesi kendi yasalarına göre geliyor. İşçilerin devrimci enerjisini sınırlama gayretleri sınıf savaşının kendi ilerlemesi içinde başarısızlığa uğruyor. Devrimlerin patlak vermesiyle, işçilerin ve diğer emekçi kitlelerin devrimci enerjisi, örgütlenme ve eylemlerdeki yaratıcılığı, sınırsız bir gelişim gösteriyor.

Devrimin zaferi, kitlelerin devrimci enerjisi ve yaratıcılığının sınırsızca gelişmesiyle gerçekleşir.

Mücadele Birliği
11-25 Aralık 2019
Sayı: 89

YENİ BİR KALKIŞ NOKTASI

İnsanın insan üzerinde sömürsünün her biçimini ortadan kaldıracak proletaryanın amacı büyük bir amaçtır. Gerçekleştirilmesi, tarihin en köklü ve en büyük devrimini gerektiren böylesi büyük bir amaca, irili-ufaklı bir dizi hareketle ulaşılabilir. Dünyada gelişen ayaklanmalara, devrimlere, bu bakışla bakılmalıdır.

Büyük amaç uğruna mücadelede, öylesi anlar ortaya çıkar ki, bir eylem, bir çatışma, hareketi bir bütün olarak etkiler ve onu ileri taşır. Devrimci olaylar bu açıdan da değerlendirilmeli. Devrim sırasında ise bir kaç gün, devrimin geleceğini belirler. Olaylar kendi somutunda, kendi gelişmesi, kendi hareketi içinde ele alınmalıdır. İlerlemekte olan devrimleri kendi gelişmesi, kendi hareketi içinde ele aldığımızda, devrimler ülkelere göre şu ya da bu sorun veya olayla başlamış olsa da hepsinin nesnel toplumsal hareketin yanında, sayısız olay, eylem ve çatışma tarafından oluşturulduğunu görürüz.

Devrimin oluşumunu önceden, verili duruma dayanarak ve düşünsel beceri yoluyla önceden görmek gerekir. Olgular her yönüyle belirginleştikten sonra, bir görüş ortaya koymak bir teorik yetenek gerektirmiyor. Dünyada devrimci durumun uzun zamandır doğduğunu, emekle, sermaye arasında küresel iç savaşın çoktandır başladığını görmeyenlerin, bu olguların ve olguların kendi hareketinin devrimi oluşturduğunu anlamayanların, bugün patlak veren devrimler hakkında değerlendirmede bulunması, bunu yapanların düşünsel yeteneksizliklerini açıklar yalnızca.

Ayaklanma düzeyinde başkaldırı, bazı ülkelerde, devrim bo-yutunda. Fakat birkaç ülkeyle sınırlı değil. Küresel çapta sürüyor. Yalnızca bağımlı kapitalist ülkeleri değil, emperyalist ülkeleri de kapsıyor. Türkiye ve Kürdistan'da politik durum eskiden beri çal-kantılı, çatışmalı, alt üsttür. Dolayısıyla politik durum çok hızlı de-ğişiyor. Bu yüzden değişimin yakından izlenmesi ve tahlil edilmesi gerekiyor.

Leninist Parti tarafından yapılan bu tahlil neyi gösteriyor: Olayların çok süratli olarak gelişeceğini, üst biçimlerine çıkaca-ğını ve devrimin tüm bu olaylarda geliştiğini. Leninist Parti takti-ğini devrimin hızlı gelişimine dayandırıyor. Partinin politik tutumu ve politik eyleminin niteliği tamamen devrimcidir. Yönü, hedefi, iktidarın devrimci tarzda ele geçirilmesine çevrilidir. Devrimci araç ve yöntemleri esas alır. Kitlelerin devrimci eylemlerini güç-lendirir ve daha ileri taşır, yüksek biçimlerine dönüştürür. Kısa-cası partinin siyasetinin içeriği tutarlı devrimciliktir.

Bizim gibi ülkelerde zaferi elde etmek çok kolay fakat koru-mak devam ettirmek çok zordur. Sovyetler Birliği üç çeyrek asır korudu. Küba altmış yıldır koruyor. Bu başlı başına tarihi önemi olan büyük bir olaydır. Bu kapitalizm çağının sona ermesi ve yeni bir çağın, komünizm çağının başlamasıdır. Değişen gerçeklik, pro-letaryanın zaferini korumasının düne göre daha kolay olmasını ge-tirmiştir. Eski toplumsal sistem her yönde sert bir çöküş içinde, toplumsal ilişkilere tam bir çürüme egemen. Çürüyen yalnızca top-lumsal yapı değil, bu yapıya denk düşen ideolojik ve kültürel yapı da çürümüştür. Eski düşünce ömrünü doldurmuştur. Bu tarihi şart-larda burjuvazi üstünde kolayca zafer elde edilebilir ve zaferi ko-ruyup, sürdürmek dünkü kadar zor olmaz. Marksizm-Leninizm, her toplumsal olguyu belirli bir tarihsel çerçevede ele alır. Bizde olguları kendi hareketine bağlı olarak bugünkü tarihsel çerçevede ele alıyoruz.

Mücadele ne kadar güçlüklerle karşılaşırsa karşılaşsın, top-lumsal gelişme ve değişim, zafer için yeni olanaklar sunmaktadır.

Değişim sürekli olduğu için yeni olanakların oluşması da sü-reklidir. Doğru olarak değerlendirdiğimizde, artan olanaklar, zafe-rin olanakları haline gelebilir.

Mücadelenin karşısına çıkan engellerden ve güçlüklerden sö-zedenler, içerdeki ve dünyadaki sınıf hareketinin yarattığı yeni ola-nakları yok sayıyorlar.

Gerçek bir bakış açısına sahipsen, devrimi gerçekten gerçek-leştirmek istiyorsan değerlendireceğin bir çok olanak var.

Devrimin güncel olduğunu anlamayanlar, aynı tarihsel dilimde ve arka arkaya patlayan toplumsal ayaklanmalar ve devrimden sonra bu gerçeği düşünmek zorunda kalacaklar. Kolombiya'daki ayaklanma bunun genişleme eğiliminde olduğunu gösteriyor. Bugün olduğu gibi daha sonra da şaşkınlığa düşmek istemiyorsanız, nesnel durumu ve sınıf savaşının gelişimini devrimci bakış açısıyla yeniden değerlendirmelisiniz. Bunu kabul etmek, günlük olayları doğru anlamak için önemlidir. Devrimin zaferi için bir dizi eylem gerekiyor. Fakat devrimci durum, devrimin güncelliği koşullarında bir eylem, bütün mücadelenin sonuçlarını etkileyebilir. Eylemler, her koşulda böyle büyük bir etki, büyük bir yankı yaratmaz. Fakat patlayıcı toplumsal durum varsa, savaşta olduğu gibi bazı durumlarda taktik başarının stratejik zafere yol açması nasıl olanaklıysa, bir eylem devrime doğru büyüyebilir. Bu örnekler somut durumu kendi somutluğu içinde doğru tahlil etmenin ne kadar önemli olduğunu ortaya koyuyor.

Olaylar çok hızlı ilerliyor. Anında, bir ayaklanmaya dönüşebiliyor. Komünistler, devrim için kombine bir eylemi beklerse veya tüm çalışmasını buna göre yaparsa, aniden patlayan ve kısa sürede geniş kitleleri kendine çeken ayaklanmaların dışında kalır. Kuşkusuz, kombine bir eylemin sonucu, etkisi daha büyüktür, fakat kitleler bizim hazırlıklarımıza göre değil, içinde buldukları koşullar nedeniyle ayaklanıyorlar. Devrim deneyimleri, kombine olmayan eylemlerle de aynı sonucu alabileceğimizi bize gösteriyor.

Komünistler, zafere giden yolu ilk bakışta anlamalı, eylemler başlar başlamaz işin içine dalmalıdır.

Devrimci işçilere, kadınlara, gençliğe özellikle işçi gençliğe dayanıyorsak, olaylara hızla dalar, bununla kalmaz, harekete yön verebiliriz. Genç işçiler, devrimci enerjileri, sınırsız cesaretleri ve devrimci isyancı yapıları nedeniyle burjuvaziye karşı mücadelede, devrimin vurucu güçleridir. Yakın tarihteki ayaklanmalar bunun ileri örneklerini verdi. Biz bunu Gezi'de ve 50 yıllık devrimci tarihimizin tümü boyunca gördük. Yarın daha fazlasını göreceğiz. Devrimci öğrenci gençliğin, devrimde nasıl yürekli, etkin, coşkun ve militan bir rol oynadığını söylemeye bile gerek yok. Gençliği kazanan geleceği kazanır.

Komünistler, ilerici, devrimci işçi-emekçi ayaklanmalarının etkisinin anla sınırlı olmadığını, etkinin gelecekte de süreceğini bilirler. Bu devrimci halk ayaklanmalarının genel bir sonucudur. Yol açtığı sonuçları ve ilerisine etkileri göz önünde tutmadan, ayaklanmalara yönelik her değerlendirme, eksik değerlendirmedir.

Başarı, yalnızca ilk sonuçlarla, somut kazanımlarla ölçülmez. Proletaryanın kurtuluşuna ivme katması, hareketi yeni bir noktaya taşıması, sonraki zamanlara etkisi açısından ölçülür.

Toplumsal ayaklanmaları yalnızca yarına etkisi açısından değil devrimle bağı, devrime dönüşümü içinde de ele almak gerekiyor. Reformistler bu bağı kuramıyorlar. Çünkü canlı devrimler onların kafalarındaki tasarlanmış devrimlere uymuyor. Oysa gerçek hayatta Lübnan'da, Irak'ta ayaklanmalar devrim düzeyine ulaştı. Hareket bir halk iktidarıyla sonuçlanmadıysa da toplumsal ve politik egemen yapıyı derinden sarstı ve onu değişiklik yapmaya zorladı. Değişim, ayaklanan halk kitlelerinin damgasını taşıyor. Şili'de, Ekvator'da, Kolombiya'da kitleler devrim sloganlarıyla yürüyorlar. Fransa'da bir senedir ayaklanmayı sürdürme cesaret ve militanlığını gösteren kitleler devrim pankartları taşıyorlar.

Güncel ayaklanmaların, geçmiş toplumsal ayaklanmalarla hem ortak yönleri hem farklı yönleri var. Geçen yüzyılın ayaklanmaları -yenilgi ya da zaferle- kısa sürede sonuçlanırken, bugünkü ayaklanmalar çok daha uzun sürüyor. Çoğu, aylarca sürüyor. Hatta bir yılı aşan var. Gezi Ayaklanması haftalarca sürdü. Daha önceki Tunus, Mısır, Yunanistan, İspanya çok uzun sürdü. Latin Amerika'da 90 sonrası sokak gösterileri, barikat eylemleri uzun süre devam etti. Bugün de öyle. O halde, bunun belli başlı çizgileri üzerinde durabiliriz:

Ayaklanmanın bu denli uzun sürmesinin temel etkenleri, kitlelerin yeterince örgütlü olmaması ve devrimci zora yeterince bastırmaması. Devrimci politik bilinçte tüm gelişmeye karşın halen yetersiz olması.

Kitlelerin izlediği yol, başvurduğu yöntemler, kullandıkları araçlar, ancak uzun sürede sonuç verir. Ayaklanma her yerde hemen sonuç alamıyor, fakat, burjuvazi de hareketi kısa sürede bastıramıyor.

Ayaklanma biçimindeki hareketin uzun sürmesi, egemen gücün daha geniş teşhir olmasını, yıpranmasını, zayıf düşmesini sağlıyor. Böylece onları daha kolay, çabuk devirmenin koşullarını hazırlıyor. Kitleler ayaklanmayı uzun süre ayakta tutacak denli devrimci, güçlü ve kararlı. Kitleler en etkin ve en güçlü oldukları anı yaşıyorlar. Devrimi, bu devrimci kitleler yapacaktır.

Ayaklanmanın hedefe ulaşması, bunda işçi sınıfının daha etkin rol oynaması ve öncülük etmesine bağlıdır. Toplumsal ayaklanmalara, milyonların katılması ve ayaklanmaların uzun sürmesi, bu-

günkü toplumsal sistemin ne kadar derin bir kriz içinde olduğunu ortaya koyuyor.

Kriz içinde olan yalnızca ayaklanmanın olduğu ülkeler değil, emperyalist-kapitalist sistemin kendisi kriz içinde.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın kapitalizme karşı toplumsal başkaldırısı evrenseldir. Toplumsal olan evrenseldir. Mevcut toplumsal sistemin yerine, daha yüksek bir toplumsal sistemi geçirmeyi amaçlıyor.

Burjuvazi, eski toplumu ayakta tutmak için vahşi ve ahmakça yöntemlere başvururken, toplumsal devrim bu koşullar altında önlenemez bir güçle ilerliyor.

Mücadele Birliği

25 Aralık 2019-8 Ocak 2020

Sayı: 90

Devrimci bir ayaklanmayla hedeflenen, proletaryanın önderliğinde, halk için, halk tarafından iktidardır.

Bu devrim, köklü devrimdir. Siyasi iktidarla sınırlı olmayan, kısmi olmayan, toplumun yapısını değiştirmeyi amaçlayan bir devrimdir. Toplumun yeniden yapılandırılması, iktidarın halkın eline geçmesiyle başlar ve sosyalizmin ileri aşamalarına dek devam eder.

Emekçi kitleleri harekete geçiren ayaklandıran en büyük tehlikeleri göze almasını sağlayan, yeni bir dünya kurma hedefidir. Kavga sürüyor hedefe varılacaktır. Hareket durmadan hedefe doğru ilerliyor. Her yerde tekelci burjuva egemenliğine karşı bir toplumsal başkaldırı var. Bu, genel bir başkaldırıdır. Sistemin krizi mücadelenin yükselmesiyle birlikte daha da derinleşiyor ve yıkıcı hale geliyor.

Olan şey yalnızca burjuvazinin yönetememesi, gerçekte egemen olamaması değil. Çağdaş ölçütlere göre, kitlelerin gereksinimlerini karşılayamamasıdır. Bütün devrimlerin temelinde yatan gerçek budur.